

Acerca de este libro

Esta es una copia digital de un libro que, durante generaciones, se ha conservado en las estanterías de una biblioteca, hasta que Google ha decidido escanearlo como parte de un proyecto que pretende que sea posible descubrir en línea libros de todo el mundo.

Ha sobrevivido tantos años como para que los derechos de autor hayan expirado y el libro pase a ser de dominio público. El que un libro sea de dominio público significa que nunca ha estado protegido por derechos de autor, o bien que el período legal de estos derechos ya ha expirado. Es posible que una misma obra sea de dominio público en unos países y, sin embargo, no lo sea en otros. Los libros de dominio público son nuestras puertas hacia el pasado, suponen un patrimonio histórico, cultural y de conocimientos que, a menudo, resulta difícil de descubrir.

Todas las anotaciones, marcas y otras señales en los márgenes que estén presentes en el volumen original aparecerán también en este archivo como testimonio del largo viaje que el libro ha recorrido desde el editor hasta la biblioteca y, finalmente, hasta usted.

Normas de uso

Google se enorgullece de poder colaborar con distintas bibliotecas para digitalizar los materiales de dominio público a fin de hacerlos accesibles a todo el mundo. Los libros de dominio público son patrimonio de todos, nosotros somos sus humildes guardianes. No obstante, se trata de un trabajo caro. Por este motivo, y para poder ofrecer este recurso, hemos tomado medidas para evitar que se produzca un abuso por parte de terceros con fines comerciales, y hemos incluido restricciones técnicas sobre las solicitudes automatizadas.

Asimismo, le pedimos que:

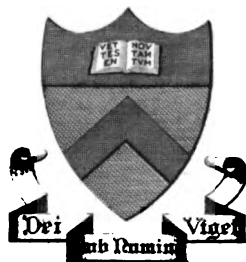
- + *Haga un uso exclusivamente no comercial de estos archivos* Hemos diseñado la Búsqueda de libros de Google para el uso de particulares; como tal, le pedimos que utilice estos archivos con fines personales, y no comerciales.
- + *No envíe solicitudes automatizadas* Por favor, no envíe solicitudes automatizadas de ningún tipo al sistema de Google. Si está llevando a cabo una investigación sobre traducción automática, reconocimiento óptico de caracteres u otros campos para los que resulte útil disfrutar de acceso a una gran cantidad de texto, por favor, envíenos un mensaje. Fomentamos el uso de materiales de dominio público con estos propósitos y seguro que podremos ayudarle.
- + *Conserve la atribución* La filigrana de Google que verá en todos los archivos es fundamental para informar a los usuarios sobre este proyecto y ayudarles a encontrar materiales adicionales en la Búsqueda de libros de Google. Por favor, no la elimine.
- + *Manténgase siempre dentro de la legalidad* Sea cual sea el uso que haga de estos materiales, recuerde que es responsable de asegurarse de que todo lo que hace es legal. No dé por sentado que, por el hecho de que una obra se considere de dominio público para los usuarios de los Estados Unidos, lo será también para los usuarios de otros países. La legislación sobre derechos de autor varía de un país a otro, y no podemos facilitar información sobre si está permitido un uso específico de algún libro. Por favor, no suponga que la aparición de un libro en nuestro programa significa que se puede utilizar de igual manera en todo el mundo. La responsabilidad ante la infracción de los derechos de autor puede ser muy grave.

Acerca de la Búsqueda de libros de Google

El objetivo de Google consiste en organizar información procedente de todo el mundo y hacerla accesible y útil de forma universal. El programa de Búsqueda de libros de Google ayuda a los lectores a descubrir los libros de todo el mundo a la vez que ayuda a autores y editores a llegar a nuevas audiencias. Podrá realizar búsquedas en el texto completo de este libro en la web, en la página <http://books.google.com>

SCP
02/2
30/2
11

Library of

Princeton University.

SYLLOGE
INSCRIPTIONUM GRAECAE

ITERUM EDIDIT

Carolus Fridericus

GUILELMUS DITTENBERGER.

VOLUMEN PRIUS.

LIPSIAE
APUD S. HIRZELIUM
MDCCCLXXXVIII

Y1251V 11
Y9 11
1.15.10.13.14.15

EDUARDO MEYER
CAROLO ROBERT
GEORGIO WISSOWA

COLLEGIS ET AMICIS CARISSIMIS

EDITOR.

10212

.302

...

✓1

~~OCT
10212
302
11~~

OCT -7 1902

165815

PRAEFATIO.

Et si sylloges meae consilium atque ordinem in hac altera editione non mutatum esse neminem fallat, qui vel obiter librum inspexerit, tamen fieri non potuit, quin haec multis nominibus discreparet ab illa priore. Sed priusquam de hac re breviter exponam, e re visum est ex eis quae abhinc tria lustra praefatus eram, quae maximi momenti viderentur hic repetere:

“In eligendis titulis quid potissimum secutus sim, etsi singillatim exponere longum est, paucis tamen indicandum videtur. Volui igitur hanc syllogen spectare ad nationis Graecae res cognoscendas. Quare intra fines earum regionum me continui, quae iam ante Alexandri Magni aetatem a Graecis habitabantur, abstinui a titulis Asianis (praeter oram maritimam occidentalem), Aegyptiis iisque qui passim per imperii Romani provincias septentrionales et occidentales inventi sunt; non quo ignorarem, aliis nominibus haud paucos ex his gravissimos et utilissimos esse, sed quia ab huius collectionis consilio argumentum eorum abhorret. At illarum regionum inscriptiones etiam Macedonum et Romanorum imperio exaratas recepi, quia non modo florentes, sed etiam labantes et pressas Graecorum res illustrare in animo habebam. Manebat sic quoque ingens monumentorum multitudo, ex qua modicus numerus eligendus erat. Qua in re primum metrica omnia removi quia quae usque ad annum h. s. septuagesimum septimum in lucem prodierunt, collecta sunt in libro egregio et modico pretio parabili G. Kaibelii, quae postea accesserunt, in nova eiusdem libri editione additum iri speramus. Non plane abstinui a titulis qui dialecto alia

atque Attica aut vulgari compositi sunt recipiendis; primum quia tum cum hanc collectionem incohavi, neque delectus Caueriani editionem alteram multo ampliorem et emendatiorem parari neque ab H. Collitzio sociisque omnium eius generis titulorum editionem institui compertum habebam; tum quia haud pauci sunt tituli sane Dorica aut simili aliqua dialecto exarati, sed in sermone nihil fere memorabile aut reconditum exhibentes, cum argumentum gravissimum et consilio meo accommodatissimum sit, veluti duo illi Delphis nuper eruti n. 215 [295 ed. alt.] et 233 [306 ed. alt.]. Eos vero, quorum utilitas magis in sermone quam in rebus sita est, ut Aeolicorum fere omnium, Boeoticorum plerorumque, recipiendos non existimavi. Denique haud pauci tituli ceteroquin gravissimi propter nimis mutilam condicionem aut obscuritatem scripturae aut exemplorum pravitatem seponendi erant, quia minusculis litteris utendum erat, quibus eiusmodi inscriptionum forma et condicio non satis fideliter repraesentari poterat; ac nescio an hac in re etiam severius agendum et tituli 2 et 34 omittendi fuerint¹.

In restituendis titulorum verbis id quidem diligenter indicandum putavi, quid meum esset, quid alienum, ideoque eis quae ipse inveni ascriptum est 'supplevi' aut 'emendavi'; sed quid cuique ex antiquioribus editoribus debeatur, singillatim indicare necessarium non existimavi. Contra in enarrandis titulis quid cuique acceptum referrem, diligenter adnotavi, litteris nominum initialibus usus ubi id sine ambiguitate fieri poterat. Quae eiusmodi nota carent, mea sunt, praeter nonnulla quae neminem fugere poterant, ut archontum Atticorum eius aetatis, cuius fasti integri exstant, annorum definitiones. Talia enim quis primus ad titulum aliquem ascripsisset enotare super-vacaneum erat ac paene ridiculum.

¹ Re iterum diligenter perpensa titulum 34 quidem (C. I. G. 1511) nunc exclusi, sed decretum de Erythraeis n. 2 [8 ed. alt.] tamen retinere visum est, quia innumeri errores a Fauvello in transscribendo commissi tamen non impediverunt quominus magna pars inscriptionis satis certa ratione restitueretur.

Notae et compendia scripturae quibus usus sum in commentario, omnia eiusmodi sunt, ut explicatione non egeant. In titulorum verbis usitatas quidem distinctiones, comma, colon, punctum, posui ubicunque enuntiatorum structura postulabat. Quae autem praeterea hic occurrunt veluti $\dashv = : : ::$, ea in ipsis lapidibus sic incisa esse sciendum est. Uncis usus sum triplicibus : quadratis [] circumdedi quaecunque litterae evanuerunt aut lapide fracto perierunt, (>) quae in lapide perperam addita sunt, rotundis denique () et quae errore omissa sunt, cum scribi deberent, et quae aut a quadratario ipso non recte incisa aut ab eis quibus titulorum notitiam debemus non recte excepta sunt¹. Atque haec quidem duo genera errorum semper in commentario accurate indicantur; eae vero litterae, quas simpliciter uncis circumscripsi sine adnotatione, in lapide neque exstant neque unquam scriptae fuerunt."

Haec quae mense Novembri anni h. s. octogesimi terti scripsi etiam in retractando libro animo meo obversabantur; sed haud exigua proponebatur difficultas. Etenim si eundem usum philologis praebere vellem hanc editionem quem illa prior prae-buisset, gravissimum quodque ex eis monumentis epigraphicis, quae interea in lucem prodierunt, pristinae collectioni addendum erat. At haec tam larga fuit messis, ut plane verendum esset, ne ambitus libri, qui quominus augetetur nullis omnino artificiiis caveri poterat, nimius fieret, qua re multum de eius utilitate detrahi mihi persuasum erat. Cui incommodo ut occurrerem quantum potui elaboravi. Ac primum quidem nonnullis titulis prioris collectionis sine molestia careri posse perspexi, sive per se leviores erant sive aliis gravioribus eiusdem generis qui nuper demum eruti erant compensabantur; quo in genere praecipue complura Amphictyonum Delphicorum decreta sunt

¹ Paulo aliter in altera editione hoc uncorum genere usus sum in titulis *Magnesiae* nuper erutis, qua de re cf. quae exposui ad n. 256 not. 2. Ceterum probe ab hoc uncorum genere distinguendum est signum) semel positum, quod in inscriptionibus aetatis Romanae patrem filio cognominem indicat (cf. n. 377, 3 cum not. 3. 391, 6).

quae in priorem editionem recepta ab hac exulare iussi. Quod item ut etiam in tabulas quae sexagesimas tributorum societatis Atticae recensent (n. 15—21 editionis prioris) cadat tantum abest, ut contra hae ab omnibus harum rerum non plane rudibus inter gravissima antiquitatis Graecae monumenta habeantur. Sed rectissime amici monuerunt, aliquot exemplis ex omni numero electis nihil profici quandoquidem utilitas horum testimoniorum ex conexione qua tota series contineretur penderet; quare cum ut omnia reciperentur nullo pacto fieri posset, nunc illa quoque reieci. Sed his omnibus non multum effici poterat. Quare ulterius progressus sum; etenim regna orientis, quae post Alexandri Magni aetatem a Macedonibus condita sunt, per se quidem iam in priore editione segregaveram, ut ex titulis Aegyptiacis, Syriacis aliisque Asianis nihil reciperem. Sed quae rationes inter has terras et veterem Graeciam intercedentes testarentur monumenta, ex eis haud exiguum numerum receperam. Quo genere ut plane abstinere, ne nunc quidem ab animo meo impetrare poteram; sed tamen partem neque numero neque singularum inscriptionum ambitu exiguam titulorum ad regum Ptolemaeorum, Seleucidarum, Attalorum res spectantium repetere nolui. Etenim, si otium viresque suppetent, haec cum illis quae iam olim ab huius sylloges consilio aliena existimaveram, peculiari quadam collectione Inscriptionum Graecarum Orientis selectarum comprehendere in animo est, quae huius delectus quoddam quasi supplementum haberi poterit.

Cum prioris editionis fasciculus uterque eodem tempore editus esset, de hac altera inter honestissimum redemptorem et me convenit, incommodum futurum esse si quae pridem typis exscripta essent premerentur donec secundum volumen emitti posset. Quare nunc prius separatim prodit, sed sedulo cavimus ne nimium temporis spatium intermittatur priusquam tota collectio in manibus hominum doctorum versetur. Namque alterum volumen statim prelo subicietur et ut hoc quod nunc editur nulla intercedente mora inde a mense Ianuario huius anni impressum est, sic idem ut nobis in altero quoque contingat fore

speramus. Numerum atque ordinem titulorum iam priusquam typothetae traderetur prius volumen per totam collectionem constitueram, ut in adnotationibus quemcunque afferre vellem titulum accurate indicare possem; sane ita abstinendum erat ab eis monumentis, quae inde a fine anni nonagesimi septimi demum innotuerunt, in ordinem recipiendis. Nam ea postea interposita litteris *a b* al. numero appositis distinguere neutiquam placebat. Adiungetur igitur alteri volumini appendix inscriptionum recens inventarum. Item indices totius sylloges alteri volumini additum iri non est quod dicam; quos in universum ad exemplum prioris editionis, quod ab hominibus peritis non improbari compertum habeo, adornavi. Sed addidi tabulam, quam in proëdosi non iniuria a multis desideratam scio, cuius ope tituli aliarum collectionum facili negotio in hac reperiri poterunt.

Grato animo profiteor, me a compluribus hominibus qui in eodem studiorum genere versantur multifariam adiutum esse. Inter quos primum locum tenet Otto Kern, qui benignissime mihi permisit ut collectione titulorum Magnesia ad Maeandrum erutorum iam priusquam in publicum emitteretur uterer ideoque typothetam singulas plagulas recentes a prelo ad me transmittere iussit. Item Fridericus Hiller von Gaertringen et Ericus Ziebarth apographa et collationes titulorum nonnullorum mihi utenda concesserunt, Adolphus Wilhelm aliquot commentationum suarum bonae frugis plenissimarum exempla ut editae erant statim ad me misit, ita ut eis etiamtum uti liceret. In quibus quod haud pauca repperi quae iam ipse inveneram et litteris consignaveram, ex ea re plus gaudii quam doloris mihi natum est, nam quod homo et titulorum Graecorum accuratissima cognitione et raro mentis acumine insignis mecum idem viderat non poterat non placere. Neque id de hoc uno dico; immo vere praedicare possum, nihil aliud mihi in hoc negotio libri mei instaurandi gratius fuisse aut suavius, quam quod usquequaque luculentissima documenta inveniebam, quam vanus esset eorum metus qui antiquitatis Graecae studiis hanc aetatem funestam fore opinarentur. Tantus numerus hominum iuniorum ingenio

doctrina studio insignium in his litteris elaborat, ut hoc quidem nomine illud quod brevi oriturum est saeculum vigesimum laetis faustisque ominibus auspicari liceat.

Scribebam Halis Saxonum
mense Octobri anni MDCCCLXXXVIII

GUILELMUS DITTENBERGER.

PARS PRIOR.

I.

Usque ad finem belli Peloponnesiaci.

1 Fragmenta quinque (*a b c d e*) marmoris rufescentis, quae pertinebant ad bases trium columnarum (I II III) Artemisii Ephesiorum antiquioris. Edd. E. L. Hicks, *Manual of Greek hist. inscr.* p. 5 n. 4. Roehl, *I. G. A.* p. 434 n. 493. E. L. Hicks, *Greek Inscr. in the British Museum* III, 2 p. 473 n. DXVIII.

<i>a b</i>	[Βασιλεὺς]	Κρ[οῖσος	ἀνέ]θηκ[εν].	I.
<i>c d</i>	Βα[σιλεὺς	Κροῖσος]	ἀνέ[θηκεν].	II.
<i>e</i>	[Βασιλεὺς	Κροῖσος	ἀνέθηκ]εν.	III.

Supplevit Hicksius memor loci Herodotei I, 92: Κροῖσος δὲ ἔστι καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐν τῇ Ἑλλάδι πολλά — ἐν δὲ Ἐφέσῳ αἱ τε βόες αἱ χρώσσαι καὶ τῶν κίωνων αἱ πολλαί. Apparet has columnas eius fuisse templi, cuius aedificationi praefuit Chersiphron Cnosius architectus (Plin. *Nat. hist.* VII, 425. Strabo XIV, 4, 22 p. 640 Cas.), quod a tota Asia conditum praedicat Plinius *N. hist.* XVI, 243, modestius et verius Ionibus vindicat Dionysius Halicarnassensis *Ant. Rom* IV, 25. Cf. H. Brunn *Gesch. der gr. Künstler* I p. 34.

2 Lapis inscriptus in duobus lateribus contiguis, ex quibus alterum hunc titulum habet, alterum (de cuius scriptura accuratius exponitur Bull. de corr. Hell. XIV p. 646) duos alios paene evanidos. Lapis inventus in domo Turcae cuiusdam agricolae in vico *Deirmendjik* sito inter Tralles et Magnesiam, translatus Parisios in museum publicum (*Louvre*). Edd. ex K. Vatusis apographo A. E. Kontoleon *Mittheilungen des archaeologischen Instituts in Athen* XIV (1889) p. 103 n. 47. Multo plenius et accuratius G. Cousin et G. Deschamps *Bulletin de correspondance Hellénique* XIII (1889) p. 529 (Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 39 n. 32). Cf. quae de titulo disputaverunt E. Meyer *Die Entstehung des Judenthums* p. 19 sqq. W. Dittenberger *Hermes* XXXI p. 643 sqq.

Βασιλεὺς [β]ασιλέων¹ Δαρεῖος ὁ Ὑσ|τάσπεω² Γαδάται³ | δούλωι
 5 τὰδε λέγει|ι⁴· ἄ πυνθάνομαι σὲ τῶν | ἐμῶν ἐπιταγμάτων⁵ | οὐ
 κατὰ πάντα πει|θαρχεῖν· ὅτι μὲν γὰρ|τ|ὴν ἐμὴν ἐκπονεῖς ||
 40 [γ]ῆν, τοὺς πέραν Εὐ|φράτου καρποὺς ἐπ(ι) | τὰ κάτω τῆς Ἀσίας
 45 μέ|[ρ]|η καταφυτεύων⁶, ἐπαι|[ν]|ῶ σὴν πρόθεσιν καὶ || [δ]ιὰ ταῦτά
 σοι κείσεται | μεγάλη χάρις ἐμ βασιλέως οἴκωι⁷· ὅτι δὲ τὴν |
 20 ὑπὲρ θεῶν μου διάθε|σιν ἀφανίζεις, δώσω || σοὶ μὴ μεταβαλο-
 μένωι | πεῖραν ἡδικ[ημέ]νου θ[υ]|μοῦ· φυτουργοὺς γὰρ | [ι]εροὺς
 25 Ἀπόλλωνος φό|ρον ἔπρασσε καὶ χώραν || [σ]καπανεύειν
 βέβηλον ἐ[πέ]|τασσε, ἀγνοῶν ἐμῶν | προγόνων⁸ εἰς τὸν

Litterae AZΘΠΣ indicio sunt in hunc lapidem ex antiquiore exemplari translata esse epistulam circa initia aerae Christianae. Tum etiam Ionicam dialectum qua illud conceptum erat vulgari sermone mutata esse sed ita ut vestigia quaedam haerent (v. not. 5. 9) demonstravi l. l. 4 Haec appellatio (Persice *kshayathiya kshayatiyānam*) recurrit in eiusdem regis inscriptione Persica Bisitunensi. C. D. 2 Rex Persarum 524—486 a. Chr. 3 Nomen etiam apud Xenophontem Cyr. V, 3, 40 sqq. legitur. Satrapa hic videtur provinciae quae in Herodoti recensu III, 90 primum locum tenet Ionas Magnetas Aeolenses Caras Lycios Milyas Pamphylos complectens. Illum Magnesiae ad Maeandrum, cuius in vicinia lapis repertus est, sedem habuisse probabile est. C. D. 4 Etiam in inscriptione Bisitunensi adiutores et praefectos servos suos (*mana badaka*) appellat Darius. Formula τὰδε λέγει sollennis est in regum et satraparum orientalium rescriptis et mandatis. Cf. Herodot. I, 69 ἔπεμψε ἡμέας Κροῖσος ὁ Λυδῶν τε καὶ ἄλλων ἐθνέων βασιλεὺς, λέγων τὰδε. III, 40 Ἀμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει. III, 422 Ὅροιτης Πολυκράτει ὧδε λέγει. V, 24 βασιλεὺς Δαρεῖος τὰδε λέγει. VII, 450 βασιλεὺς Ξέρξης τὰδε ὑμῖν λέγει. VIII, 440 Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Thucyd. I, 129, 3 ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πausanias. Eadem in illa regis inscriptione unius cuiusque paragraphi initio reddit. C. D. 5 Verbum πειθαρχεῖν alibi nusquam cum genetivo coniungitur, sed cum πείθεσθαι, quod apud Atticos item semper dativum habet, apud Herodotum plus semel genetivum asciscat (I, 126, 2. V. 29. 33. VI, 42), hanc structuram non temere inter vestigia Ionicae originis referas. 6 Eandem curam Persarum testatur Posidonius apud Athenaeum I 28 d (F. H. G. III, 276) ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Χαλυβώνιον μόνον οἶνον ἐπίνειν· ὃν φησι Ποσειδώνιος καὶ Δαμασκῷ τῆς Συρίας γίνεσθαι Περσῶν αὐτόθι καταφυτευσάντων τὰς ἀμπέλους. Verbi καταφυτεύειν, quod plerumque conserendi locum aliquem vim habet, de planta in aliam regionem translata usurpatur etiam a Strabone XV, 3, 14 p. 734 Cas. τὴν δ' ἀμπέλον οὐ φεομένην πρότερον Μακεδόνες κατεφύτευσαν καὶ ἐν Βαβυλῶνι. 7 Apud Thucydidem I, 129, 3 Xerxes Pausaniae Lacedaemonio scribit καίτοι σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς αἰὶ ἀνάγκη. Laterculi eorum, qui regem beneficiis affecerant, commemorantur apud Herodotum VIII, 85 et in libro Estherae. C. D. 8 Eos Achaemenidas, qui ante ipsum regnaverant, Cyrus et Cambysen,

θεὸν | [ν]οῦν, δὲ Πέρσαις εἶπε | [πᾶσ]α[ν] ἀτρέχε[ι]α[ν]⁹
καὶ . . . -----

intellegit rex. 9 Hoc supplemento dubitanter proposito a C. et D. p. 540 (id quod me fugit cum idem ederem l. l.) certissimum vestigium dialecti Ionicae recuperatur; nam ἀτρέχεια sic ab Atticis non usurpatur, frequens vero est cum apud poetas variarum gentium (Pindar. fragm. 232, 4 ἀτρέχειαν εἰπεῖν) tum apud Herodotum (IV, 152. VI, 1. 82) eosque qui antiquorum scriptorum Ionum sermonem imitati sunt (Arrian. VI, 25, 1. Pseudopherecydes ap. Diog. Laert. I, 123). Ceterum apparet non de uno oraculi responso sed de diutino usu quo dei veracitas Persis cognita sit hic dici.

3 In gradu summo porticus cuius reliquiae anno 1880 Delphis erutae sunt. Totus titulus uno versu 44, 30 longo, litteris altis 0,48—0,485 incisus. Edd. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V (1884) p. 42 (Roehl, I. G. A. p. 469 n. 3 a. E. L. Hicks, Manual of Greek hist. inscr. p. 20 n. 20. Syll.¹ 4). Accuratissimam tituli imaginem proposuit H. Pomtow Beiträge zur Topographie von Delphi p. 45, tab. V n. 9. Cf. quae de eo disputaverunt Koehler Mus. Rhén. XLVI p. 4 sqq. U. von Wilamowitz-Möllendorff, Aristoteles und Athen II p. 287 sqq. H. Pomtow Mus. Rhén. XLIX p. 627 sqq.

Ἀθηναῖοι ἀνέθεσαν τὴν στοὰν¹ κ[α]ὶ τὰ ὄπλα καὶ τὰ χροτέρια²
ἐλόντες τὸν πολεμίου³.

Litteratura Attica antiqua (ΘΝΣ; lambda in ἐλόντες L est, sed post Π vocis ὄπλα aetatem tulit linea obliqua \, ut appareat v fuisse. 4 Cf. Pausan. X, 41, 6: ψυχοδόμησαν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι στοὰν ἀπὸ χρημάτων ἃ ἐν τῷ πολέμῳ σφίσιν ἐγένετο ἀπὸ τε Πελοποννησίων καὶ ὅσοι Πελοποννησίοις ἦσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ σύμμαχοι· ἀνάκειται δὲ καὶ πλοίων τὰ ἄκρα κοσμήματα καὶ ἀσπίδες χαλκαῖ· τὸ δὲ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτοῖς ἀριθμεῖ τὰς πόλεις ἀφ' ὧν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἀκροθίνια ἀπέστελαν, τὴν τε Ἡλείων καὶ Λακεδαιμονίων, Σικυωνῶν τε καὶ Μήγαρων καὶ Πελληγνέας Ἀχαιῶν, Ἀμφρακίαν τε καὶ Λευκάδα καὶ αὐτὴν Κόρινθον· γενέσθαι δὲ ἀπὸ τῶν ναυμαχιῶν τούτων καὶ θυσίαν θησεῖ καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ Ῥίῳ· καὶ μοι φαίνεται τὸ ἐπίγραμμα ἐς Φορμίωνα τὸν Ἀσωπίχου εἶχειν καὶ ἐς τοῦ Φορμίωνος τὰ ἔργα. Et porticum eandem et titulum alium esse ac Pausanias commemoraverit manifestum est; ne eadem quidem aetate incisa est inscriptio quae in gradu nunc quoque est et quae in ipsis spoliis dedicatis olim fuit; nam hanc ad bellum Peloponnesiacum recte rettulit periegeta civitatum nominibus fretus, illam antiquiorem esse litterarum formae arguunt. Recte igitur Haussoullierus post Phormionis victorias 427 a. Chr. non aedificatam porticum, sed pridem dedicatis in ea spoliis nova addita eaque peculiaribus titulis ornata esse coniecit, cum antiquiora illa in ipsius

stoeae inscriptione dedicatoria coniunctim indicata essent. Sed iniuria H. (et nos in proœcdosi) de proelio navali anni 460 a. Chr. (Thuc. I, 105, 1. [Lys.] II, 48. Diod. XI, 78, 2) cogitabat. Immo bello Persico priorem esse antiquitas litteraturae prodit. Qua in re magni momenti est titulus thesauri Atheniensium nuperrime a Th. Homollio feliciter restitutus Bull. de corr. Hell. XX p. 642: 'Αθηναῖοι τ[ὸ]ν Ἀπόλλων[ος] ἀπὸ Μέρδ[ον] ἀκ[ροθ]ίνια τῆς Μαρμαρ[ῆ]νι μ[άχης]. Nam hic iam Θ habes. Cf. etiam n. 6. Neque cum K. de proelio navali paullo post pugnam Marathoniam contra Aeginetas commisso haec intellegi licere demonstravit W.; multo minus etiam cum Roehlio et M. Dunckero Gesch. des Alterth. VI p. 467 ad Pisistratidas et Sigeum captum referenda sunt; neque enim tyranni populi Atheniensium nomine spolia dedicassent neque erat cur Apollini Pythio potissimum consecrarent. Restat ut cum Wilamowitz victoriam clarissimam anno 504 a. Chr. de Chalcidensibus Euboeae reportatam designari statuamus. Nullum enim hic significari proelium navale, navibus autem multis Chalcide potitos Athenienses consensaneum esse. 2 Ornamenta navium captarum, quas ipsas deleverant. Hoc quoque indicio est, antiquiorem esse porticum ea aetate, qua iam ipsi Athenienses de classe paranda cogitabant. Wil. 3 Cf. n. 313.

4 Testa in circuli figuram secta ex vase colore nigro inducto, in qua litteris in orbem ab exteriori ad interiorem partem currentibus insculptus est titulus, inventa in arce Athenarum orientem versus a Parthenone. Ed. O. Benndorf Griechische und sicilische Vasenbilder tab. XXIX n. 40 p. 50 (A. Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 192 n. 569).

Μεγακλῆς : '[Ἱππο]κράτος' : Ἀλο[π]εκῆθς 2.

Litteratura antiqua Attica; maxime memorabilis forma litterarum ΗΘΣ. 1 Testa usurpata est in ostracismo Megacis, de quo Aristoteles 'Αθ. πολ. c. 22, 5 sic narrat: εὐθὺς δὲ τῷ ὑστέρῳ ἔται ἐπὶ Τελεσίνῳ ἀρχοντος (Ol. 73, 2, 487/6 a. Chr., cf. adn. ad n. 5) — ὡστρακίσθη Μεγακλῆς Ἱπποκράτους Ἀλοπεκῆθεν. Hunc esse avum maternum Alcibiadis Cliniae f., quem testarum suffragio eiectum referunt [Andoc.] IV, 84 et Lysias XIV, 39, primus vidit B. Consistente Aristotelis et testae memoria refutatur Isocratis narratio XVI, 26, qui Clisthenem legibus emendatis nobilem inter Alcibiadis maiores commemorat, neque ulla est causa, cur cum Boeckhio aliisque praeter Hippocratis filium alium aequalem Megaclem, Clisthenis filium, statuamus. v. Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen II p. 323. 2 Megacles Megacis f. Alopecensis, sine dubio huius filius, scriba quaestorum Minervae fuit Ol. 88, 4. 428/7 a. Chr. (C. I. A. I, 422, 3. 423, 2. 449, 2. 450, 3). K.

5 Testa vasculi figuris nigris picti, litterae scalpello incisae satis eleganter. In arce Athenarum orientem versus a Parthenone, inter rudera aedificiorum bello Persico deletorum. Ed. F. Studniczka *Jahrbuch des Deutschen archäologischen Instituts in Athen* 1887 p. 161 (A. Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 192 n. 570).

Χσάνθιππος¹ | Ἀρρίφρωνος².

Litteratura Attica; memorabiles formae ΑΑΘΡΡΨ. 1 Hanc testam ex ostracismo Xanthippi Periclis patris superesse apparet, de quo Aristoteles 'Αθ. Πολ. c. 22, 6 haec habet: ἐπὶ μὲν οὖν ἔτη τρία τοὺς τῶν τυράννων φίλους ὠστράκισον, ὧν χάριν ὁ νόμος ἐτέθη, μετὰ δὲ ταῦτα τῷ τετάρτῳ ἔτει καὶ τῶν ἄλλων εἴ τις δοκοῖη μείζων εἶναι μεθίστατο· καὶ πρῶτος ὠστρακίσθη τῶν ἀπωθεν τῆς τυραννίδος Ξάνθιππος ὁ Ἀρίφρωνος. Tres annos inde ab Hipparchi Charmi f. ostracismo, qui primus omnium hac lege eiectus est, computandos esse manifestum est. Hoc factum esse tertio post pugnam Marathoniam anno, i. e. 488/7 a. Chr., archonte Anchise (Dionys. Halic. Ant. VIII, 4) ipsius Aristotelis narratio arguit. Sequitur 487/6, archonte Telesino, quo Megacles relegatus est (n. 4), 486/5, archonte ignoto, denique 485/4, archonte Philocrate (Marm. Par.), annus ostracismi Xanthippi. v. Wilamowitz Aristoteles und Athen I p. 25. Quo pacto Kirchhoffius Ol. 73, 3 (486/5) potius illud testarum suffragium factum statuatur, non perspicio. 2 Et pater Xanthippi et nepos illius avitum nomen gerens, Periclis frater natu maior (Thuc. IV, 66, 3. Plat. Protag. 320 A. Plut. Alcib. 1), apud scriptores nomine Ἀρίφρων utuntur consona simplici. Hoc quin probum nomen sit, non dubitandum cum propter originem perspicuam tum propter titulorum testimonia (C. I. A. II, 4280, 3. III, 1035, 20. Bulletin de corr. Hell. XX (1896) p. 637, 2). Ne tamen in hac testa scalpenda erratum existimemus impedit alia similis in inferiore oppidi parte eruta (C. I. A. IV, 1, 3 p. 493 n. 571), in qua item Χσάνθιππος Ἀρρίφρωνος legitur. Distinguendum igitur hoc nomen origine et usu ab illo, et apud scriptores duplex liquida restituenda. Sine dubio hoc Attici sermonis legibus natum est ex Ἀρσίφρων (cf. Ἀρσίνοος, Ἀρσινόη). Cf. Wilamowitz, Aristoteles und Athen II p. 86 not. 25, qui tamen veram formam nominis peregrini Ἀρίφρων ab hominibus Atheniensibus non recte intellectam ideoque consonam perperam geminatam statuit.

6 Testa nigra eruta Athenis septentrionem et occidentem versus ab Areopago prope viam hodiernam. Ed. R. Zahn *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XXII (1897) p. 345 sqq.

Θεμιστοχλῆς¹ | Φρεάρριο[ς]².

Litteratura Attica insignis antiquioribus formis ΑΡΨΘ; sed θῆτα utrobique est. 1 Cum bis de Themistocle testarum suffragiis iudicatum sit, anno 483 a. Chr., quo Aristides solum vertere coactus est (Aristoteles 'Αθ. πολ. 22, 7),

et decem fere annis post, cum ipse expulsus Argos se contulit (Thuc. I, 435, 3. De tempore cf. v. Wilamowitz Aristoteles und Athen I p. 443 sqq.), ad utrum ostracismum haec testa referenda sit, definiri posse recte negat Z. Nam recentiore litterae theta formam, cum iam in altera Xanthippi testa (n. 5^a) usurpata sit, nullum habere in hac re momentum. Aspiratam altero loco in eodem nomine legi C. I. Att. II, 864 II, 48, alia vero eiusdem generis exempla collecta esse a K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr., ed. 2 p. 78 not. 732 et P. Kretschmer, Gr. Vaseninschriften p. 449 sqq. adnotavit idem. 2 Extremae litterae linea ˘ agnoscitur in testa.

7 Constantinopoli in hippodromo (*Atmeidan*) columna ahenea composita ex tribus serpentibus. Inferior pars cum titulo anno demum 1856 ab Anglis auctore Ch. Newton ruderibus nudata est. Primus titulum exscripsit O. Frick, cuius exemplum edidit E. Curtius Monatsber. der Kgl. Ak. zu Berlin 1856 p. 162 sqq. Post aliorum curas (L. Ross, Jahrb. f. Phil. 1856 p. 256 sqq. Pittakis, Ἐφ. ἀρχ. 2759) idem Frickius columna una cum Dethiero accuratius examinata (cf. Arch. Anzeiger 1856 p. 207.* 217*) titulum edidit et commentario illustravit Jahrb. für Philol. Suppl. B. II (1857—60) p. 487 sqq. Cf. Dethier et Mordtmann, Epigraphik von Byzantion und Constantinopolis (Denkschr. der K. Akad. der Wissensch. zu Wien. philos.-hist. Cl. XIII, 1864, Abth. 2) p. 3 sqq. (Syll.¹ 4. Roehl I. G. Ant. p. 26 n. 70. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 44 n. 42.) Denuo contulit E. Fabricius Deutsche Literaturzeitung 1886 p. 267. Cf. quae de titulo disputavit A. von Domaszewski Neue Heidelberger Jahrbücher I (1894) p. 184 sqq. Ab summa parte, ubi colla et capita serpentium perierunt, duodecim spirae scriptura vacant; in proxima inferiore tribus versibus conscriptus index argumenti (I), infra singulis versibus singula civitatum nomina, quorum plerumque terna, raro bina aut quaterna singulae spirae tenent (propter spatii rationes hunc nominum ordinem in duas columnas quas dicunt disposui). Infimae duae rursus litteris vacuae relictæ sunt.

I [T]ο[ῖς τὸν] | πόλεμον | [ἐ]πολ[έ]μεον·¹

Litteratura antiqua Laconica est: AC (γ) DΘRVY (χ) X (ξ); cf. Kirchhoff, Studien zur Gesch. des gr. Alphabets ed. 4 p. 452. — Post pugnam Plataicam tripoda aureum serpenti aheneo tricipiti impositum a Graecis Delphos dedicatum esse refert Herodotus IX, 84; accuratius Thucydides I, 432, 2. 3 narrat primo Pausaniam suo nomine eum dedicasse cum carmine ipsius

II. Λακ[εδ]α[ι]μόν[ιοι]		IV. Μεγαρεῖς	40
Ἀθ[α]ν[α]τ[οι]	5	Ἐπιδάουριοι	
Κορίνθιοι		Ἐρχομένιοι ⁴	
III. Τεγεᾶτ[αι] ²		V. Φλειάσιοι ⁵	
Σικυόνιοι ³		Τροζάνιοι ⁶	
Αἰγινᾶται		Ερμιονεῖς	45

victoriam praedicante; quam superbiam aegre ferentes Graecos delevisse epigramma et civitatum quae victoriae participes fuissent nomina incidisse. Aureus tripus bello sacro a Phocensium ducibus sublatu est (Pausan. X, 43, 9), abenea columna Delphis mansit dum a Constantino Magno Constantinopolim delata est (Sozomenus hist. eccl. II, 5. Socrates hist. eccl. I, 46). Ibi a saeculo sextodecimo permulti peregrinatores columnam viderunt, descripserunt, delineaverunt (Frick p. 549 sqq.); ex quibus plerique iam tum, inscriptione nondum conspicua, non dubitaverunt, quin hoc esset ipsum illud monumentum Plataicum. — Ex nominibus monumento Plataico incisis Herodot. VIII, 82 commemorat Tenios, Thucydides III, 57, 2 Plataeenses; a Plutarcho passim nominantur Cythnii, Melii, Siphnii, Lacedaemonii, Athenienses, Corinthii; nam eum quoque de hoc ipso monumento cogitare Frickius recte statuit. Ea nomina omnia hic redeunt. Atque in basi Iovis eodem tempore eademque de causa a Graecis Olympiam dedicati viginti septem nomina incisa enumerat Pausanias V, 23, 4. 2, quae omnia hic quoque exstant, sed accedunt quattuor quibus monumentum Olympicum carebat, Thespiensium, Eretriensium, Leucadorum, Siphniorum. Plerosque ex his populis in eo exercitu fuisse, qui ad Plataeas depugnaverit, etsi non omnes ipsi pugnae interfuerint, apparet ex Herodoti narratione IX, 28. Praeter hos in monumento non exstant nisi insularum quorundam nomina, Ceorum Meliorum Teniorum Naxiorum Cythniorum Siphniorum. Quos omnes constat pugnae Salaminiae interfuisse (Herodot. VIII, 46. 48). Atqui non tam victoriae Plataeensis, quam totius belli feliciter gesti hoc monumentum esse v. 4—3 nunc demum recte lecti testantur (cf. etiam Dem. LIX, 97). Desiderantur sane ex exercitu Plataeensi Palenses Cephaleniae et Mantinenses (v. not. 9), ex classe Salaminia Seriphii, civitas minima et humillima. ⁴ Legit et supplevit Fabricius, cum antiquiores hic formulam dedicationis sive metricam sive pedestri sermone compositam deprehendere sibi visi essent. Ingeniosa sane coniectura D. nomina, si exceperis ea quae postea addita sint (v. 22. 34. 32) ita adornata esse statuit ut post principes foederis Graecorum Lacedaemonios Athenienses Corinthios (v. 4. 5. 6) primum locum tenerent Peloponnesii Lacedaemoniorum foederis participes (v. 7—46), secundum Atheniensium socii (v. 47—27), tertium Corinthiorum coloni (v. 28—34). Sed ea opinio gravissimis laborare videtur difficultatibus, quare rem in medio relinquimus. ² Propter eximiam virtutem in castris Mardonii expugnandis exhibitam hic honoris locus civitati mediocri tributus videtur (cf. Herodot. IX, 70). ³ Sic, non Σικυόνιοι, in aere exaratum esse testatur Fabr.

VI. Τιρόνθιοι Πλαταιῆς Θεσπιῆς		IX. Στυρῆς φαλεῖοι ⁹ Ποτειδαῖται	
VII. Μυχανῆς ⁷ Κέιοι Μάλιοι Τένιοι ⁸	20	X. Λευκάδιοι φανακτοριῆς Κύθνιοι Σίφνιοι ⁸	30
VIII. Νάξιοι Ἐρετριῆς Χαλκιδῆς	25	XI. Ἀμπρακιδῶται ¹⁰ Λεπρεᾶται	

4 Arcades, quorum nummo inscriptum est EP (Curtius Pelop. I p. 328); frequentissima eadem forma in cognomini urbe Boeotiae. 5 Hanc unam scripturam novit antiquior aetas, v. n. 34, 43. 78. 103, 3. 45. 440, 65. 78. 82. 159, 5. 294, 48. Eodem redit Φλεάσιο; n. 258, 62. 6 Haec est antiquior nominis forma cum apud ipsos cives (n. 473, 3. 6. 44. 48) tum alibi (n. 440, 78. 444. 446. C. I. G. 406, 2. 3. 40. 44. C. I. Att. II, 644, 3. 40. 834 c, 57. 58. 4467, 4) usitata. 7 Steph. Byz. Μυκῆναι· ὁ πολῖτης Μυκηναῖος καὶ θηλυκὸν Μυκηνίς· καὶ Μυκηνεύς. F. Cf. n. 271, 3 ἀλιταῖα τελεία τῶν Μυχανέων. 8 cf. Herodot. VIII, 82. Tenios et Siphnios postea demum additos testatur Fabricius, de Cythniis idem ei in mentem venit, sed monumento accurate examinato nulum eius rei vestigium apparuit (Dom. p. 482 not. 2). 9 Elei cum neque Salaminiae pugnae interfuerint neque ad Plataeas in tempore venerint, Frickius p. 538 Bröndstedium secutus hic Eleorum coloniam Eretriam deductam intellegi iubet. At utcunque res de prisca illa colonia se habet, belli Persici tempore non iam praeter Eretrienses alteram quandam civitatem quae Eleorum nomine uteretur Eretriae fuisse apparet. Neque quod Mantinensium nomen hic desideratur, etsi in eadem causa fuerunt qua Elei, quicquam miri habet: concesserunt hoc Graeci honori eorum qui tutelam Olympiae et regimen ludorum Olympicorum habebant, ut voluntatem rei effectae loco haberent; quod idem cur in Mantinensibus facerent nulla erat causa. 10 De hac antiquiore forma etiam alibi in nummis, in titulis, apud scriptores obvia cf. Bursian Geogr. Gr. I p. 35 not. 2.

8 Lapis inventus in arce Athenarum prope Erechtheum. Ex Fauvelii apographo ed. Boeckh C. I. G. 73^b (vol. I. Add. p. 890 sqq.). Kirchhoff C. I. Att. I 9. (Syll.¹ 2. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 24 n. 23.) Cf. quae adnotavit G. Busolt Gr. Gesch. III, 4 p. 225 sqq.

----- ἐπεστάτε, Α[. . . . εἶπε· | Ἐρυθραῖος ἀπα-
 (γ)ε(ν) σ . το . (ἐς) Παναθέναια τὰ μ(ε)γ(α)λ(α) ἄχ(ο)ια μὲ | ἐλάτ-
 τον^{ος} 1 ἔ τριῶν μνῶν καὶ ν(έ)μ(ε)ν Ἐρυθραῖον [τ]ο[ῖ]ς παρῶσ(ι) [τὸν |
 κρεῶν τῷ<ι>ς^ς (ε)ρ)οπο[ι]θ(ς) (δ)ραχμῆν (ε)κ(α)σ(ο)ι· (ἐ)άν δ(ἐ) ἀ(π)άγε-
 5 (τα)[ι] μὲν . . . || . . μ] (ἐ) ἄχ(ο)ια [δ] ἐ τ(ρι)θ(ν) μν(δ)ν κα(τ)ὰ τὰ<ς> ἔ[ρεμ]-
 ἐν<η>α, πρ(ι)ασθαι [τὸς^ς (ε)ρ)οποιδ]ς² (ε)ρ)ε(ῖ)α, τὸν [δὲ δὲ] μόν (τ)ῷ[ν]
 (Ἐρ)υ(θρα)ῖο(ν) δ(φ)έλεν ἀ(ν)α(γ)ρά(φ)εσθαι. | τὸν δὲ κ)ρεῶν οσ. οασ-
 λον τῷ(ι) (β)ολομένοι. Ἐρυθραῖον (ἀ)π[ὶ]δ κ)υάμον βολεῖ(ν)
 (ἐ)να(ι) ε(ῖ)κο(σ)ι καὶ (ε)κατὸν ἀν(δ)ρας· τὸν δὲ [κυα]με]υ(θ)έν(τ)α
 (δοκιμάζ)εν ἐν (τ)ῇ (β)ολεῖ καὶ (μ)ὲ (θ)εμιτ)ὸν ἔναι βολεῖ[εν] μεδῶς ||
 10 ἔν<α> δλε(ι)ζον ἔ τρι(ι)άκοντα ἔ(τε) (γ)εγονότα· διόχ(ο)ιν δ' ἔναι
 [κατὰ|τ]ῷ(ν) ἐ(λ)ε(γ)χο(μ)ένο(ν). βολεῖεν δὲ με ἐν(τ)ὸς τεττάρ(ο)ν ἐ(ι)τὸν.
 [ἀ]πο]κυαμεῦσα(ι) [δ] ἐ καὶ κατασ(τ)ῆσαι (νῦ)ν μὲν (τέν) βολεῖν³ (τ)ῷς
 (ἐπ)ισ(κ)ό(ρ)ος⁴ καὶ τὸν (φ)ρ[δ] (ρ)αρχον⁵, τὸ δὲ λοιπὸν τέ(ν) βολεῖν καὶ
 τὸν [φρ]όρ[ρ]αρχον· (τὸ)μ βολευσόν(τον) ἔκ(α)σ(ο)ν (Ἐ)ρ(υθρ)ᾶσι π[ρ]ί[ν]

Litteratura antiqua Attica; litterae ς forma aetatem anno 446 a. Chr. antiquiorem indicat. Ex ipso argumento Boeckhius collegit, Cimonis aetate, fere Ol. 79—80 (464—457 a. Chr.) hoc decretum factum esse; nam tum plerasque civitates sociorum, quae ad illud tempus sui iuris fuissent, in subditarum (ὑποκόων) condicionem redactas esse. Intra annorum 470—467 a. Chr. spatium et hoc decretum et similia ad eosdem Erythraeos (C. I. Att. I, 10. 11) et ad Colophonios (I, 13) spectantia v. Wilamowitz Aristoteles und Athen II p. 300 facta existimat; at eorum fragmentorum, quorum litteratura accurate cognita esset, aetatem non multis annis ultra 454/3 a. Chr. ascendere posse recte observavit Bus. Ceterum hic fieri non potuit, ut ubicunque aliquid emendatum est, lectiones traditae in notis adscriberentur; sic enim fere totum Fauvelli apographum litteris maiusculis repetendum fuit. Quare satis habui accurate indicasse quid recte traditum sit, quid supplementum, quid emendationi debeat. De reliquis Boe. et K. adeundi erunt; a quibus ubi dissentio, paucis mea defendere conatus sum. 4 Supplevi, cum Boe. et K. intacta reliquissent v. 2 fin. 3 init. cf. v. 5 μὴ ἄξια δὲ τριῶν μνῶν κατὰ τὰ εἰρημένα. 2 Supplevi, dubitans sane. 3 LINMEN-NOSBOLEN Fauvel. (τῇ)ν μὲν (τέ)ως βουλῇν Boe. K. At ἡ τέως βουλῇ non est senatus qui primus ex hoc decreto constitueretur, sed qui iam nunc in munere est, de quo hic non dici sponte patet. Neque mea emendatio difficilior videbitur si reputaveris per frequenter O pro E et ς pro N exscripsisse Fauvelum. 4 de episcopis ab Atheniensibus in sociorum subditorum civitates missis v. Boeckh Staatsh. I p. 534. Etiam in altero de Erythraeis decreto (C. I. Att. I, 10, 4) episcoporum mentionem fieri observavit Bus. 5 Praesidium Atticum (προϋρῶς) eiusque praefectum (προῶραρχον) Erythris etiam in decreto C. I. Att. I, 10, 6. 9 commemorari monet Bus., qui eiusdem rei in aliis sociorum civitatibus (Byzantii, Cypri, Miletii, Sami) exempla ex titulis et scriptoribus attulit p. 226 not. 2.

- 15 (ἐ)σιέναι [ἐς τὸν || ἀρχ]ὲν δμύνουαι [μὲν Δ] (α κα[ι] Ἄπολλο καὶ Δέμε[τρα], (ἐ)παρό(με)νο[ν] ἐξ[ὲ] ὀλ]ειαν ε(α)[υτοῖ] ἐπιπορχόντι[χ]αὶ πα[ι]σ[ι]ν ε(αυτ)ῶ· ὁ[μ]νύν(αι) δὲ (τ)ὸν ὁ[ρ]κο[ν]⁶ κα(τ)ὰ [] (ε)ρ[ὸ]ν (κα)ιο(μέ)νο(ν)· (τὲ)ν δὲ βολὲν (τὲ)ν βολ(εύο)σαν τα[υ]τ[α] (ἀναγ)κά(ζε)ν· ἐάν δὲ μέ, ἔναι (ζ)εμιῶσαι [χ]ι[λ]ι[τ]ι[α]σ(ι)ν (δρ)αχμῆσι | ἔ] ὁ ἄν (')ο δῆμο(ς) ο
- 20 (Ἐρυθραῖ)ον (αὐτ)ὸ(ς)⁷ κατα(β)α(λ)ὲν (φ)ε(φί)σ(ε)τ(αι). || ὁμν(ύ)να[ι] δ[ἐ] τὰ]δε [τὲν] (β)ολέν· (Β)ολεύσο' ος ἄν [δύ]νο[μ] (αι) [ᾄ] (ρ)ισσ[τ]α κα[ι] δ(ι)κα[ι]σ[τ]α]τα Ἐρυθραῖον τῷ πλέθει καὶ Ἀθηναῖον καὶ τὸν [χ]ο[υ]ν- μά[χ]ον, [χ]αὶ οὐκ [ἀποσ]τέσομαι Ἀθηναῖον τῷ π[λ]έθος οὐδὲ [τῶ]ν [χ]ο[υ]νμάχον τὸν Ἀθηναῖον οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ ο[ὔ]τ' ἄ[λ]λ(οι) (π)ε[ί]σο- (μ)[αι], [οὐδ'] αὐ(τ)ομο(λέ)σο οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐτ' ἄλλο(ι) [π]ε[ί]σομαι
- 25 οὐδὲ ἐνί· || οὐδὲ] τὸν (φ)ε[υ]γ[έ]ν(τ)ον [κατ]αδέχομαι⁸ οὐδ[ἐ] ἐνα οὐτ' (αὐτ)ὸ(ς) ἐγὼ [οὐτ' | ἄλλοι], πείσο(μ)α[ι], τὸν ἐς] Μέδος (φυγ)ί- δ[ν]τω]ν, ἄνευ τῆς (γ)ν(όμε)ς [τῆς | Ἀθε]ναῖον καὶ τὸ [δ]έ(μ)ο⁹, [ο]ὔδὲ τὸν μενόντων ἐχσελῶ [ᾄ]ν(ευ) τ(ῆ)ς (γ)ν[ό]μ[ε]ς [τῆς Ἀθε- ναῖον καὶ (τὸ) (δ)έμο. ἐάν δέ τ(ι)ς ἀποκτ(έ)νε(ι) [Ἐρυθρα]ί(τ)ος ἑτερον Ἐρ[υ]θραῖον¹⁰, τεθ[ν]άτο. ἐάν [δέ το] (ἀ)ει(φυγία)¹¹ ||
- 30 [καταγ]ν(ε)οσθῆ(ι), (φ)ευγέτο (καὶ) Ἀ(θέν)ας¹² καὶ τέ(ν) Ἀθηναῖον χου[ν]μαχ(ι) [δ]α¹³, | καὶ τ]ὰ χρέματα δεμόσ[ια] ἔσ[τ]ο) Ἐρυθραῖον . ἐάν δ[ἐ] (τ)ις [α] (λ)ῶ[ι] προ[δ]ιδῶ[ς] το(ι)ς τυράννοις τέμ (πόλιν τὲν) Ἐρυθραῖ(ο)ν καὶ . . . ος . . . |, τεθ[ν]άτο (καὶ) παῖδε(ς) (')οι ἐχς ἐ(χ)ε(ι)νο, ἐά(ν) (μ)ῆ ο[ι] . . . | . . .]ο[ς] ἔχον[τ]ες 'οι π(α)ῖδες
- 35 [']οι ἐχς [ἐ]χε(ι)νο [ἐς τὸν δῆμον || τὸν] Ἐρυθραῖο[ν] καὶ [τὸ]ν Ἀθηναῖον ἀπο(φ)αν(θ)ῶ(σι)ν . τὰ δὲ χρ(έ)ματα [τῷ ἀλ]ό(ν)το[ς] κατα- (θ)έντ(ε)ς ἀπ(α)ντ(α) [']οι π[α]ῖδες τ[ῶ] (')έμισυ [ἀπολ]α[β]όντων (?), τὸ | δὲ δεμ[ε]υ[έ]σθ(ο) (?)¹⁴. κα(τὰ) ταυτά καὶ [ἐάν τις 'αλδ]ι τὸν δ[ε]-

6 . Ο . . . ΝΔΕΡΟΝΟΝΟ . . . Fauvel. [τὸ]ν δὲ ὄρχον ὁ[μ]νύνα[ι] K. 7 i. θ. αὐτούς. 8 δέχομαι Kirchhoff; at cum Fauvelii apographum (ΤΟΝΟ . . . ΝΟΝ . . . ΑΔΕΧΣΟΜΑΙ) tum sermonis usus suadet ut compositum reponamus. 9 Erythraeorum. 10 ΕΟΣΗΤΕΡΟΝΕΠΤΟΙ Fauvel. Supplevi; in quinque extremis litteris vix aliud latere potest atque ΕΡΥΘΡ. 11 Hoc toto enuntiato nihil aliud praescriptum fuisse potest quam ut is qui Erythris exul esset, simul Athenis omnibusque sociorum civitatibus arce- retur; quare quin aut φυγή aut ἀειφυγία fuerit non videtur dubitandum. 12 ΟΕΥΛΕΤΟΝΑΤΑΣ ΚΑΙ Fauvel. N pro ΚΑΙ lectum est, in ΑΤΑΣ latere Ἀθ[η]ν[α]ς eo veri similis quia et litterarum τ et θ confusarum et lacunarum neglectarum alia quoque exempla praesto sunt. φευγέτω ἄμα καὶ Kirchhoff. 13 ξουμαχ(ι) [δ]α[ν] Kirchhoff; praetuli vocabulum sollemne de terra sociorum. 14 Hoc enuntiatum restituere conatus sum, sed incerta esse supplementa me non fugit.

(μ)ον τὸν Ἀθηναῖον [πρ|οδ]ι(δὸ)ς ἔ [τὲν φρορὰν τὲν] Ἐρυθρᾷσι¹⁵.
 τ. | εὐ τὸν (τ)όχσ(αρχ)[ον(?)τ]ό(ν) Ἀθηναῖον . . ο
 40 || ... ντα δε ο. ου ενε(α) ἀπε(ρ) [τοῖς ἐπι]δεμ(ι)ῶσι
 (τ)ὸν χσυ(μ)άχο[ν] | να μένειν τὸ (φρ)ό-
 ρ[ι]ον (τ)οχσ(ό)τας δέκα ονεας . . . ιοασοοσι
 μαστοσεινευσανο . . | παρμ . οντονη . ουκσθενανει
 'οροπαοκιγγ . . | [αιρῆσθαι τὲν βολὲν τὲν] βολε[ύο](σ)αν ἄν(δρ)ας
 45 (')ε(πτ)ὰ ἐ(κ) (τ)ῆς φυλῆς 'εκάστες . χ . . || ... φρόρα[ρχο](ν) . γ
 Ἀθηναί(τ)ον τὸν οχοριν τὸς ἐμ . σεοχ . .

45 Supplevi, Boe. et K. intactum reliquerunt. Quae sequuntur usque ad finem utique desperanda sunt, quare satis habui lectiones a Boeckhio et Kirchhoffio propositas perpaucis mutatis repetere.

9 Tabula olim Athenis inserta pavimento ecclesiae τοῦ Σταυρομένου; ex Nointelii possessione per aliorum quorundam manus postremo in museum publicum Parisiense pervenit, ubi exstat. Post Maffeiū Muratoriumque edidit Boeckh C. I. G. 165. Ex ectypo chartaceo a Waddingtono accepto Kirchhoff C. I. Att. I 433. Fröhner Inscr. Grecques du Musée du Louvre p. 242 n. 112 (Syll.¹ 3. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 18 n. 19). Cf. quae disputavit G. Busolt Griechische Geschichte III, 1 p. 305 sqq.

Ἐρεχθίδος¹

'οἶδε : ἐν τοῖ : πολέμοι : ἀπέθανον : ἐν Κύπρῳ² : ἐν Αἰγ[ύ]πτῳ³ :
 ἐν Φοινίκε⁴. ἐν Αἰεῦσιν⁵, ἐν Αἰγίνε⁶ : Μεγαρο[ί]τ⁷

Litteratura antiqua Attica: memorabiles litterarum formae BNR (Col. I vs. 62—70 semper PP). Praeter A vulgare frequenter A scriptum est. Sigma ubique est σ praeter col. I vs. 67 ubi extremo loco ξ legitur. 4 Tribuum nomina Ἐρεχθίς, Αἰγής, Οἰνής contractis syllabarum postremarum vocalibus pronuntiata esse ex scriptura per ei tertio et altero a Chr. saeculis frequentata apparet; nam illa aetate ut diphthongorum ηι et ει confusio frequentissima, sic pro mero η scriptum ε inauditum est (cf. Meisterhans Gramm. der att. Inschrift. ed. 2 p. 29 not. 184). 2 Cf. Thucyd. I, 404, 2. 3 De Aegyptiorum defectione cui praeerat Inaros Psammetichi f. cf. Thuc. I, 404, 1. Athenienses Cypro relicta illuc transierunt et Memphin quo Persae confugerant oppugnaverunt. 4 Phoenices ora ab Atheniensibus cum in insula Cypro contra Persarum regem pugnarent expeditionibus navalibus vexata esse videtur. 5 Thuc. I, 405, 4 Ἀθηναῖοι δὲ ναυσὶν ἀποβάσιν ἐς Ἀλῖα; πρὸς Κορινθίους καὶ Ἐπιδαυρίους μάχῃ ἐγένετο, καὶ ἐνίκων Κορίνθιοι. 6 Thuc.

τ ὁ α ὐ τ ὁ ἐ ν ι α υ τ ὁ ⁸

5 [σ]τ[ρα]τεγὸν	Φάνυλλος	Ἄκρυπτος
Φ[ρόνι]χος ⁹	Χ[ρῶ]νιος	Τιμοκράτης
Π[αντ]αλέον	Ε[ὐγ]είτον	Ἀρχέλας
Πολύστρατος	Ἀρ[χ]ιππος	Εὐθυκράτης
[Δρ]αχοντίδες	Λυ[σ]ικλῆς	Πατροκλείδε[ς]
10 . . μόστ[ρ]ατος	Κέ[λ]ευσος	Ἀλκμεονίδ[ες]
. . μέας	Εδ[θ]ύδεμος	Γλαύκον
. . κλείδες	Δίκαιος	Δεμόνικος
. . κράτες	Φιλ[τ]νος	Ἀναχσίδορος
[Χα]ιρέδεμος	Καλλικλῆς	Γλαύκον
15 . . εσίας	Ναυσικλῆς	Προκλῆς
. . έσανδρος	[Τ]ιμεσίθεος	Ἀντιφὸν
[Λυ]κόφρον	. . εσιγένης	Ἀναχσίλα[ς]
[Ἀ]πολλόδορος	Π[ο]λυκλῆς	Ἀρχέπολι[ς]
[Ἀ]ριστοτέλης	Ἀλ[ε]χσίας	Καλλέας
20 [Π]ροτιάς	Ἀμόδριππος	Θαλίαρχο[ς]
Δράκαλος	Ἀπολλόδορος	Φιλόνιχο[ς]
Μεχάνιον	Γοργίας	Εὐκλείδε[ς]

I, 105, 2 πολέμου δὲ καταστάνας πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίνεται ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων καὶ Αἰγινητῶν (καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέρωις παρῆσαν), καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ἐβδόμηκοντα λαβόντες αὐτῶν ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν καὶ ἐπολιόρχουν Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. 7 Cum Athenienses Aeginam obsiderent, Corinthii cum sociis in Megarida impetum fecerunt, sed a Myronide victi sunt. Thuc. I, 105, 3. 4. 8 Thucydides nullam omnino temporum notam addidit, Diodorus vero haec certamina diversis annis assignat, Aegyptiacae expeditionis finem Ol. 80, 4 (XI, 77, 4 sqq.), proelia ad Halias et Aeginam 80, 2 (XI, 78, 2), Megarense 80, 3 (XI, 79, 3). Quod cum refutetur hoc titulo, tamen quinam unus ille annus fuerit difficillimum est dictu. Annum hic ut apud Thucydidem in belli rebus enarrandis a vere ad proximum ver (460/59 a. Chr.) computari sibi persuasit K. W. Krüger Studien p. 161 sqq. Quod contra annum civilem 458/7 a. Chr. intellexit Boe., 459/8 a. Chr. Bus., cuius rationes nunc mihi maxime probabiles videntur. 9 φ[ύλαρ]χος Boeckhius, qui hoc ad Chronii, στρατηγῶν v. 5 ad Phanylli nomen pertinere putabat. At hanc dispositionem incredibilem esse iure Kirchhoffius statuit, quare col. I v. 6 nomine proprio reposito ad hoc refert antecedens στρατηγῶν; participio hominem, qui ad tempus parti alicui copiarum praefectus fuerit, a praetore Erechtheidis Hippodamante, qui infra col. I. v. 62 substantivo στρατηγός indicetur, distingui.

	Φιλιστίδες	Νόθαρχος	Διδόδορος
	Τιμογένης	Παρμον[ίδες]	Νίκαρχος
25	Χαρίσανδρος	Βάχον	Ἐπιτέλες
	[Μ]ενεκλῆς	Πίθον	Κύβον
	[Μ]ελάνοπος	Λυσίας	Χ[α]ίριας
	[Κ]λεόνβροτος	Σόστρατος	Δεμέτρι[ο]ς
	[Α]ριστοκλείδες	Φιλῖνος	Ἀρχεσίλας
30	Θοκυδίδες	Φίλαιθος	Εὐθόινος
	Εὐθύδεμος	Φιλέταιρος	Δεμέτριος
	[Κ]αλλικράτες	Σοτέλες	Γόργον
	Ἀφσέφες	Λυσίας	Στράτ[ο]ν
	[Α]ριστείδες	Ἀριστογένης	Ἀρισ[τ]οφάνες
35	[Φ]ιλόδεμος	Φιλῖνος	Γλα[ύ]κον
	[Κ]εφισόδωτος	Διότιμος	Φυσ[ο]ν[ίδες]
	[Σ]όφφιλος	Καλλονίδες	Ἀγ[ν]όδεμος
	[Α]ντιμένες	Καλλίχσενος	Διο[κ]λῆς
	[Ε]παίνετος	Δεινίας	Φανόστρατο[ς]
40	Ἐργαῖος	Σμίκυθος	Εὐμένιος
	Διογένης	Τιμόδεμος	Θε[δ]δορος
	Φρῶνος	Λῦσις	[Εὐρ]ύλεος
	[Κ]τεσιάδες	Ἀχεσίας	[Κέ]ρδον
	[Κ]όροιβος	Ἐπιχάρης	[Ἐπ]ιχάρης
45	[Κ]ράτυλλος	Ἱερónυμος	Ε[ὐ]δοχσος
	[Σ]υνφέρμιος	Ἀναχσίλας	Π[ο]λύζελος
	[Ν]ικίας	Χαιρίας	Γ[λ]αυκίας
	Λυσικλείδες	Ἐρακλείδες	Ἐριγένης
	Φρούραρχος	Ἀγασικλῆς	Ἀντιχάρης
50	Χα[ρ]ί[σ]ανδρος	Ἀλκᾶς	Φιλιστίδ[ες]
	Ὀ[λ]υμπ[ι]άρατος	Κεφισόδωτος	Ἀμφικλείδ[ες]
	Σ ος	Καλλικλῆς	Φροῦρος
	Μνε[σ]ίφιλος	Κεφισόδωτος	Τίτον
	Σοσίας	Νομένιος	Εὐβιος
55	Ἀρχῖνος	Χσενόφιλος	Καλλίβ[ι]ος
	Λυκῖνος	Ὑπέρβιος	Σμίχρο[ς]
	Καλλίας	Ἄγνον	Νεαῖος
	Μνεσιγένης	Πολύχσενος	Ἐργοτέ[λες]
	Σίκον	Ἐρχσιμένες	Φοκίον
60	Ἀμφικέδες	Νίκον	Ἀριθ[ι]ος
	Χσένυλλος		

στρατηγός ¹¹	ἐν Αἰγύπτῳ ¹⁰
Ἱπποδάμας	
Εὐθύμαχος	: Τελένικος
65 Εὐμελος	: μάντις
Ἀνδρόσθένης	
τοχσόται :	Φρῦνος
Ταῦρος	
Θεόδορος	
70 Ἀλεξίσμαχος	

10 ἐν Αἰγύπτῳ Τελένικος μάντις coniungenda esse cum ex loco — nam subscripta sunt haec medio titulo qualis primo incisus erat (v. not. 44) — tum ex litteris reliquo titulo maioribus sed inter se plane aequalibus iure collegit Kirchhoff. 44 vs. 62—70 postea additi sunt, cum de horum nece nuntius post reliqua incisa demum Athenas pervenisset; aliam manum produnt litterarum quarundam figurae (v. supra). Kirchhoff.

10 Tabula marmorea inventa Halicarnassi (*Budrun*), translata in museum Britannicum. Ed. Newton Discov. at Halic. p. 23 sqq. 674 sqq. et tab. 85 (inde H. Sauppe Nachr. von der kgl. Ges. der Wissensch. zu Göttingen 1863 p. 303 sqq.). Accuratius exemplar exhibuit Newton Transactions of the r. society of Litt. 1867 Decemb. 18. Ex hoc et ectypo chartaceo a G. Hirschfeldio accepto maximam tituli partem minusculis litteris expressit A. Kirchhoff Studien zur Gesch. des gr. Alph. ed. 3 p. 4 sqq. (Syll.¹ 5. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscr. p. 20 n. 24.) H. Roehl I. G. A. p. 137 n. 500. Ex ectypo quod miserat Müller-Strübing et apographo G. Hirschfeldii F. Ruehl Philol. XLI p. 54 sqq. (Syll.¹ Add. p. 658. F. Bechtel Inscr. des ion. Dialekts p. 140 n. 238. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 324 n. 494. D. Comparetti Mus. Ital. di ant. class. I p. 154 sqq. Th. Reinach Revue des études Grecques I p. 27 sqq. E. L. Roberts Introduction to Greek epigraphy I p. 174 n. 145. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jurid. Grecques p. 1 n. I.) Omnium accuratissime G. Hirschfeld Greek inscriptions in the British Museum IV, 1 p. 49 n. DCCCLXXXVI. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 334 n. 451.) Cf. quae adnotaverunt A. Bauer Herodots Biographie p. 394 sqq. R. Dareste Journal des savants 1884 p. 513. D. Comparetti Mélanges Graux p. 175. R. Meister Berliner phil. Wochenschrift 1888 p. 1467 sqq. B. Keil Hermae XXIX p. 269 sqq.

Τάδε ὁ [σύ]λλο[γο]ς ἐ[β]ουλεύσατ[ο] | ὁ Ἀλικαρνασσ[έ]ων¹ καὶ Σάλ-
 μαχι[τ]έων² καὶ Λύγ[δα]μις³ ἐν τῇ ἱερῇ[ι] | ἀγορῇι μὴνός[ς] Ἐρ-
 5 μαιῶνος πέμ[π]τη ἰσταμέ[νο] ἐπὶ Λέοντος πρυ[ταν]εύον[το]ς τ[ὸ]
 Ὑασσάσσιος κα[ί] Σα[ρ]υσσώ[λλ]ο τ[ὸ] Θεκυίλῃ νε[ω]πι[ο]ῖ⁴, πρὸς
 10 μ[ν]ήμονας⁵· μὴ παρ[α]δίδο[σθ]αι⁶ μῆ[τε] γῆν μῆτε οἶκ[ον]

Litterae volgares; O circino ductum ubique punctum habet, ut a Θ non distinguatur. Ω sub finem demum eodem instrumento exaratum item punctum habet, per maximam tituli partem scalpro incisum eo caret. E. Maunde Thompson Classical Review I p. 344 sqq. Etiam in aversa parte lapidis scripturae reliquiae exstant, sed tam exiguae et obscurae ut vix quicquam dispiciatur.

4 Et hic et v. 7 Ὑασσάσσιος, v. 16 Πανυάσσιος duplex σ signo Τ exprimitur; idem in nomine Σαρυσσώλλο v. 8 usu venisse ambitus lacunae docet. In nummis Mesambriae Thraciae ΜΕΤΑ est, in titulo Cyziceno n. 464, 6 habes ΝΑΥΜΟ pro ναύσσου. Pergae et Sillyi Pamphyliae eadem vi Ψ usurpatur. Eandem litteram esse quae inter numerorum notas postremum locum tenet nongentos significans, primus vidit Clermont-Ganneau Mélanges Graux p. 459. Keil. 2 Σαλμαχίς· πόλις Καρίας. τὸ ἱθιᾶκὸν Σαλμαχίτης, καὶ Σαλμαχεὺς διὰ τὸ ἐπιγῶριον. Steph. Byz. s. v. Eundem senatum (σύλλογον) sed suos utrique civitati magistratus fuisse hic videmus. Similis igitur Halicarnassensium et Salmacitarum ratio ac Lindiorum, Ialysiorum, Camirensium. Atque ut illic universa Rhodiorum civitas ὁ σύμπας δᾶμος vocatur, sic hic quoque v. 41 Ἀλικαρνασσεῶν τῶς συμπαόντων de coniuncto Halicarnassensium et Salmacitarum populo intellego.

3 Lygdamis II tyrannus Halicarnassensium, quem Suidas quidem s. v. Ἡρόδοτος Pisindelis filium, Artemisiae nepotem refert, Jürgens et Ruehl vero haud improbabiliiter fratrem Pisindelis, filium Artemisiae natu minorem statuunt, non post Ol. 81, 3 (454/3 a. Chr.) imperio privatus est, nam eo anno Halicarnassenses iam socii Atheniensium fuerunt (C. I. A. 326, 12). Eo igitur anno titulus antiquior est, sed non multo ut quidem videtur. Communi concilio Halicarnassensium et Salmacitarum, quamdiu Lygdamis imperabat, leges ea modo condicione ferre licebat, ut tyranni auctoritate demum ratae fierent. Nam legem de contentionibus ad dominium fundorum spectantibus disceptandis hanc esse, non pactum inter duas civitates et tyrannum, gravissimis rationibus evicit Ruehl, qui idem monuit, neque de exulum bonis publicatis hic dici, sed de omnium civium domibus et agris, neque ullum omnino seditionis aut turbarum civilium vestigium hic esse.

4 Supplevit Reinach. Deinde πρὸς scripsi pro τὸς, ut conexus enuntiati restitueretur. 5 'Ar. Polit. VII, 8, 1324 b 34 sqq. ἑτέρα δ' ἀρχὴ πρὸς τὴν ἀναγράφεσθαι δεῖ τὰ τε ἔθνη συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων· παρὰ δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς ἐξαγωγὰς. ἐνιαχοῦ μὲν οὖν μερίζουσι καὶ ταύτην εἰς πλείους, ἔστι δὲ μία κυρία τοῦτων πάντων. καλοῦνται δὲ ἱερομνήμονες καὶ ἐπιστάται καὶ μνήμονες καὶ τῶν ἄλλων ὀνόματα σύνεγγυς'. Kirchh. p. 5 not. 1. 6 Suppl. Ruehl, antea post μνήμονας puncto distinguens. Ac certe τοὺς μνήμονας — παραδιδόναι, ut priores legerunt, sanam sententiam non habet. Comparetti νε[ω]πι[ο]ῖ

τοῖς μνήμ[οσ]ιν ἐπὶ Ἀπολ[ο]νίδεω τῷ Λυ[γ]δά[μ]ιος⁷ μνημονε[ύ]οντος
καὶ [Πα]ναμύω τῷ Κασβώ[λ]λιος καὶ Σ[αλ]μαχιδέων μνημονευ-
15 όντων [Μ]εγαβάτεω τῷ Ἀφροάσιος καὶ [Φο]ρμίωνος τῷ Π[α]νυ-
άσιος. ἦν δ[έ] τις θέλῃ δικάζ[ε]σθαι περὶ γῆ[ρ]ος ἢ οἰκίων,
ἐπικαλ[ε]ῖτω ἐν ὁκτῶ καὶ [δ]έκα μηνσίν, ἀπ' οὗ τὸ ἄδος⁸ ἐγένε[το].
20 νόμωι δέ, κατὰ π[ε]ρ νῦν, ὀρκῶ(ι)σ[α]ι τὸς δικαστάς⁹. δτε[ι] ἄν¹⁰
οἱ μνήμο[νε]ς ἐ[ι]δέωσιν, τοῦτο | καρτερὸν¹¹ ἔνα[ι]. ἦν δέ τις
ὑστερον | ἐπικαλῇ τοῦ[το] τὸ χρόνον τῶν | ὁκτῶ καὶ δέκα [μη]-
25 νῶν, ὄρκον ἔναί τῃσι νεμομένων[ι] τῇ γ γῆν ἢ τὰ οἰκ[ι]α, ὀρκὸν
δὲ τ[ὸ]ς δικαστάς ἡμ[ι]ν[ε]κτον δεξαμ[έ]νος· τὸν δὲ ὄρκον ἐ[λ]ναι
παρεόντος [τὸ] ἐνεστηχότος¹². κ[α]ρτερὸς δ' εἶναι γῆ[ρ]ος καὶ οἰ-
30 κίων, οἵτινες || τότ' εἶχον δτε Ἀ[πο]λλωνίδης καὶ Παναμύης¹³
ἐμνημό[νε]ον, εἰ μὴ ὑστερο[ν] ἀπεπέρασσ[α]ν. τὸν νόμον τοῦτον |
ἦν τις θέλῃ [συγ]χέαι ἢ προθῆτα[ι] ψῆφον, ὥστε μ[ὴ] εἶναι τὸν
35 νόμω[ν] τοῦτον, τὰ ἐόν[τα] αὐτοῦ πεπρήσθω | καὶ τῶπόλων[ος]
εἶναι ἱερὰ καὶ αὐτόν φεύγεν ἀ[ε]ί¹⁴. ἦν δέ μὴ ἦ αὐτ[ῷ] ἄξια
40 δέκα [στα]τήρων, αὐτόν [π]επρῆσθαι ἐπ' [ἐξ]αγῶγῃ καὶ μη[δ]αμὰ
κάθοδον εἶναι ἐς Ἀλικαρνησσόν. Ἀλικαρνασσέων δὲ τῶσσο[υ]μ-
πάντων τ[ούτ]ωι ἐλεύθερον εἶναι, δς ἂν ταῦτα μ[ὴ] πα[ρ]αβάνῃ,
45 κατὰ π[ε]ρ τὰ ὄρκια ἔτα[μον] καὶ ὡς γεγραπῆται ἐν τῷ Ἀπωλ-
λωνίω¹⁵, ἐπικαλῆν¹⁶.

τοῖς μ[ν]ήμονας, improbabiliter. 7 Iniuria hunc Newtonus Lygdamidis tyranni filium putat, qui eo tempore adulta aetate filium habere non poterat. Neque est omnino cur Λύδαμης et Πανύασσις, quae nomina videntur Hallicarnassi haud infrequentia fuisse, v. 44 et 44 de hominibus aliunde notis intellegamus. Ruehl. 8 Idem sibi velle ac δόγμα vidit Th. Bergk Jahrb. f. Philol. CVII (1873) p. 37 coll. Hesych. δῆμα [καὶ] ἄδος· ψήφισμα, δόγμα. 9 Supplevi; vs. 20 medio si dativum ὄρκω agnosceremus, non sufficeret locus supplendo infinitivo, quo careri non potest. Praecipitur, ut iudices qui de his litibus iudicaturi sunt, iureiurando obstringantur legitimo, ut iam fiat in reliquis iudiciis. 10 Aut sic aut cum Sauppio δ τε [δ] ἄν scribendum est; illud praetuli, quia spatio melius convenit et asyndeton v. 32 τὸν νόμον τοῦτον reddit. 11 I. e. κύριον. Vetantur iudices de dominio fundorum quicquam in disceptationem vocare, quod mnemones se scire profiteantur. 12 adversarius (ἐνστάτης Soph. Aiac. 104). 13 Hi in magistratu fuerunt etiamtum cum haec lex lata est (v. 40 sqq.). 14 Cf. n. 443, 48 sqq. 15 Lex iureiurando confirmata et in templo inscripta qualis fuerit ignoratur; certe de foedere inter tyrannum et civitates eius dominatione liberatas haec intellegere (Ki.) non amplius licet (v. not. 3). 16 Licebit cuilibet civi eum in ius vocare, qui de hac lege abroganda feret aut populum in suffragium mittet. Ruehl.

11 Marmor album a quattuor lateribus inscriptum, inventum in castello *Budrun* (Halicarnassi). Edd. B. Haussoullier *Bull. de corr. Hell.* IV (1880) p. 295. Newton *Essays on art and archaeology*, Append. p. 4 sqq. De eis locis, ubi dissentiunt apographa, Haussoullier denuo examinato ectypo suo chartaceo rettulit *Bulletin de corr. Hell.* IV (1880) p. 522 sqq. (Syll.¹ 6. F. Bechtel *Inscr. des ionischen Dialektes* p. 142 n. 240.) Cf. quae docte et acute de titulo disputavit B. Keil *Hermae* XXIX p. 249 sqq.

a (in fronte):

Θε[ο]ι. | [Ο]ἷδε ἐπρίαντο παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κ[α]ὶ τῆς | Ἀθη-
ναίης καὶ Παρθένου¹ γέας² καὶ οἰκίας [τῶν] | ὀφειλόντων τοῖς
5 θεοῖς τοῦτοις· | βεβαιοῦν [τοὺς || θ]εοὺς τὸν ἀίδιον χρόνον, συμ-
βεβαιοῦν δὲ το[ύς] | νεωποίας τῶν θεῶν τοὺς αἰεὶ ὄντας καὶ ἔξορ-
κί[ζε[σ]]θαι κατὰ ταῦτα : Κονδυάλας Ἀρλιώμο γῆν τὴν Αἰγ[υ]πτί-
οῦ Ἀρχαγόρεω τὴν ἐλ Λυρισσῶι καὶ τὰ ἐν τῇ Κυοργισσίδι
10 ὄσα πρὸς τῇ αὐτῇ ταύτῃ δρα(χμέων) ΜΧΗΗΗ³ || [Ζ]ηνόδωρος
Ἀρυσσῖος οἰκίην τὴν Ἀρτέμωνος τοῦ | Παναμύω τὴν ἐν Σαλ-
μακίδι⁴ δρα(χμέων) ΗΗΗ^Π : Τεισίμαχος | [Ἡ]ρακλείδω γῆν τὴν
Ἀρβήσσιος τοῦ Ἀπολλωνίδω | [τ]ῆμ πρὸς Σαλμακίδι δρα(χμέων)
ΗΗΗΔΔΔΔ : Βόσθων Ἀστυ[ν]όμου οἰκίην τὴν Ἀρλιώμο τοῦ
15 Πύργωνος τῆμ πρὸς [τ]ῶι [τ]είχει καὶ τὸ κηπίον τὸ πρὸς τῇ οἰκίῃ
δρα(χμέων) ΧΗΗ^ΠΔΔΔΔ | [Παντ]αλέων Ἀρτέμωνος γῆν ἐγ Κό-
τοις τὴν Ἀρλιώμο | [τοῦ Π]ύργωνος ΠΔ : Λεοντίσχος Οὐλιάδεος
καὶ Διοσ[κ]ουρι[δ]ης Πιρώμιος γῆν ἐγ Κευάρωι πᾶσαν τὴν Ἀργείο[υ]
20 τοῦ Π[ύ]ργωνος ΠΗΗΗΔΔΔ : Παραύσσωλος Παναάσσιος || γῆ]ν
τὴν ἐν Οὐάσσῶι τὴν Ἀρλιώμου τοῦ Πύργωνος Η [ἢ Π|α]νταλέων
Ἀρτέμωνος γῆν τὴν ἐμ Πουνομούοις τῇ[ν] Ἀρ[λ]ιώμου τοῦ Πύρ-

Litterarum formae volgares. Titulo 10 hunc recentiorem recte iudicarunt editores. Ex eis quae de Halicarnassensium moneta docet titulus (cf. not. 3. 20), Keilius collegit eum aliquo ex postremis quinti a. Chr. n. saeculi decennii incisum esse. 4 Diversa a Minerva; eodem nomine dea colebatur Neapoli Thraciae et Chersonesi. 2 Idem pluralis est in titulo Chio quinti a. Chr. saeculi. *Bull. de corr. Hell.* III p. 230 aqq. et in nonnullis titulis recentioribus Ionicis. 3 In planicie antica (a) et perpaucis reliquorum laterum locis (v. 82. 85) pecuniarum summae drachmis argenti computantur significatis eodem notarum numeralium genere, quod Athenis usitatum erat, nisi quod decem milium drachmarum nota hic usurpatur qua Attici fere abstinent. Has esse drachmas Phoenicias ponderis 3, 73 gr. evicit K. De partium *b c d* notis v. not. 20. 4 cf. 40².

γωνος **Π** : Πρωταγόρης Ἡρακλείδε[ω] γῆν τὴν Ἰάσονος τοῦ
 Παναβλήμιος **ΠΗΗΗΠΔ** : Ἀρλί[ω]μος Κυτβελήμιος οἰκίην τὴν
 25 ἐν Σαλμακίδι τὴν || **[Μ]**όσχου τοῦ Ἀρλιώμο καὶ αὐτὸς⁵ καὶ ὦν
 ἐκνεῖται **ΗΗΗ** | . . **Δ** : Γρίσων Ἀμύντεω γῆν ἐν Ὠζωσσουάσῳ τὴν
 Τύ[[μνε]υ Συσχυρέβο **ΧΗ** : Μόσχος Τενδέσσιος γῆν ἐγ Κότο[ις|
 τὴν] Λύξεω⁶ τοῦ Πίγρεω⁷ **ΧΠΗΗΗΗ** : Ποσειδώνιος Δημητρίο |
 30 γῆν ἐλ Λυρισσῶι τὴμ Πυθοδῶρο τῷ Δημητρίο **ΠΗΠΔ** || . . μνων
 Ἀντιδότο οἰκίην τὴμ Μέλωνος τοῦ Σιληνῷ **Π** [**Π**]. | [**Κ**]αλλίστρατος
 Θεοδῶρο γῆν ἐλ Λυρισσῶι τὴν Σα|τύρου τοῦ Ἰστιαίου **ΧΧΧΠΗ** :
 Διοσκουρίδης Πιρώμιο[ς] | οἰκίην τὴμ Μέλωνος τοῦ Σιληνοῦ τὴν
 ἐμ πόλει | **ΧΠΔΔΔΔ** : Ἀμύντης Ἀρχίππο γῆν ἐγ Κασαί[ωι] ||
 35 τὴμ Μέλωνος τοῦ Σιληνῷ **ΠΗΠ** : Χαϊρέδημος Ἀρχαγῷ[ρ]εω
 γῆν τὴν Λητοδῶρου τῷ Μεγαβάτεω καὶ τὴν οἰκίην[ν|τ]ὴν ἐμ πόλει
ΤΗΠΔΔΔΠΗΠΠ : Μόσχος Τενδέσσιος γῆ[ν] | ἐν Λίδη⁸ τὴμ
 Βάτωνος τοῦ Μικίννω **ΗΗ** : Ἀρτέμω(ν) Σέσ|κωδος γῆν ἐν Σαράνσῳ
 40 ἣν εἶχεν Ἑρμαπῖς⁹, ἥ ἦν Ἀλ[έ]ξιος¹⁰, **ΧΗΔΔΔΔ** : Ἀκταύσσων-
 λος Σασσώμο ἐπρίατο | οἰκίην ἐν Σαλμακίδι τὴμ Πανυάσιος
 τοῦ Ἰδαγύγο (Η) . | Ὑσσώης Ἀρβήσιος ἐπρίατο γῆν τὴν Διο-
 τίμο τοῦ Σαρυσώλλο τὴν ἐν Ὠσπραόννῳ ἤτις ἦν Κακράδος¹¹
 καὶ τῆ[ν] | θάλασσαν¹² δπου τὸ ὄρκυνεῖον¹³ **ΠΗΗΗΠΔΔ** :
 45 Ἀθηνίων || Τρυῶλο οἰκίην ἐμ πόλει ἣν εἶχεν Ἀρτύασσις Τοβορόρο
 | τὴν Ἀλέξιος **ΧΧ** : Πολύιδος ἐπρίατο οἰκίην τὴν Γνάθωνος τὴν
 ἐν Ἀργεῖ¹⁴ ἤι γεῖτωμ Ποσειδώνιος καὶ Ἰδάγυγο[ς] | καὶ Γερων-
 50 τίδης, **ΧΗΗ** : ----- | ----- || [**Π**]ανύασσις

5 v. not. 48.

6 Nomen Halicarnassium notum ex Suida Ἡρόδοτος.

7 Pigres Artemisiae (incertum utrius) frater qui Batrachomyomachiam condidisse fertur hic vix intellegi potest.

8 Sic legerat Haussoullier, Δίδη Newton; ac retractato lapide ille concedit litteram primam ambiguum esse, sed monet apud Herodotum I, 175 scriptum esse ὄρος τειχίσαντες τῷ οὐνομᾶ ἐστὶ Λίδη. Hic est mons qui sinum Ceramicum a septentrionali parte terminans usque ad urbem Halicarnassum pertinet. Rawlinsono, Kieperto, Newtono iudicibus.

9 Conduxerat Hermapis fundum. 40 Hic dominus fundi intellegendus videtur, qui deo pecuniam debebat; alibi sane statim nomini γῆν adiungitur τὴν τοῦ δέινοσ, sed hic propter praemisum ἣν εἶχεν Ἑρμαπῖς dicendi ratio mutata est.

14 ἤτις ἦν, cum antecedit τὴν Διοτίμο τοῦ Σαρυσώλλο, fieri non potest quin de priore domino intellegatur, cuius nomen additur fundi accuratius definiendi causa, quia ad eum Diotimum cuius bona nunc venierunt non ita multo ante pervenerat. 42 Lacum significat, ut ἡ μικρὴ θάλασσα in decreto Iasensium n. 456, 5.

43 Piscina; ὄρκυνος aut ὄρκυνος maius thynni genus (Athenaeus VII 303 b ibique Schweigh).

44 Steph. Byz. Ἄργος· ἐνάτη (πόλις) Καρίας. Hauss.

Δημητρίο οἰκίην τὴν Στράτωνος ἤι γέτων | [Εὔ]ιπος ΠΗΗΗΗ :
 Ἀντιπᾶς Σχύθεω ἐπρίατο οἰκίην τὴν Μικί[ων]ω τοῦ Σχινόσιο
 ΠΔΓΓ : ----- | ----- ἀναξ Ἀσ[τυ]νόμου ἐπρίατο
 55 οἰκίην τὴν Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἀλγάνιος || ----- ἀτβης Πονου-
 σῶλλο οἰκίην τὴν Κουλδοίδος | [τοῦ ----] ὥλλο ΗΗΠΔΔΔΔΓΓ :
 Μόσχος Τενδέσιος | [γῆν καὶ οἰκίην] τὴν ἐλ Λυρισσῶι τὴν Μικύθο τῷ
 Ἰμβράσιδος | ----- ΧΧΔΔΔΔΠ : Ἀθηνίων Ἰμβράσιδος ἐπρίατο |
 60 [γῆν τὴν Πανταλέο]τος τῷ Ἀρτέμωνος ἐν Σ(α)ράνσῳ ἤτις ἦν ||
 [τοῦ δεῖνος¹⁵ ----]· Πολύιδος ἐπρίατο γῆν ἐν ----- | [ἤτις ἦν
 Ἀλέ]ξις, ἤι δμουρος Καλαβώτης | ----- ΔΔΠΓ : Σπαρεῦδιγος
 Πανυάσιος | [γῆν ἐν-----]ωι ἦν αὐτὸς εἶχεν¹⁶ ἢ ἦν Ἀ . . τιος¹⁷ |
 65 -----λος Ταυσᾶδος τὴν ἐ[ν .]οσ || [---- ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος οἰ-
 κίην] τὴν ὀπισθε τοῦ Ἀπολ[λωνίου] | -----ιντι-----.

b (in aversa lapidis parte):

[Οἷδε ἐπρίαντο τοὺς ὀφείλοντ]ας¹⁸ τοῖς θεοῖς | [--- καὶ αὐτοὺς
 χ]αί ὧν ἱκνεύονται¹⁹.

Sequuntur nominum reliquiae adeo mutilatae ut eas hic exscri-
 bendas esse non putem.

c (in latere dextro):

70 [Υ]σωλδος [τοῦ δεῖνος || Λε]οντ[ισκον] Ἀρδυβέ[ρο | καὶ] ὧν ἱκνεῖται:
 ΚΑ²⁰. | [Υ]σωλλος Σαμάσιδος | [γ]ῆν ἐγ Κότοις τὴν [Ἀλέ]ξις

15 v. not. 44. 16 Hucusque conduxerat a domino fundum, quem nunc
 a deo emit. 17 v. not. 44. 18 Non de ipsis debitoribus in servitutem
 redactis et venumdatis (id quod re familiari non sufficiente sane etiam Hali-
 carnassi factum esse monstrat titulus 40, 39) hic dici, Hauss. inde collegit,
 quod Silenus Athenagorae f. quater quattuor hominibus venit pretiis
 diversis. Venire igitur videtur ipsa obligatio, ita ut quod hucusque debu-
 erunt homines illi deis, nunc emptori debeant qui pretium deis persolvit.
 19 Haussoullier de bonis et redditibus debitorum intellegit ('tout ce que lui
 revient') sed ita potius & αὐτοῖς ἱκνεῖται dicendum fuit. Immo familiae
 debitorum intellegi videntur, quare nonnunquam nominatim quidam homines
 excipiuntur, ad quos obligatio non pertineat: v. 484 πλὴν . . . ος καὶ Χαίτωνος,
 486 πλὴν | [τοῦ δ]ελφῷ. Etiam Ἑκαταίης v. 474 mulieris nomen esse videtur.
 20 Hinc paene omnes pecuniae stateribus computantur, adhibitis notis nume-
 ralibus eius generis quod cum in ipsa Caria ortum videatur (Keil p. 274 sqq.),
 inde a tertio a. Chr. saeculo demum per alias Graeciae regiones propagatum
 est, in quo vis notarum tota pendet ab ordine alphabetico, ut Β duo, ΚΗ
 duodetriginta, ΝΒ quinquaginta duo indicet. Una denarii numeri ⚭ paullu-
 lum immutata est ne cum oboli signo (Ι) confunderetur. Stater dividitur in
 duas drachmas (D), drachma in sex obolos (Ι), obolus in quattuor partes (—).

75 ἦν εἶχεν αὐτ[ός] 16 .. || ..] Δ. Κόπρων Κυάτ[β]εω | ἐπρίατο Δημή-
 τρι[ον] | Ἀρδυβέρο καὶ ὦν ἱκνεῖ[ται] : KA. Ἑρμόδ[ωρος Στ]ησα-
 80 γόρεω Ὑσιν || καὶ Στησαγόρην [καί] | ὦν ἱκνεῖται πάντων : |
 ΔΔΔΔΓΙΙΙ : Παράσχω Σα|μάσσιδος γῆν Ἀλέξιος | ἐγ Κότοις
 85 ἦν εἶχεν || αὐτός 16 : ΠΗΠ : Ἀρλίωμος [Κυ]|τβελήμιος Μόσχον
 90 Το. | τόλιδος : ΔΞΟ | 21----- | ----- || ----- | ----- | ----- |
 95 [Δ]ημήτριος Ὑσσιώ | <22-----συσσ-----υ> || [Υ]σιν Πελδή-
 χο : A : Χαίρέ[δ]ημος Ἀρχαγόρεω Ὑσσιώ[ν] | Κυαρέμο : A :
 Ἀρχιππος A . | . ρπεω Ἀθηναγόρην Ka . | . άρο : A : Σκύλαξ
 100 Ἀπολλων[φδ]εω Σμικρίωνα : ΙΙΙ : Ἀρχιπ[ο]ς ----- |
 ----- Ἀπολλόδωρ[ος] | Νολίτεω Σιληνόν Ἀθην[α]γ[ό]ρεω :
 105 Ϛ A : Ὑσσιώλος Ἀρδ[υβ]έρο Σιληνόν Ἀθηναγόρ[εω] : CDIIIIϚ :
 Πανταλέων | Κώγλω Σιληνόν Ἀθη[να]γόρεω : CDIIIIϚ : Ἑστιάιος |
 110 Σαρύσων Γύγο BDI- || Μόσχος Τενδέσιος Πα|ραύδιον Ἀκ-
 ταύασσι[ος] | NE : Πίγρης Ἀνδρασώδ[ο] | Ἰδάγυον Μάκρωνο[ς] |
 115 ΚΗΞ----- || ----- | Ἀμύντης Παραυδίγο Λη|τόδωρον
 Εκαταίο : Ϛ EIIIIϚ | ----- Τρυώλης | Σάσων : BDI :
 120 Χαίρεδ[η]μος Ἀρχαγόρεω Δε|ξίνον Κέμπυδος : DIϚ | Χαίρεδ[η]-
 μος Ἀρχαγόρεω | Μάτιν Κβώδεω : A : Χαίρεδ[η]μος Ἀρχαγόρεω
 125 Ἑρα|κλείδην Κβονδιάσιος | DIII : Μόσχος Τενδέσιος | Σεσώ-
 λην Συδυλήμιος : D | Χαίρεδ[η]μος Ἀρχαγόρεω | Ἀπολλωνίδην
 130 Πανταλέ[ον]τος : D : Μίμας Ἀκτ[ά]δημον Λατάρσεω D : Ἐξή-
 κεστος Ὑσσιώ Γόργον | Κτουβόλδο : A : Γιτάκολος | Ἰμβάρηλ-
 135 δον Μοήννο : DI || [Α]πολλόδωρος Ἰσεμένδα | .. οπασσιδηρον Κα-
 ραμα | ..ο : D . Χαίρεδ[η]μος Ἀρχαγ[ό]ρεω Φ|ορμίωνα AIIIIΞ . |

d (in latere sinistro):

140 ----- υσιό : AIII || ----- λλωδος | -----
 λδούδεω : E | ----- ωτιό Πηδασεύς 23 | ----- ωλδιν : BI :

K. Statera esse Babylonii ponderis 44, 2 gr. demonstravit Keilius, monens ex n. 40, 38 apparere hoc monetae genus Halicarnassi antiquius, drachmam Phoeniciam (not. 3) recentiore esse. Quod in eodem titulo partim hic partim ille mos computandi appareret, ille eo rettulit, quod sub ipsum mutationis tempus haec incisa essent. Quare rempublicam quidem, quae fundorum emptiones venditiones (a) in tabulis mnemonum (n. 40, 8 sqq.) sollenniter inscribendas curaret, novam legem severe tenuisse, in reliquis vero negotiis (b c d), ut solet, antiquam consuetudinem amplius mansisse. 24 Quinque versus consulto deleti. 22 Versus erasus; fortasse antecedentem errore repetiverat lapicida. H. 23 Πήδασα urbs Cariae. Herodot. I, 475. VIII, 104. H.

145 Σαρ | ----- Ἀρλίσσιος ΚΑ : Μά[σχο]ς Τενδέσσιος Ὀρτί-
 λ[οχον](?) Βοιώμο : ΑΙΙΙΙ : Ἀπτο[ι]τος Καλλιστράτο Παραύ[σωλ]-
 150 λον Σ ιδος : ΑΙΙΙΙ | [Λε]οντεὺς καὶ Διοσκουρ[ιδ]ῆς παῖ-
 δε[ς] λο Ἰακρ | . . ἡν Ὑσελδῶμου ϑ Β : Παν[ύ]ασσις Ἀρτέ-
 μωνος Κυάτβ[η]ν Ἀρτέμωνος : ΑΙΙΙΙ = : Κολω[ν]δς Ἀρυάσσιος
 155 Ὑσσωί[η]ν || Παραυ[δί]γο ΝΙΙΙ = Ἀθηνόκ[ρι]τος [Υσσέ]λδωμον
 Ὑσσωί[ο] . . | ΙΙΙ = . . ιος Δάσωνος | Σεσ[ώ]λην Σιδυλήμιος Α |
 160 Σ[χ]ύ[λα]ξ Ἀπολλωνίδεω || Σαμώ[υ]ον Βρώλω : ΙΙΙΙ : | -----
 | Κο . | ωλδος Ἀρυάσσιος Ἀ[ρ]ύασ[ιν] Ἀρλιώμο : ΛΑ : ΙΙΙΙ-
 165 || [Υ]σσωίης Ἰδαγύγο Ἀρτέμ[ω]να Τερρ[ί]το : ΒΔΙ : Θεόδοτο[ς] | Ὑσ-
 σίσσιος καὶ Βράταχος | καὶ Παργίστας Ὑαλο[αλο]ν | Ὑσελδῶμο
 170 ΛΔΔ : Διότιμο[ς] || Σαρυσώλλο Κάκραν Ὑσσ[ε]λδῶμο πλὴν
 Ἐκαταίης²⁴ | [χ]αί ὦν ἡ ἀδελφὴ ἐκράτη[σεν] ἐν Τερμέροις²⁵ καὶ
 175 τῷ | [μ]ε[ρο]ς²⁶ τοῦ κήπο : ΚΑ : || --- δαιος Λύξεω Φανό[χρι]τον
 Νεομηνίο ϑ ΟΔ | ---- ἡς Πινδάρω καὶ Στ . . | [Υ]σσωίῳ Ἀπολ[-
 180 λωνίδ]ην Στράτωνος ΑΔ . || [ὁ δεῖνα] Πανυάσσιος Νεο | ---
 ἀνυδος πλὴν | --- ος καὶ Χαίτωνος¹⁹ | . . . ος ΕΔ . Κόνδο . . |
 185 . . . ιππον Παρα --- || --- Ἐπικλῆς Σα --- | ----- ρεω πλὴν
 | [τοῦ ἀ]δελφῶ¹⁸ χ --- | --- ις ἐχε | Πίγρης --- σιμ ---

24 v. not. 49. 25 Τερμερεὺς Herod. V, 87. Τέρμερα, πόλις Λυκίας
 Steph. Byz. s. v. Τέλμερα πόλις Καρίας (rectius) idem. Waddington Revue
 numismatique 1856 p. 53 sqq. H. 26 Supplevi, τὸ πρὸς τοῦ κήπο Hauss.
 dubitanter, quod non intellego.

12 Basis quadrata in arce Athenarum ad Propylaea. In super-
 ficie vestigia statuæ. Ed. Köhler Hermae III, 166 (Kirchhoff C. I.
 Att. I 392); plenius Kirchhoff C. I. Att. IV, 4, 4 p. 44 (Syll.¹ 7).

Καλλίας Ἰππονίχο ἀνέθ[ε]κε[ν].

Antiqua litteratura Attica; A5. Incipit titulus in media fere parte latitu-
 dinis lapidis, sub ipsum marginem superiorem; littera θ marginem dextrum
 attingit in quo sequuntur litterae quattuor ultimae una infra alteram scriptae.
 Dedicatum videri monumentum a Callia eo, cui λακκόπλουτος cognomen
 fuit neque absimile veri esse Venerem Calamidis ab eo consecratam (Paus.
 I, 28, 2) huic basi impositam fuisse monuit Koehler.

13 Basis marmoris Pentelici a dextra parte fracta, inventa
 Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 757. 3843 alii. Ex Koehleri

apographo Kirchhoff C. I. Att. I 395. Cf. quae de titulo exposuit idem Hermae V p. 59 (Syll.¹ 8).

[?]ον ἀνέθεκεν ἄγ[αλμα τ]εῖ Ἀθηνάει.

Litteratura Attica vulgaris praeter *W*, quae litterae forma non multo post medium saeculum a. Chr. quantum titulum incisum arguit. Ionem peregrinum Ionicae originis fuisse ex sermone apparet; admodum probabiliter Kirchhoffius Ionem Chium poetam et scriptorem nobilissimum intellegendum esse coniecit.

14 Columella marmoris Pentelici inventa in arce. In margine capituli titulus scriptus est, in superficiei exstant lacunae duae, quibus donarium infixum fuerat. Edd. Ross Arch. Aufs. II p. 204. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 330, alii. Ex Velseni et Koehlerii apographis Kirchhoff C. I. A. I 393 (Syll.¹ 9).

Τιμόθεος [Κ]όν[ονος]¹ | Ἀναφύστιος.

Litteratura Attica; *SYO*. Medio quinto a. Chr. saeculo non recentior titulus. Cononis qui moenia Athenarum restituit patrem hunc esse haud improbabili coniecit Rossius. 1 *OLO·ON*^c Pittakis; *O·O*, Velsen, Koehler.

15 Basis marmoris Hymettii. In antica parte hic titulus, in aversa eadem verba recentiore tempore repetita fuerunt inversis litteris; item vestigia equi figurae impositae et in superficie et in inferiore planicie cernuntur, ut appareat lapidem aliquando versum esse. Alius basis quae eandem dedicationem habebat frusta habes C. I. A. IV, 1, 2 p. 104 n. 418^b. Δελτίον ἀρχ. 1889 p. 184 Γ. Hic lapis extractus est e rudibus muri arcis meridionalis. Titulum edd. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν, 1889 p. 184 et ex apographo ab eodem misso Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 184. Cf. quae adnotaverunt F. Koepf Mus. Rhen. L p. 273 et G. Busolt Gr. Gesch. III, 1 p. 589.

Litteratura Attica, in qua a vulgari usu abhorrent litterae *P* et *S*, ex quibus haec titulum non multo post medium saeculum quintum incisum arguit. Quod contra ex Ionico more *H*, quod v. 4 bis spiritum asperum significat, item bis (v. 4. 3) vocalis productae signum est. Magis mira novicia forma *Ξ*, nisi haec extrita media hasta orta est. In recentiore exemplo

[]Οι ἱ[ππ]ῆς ἀπὸ [τ]ῶν πολέμων¹, ἱππαρχ[χ]ό[ν]τον Λακεδαι-
μον[ο]², Ξενοφῶν[τ]ος³, Πρωνα[. .]⁴.

[Λ]ύκ[ιος] ἐποίησεν Ἐλευθερεὺς Μύρον[ος]⁵.

(v. lemma) in universum litteratura antiquioris religiose expressa est, sed irrepserunt ex eius aetatis qua incisum est usu M et Θ. De monumento cf. Pausan. I, 32, 4 ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἐστὶν ἔσοδος μία· ἐτέραν δὲ οὐ παρέχεται, πᾶσα ἀπότομος οὖσα καὶ τεῖχος ἔχουσα ἔχυρόν. τὰ δὲ προπύλαια λίθου λευκοῦ τὴν ὀροφὴν ἔχει, καὶ κόσμῳ καὶ μεγέθει τῶν λίθων μέχρι γε καὶ ἐμοῦ προεῖχε. τὰς μὲν οὖν εἰκόνας τῶν ἱππέων οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν, εἴτε οἱ παῖδες εἰσιν οἱ Ξενοφῶντος εἴτε ἄλλως ἐς εὐπρέπειαν πεποιημένα. Hunc Xenophontis nomine in monumento ad victoriam equestrem spectante deceptum esse vidit L. Nam Pericleae aetatis dedicationem esse praeter litteraturam nomina hipparchorum (not. 2. 3) et statuarii (not. 4) produnt. Euboicae expeditioni anni 446 a. Chr. hos equites interfuisse opinatur L., sed tutius videtur rem in medio relinquere cum Kirchhoffio. 4 Cf. 34³. 2 Lacedaemonius Cimonis f. Laciada, qui a. 433 a. Chr. praetor Corcyraeis auxilio venit (n. 26, 8). L. 3 Xenophon Euripidis f. Melitensis praetor fuit bello Samio a. 444/40 a. Chr. (Schol. Aristid. p. 485, 33 Dindf.) et initio belli Peloponnesiaci eodem magistratu fungens caesus est ad Potidaeam anno 429 a. Chr. (Thuc. II, 70, 4. 79, 4. 7). 4 Πρὸν[α] suppl. L. At legitimus huius nominis genetivus Πρὸν[α]πος est, cui restituendo spatium non sufficit, neque in hoc quidem casu illae declinationes confundi coeptae sunt ante medium saeculum quartum (K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 406 not. 983). Accedit insolitus trium hipparchorum numerus, quem Koepp sic expedire conatur, ut plus quam unius anni rerum ab equitibus gestarum hoc monumentum esse sumeret, cum Busoltius inde a Clisthene trittyas pro naucrariis non modo nautarum sed etiam equitum delectus fundamentum fuisse diceret; denarum trittyum equitatui singulos praefuisse hipparchos. At quis credet trittyum, quae ternae fuerunt in singulis tribubus, denas inter se coniunctas unum corpus effecisse. Kirchhoffius quod proposuerat Πρὸν[α]χοι, id cum propter numerum litterarum deperditarum abiciendum intellexit, tum quia paenultimam ex superstitibus N, non M fuisse Lollingius iterum examinato lapide pro certo affirmabat. Mihi aliquando in mentem venit Πρὸν[α]τι. Ac sic scriptum esse tum pro Πρὸν[α]τι neutiquam improbabile est, siquidem Ἀθην[α] passim a sexto ad quartum saeculum in titulis invenitur (Meisterhans p. 24 not. 438). Sed cum Delphorum Minerva Pronaea ex litteris Graecorum notissima sit, admodum mirum esse me non fugit, eiusdem cognominis Athenis usurpati memoriam plane intercidisse. Quare quomodo versus finis restituendus sit in medio relinquo. 5 Filius Myronis statuarii nobilissimi (H. Brunn Geschichte der gr. Künstler I p. 258 sqq.).

16 Lapis Pentelicus supra fractus, repertus in urbe Athenarum iuxta aedem S. Andreae sitam meridiem versus a metropoli. Edd.

P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIV (1890) p. 177. Lolling Δελτίον ἀρχ. 1889 p. 254. Ex emendatiore eiusdem apographo Kirchhoff C. I. A. IV, 4, 3 p. 140 n. 26*. Cf. quae de titulo exposuerunt K. Wernicke Hermae XXVI p. 51 sqq. et U. von Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen II p. 202 not. 5.

... πε [. | τ]ὴν πόλιν . αο | οἶκο[δ]ομῆσαι¹ :
 5 ὁ[πο]ς ἄν : δραπέτες μὲ ἐ[σ]τ[ι]ν : μεδὲ λοποδύτ[ε]ς : ταῦτα δὲ
 χσυνγρά[φ]σα[ι] μὲν Καλλιχρά[τ]ε² : ὅπος ἄριστα κα[τὰ] εὐτε-
 10 λέστατα³ σκ[ε]ψάσαι, [ἀ]πομισθόσα[ι] δὲ τὸ[ς] πολετ[ά]ς : ὁ[π]ος
 ἄν : ἐντὸς ἑχσέ[χ]οντα : εμερὼν : ἐπισκ[ε]ψασθῆι⁴ : φύλακας
 15 δὲ || [ε]ῖναι τρεῖς μὲν⁵ τοχσό[τ]ας : ἐκ τῆς φυλῆς τῆς | [π]ρυ-
 τανεύσας.

Litteratura Attica, in qua cum formae antiquiores *NV* inveniantur iuxta recentiorem *Ξ*, paullo post medium saeculum quintum incisa haec statuunt editores (cf. not. 2). 1 Initium sic refinxit F.: [ἐν τῇ ἐσόδῳ τῇ ἐς] τὴν πόλιν [φρ]ο[ύ]ριον οἰκοδομῆσαι. Sed neque φρούριον, quod castellum significat, huic loco aptum est, nec Lollingii apographo haec coniectura confirmatur. L. ipse [x]α[θ'] ἀπαν οἰκοδομῆσαι. Cui quod Wern. obmovet, 'arcem totam muro cingere' sic Graece enuntiari non posse, id recte quidem se habet, sed in Lollingii supplementum non cadit; nam quandoquidem titulus initio mutilus est, non est cur τὴν πόλιν verbi οἰκοδομῆσαι obiectum putemus. Quid aedificatum sit, ambigunt homines docti. F. et Wern. de domo vel casa, in qua custodes (v. 44 sqq.) commorentur, L. et K. de muro arcem cingente cogitant. Sed nemo observavit, hic non de ulla structura nova dici, sed de sarciendo vetere opere quod nescio quo casu laesum aut collapsum sit; etenim nihil aliud de aedificio quidem usurpatum significat verbum ἐπισκευάζειν (v. 43). Putaverim partem muri arcis designari. 2 Callicratem, qui una cum Ictino Parthenona aedificavit et solus murorum longorum aedificationi praefuit, hic agnoscunt L. et Wern. eo probabilis quia illud magnificum templum anno 447 a. Chr. coeptum est exstrui, cui ipsi tempori hunc titulum vindicat litteratura. Architectus publicus tunc fuisse videtur Callicrates, quippe qui iubeatur delineationem operis perficiendi elaborare et proponere. 3 Iniuria Wern. hinc colligit satis leve fuisse opus nec quod per multum temporis duraret; neque enim quicquam praecipitur, nisi ne maior sumptus fiat quam pro natura operis plane necessarium sit. 4 Cf. not. 1. Tempus quoque, quod integro aedificio exstruendo vix sufficeret, de damno quodam accepto sarciendo hic dici arguit. 5 Wern. negat hic quicquam desiderari. Etenim solos tres sagittarios Scythas custodiendae arcis deligi, μὲν vero hic ut saepe per se poni, nullo respondente altero membro. Hic ut illud de tribus sagittariis recte se habet, dummodo Wilamowitzii sententiam probemus, quinto a. Chr. n. saeculo etiamtum ex civibus Atticis conscriptos (Andoc. III, 7. C. I. Att. I, 54, 47. 79, 2), quorum in

locum postea demum Scythae successerint (nam de Scythis dici non posse ἐκ τῆς φυλῆς τῆς πρωτανεούσης luce clarius est), ita μὲν per se positum ab actorum publicorum sermone alienum est et vim habet asseverandi, qua in hoc quidem tenore nihil cogitari potest ineptius. Ingeniose Wil. in probuleumate praeter illos tres etiam alios homines custodiae destinatos fuisse, sed populo id non placuisse statuit, quare scribam cum probuleuma in plebisciti formam redigeret, horum quidem mentionem delevisse, sed μὲν incuria reliquisse. Simile neglegentiae sane multo etiam maioris documentum habes infra n. 686. Haec sententia probabilior est quam editorum, qui lapicidae socordia inter τοῦτάς et ἐκ τῆς φυλῆς aut τρεῖς δὲ πρωτάνεις (F.) aut τρεῖς δὲ ἐφήβους (K.) excidisse sumunt.

17 Tabula inaedificata in muro meridionali arcis Athenarum. Edd. Kumanudis Ὠρα 49. Iun. 1876. Ἀθηναίου V p. 76. Egger Journal des Savants 1876 p. 448 sqq. Köhler Mitth. des arch. Inst. in Athen I p. 184 sqq. P. Foucart Rev. arch. XXXVIII (1877) p. 242 sqq. Kirchhoff C. I. Att. IV, 4, 4 p. 40 n. 27 a (Syll.¹ 40. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscriptions p. 33 n. 28. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 78 n. 70). Cf. quae exposuit G. Busolt Griech. Geschichte III, 4 p. 229 not. 4 p. 433 sqq.

Ἐδοχσεν τῇ[ι β]ολῇ καὶ τοῖ δέμοι, Ἀντιοχίς ἐ[πρυτ]άνευε, Δρα-
κ[ον]τίδης¹ ἐπεσάτα, Διόγνετος εἶπε.

Κατὰ τὰδε [τ]ὸν ὄρκον² ὁμόσαι Ἀθηναίον τ[ὲν] βολὲν καὶ τὸς δι-
5 καστάς· οὐκ ἔχσελὸ Χαλκιδέας ἐχ Χαλκίδος, οὐδὲ τὲν πόλιν

Titulus στοιχηδὸν exaratus litteratura Attica, quae praeter P aliquotiens usurpatum nullum habet remotioris antiquitatis vestigium; semel (v. 77) adeo Ionico more vocalis producta H scribitur. Tamen iure editores omnes ad annum 446/5 a. Chr. rettulerunt. Post domitam Euboeensium rebellio- nem duo plebiscita de Chalcidensium rebus facta sunt, quorum prius, quod foederis renovati condiciones continebat, periit (v. not. 2. 44.). Id in alio lapide huic a sinistra adiuncto incisum fuisse probabiliter F. ex tabulae con- ditione collegit: propterea in praescriptis scribae nomen desiderari; utrum- que eadem prytania factum, utrique lapidi supra impositam fuisse tabulam cum anaglypho, cui fortasse argumenti indicium (Χαλκιδέων ἐξ Εὐβοίας cf. n. 33, 4 Μεθωναίων ἐκ Πιερίας) et nomen scribae inscriptum fuerit. Quae huic sententiae obposuit Hartel Studien über Att. Staatsr. p. 47 sqq. eis mihi quidem non persuasit. 4 Distinguendus hic, quippe qui Antiochidis tribus sit, a Dracontide Batensi, qui in titulis quinti a. Chr. saeculi frequenter com- memoratur; uter sit quem Plutarchus commemorat Per. 32, non constat. Koehler. 3 Ex articulo apparet, iam in priore decreto de iureiurando aliquid scriptum fuisse. F.

ἀνάστατον ποέσο³, οὐδὲ ἰδιότεν οὐδένα ἀτιμόσο οὐδὲ φυγεῖ
 ζεμίσο. οὐδὲ χουλλέφσομαι οὐδὲ ἀποκτενῶ οὐδὲ χρέματα ἀφαι-
 10 ρέσομαι ἀχ[ρ]ίτο οὐδενός⁴ ἄνευ τῷ δέμῳ τῷ Ἀθηναίων⁵, οὐδ'
 ἐπιφσεφίῳ κατὰ ἀπροσκέτο | οὔτε κατὰ τὸ κοινὸ οὔτε κατὰ ἰδιότο
 οὐδ' ἐνός. καὶ πρεσβεῖαν ἐλθῶσαν προσάχσο | πρὸς βολὲν καὶ
 δέμον δέκα εμερῶν⁶ ὅταν | πρυτανεύῳ κατὰ τὸ δυνατόν. ταῦτα
 15 δὲ ἐμπ[ε]δόσο Χαλκιδεῦσιν πειθόμενοις τῷ δέ[μ]οι τῷ Ἀθηναίων.
 ὀρκῶσαι [δ] ἐπρεσβεῖα[ν] ἐλθῶσαν ἐχ Χαλκίδος μετὰ τὸν ὀρκωτῷ⁷
 Ἀθηναίος καὶ ἀπογράφσαι τὸς ὁμόσαντας. ὅπος δ' ἂν [δ]μόσο-
 20 σιν ἅπαντες ἐπιμελλόσθον ὅι στ[ρ]ατηγοί.

Κατὰ τὰδε Χαλκιδέας ὁμόσαι· οὐκ ἀπο[σ]τέσομαι ἀπὸ τῷ
 [δ]έμῳ τῷ Ἀθηναίων οὔτε τέ[χ]ν[η]ι οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ οὐδ'
 25 ἔπει οὐδὲ | ἔργοι, οὐδὲ τῷ ἀφισταμένοι πείσομαι. καὶ ἂν
 ἀφιστῇ τις, κατερῷ Ἀθηναίοισι. καὶ τὸν φόρον ὑποτελῶ Ἀθε-
 ναίοισιν, ὃν | ἂν πείθῳ Ἀθηναίος⁸. καὶ χσύμμαχος ἔσομαι· οἷος
 ἂν δύνῃμαι ἄριστος καὶ δικαιο[σ]τατος. καὶ τῷ δέμῳ τῷ Ἀθηναίων
 30 βοεθέσ[θ]ω καὶ ἀμυνῶ, ἂν τις ἀδικῇ τὸν δέμον τὸν | Ἀθηναίων, καὶ
 πείσομαι τῷ δέμῳ τῷ Ἀθηναίων⁹. ὁμόσαι δὲ Χαλκιδέον τὸς

3 Haec solos senatores iurare sumpsit Foucart. Rectius Fränkel die attischen Geschworenengerichte p. 45 sqq. et senatum et iudices totius populi nomine haec in se recipere iudicavit, ita ut ad proxima modo (οὐδὲ ἰδιώτην — οὐδενός) spectet illud ἄνευ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων.

4 Etsi genetivus solis χρήματα ἀφαιρήσομαι accommodatus est, tamen etiam ad verba antecedentia referri debet. F. 5 Nemo Chalcidensis poena capitali afficietur, quin in iudicio ordinario causam dixerit, nisi si populi ipsius suffragiis capitis damnatus erit. Ad senatores potissimum haec iurisiurandi verba spectant, siquidem antiquitus senatui ius fuisse eiusmodi poenas infligendi testatur Aristoteles, Ἀθ. πόλ. 45, 4 ἡ δὲ βουλὴ πρότερον μὲν ἦν κυρία καὶ χρήμασιν ζημιῶσαι καὶ δῆσαι καὶ ἀποκτείνειν. Hac potestate se non usuros in causa Chalcidensium iurant. Cf. Stahl de sociorum Ath. iudiciis p. 48. v. Wilamowitz Philol. Unters. I p. 56. Bus. 6 Nonnunquam legatos civitatum foederatarum vel complures menses Athenis opperiri cogeabantur dum eis senatus aut contio daretur; [Xen.] resp. Ath. 3, 4. Koehler. 7 Athenienses sunt delecti a populo qui Chalcidensium legatos in negotio senatum iudicesque iureiurando adigendi adiuvant; alibi nonnunquam eadem cura magistratibus mandatur (n. 123, 19). 8 Licebat Chalcidensibus ut reliquis sociis, si nimium videretur tributum a senatu constitutum, rem ad iudicium heliasticum deferre iudicibusque persuadere se inique onerari. In eiusmodi causis habitae sunt Antiphontis orationes de Lindiorum et Samothracum tributis. 9 Hinc apparet, socios post defectionem rursus in dicionem redactos re vera ὑπηκόους τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων factos esse; minus proprie a scriptoribus eadem vox de omnibus sociis stipendiariis usurpatur.

ἔβοντες ἅπαντας¹⁰. ὃς δ' ἄμ με ὁμόσει, ἄτιμον αὐτὸν εἶναι
 35 καὶ τὰ χρέματα αὐτὸ δεμόσια καὶ || τὸ Διὸς τῷ Ὀλυμπίῳ¹¹ τὸ
 ἐπιδέκατον ἱερὸν[ν] ἔστο τὸν χρεμάτων. ὀρχοσαί δὲ πρεσβεῖαν
 Ἀθηναίων ἐλθῶσαν ἐς Χαλκιδ[α] μετὰ τῶν ὀρχοτῶν¹² τὸν ἐν Χαλ-
 κίδι καὶ ἀπογράφσαι τὸς ὁμόσαντας Χαλκιδέον.
 40 Ἀντικλῆς εἶπε¹³. Ἀγαθεὶ τύχει τῇ Ἀθηναίων, ποῦσθαι τὸν
 ὄρκον Ἀθηναίος καὶ Χαλκιδέας, καθάπερ Ἐρετριεῦσι ἐφσεφί-
 σατο ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων. ὅπος δ' ἂν τάχιστα γίγνεται ἐπιμε-
 45 λῶσθον οἱ στρατῆγοι. || οἷτινες δὲ ἐχσορκόσοι ἀφικόμενοι ἐς
 Χαλκίδα εἰσεῖναι τὸν δῆμον πέντε ἄνδρας αὐτίκα μάλα. περὶ
 δὲ τὸν ὁμέρον¹⁴ ἀποκρίνασθαι Χαλκιδεῦσιν, ὅτι νῦν μὲν
 50 Ἀθηναίους δοκεῖ εἶναι κατὰ τὰ ἐφσεφισμένα, [ἴ]τι[α]ν δὲ δοκεῖ,
 βολέυσασμενοι ποέσοι τὴν διαλλα[γ]ὴν καθότι ἂν δοκεῖ ἐπιτε[δ]εῖν
 εἶναι Ἀθηναίους καὶ Χαλκιδεῦσιν. τὸς δ' ἐχσένος τὸς ἐν Χαλκίδι,
 55 ὅσοι οἰκόντες | μὲ τελῶσιν Ἀθῆνας¹⁵, καὶ εἴ τοι δέδοται [ἡ]πὸ
 τῷ δέμῳ τῷ Ἀθηναίων ἀτέλεια· τὸς δὲ ἄλλος¹⁶ τελῶν ἐς Χαλ-
 κίδα καθάπερ οἱ ἄλλοι Χαλκιδέες¹⁷. τὸ δὲ φέφισμα τόδε καὶ
 τὸν | ὄρκον ἀναγράφσαι Ἀθῆνες μὲν τὸν γραμμ[α]τέα τῆς βολῆς
 60 ἐστῆλει λιθίνει καὶ κ[α]ταθῆναι ἐς πόλιν τέλεσι τοῖς Χαλκιδέων,
 ἐν δὲ Χαλκίδι ἐν τῷ ἱεροῦ τῷ Διὸς τῷ | Ὀλυμπίῳ ἐβόλῃ Χαλ-
 κιδέον ἀναγράφσαι καταθέτο. — Ταῦτα μὲν φεφίσασθαι

40 Quia non aequo foedere cum Atheniensibus coniunguntur, sed se imperata facturos pollicentur, non senatus modo et magistratus, sed omnes cives virtutem iureiurando adiguntur. F. 41 Chalcide; cf. v. 64. 42 cf. not. 7. 43 Anticles quidam bello Samio (440 a. Chr.) praetor fuit, Thuc. I, 117, 2. Koe. Ceterum hoc non additamentum antecedentis plebisciti esse, quia formula in ea re solennis (cf. v. 70) desideraretur, mouit F. Eodem die atque prius decretum factum esse inde apparet quod praeter eius qui rogavit nomen nihil praescribitur. 44 De obsidibus illo plebiscito quod perit statutum erat (v. 50 κατὰ τὰ ἐφσεφισμένα); ex quo ut aliquid sibi remitteretur cum petivissent Chalcidenses, id in praesentia quidem negatur. 45 Qui peregrini Chalcide domicilium habent, exceptis Atheniensibus; τελεῖν hic usurpatum ut apud Sophoclem Oed. reg. 222 ὕστερος γὰρ δότος εἰς δότους πλῶ. Perperam de tributo intellexit F. 46 Haec verba structuram enuntiati turbant etsi sententia perspicua est: Immunes sunt inter peregrinos Chalcide consistentes cives Athenienses et ei quibus populi Atheniensium decreto privilegium immunitatis datum est; reliqui Chalcidensium reipublicae pecuniam (μετοίκιον) pendere debent. οἱ ἄλλοι Χαλκιδέης dicitur ut n. 183, 20 καθάπερ τοῖς ἄλλοις Ἐρετριεῦσιν. n. 430, 43 καθάπερ τοῖς ἄλλοις Περραιεῦσιν. 47 Χαλκιδέες editores plerique; Χαλκιδέης Foucart Revue de philologie I p. 262. At videtur Χαλκιδέης potius legendum esse ut n. 68 ἐπείγῃς. (Hermæ XVII p. 34 sqq.)

65 Χαλ[κ]ιδεῦσιν· τὰ δὲ ἱερὰ τὰ ἐκ τῶν χρεσμῶν ὑπὲρ Εὐβοίας
θῦσαι ὡς τάχιστα μετ[ὰ] | Ἱεροκλέος¹⁸ τρεῖς ἄνδρας, ὅς ἂν ἐλεται
[] ἐβόλῃ σφῶν αὐτῶν. ὅπως δ' ἂν τάχιστα τυθῇ, οἱ στρατηγοὶ
συνεπιμελόμενοι καὶ τὸ ἀργύριον ἐς ταῦτα [π]αραχρόντον.

70 Ἀρχέστρατο[ς] εἶπε¹⁹· τ[ὰ] μὲν ἄλλα καθάπερ [Α]ντικλῆς· τὰς
[δ]ὲ εὐθύνας²⁰ Χαλκιδεῦ[σ]ι κατ[ὰ] σφῶν αὐτῶν ἔναι ἐν Χαλκίδι κα-
θάπερ Ἀθ[ῆ]νευσιν Ἀθηναίοις, πλὴν φυγῆς καὶ θανάτ[ο] καὶ ἀτιμίας·

75 περὶ δὲ τοῦτον ἔφασιν²¹ ἑνα[ν]τὶ Ἀθέναιζε ἐς τὴν ελιαίαν τὴν τῶν
θεσμοθετῶν²² κατὰ τὸ φέφισμα τὸ δέμο. περὶ δὲ φυλακῆς
Εὐβοίας τὸς στρατηγὸς ἐπιμελῆσθαι ὡς ἂν δύνονται ἄριστα,
ὅπως ἂν ἔχη | ὡς βέλτεστα Ἀθηναίοις.

80

ὁ ρ κ ο ς²³.

18 χρησμολόγος hic fuit (Eupolis fr. 242 Kock I p. 346 Ἱεροκλέες βέλπτε
χρησμοφῶν ἀναξ); qui cum apud Arist. Pac. 4047 ὁ χρησμολόγος οὐξ Ὀρεοῦ
audiat, Koehler coniecit, eum post Euboeam domitam propter felicem vati-
cinationum eventum fundum in illa urbe mercedem accepisse. 19 Ar-
chestratus Lycomedis f. praetor Atheniensium anno 432 a. Chr. commemo-
ratur a Thucydide I 57, 6. Kum. 20 Poenas significare hanc vocem, ut
εὐθύνειν punire, monuit v. Wilamowitz-Möllendorff Philol. Unters. I p. 89.
21 Cum Chalcide de eiusmodi causa iudicatum erat, licebat rem Athenas ad
iudicium heliastarum reicere; Koehler, Foucart, Fränkel. Aliter Wilamowitz
l. l. et Bus. p. 230 not. 4. Sed omnem de hac vocis vi dubitationem exi-
munt lex Demotionidarum n. 439, 30. 38. 96. 104 et Aristoteles Ἀθ. πόλ. 9:
ἡ εἰς τὸ δικαστήριον ἔφασιν. 45, 2: ἔφασιν δὲ καὶ τούτοις ἐστὶν εἰς τὸ δικαστή-
ριον, ἐὰν αὐτῶν ἡ βουλὴ καταγῇ. Cf. etiam c. 42, 1. 53, 2. 55, 2. 22 cf. Antiph.
VI, 24 ἔλεξε μὲν γὰρ Φιλοκράτης οὕτως ἀναβὰς εἰς τὴν ἡλιαίαν (codd. ἡλιακὴν, em.
Taylor) τὴν τῶν θεσμοθετῶν, τῇ ἡμέρᾳ ἣ ὁ παῖς ἐξεφέρετο, ὅτι ἀδελφὸν αὐτοῦ
ἀποκτείναιμι ἐγὼ ἐν τῷ χορῷ, φάρμακον ἀναγκάσας πιεῖν. ἐπειδὴ δὲ οὗτος ταῦτ'
ἔλεγεν, ἀναβὰς ἐγὼ εἰς τὸ δικαστήριον τοῖς αὐτοῖς δικασταῖς ἔλεξα sqq.
Et hic et illic iudicium heliastarum significatur, cui praesunt thesmothetae.
23 Denique quod in vacua lapidis parte his subicitur grandioribus litteris
exaratum vocabulum ὄρκος, iurisiurandi id formulae loco est, quae una cum
decreto lapidi ut incideretur supra v. 57 sq. praeceptum est. Cuius formulae
cum ipsa verba omnia in Diogneti rogatione iam perscripta essent, scriba
ea iterare hic noluit, titulum posuisse satis habuit. Ki.

18 Basis marmoris Pentelici a dextra parte fracta, ad Pro-
pylaea. Ex Velsenii et Koehlerii apographis ed. Kirchhoff C. I.
Att. I 339 (Syll.¹ 44).

Τεῖς ἀποι[κ]ίας | τεῖς ἐς Ἑρ[έ]τριαν.

Litteratura Attica. 'Eretriam deductos colonos Ol. 83, 4 (445/4 a. Chr.) conicias, ut circa hunc annum donarium oblatum titulumque inscriptum suspicio sit'. Kirchhoff.

19 Fragmenta duo lapidis Pentelici, inaedificata olim in muro novicio Erechthei. Post Pittakin (Έφ. άρχ. 1102. 1103 bis. 11616) aliosque ex Velseni apographo et Koehleri ectypis chartaceis ed. Kirchhoff C. I. Att. I 34 (Syll.¹ 12. E. L. Hicks Manual of Greek histor. inscriptions p. 37 n. 29. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 82 n. 72). Cf. quae de titulo exposuerunt Boeckh Opp. VI p. 167 sqq. Sauppe Ber. der kgl. sächs. Ges. der Wiss. 1853 p. 33 sqq. Boehnecke, Demosthenes, Hyperides, Lykurgos und ihr Zeitalter p. 334 sqq. G. Busolt, Griechische Geschichte III, 1 p. 417 not. 1.

α

-----εχος 'έν άν φα[-----|-----έσ]αγέτο. έάν δέ
έσάγει, ένεχ[υραξέ]το αύτόν' 'ο φένας έ'ο γραφσάμενος. πο[ίμνια |
5 δέ αίγῶν αύτοίς παρασχόντον' 'οι άπ[οικιστ]αί καλλ]ιερέσαι¹ 'υπέρ
τές άποικίας, [όπόσα | άν αύτο]ίς δοκεί. γεονόμος² δέ 'ελέσθ[αι

Litterae Atticae volgares praeter R, scriptae στοιχηδόν. α sine dubio Democlidis plebiscitum est, ad quod accedit Phantoclis additamentum δ. Utrumque de colonia Periclis aetate Bream missa (Steph. Byz. Βρέα πόλις [Θράκης] εις την άποικίαν έστείλαντο 'Αθηναίοι. Hesych. Βρέα· Κρατίδος μέμνηται τής εις Βρέαν άποικίας) latum esse primi monuerunt Boeckh et Sauppe. Littera ζ medio saeculo quinto non antiquius esse monumentum arguit. Quod si recte Prellerus coniecit, Cratinum in Θράτταις eius coloniae mentionem fecisse, certe non multo ante Ol. 84, 2 (443/2 a. Chr.) hoc plebiscitum rogatum esse potest. Non improbabile est, eandem coloniam significari a Plutarcho Pericl. 11 πρὸς δέ τούτοις χιλίους μὲν έστειλεν εις Χερρόνηρον κληροδόχους, εις δέ Νάξον πεντακοσίους, εις δέ 'Ανδρον ήμίσεις τούτων, εις δέ Θράκην χιλίους Βισάλλταις συνοικήσοντας· άλλους δ' εις 'Ιταλίαν οικισμένης Συβάρεως, την Θουρίους προσηγόρευσαν. Cum temporum ordinem manifesto sequatur scriptor, neque ante annum 446 neque post a. 444 a. Chr. colonia deducta est. Bus. Cf. etiam not. 17. Initio de nescio quibus rebus, quae importari vetabantur, dictum fuisse vidit B. Nam quod Ki. supplevit 'έν άν φα[ίνει έ | γράφεται, έσ]αγέτω, qua in conexione verborum έσάγειν non potest non vim ad iudicium deferendi habere, propterea improbandum est, quia sic praeposterus temporum ordo inter έσάγειν et ένεχυράζειν statuitur. ¹ Pro θύσαι dictum videtur boni ominis causa. Suppl. Boeckh et S. ² Phrynichus app. soph. Bekk. anecd. 82, 14 γεωνόμης μὲν δ' διανέμων έν ταίς άποικίαις έκάστῃ τὸν κληρον (cf. Hesych. γεωνόμοι); decemviri qui Thurios condidisse narrantur a schol. Ar. Nub. 332 item γεωνόμοι fuisse videntur. S.

δέκα | ἄνδρας], ἓνα ἐχ φυλῆς. 'οὔτοι δὲ νεμάντ[ον τὴν | γέν.
 Δεμ]οκλείδην³ δὲ καταστῆσαι τὴν ἀ[ποικίαν αὐτο]κράτορα⁴, καθ-
 10 ὅτι ἂν δύναται ἄριστα. τῇ δὲ τεμ[ένε]ν⁵ τὰ ἐχσειρεμένα ἔαν,
 καθά[περ ἔστι], καὶ ἄλ[λα]⁶ μὲ τεμενί[ζεν]. βοῦν δὲ καὶ [πρόβατα |
 δύο ἀπά]γεν⁷ ἐς Παναθῆναια τὰ μεγάλ[α καὶ ἐς Διονύσι]α φαλ-
 λόν⁸. ἔαν δὲ τις ἐπιστρα[τεύει ἐπὶ τὴν γῆ]ν⁹ τὴν τῶν ἀποίκων,
 15 βοεθῆν τὰ[ς πόλεις || ος ὀχρὺ]τατα¹⁰ κατὰ τὰς χσυγγραφάς¹¹, 'α[ὶ
 ἐπὶ . . . |]το γραμματεῦντος ἐγένον[το περὶ τῶν
 πόλε]ον¹² τῶν ἐπὶ Θράικες. γράφσαι δ[ὲ ταῦτα | ἐν στέλ]ει καὶ
 καταθῆναι ἐμ πόλει· πα[ρασχόν]τον δὲ τ[ὴν]¹⁸ στέλεν 'οἱ ἀποικοι
 20 σφῶν α[ὐτῶν τε]λλεσιν¹³. ἐ[άν] δὲ τις ἐπιφσεφί[ζει παρὰ τῆν στέλ]εν
 ἔ[ρ]ε[τορ]¹⁴ ἀγορεύει ἔ[π]ροσκαλῆσθα[ι ἐγγχε]ρ[ε] ἀφαι[ρῆσθα]¹⁵ ἔ
 λύνει τι τῶν ἐφσεφί[σμενον, | ἄτιμον] ἔ[ναι αὐτὸν καὶ παῖδας τὸς
 ἐχς [ἐκείνο | καὶ τὰ χ]ρέματα δεμόσια ἔ[ναι καὶ τῆς [θεοῦ τὸ
 25 ἐπιδέκα]τον, ἑὰμ μὲ τι αὐτοὶ 'οἱ ἀποικ[οι περὶ | σφῶν δέ]ονται¹⁶.
 :: 'όσοι δ' ἂν γράφσοντα[ι ἐποικί]εσεν τῶν στρατιοτῶν¹⁷, ἐπειδὴν

3 Suppl. Boeckh. S. 4 Suppl. S. 5 Suppl. Boe. S. 6 Suppl. K. praeunte S. qui καθάπερ νῦν εἰσι omisso καὶ. Urbem Bream ab incolis prioribus desertam cum occuparent Athenienses, servabant templa et delubra ex more de quo Thuc. IV, 98, 2 τὸν δὲ νόμον τοῖς 'Ελλησιν εἶναι, ὧν ἂν ἡ τὸ κράτος τῆς γῆς ἐκάστης — τούτων καὶ τὰ ἱερὰ δεῖ γίνεσθαι, τρόποις θεραπεύμενα οἷς ἂν πρὸς τοῖς εἰσθόσι καὶ δύνωνται. Aliter res se habet, ubi manet civitas, sed agris cedere cogitur, qui assignantur agripetis Atheniensibus (Thuc. III, 50, 2). S. 7 Supplementum Boeckhii est praeter ordinem verborum; [προβάτα πέντε δ]γεν S. Cf. Dem. XXI, 58 τῷ Διὶ τῷ Ναίφ (θύειν) τρεῖς βοῦς καὶ πρὸς ἐκάστην βοῖ δύο οἷς B. De toto hoc instituto S. provocavit ad Schol. Ar. Nub. 386: ἐν τοῖς Παναθηναίοις πᾶσαι αἱ ὑπὸ τῶν 'Αθηναίων ἀποικισθεῖσαι πόλεις βοῦν τυθησόμενον ἔπεμπον. 8 Suppl. Pittakis; C. I. Att. II, 321, b7 φελλαγωγία commemoratur. 9 Suppl. Boeckh. 10 Suppl. K. προθυμότητα Boeckh., ἐτοιμότητα S. 11 Cf. n. 20². 12 Suppl. K., praeunte ex parte S., qui μετὰ τῶν πόλεων scripsit. 13 Supplevi; πα[ρὰ δὲ τῇ]ν ἂν ἄλλ[η]ν στήλην οἱ ἀποικοι σφῶν α[ὐτῶν ἀναθῶσι Kirchhoff, in quibus displicet παρὰ adverbii ritu usurpatum. Boeckhius sumpsit v. 19 una littera breviorē fuisse, quod admitti nequit. 14 RHETOR incisum fuisse coniecit Kirchhoff, quia aliter spatium non expletur; nam αὐτοκράτωρ quod Pitt. probante Boeckhio scripsit ab hoc loco alienum est. 15 Suppl. Boeckh. 'si quis conabitur aliis persuadere ut demant aliquid aut abrogent'. 16 Suppl. Boeckh coll. n. 33, 56. οἱ ἀποικ[οι ἄλλο φσεφί]ονται S.; at colonis ius plebiscitum populi Atheniensium suis sententiis abrogandi concessum esse incredibile est; immo si qua mutatione opus esse putent, populum adire iubentur. 17 Confecto igitur bello aliquo tum in eo erat ut exercitus Athenas rediret. Quae res commodissime ad ea quae anno 446 a. Chr. in Euboea gesta sunt refertur. Bus.

ἔκοσ[ι Ἀθένα]ζε¹⁸, τριάχοντα εμερὼν ἐμ Βρέαι ἔναι ἐπ[οικέ-
 30 σ]οντας¹⁹. ἐ]χσάγεν δὲ τὴν ἀποικίαν τριάχοντα ε]μερὼν²⁰. Α]ἰσχ[ι-
 νεν²¹ δὲ ἀκολουθῶντα ἀπο[διδόνα]ι τὰ χρέ]ματα²².

b

[Φ]αντοκλῆς εἶπε· περὶ | [μ]ὲν τῆς ἐς Βρέαν ἀποι[κ]ίας καθάπερ
 35 Δεμοκλ[ῆ]δες εἶπε. Φαντοκλέ[α] δὲ προσαγαγὲν τὴν Ἐ[ρ]εχ-
 θείδα²³ πρυτανεία[ν] πρὸς τὴν βολὲν ἐν τῇ[ι] πρότει' ἔδραι. ἐς
 40 δὲ || [Β]ρέαν ἐχ θετὼν καὶ ζε[υ]γιτῶν²⁴ ἰέναι τὸς ἀπο[ι]κός.

18 Suppl. K. ἔκοσιν ἄι νέες S. ἔκοσι ἐς Βρέαν Boeckh. 19 ἐὰν μέ
 τι κολοίει S. ἐπιγραπτέους Boeckh contra leges sermonis. 20 Suppl. Boeckh.
 καὶ σιν S. 21 Quaestor fuit, fortasse hellenotamias. B. 22 Suppl. S.
 ἀποδοῖναι καὶ τὰ χρέ]ματα B. Pecunias ἐφόδια esse, quae colonis ex aerario
 numerata refert Liban. arg. ad Dem. or. VIII, monuerunt B. et S. Supple-
 menta quorum auctorem non nominavi Kirchhoffii sunt praeter nonnulla tam
 aperta ut ab omnibus editoribus pariter recepta sint. Fragmentum b recte
 supplevit Rangabé, nisi quod v. 35. 36 Φαντοκλέ[ν] scripsit contra illius
 aetatis usum. 23 Proximi prytanes iubentur Phantoclem ad senatum ad-
 ducere; nam si ipsa Erechtheidis prytania hoc decretum factum esset,
 simpliciter τοὺς πρυτάνεις legeretur. 24 S. confert Thuc. III, 46, 1 ἐπλή-
 ρωσαν ναῦς ἑκατὼν ἐσθάντες αὐτοὶ τε πλὴν ἱππέων καὶ πενταχοσιομεδίωνων καὶ
 οἱ μέτοικοι.

20 Tabula marmoris Pentelici inventa Eleusine ad ecclesiam
 S. Zachariae, translata Athenas in museum. Edd. Eustratiadis
 Παλιγγενεσία 1880 Φεβρ. 18 et 28. Ἀθηνάϊου VIII p. 405 sqq.
 P. Foucart Bull. de corr. Hell. IV p. 225 sqq. (Syll.¹ 143). Ex Koehleri
 collatione et ectypo a Phinticle misso Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2
 p. 59 n. 27^b (L. Ziehen, Leges Gr. sacrae, diss. Bonn. 1896, p. 16
 n. 4. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 80 n. 74). Cf. quae ex-
 posuerunt I. H. Lipsius Leipziger Studien III p. 207 sqq. H. Sauppe
 Ind. lect. hib. acad. Gotting. 1880/81. (Ausgew. Schriften p. 729 sqq.)
 O. Rubensohn Mysterienheiligthümer p. 36 sqq. J. W. White, Ἐφ.
 ἐγγ. 1894 p. 35. L. Ziehen Mus. Rh. LI p. 249 sqq. A. Körte
 Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 320 sqq.

Litterae στοιχηδόν dispositae (nonnullis locis ternae litterae binarum locum
 tenent, ut v. 42 ΟΙΝ in voce θεοῖν, v. 54 ΤΟΝ altero loco), formae vulgaris
 Αἰτίας, qua ex re apparet monumentum anno 446 a. Chr. antiquius non
 esse; ex altera parte quominus usque ad extrema quinti saeculi tempora
 ascendamus impediunt dativorum formae in -ησι exeuntes. Sed utrum cum

Dittenberger, Sylloge L

3

[Τιμο]τέλ[ε]ς Ἀχαρν[εὺς] ἐγραμμάτευε.

[Ἔδοχ]εν τῇ βολῇ καὶ τοῖ δέμοι, Κεκροπὶς ἐπρυτάνευε, Τιμοτέ[λες] ἐγραμμάτευε, Κυκνέας¹ ἐπεστάτε. τάδε οἱ χουγγραφεῖς χουνέ[γρ]αφσαν². ἀπάρχεσθαι τοῖν θεοῖν τῷ καρπῷ κατὰ τὰ
⁵ πάτρια καὶ τῶν μαντεῖαν τὴν ἐγ Δελφῶν³ Ἀθηναίος ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμνον [χ]ριθῶν μὲ ἔλαττον ἔ' ἐκτέα, πυρῶν δὲ ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμνον μ[ε] ἔλαττον (ἔ) ἑμιέκτεον⁴. εἰάν δέ τις πλείο καρπὸν ποιεῖ ἔ' [τοσοῦτο]ν, ἔ' ὀλείζω, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπάρχεσθαι. ἐγγλέγεν δὲ [τὸς δ]εμ[α]ρχος κατὰ τὸς δέμος καὶ παρα-
¹⁰ δίδόναι τοῖς ἱεροποιοῖς τοῖς ἥ' Ἐλευσινίοθεν⁵ Ἐλευσινιάδε· οἶκο-

F. initio belli Peloponnesiaci priorem ducas titulum an cum Koertio proximis post Niciae pacem (424 a. Chr.) temporibus vindices, sane ambiguus haereas. Nam huius quidem sententiam commendat perexiguus pecuniarum ex his primitiis redactarum numerus qui in rationibus Eleusiniis anni 424 a. Chr. recensetur (C. I. Att. IV, 4, 3 p. 174 n. 225 k, 3 sqq.); quem apparet multo commodius eo referri quod haec lex tum nondum lata, quam quod per belli turbas neglecta sit. Ex altera parte quae de Pelargico praecipuntur v. 54 sqq., manifesto cum rebus a Thucydide II, 47, 4 narratis cohaerent, id quod Foucarti sententiae favere nullo modo negandum est. Utique quod Lipsius ipsum annum (Ol. 85, 2. 439/8 a. Chr.) definire posse sibi videtur, id incertissimum est. Neque enim demonstrari potest mensis intercalationi quicquam necessitudinis intercedere cum Pythiis. ¹ Sic E. F. Μυνέας agnoscere sibi visus est Koehler, sed alterum K distincte in ectypo vidit Kirchhoff. ² Haud raro populus Atheniensium aut uni homini (infra v. 59. Andoc. I, 96) aut collegio decemvirorum vel trigintavirorum mandabat ut de certa quadam re legem conscriberent, quae deinde senatus populique suffragiis rata fieret. Hoc legum genus, medium quodammodo inter νόμους et ψηφίσματα, intellegendum est, ubi quid fieri dicitur κατὰ τὰς συγγραφάς (n. 49, 45. C. I. Att. I 96, 4. 583, 4. Lysias XXX, 47; iniuria F. huc referre videtur C. I. Att. I 283, 49). Non mansit hoc institutum ultra Euclidis annum, fortasse quia triginta virorum dominatione, quos συγγραφάας αὐτοκράτορας fuisse R. Schöllius (Comment. Momms. p. 464) demonstravit, odium contraxerat. F. 3 Isocr. IV, 34 αἱ μὲν γὰρ πλείσται τῶν πόλεων ὑπόμνημα τῆς παλαιᾶς εὐεργεσίας ἀπαρχὰς τοῦ αἵτου καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν ὥς ἡμᾶς ἀποπέμπουσι, ταῖς δ' ἐκλείπουσιν πολλάκις ἢ Πυθίᾳ προσέταξεν ἀποφέρειν τὰ μέρη τῶν καρπῶν καὶ ποιεῖν πρὸς τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν τὰ πάτρια. Eustr. ⁴ ἡμιέκτεον legendum esse demonstrant tituli Attici Ionica litteratura exarati. ⁵ Distingui hieropoeos qui res sacras dearum Eleusinarum administrant, (ut alia quoque templa suos quodque hieropoeos habebant 24, 43) ab collegio decem hieropoeorum qui sacrificia publica procurant (ἱεροποιοὶ κατ' ἐνιαυτὸν, quorum item haud exiguae partes erant in feriis Eleusiniarum, cf. Aristot. 'Aθ. πολ. 54, 7. Z.) vidit F. Accuratiore de variis hieropoeorum generibus v. n. 496¹². Sed iniuria Fouc. adverbium Ἐλευσινίοθεν de hominibus ex Eleusiniarum

δομῆσαι δὲ σιρὸς τρεῖς Ἑλευσῖνι κατὰ τὰ πάτρια, ὅπο ἂν δοκῇ τοῖς ἱεροποιοῖς καὶ τοῖ ἀρχιτέκτονι ἐπιτέδειον ἔναι, ἀπὸ τοῦ ἀργυρίου τοῦ τοῖν Θεοῖν, τὸν δὲ καὶ ῥπὸν ἐνθαυθοῦ ἐμβάλλεν ὃν ἂν παραλάβοσι παρὰ τὸν δεμάρχον. | ἀπάρχεσθαι δὲ καὶ τὸς
 15 χουμμάχος κατὰ ταῦτά· τὰς δὲ πόλεις ἐγ[λ]οῖ|γέας ἐλέσθαι τὸ καρπὸ καθότι ἂν δοκῇ αὐτέσι ἄριστα ὁ καρπὸς[ς] ἐγλεγέσεσθαι. ἐπειδὴν δὲ ἐγλεχθῇ, ἀποπεμφσάντων Ἀθέναζε, | τὸς δὲ ἀγαγόντας παραδιδόναι τοῖς ἱεροποιοῖς τοῖς Ἑλευσινόνθεν Ἑλευσινάδε· ἐ[δ]ᾶν δὲ μὲ παραδέχσονται πέντε ἡμερῶν | ἐπειδὴν ἐπαγγεῖλ-
 20 παραδιδόντων τὸν ἐκ τῆς πόλεως ὅθεν ἂν [εἰ]μ[ε] | οὐ κα[ρ]πός, εὐθυ- νόσθων⁶ οἱ ἱεροποιοὶ χιλίαισιν δραχμῶσι [ἐκασ]τος. καὶ παρὰ τὸν δεμάρχον κατὰ ταῦτά παραδέχεσθαι. [κέρ]υ[κα]ς δὲ ἐλομένε⁷ εἰ βολὴ πεμφσάτο ἐς τὰς πόλεις ἀ[γ]γέλλον[τας] [τὰ | νῦν⁷] ἐφσε- φισμένα τοῖ δέμοι, τὸ μὲν νῦν ἔναι ὅς τάχιστα, τὸ δὲ [λ]οιπὸν
 35 ὅταν δοκῇ αὐτέι. κελευέτο δὲ καὶ ὁ ἱεροφάντης καὶ [ο] δαι- δῶχος μυστηρίους ἀπάρχεσθαι τὸς Ἑλλενας τὸ καρπὸ κατὰ | τὰ πάτρια καὶ τὴν μαντεῖαν τὴν ἐγ Δελφῶν. ἀναγράφαντες δὲ ἐ[μ] | πιναχοῖ το μῆτρον τὸ καρπὸ τό τε παρὰ τὸν δεμάρχον κατὰ τὸν δι[ε]μ[ον] ἕκαστον καὶ τὸ παρὰ τὸν πόλεον κατὰ τὴν πόλιν ἕκασ[τε]ν | καταθέντων ἔν τε τοῖ Ἑλευσινίοι Ἑλευσῖνι⁸ καὶ ἐν
 30 τοῖ βολ[ε]υ[τ]ρ[ο]ί. ἐπαγγέλλεν δὲ τὴν βολὴν καὶ τέσι ἄλλεσι πόλεσιν [τ]ε[σ]ι Ἑ[λ]ληνικῶσιν ἀπάσσεσι ὅποιοι ἂν δοκῇ αὐτέι δυ- νατὸν ἔναι, λέγο[ν]τας μὲν κατὰ ἃ Ἀθηναῖοι ἀπάρχονται καὶ

numero captis interpretatur; nullae enim pagi Eleusiniorum partes sunt in mysteriis Cereris et Proserpinae, quae publica sacra sunt civitatis Athenien- sium. Immo nihil nisi locum, ubi munere funguntur, adverbium indicat, qua in re Ἑλευσινόνθεν (non Ἑλευσῖνι) dicitur ut ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἱερὸς πυρφόρος ἐξ ἀκροπόλεως C. I. Att. III 264. 721 a. 774 b. φαίδωντης Διὸς ἐκ Πείσης III 283. ἱερὸς Νίκης ἐξ ἀκροπόλεως III 659. ὁ τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας πατήρ Dem. LIV, 25. 6 Cf. 17²⁰. 7 Supplevit Usener. [τάδε τὰ] ἐψ. S. [κατὰ τὰ] ἐψ. F. Sed cum v. 23 quarto loco aspirationis notam esse nunc constet, quae non potest non ad participium quod sequitur referri, utrumque supplementum una littera longius est. 8 Templum quod Eleusine erat ipsum quoque Eleusinium vocari solitum F. Aristidis testimonio (XIX p. 424, 3 Dind.) comprobare studeat; at certe ἐν τῷ Ἑλευσινίῳ Ἑλευσῖνι neque illic neque omnino usquam scriptum est. Quare collato n. 652, 37 sqq. στήσαι τὴν μὲν ἐν Ἑλευσινίῳ τῷ ὑπὸ [τῇ] πύλῃ, — τὴν δὲ ἐν Ἑλευσῖνι ἐν τῷ ἱερῷ πρὸ τοῦ βουλευτηρίου lapicidae incuria duarum vocum sedes per- mutatas iudico, cum incidere deberet ἐν τε τῷ Ἑλευσινίῳ (nempe τῷ ὑπὸ τῇ πύλῃ) καὶ Ἑλευσῖνι ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Plane geminum erroris exemplum habes n. 154, 16. 17.

οι χσύμμαχοι, ἐκέ[νοις] δὲ μὲ ἐπιτάττοντας, κελεύοντας δὲ ἀπάρ-
 χεσθαι ἐάν βόλονται | [κ]ατὰ τὰ πάτρια καὶ τὴν μαντεῖαν τὴν ἐγ
 35 Δελφῶν. παραδέχεσθαι ὅ[κ]ε καὶ παρὰ τούτον τὸν πόλεον ἐάν τις
 ἀπάγει τὸς ἱεροποῖδς κατὰ ταυτά. θύεν δὲ ἀπὸ μὲν τῷ πελανῷ⁹
 καθότι ἂν Εὐμολπίδαι ἐ[σεγέ]σονται¹⁰, τριτοῖαν δὲ βόαρχον¹¹
 χρυσόκερον τοῖν Θεοῖν ἑκα[τέρ]αι ἀ]πὸ τὸν κριθὸν καὶ τὸν πυ-
 ρὸν καὶ τῷ Τριπτολέμοι καὶ τῷ [Θε]οῖ καὶ τῷ Θεᾷ¹² καὶ τῷ
 40 Εὐβόλοι ἱερεῖον¹³ ἑκάστοι τέλεον, καὶ || τῷ Ἀθηναίαι βὸν χρυ-
 σόκερον· τὰς δὲ ἄλλας κριθὰς καὶ πυρὸς ἀπ[ο]δομένος τὸς ἱερο-
 ποῖδς μετὰ τῆς βολῆς ἀναθέματα ἀνατιθέν[αι] τοῖν Θεοῖν ποιεσα-
 μένος ἄττ' ἂν τῷ δέμοι τῷ Ἀθηναίον δοκῇ, καὶ ἐπιγράφεν τοῖς
 ἀναθέμασιν, ὅτι ἀπὸ τῷ καρπῷ τῆς ἀπαρχῆς ἀνεθέθε¹⁴ καὶ
 45 Ἑλλένον τὸν ἀπαρχόμενον· [τοῖς] δὲ ταῦτα ποιοῖσι || πολλὰ ἀγαθὰ
 ἔναι καὶ εὐκαρπῖαν καὶ πολυκαρπία[ν], ὁ[ς]τινες ἂν | [μ]ὲ ἀδικῶσι
 Ἀθηναίος μεδὲ τὴν πόλιν τὴν Ἀθηναίων μεδὲ τὸ Θεό.

9 In rationibus anni 329/8 a. Chr. (n. 587, 285) legitur εἰς τὸν πελανὸν ἱεροποῖσι, ἐγ βουλῆς, ἐκκαίδεκα μέδιμνοι τρι[ῶ]ν χοίνικων ἀπολείποντες. cf. etiam v. 289 illius tituli. Quid sit πελανός, accuratissime exposuit P. Stengel *Hermæ* XXIX p. 281 sqq. Et praestantissima pars frumenti quae in deorum usum separatur, et quae inde sit puls potius quam placenta (πελανὸν vocari a delis quae homines διφῖτα dicant Sannyrio ap. Harpocr. s. v. πελανός fingit) significatur. Ex hordeo et tritico mixtum fuisse demonstravit Z., qui idem Buechelerum secutus verum accentum pro usitato πέλανος restituit ex Heroda mim. IV, 91 et Herodiani I, 178, 19 praecepto. 40 Gentis decreto; nam ius ἐξηγήσεως ad totam gentem pertinet, etsi constituitur ex ea magistratus quidam cuius hoc est proprium officium (ἐξηγητῆς ἐξ Εὐμολπίδων C. I. Att. III 720, 2). 41 τριττόα βόαρχος C. I. Att. I 5, 5; I 533, 5 recte F. τριττο[α], non τριττόα emendandum dixit. Qua ex forma facile explicantur corruptelae τριττία et τριττός quae apud lexicographos sunt; significat sacrificium trium victimarum, quarum prima bos est. Sed cave confundas cum Romanorum suovetaurilibus; hic certe bos, aries, hircus intellegendi videntur, quia χρυσόκερων necessario ad omnia tria animalia refertur. Victimarum ex his primitiis emtarum mentio fit in rationibus Eleusiniis n. 587, 293 sqq. 42 Cf. Ἐφ. ἀρχ. 1886 p. 19 Λακραιοῦ Σωστράτου Ἰκαριεύς ἱερεὺς Θεοῦ καὶ Θεᾶς καὶ Εὐβουλέως. C. I. Att. III, 1109, 4 sqq. κοσμητῆς ἐφῆβων ἱερεὺς Θεοῦ καὶ Θεᾶς Εἰρηναῖος Πανιανεύς. Deum Plutona, Deam Proserpinam esse consentiunt editores, Εὐβουλος sive Εὐβουλεύς qui sit ambigitur; sed maxime placet Furtwängleri sententia, hanc non esse ἐπίκλησιν sive Iovis sive Ditis, sed proprium nomen dei. 43 I. e. ovem. Cf. n. 629, 14 cum nota. 44 Eiusmodi operis imperatorum Romanorum aetate dedicati basis servata est C. I. Att. III, 85 Οἱ Πανέλληνες ἀρίστην (i. e. aristam F.) καρποῦ ἀπαρχῆς. Nam sic in lapide esse confirmat F.

[Λ]άμπων¹⁵ εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ αἱ χουγγραφαὶ τῆς ἀπαρχῆς τῷ | καρπῷ τοῖν θεοῖν, τὰς δὲ χουγγραφάς καὶ τὸ φέ-
φισμα τὸδε ἀναγ|γραφάτο· ὁ γραμματεὺς ὁ τῆς βολῆς ἐν στέλαιν
50 δυοῖν λιθίνα|ν καὶ καταθέτο τὴν μὲν Ἐλευσῖνι ἐν τοῖ ἱεροῖ,
τὴν δὲ ἑτέραν [ἐ]|μ πόλει· οἱ δὲ πολετὰι ἀπομισθοσάντων τὸ
στέλα, οἱ δὲ κολ[ακρ]|έται δόντων τὸ ἀργύριον. ταῦτα μὲν πε-
[ρ]| τῆς ἀπαρχῆς τὸ καρ[π]ῷ [τ]|οῖν θεοῖν ἀναγράφει ἐς τὸ στέλ[α],
μὲνα δὲ :::: ἐμβάλλεν Ἐκατονβ|αιῶνα¹⁶ τὸν νέον ἄρχοντα¹⁷. τὸν
55 δὲ βασ[ι]λέα ὀρίσαι τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τ[ῷ]| Πελαργικῷ¹⁸, καὶ τὸ
λοιπὸν μὲ ἐν ἰδρύεσθαι βομὸς ἐν τοῖ Πελα|ργικῷ ἄνευ τῆς βο-
λῆς καὶ τῷ δέμῳ. μεδὲ τὸς λίθος τέμνεν ἐκ τῷ [Π]|ελαργικῷ μεδὲ
γὲν ἔχσάγεν μεδὲ λίθος¹⁹. ἐὰν δὲ τις παραβαίνει | :::::ούτων τι,

45 Homo notus ex poetis comicis (Arist. Av. 524. 988. Schol. Nub. 332. Pac. 1084. Eupolis II p. 545 Mein. I p. 388 Kock). Qui cum apud Eupolin ὠζηγητῆς audiat, admodum probabilis est Sauppil coniectura, eum πυθόρη-
στον ἐζηγητῆν (C. I. Att. III 244. 684, 2) fuisse. Quare eius primarias fuisse
partes in suadendo, quid ex oraculo Delphico (v. 5) Athenienses decernerent,
consentaneum est. 46 Non dies aliquot intercalari hoc mense, sed totum
alterum mensem Hecatombaeona, contra Foucartum monuerunt L. et S.
Quod vero de mense intercalando hic omnino dici negarunt A. Schmidt
Jahrb. f. Phil. CXXXI (1885) p. 681 sqq. et C. Schaefer CXXXIII (1886)
p. 173 sqq., non recte iudicaverunt cum quia per sermones leges eorum inter-
pretationes admitti non licet, tum quia Hecatombaeon intercalaris non amplius
mirus videri potest, ex quo etiam Gameliona (C. I. Att. IV, 2 p. 184 n. 733, 5)
et Anthesteriona (n. 242, 4) aliquando pro Posideone duplicatos esse didicimus.
Recte sane Schmidtiis monuit, diem primitiarum devehendarum proferri;
sed id ipsum cum Eleusiniis i. e. mense Boëdromione dandae sint, efficitur
mense ante Boëdromiona, non ut ex legitimo fastorum ordine fieri debebat
post eum, intercalando. B. Keil Hermæ XXIX p. 347 not. 4. 47 Archonti
eponymo negotium intercalandi mandatum fuisse hinc discimus; eodem
pertinet κατ' ἄρχοντα, κατὰ θεὸν in duplici mensium ac dierum notatione
(C. I. Att. II. 408, 4. 433, 2. 437, 3. 471, 3). 48 Sic scribitur etiam apud Arist.
Av. 832, ubi ioco poetae detortam nominis formam putabant, et in codice
Laurentiano Thuc. II, 47, 4. Cum haec quoque (v. not. 45) Apollinis Delphici
iussu praecipui appareat, ἀρχοτελεύτιον illud quod Thucydides affert (τὸ
Πελαργικὸν ἄργον ἀμεινον) in eo oraculo fuisse videtur, quod huic toti plebi-
scito ansam dedit. F. Oblocuti sunt Schmidt l. l. et Z. Sed illius de causa
cur Pelargici res hic cum primitiis dearum Eleusinianum coniungerentur opi-
nionem hic refutavit, ipse vero quod dicit curam Pelargici penes sacerdotes
Eleusinius fuisse, id sumpsit, non probavit. 49 Poll. VIII, 401 οὔτοι παρε-
φύλαττον μὴ τις ἐντὸς τοῦ Πελασγικοῦ κείρει ἢ κατὰ πλεόν ἐξορύττει, καὶ τῷ
ἀρχοντι παρεδίδοσαν. Lucian. Pisc. 47 τῇ που τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγωνας
ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; F.

ἀποτινέτο πεντακοσίας δραχμάς²⁰, ἐσαγγελλέτο δὲ '[ο] βασιλεὺς
60 ἐς τὸν βολέν. περὶ δὲ τῷ ἐλαίῳ τῆς ἀπαρχῆς²¹ χυσιγράφῃσας Λάμ-
πον ἐπιδειχσάτο τῷ βολῇ ἐπὶ τῆς ἐνάτης πρυτανείας, | ε δὲ βολὴ
ἐς τὸν δῆμον ἐχσενενχέτο ἐπάναγχες.

20 Tunc Pelargicum non muro cinctum fuisse recte hinc collegit Wh. Nam aliter quae hic fieri vetantur simplicissime porta muri clausa impediri potuerunt. 21 Dubitationem ortam utrum praeceptum dei Delphici etiam ad oleum pertineret necne coniecit F.; quam ut discutiat, Lamponi propter iuris sacri scientiam et usum (not. 45) mandatur.

21 Tabula marmoris albi opisthographa (*a* in fronte, *b* in parte postica), quondam in ecclesiola vici Χαρβάτι inter Hymettum et Pentelicum montes siti; translata in museum Parisinum. *a* ex Fourmonti schedis ed. Boeckh C. I. G. 76, totum titulum Rangabé Ant. Hell. 448. Boeckh Staatsh. der Ath. II p. 49 sqq. Kirchhoff C. I. Att. I 32. Fröhner Les inscr. Gr. du Musée du Louvre p. 98 n. 47 (Syll.¹ 44. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 54 n. 37. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 85 n. 75). Partis aversae (*b*) versus 33—44 ex Loeschckii apographo repraesentavit Kirchhoff C. I. A. IV, 1, 2 p. 63. Cf. quae de titulo exposuerunt G. Hermann über Böckhs Behandlung der Gr. Inscr. p. 63. 220 sqq. M. H. E. Meier ibid. p. 403. 474. Kirchhoff Abhandl. der Kgl. Akad. zu Berlin 1864 p. 8 sqq. Löschcke De titulis aliquot Atticis quaest. hist. 1876 p. 1 sqq. Kirchhoff Zur Gesch. des Athenischen Staatsschatzes, Abhandl. der Kgl. Akad. zu Berlin 1876 p. 24 sqq. G. Busolt Philologus L p. 86 sqq.

a

[Ε]δοχσεν τῷ βολῇ καὶ τῷ δέμῳ, Κεκροπίς ἐπρυτάνευε, Μνε-
σίθεος ἐ[γ]ραμμάτευε, Εὐπέιθεος ἐπεστάτε· Καλλίας εἶπε¹· ἀπο-

Litterae volgares Atticae incisae στοιχηδόν. — Decretum *a* sub finem anni paulo ante ἀρχαιρείας factum arguit v. 44. Eum vero annum alterum Olympiadis alicuius fuisse inde collegerunt B. K., quod tam graves mutationes in administratione pecuniarum sacrarum consentaneum esset ab novo quadriennio Panathenaico initium cepisse. Decretum *b* paullo post, inito iam tertio Olympiadis anno, rogatum est, nam hic quaestores novi iam in munere sunt. Quos annos cum Boeckhius (Staatsh. I p. 587 sq.) Ol. 90, 2 (419/8 a. Chr.) et 90, 3 (418/7 a. Chr.) esse statuisset, Kirchhoffius demonstravit ex eis quae *b* de pendendis et numerandis rebus sacris praeciperentur,

δῶναι τοῖς θεοῖς | [τ]ὰ χρέματα τὰ ὀφελόμενα, ἐπειδὴ τῇ Ἀθε-
ναίαι τὰ τρισχίλια τάλαντ[α]² ἀνενένεγκται ἐς πόλιν, ἃ ἐφσέ-
5 φιστο, νομίσματος ἑμεδαπῶ. ἀποδ[ι]δ[ε]ῖναι δὲ ἀπὸ τὸν χρεμάτων
ἀ ἐς ἀπόδοσιν ἐστὶν τοῖς θεοῖς ἐφσεφισμ[ε]να, τὰ τε παρὰ τοῖς
ελλενοταμίαις ὄντα νῦν³ καὶ τᾶλλα ἃ ἐστὶ τούτον | [τ]ὸν χρε-
μάτων, καὶ τὰ ἐκ τῆς δεκάτης ἐπειδὴν πραθεῖ⁴. λογισάσθων δὲ
ἰ[οι] λογισται ἰοι τριάκοντα⁵ οἵπερ νῦν τὰ ὀφελόμενα τοῖς
θεοῖς ἀκρ[ι]β[ε]ς, συναγογῆς δὲ τὸλλογιστὼν ε βολέ αὐτοκράτωρ⁶
10 ἔστο. ἀποδόντων || [δὲ τ]ὰ χρέματα ἰοι πρυτάνες μετὰ τῆς βολῆς

initio tabularum traditionum quae extant, i. e. Ol. 86, 3 (484/3 a. Chr.) utique recentiora plebiscita non esse. Iam ex ordine quo traditiones in tabulis superstitionibus (C. I. Att. I 417 sqq.) dispositae sunt, collegit eas ipso anno 86, 3 proponi coeptas esse, quod sine dubio factum esse ex hoc decreto, ideoque sub finem 86, 2 a, initio 86, 3 b latum esse statuit; quam sententiam deinde contra Loeschckium usque ad 84, 3 (442/1 a. Chr.) decreta removemem firmissimis argumentis defendit in commentatione anni 1876. At lapidi incisa esse non posse ante a. Ol. 90, 4 (420/1 a. Chr.) propter dativos in -αις exeuntes et σὺν pro ὅν constanter scriptum. (K. 1864 p. 26 sqq.) 1 Calliam Calliadis f. (pagus ignoratur) Thuc. I, 61, 4. 68, 8 auctumno a. 432 a. Chr. ad Potidaeam exercitui Atheniensium praefuisse ibique in pugna occidisse refert. Ad eundem spectat Plat. Alcib. I, 119 A ἀλλὰ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἢ τῶν ξένων δοῦλον ἢ ἐλευθέρων εἶπε, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι, ὥσπερ ἐγὼ ἔχω σοι εἰπεῖν Πυθόδωρον τὸν Ἰσολόχου καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιᾶδου, ὧν ἑκάτερος Ζήνωνι ἑκατὸν μνᾶς τελέσας σοφός τε καὶ ἐλλόγιμος γέγονεν. Hunc et hic et n. 24, 15. 25, 8 intellegit Bus. probabiliter, etsi non omnia eius argumenta satis tuta sunt. Nam quod hominem maioris in republica auctoritatis talia rogasse, non quemlibet e grege civium, iudicat, id sine dubio recte se habet. At inde eum hominem nobis necessario aliunde notum esse sic modo colligere liceret, si talis exstaret Pericleae aetatis memoria, qualem habemus Demostheneae; et Periclis gloria nomina sodalium et adiutorum aliquatenus obscurata esse manifestum est. 2 His in aerarium deae, ex quo mutua sumpserat civitas, relatis maximam quam unquam in arce fuisse refert Thuc. II, 43, 3 auri atque argenti signati summam, novem milium septingentorum talentorum, effectam esse L. conicit probante K. Sed ea summa et sacrae Minervae et publicae populi Atheniensium pecuniae continentur (not. 18). 3 Pecuniae ex tributis in aerarium cui hellenotamiae praesunt illatae. 4 Praedia populi Atheniensium hominibus privatis ea condicione locata fuisse videntur ut decimam civitati solverent, quae ut pleraque eiusmodi vectigalia locabatur. 5 οἵπερ νῦν additur, ne id negotium totum aut ex parte successoribus relinquant; nam anno iam ad exitum vergente haec decreta sunt. 6 Liceat senatui logistas convocare sine decreto populi. Andoc. I, 45 ψηφισαμένους ἐκ τῆς βουλῆς (ἣν γὰρ αὐτοκράτωρ) ὥρχοντο ἐπ' αὐτὸν Μεγαράδης.

καὶ ἐχσάλειφόντων ἐπει[δὲν] ἀποδοῖσιν, ζητέσαντες τὰ τε πινά-
 κια καὶ τὰ γραμματεῖα καὶ ἑὰμ π[ο]λλοὶ ἔτι γεγραμμένα. ἀπο-
 φαινόντων δὲ τὰ γεγραμμένα 'οἱ τε 'ιερ[ε]ς καὶ 'οἱ 'ιεροποιοί'
 καὶ εἴ τις ἄλλος οἶδεν. ταμίαι δὲ ἀποκυαμεύ[ε]ν το[ύ]τον τὸν χρε-
 15 μάτων 'όταμ περ τὰς ἄλλας ἀρχάς, καθάπερ τὸς τὸν 'ι[ε]ρῶν τὸν
 τῆς Ἀθυναίας⁸. 'οὔτοι δὲ ταμειεύοντων ἐμ πόλει ἐν τῷ ὀπισθ[ο]-
 δ[ό]μοι τὰ τὸν θεὸν χρέματα 'όσα δυνατόν καὶ ὅσιον, καὶ συνα-
 νοιγόν[το]ν καὶ συγκλειόντων τὰς θύρας τῷ ὀπισθοδόμῳ καὶ συσ-
 σερμεινόςθο[ν] τοῖς τὸν τῆς Ἀθυναίας ταμίαις. παρὰ δὲ τὸν νῦν
 ταμῖον καὶ τὸν ἐπισ[τα]τὸν καὶ τὸν 'ιεροποιωῶν τὸν ἐν τοῖς 'ιεροῖς,
 20 'οἱ νῦν διαχερίζοσ[ι]ν, ἀπαριθμεσάσθων καὶ ἀποστεσάσθων τὰ
 χρέματα ἐναντίον τῆς βολ[ῆ]ς ἐμ πόλει, καὶ παραδεχσάσθων 'οἱ
 ταμίαι 'οἱ λαχόντες παρὰ τὸν νῦν | ἀρχόντων καὶ ἐν στέλει ἀνα-
 γραφσάντων (μ)ιᾷ⁹ ἅπαντα καθ' ἑκαστὸν τε | τὸν θεὸν τὰ χρέ-
 ματα 'όπόσα ἐστὶν ἑκάστοι καὶ συμπάντων κεφάλαιο[ν], χωρὶς τό
 25 τε ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον. καὶ τὸ λοιπὸν ἀναγραφόντων 'λοι αἰεὶ
 ταμίαι ἐς στέλεν καὶ λόγον διδόντων τὸν τε ὄντων χρεμάτων | καὶ
 τὸν προσιόντων τοῖς θεοῖς καὶ ἐάν τι ἀ[π]αναλίσκεται κατὰ τὸν
 ἐν[ι]αυτὸν, πρὸς τὸς λογιστάς, καὶ εὐθύνας διδόντων. καὶ ἐκ Παν-
 αθηναί[ων] ἐς Παναθῆναια τὸλ λόγον διδόντων, καθάπερ 'οἱ τὰ
 τῆς Ἀθυναίας τ[α]μειεύοντες. τὰς δὲ στέλας, ἐν αἷς ἂν ἀναγράψοσι
 30 τὰ χρέματα τὰ 'ιερ[ε]ῖα, θέ[ν]οντων ἐμ πόλει 'οἱ ταμίαι. ἐπειδὴν δὲ
 ἀποδοδεομένα ἔτι τοῖς θεοῖς | [τὰ χρ]έματα, ἐς τὸ νεόριον καὶ τὰ
 τείχε τοῖς περιῶσι χρεῖσθαι χρέμασ[ι]ν --]

b

----- ε [----- | τὰ λ[ι]θ[ι]να¹⁰ κα[ι] τὰς Ν[ε]χ[ας]
 τὰς χρ[υ]σᾶς καὶ τὰ π[ο]μπ[ε]ῖα |] ἐπει παν-

7 cf. 20⁵. 8 QuaeSTORES Minervae decem erant quotannis sorte singuli ex singulis tribubus creati atque ex solis quidem pentacosiomedimnis (Boeckh Staatsh. I p. 247 sqq.); quod quoniam hic καθάπερ etiam numerum parem indicat, decem primo reliquorum deorum quaeSTORES constituti sunt. At anno 87, 4 (429/8 a. Chr.) in traditionum tabula (C. I. Att. I 494) minor utique nominum numerus, aut quinque aut sex aut septem, perscriptus fuit, cuius rei causa latet. K. 9 διὰ Fourmont, Froehner, IAI Rangabé. [μ]ιᾷ Kirchhoff, quod aptius est quam Rangabéi [τ]ῶν, ut taceam de eis quae olim acerrimam litem inter Boeckhium et Hermannum excitaverunt (δίκαια πάντα J. Bekker, δίκαια πάντα Hermann). 10 Supplevi; certe huius terminationis adiectivum hic fuit. Nam ἴνα particula a sollenni illius temporis actorum publicorum sermone aliena est.

35 τελῶς εἰ . ρεσ . α τα π[ομπεῖα ἀνενέχθη]ε τῇ θεῷ¹¹
 κατὰ τὰ ἐφοσεφ[ισμένα ἐπ]ὶ τὴν ἀκρόπολιν | . . .
 καθιστ[άμενα καὶ ἐπὶ ἐπ[ὶ Π]ερικλ[έος]¹² |
 ἑκαστ[α] ἑλλ[ενοταμ]αί¹³ καὶ ἐπισκευαζόντων αὐτὰ|
 μετὰ τὸν ἐπιστατὸν τ[ὸν] αἰ[ε] δόντων, ὁ[ι] δὲ ταμίαι [τ]ὰ χρέ-
 ματα μεριζόντων μετὰ τὸν ἀρχιτεκτόνον . . . ὁ[ς]περ τ[ὸς]
 40 πρ || λεξ . . μετὰ τὸν ἐπιστ[ατὸν]
 ὅπος ἄριστ[α καὶ κάλλισ]τα κοσμεθ[έ]σεται ἑ ἀκρόπολιν καὶ
 ἐπισκευασθ[έ]σεται τὰ πομπ[εῖα] τοῖς δ[ὲ] ἄλλοις χρέμασιν παρὰ¹⁴
 τ[ὸν] Ἀθηναίαν, το[ῖς] τε νῦν ὄνιν ἐ[μ] πόλει καὶ ἄτ[τ] ἄν τὸ λογι-
 σθὲν ἀναφέρεται, μὲ χρῆσθαι μεδὲ ἀπαναλίσκεν ἀπ' αὐτὸν ἐς
 45 ἄλλο [τι, μεδὲ] ἐς ταῦτα ὑπὲρ μυ[ρίας] δραχμὰς || δῶνα καλ[ῶς]εὔεν,
 ἐάν τι δέει[ν]. ἐς ἄλλο δὲ μεδὲν χρῆσθαι τοῖς χρέμασιν, ἐάν
 μὲ τ[ὸν] ἄδειαν φσεφ[ισεται] ο[ὗ] δῆμος ἐάνπερ ἑ [φσεφος] διδο[ί]ται
 περὶ ἐσφορᾶς¹⁵. ἐάν δέ τις [εἰπεί] ἔ[στι] ἐπιφσεφισεῖ, μὲ ἐφσε-
 φισμένες | πο¹⁶ τῆς ἀδείας, χρῆσθαι το[ῖς] χρέμασιν τοῖς τῆς
 Ἀθηναίαν, ἐνεχέσθω τοῖς αὐτοῖς οἷςπερ ἐά[ν] φέρειν¹⁷
 50 εἴπει ἔ[στι] ἐπιφσεφισεῖ. ἐκ δ[ὲ] τὸν φόρον¹⁸ κατατιθέναι κατὰ τὸν
 ἐνιαυτὸν τὰ ἐκάστοτε περιόντα¹⁹ παρὰ τοῖς ταμίαις τὸν [τῆς
 Ἀθηναίαν τὸς ἐλλενοταμίαν. ἐπειδὴ δὲ ἐκ τὸν διακοσίον
 ταλάντων], ἃ ἐς ἀπόδοσιν ἐφ[ερίσται] ὁ δῆμος²⁰ τοῖς ἄλλοις

14 Supplevi. 12 Suppl. Kirchhoff, dubitans sane quia ex litteris EI¹.
 IFPIKL alteram (I¹), octavam (K), duodecimam (Ξ) certas non esse indi-
 cavit Loeschke. 13 Vs. 37—39 supplevi. 14 τοῖς Boeckh, aptius per
 se, sed α in lapide esse testatur Froehner. 15 Supplevit B. Keil Hermae XXIX
 p. 56 not. 1 adeo accommodat, ut priora conamina mea aliorumque afferre
 non sit opus. 16 Sic K. ἐ[πεφσεφισμένες] Boeckh contra usum sermonis.
 17 ἐάν τι ἐσφέρειν K. ἐάν τις ὁ[φείλο]ν violentissime Boeckh; accedit quod
 certe τῷ δημοσίῳ addendum fuit. Neque illud ἢ ἐπιψηφίστη huic sententiae
 aptum est. 18 Hucusque de sacris Minervae pecuniis dicebatur; trans-
 litur ad publicas populi Atheniensium, quae ut in opisthodomio deponan-
 tur, deae custodia tutae, hic praecipitur. At ea re in dominium deae non
 transeunt, sed publicae manent; quare non a quaestoribus Minervae ad-
 ministrantur sed ab hellenotamiis et senatu quingentorum, cuius prytanum
 epistates ea de causa claves opisthodomii habet. Kirchhoff 1876 p. 33.
 19 Supplevit J. Christ de publicis rep. Ath. rationibus p. 44. γεγόμενα edi-
 tores. Atqui quae quotannis ex tributis sociorum colligebantur pecuniae,
 apud hellenotamias manebant ab eisque in reipublicae usum erogabantur; ea
 demum, quae supererant anno exacto, quaestoribus Minervae asservanda
 dabantur. Cf. Busolt Gr. Gesch. III, 4 p. 244 not. 2. 20 Aut sic cum K.
 aut χρέματα cum Froehnero (ἐψήφισται passive ut v. 4 ἐψήφιστο) supplendum
 est; Boeckhii supplementum spatium non explet.

θεοῖς, ἀ[ποδοθ]εῖ τὰ ὀφελόμενα, τα[μειεύεσθ]ο τὰ | μὲν τῆς Ἀθε-
 85 ναίας χρέματα [ἐν τῷ] ἐπὶ δεχσιὰ τῷ ὀπισ[θοδόμ]ο, τὰ δὲ τῶν
 ἄλλον θ]εῶν ἐν τῷ ἐπ' ἀρ[ιστερ]ά.

[Ὅποσα δὲ τῶ]ν χρεμάτων τῶν [ιερῶ]ν ἄστατά ἐστιν ἔ ἀν[άριθμα],
 ταυτ[α ἀριθμ]εσα]ι νῦν μετὰ τὸν τεττάρ]ον ἀρχὸν, αἱ ἐδίδο[σαν
 ἀεὶ²¹ τὸν λόγ]ον ἐκ Παν[αθηναίων] ἐς Πα[ναθέν]αια, ὅποσα μὲν
 χρυ[σᾶ] ἐστιν ἔ ὀπό[σα ἀργυρᾶ] ἔ ὕ[π]άρ[γ]υρα, στέ[σαντας . . .]

21 *dei* add. Kirchhoff, quia aliter trium litterarum spatia vacua manerent. Neque Froehneri τὸν λόγον τὸν ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια, quo huic incommodo mederi studebat, ferri potest. Non igitur proximi modo quadriennii quaestores, sed omnes quicunque superstites sunt, huic negotio interesse iubentur. K. 1864 p. 10.

22 Columna striata marmoris Pentelici inventa prope porticum Ἀθηνᾶς ἀρχηγέτιδος. Edd. Pittakis l'ancienne Athènes p. 122. Έφ. ἀρχ. 4423. Rangabé Ant. Hell. 344 (Kirchhoff C. I. Att. I 422. Syll.¹ 22).

5 Ἀριστοκράτης¹ | Σκελίω² | ἀνέθηκεν³, | νικήσας || Κεκροπ(δ)ι
 [φυλῆι] | ἐν ἑορτῇι]

Litteratura memorabilis propter Atticarum antiquiorum formarum A et ε cum Ionica H vocalem significante coniunctionem. 1 Hunc primus commemorat Arist. Av. 426 (Ol. 94, 2. 445/4 a. Chr.). In quadringentorum imperio et constituendo et evertendo Theramenis consiliorum particeps fuit (Thuc. VIII, 89, 2. 92, 2. 4). Idem videtur, qui praetor post victoriam ad Arginussas cum quinque collegis supplicio affectus est. K. 2 Hinc scriptorum libros qui Σκελλίου praebeant, emendandos docuit K., ita ut apud Aristophanem καὶ γὰρ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι legatur. 3 Quid dedicatum fuerit, ignoramus. Kirchhoffius affert Plat. Gorg. 472 A Ἀριστοκράτης ὁ Σκελ(λ)ίου, οὗ αὖ ἐστιν ἐν Πυθίου (Πυθοῖ libri, em. K.) τοῦτο τὸ καλὸν ἀνδθημα. Sed quominus ea verba ad hoc monumentum referamus, loci diversitas impedire videtur.

23 Pars inferior stelae marmoris albi, eruta in arce Athenarum ex fundamentis templi deae Romae. Edd. Lolling Sitzungsber. der Akademie zu Berlin 1888 p. 244 n. 3. Mylonas Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 429 n. 4 (Kirchhoff C. I. A. IV, 4, 3 p. 464 n. 27^c. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 83 n. 73).

----- | ἔαν ἀδικῶν μέτε Ἀθένεσι μέτε ὅσες Ἀθηναῖοι κρα-
 τῶσι. ἐ[π]ιμελῆσθαι δὲ αὐτῷ Ἀθένεσι μ[ε]ν τὸς πρυτάνες καὶ
 5 τὴν βολῆν, ἐν δὲ τῇσι ἄλλεσι πόλεσι ὁ[ι]τινες Ἀθηναίων ἄρχοι
 ἐν τῇσι ὑπεροραῖ¹ ὅτι ἂν ἕκαστοι δυνατοὶ ὄσιν, ὅς αἱ μὲ
 10 ἀδικῶνται²: ἔδοχεν τῇ βολῇ || καὶ τῷ δέμοι· Ἀντιοχὶς ἐπρυ-
 τάνευε, Χαροιάδης ἐγραμμάτευε, Ἐγέσανδρος ἐπεστάτε· Χιαιρέ-
 15 στρατος εἶπε· Λεονίδην³ | ἔάν τις ἀποκτένει ἐν τὸν πόλ[ε]ον⁴,
 ὃν Ἀθηναῖοι κρατῶσι, τῇν τιμορίαν ἔναι καθάπερ ἔάν | τις
 Ἀθηναίων ἀποθάνει⁵. ἐπαινέσαι δὲ ἀγαθὰ ὅσα ποιεῖ π[ε]ρὶ
 20 Ἀθηναίους Λεονίδης. περὶ [δ]ὲ Λεονίδο τὰ ἐφωρισμένα ἀ[ν]α-
 γραφάτο ὁ γραμματεὺς τῇς βολῆς τέλεσι τοῖς Λεονίδο | ἐν
 25 στέλαιν δυοῖν, καὶ τὴν μὲν | ἐτέραν στέσαι ἐμ πόλει, τὴν || δὲ
 ἐτέραν ἐν Ἀλικαρνασσῶ| ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος⁶. | ἄνδρα
 δὲ προσελέσθω Λεονίδης, ὅστις ἄχσει τεστέλεν καὶ | στέσει.

Litterae Atticae vulgares dispositae στοιχηδόν. Cum M. sub tempus ex-
 peditionis Siciliensis haec incisa statuisset, K. monuit dativos τῇσι ἄλλῃσι
 (v. 5) antiquiorem indicare titulum neque omnino esse cur initio belli Pello-
 ponnesiaci recentior haberetur. 1 Cf. n. 545. 2 Aut hic ἀδικῆται aut
 v. 3 αὐτῶν incidi debuisse observavit Kirchhoff. Utrō loco erratum sit vix
 diiudicari poterit. Nam etsi prius quoque illud plebiscitum mutilum ad
 Leonidis causam spectasse consentaneum est, non est cur illum ibi cum
 aliis nescio quibus hominibus una honoribus affectum esse negemus.
 3 Halicarnassensem esse docet v. 25. 4 Eiusdem locutionis inauditae
 vestigium C. I. A. II, 33,8 felici acumine observavit M. Idem ad ἐν Ἀἰδοῦ,
 ἐν Ἀρ(ρ)ίφρονος (Plat. Protag. 320 A) provocavit, quorum ad similitudinem
 ut ἐν τῶν πόλεων auderent Athenienses eo facilius fieri potuit, quia πόλις
 Graecis non modo oppidum et rempublicam sed etiam cives omnes con-
 iunctos (die *Bürgerschaft*) significabat. Audacius etiam est illud Herodoteum
 ἐν ἡμετέρῳ pro ἐν ἡμῶν sive ἐν ἡμετέρῳ usurpatum (I, 85. VII, 8, 4). 5 Cf.
 n. 4383. 6 Cf. n. 40, 45.

24 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis ad radices meri-
 dionales arcis. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 422 sqq. Foucart
Revue arch. XXXVIII (1877) p. 384 sqq. Kirchhoff C. I. Att. IV
 4, 4 p. 43 n. 33a adhibito Koehlerii apographo, cuius exemplum ex-
 primo (Syll.¹ 23. E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscrip-*
tions p. 57 n. 40. Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 2 n. 4).

[Θε]οί. — Πρέσβεις ἐγ Λεον[τ]ίνον ὁι τὴν χουμμάχ[ι]αν ἐπόεσαντο¹
 5 καὶ τὸν ἴρχον· Τιμένωρ Ἀγαθοκλέος, Σῶσις Γλαυκίω, Γέ[λ]ων

Ἐχσεκέστο. γραμμα|τεὺς Θεότιμος Ταυρίσ|χο. Ἐπ' Ἀφσεύδος
 10 ἄρχον|τος² καὶ τῆς βολῆς ἔ|ι Κρητιάδες ἐγραμμά|τευε, | ἔδοχσεν
 τῇ βολῇ καὶ | τῷ δέμοι, Ἀκαμαντὶς ἐ|πρυτάνευε, Χαρί|ας ἐγρ|αμ-
 15 μά|τευε, Τιμόχσενος || ἐπεστά|τε, Καλλί|ας³ εἰ|πε· τὲμ μὲν χσυμα-
 χία|ν εἶναι Ἀθηναίοις καὶ | Λεοντίνοις καὶ τὸν δ[ρ]|χο(ν)⁴ δῶ|ναι
 20 καὶ δέχ|σα[σθ]αι. ὁμός|αι δὲ Ἀθηνα|[ί]ος τάδε· χσύμ|μαχ|οι ἐσ[ό-
 μ|εθ|α ----]

Titulus στοιχηδὸν incisus litteratura Attica vulgari. 1 Thuc. III, 86, 3: ἐς οὖν τὰς Ἀθήνας πέμψαντες (Ol. 88, 2. 427 a. Chr.) οἱ τῶν Λεοντίνων ξύμμαχοι κατὰ τε παλαιὰν ξύμμαχίαν καὶ ὅτι Ἴωνες ἦσαν, πείθουσι τοὺς Ἀθηναίους πέμψαι σφίσι ναῦς. Quod foedus quo tempore factum esset, ex hoc demum titulo cognitum est. F. 2 Ol. 86, 4 (433/2 a. Chr.) Quota prytania fuerit Acamantidis, non constat. At primam certe non fuisse titulus 26 indicat. Intellegimus igitur, tum demum, cum iam Atheniensium classis Corcyram missa esset, Leontinorum et Reginorum (n. 25) legatos Athenas venisse. Quos ipsa expeditione Corcyraea in spem auxilii Atheniensium adductos esse eo certius est, quia opportunitatem in Siciliam traiciendi cum a Corcyraeis inter argumenta quibus Athenienses in suam societatem pertrahere conabantur commemoratam esse, tum apud ipsos Athenienses in hoc consilio capiendi multum valuisse Thucydides testatur (I, 36, 2 τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παράπλου κείται. 44, 3 ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφάνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κείσθαι). 3 Cf. 24¹. 4 V^o Koehler.

25 Marmor Elginianum, in museo Britannico. Post Boeckhium C. I. G. 74 aliosque (cf. Kirchhoff C. I. Att. I 33) omnium accuratissime ed. Hicks Inscr. Gr. Mus. Brit. I p. 14 n. 5. (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 4 p. 13. Syll.¹ 24. E. L. Hicks Manual of Gr. hist. inscriptions p. 56 n. 39). Cf. quae de titulo exposuit P. Foucart Revue archéologique XXXVIII (1877) p. 384.

[Θεοί. — Πρέσβες ἐκ Ῥεγίου ῥοι τὲν χσυμαχίαν | [ἐποέσαντο
 καὶ τὸν ὄρχ|ον· Κλέανδρος Χσεν|[. ,]τῖνο, Σιλε-
 5 νός Φόχο, | [. Ἐπ' Ἀφ|σεύδος ἄρχοντος¹ καὶ τῆς
 βολῆς ἔ|ι Κριτιά|δες πρῶτος ἐγραμμ|[ά]τευε, ἔδοχσεν τῇ βολῇ
 καὶ τῷ δέμοι, Ἀ|[καμαντὶς ἐπρυτάνευε, Χ|αρίας ἐγραμμά|τευε,
 Τιμόχσενος ἐπεστά|τε, Καλλί|[ας² εἰ|πε· χσυμαχίαν εἶν|αι Ἀθε-

Titulus στοιχηδὸν incisus litteris Atticis vulgaribus. De argumento cf. adn. n. 24. 1 Ol. 86, 4 (433/2 a. Chr.). 2 Cf. 24¹.

10 ναίοις καὶ || [‘Περίνοις. τὸν δὲ ὄρκο]ν)³ ὁμοσάντων ἈθENA||τοι κατὰ
τάδε· ἔσται πιστὰ καὶ ἄδολα καὶ ‘[[απλᾶ ἅπαντα τὰ ἀπ’ Ἀθε-
ν] (α)ον⁴ ‘Περίνοις κα[|] καὶ χσύμ]μαχοὶ ἐσόμεθα πισ[|]τοι
15 καὶ δίκαιοι καὶ ἰσ]χυροὶ καὶ ἀβλαβῆς || [. καὶ]
ὀφελέσμεν - - -

3 H. 4 ΔΙΟΝ.

26 Fragmentum lapidis Pentelici inventum Athenis in arce.
Edd. Rangabé Ant. Hell. 115. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 892. Ex Koeh-
leri apographo Kirchhoff C. I. Att. I 479 (Syll.¹ 25. E. L. Hicks
Manual of Greek hist. inscr. p. 58 n. 44). Cf. quae de titulo dispu-
taverunt Boeckh Opp. VI p. 72 sqq. H. Müller-Strübing Aristo-
phanes und die historische Kritik p. 597 sqq. P. Foucart Revue
arch. XXXVIII (1877) p. 388 sqq. J. M. Stahl Mus. Rhen. XL
p. 439 sqq.

[Ἀθηναῖοι ἀλέλ]οσαν ἐς Κό[ρ]κ[υ]ραν τάδε. Ἐπὶ Ἀ|φσεύδος ἄρ-
χο]ντος¹ καὶ ἐπὶ τῆς βολῆς, ‘ἔι Κ[[ριτιάδες² Φάενο] Τειθράσιος
5 πρῶτος ἐγραμμά|[τευσ, ταμίαι] ιερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίω[ς]
ἐκ Κερ]αμέον καὶ χσυνάρχοντες, ‘οἷς | [Κράτες Ναύτ]ονος Λαμπ-
τρεὺς³ ἐγραμμάτευσ, | [παρέδοσαν] στρατεγοῖς ἐς Κόρκυραν τοῖς |
[πρότοις ἐκ]πλέοσι, Λακεδαιμονίοι Λακιά|[δει, Προτέαι] Αἰχσονεῖ,
10 Διοτίμοι Εὐδονυεῖ⁴ || [ἐπὶ τῆς Αἰαν]τίδος⁵ πρυτανείας πρότε

Titulus στοιχηδὸν incisus litteratura Attica vulgari. 4 Cum ex tradi-
tionibus quaestorum Minervae (C. I. Att. I 417 sqq.) constet, quaestores quibus
scriba erat Crates Nautonis f. Lamptrensis, in munere fuisse archonte Cratete
(Ol. 86, 3. 434/3 a. Chr.), huius nomen hic reponere voluerat Rangabé. At
sic inter hanc pensionem et alteram quae Glauconi eiusque collegis facta
est plus integro anno intercederet. Quod cum Thucydidis narratione pugnat;
accedit quod Cratetis anno primus senatus scriba fuit Metagenes (C. I. Att.
I 304, 4. 315, 3). Apseudis nomen (Ol. 86, 4. 433/2 a. Chr.) restituit B. Nempe
cum quaestores in munere sint ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια, ea Hecatom-
baeonis pars, quae ante Panathenaea est, etiamtum antecedentis anni quae-
stores habet. 2 Nomen supplevit F. ex n. 24, 9. 3 Nomen supplevit
Rangabé coll. C. I. Att. I 442, 1. 162, 10. 304, 19. 315, 10. 4 Thuc. I, 45, 1. 2:
τοιούτη μὲν γνώμη οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Κερκυραίους προσεδέξαντο, καὶ τῶν Κορινθίων
ἀπειθόντων οὐ πολὺ ὕστερον δέκα ναῦς αὐτοῖς ἀπέστειλαν βοηθοῦς· ἐστρατήγει
δὲ αὐτῶν Λακεδαιμονίος τε ὁ Κίμωνος καὶ Διοτίμος ὁ Στρομβίχου καὶ Πρωτέας
ὁ Ἐπιπλέους. Miltiadis Cimonisque familiam pagi Laciadarum fuisse etiam
aliunde notum est (n. 453². Boeckh p. 75). 5 Hic Αἰαντίδος aut Λεωντίδος,

πρυ[τανεύσας, τ]ρῆς καὶ δέκα ἡμέραι ἐσελελυ[θυίας . . .] [HT .
 [Ἐπὶ Ἀφσέυδος] ἄρχοντος⁶ καὶ ἐπὶ τῆς βολῆς | [ἔϊ Κριτιάδης]
 15 Φαένο Τειθράσιος πρῶτος ἐ[γγραμμάτευε, ταμ]ῖαι ἱερῶν χρημά-
 τον τῆς Ἀ[θηναίας]ες Ἐρχιεύς καὶ χουνάρχων[τες, οἷς
 Εὐθίας Αἰ]σχρονος Ἀναφλύστιος⁶ | [ἐγγραμμάτευε, παρέ]δοσαν
 20 στρατηγοῖς ἐς Κόρ[χυραν τοῖς δευτέρ]οις ἐκπλέοσι, Γλαύχονι || [ἐκ
 Κεραμέων⁷, Μεταγ]ένει Κοιλῆ⁸, Δρακοντί[[δει Βατῆθεν⁹, ἐπὶ τῆς]
 Αἰαντίδος πρυτανείας | [πρότες¹⁰ πρυτανεύσας] τῇ τελευ[ταίαι
 ἡμέ]ραι τῆς πρυτανείας (?) ----]

v. 22 τρίτης αὐτ πρώτης suppleri licet; altera expeditio aut eadem prytania, paullo plus quam viginti diebus post priorem, aut fere tribus mensibus interiectis missa est. Verisimilius illud iudicant B. et F. 6 Nomina archontes et scribae quaestorum suppleta ex tabulis traditionum (C. I. Att. I 447 sqq.). 7 Demoticum supplevit Müller-Strübing p. 600* ex scholio Aristid. p. 485, 32 Dindorf. 8 Supplevit Müller-Strübing ibid. ex n. 86, 9 ubi Ἐπιγένης Μεταγένους ἐκ Κοιλῆς est. 9 Lysicles Dracontidis f. Batensis est C. I. Att. I 426 sqq. Eius patrem hic agnovit Müller-Str. p. 598. Θοραεῖ maluit Stahl nlsus loco vitarum Xor. scriptoris qui de Andocide dicit τῶν δῆμων δὲ Κυδαθηναίων ἢ Θοραεῖς. Sed quod huius erroris causam fuisse sumpsit quod Leogoras quidam Thoraeeensis fuisset Dracontidis pater, quem nonnulli confudissent cum cognomini Cydathenaeensi Andocidis patre, id nimis argute excogitatum est. Quidni simpliciter Andocides quidam Thoraeeensis nobis ignotus cum oratore Cydathenaeensi confusus sit? Ceterum apud Thuc. I, 50, 5 de altera expeditione haec leguntur: οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρύμναν ἐκρούοντο, κατιδόντες εἰκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεύσας, ἃς ὕστερον τῶν δέκα βοηθῶν ἐξέπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι, et 51, 4: τοῖς δὲ Κερκυραίοις στρατοπεδευομένοις ἐπὶ τῇ Λευκίμῃ αἱ εἰκοσι νῆες ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων αὐται, ὧν ἦρχε Γλαύκων τε ὁ Λεωγρόν καὶ Ἀνδοκίδης ὁ Λεωγόρου, — προσκομισθεῖσαι κατέπλεον. In numero nominibusque praetorum non scriptoris error, sed corruptela inesse videtur, quales, in nominibus propriis potissimum, haud rarae sunt apud Thucydidem (B. Niese Hermae XIV p. 423 sqq.). 10 cf. not. 5.

27 Fragmentum marmoris Pentelici, Athenis in collectione societatis archaeologicae. Minusculis litteris ed. Kumanudis Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 470, maiusculis ex Koehleri apographo Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 65 n. 35c. Cf. quae de titulo disputaverunt Kirchhoff Sitzungsber. der Ak. d. W. zu Berlin 1886 p. 303 sqq. G. Busolt Philologus L p. 583 sqq.

[Ἐδοχsen τῇ βολῇ καὶ τῷ] δέμοι, Ἀκα[μα]ντὶς ἐπρυτάνευε, . . .]
 λεὺς ἐγρ[αμ]μάτ[ευ]ε, Ἐπαμείνων ἔρχε, Σιβ[ύρ]τιος ἐ[πε]σάτ[ε] |

5 εἶπε· ἐς τὴν πο[ι]σιν τῶν [νε]ῶν¹ δανε[σ]ασθαί
στρα[τε]γὸς τ[ό]ς μετὰ Π[ά]χτος² ἀργύριον παρ[ὰ] τῶν [νῦ]ν ὄντων

Litterae Atticae volgares dispositae στοιχηδόν. Supplementa paene omnia Kirchhoffii sunt. Exeunte anno Ol. 87, 4 (429/8 a. Chr.) haec decreta esse subtili disputatione evicit idem. 4 Naves Lesbum in insulam mittendas indicari certum est. Sed quod K. classem Cleippida duce eo profectam (Thuc. III, 3, 2) intellexit, id gravissimis rationibus impugnavit B. Namque illam quidem, missam in expeditionem navalem, nullas portasse pedestres copias, id quod ex tota Thucydidis narratione appareret, hic vero naves non ad bellum maritimum, sed ad exercitum transportandum (v. 9. 40. 48. 49) destinatas significari. Porro Cleippidis naves cum iam circa Peloponnesum navigare paratae essent, propter periculosam rerum Lesbicarum conditionem mutato consilio illuc delegatas, cum hic ab initio ea ipsa de causa classis contrahatur, ut Lesbum naviget. Neque antequam Cleippides solveret navibus ad navigandum paratis adeo caruisse Athenienses, ut praeceptis quae hic v. 4. 5 et 44—47 legerentur opus esset, siquidem paulo post illum Asopius Phormionis f. cum triginta navium classe in Acarnaniam profectus esset (Thuc. III, 7, 4). Sic igitur ex Busoltii sententia res gestae sunt: Antequam Peloponnesii ex Attica decederent, medio fere mense Iunio a. 428 a. Chr. n., cum labare Mytilenaeorum fidem mutiatum esset, Athenienses Cleippidam cum quadraginta navibus illuc miserunt. Qui cum mari quidem superior esset, Mytilenaei ab eo petiverunt ut ipsis Athenas legatos mittere liceret. Hi cum infecta re rediissent, iam defecerunt Lesbii omnes praeter Methymnaeos et aperte Atheniensibus bellum fecerunt (Thuc. III, 5, 4: οἱ δ' ἐκ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις ὡς οὐδὲν ἤλθον πρᾶξαντας, ἐς πόλεμον καθίσταντο οἱ Μυτιληναῖοι καὶ ἡ ἄλλη Λέσβος πλὴν Μηθύμνης). Sed in hoc bello cum propter inopiam militum gravis armaturae insula potiri nequiret Cleippides, ut sibi submitteretur flagitavisse videtur; qua de causa paulo post quam Asopius vela dedit, medio fere mense Iulio, decretum est, ut exercitus illuc mitteretur. Quod decretum ipsum quidem (quod tangitur v. 9. 40 [τὸς — τεταγ]μένους πλὴν ἐπὶ τὴν τῆς Λέσβο φυλακὴν) intercidit, sed exstat hoc de navibus quibus illi transportarentur partim perficiendis partim ex Macedonia atque aliunde contrahendis. Quae res vix ante alteram m. Augusti partem dimidiam effici poterant; tum vero ne statim mitterentur impeditum est Lacedaemoniorum opera, qui cum legati Mytilenis missi Spartam atque inde Olympiam ad ferias (ante medium m. Augustum) venissent, in Isthmum usque exercitu progressi sunt simulque naves ex sinu Corinthio in Saronicum traduxerunt iteratam in Atticam incursionem minitantes (Thuc. III, 45, 4). Sed cum centum navibus illuc missis Athenienses adeo terruissent Peloponnesios, ut infecta re domum redirent, iam mense Septembri ad finem vergente expeditio Lesbiaca, de qua praeparanda plus quam duobus mensibus ante hoc plebiscitum factum erat, Pachete duce (v. not. 2) Mytilenas missa est. 2 Supplevit Bus. coll. Thuc. III, 48, 3: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πυνθανόμενοι ταῦτα, τοὺς τε Μυτιληναίους τῆς γῆς κρατοῦντας καὶ τοὺς σφετέρους στρατιώτας οὐχ ἱκανοὺς ὄντας εἰργεῖν, πέμπουσι περὶ τὸ φθινόπωρον ἥδη

δι[εμάρχον³ τοῖς σκευοργ]οῖς· ὁ δ' ἂν δανεῖ[σοσιν, ἀποδόντον
 αὐτο]ῖς π[ά]λιν· οἱ τρι[ε]ροποιοί⁴. τὸς δὲ τεταγ[μέν]ος πλὴν ἐπὶ
 10 τ[ῇ]ν τῆς Λέσβου φυλακὴν ὅς τάχιστα ἀποσ[τε]λάντων· οἱ στρα-
 τεγ[οί]· εἰ δὲ μέ, ἐσαγ[ό]ντων αὐτὸς θανάτο ἐς δι[κ]αστέριον· οἱ |
 πρυτάνες, ὅσπερ ἂν εἰ μὲ ἔθελον τὸς ἀπι[όν]τας ἐξελθῆν. τῆς
 15 δὲ κομιδῆς τὸν νε[σ]θ[η]ν ἐγ[ὼ] Μακεδονίας
 σ . | ἐπιμ[ε]λ[ε]θῆναι, ὅπως | [κομισθῶσιν ὅς
 τάχι]στα Ἀθ[η]νάζε καὶ π[α]ρασκευασθῶσι, ὅπως ἂν κομίζεται
 20 ἔ[στι] [στρατιὰ ἐξ Λέσβου φυ]λακὴν τὴν ἀρίστ[η]ν. ἐάν δέ τις
 μὲ ποέσει κατὰ ταῦτα, ὀφέλ[ει]ν χιλίας δραχμὰς αὐτὸν ἱερὰς
 τῇ Ἀθ[η]ναίᾳ. τοῖ δὲ πρότοι ἐλθ[όν]τι καὶ κομ[ί]σαντι
]α ὁ δ[ε]μος -----]

ἀρχόμενον Πάχητα τὸν Ἐπικούρου στρατηγὸν καὶ χιλίους ὀπλίτας ἑαυτῶν. Qui
 non diversi sunt ab eis quibus hic naves parari iubentur (not. 1). 3 Hoc
 quoque suadet, ne de Cleippidae classe titulum interpretemur. Nam prius-
 quam ea mitteretur, vix pecuniae ex sociorum tributis proximis Dionysiis
 numeratae ita exhaustae esse poterant, ut e pagorum aerariis mutuas sumere
 cogeretur respublica. Bus. 4 Cf. Arist. Ἀθ. πολ. 46, 4: ποιεῖται δὲ (ἡ βουλὴ)
 τὰς τριῖνες, δέκα ἄνδρας ἐξ ἀπάντων ἐλομένη τριηροποιοῦς. Apud Demosthenem
 XXII, 47 commemoratur ὁ τῶν τριηροποικῶν ταμίας. Eiusdem in tabulis
 navalibus saepius mentio fit (Boeckh Staatshaushaltung der Athener I²
 p. 234 sq. 354).

28 Basis marmoris Pentelici inventa ad Propylaea. Post Pit-
 takin (Ἐφ. ἀρχ. 1082) aliosque ex Koehleri Velsenique apographis
 ed. Kirchhoff C. I. Att. I 340 (Syll.¹ 26. E. L. Hicks Manual of
 Greek historical inscriptions p. 65 n. 45).

Ἐποίκων | ἐς Ποτείδαιαν.

Litteratura Attica. 'Cf. Thuc. II, 70, 4: καὶ ὕστερον (post captam Poti-
 daeam) ἐποίκους ἑαυτῶν ἐπεμψαν ἐς τὴν Ποτείδαιαν καὶ κατ΄ῴκισαν. Gesta haec
 Ol. 87, 4' (429/8 a. Chr.) Kirchhoff.

29 Fragmenta quinque marmoris subfusi. *a* et *b*, reperta Athe-
 nis in arce, edidit (*a* post Rangabin Ant. 302 et Pitt. Ἐφ. ἀρχ. 1427
 ex Velseni et Koehleri, *b* primus ex Koehleri apographo) Kirchhoff
 C. I. A. I 96. *c d e* Kumanudis Ἀθηνάϊου V p. 168. 169. Ex
 Koehleri apographo Kirchhoff C. I. A. IV, 1, 1 p. 22 (Syll.¹ 27).

Cf. quae de titulo disputaverunt J. M. Stahl Mus. Rh. XXXVIII p. 145 sqq. et H. Swoboda Serta Harteliana p. 28 sqq.

c

[-----ἐγραμμάτ]ευε.
[Ἔδοχεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δέμοι. Ἄκαμα]ντις ἐπρ[ο]τάνευε,
-----ἐγραμμάτεus, -----]θος ἐπε[σ]τάτε, -----εἶπε-----]
χει||-----

ad

5 -----ντας -----ε-----|-----αι Ἄθεν[αῖο]ι κελεύουσ[ι]
-----| .. δ[ι]κας διδόν[τα]ς πρὸς Ἄθεν[αῖον] τὸς ἐπισκόπο[ς]¹
κα]τὰ τὰς χου[μβο]λὰς ἂν ἔσαν πρὸς Μυτιλεναί[ο]ς². καὶ τοῖς
10 κλε[ρ]δο[χ]οῖς, ὅσα ἐπο[λ]έθε ὄντα ἐπὶ τὸν || ἀγ[ρ]ὸν πρὶν ἀ[πο]δοθῆναι
αὐτοῖς [τέγ γέν³ ὑπὸ τὸν | στ]ρατεγὸν [καὶ] τὸν στρατιοτὸν [ἀπο-
δοῦναι Μυτιλ[εν]αῖον τὸς ἔχοντας. καὶ ἀναγράφ[σαι] ταῦτα τὸν
γ[ρα]μματέα τῶς βολῆς ἐστέλει λιθ[ίν]ει καὶ καταθ[ῆ]ναι ἐμ πόλει
15 τέλεσι τοῖς[ς] [Μυτιλεναῖον. ταῦ]τα μὲν ἀναγράφ[σαι] καὶ κ[α]λέ-
σαι τὴν πρεσβείαν⁴ τ]ὸν Μυτιλεναῖον ἐπὶ χ[σέν]εια ἐς τὸ πρυτα-

Litterae volgares Atticae στοιχηδὸν incisae. Apparet fragmentum ad cleruchos Ol. 88, 2 (427 a. Chr.) in insulam Lesbum deductos pertinere (Thuc. III, 50, 2. 3 ὕστερον δὲ φόρον μὲν οὐκ ἔταξαν Λεσβίοις, κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς πλὴν τῆς Μηθυμναίων τρισχιλίους, τριακούς μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξέτιλον, ἐπὶ δὲ τοὺς ἄλλους σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν· οἷς ἀργύ-
ρον Λεσβίοι ταξάμενοι τοῦ κλήρου ἑκάστου τοῦ ἐνιαυτοῦ δύο μνᾶς φέρον αὐτοὶ εἰσράζοντο τὴν γῆν. Ab eo pendere videtur Diodorus XII, 55, 40 τὴν Λέσβον ὅλην πλὴν τῆς Μηθυμναίων χώρας κατεκληρούγησαν. De rationibus quae inter hos et Mitylenaeos intercedant hic praecipitur. 4 Lites inter cleruchos et Mytilenaeos ab episcopis Atheniensium Mytilenis diiudicantur. Inde merito collegit Sw., errare Foucartum Koehlerum aliosque qui cleruchos non Lesbum migrasse, sed Athenis manentes mercedem agrorum locatorum percepisse statuerent; nam si ita esset non cleruchos Lesbum, sed Mytilenaeos Athenas ad iudicia se conferre coëgissent. Neque verba κληρούχους ἀπέπεμψαν illi opinioni conveniunt. Cur tamen locati sint agri, bene explicat Sw. Nempe volebant Athenienses cleruchos suos ruri dispersos agricult. rae negotiis ab officiis militaribus retineri, sed in oppidis ac maxime quidem Mytilenis habitantes praesidii vicibus fungi. 2 Supplevi. Συμβολαὶ Atheniensibus cum Mitylenaeis, sociis liberis et immunibus, fuerant ante defectionem. Ex iis lites inter cleruchos et Mytilenaeos diiudicari iubentur. 3 Supplevi. 4 Agros quidem amisserant, sed rempublicam retinuerant; eius nomine legatio Athenas missa est. Sane non sui iuris fuit civitas, sed magistratibus Athenis missis parebat (v. 3).

νεῖον ἐς] | αὔριον· τοῖς δὲ κλ[ερόχοις] | γῆς
ἀνταποδο----- | εδο-----

b

20 ----- το [----- ἐ]ὰν δόχο[ει-----] Ἀθεν]αίοις
 'ου[----- Μυτιλεν]αίον καὶ ἀπὸ |-----] μος δ ι||
25 ----- αὐτο-----

e

----- ι-----, [-----' ο δ]ῆμος ' ο ' Ἀθεν[αίον---|---]ν καὶ αὐτο
-----|----- υφ-----

30 Lamina aeris fracta in tres partes, inventa Dodonae. Dex-
tras duas ed. C. Carapanos Dodone et ses ruines p. 47 tab. XXVI,
2; sinistram, quae in museum regium Berolinense pervenerat,
adiunxit M. Fränkel, Arch. Zeitung XXXVI (1878) p. 71; cf. p. 114
(Syll.¹ 28).

Ἀθηναῖοι : ἀπὸ Πελοπον[ν]εσίον.¹ ναυμαχίαι : νικέσαντες : ἀ[νέ-
θεσαν].

Litteratura Attica; ny utrimque lineas obliquas habet, alpha nonnunquam
mediam paullulum inclinatam. At sigma iam quattuor linearum est. Quare
malo cum Haussoillero Bull. de corr. Hell. V (1884) p. 12 ad res a Phor-
mione in sinu Crisaeo Ol. 87, 4 (429 a. Chr.) bene gestas (Thuc. II, 83 sqq.)
quam cum Fränkelio ad certamina anni 459/8 a. Chr. (cf. n. 9 cum notis)
referre. 1 Punctum in aere est.

31 Basis marmoris triangula, quae Victoriae statuam susti-
nebat, inventa die 20. Dec. 1875 Olympiae prope angulum templi
qui inter meridiem et orientem solem spectat. Ed. E. Curtius
Arch. Ztg. XXXIII p. 178 n. 1. (Syll.¹ 30. E. L. Hicks Manual
of Greek historical inscriptions p. 84 n. 49). Imago tituli a Pur-
goldo delineata exhibetur Olympia V p. 377 n. 259; cf. Add.
p. 799 sq. Cf. quae de titulo exposuerunt A. Michaëlis Arch. Ztg.
XXXIV p. 169 sq. R. Weil ibid. p. 229. H. Brunn Sitzungsber. der Ak.
zu München 1876 p. 338. Schubart Jahrb. f. Phil. CXIII p. 397.
L. Urlichs Bemerkungen über den olympischen Tempel u. s. Bild-
werke, Würzburg 1877. J. Schubring Arch. Ztg. XXXV p. 59 sqq.

F. Koepp Mus. Rhen. L p. 268 sqq. H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CCXLIII (1896) p. 527 sqq. 577 sqq.

Μεσσήνιοι καὶ Ναυπάκτιοι¹ ἀνέθεν² Διὶ

Ὀλυμπίῳ δεκάταν ἀπὸ τῶμ πολέμων³.

Παιώνιος ἐποίησε Μενδαῖος⁴

καὶ τὰ κρωτήρια⁵ ποιῶν ἐπὶ τὸν ναὸν ἐνίκα.

Litteratura totius tituli Ionica vulgaris, sermo v. 4. 2 Doricus, v. 3. 4 Atticus aut Ionicus praeter vocem ναὸν neutri dialecto accommodatam, sed ex usu qui Olympiae obtinebat receptam. 4 Messenii ex patria expulsus Naupactum anno 436/5 a. Chr. domicilium ab Atheniensibus datam esse notam est. At hic titulus veteres incolas certe non omnes expulsos esse, sed partem eorum cum colonis Messeniis in unam civitatem coaluisse demonstrat. Cf. R. Weil ap. Pomtow p. 689. 2 Paus. V, 26, 4: Μεσσηνίων δὲ τῶν Δωριέων οἱ Ναυπακτὸν ποτε παρὰ Ἀθηναίων λαβόντες ἀγαλμα ἐν Ὀλυμπίᾳ Νίκῃς ἐπὶ (τῇ) χίονι ἀνέθεσαν. τοῦτό ἐστιν ἔργον μὲν Μενδαίου Παιωνίου, πεποιήται δὲ ἀπὸ ἀνδρῶν πολέμων, ὅτε Ἀχαρνᾶσι καὶ Οἰνιαδαῖς (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐπολέμησαν (paucis post 456 a. Chr. annis, cf. Paus. IV, 25). Μεσσηνιοὶ δὲ αὐτοὶ λέγουσι τὸ ἀνάθημα σφισιν ἀπὸ τοῦ ἔργου τοῦ ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ νήσω μετὰ Ἀθηναίων, καὶ οὐκ ἐπιγράψαι τὸ ὄνομα τῶν πολέμων σφᾶς τῇ ἀπὸ Λακεδαιμονίων δειμάτῃ, ἀπὸ Οἰνιαδῶν δὲ καὶ Ἀχαρνάων οὐδένα ἔχειν φόβον. Utrumque meram coniecturam esse neque Pausaniae aequales aliunde atque ex hoc monumento quicquam de occasione qua dedicatum esset compertum habuisse apparet. Atqui Pausaniae quidem coniectura propter temporis rationes reiicienda est, quia post templum perfectum demum Victoria dedicata est (cf. not. 5). Messeniorum autem opinio argumento omnino futili quod est de timore nititur (cf. not. 3). Quare non video quid aliud restet, nisi ut de rebus prospere gestis contra finitimos bello Archidamio quod dicitur cogitemus. Ex his autem certaminibus prospero eventu insignia sunt quae Thuc. III, 105—113 Demosthene duce contra Ambraciotas sociosque gesta narrat hieme Ol. 88, 3 (426/5 a. Chr.). Pomtow Victoriam vere anni 423 a. Chr. erectam existimat rationibus usus admodum probabilibus. Idem monstrat monumentum paene geminum huius paullo ante ab iisdem Messeniis et Naupactiis Delphis dedicatum esse. 3 Formula, cuius sex alia exempla epigraphica praeter hoc a sexto ad alterum a. Chr. n. saeculum praesto sunt (n. 3. 45, 4. 97, 3. Fouilles d'Epidaure I p. 39 n. 48. Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 84 n. 47. XV (1894) p. 629) itemque aliquot monumenta a Pausania commemorata (V, 24, 7. 26, 6), neutiquam insolita fuit, ut appareat inepte causam finxisse posteriores Messenios, cur proavi hostium nomen tacuissent. 4 Praeter notam urbem Pallenes aliam fuisse Kirchhoff Studien zur Gesch. des Gr. Alph.⁴ p. 120 not. 4 demonstravit ex Pausania V, 27, 42 Μενδαῖος δὲ αὐτοῖς γένος τε Ἑλληνικὸν καὶ ἀπὸ Ἰωνίας ἐστίν, οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Αἴνῃ πόλει, ubi et situs et originis definitio de illa cogitare vetat. Inde autem Paeonium oriundum fuisse litteratura

tituli Ionica, non Chalcidica, testimonio est. 5 Statuas in aëtomate orientali collocatas quas a Paeonio sculptas esse Paus. V, 10, 8 refert, Curtius intellexerat. At iure Michaëlis monet, ἀπρωτήρια esse quae in quaque re extrema sint, ita ut vox in totum quidem fastigium, sed non in statuas intra tympanum positas quadret. Intellegenda potius ornamenta in summo fastigio et duobus angulis imposita; de quibus Paus. V, 10, 4: ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ λέβητος ἐπίχρυσος ἐπὶ ἐκάστῳ τοῦ ὀρόφου τῷ πέρατι ἐπὶκείται καὶ Νίκη κατὰ μέσον μάλιστα ἔστηκε τὸν ἀετὸν, ἐπίχρυσος καὶ αὐτή.

32 Tabula a superiore parte fracta. Cum Fourmontus Athenis invenisset 'apud Mich. Ἀστραχάρη', ab Elgino in Angliam delata exstat in Museo Britannico. Post Clarkium Itin. P. II. S. II p. 593. Boeckhium C. I. G. 171 aliosque (Kirchhoff C. I. Att. I 446) accuratissime ed. Hicks Inscr. Gr. Mus. Brit. I p. 104 n. XXXVIII (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 4 p. 46. Syll.¹ 34).

 [Θ]ράσ[ιππ]ο[ς]
 Ὀ(ι)νασ(ι)φ(ι)λος
 Ἀριστόνυμος

Titulus στοιχηδὸν exaratus litteratura Attica vulgari recensum continet civium qui uno anno in bello ceciderunt. Quem annum propter Pyli mentionem (I v. 48) neque Ol. 88, 4 (425/4 a. Chr.) priorem neque Ol. 92, 4 (409/8 a. Chr.) posteriorem esse posse apparet. Quo ex numero si eos annos quibus bellum cum Peloponnesiis non fuit (89, 2. 89, 4—91, 2) exemeris, restant tres belli Archidamii quod dicitur 88, 4 (425/4), 89, 1 (424/3), 89, 3 (422/1 a. Chr.), et sex priores belli Deceleici ab Ol. 91, 3 (414/3 a. Chr.) ad 92, 4 (409/8). Ex illis uni anno 88, 4 (425/4 a. Chr.) hunc numerum caesorum convenire monuit K., quia duobus reliquis proelia Deliacum et Amphipolitana, magna civium iactura funestum utrumque, commissa essent. Illo autem anno ad Solygeam quinquaginta fere Athenienses caesos esse (Thuc. IV, 44, 6), in Sphacteriae expugnatione paucos (IV, 38, 5), praeterea nusquam quicquam memorabile gestum. Bergkii (Meineke fr. com. II, 2 p. 1004) maluit ad belli Deceleici tempora descendere, sed cur annum potissimum Ol. 92, 1 elegerit non liquet. In superiore parte lapidis loca ubi illi cives, qui deinde tributim recensentur, et peregrini occiderunt, perscripta erant ut n. 9, 2. 3. Quibus in fine prioris columnae subiunguntur loca quaedam, ubi singuli aut perpauci cives caesi erant; hos omnes K. Antiochidis fuisse putat; sed mirum esset, quod in hac una tribu sexiens aut adeo saepius factum est, id in nulla ex reliquis vel semel usu venisse. Immo hi nulla tribuum ratione habita recensentur. Primae columnae laterculus cives ex ipsa Attica missos, alterius cleruchos continet. (Cf. C. I. Att. I 443. 444); Cleonem Imbrios Lemniosque hoplitas Pylum duxisse testis est Thuc. IV, 28, 4. K.

	Αἰ[σχ]ῆνες	-----	
5	Σμ	-----	
	Οι	-----	
	Λύσιππος	-----	
	Καλλιφῶν	-----	
	Σπουδίας	ιφ -----	
10	Φερεκλῆς	στρ -----	
	Παυσιάδης	Τ[ι]([μ]αν[δρος])	
	Φιλιππίδης	Εὔβου[λος aut -λίδης]	
	Κεχροπίδος	Μνερσ-----	5
	Λυκομέδης	Οἰνῆιδ[ος]	
15	Θεόδοτος	Τελικράτ[ες]	
	Λυκῖνος	Χαρι	
	Ἀναίτιος	Δεμόστρατ[ος]	
	Μενεκλῆς	Κεχροπίδος	10
	Φρόνιχος	Λύχον	
20	Ἴπ(π)οθοντίδης	Τιμοδεμ[ίδης]	
	Θεότιμος	Σοινάυτ[ες]	
	Σκυροκλῆς	Λεοχάρ[ες]	
	Χαρίας		
	Εὔάγγελος	Αἰαντίδης	15
25	Νικόστρατος	Γλαυκο.	
	Θρασύμαχος	Θράσον	
	Φανίας	Ἀντιο[χ]ίδ[ος]	
	Καλλικλῆς	Ἀντιόφειμος	
	Ἐχσοπιάδης	Ἐπιτελίδ[ες]	20
		Εὔθύμαχος	
30	Αἰαντίδης	Νίκιππος	
	Κρατῖνος		
		ἔνγρα[φοι] ¹	
	Ἀντιοχίδης	Ἱέρον	
	Ἀριστομέδης	Ἀντιφάνης	25
	Ἀμεινοκλῆς	τοχόται ²	
35	Αἰσχίνης	Φίλιππος	
	Παντακλῆς	Ναύπακτος	
	Χαρίδεμος	Δέχσιος	

¹ Inquilini hoplitarum catalogo inscripti. Boeckh. dringentos Cleon ad Pylum habuit. Thuc. IV, 28, 4.

² Sagittarios qua-

Τιμόχσενος	Μνεσαγόρας	30
Ἀντιφάνης	Ἑρακλείδες	
40 ἐμ Ποτειδαίαι ³	Ἑρόφιλος	
Παντακλῆς	Ἰνέσιμος	
Αγνόδεμος	Ἰερ[ο]κλῆς	
Ἀρχίας	Ἀναχσι-----	35
ἐν Ἀμφιπόλει	χσένοι ⁶	
45 Φιλόφρον	Ἀθηνόδορος	
ἐπὶ Θράικες	Εὐφραῖος	
Εὐκράτες	Χαιριγένε[ς]	
ἐμ Πύλοι	Ποσει[δι]ππος	40
Εγ(εσ)ίας ⁴	Μένον	
50 ἐν Σερμυλίαι	Στράτον	
Πολύμνεστος		
ἐς Σίγγοι		
Παυσ(αν)ίας ⁵		
[Ἀντιφάνες] <i>erasum</i>		

3 'In Thraciae regionibus quamquam instructa acie nusquam est decretum hoc anno, tamen seditiose agentibus Chalcidensibus et Bottiaeis e praesidiis Atheniensium, quae agebant in huius regionis urbibus, aliquot milites haud ita multos in expeditionibus aut etiam in insidiis interfectos esse licebit statuere' K. 4 'Ἡγησίας erasis duabus litteris in Ἡγίας mutatum. 5 Παυσανίας erasis duabus litteris in Παυσίας mutatum. 6 Socii.

33 Tabula marmoris Pentelici inventa in theatro Bacchi. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 45 (Schöll Arch. Beitr. aus Griechenland p. 54 sqq.). Rangabé Ant. Hell. 250. Sauppe (adhibito L. Rossii apographo) Inscr. Macedonicae quattuor p. 6 sqq. Boeckh (E. Curtii exemplo usus) Staatsh. der Athener II² p. 748 sqq. Ex Velseni apographo Kirchhoff, Abh. der Akad. der Wissensch. zu Berlin 1864 p. 555 sq. C. I. Att. I 40 (Syll.¹ 32. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 62 n. 44. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 83 n. 74).

Μεθονατον ἐκ Πιερ[ί]ας.

[Φ]άλιππος Φρυνίχο ἐγραμμάτ[ευσεν]¹.

Titulus στοιχηδόν exaratus (praeter v. 4. 2) litteratura Attica (sed v. 51 Γ, 21. 44. 52 H est). 4 Hic scriba decreta incidenda curavit; iam cum ex

[Ἔδ]οχσεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δέμῳ, Ἐρεχθαῖς ἐπρ[υτάν]ευσε²], Σκό-
 5 πας ἐγραμμάτευε, Τιμονίδες ἐπεστάτε· [Διοτ]εῖθες εἶπε· δι[α]-
 χειροτονῆσαι τὸν δῆμον αὐτίκ[α πρὸς Μ]εθοναίος εἴτε φόρον δο-
 καῖ τάττεν τὸν δῆμ[ον αὐτίκ]α μάλα, ἔ ἐχ[σ]αρχῆν αὐτοῖς τελέν
 ὅσον τεῖ (θ)ε[ῖ]³ ἀπ[ὸ τ]ῷ φόρῳ ἐγίγ(ν)ετο⁴ ὃν τοῖς προτέροις
 Παν[αθηναίοις] ἐτετάχατο φέρειν, τὸ δὲ ἄλλο ἀτελεῖς ἔνα[ι]· τον
 10 δὲ ὀφ[φ]ειλεμάτων, ἃ γεγράφεται τῷ δεμοσίοι [τῷ τὸν Αθην]αί-
 ομ Μεθοναῖοι ὀφείλοντες, ἐὰν ὅσι ἐπιτ[έ]δδαιοι Ἀ[θη]ναῖοις ὅσπερ
 τε νῦν καὶ ἔτι ἀμείνος, ἐπιτ[ρέ]πεν τ[ε τ]άχσιν περὶ τῆς πράχσεος
 Ἀθηναίος, καὶ ἐά[ν κοινὸν] φσέφισμά τι περὶ τὸν ὀφειλεμάτων
 15 τὸν ἐν τῇ[σι στῆ]λεσι⁵ γίγνεται, μεδὲν προσέκτω Μεθοναί[οις],
 ἐὰμ μ[ὲ] χ[ο]ρίς γίγνεται φσέφισμα περὶ Μεθοναίων· π[ρ]έσβε[ς δ]ὲ
 τρεῖς πέμψοι ὑπὲρ πεντέκοντα ἔτε γεγονότας π[ρὸς] Περδίκκα[ν],
 εἰπὲν δὲ Περδίκκαι, ὅτι δοκεῖ[ν δικά]σιον ἔνα[ι] ἐὰν Μεθοναίος
 20 τῇ θαλάττει χρῆσθαι, μεδὲ ἥ ἐχ[σ]ῇ ἐναί ὀρίσασθαι⁶, καὶ ἐὰν εἰσ-
 εμπορεύεσθ[αι καθ]άπερ· τέος ἐ[ς] τ[ῇ]ν χώραν, καὶ μήτε ἀδικῆν
 μ[έ]τε [ἀ]δ[ικ]ῆσθαι, μεδὲ στρα[τ]ιάν διὰ τῆς χώρας τῆς Μεθ[ο]ναίων
 [δι]άγ[εν ἀ]κόντομ [Με]θοναίων, καὶ ἐὰμ μὲν ομολ[ο]γῶσιν [ἐκ]ά-
 25 τεροι, χου[μ]β[ι]βασάων ὅι πρέσβες, ἐὰν δὲ μέ, [πρεσ]βε[ί]αν
 ἐκ[άτ]ερ[οι] πεμπόντων ἐς Διονύσια, τέλος [ἐχ]όντας⁷ περὶ ὅ[ν] ἄν
 διαφ[ε]ρόνται⁸, πρὸς τὴν βολὴν κα[ὶ τὸν] δῆμ[ον]· ε[ἰ]π[ὲν] δὲ

Thuc. IV 418, 44 constat, anni Ol. 89, 4 (424 a. Chr.) mense Elaphebolione, prytania Acamantidis, Phaenippum quendam scribam senatus fuisse, K. p. 385 coniecit, in infima parte lapidis quartum plebiscitum ea ipsa prytania factum periisse, cuius in fine praeceptum fuisset ut cum ipso tria antiquiora de Methonaeis decreta in tabula marmorea inciderentur. 2 Et si prytaniae numerus non additur, argumentum tituli ipsum anni initium indicat; qui annus cum propter pacem cum Perdicca anno Ol. 87, 2 antiquior, propter alterius decreti aetatem fine anni Ol. 88, 2 recentior esse non possit, accuratius definitur eo quod v. 8 Panathenaeis anni superioris socios census falsus traditur; atqui hoc intra illorum annorum terminos non factum esse nisi Ol. 87, 4 monuit Koehler, Urk. und Unters. p. 438, quare ad primam anni Ol. 88, 4 prytaniam (m. Iulio aut Augusto 428 a. Chr.) hoc decretum pertinere. 3 TEIC. 4 ΕΛΙΑΙΕΤΟ; significatur sexagesima (C. I. Att. I, 260, 7). 5 [πό]λεσι R. (Sauppe, B.); sed quia neque litterarum numerus convenit neque recte ἐν ταῖς πόλεσι dicitur de eis quae ipsae civitates debent, emendavit K. p. 564 not. 1. Tabulae intellegendae sunt, in quibus debitores aerarii recensentur. 6 Supplevit K. p. 564 not. 2. Vetatur Perdiccas pro suo arbitrio terminos constituere, extra quos Methonaeis navigare non liceat. 7 Sic Schöll (K.); Saupprii ἱσχυοσάν sermonis usu, reliquorum ἔχουσαν litterarum numero refutatur. 8 ΔΙΑΦΙΡΟΝΤΑΙ.

[Π]ερδίκαι, ὅτι ἐὰν ὁι στρατιῶται | ὁι⁹ ἐμ Πο[σ]ειδ[ε]ι[ο]ι¹⁰ ἐπαι-
 νῶσι, γνῶμας ἀγαθὰς ἐ[χ]σοσι | περὶ αὐτὸ Ἄθε[ν]αῖοι. ἐχειροτό-
 30 νεσεν ὁ δῆμος [Μεθον|α]ίος τελεῖν ὅσον τῇ θεῷ ἀπὸ τοῦ φόρου
 ἐγγίνατο ὃν | τοῖς προτέρο[ις] Παναθηναίοις¹¹ ἐτετάχατο φέρειν,
 τὸ | δὲ ἄλλο ἀτε[λῆς ἐ]ναι¹². Ἔδοχεν τῇ βολῇ καὶ [τοῖς δέμ]οι,
 ὁ [Ι]πποθο[ν]τὶς ἐ[π]ρωτάνευε¹³, Μεγακλείδης [ἐ]γραμμά[τε]υε, Νι[χ]ο[ς].....
 35 ἐ[π]εσάτα· Κλεόνομος εἶπε· Μ[ε]θοναί[οις] ἐ[τ]ιν[αί] τε ἐχ[σά]γεν ἐγ
 Βυζαντίο οἷο μέχ[ρι] . . . α[χ]ισχ[ι]λίον μεδίμνον τῷ ἐνιαυτῷ
 ἐκάστο, ὁι [δὲ] Ἑλλεσπ[ο]ντοφύλακες μέτε αὐτοὶ κολυόντων ἐχσάγεν
 μ[έ]τε ἄλ[λ]ον ἐόντων κολύειν, ἔ εὐθυμέσθων μυρίασι δραχμαῖσιν
 40 ἐκάστος. γραφσαμένοι δὲ πρὸς τὸς Ἑλλεσπ[ο]ντοφύλακας ἐχσάγε[ν]
 μέχ[ρι] τῷ τεταγμένῳ. ἄξέμιος [δὲ] | ἔσ[το] καὶ ε ναῦς ε ἐχσάγοσα.
 ὅτι δ' ἂν κοινὸν φσθήσ[ι]σ[ι]α περὶ τὸν χουμάχο[ν] φεφίζονται
 Ἀθηναῖοι περὶ β[ο]λε[θ]είας ἔ ἄ[λ]λο τι προ[σ]τάττο[ν]τες τῷ πόλει
 ἔ [περὶ] σφ[ο]δ[ρ]ῶν [ἔ] περὶ τὸν πό[λ]εον, ὅτι ἂν ὀνομαστὶ περὶ τ[ῆς]
 45 π[ό]λεως τ[ῆς] Μεθοναίων φεφίζονται, τοῦτο προσέ[χ]εν | αὐτοῖς,
 τ[ῆς] δὲ ἄλλα μέ, ἀλλὰ φυλάττοντες τὴν σφετέρην αὐτὴν ἐν τῷ

9 Sic K. C. I. Att. στρατεύμενοι Sauppe* (K. comm. acad.) στρατηγοὶ ὁι R. (B.), quod propter spatii rationes admitti nequit. 40 Propter varietatem lectionum (vide C. I. Att.) discerni nequit utrum Ποσειδῶν an Ποτειδῆς fuerit. Illud tamen verisimilius, quia tertio loco Σ legerunt Rangabé Ross Lebas Curtius, I (pro T) solus P. (V. litteram plane evanuisse indicat), paenultimo O Lebas Rangabé, V., A solus Ross (reliqui litteram omittunt). Aut Pallenes paeninsulae promunturium (Ποσειδώνιον Thuc. IV, 129, 3. *Posideum* Liv. XLIV, 44, 3) aut aliud inter Argilum et Stagirus situm (Ποσειθήιον Herod. VII, 445) indicari iudicat Kirchhoff p. 593. Cur tum ibi fuerint milites, obscurum est; nam quae priores de Mendes obsessione dixerunt, et cum temporis definitione ex altero decreto petita pugnant et per se improbabilia sunt (K. p. 568 sqq.). 44 Panathenaeis maioribus quidem omnium sociorum legati Athenas conveniebant, ut Minervae sacra facerent (C. I. Att. I, 37, 46 sqq.), minoribus certe multos cives ex foederatis urbibus illuc venisse consentaneum est. Quare tum potissimum publice pronuntiatum est quantum quaeque civitas tributum penderet. Administrationis vero harum pecuniarum tempora non, ut antea existimabam, per annua spatia a Panathenaeis ad proxima Panathenaea pertinentia dividebantur, sed prytaniarum ordinem sequebantur, qui tum ab anno civili discrepabat. B. Keil Hermae XXIX p. 57. 42 C. I. Att. I, 257, 50 sqq. Ol. 88, 2 (427 a. Chr.) aut 88, 3 (426) Methonaei recensentur inter πόλεις αἱ αὐτὴν τὴν ἀπαρχὴν ἀπήγαγον. 43 Primam prytaniam esse ex v. 52. 53 (ἡ πρωτανεία ἡ δευτέρα) apparet. Annus Euthyni archontis (Ol. 88, 3. 426 a. Chr.) agnoscitur ex scribae nomine coll. C. I. Att. I, 273, 5 ἐπὶ τῆς βουλῆς ἡ Μεγακλείδης πρῶτος ἐγραμμάτευεν, ἐπὶ Εὐθύνου ἀρχοντος. Kirchhoff p. 573.

τεταγμένοι ὄντων¹⁴. ἃ δὲ ὑπὸ Περδ[ίχ]κο ἐδικῆσθαι φασί, βο-
 λεύσασθαι Ἀθ(ε)ναίος¹⁵ ὅτι ἄ[ν]δρ[α]ς [ἄ]χ[ο]ν εἶναι περὶ Μεθο-
 50 ναίον, ἐπειδὴν ἀπαν[τέσθ]ο[ι]σι ἐς τὸν δῆμον ὅι πρέσβες [ῥ]οί παρὰ
 Περδ[ί]χκο, [οἱ | τ]ε μετ[ὰ Πλ]ειστίο οἱ[χ]όμενοι καὶ ὅι μετὰ Λεο-
 γό[ρο]. τ[ε]σ[ι] δὲ [ἄ]λλοισι πό[λ]ε[ι]σι¹⁶ χ[ρ]ηματ[ί]σαι, ἐπειδὴν ἐσέλ[θει]
 ῥ[ε] | π[ρ]υ[ταν]εῖα ε δευ[τέρ]α μετὰ τὰς ἐν τῷ νεορίοι εὐθύς | ἐδρας¹⁷
 55 ἐκκλεσ[ι]αν [πο]έσαντες. συν[ε]χ[ῶ]ς δὲ ποῶν τ[ὰς] ἐκ[κ]λησ[ι]ας, ἕως ἂν
 δι[α]πρ[α]χθῇ, ἄλλο δὲ προχρεμα[τ]ίσαι | τοῦτο[ν] μεδέν, ἅμ[α] μὲ
 τ[ὸ] οἱ στρατε[γ]οὶ δέοντα[ι]. Ἐδοχ[σ]εν τ[ῇ] βολῇ καὶ τῷ δέμοι, Κε-
 κροπ[ί]ς ἐπ[ὶ]τάνευε¹⁸. |] ἐς ἐγραμμάτε[υ]ς, [Ι]εροκλ[ε]ίδης
 60 ἐ[πε]στάτα, . . . |] εἶπε· ἐπειδὲ ε-----||----- εναί-----

14 Cf. n. 108, 48. 129, 63. Xen. Cyrop. VI, 2, 37. Primus hanc formulam recte interpretatus est Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen II p. 209. τὸ τεταγμένον id est quo quis facere iubetur; ἐν τῇ τεταγμένῃ ὄντων τοῦτο ποιοῦντες 'si hoc facient, imperata facere existimentur'. 15 ΑΘΙΝΑΙΟΣ. 16 ΡΟΙΕΣΙ Velsen. Initium enuntiatum supplevi Hermae XVI p. 193 sq. K. refutatis priorum supplementis (quae vide apud ipsum p. 584 sqq.) legit [περ]ὶ δὲ [Ἡ]γησιπό[λ]ε[ως] (aut Τιμησιπό[λ]εως, Ἡγησιπολέμου) χ[ρ]ηματ[ί]σαι. Praeter Methonaeos aliarum nonnullarum civitatum legati Athenis fuisse videntur beneficia quaedam petentes; quarum causa differtur quidem in praesens, sed simul ne in nimis longum tempus differatur hoc praecepto cavetur. 17 Supplevit Sauppe (nisi quod K. ordinem verborum commutavit); de senatu in navalibus habito cf. n. 153, 83 sqq.: τοὺς δὲ πρυτάνεις ποιεῖν βουλῆς ἔβαν ἐπὶ χώματι περὶ τοῦ ἀποστόλου συνεχῶς ἕως ἂν ὁ ἀπόστολος γένηται. Expeditionem quae altera anni 88, 3 prytania parabatur, eandem fuisse quae insequente hieme circa Peloponnesi oram versata esset Aristotele et Hierophonte ducibus (Thuc. III, 405, 3), monuit K. p. 580. 18 Ol. 88, 3, quo anno alteram prytaniam Cecropidis fuisse ex C. I. Att. I, 273, 6 constat, hoc plebiscitum factum esse putat K.; sed quam ille statuit rationem inter ea quae v. 54 sqq. praescribuntur et hoc decretum, ea relcienda est, quia illic non de Methonaeorum, sed de aliarum civitatum rebus prytanes secunda anni 88, 3 prytania cum populo agere iubentur. Utique anno 89, 4 tertium decretum recentius non est (cf. not. 1).

34 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittak. Ἐφ. ἀρχ. 3555. Ex Velseni Koehlerique apographis Kirchhoff C. I. Att. I, 45. Cf. quae de titulo exposuit Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen I (1876) p. 471 (Syll.¹ 33. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 86 n. 76).

Προκλῆες Ἀτάρβο Εἶδον|υμ(ε)ὺς¹ (ἐ)γραμμάτευσ.²

5 Ἐδοχσεν τῇ βολεῖ καὶ τῷ | δέμοι, Ἰπποθοντίς ἐπρυθάνευσ,
Προκλῆς ἐγραμμάτε|υς, Τιμίαις ἐπεστάτε, Ἀριστι|όν ἔρχε³. Θρα-
συκλῆες⁴ εἶπε· | ἐπαινέσαι Ἀστέαν τὸν Ἀλε|όν⁵ ὅτι εὔ ποιῖ
10 Ἀθηναίος καὶ ἰδίαι καὶ δεμοσίαι τὸν ἀ|φικνόμενον καὶ νῦν καὶ
ἐν | τῷ πρόσθεν χρόνοι· καὶ ἀν|αγραφασάτο πρόχσενον καὶ | εὐερ-
15 γέτεν Ἀθηναίον καθά|περ Πολύστρατον τὸν Φλει|άσιον⁶ ἐστέλει
λιθίνει ο γ|ραμματαὺς ὁ τῆς βολῆς κα| καταθέτο ἐν πόλει· τὸ
20 δὲ ἀ|ργύριον δόντον (ο)ι κολαχρ|έται.

Titulus στοιχηδὸν incisus litteratura Attica. 1 IYΞ. 2 IAPAM.
3 Ol. 89, 4 (424/0 a. Chr.). 4 Thrasyacles inter legatos Atheniensium Spar-
tam missos ad iusiurandum Lacedaemoniorum accipiendum erat et post
pacem a Nicia conciliatam (Thuc. V, 49, 2) et paullo post cum foedus inter
Athenienses Lacedaemoniosque factum esset (Thuc. V, 24, 4). In utroque
itinere Phliunte a Polystrato et Aleae ab Astea comiter recepti esse videntur
legati, qua de causa uno ex eis rogante populus illis proxeniam decrevit.
Koehler. 5 Ἀλέα πόλις Ἀρχαδίας — ὁ πολίτης Ἀλεὸς ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ.
Steph. Byz. s. v. Cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II p. 498. 6 Cf. 75.

35 Cuspis hastae aeneae quadrangula cum titulo inciso tribus
lateribus; inventa Olympiae in septentrionali parte prytanei. Ed.
A. Furtwängler Arch. Zeitung XXXVII p. 149 n. 299 (Syll.¹ 35.
E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 45 n. 32.
K. Purgold et W. Dittenberger Olympia V p. 373 n. 254).

Σκυῖλα ἀπὸ Θουρίον Ταραν|τῖνοι ἀνέθεκαν Διὶ Ὀλο|μποί δε-
κάταν.

Litteratura antiqua maxime litterarum theta et omicron forma quadrata
insignis. — Strabo VI, 4, 44 p. 264 Cas. φησι δ' Ἀντίοχος τοὺς Ταραντίνους
Θουρίοις καὶ Κλεανδρίδῃ τῷ στρατηγῷ φυγάδι ἐκ Λακεδαιμόνος πολεμοῦντας περὶ
τῆς Σιρίτιδος συμβῆναι. Quae cum gesta sint non multo post Thurios con-
ditos, inter Ol. 85 (440 a. Chr.) et 90 (420 a. Chr.) haec spolia consecrata
coniecit F. Duae aliae cuspides cum eodem titulo postea inventae sunt
(Olympia V p. 373 n. 255. 256).

36 Sex fragmenta tabulae marmoris Pentelici eruta in arce
Athenarum. Tria post Pittakin (Ἐφ. ἀρχ. 2262) et Rangabin (Ant.
Hell. 253. 254. 255. Ἐφ. ἀρχ. 5) ex Koehleri et Velseni apographis
ed. Kirchhoff C. I. Att. I 52, quartum ex C. Curtii et Koehleri
exemplis idem I 53, duobus reliquis adiectis Lollingius totum titulum

restituit Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1890 p. 38. Ex eius apographo Kirchhoff C. I. A. IV, 4, 3 p. 142.

[-----τά]||χας εἶ[ναι
]ντες 'ο[ι] ε[.
 διδόντ]ο[ν] δὲ τὰς δ[ί]κας
 | . . . ἐπειδὴν [.
 5 || 'ἑτεραι πα[.
 . . .]|εκατέρον ε
 . . . |ος, τὸν δὲ 'ὄρχον ὁμόσαι εκατέρος, Ἀθηναίων μὲν τὴν |
 βολὴν καὶ τ[ὸς] στρατηγὸς καὶ τὰς ἄλλας ἀρχάς, Βοττια[ί]ον¹ δὲ
 10 τὴν βολὴν καὶ τὸς στρατηγὸς κα[ὶ] τὸς λοιπὸς ἄρ[χ]οντας τὸς
 ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς Βοτ[τ]ια[ί]ον². 'ο δὲ 'ὄρχ[ος] ἔστο Ἀθεν-
 [αίοις] 'ὁδε· "ἀμυνὸ τοῖς Βοτ[τ]ιαίοις τοῖς | χσυντιθεμέ[νοις]³ τὰς
 'ὁμολογίας, καὶ τὴν χσ[υμμαχία]ν πιστὸς καὶ [ἀδόλος] φυλάχσο
 Βοτ[τ]ιαίοις προ[θυμόμε]ν[ος] κατὰ τὰ χ[συγκείμενα] καὶ οὐ μνε-
 15 σικαχέσο τὸν παρ[ρ]οιχομένον ἐνεκα." Βοττιαῖοι δὲ ὁμν[υ]όντων
 κατὰ [τάδε·] | "φίλοι ἐσόμε[θα] Ἀθηναίοις καὶ χσύμ[μα]χοι πι-
 στὸ[ς] κα[ὶ] | ἀδόλος καὶ τ[ὸς] αὐτὸς φίλος καὶ ἐχθ[ρ]ὸς νομιόμε[ν],
 'ὅσπερ ἂν Ἀθηναῖοι· καὶ οὐκ ὀφελέσο τὸς ἐχθρὸς τὸς Ἀθεν-
 20 αῖον οὔτε χρέματα παρέχον οὔτε δυνάμει οὐδεμιᾷ, ἀλλὰ δὲ

Litterae Atticae volgares dispositae στοιχηδόν; quadragenas binas singulorum versuum litteras fuisse vidit Lollingius. Dativi [λιθ]ῖναις v. 26 ταῖς σελαις v. 28 titulum Olympiade nonagesima (420 a. Chr.) certe non multo antiquiorem arguunt; cui aetati etiam argumentum (vide not. 4) convenit. K. 4 Bottiaei ab Atheniensibus ad Lacedaemonios defecerunt Ol. 87, 4 (432/4 a. Chr.); cf. Thucyd. I, 57, 5. 58, 1. Ad eorum societatem non redierunt ante Ol. 89, 3 (422/4 a. Chr.). Nam tum de Spartolo, quae eius gentis erat (cf. Thuc. II, 79, 1. 2 Ἀθηναῖοι — ἐστράτευσαν — ἐπὶ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θράκης καὶ Βοττιαίους. — ἐλθόντες δὲ ὑπὸ Σπάρτωνον τὴν Βοττιακὴν τὸν σῖτον διέφθειραν) convenit inter Athenienses et Lacedaemonios, ut neutri foederi accedere cogerentur, sed si Athenienses eis persuasissent ut sua sponte in ipsorum societatem introirent, id per Lacedaemonios liceret (Thuc. V, 48, 5). Quod num factum sit, laet; nam hoc pactum non cum tota gente Bottiaeorum factum esse ex v. 12 apparet (cf. not. 3), et in indice civitatum v. 44 sqq. Spartolum, quae aliquanto maioris momenti fuisset videtur quam reliqua oppidula, primo loco nominari expectaremus, si omnino hic commemorata fuisset. 2 Hoc etiam ad τὴν βουλὴν καὶ τοὺς στρατηγούς spectare neque de communi totius gentis concilio communibusque praetoribus intellegenda esse inde apparet, quod omnino non cum tota natione haec acta sunt (not. 3) sed singillatim cum aliquot civitatibus. 3 Eis qui hoc pactum fecerunt; fuerunt igitur alii Bottiaei eius expertes.

μνεσιχ[ακέσο τὸν παροικομέν]ον ἐνεκα⁷. τὰς δὲ χου|νθέκας τὰ[ς
 περὶ τὸν σπονδὸν καταθ]ῆναι Ἀθηναίος μὲ|ν ἐμ πό[λ]ε|ι ἀναγρά-
 φσαντας ἐν στέλει λιθίνει καὶ τὰ δν[όμ]α[τ]α τὸν [πόλεον⁴ ἐγ-
 γράφσαντας τ]ὸν χουντιθεμένον | τὴν φιλία[ν καὶ τὴν χσυμμαχίαν,
 25 κα]! ἐπιγράφσαι ἐν τ[ῇ] στέλει τὸ ἄ[ρχοντος τὸ ὄνομα, ἐφ ὃ]
 ἐγένοντο αὶ χσ[υ]ν[θ]ῆ[κα]ι· Βοττια[ῖοι δ' ἐν στέλαις λιθ]ίναις
 ἀναγράφ[σαντ]ῆς καταθέντ[ον διαπέμψαντας κ]ατὰ πόλεις⁵ ἐπι-
 [γράφσ]αντες ἐν ταῖς στέλαις τὸν ἀρχόν[τον τὰ ὀνόμα]τα τὸν
 Β[ο]ττιαῖον, ἐφ' [ὃν ἐγένοντο αὶ χουνθῆ]κ[α]ι. τὸς δὲ [ὄρχος] ||
 30 ὅτινες λέ[γ]ονται παρὰ Βοττιαῖον εἰσθαι τὸν δῆ[μον] πέντε
 ἄν[δρας αὐτίκα μάλα τὸ]ς δὲ ομέρος,
 [ὃς ἔχουσι | . . . Ε]ὐκράτες [εἶπε·
 τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ, τὰ δ]ῆ δν[όματα] κ
 35 || ἀποδ
 | ν οὖ σ[τρατ]ε[γ]οὶ
] | ἐπειδ[ὴ]ν τὸς ὄρχος
] | οὖ ἀποδ[ό]σι Βοττια[ῖοις]
] μὲ δόχσε[ι] ἀποδ[ό]να[ι]
 40] || ὅτι ἀποκρίνονται α[.]
 ο]δδὲ [γ]νόμας χορὶς κα
 | οὖ καθὰ παραιδοῖ Β[ο]ττιαῖοι
] | αὶ δὲ πόλε[ς] ἐσ[ί]ν·
 Καλίνδοι[α]⁶
 45 Τριπο[αί]⁷
 [Κ]εμαχαί⁸

4 Cf. v. 44 sqq. 5 Hinc quoque apparet, non cum communi concilio,
 sed cum civitatibus singulis hoc foedus factum. 6 Cf. Ptolemaeus V, 43, 36.
 Lolling. 7 In tributorum laterculis haec civitas est C. I. Att. I, 37 γ, 45.
 260, 8. Loll. 8 Suppl. Loll. ex C. I. A. I, 260, 41, ubi sane Καμαχαί
 scribitur.

37 Fragmenta quinque lapidis Pentelici inventa Athenis in arce.
 Unum (versuum 53—74 sinistrae partes) ab Elgino Londinum
 asportatum est. Id post Chandlerum (Inscr. II, 2 p. 40) aliosque
 ed. Boeckh C. I. G. 144. Reliqua primus inter se et cum illo

coniuncta tractavit Rangabé *Ant. Hell.* n. 119—122, deinde Boeckh *Staatshaush.* II p. 26 sqq. Omnibus quae Athenis adhuc exstant ab Koehlero denuo exscriptis titulum ed. Kirchhoff *C. I. Att.* I 180—183. Fragmentum Londinense accuratissime expressit Hicks *Inscr. Gr. Mus. Brit.* I p. 49 n. XXIII. (Syll.¹ 36. E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscr.* p. 94 n. 53. Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 434 n. 563). Cf. quae de titulo exposuerunt H. Müller-Strübing *Mus. Rhen.* XXXIII p. 78 sqq. et B. Keil *Hermae* XXIX p. 50 sqq.

[Ἀθηναῖοι ἀνέλοσαν ἐπὶ Ἀντιφῶντος¹ ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βο-
λῆς, 'εἰ πρῶτος ἐγραμμάτευε' τ]α[μ]ίαι | [ἱερὸν χρε-
μάτων τῆς Ἀθηνᾶς, Πυθόδορος Ἀλαιοῦς² καὶ χουνάρχοντες,
'οἷς Φορμίον Ἀριστίνοιο Κυ]δαθηναιε[ῖ]δος ἐγραμμάτευε, παρέδο-
σαν ἑλλενοταμίαις, Ἐργοκλεῖ Ἀριστείδο Βεσαιοῖ καὶ χουνάρ-
χοις, καὶ παρέδροις, '[Ἱεροκλεῖ Ἀρχεστράτο Ἀθμονεῖ καὶ συνάρ-
χοις, ἐπὶ τῆς ἰδος πρότερος³ πρυτανεύσας καὶ ἑμέραι
5 δευτ[έ]ραι καὶ τριακοστῇ⁴ τῆς πρυτανείας . . . ὅστε δῶναι τοῖς
τριεράρχοις ἐς Ἀργίος⁵ τοῖς μετὰ Δεμοσθένος. Ἐ[δο]ξεν τῇ
βουλῇ καὶ τοῖς δέμοι⁶ ----- ἀποδῶναι] τὸς ἑλλενοταμίαις
καὶ | [τὸς παρέδρος τοῖς ταμίαις τῆς] θεῶ, Πυθ[ο]δόροι Ἀλαιοὶ καὶ
χουνάρχοις, καὶ τὸς ταμ[ί]ας τῆς θεῶ πάλιν παραδῶ[ναι] τοῖς
'ἑλλενοταμίαις καὶ τοῖς παρέδ[ροις], τούτους δὲ δῶναι⁷ στρατηγοῖς
ἐπὶ Θ[ε]ράικας, Εὐθυδέμοι⁸ Εὐδέμο |
.

Litterae Atticae volgares incisae στοιχηδόν. 1 *Ol.* 90, 8 (418/7 a. Chr.).
2 Hoc nomen et quae sequuntur usque ad v. 4 supplevit B. ex aliis huius
tituli locis. 3 Alteram prytaniam esse non posse M.-St. demonstravit;
nam si δευτέρας scriberetur, hic tribus nomini non idem spatium relinque-
retur atque v. 10, cum tamen idem nomen esse deberet. 4 Supplevit
M.-St. εἰκοστῇ Kirchhoff; quod in prima prytania admitti nequit, quia tum,
ante Panathenaea, etiam prioris anni quaestores in munere erant (cf. 26¹).
5 Supplevi; οὗτοι δ' ἔδωσαν στρατηγοῖς τοῖς ἐπ' Ἡϊόνος B. διαπέμψαι στρατη-
τοῖς τοῖς ἐπ' Ἡϊόνος M.-St., utrumque contra sermonis usum. οὗτοι δὲ ἔδο-
σαν τοῖς ἐπὶ τὰς ὀπλιταγωγῆς K. (v. not. 10). 6 Ἐ[δο]ξεν τῇ βουλῇ καὶ
τῷ δήμῳ μὴ πέμψαι τὸ ἀργύριον Δημοσθένει ἀλλ' ἀποδῶναι]i. M.-St. Quod
de pecunia ipsi Demostheni mittenda posuit, versus 5 supplemento falso
nititur; ceteroquin sententiam eorum quae scripta fuerunt recte indicasse mihi
videtur. Putaverim expeditione Argiva nescio qua de causa dilata pecunias
alii rei destinatas esse; deinde vero altera pensio in eam ipsam expeditionem
facta est. 7 Supplevi B. et M.-St. secutus, nisi quod ii τούτους δὲ (καὶ τούτους
M.-St.) στρατηγοῖς ἐς τὰ ἐπὶ Θ[ε]ράικας. K. voluerat οὗτοι δὲ ἔδωσαν. 8 Idem

- 10 [Ἐπὶ τῆς ----- (δος πρυτα]νείας δευτέρας [πρυτανευόσας
 'ελληνοταμίαις, Ἐρ]γοκλεῖ Ἀριστείδο Βεσ]αιεῖ, | [-----
 --- Αἰχ]σονεῖ καὶ συνάρχο[σι, καὶ παρέδροις, Ἱεροκλεῖ Ἀρχε]-
 στρατό Ἀθμονεῖ: καὶ συν[ά]ρ[ι]χ[οσι, τριακοστῇ⁹ ἐμέραι] τῆς πρυ-
 τανείας π[α]ρέδομεν ----- χρυσι]ο Κυζικηνῶ στατῆρ[α]ς
 XXXX.. | ----- ἀργύριον τούτον ----- II .. τοῦτο τὸ
 χρυσίον παρέδομ[ε]ν τοῖς τριεράρχοις ἐς Ἄ]ργος¹⁰ τοῖς μετὰ
 Δεμ[ο]σθένος, φσεφισαμένο τὸ δέμο τὲν] ἄδειαν-----
- 15 [Ἐπὶ τῆς ----- (δος -----]ας πρυτανευόσας, ὁ[γδο]εὶ καὶ
 ---- τει ἐμέραι τῆς πρυτ]ανείας, στρατεγοῖς παρέδομ[εν,
 -----]δει, Αὐτοκλεῖ¹¹ Ἀναφλ[υστίοι-----]
 [Ἐπὶ τῆς -----]τες πρυτανευόσας, τ[ι]----τει καὶ ---
 ---τει ἐμέραι τῆς π]ρυτανείας, παρέδομεν τὸ ἐχς | [-----
 -----] πελθόντος ἑλληνοτ[α]μίαις, Ἐρ]γοκλεῖ Ἀριστείδο Βεσ]αιεῖ
 καὶ χσυνάρχοσι, κα[τ]ὶ παρ[ι]έδροις, Χσ]ενοφάνει(?), Ἱ]εροκλεῖ
 Ἀρχεστράτο Ἀθμονεῖ-----, οὗτοι δὲ ἔδοσαν] στρατεγοῖς,
 20 Νικίαί Νικεράτ[ι]ο Κυδαντ[ι]δεῖ¹², Λ[υ]σιστρ[ά]τοι Ἐ[μ]πέδο Ὀέθαν,
 x-----
 [Κ ε] φ ἄ λ α [ι] ο ν ἄ ν α [λ ό μ α τ ο ς τ ό] ἐ π ἰ τ ῆ ς
 [ά] ρ χ ῆ ς · ϩ ϩ .. ϩ Η Η Η II
 ἈθENAῖοι ἀνέλοσαν ἐπὶ Εὐφέμο¹³ ἄρχον]τος καὶ [ἐπὶ τῆς βολῆς,
 'εἰ πρ]ῶτος ἐγραμμάτευε· ταμίαι ἐ]πὶ ρὼν χρεμάτων

sine dubio qui ad Syracusas copiis praefuit (Thuc. VII, 46, 4. 69, 4). De hac eius expeditione Thracica nihil amplius traditum est. 9 Sic K. ἐνδεκάτῃ M.-St.; utrum verum sit, diludicare vix licebit. 10 τοῖς ἐπὶ τοὺς ὀπλιτα-γῶγους τοῖς μετὰ Δημ[ο]σθένους K., cogitans de reportando Atheniensium praesidio quod in castello ad Epidaurum erat. Id a Demosthene reductum esse sane Thuc. V, 80, 3 narrat. At temporum rationes non convenire demonstravit M.-St. Is igitur sumpsit, iam aestate, cum Athenienses cum sociis Peloponnesiis urbem Epidauriorum, quos ex agro Argivo depulerant, circummunire instituerent (Thuc. V, 75, 5), Demosthenem eis praefuisse. Atque cum Koehlerus ΔΑΟΣ legisset, Lollingius a M.-St. rogatus lapidem accurate examinavit et ΔΑΟΣ potius incisum esse vidit; quare M.-St. στρα-τευσσομένοις ἐς Ἄ]ργος τοῖς μετὰ Δημ[ο]σθένους supplevit, praetores intellegens. Atque in summa rei eum verum vidisse neque de aestiva illa Demosthenis expeditione ullam post Lollingii inventum restare dubitationem apparet; at supplementa pugnant cum sermonis usu, quare paullulum ab eis recessi.

11 Αὐτοκλῆς ὁ Τολμαίου praetor Atheniensium Thuc. IV, 53, 4. 149, 2 (Ol. 89, 4 424/3 a. Chr.). Ubi Ol. 90, 3 curaverit non constat. 12 Haec ad expedi- tionem Niciae contra Amphipolitanos et Chalcidenses (Thuc. V, 83, 4) spectare vidit Boeckh. 13 Ol. 90, 4 (447/6 a. Chr.).

τῆς Ἀθηναίας, Ἀνασχοικράτες Λαμπρεὺς καὶ χουνάρχοντες, οἷς]
 35 Εὐχσενος Εὐφάνος Προσπάλῃος ἐγραμμάτευε, π[αρέδοσαν ----
 ----- στρατεῖοι ἐς] τὰ ἐπὶ Θράικες, (X)α[ι]ρ[έ]μονι¹⁴ Χ[α]ρι-
 κλῆος Παιανιεῖ, ἐπὶ τῆς -----ἰδος -----ς πρυτανευό-
 σες, ἐμέραι δευτέραι καὶ εἰκοστὴ τῆς πρυτανείας, φσεφισαμέν[νο
 τὸ δέμο τὴν ἄδειαν· -----]

Ἐπὶ τῆς Αἰαντιδο[ς -----ς πρυτανευόσες παρέδομεν στρα-
 τεγοῖς ἐς Μῆλον¹⁵, Τεισι[α]ι Τεισιμάχο Κεφαλῆθεν, | Κλεομέδει
 Λυκο[μέδος Φλυεῖ¹⁶, ἐμέραι ----- τῆς πρυτανείας, φσεφι-
 σαμέν]ο τὸ δέμο τὴν ἄδειαν· ♣

30 Ἐπὶ τῆς Ἀντιοχ[ίδος -----ς πρυτανευόσες ἐλλενοταμίαις
 παρέδομεν, -----]οι Α[ὐ]ρ[ίδει, Τιμάρχοι Παλλ[η]νεῖ καὶ στρα-
 [τεγοῖς ἐς Μῆλον, Τεισι[α]ι Τεισιμάχο Κεφαλῆθεν, Κλεομέδει
 Λυκομέδ]ος Φλυεῖ¹⁷, τρίται καὶ δεκ[ά]ται ἐμέραι τῆς πρυτα-
 νείας ----- | Κεφάλαιον ἀναλόματος τὸ ἐπὶ τῆς |
 [ἀρχῆς -----]

35 [Ἀθηναῖοι ἀνέλσαν ἐπὶ Ἀριμένστο¹⁸ ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς
 βολῆς, ἔι πρῶτος ἐ]γραμμάτευε· ταμίαι | ἱερὸν χρε-
 μάτον τῆς Ἀθηναίας, Δεχσ καὶ χουνάρχοντες,
 οἷς Λυσικλῆς Δ[ρα]κοντίδο Βατέ[θεν | ἐγραμμάτευε, -----]

40 -----οι----- | -----τε----- || [----- Νικίαι
 Νικεράτο Κυδαντίδαι¹⁹ καὶ παρέδρο[ι-|-----]ι | [Ἐπὶ
 τῆς -----ἰδος -----ς πρυτανευόσες, ---- ἐμέραι τῆς πρυτα-
 νείας, στρ]ατεγοῖς ἐς Σικελίαν, Ἀλκιβιάδαι, Λαμάχοι, | -----
 Ἀντιμάχοι Ἑρμεῖοι· ♣ . .

[Ἐπὶ τῆς -----ἰδος -----ς πρυτανευόσες, ---- ἐμέραι τῆς
 45 πρυτανείας,] στρατεγοῖς ἐς Σικελ[ίαν, Ἀ]λκιβιάδαι, Λαμάχοι, ||
 ----- Ἀντιμάχοι Ἑρμεῖοι· ♣ Τ Τ Τ Τ Χ . . Η

[Ἐπὶ τῆς -----ἰδος -----ς πρυτανευόσες, -----
 --- τῆς πρυτανείας ἐμέρ]αι, στρατεγοῖς ἐς Σικελίαν, Ἀλκιβιάδαι,

¹⁴ KA. PINONI em. Boeckh. ¹⁵ Thuc. V, 84, 4 καὶ ἐπὶ Μῆλον τὴν
 νῆσον Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν (aestate anni 446 a. Chr.). § 3 στρατοπεδευσάμενοι
 αὖν ἐς τὴν γῆν αὐτῶν τῇ παρασκευῇ ταύτῃ οἱ στρατηγοί, Κλεομήδης τε ὁ Λυκο-
 μήδους καὶ Τεισίας ὁ Τεισιμάχου, — ἐπεμψαν πρέσβεις. ¹⁶ Demoticum
 supplevit Loeschcke, v. not. proxim. ¹⁷ Hic eosdem atque antea prae-
 lores perscriptos fuisse vidit Loeschcke, De titulis aliquot Atticis quaestiones
 historicae, Bonnae 1876, p. 27. ¹⁸ Ol. 91, 4 (446/5 a. Chr.). ¹⁹ Haec
 iam ut ea quae sequuntur ad expeditionem Siciliensem spectare videntur.

Λαμάχο[ι, | -----] Ἀντιμάχοι Ἑρμεῖοι χ[ρ]υσό
 Κυ[ζ]ικε[νὸ] στατῆρ[ας | -----] ΤΤΤΤΙΙC
 50 [Κεφάλαιον ἀναλόμα]τος τὸ ἐπὶ τῆς || [ἀρχῆς·-----
 ΔΠΤΙΙΙ | [Ἀθηναῖοι ἀνέλοσαν ἐπὶ Χαβρίο²⁰ ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς
 βολῆς, 'ἔι . . .] ἴδες πρῶτος ἐγραμμάτευε· ταμίαι 'ιερὸν χρεμάτον |
 [τῆς ἈθENAΙΑς, Λεοχάρης καὶ χουνάρχοντες, 'οἷς Τελέα]ς
 Τελενίκο Περγασῶθεν ἐγραμμάτευε, παρέδοσαν στρ[α]τιεγοῖς Τε-
 λε[φ]όνοι ----- καὶ] παρέδρου Φερεκλείδει Πειραιεῖ, φσε-
 φισαμένο τὸ δέμ[ο] τὴν ἄδειαν, ἐπὶ τες Αἰαντίδος τρίτες πρυτα-
 νεύσας, ----- 'εμ[έ]ρα[ι] τῆς πρυτανείας· ↑ΤΧΧΧΠ[Η]
 55 ΗΠΔΔΔΠΤΤΤΙΙΙC τε καὶ χρυσό || Κυζικενὸ ΗΗΔΔΔΔΠ
 Σ Σ Σ Σ Σ Σ
 ΞΞΞ. τιμὲ τούτον γ(γ)ν[εται]²¹ -----]

'Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις ἐδανείσα[μεν] -----] Ἀριστο-
 κράτει Εὐδονυμεῖ καὶ χουνάρχοσι· ΠΤΤΤΤ. οὔτοι δ[ὲ] ἔδοσαν
 ἀθλοθέταις ἐς Παναθῆναια²², Ἀμέμμπο[ι] ----- καὶ χ]ου-
 νάρχοσι, ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος δευτέρας πρυτανεύσ[ε]ις, εἰκοστῇ
 'εμέραι τῆς πρυτανείας.

'Ἐπὶ τῆς Κεπροπίδος τετάρτες πρυτανεύσας, 'εμέραι -----
 60 τῆς πρυτανείας, 'ελληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Ἀριστοκρ[ά]τει
 Εὐδονυμεῖ καὶ χουνάρχοσι, στρατιώταις ἐ----- ΔΔ

'Ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ὀγδὸς πρυτανεύσας, δεκά[τει] 'εμέραι τῆς]
 πρυτανείας, 'ελληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Ἀριστοκρ[ά]τει Εὐδ-
 ονυμεῖ καὶ χουνάρχοσι, στρατιώταις ἐμ Μ[έ]λοι²³ ----].

'Ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ὀγδὸς πρυτανεύσας, τρίτε[ι] καὶ δεκάτει
 τῆς πρυτανείας, 'ελληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Ἀριστοκρ[ά]τει
 Εὐδονυμεῖ καὶ χουνάρχοσι· ΗΗΗΗ, 'οὔτοι δ[ὲ] ἔδοσαν [τῇ ἐν
 Σικελίαι σ]τρατιαῖ²⁴.

20 Ol. 91, 2 (415/4 a. Chr.). Hulus anni rationes spatio deficiente angustius scriptae sunt, nonagenis quinis litteris in versu. Eadem de causa breviloquentia quaedam hic obtinere videtur. 21 ΛΙΑΝ in lapide esse testatur Hicks; emendavit Kirchhoff C. I. Att. IV 4, 4, p. 32. 22 Vigesimo igitur prytaniae secundae die nondum peracta erant Panathenaea minora anni 91, 2 (415/4 a. Chr.), unde apparet annum senatus per decem prytanias divisum, qui tum temporis nequitiam idem erat cum anno civili a primo Hecatombaeonis die incipiente, initium non cepisse post tertium diem Scirophorionis superioris anni Ol. 91, 4. Keil. 23 Suppl. Kirchhoff, cum Hicks alteram Μ in lapide esse testatus esset; Rangabé ἐμ [Πύλω] aut ἐμ [Πελοποννήσῳ] coniecerat. 24 Suppl. B., monens, hieme 91, 2 Niciam navem Athenas misisse equitatum et pecuniam petitem (Thuc. VI, 93, 4), proximo vere equites in Siciliam venisse cum trecentis talentis argenti (Thuc. VI, 94, 4. Diod. XIII, 7, 4),

65 Ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ὀγδὸς πρυτανεύσας, εἰκοσ[τῇ] ἐμέραι
τῆς πρυτανείας, ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις, Ἀριστοκρ[ά]τει
Εὐνομυῇ καὶ χουνάρχοις, ἐς τὰς(ς) ναῦς τὰς ἐς Σι[κελίαν] διακο-
μύσας τὰ χρέ[μ]ατα²⁵. ΤΤΤΤΧΧ.

Ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ὀγδὸς πρυτανεύσας, δευτέρ[αι] καὶ εἰκο-
στῇ ἐμέραι τῆς πρυτανείας[ς], ἑλληνοταμίαι καὶ παρέδροι Φιλο-
μέ[λοι Μ]αραθονίαι καὶ στρατεγῶι ἐν τῷ Θερμαίῳ κόλπο[ι]²⁶ --
----τῇ] αὐτῇ ἐμέραι ἑλληνοταμίαι καὶ παρέ[δ]δροι Φιλομέλοι
Μαραθονίαι, καὶ στρατεγῶι ἐν Ε-----.

70 Κεφάλαιον ἀνα[λό]ματος τ]ὸ ἐπὶ τ[ε]ς | ἀρχῆς. ΗΗΗ
Η[Ρ]ΤΤΤ-----

eisdem manifesto, quae hic perscribuntur. Cum annus senatus paene integro mense ante annum civilem Ol. 94, 2 initium cepit (v. not. 22), vigesimus octavae prytaniae dies in mensis Martii priorem partem incidit, id quod cum Thucydidis narratione egregie convenire accurata et subtili computatione evicit Keil. 25 Ea quae septimo ante die numerata erant. 26 Euetionem qui initio Ol. 94, 3 (aestate 444 a. Chr.) Amphipolin oppugnasset (Thuc. VII, 9, 1) designari coniecit Rangabé.

38 Tabula marmoris Pentelici inventa prope porticum Ἀθηνᾶς ἀρχηγέτιδος. Edd. Koehler Monatsber. der Ak. zu Berlin 1865 p. 544 sqq. Eustratiadis Ἐφ. ἀρχ. περ. II n. 409. Kirchhoff C. I. Att. I 277 (Syll.¹ 37. E. L. Hicks Manual of Gr. hist. inscriptions p. 102 n. 55. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 439 n. 567).

[I]|| ΔΠΤΤΤ ἐπικα[ρ]π[ι]([α])¹

Θρίαι

[I]|| ΔΔ ἐπικαρπία

Ἀθμονοῖ

5 κεφάλαιον σὺν ἐπον[ι]οις
XXXXΠΗΗΔΔΤΤΤΤΤΤ
4 7 2 3 2 54

Litterae Atticae volgares. N. 38—45 poletarum tabulae sunt, quibus recensentur δημόπρᾶτα, atque haec quidem omnia bona eorum sunt, qui in hermarum et mysteriorum causa condemnati erant Ol. 94, 2 (445/4 a. Chr.). Sinister numerorum ordo centesimas (ἐπώνια) continet, dexter ipsa pretia rerum quae venierant. 4 Frumenta quae etiamtum in agris erant significari hac voce demonstravit M. Holleaux Revue des études Grecques X p. 36. Cf. etiam E. Ziebarth Wochenschr. f. klass. Phil. XIV (1897) p. 1026.

Dittenberger, Sylloge I.

5

Πολυστράτο ² τὸ Διο----		
ἄγκυλῆθεν		
40	ΠΙΙ [ΠΙΙ]	ΗΗΗΗ ΔΔΔΔΗ[Η] Πίστος ἐπικαρπία ἄγκυλῆσι κεφάλαιον σὺν ἐπονίο[ις] ΗΗΔΔΔΔΓΗΗ Κεφισοδόρο ³ μετόικο ἐμ Περαι[αι]
45	Η[Η] ΗΙΙ [Η]Η ΗΗΙ[Ι] [Η]ΙΙΙ	ΗΠΔΓ ΗΔΔΔΓ ΗΠΔΔ [Η]ΗΔΔΔΔ ΗΓ Θραϊττα Θραϊττα Θραϊχς Σύρος Κάρ
20	ΗΗ ΗΗΙΙ ΗΙΙ ΗΙΙ ΗΙΙ	Η[Π]ΔΗ Η[Η]ΔΔ ΗΔΓ ΗΔΔΔΔΗΗΗ Ἰλλυριός Θραϊττα Θραϊχς Σκύθες Ἰλλυριός
25	ΗΗ ΗΗ Η ΗΗΗ [Η]Η [Η]Η	ΗΠΗΗΗ ΗΠΔΔΗΗΗ ΠΔΔΗΗ ΗΗΗΗ Η[Π]Η [Η]Π ^Λ Λ Κόλχος Κάρ παῖς Καρικὸν παιδίον Σύρος Μελιττ[εν--] [Λ]υδέ

² Andoc. I, 43 πρῶτος μὲν οὗτος (Ἀνδρόμαχος) ταῦτα ἐμήνυσε καὶ ἀπέγραψε τούτους· ὦν Πολύστρατος μὲν συνελήφθη καὶ ἀπέθανεν. ³ Andoc. I, 45 Cephisodorus inter eos recensetur quos Teucer inquilinus indicaverit.

39 Marmor Pentelicum inventum Athenis ad ecclesiam Ὑπαπαντῆς. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 1142 (Rangabé Ant. Hell. 2254). Ex Koehlereri apographo Kirchhoff C. I. Att. I 275. (Syll.¹ 38. Michel p. 438 n. 565.)

[----- κα]ἰ εἰ[χ]ο[στῆι τῆς πρυτανείας -----]
Ἀχσιόχο τὸ [Ἀλκιβιάδο Σκαμβονίδο¹]

Litteratura Attica vulgaris. ⁴ Cf. Andoc. I, 46 τρίτη μῆνυσις ἐγένετο· ἡ γυνὴ Ἀλκμεωνίδου, γενομένη δὲ καὶ Δάμωνος (Ἀγαρίστη ὄνομα αὐτῇ) αὐτὴ ἐμήνυσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ Χαρμίδου τῇ παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον μυστήρια ποιεῖν

--- ΗΠΔΔΔΔΓ Κεφ[αλλὲν ἀνέρ(?)]
 Ἄδειμάντο τῷ Λευκολοφίδο Σκαμβονίδο²
 5 †† ΗΠΔΔ Σάτ[υρος]
 κεφάλαιον -----
 κεφάλαιον σ[ὺν ἐπονίοις -----]
 Τάδε ἐπράθε ἐπὶ τῆς Ἀντιο[χίδος --- πρυτανεύσας]
 ὁγ[δ]οί και εἰκοστῇ τῆς πρ[υτανείας]
 10 Ἄχαιοχο τῷ Ἀ[λκιβιάδο Σκαμβονίδο]
 III ΔΔ ἔε ἐπικαρπία(?) -----]
 ταῖς -----
 Οἰονίο³ τῷ Οἰονο[χάρως⁴ -----]
 ἐκ τῆς -----]
 15 III ΔΔ† φουθ -----
 ἀμφ -----
 πέμπτει και (τρ)ι[ακοστῇ⁵ τῆς πρυτανείας]

Ἀλκιβιάδην και Ἀξίοχον και Ἀδείμαντον· και ἐφυγον οὗτοι πάντες ἐπὶ ταύτῃ τῇ μνηύσει. Axiochus Alcibiadis Cliniae f. patruus erat. 2 De Adimanto cf. Aristoph. Ran. 4543 c. schol. Lys. XIV, 38. Xen. Hell. I, 4, 24 7, 4. II, 4, 30. 32. Dem. XIX, 494. 3 Hic Andoc. I, 43 recensetur inter eos quos Andromachus indicaverit; sane libri habent Ἰωνίαν, quod ex hoc titulo emendatum est. 4 Supplevi coll. n. 43, 8. 5 VΛΙΓΙ.

40 Fragmenta duo marmoris Pentelici. a (sinistra pars) inventum in arce, ed. Rangabé Ant. Hell. 349. Exscripserunt Velsen et Koehler. b (vs. 4 et 2. 3. 4. 6. 7 dextrae partes) in museo societatis archaeologicae exscr. Koehler. Utrumque ed. Kirchhoff C. I. Att. I 276 (Syll.¹ 39. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 438 n. 566).

----- και εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας]
 [Ἀδειμάν]το τῷ Λε[υκ]ολοφίδο Σκα[μβονίδο]¹
 ἀνὲρ [Ἀρ]ιστόμαχος
 ἀγρὸς [ἐν] Θάσοι ἐν -----
 5 ----- ΗΗΠ
 και οἰκ[ία]
 ἔπεστιν· [πίθ]οι ἐν -----
 ὕγιες Δ[Δ. σ]αθροί² [--]
 ἐπιθέμα[τα] ἔχοντες]

Litteratura Attica vulgaris. 1 Cf. n. 39². 2 Supplevi. [']αθροί Kirchhoff dubitanter.

10	Η ^Α [Δ]ΔΔ . .	οἶνο ἀμφο[ρῆς-----]
		Π[Η]ΔΔΔΔ τρ-----
	[Π]αναίτιο ³	οἶνο ἀμφορ[ῆς -----]
	ΔΔ	καθαροῦ ΗΙΙΙΙ ε-----
		σμένε ἐν τῷ [ἀγρῶι]
	Η ^Α Δ	τῷ ἐν Ἴσ-----
15		βόε ἐρ[γάτα-----]
		βόε δύ[ο-----]
	ΔΔ-----	β[όε(?)-----]

3 Indicatus ab Andromacho Andoc. I, 18 et ab ipso Andoclide I, 52. 67. Sed num utrobique idem homo intellegendus sit dubium videtur, quia Andocidis certe non intererat dicere τότε δὲ ἀπέγραψα τέτταρας ἄνδρας, Παναίτιον, Διδάκριτον, Λυσίστρατον, Χαϊρέδημον· οὗτοι μὲν ἔφυγον δι' ἐμέ· ὁ μολογῶ, si quis ex his iam antea ab alio indicatus esset.

41 Marmor Pentelicum, inventum prope ecclesiam Ὑπαπαντῆς. Ed. Pittakis l'anc. Athènes p. 38 (Rangabé Ant. Hell. 348). Ἐφ. ἀρχ. 1125. Quae exempla valde discrepantia Kirchhoffius expressit C. I. Att. I, 274, cum lapis periisse videretur; quod denuo invento ex Koehlerii apographo titulum edidit C. I. Att. IV 1, 1 p. 35 (Syll.¹ 40. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 437 n. 564).

[ΔΓ]ΤΤ	ΧΠΗΗΗ	δρυ(μ)ν ¹ κ[αὶ πρ]ινόν
		καὶ π[έθ]οι ΠΙΙΙ ἐν τῇ [ο]ιχ[α]ί
[Τ]ΙΙΙ	ΗΔΔΔΓΤ	Κυδίμαχο(ς) ² Δόλον Ἀδειμάντο ³
		κεφάλαιον [σ]ύμπαν· [Π] ⁴ ΠΔΤΤ

5 [Τ]άδε ἐπράθε ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος εβδόμες πρυτανεύσας·

Litteratura Attica vulgaris. 1 ΔΡΥΙΝΟΝ. 2 ΚΥΔΙΜΑΧΟΝ lapis, quod nomen mulieris esse non posse iure meritoque monuit R. Meister Phil. Rundschau IV n. 27 p. 857; qui quod emendavit Κυδίμαχ(ον), id ne ipsum quidem offensione carere mihi videtur. Quod vero v. Wilamowitz Arist. u. Athen II p. 179 not. 22 Κυδίμαχον δοῦλον Ἀδειμάντου legere iubet, addito appellativo quia nomen Κυδίμαχος natura sua neutiquam servile esset, id probare nequeo cum quia n. 40, 3 ἀνὴρ Ἀριστόμαχος est sine eiusmodi additamento, etsi ne illud quidem nomen per se servo convenit, tum quia nullum hic video accusativo locum esse; certe in his tabulis res venditae omnes nominativo designantur. Quare Κυδίμαχο(ς) reposui. 3 'man- cipia fuisse videntur Adimanti' K. 4 In lapide Γ modo agnoscitur.

[Γ]αμελιῶνος εβδόμει ισταμένο ⁵ · Ἀχαιοχο τῷ Ἀλκιβιάδῳ Σκ[αμβονίδῳ]	
††	ΗΠΔΔΔΔΓ Ὀλας ⁶ ἀνέρ
	ἐνάτει φθίνοντος Γαμελιῶνος· Ἀχαιοχο τῷ Ἀλκιβιάδῳ
	Σκαμβονίδῳ]
†††	ΗΔΔΔ Μεσσένιος ἀνέρ
10	ἐκτει φθίνοντος Γαμελιῶνος· [Ἀ]δειμάντῳ τῷ Λευκολο-
	φ[ίδῳ Σκαμβονίδῳ]
†	Π ἐπικαρπία τῆς γῆς τῆς ἐν Ὀφρυ-
	νεῖοι ⁷ εκεχο---
	κεφάλαιον σύμπαν· ΗΗΗΠΔΔΓ†††††
	τῷ περὶ ἀμφοτέρω ⁸ Γαμελιῶνος ἐκτει φθίνοντο[ς]
	Εὐφιλέτω ⁹ (τῷ) Τιμοθέῳ Κ[υ]δαθε[ναῖος]
15	††† ΗΓ οἰκία ἐς Σεμαχι[δὼν]
	††† ΗΓ χορίον ἐγ Γα[ργετῶν]
	††† ΗΗΓ χορίον ἐ[ν-----]
	†† Δ χορίον[ν-----]
	κεφάλαιον σύ[μπαν-----]
20	κεφάλαιον[ν σὺν ἐπονίοις ¹⁰ -----]

5 Anni Ol. 94, 3 (444/3 a. Chr.), ut subtilissima computatione demonstravit B. Keil *Hermæ* XXIX p. 45 sqq. In eius anni intercalaris prytaniam septimam Gamellonis dies septimus et qui sequuntur incidebant, quia prytaniarum ordo illo anno iam a priore parte Scirophorionis proximi initium capiebat (cf. Antiphon VI, 44. Aristoteles *Ἀθ. πολ.* 32, 4. Keil l. l.). 6 Cf. B. Keil *Hermæ* XXXI p. 472, qui hoc Thracicae cuiusdam gentis nomen esse demonstravit ex titulo n. 545, 14 ubi Ὀλατικὸς πόλεμος commemoratur. 7 Cf. Strabo XIII, 4, 29 p. 595 Cas. 8 I. e. ex eorum numero qui utroque crimine, hermarum mutilatorum et mysteriorum profanatorum, indicati erant. Kumanudis *Ἐφ. ἀρχ.* 4885 p. 162. 9 Andoc. I, 35 inter eos quos Teucer indicaverit recensetur Euphiletus. Cf. quae de huius hominis in illa re partibus narrat idem I, 51 sqq. 10 Supplevi ex n. 38, 42.

42 Fragmenta duo marmoris Pentelici. α (versuum 4—49 sinistrae partes) inventum Athenis prope portam fori; edd. Kumanudis *Ἀθην.* VII p. 205 n. 1 (Syll.¹ 44); ex Koehler apographo Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 73 n. 277 a. Dextrum (v. 7—30) illi adiunxit Koehler *Hermæ* XXIII p. 392 n. 1 (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 476).

	<i>a</i>	<i>b</i>
	----- A----- Νικι[άδο ¹ -----] ⊥ Π⊥----- Εὐφιλέτο τῷ Τιμοθέῳ Κυδαθηναιῶς ---- τὸν]	
5	ΔΓ	περὶ ἀμφοτέρω ² οἰ[χ(α -----)] ΧΠ ἀπ----- Φερεκλέος τῷ Φ[-----]κα ³ [----- τὸν] περὶ ἀμφοτέρω ² οἰκ[ί(α ἐμ) Βατῆ ⁴ [καὶ χορίον] -----
10		‘έ[τερον] χορίον έτε[ρον] χορίον] χορ[ί]ον π[α]ρὰ τὸ Π[ό]θ[ι]ον ⁵ -----
15	Δ⊥⊥ ΧΧΗ	[ο]ἰχό[πεδ]ον . λυ . . γε [π]αρ[ά] τὸ Πύθιον ⁵ ‘έτε[ρον] χορίον παρὰ τὸ] ‘Ερά[κλε]ιον ⁶ ὀργά[δος] τὸ έμισυ τῆς έ[ν] Πυθ[ί]ο ⁷ καὶ διανόμο ⁸ τὸ ἀπὸ 20 [-----]τῷ ⁹ ‘έμισυ ἐγ Κυκάλε[ι] ¹⁰

Litteratura Attica vulgaris. 4 Suppl. Kumanudis ex Andoc. I, 43. 2 Cf. 44⁸. 3 Phereclē Themacensem hic intellexit Kumanudis, quem a Lydo servo ipsius itemque a Teucro inquilino indicatum refert Andoc. I, 47. 35. Sed cum hac opinione pugnant litterae KA in fragmento *b* conspicuae. Quare Koehlerus [Σ]κα[μβωνί]ου supplēvit sumpsitque duos homines quorum utrique Pherecles nomen esset illius criminis participes fuisse. Quod probandum est, nisi forte K pro M errore lectum est, ut [Θη](μ)α[χέως] suppleatur. 4 Bate pagus Aegeidis in campo Attico situs. K. 5 Pythium intellexit Koehler ad introitum angustiarum per quas via sacra Athenis Eleusina ferebat situm (Strabo IX, 4, 6 p. 392 Cas. Pausan. I, 37, 6), maxime propter viciniam pagi Scambonidarum (not. 3). 6 Herculis fanum e regione Salaminis in littore fuit haud procul a Pythio (cf. not. 5), quod hic designari statuit Koehler. 7 Sic supplere malui quam cum Koehlero τῆς έ[ν]τὸς τῷ | Πυθίο, quia v. 43. 46. 20. 21 versus breviores fuisse indicio sunt. 8 Idem quod ὑπόνομος (*canalis*). Vox ceteroqui ignota. Koehler. 9 [τὸ δὲ ἀλλ]ο ‘έμισυ Koehler. 10 Cycalensium pagum praeterea non commemoratum nisi ab Hesychio s. Κύκαλα et in titulo C. I. A. III, 4128, 74 Koehlerus statuit in vicinia eorum locorum fuisse quae ante commemorata essent (v. not. 3. 5. 6).

[ταῦτα ἐπ]ράθε συνλέβδεν ἄπα[ντα]¹¹

[μισθόσας κατε]βλέθεσαν·¹²

----- τῷ Θεο-

[----- Μ]υρρινοσί

35

[----- μ]ισθοσις κατεβλέθε

[γῆς Μυρρ]ινῶντι μίσθοσις

[κατεβλέ]θε

[Ἰ]δειμάντο τῷ Λευκολοφίδο Σκαμβονίδο¹³

-----οις β----

30 [Ἰ]χσιόχο τῷ Ἀλκιβιάδο Σκαμβονί[δο]¹⁴

11 Supplevi. [αὐτε ἐπ]ράθε συνλέβδεν ἄπα[σα] Koehler. 12 Domin] locaverant fundos; illorum bonis publicatis iam reipublicae mercedes pendendae sunt a conductoribus. Koehler. 13 Cf. n. 39². 14 Cf. n. 39¹.

43 Fragmentum marmoris Pentelici. Ed. Koehler *Hermes* XXIII p. 395 n. 2 (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 177 n. 277 c).

. ιασιο -----

----III

5 Π

----I

. α ἐπράθε. ΔΔ· ἐ[πόνια· Ἀλκιβιάδο τῷ ---
ο Φεγοσί¹ ἐν Ὀροπό[ι -----χο]-
ρίο ἐπικαρπία Δ· ἐπό[νια -----χο]-
ρίο ἐν Ὀροπό[ι ἐν ἱερῷ λιμένι² ----- ἐ]-
πόνια III. κεφάλαιον· [----- X]-
[αιρεδ]έμο³ τῷ Ἐλπίο⁴ Ἀχ⁵-----
[----- Οἶονίο τῷ Οἶ]ονοχάρ[ας⁶ -----]

Litteratura Attica vulgaris. 1 Cf. Andoc. I, 65: τότε δὴ καλοῦσι τὸν Διοκλεῖδην· καὶ οὐ πολλῶν λόγων ἐδέησεν, ἀλλ' εὐθὺς φημολόγει ψεύδεσθαι καὶ ἰδεῖτο σφίζεσθαι φράσας τοὺς πείσαντας αὐτὸν λέγειν ταῦτα· εἶναι δὲ Ἀλκιβιάδην τὸν Φηγεύσιον καὶ Ἀμείαντον τὸν ἐξ Αἰγίνης. 2 Cf. Strabo IX, 2, 6 p. 403 Cas. ἀρχὴ δ' ὁ Ὀρωπὸς καὶ ὁ ἱερὸς λιμὴν δὲν καλοῦσι Δελφίνιον, καθ' ὃν ἡ καλαὴ Ἐρέτρια ἐν τῇ Εὐβοίᾳ διάπλουν ἔχουσα ἐξήχοντα σταδίων. Lolling Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 350 sqq. demonstravit reliquias portus veteris quae nunc vocarentur *Mandrakí* orientem et meridiem versus ab Oropo (*Skala*). Qui locus cum ex omni littore proximus sit Amphiarao Oropiorum (*Mavrodilisí*), cur sacer vocatus sit apparet. K. 3 Cf. Andoc. I, 67 τότε δὲ ἀπέγραφα τέτταρας ἀνδρας, Παναίτιον, Διάκριτον, Λυσίστρατον, Χαιρέδημον· οὗτοι μὲν ἔφυγον δι' ἐμέ, ὁμολογῶ. 4 Ἐλπίας nomen etiam apud Demosthenem XVIII, 139 est, ubi sane optimi libri ΣΑ Ἐλπίδα habent, nominis formam in homine Atheniensi sane miram. 5 Ἀχ[αρνέως] aut Ἀχ[ερδουσίου] fuit.

6 ----άνου, Χαρ---- Koehler, Kirchhoff. Sed neque quomodo duo nomina genetivo casu in hoc titulo non interiecto τοῦ se excipere potuerint perspicitur et collato hoc loco cum 39, 13 mihi manifesto et hic et illic exstare videntur eiusdem nominis relliquiae, quod utrobique reposui.

44 Marmor Pentelicum. Ed. Koehler *Hermæ* XXIII p. 396 n. 3 (Kirchhoff *C. I. Att.* IV, 4, 3 p. 178 n. 277 *d.* Michel p. 439 n. 568).

----	κιβοτ[ός] δι(θυ[ρος])
----	κιβοτός τετ[ράθυρος]
---ΔΔ	κλῖναι μιλεσιοργῆ[ς] ΔΙ
--ΔΡΤ.	τράπεζαι ΙΙΙΙ
5 ΔΡΤΤ.	χαμεῦνα παράκολλος ¹
----	πα[ρ]α[π]έ[τ]α[σ]μ[α] [᾿απλ]ῶ[ν] ²
-----	κλίν[ε] μιλε[σ]ιοργῆς [᾿α]μφ[ι]κ[ε]φα[λος] ³
-----	ἀλά[β]αστ[οι] ΓΙ
---ΤΙ	[᾿α]νάκλις
10 ---ΙΙΙ	καναῦστρο[ν] ⁴
----	. α . . . λ .
	<i>vac.</i>

Litteratura Attica vulgaris. Cubiculi instrumenta divendita quae fuerant Alcibiadis Cliniae f. Scambonidae (cf. not. 3. 4) hic recenseri vidit Koehler. 1 Cf. not. 3. 2 Cf. Pollux *Onom.* X, 32 πρὸ μὲν οὖν τοῦ κοιτῶνος ἐπὶ ταῖς θύραις παραπετασμάτων σοι δεῖ, εἴτε ἀπλοῦν εἴη λευκὸν ἐξ ὀθόνης, εἴτε καὶ τρίχαπτόν τι βαπτὸν εἴτε πολύχρουν. Inde Koehler recte collegit, aut [ἀπλ]ῶ[ν] aut [λιν]ῶ[ν] in lapide fuisse. 3 Cf. Pollux *Onom.* X, 36: ἐν δὲ τοῖς δημοπράτοις πέπρται Ἀλκιβιάδου χαμεῦνη παράκολλος καὶ κλίνη ἀμφικέφαλος. Quae ex illis δημοπράτοις affert Pollux omnia ad hermocopidas spectant; quare Koehlerus iure contra Boeckhium disputavit, non peculiare quoddam corpus quo omnes bonorum publicatorum tabulae collectae et editae essent hic designari, sed Crateri plebiscitorum collectioni ut hermocopidarum accusationis libellum (Plut. Alc. 22. Krech de Crateri ψηφισμάτων συναγωγῇ, Gryphisw. 1888 p. 30 sq.) ita etiam bonorum venditorum laterculum insertum fuisse. Memorabile est tribus locis Pollucem a lapide discrepare, cum hic v. 5 χαμεῦνα, v. 10 καναῦστρο[ν] (cf. not. 4) habeat, ille vero χαμεῦνη et κανύστρον afferat, v. 7 ἀμφικέφαλος a lexicographo citetur, cum in lapide propter spatiorum rationes ἀμφικέφαλος reponendum sit, quam formam testatur Etym. Magn. 90, 29: ἀμφικέφαλος κλίνης εἶδος παρ' Ἀθηναίους, παρὰ τὸ ἐκατέρωθεν ἀνάκλινιν ἔχειν καὶ προσκεφαλαιον. Haec omnia subtilissime observavit Koehler. Causa discrepantiae latet, nisi forte Pollucis librarii culpandi sunt. 4 Cf. Pollux *Onom.* X, 36 ἐν δὲ τοῖς δημοπράτοις οὐ κανάστρον μόνον, ἀλλὰ καὶ κανύστρον εὐρίσκομεν.

45 Fragmentum marmoris Pentelici a sinistra, ut videtur, integrum, inventum Athenis in domo privata septentrionem versus a porticu Attalica. Ed. Kumanudis Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 464, tab. n. 4 (Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 2 p. 73 n. 277b).

ΔΔΤΤ ΧΧΗ-----
 [Κ]εφάλαιον-----
 [ἐ]πόνια Δ-----
 σύμπαν κ[εφάλαιον-----]
 ἡ Ἀχσ(χ)ύχο Σκ[αμβονδο]¹

 Η-----

Litterae Atticae volgares. Aliter hunc recensum dispositum fuisse ac reliquos (n. 38—44) monet K. 1 Cf. n. 39¹.

46 Tabula marmoris albi utrimque integra, supra et infra fracta, eruta Athenis in arce in fundamentis templi deae Romae. Edd. Lolling Sitzungsberichte der Ak. zu Berlin 1888 p. 246 n. 24. Mylonas Bulletin de correspondance Hellénique XII (1888) p. 133 n. 3 (A. Wilhelm Hermae XXIV p. 110 n. II. Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 3 p. 465 n. 53b).

-----|. ιος¹ ἐ[γραμμάτευε, Πολ]ε[μ]αίνετος² ἐπεστάτε·
 Πείσανδρος³ εἶπε· Λύκωνα τὸν Ἀχαϊόν⁴, ἐπειδὴ εἶ ποῖ

Litteratura Ionica vulgaris, propter quam Mylonas quarto a. Chr. saeculo vindicavit. Sed cum anno 387/6 a. Chr. utique antiquior sit (not. 5) neque vero per tredecim primos illius saeculi annos unquam ea rerum condicio fuerit quam hoc decretum luculentissime indicat (not. 6), cum E. Curtio Gr. Gesch. II⁶ 883, cui Wilhelmus et Kirchhoffius adstipulantur, quinti saeculi inscriptionem esse statuendum est sive postea pro antiquo exemplari deleto hoc repositum est, sive iam tum recentior scriptura usurpata ut alibi aliquotiens (n. 54. 55. 56). Aut anni 419 aut 413 a. Chr. esse videtur (cf. not. 6). Ceterum alterum eiusdem decreti exemplar a Lollingio editum Sitzungsber. der Ak. zu Berlin 1887, 1192 IV 21 monstravit W. 1 ΛΙΟΞ Lolling ΛΙΟΞ Mylonas. 2 Nomen supplevit W. mentione iniecta Polemae-neti vatis quem commemorat Isocrates XIX, 5. 45. 3 Haud improbabile est hunc esse Pisandrum qui anno 411 a. Chr. inter principes fuit in ever-tendo imperio populari. W. 4 Lyco Achaeus mercennariorum Arcadum dux commemoratur a Xenophonte Anab. V, 6, 27. VI, 2, 4 sqq., cui quatenam intercedat cum hoc ratio sane incertum est.

5 Ἀθηναίο[ς], ἀναγραφάτω πρόξενον καὶ εὐεργέτην Ἀθηναίων ἐν
 στήλῃ λιθίνει ἐμ πόλει ὁ γρ|αμματεὺς ὁ τῆς βολῆς καὶ καταθέτω
 10 ἐμ πόλει⁵. τὴν δὲ ναῦν, ἣν δέεται ἐκκομίσασθαι | ἐξ Ἀχαιίας⁶,
 ἐκκομίσασθω· καὶ ἐξῆναι αὐτῷ πλὴν καὶ χ|ρήματα ἐσάγειν
 15 ὅσας Ἀθηναί[οι] κρατῶσι καὶ ἐς τὰ Ἀθηναίων φρόρια· ἐς δὲ
 τὸν κόλπ[ον μ]η⁷ ἐξ[ε]ναι ἐσπλῆν⁸ αὐτ[ῷ]·⁹ | [τὸν -----].

5 Hunc antiquiorem dicendi usum (cf. Thuc. II, 45, 6) P. Foucart Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 166 observavit post Euclidis annum non amplius inveniri nisi in aliquot proximorum lustrorum titulis, ex quibus recentissimus incisus esset paullo post annum 390 a. Chr. (Mitth. des ath. Inst. VII p. 317, 8). Quod contra recentioris ἐν ἀκροπόλει post ipsam pacem Antalcideam 387/6 a. Chr. complura exempla exstare (n. 74, 3. 75, 20. C. I. Att. II, 44 fragm. b, 2). 6 Clausebant igitur tum Athenienses classe sua sinum Corinthiacum. Quod factum esse per expeditionis Siciliensis tempora cum Thucydides VII, 47, 2. 49, 5. 34, 4. 34, 4. 36, 2 testetur, illi potissimum aetati Lyconis privilegium vindicavit W. At K. monet etiam per rerum ab Alcibiade anno 419 a. Chr. circa Achaiae oram gestarum (Thuc. V, 52, 2) occasionem haec decerni potuisse. 7 Supplevit Wilhelm. 8 Supplevi. 9 Supplevi: Sinus intellegendus videtur Corinthiacus; nam Lyconi cum navis eius obsidione subita oppressa esset id quidem propter merita ipsius datum esse, ut eam expediret et alibi mercaturam faceret, neque tamen concessum ut illuc rediret, minime mirandum est.

47 48 Tabula marmorea fracta in duas partes, cui a duabus diversis manibus duo plebiscita incisa sunt. Eretriae in demarchia. Ed. A. Wilhelm Ἐφ. ἀρχ. 1890 p. 195 n. 1. 2 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 262 n. 344).

(47) Θεοί. | Ἐδοξεν τεῖ βουλῇ, Ἡγέλοχον | τὸν Ταραντῖνον¹
 5 πρόξενον εἶ[ναι] καὶ εὐεργέτην καὶ αὐτὸν || κ[α]ὶ παῖδας, καὶ

Titulum scriptura, simillima ea quidem eius quam exhibet Histiaeensium et Eretriensium foedus (Ἐφ. ἀρχ. περ. II n. 417. Cauer² 553. Bechtel ion. Inschr. 45), postremae quinti a. Chr. n. saeculi parti vindicat, id quod confirmatur argumento (cf. not. 2). Inferius decretum n. 48 litterarum formae arguunt illo recentius quidem esse, sed utique non multis decenniis. Certe usque ad postrema quarti saeculi tempora descendere (cf. not. 3) vetat rhotacismus hic non minus constanter servatus quam illic. 4 Hominem Tarentinum laudari, quia Eretrienses eo adiutore ab Atheniensium dominatione liberati sint, illa aetate non mirum est, siquidem classi Peloponnesiorum (not. 2) naves Tarentinas interfuisse definite enuntiat Thuc. VIII, 94, 2 ἅμα γὰρ καὶ ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἐτόγχανον Εὐβοῶν ἐπιλαουμένων κατὰ τὸν

σίτηριν εἶνα|ι καὶ αὐτῶι καὶ παῖριν, δταν ἐ[[πι]δημέωριν, καὶ ἀτελέην καὶ | προεδρίην ἐς τὸς ἀγῶνας, ὡς οὐνελευθερώραντι
10 τῆμ πόλιν || ἀπ' Ἀθηνάων².

(48) Ἔδοξεν τεῖ βουλαῖ καὶ τοῖ δήμοι· | Ἡράκλειτον τὸν Τα-
ραντῖνον³ | πρόξενον εἶναι Ἐρετριῶν αὐ|τὸν καὶ ἐκγόνους· εἶναι
5 δὲ αὐτοῖ || προεδρίην καὶ σίτηριν καὶ αὐ|τοῖ καὶ παῖριν ὅσον ἄν
χρόνον | ἐπιδημέωριν, καὶ τὰ ἄλλα καθ' ἅπερ τοῖς ἄλλοις
προξένοις.

αὐτὸν χρόνον τοῦτον δύο καὶ τεσσαράκοντα νῆες, ὧν ἦσαν καὶ ἐκ Τάραντος καὶ
Λοκρῶν Ἰταλιῶτιδες καὶ Σικελικαὶ τινες. 2 Aestate anni 444 a. Chr. cum
Peloponnesiorum classis Athenienses proelio navali in freto inter Eretriam
et Oropum vicisset, Eretrienses defecerunt (Thuc. VIII, 95). 3 Recte de
Heraclito Tarentino citharoedo Alexandri Magni aequali (Athen. XII, 538 f.)
cogitare vetat W. Nam titulus multo antiquior est (v. supra). Cur Heracliti
privilegium Hegelochi honoribus in eadem tabula subiungatur, ambigas;
namque collato C. I. Att. II, 184, 8 sqq. ἀναγράφει δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα [τὸν
γραμ|ματέα τῆς βουλῆς [ε]ἰς τὴν στήλ[ην τὴν ἐν] ἀκροπόλει ἐ[ν] ἣ γέγραπται Ἐχεν-
[βρότη] Κλεωναίου τῷ προ[γόν]ῳ (Cf. Ind. lect. Hal. hib. 1883/6 p. X) τῷ Λαπό-
[ριος] ἡ προξενία aliisque similibus exemplis eum arctiore quadam sanguinis
necessitudine illum attigisse conicias; sed fortasse, quae est Wilhelmi
sententia, id unum sufficebat, quod eiusdem civitatis erat.

49 Fragmenta septem tabulae lapidis Pentelici; ex quibus unum
quod versuum 44—55 dexter partes continet, in arce inventum,
post Pittakin Ἐφ. ἀρχ. 244 aliosque ed. Kirchhoff C. I. Att. I 54,
reliqua ad radices arcis inter odeum Herodis et theatrum Bacchi
eruta Kumanudis Ἀθηναίου V p. 86 sq., qui haec eiusdem lapidis
esse intellexit. Omnia coniuncta ex Koehler apographis dedit
Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 4 p. 15 sqq. (Syll.¹ 42. E. L. Hicks Manual
of Greek hist. inscriptions p. 108 n. 57).

[Θε]ο[φ]. | [N]εο[π]ολιτῶ[ν] | τ]ὸμ παρὰ Θάσ[ον]¹.

[Ἔ]δοχσεν τῇ β[ο]υ[λῇ] καὶ τοῖ δήμοι, Λεοντίς² ἐπρυτά[νευε], ||

Versuum 4—3 litterae reliquis maiores. Prius decretum (v. 4—38)
incisum litteris non ex ordine dispositis, in universum quidem Attica litte-
ratura, sed ita ut longa vocalis semper H sit praeter v. 38 στρατεγοί, spiri-
tus asper nusquam indicetur, ου ubique scribatur praeter quattuor locos
v. 8. 20. 22. 36), semel adeo errore pro brevi vocali (OYTI v. 7); pro L
semel Λ (v. 36 ΡΟΛΗ), pro Λ item semel Γ (v. 30 ΕΥΕΓΕΤΑΙΞ) est. Quae

- 5 Σιβυρτιάδ[ης ἐγρα]μμάτευεν, Χαιριμένης ἐπεστ[άτε, Γλ]|αύκιππος
 ἤρχ[εν³, ...]θεος εἶπεν· [ἐπ]αινέσαι τοῖς Νεο[ολίταις⁴ τοῖς] |
 παρὰ Θάσον [πρῶτον μ]ὲν ὁ(υ)τι συνδιεπο[λέμῃσ]αν τὸν πόλε-
 μον⁵ μετὰ Ἀθηναί[ων καὶ ὅτι πολιορ]κόμενοι [υπὸ Θασίον(?)] καὶ
 Πελο[ποννη]σίον οὐκ ἠθ[ύμῃσαν(?)]⁶ ----- | .]ς τὴν Α-----ον
 10 ἀνδ[ρες ἀγαθοὶ] ἐγένον[το || ἔς τε τὴν σ]τ[ρατιάν καὶ τὸν δῆ]μον
 τ[ὸν Ἀθηναίων καὶ] το[ὺς | συμμαχ]ο[υ]ς⁷ -----] ε[-----
 | ----- χρ]ήμα[τ(?)]----- | -----] χρήματα ----- |
 15 -----ν ἦι Ἀθηναίο[ι----- || -----χρήμ]ασι[ν εἶναι Νεο-
 πο[λίταις ----- | -----]ον καὶ χρῆσαι ΤΤΤΤΧΧ-----
 --- | -----ον ἐδέοντο ὅπως ἂν ἔχο[σι----- | -----
 -----]εσθαι αὐτοῖς ἐκ τῶγ χρημ[άτον----- | -----π]όλεος
 20 ἐκ τοῦ λιμένος τοῦ σε[---- || -----ἐ]νι αὐτὸ ὡς ἀφειληφότας
 παρὰ ----- | -----ἀποδοθῇ, ποιῶν δὲ ταῦτα -----
 | -----Θασίος ο δὲ διδ[ό]σιν ----- | -----ς
 καὶ βο[υλ]όμενοι καὶ ἐθελοντ[----- | στρατιό]ταις(?) ΠΧ-
 25 ΧΧΧΠΗΗΗ καὶ πρόθυμοὶ εἰσ[ι ποιῶν ὅτι δύναν]ται ἀγ[αθὸν
 αὐτοὶ ἐπαγγειλάμενοι καὶ ----- | -----
 αν τὴν Ἀθηναίων καὶ ἀ[ντ]ι τῆς εὐεργε[σίας ταύτης | εἶν]αι καὶ
 ἐν τοῖ λοιποῖ χρόν[οι] παρ' Ἀθηνα[ίων ----- ἀ]πο[το]ῖς ὡς
 ἀνδράσιν οὖσιν ἀγαθο[ῖς] καὶ τῇ[ν πρόσδο]ν εἶναι αὐτ[ο]ῖς πρὸς

scriptura mihi quidem indicare videtur ab homine Ione ex aliqua ex vicinis insulis oriundo haec incisa esse. Alterum decretum (v. 39—53) et tertii initium (v. 54. 55) ab alia manu incisa sunt, cui etiam partem priorem versus 8 in rasura rescriptam (cf. not. 49) deberi conicit K. Haec ne ipsa quidem στοιχηδὸν exarata sunt, sed multo minus diductis litteris, litteratura Attica praeter bis immixtum ΟΥ (v. 45. 54). Ceterum tenendum est inter v. 44 et 42 hiatum incertae magnitudinis intercedere. ⁴ Νεδπολις ἐν Θράκη C. I. Att. I 226, 9. Νεδπολις παρ' Ἀντισάραν I 230, 7b. Νεοπολίται παρ' Ἀντισάραν I 242, 3. 243, 14. 244, 36. 256, 16. 257, 18; urbs sita in littore Thraciae e regione insulae Thasi. ² Sexta prytania fuit (n. 54, 44). ³ Ol. 92, 3 (440/9 a. Chr.). ⁴ Verbum cum dativo coniunctum quinto quartoque saeculis a. Chr. in Attica non inusitatum. Cf. n. 54, 48. 56, 7. 35. Meisterhans Grammatik der attischen Inschriften ed. 2 p. 472 not. 4439. Delphis adeo eadem structura altero etiamtum a. Chr. saeculo ineunte reperitur n. 284, 44. ⁵ Thasii Ol. 92, 4 (442/41 a. Chr.) ab Atheniensibus defecerunt, 93, 4 (408/7 a. Chr.) a Thrasybulo rursus in dicionem redacti sunt (Xen. Hell. I, 4, 9. Diod. XIII, 72, 4). Quid Glaucippi archontis anno in illis regionibus gestum sit non constat praeterquam quod Thrasybulum cum classe ad oram Thraciae versatum esse narratur a Diodoro XIII, 49, 4. 3. ⁶ Supplevi. ⁷ Hos duos versus restituere conatus sum coll. v. 40. 44.

80 τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆ[μ]ον πρότοις μετὰ τὰ ἱερὰ ος] || εὐεργέ-
ταις οὖσιν Ἀθηναίον τοῦ δήμου· καὶ τὰ υπομνήμα[τα] τούτων
ἀ οἱ Νεοπολίται ἔδο[σαν] ----- τῷ γρ[αμματεῖ] τῆς βου-
λῆς, χορίς μὲν [-----, χορίς δὲ τὰ ἄλ]λα. καὶ τὸ φσή-
φισμα τότε ἀναγρ[άφσαντα] τὸν γραμματέα | τῆς βουλῆς ἐστήλη
85 λιθίνῃ καταθ[ῆναι] ἐμ πόλει τέλει τοῦ Νεοπολιτῶν· ἐν δὲ
Νεαί πόλῃ⁸ αὐτοὶ [Νεοπολίται καταθ]έντον ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Παρ-
θένο⁹ ἐστήλ[η] λιθίνῃ· καὶ καλέσαι | ἐπὶ χρένια τῇμ πρεσβεῖαν
ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὐριον, δοῦναι δὲ (?) | Οἶνοβοί¹⁰ Δεκελειεῖ
στρατεγῶι ΤΤΤΓΗΗ -----

Ἀρχολοχος¹¹ εἶπε¹²: ἐπαινέσαι τοῖς Νεοπολίταις¹³ τοῖς ἀπὸ
40 [Θράικες, ὅτι ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐγένοντο¹⁴] || ἔς τε τὴν στρατιάν
καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀθηναίον, καὶ ὅτι ἐς Θάσον ἔλθον πανδεμεῖ
συμπολιορ[κ]έσοντες¹⁵ μετὰ Ἀθηναίων : καὶ ὅτι συνναυμαχόντες[ς]
καὶ [συνπολεμῶντες] διετέλεσαν τὸν π[ά]ντα χρόνον, καὶ τὰ ἄλλα
ὅτι εὖ ποιοῦσιν Ἀθηναίος[ς]· καὶ ἀντὶ τοῦτόν [τὸν] εὐεργετεμάτων
ἅπαντα παρ' Ἀ[θηναίων] εἶναι αὐτοῖς καθ' ἅπερ ἐφσέφισται
Σ[ερμυλι]ε[ῦ]σι. ὅπως ἂμ μ[ὲ] ἀδικῶνται μεδὲ ὑφ' ἐνός μέτ]ε
υπὸ ἰδιότῳ μέτε υπὸ κοινῷ πόλεος, τὸς τε σ[τρατεγῶ]ς οἱ ἂν
45 ἐκάστοτε ἄ[ρ]χοντες τυγχάνουσιν ἐπιμέ[λ]εσθαι αὐτὸν ὅτι ἂν δέ-
ονται : καὶ τὸς ἄρ[χ]οντ[ας] τοὺς Ἀθηναίον οἱ ἂν ἐκ[ά]στοτε ἄρ-
χοσι ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς τὸν συμμάχ[ον]¹⁶, τὴν πόλιν Νεοπο-
λίτας φυλάττοντα[ς] καὶ προθύμος ὄντας ποιῶν ὅτι ἂν [δύ]νονται
ἀγαθόν. εἶναι δὲ | καὶ νῦν εὐρίσκεσθαι αὐτὸς παρὰ τ[ῷ] δέμῳ
τῷ Ἀθηναίων ὅτι ἂν δοκῇ ἀγαθ[όν] ἄλλο ὅτο ἂν δέονται. περι |

8 Haec scriptura usque ad annum 835 a. Chr. n. non infrequens est in titulis Atticis (n. 82, 5. 92, 47. 119, 8. 137, 29. K. Meisterhans Gramm. d. att. Inschr. ed. 2 p. 108 not. 994). Etiam alibi per eadem tempora occurrit (n. 96, 3). 9 Cf. 141. 40 Eundem esse quem de Thucydide in patriam revocando rogationem tulisse narrat Paus. I, 28, 9 haud improbabiliiter coniecit R. Schöll Hermae XIII p. 444. 44 Non est cur negetur hunc Alcibiadis f. Scambonidam (n. 391) esse; nam is sine dubio a. 444 a. Chr. una cum Alcibiade Cliniae f. in integrum restitutus erat, et quo tempore ille summa gratia apud cives florebat etiam ipsius patrum rursus in re publica versatum esse rogationesque ad populum tulisse consentaneum est. 42 Etsi praescripta praeter eius qui rogavit. nomen desiderantur, tamen non in eadem contione haec decreta esse cum antecedentibus inde demonstravit K., quod v. 49 τὸ πρότερον ψήφισμα scriptum est. 43 Cf. not. 4. 44 Supplevi. 45 Supplevi; verbum certum puto, reliqua probabilia. 46 De eodem genere praefectorum hic verba fieri, de quo dixi 544, manifestum est. Singula supplementi mei verba sane praestare nolo.

δὲ τῆς ἀπαρχῆς τῇ Παρθένῳ¹⁷, [ἐπερ κ]αὶ τέος ἐγίγνετο τῇ
 [θε]ῷ, ἐν τῷ δέμῳ[ι ----- αὖ]τός. ἐς δὲ τὸ φσέ-
 φισμα τὸ πρό[τερον ἐ]πανορθῶσαι¹⁸ τὸν γραμματέα τῆς βολῆς
 50 [----- || ..]σαι ἀντὶ τῆς ἀποικί[ας τῆς
 Ἀθναῖον]¹⁹ “ὅτι συνδιεπολέμεσαν τὸν πόλεμον μετὰ
 Ἀθναῖον” | -----]αι: καὶ [..... καὶ Δι]οφάντοι:
 ἐπαινέσαι ἅ τε νῦν λέγουσιν κ[αὶ ----- | ---] πρόθυμοι εἶσι
 ποιῆν ὅτι δύνανται ἀ[γαθὸν ----- | -- καθ]άπερ τὸ πρότερον.
 καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ χ[σένια ἐς τὸ πρυτανεῖον [-|---- εἶπε· τὰ
 μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ] βουλῇ· τῇ δὲ Παρθένῳ ἐχσαιρε[...
 55 -----||-----ὁ δ]᾽ ἔμμος ε[ὑχεται.]

47 Primitias de tributo Neopolitanorum deae solutas dici inde intellegitur, quia aliter ad Athenienses res non pertinuisset; videntur Neopolitani petivisse, ut plus etiam quam antea e tributo primitiarum nomine sibi remitteretur. K. 18 Decernitur ut locus quidam prioris decreti mutetur, quod re vera factum est priore parte versus 7 erasa et ipsis verbis quae v. 50 legimus incisiss. Kum. 49 Quid fuerit quod eradi iubet populus non liquet. Kirchhoff cum τῆς ἀποικί[ας τῆς Θασίων] scriberet sumpsit odio Thasiorum inimicorum motos petivisse Neopolitas, ut coloniae Thasiorum significatio civitatis nomini addita exsculperetur. Atqui cum τοῖς Νεοπολί-ταις τοῖς παρὰ Θάσον sufficiat ad distinguendam hanc urbem ab aliis cognominibus, incredibile est amplius etiam de origine incolarum aliquid additum fuisse. Quare errorem potius legislatoris hic emendari conicio: alia erat Neapolis, item in Thraciae ora sita, Atheniensium colonia (Νεάπολις ἀπ' Ἀθηνῶν C. I. Att. I 230, 3. 240, 29. Boeckh Staatshaush. II p. 740); quam cum is qui prius plebiscitum rogavit confudisset cum hac scripsissetque ἔτι ἀποικοὶ ὄντες Ἀθηναίων ἐπολέμησαν μετ' αὐτῶν aut simile aliquid, animadverso errore Axiochus ut eius vestigia ex monumento publico tollerentur rogavit. Cf. similem errorem et emendationem n. 54, 27 sqq.

50 Fragmenta sex lapidis Hymettii, quae cum antea singillatim edidissent Pittakis, Rangabé, Ussing, primus coniuncta exscripsit Velsen, cuius ex schedis, additis notis suis, expressit Kirchhoff Monatsber. der Ak. in Berlin 1864 p. 604 sqq. Ex Koehleri apographo ed. idem C. I. Att. I 59 (Syll.¹ 43. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 105 n. 56). Cf. quae de titulo exposuerunt H. Buermann Jahrb. f. Phil. Suppl. X p. 350. H. Roehl Hermae XI p. 379. G. Gilbert Beiträge zur inneren Geschichte Athens im Zeitalter des pelop. Krieger p. 346 sqq. A. Wilhelm Arch. epigr. Mittheilungen aus Oesterreich XVII (1894) p. 37 sq.

[Ἐπὶ Γλαυκίππο ἄρχοντος¹
[Λόβον ἐκ] Κεδῶν ἐγραμμάτεε.

[Ἐδοχεν τῇ] βολῇ καὶ τοῖ δέμοι, Ἰποθοῖντι² ἐπρυτάνε]υε,
5 Λόβον ἐγραμμάτεε, Φιλιστίδε³ ἐπεσπότε], Γλαύκιππος ἔρχε:
Ἐρασινίδες⁴ εἴπ[ε· ἐπαινέσα]ι Θρασύβολου⁴ ος ὄντα ἄνδρα ἀγα-
θόν [ν περὶ τὸν δέ]μον τὸν Ἀθηναῖον καὶ πρόθυμον π[οιῶν ὅτι
δύνα]ται ἀγαθόν· καὶ ἀντὶ ὃν εὖ πεπο[ίηκεν τέν τε βολὴν] καὶ
10 τὸν δέ[μο]ν τὸν Ἀθηναῖον [ν στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖ στεφάνοι,
ποιῶσα]ι δὲ τὸν στέφανον ἀπὸ χιλίων δραχμῶν· οἱ [δὲ ἑλλε-
νοταμίαι δόντων τὸ ἀργύριον. καὶ ἀνειπ[εῖν Διονυσίον τὸν ἐν
ἄστει⁵ τῷ] ἀγῶνι ὃν ἐν[εκα αὐτὸν ὁ δέμος ἐστεφάνωσε]· ἑ Διο-
15 κλῆς εἴπε· || [τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βολῇ·] εἶναι δὲ Θρασύ-
[βολου Ἀθηναῖον⁶, φυλῆς καὶ δέμου καὶ φρατρίας ὅ]ν [ν ἂν βόλε-
ται ἀπογραφασάμενον·] καὶ τὰλλα τὰ ἐ[φσεφισμένα τοῖ δέμοι

— 38,
35

Litterae Atticae volgares, incisae στοιχηδὼν praeter v. 4. 2 maioribus litteris exaratos. 4 Ol. 92, 8 (410/9 a. Chr.). 2 Octava (cf. n. 54, 27). Ante Dionysia decretum factum esse v. 44 docet, quare ipsi initio prytaniae, inter decimum et sextumdecimum Elaphebolionis diem, tribuendum est. K. 3 Nomen perrarum, quare veri simile hunc esse praetorem qui 406/5 a. Chr. ad Arginussas vicit et postea cum collegis capitis damnatus est. K. 4 Lys. XIII, 74 Φρυνίχῃ γάρ, ὡ ἄνδρες δικασταί, κοινῇ Θρασύβουλός τε ὁ Καλυδάνιος καὶ Ἀπολλόδοτος ὁ Μεγαρεὺς ἐπεβούλευσαν· ἐπειδὴ δὲ ἐπετυχέτην αὐτῷ βαδίζοντι, ὁ μὲν Θρασύβουλος τύπτει τὸν Φρύνιχον καὶ καταβάλλει πατάξας, ὁ δὲ Ἀπολλόδοτος οὐχ ἤψατο, ἀλλ' ἐν τούτῳ κραυγὴ γίγνεται καὶ ᾗοντο φεύγοντες. Eo spectare titulum primus vidit Bergk. Quomodo factum sit, ut tum demum, undeviginti mensibus post Phrynichum caesum, Thrasybulo sociisque praemia tribuerentur, non liquet. 5 Suppl. V., sed etiam τῶν μεγάλων (V.) aut ἀνειπ[εῖν τὸν στέφανον Διονυσίων τῷ ἀγῶνι (K.) fuisse potest. In ipsam prytaniam octavam (not. 2) incidunt Dionysia magna, ut extemplo post plebiscitum renuntiatam appareat coronam. G. 6 εἶναι δὲ Θρασύ[βούλῃ φυλῆς τε εἶναι καὶ δήμου καὶ φρατρίας V. probante K. At neque duplex εἶναι placet et omitta civitatis datae mentio vehementissime offendit. K. et B. antiquiore plebiscito, quod legis violatae actione (γραφῇ παρανόμων) diu dilatatum brevi ante huius decreti tempus demum ratum factum esset, Thrasybulum civitate donatum opinantur. At sic etiam illud quod est de tribu curia gente eligenda iam in antiquiore illo decreto scriptum et lite illa diiudicata ipso iure ratum fuisset, ut non opus esset hac Dioclis rogatione. Supplevit in proecdosi, sed ita ut statuerem verba καὶ ἐξεῖναι αὐτῷ γράσασθαι incuria lapicidae omitta esse. Sed id vitatur supplemento versus sequentis quod proposuit W. 7 Supplevit W. relecto conatu meo τῶν κατὰ τὸν νόμον, quam formulam recentioris aetatis esse monet.

κύρια ἔῃαι⁸ Θρασυβόλο[ι· ἔναι δὲ καὶ εὐρέσθαι αὐτοῖ⁹ π]αρά
 20 Ἀθηναίων κ[αὶ ἄλλο ἀγαθὸν ἑάν το δέσται¹⁰ π]ερὶ ὄν εὐεργέ-
 [τεος τὸν δέμον τὸν Ἀθηναίων]. καὶ ἀναγράφαι[ι ἐν στέλει λιθίνει
 τὰ δεδομ]ένα· ἐλέσθαι δ[ι]ε ----- ἄνδρας ----- αὐτίκα μάλα,
 25 ὅτινε[ς] δι[ε]χάσσειν Θρασυβόλοι¹¹ μέ]ρος τὸ γιγνόμεν[ον]. τὸς [δὲ
 ἄλλος, ὅσοι τότε εἰς ἐποίησαν τὸν δέ|μον τὸν Ἀθε[ναίων,
]ιν καὶ Ἀγόρατο[ν]¹² καὶ Κόμονα [καὶ] καὶ
 Σῖμον καὶ Φιλῖνον κα[ὶ]]α, εὐεργέ[τα]ς [ἀν]αγράφ[ου]σαι
 30 ἐμ πόλει ἐν στέλει λιθίνει τὸν γραμ[μα]τέ[α] τ[ῆ]ς βολῆς. [καὶ
 ἔχκεται]ν εἶναι αὐτοῖς ὅμπερ | Ἀθηναίοις, [καὶ γεπέδ]ον καὶ οἰκίας,
 καὶ οἴκησιν Ἀθένεσι, [καὶ ἐπιμέλ]εσθαι αὐτὸν τὴν βολὴν | τὴν
 αἰεὶ βολεύουσαν κα[ὶ] τὸς πρυτάνες, ὅπος ἂν μὲ ἀδ[ι]κῶνται.
 35 τὴν δὲ σ[τ]έλεν ἀπομισθοσάντω[ν] ὅι πολεταὶ ἐν τῇ βο[λ]ῃ· τὸς δὲ
 ἑλλενοταμ[ν]ίας δῶναι τὸ ἀργύριον]. ἑάν δὲ δοκεῖ αὐτὸς καὶ |
 [ἄλλο τυχὲν ἀγαθὸ, τὴν] βολὴν προβολεύουσαν | [ἐχ]σενεγκὲν ἐς
 τὸν δέμ[ον]: Εὐδίκος εἶπε· τὰ μὲν | [ἄ]λλα καθάπερ Διοκλῆς·
 40 περὶ] δὲ τῷ[ν] δοροδοκεσ[σ]άντων ἐπὶ τῷ φεφ[ι]σματι, ο ἐφ[ε]σφ[ι]σθε
 Ἀπολλ[ο]δοροί¹³, τὴν βολὴν βολεῦσαι ἐν τῇ πρότει· ἐδ[ι]κ[ρ]αι ἐν
 τῷ βολευτερ[ο]ί, καὶ χολάζεν τὸν [δ]ορο[δο]κεσάντων καταφ[ε]-
 φιζομένεν, καὶ ἐς δι[κ]ασ[τ]έριον¹⁴ αὐτὸς ἐσάγε]ν, καθότι ἂν
 45 δοκεῖ αὐτῷ[ι]. τ[ῆ] ὄν δὲ δικαστὸν τὸς] παρόντας¹⁵ ἀποφαίνεν· ἀ[τ]τι[α]

8 Supplevi: non de ipso Thrasybulo iam latum esse ad populum indi-
 catur, sed statim post necem Phrynichi, priusquam satis accurate constaret,
 cuiusnam ope et consilio id facinus patratum esset, populus omnibus qui
 eius participes fuissent praemia proposuisse videtur (cf. Lys. XX, 19); quae
 nunc in Thrasybulum conferuntur. Velseniana horum versuum supplementa:
 ὅ[ν] ἂν βοῦληται. εὐρέσθαι δὲ αὐτὸ] καὶ τὰλλα τὰ ἔννομα Ἀθηναίοις, καὶ εἶναι
 Θρασυβόλω[ι—] compluribus de causis admitti nequeunt. 9 Suppl. W.
 10 Suppl. W. 44 Suppl. Roehl. Illi homines definire debent, quamnam
 partem bonorum Phrynichi publicatorum Thrasybulus praemio accipiat.
 12 Is in quem Lysiae oratio (XIII) habita est. Suo iure orator § 72 ex
 tabula apparere dicit, Agorato civitatem tunc tributam non esse. Quenam
 in his hominibus fuerit praemiorum causa, latet. Lysias largitione Agoratum
 ea assecutum esse iudicat. 13 Megarensis, quem cum Thrasybulo insi-
 diatum esse Phrynicho narrat Lysias XIII, 74 neque vero ipsum manus in-
 tulisse. De eo eadem ad populum lata videntur ac de Thrasybulo, sed
 γραφῇ παρανόμων in dubium vocata; per quam litem iudices pecuniam acce-
 pisse arguebantur. Non rescissam esse rogationem in iudicio testis est Lys.
 VII, 4, ubi refertur Apollodorum praemia accepisse fundum publicatum qui
 Pisandri fuisset. Sed utique errat Lysias cum XIII, 72 in eadem tabula et
 Thrasybuli et Apollodori praemia inscripta dicit. 44 Δι[κ]α[σ]τ[ῆ]ρ. 45 Ex

ἐδικάσθη, καὶ ἐάν] τίς τι ἄλλο εἰδῇ περὶ τ[οῦ]τον· ἐχσεῖναι δὲ καὶ] ἰδιώται, ἐάν τις βόλεται[ι].

iudicibus, qui de γραφῇ πᾶσανόμων iudicaverunt, ei qui nunc etiam Athenis versantur iubentur senatui indicare, quid tum in iudicio actum sit, ut senatus in homines quos pecunia corruptos constet aut ipse animadvertat, aut si gravior culpa videatur, rem ad iudicium deferat.

51 Tabula marmoris opisthographa (*a* in fronte, *b* in postica parte inferiore; supra alius tit. de quo v. not. 39). Athenis Choiseul-Gouffier lapidem detulit Parisios, ubi exstat in museo publico. Edd. Barthélémy, Mémoires de l'acad. des Inscr. XLVIII p. 337 sqq. Boeckh C. I. G. 147. Staatsh. der Athener II p. 2 sqq. Kirchhoff C. I. Att. I 488. 489 *a* (adhibito Waddingtoni apographo et ectypo). Froehner Inscr. Gr. du Musée du Louvre p. 80 n. 46. (Syll.¹ 44. Ch. Michel, Rec. d'inscr. Gr. p. 440 n. 569). Cf. quae disputaverunt A. Schmidt, Handbuch der gr. Chronologie p. 228 sqq. G. F. Unger Sitzungsber. der Kgl. Bayer. Ak. der Wissensch. 1875 II p. 53 sq. B. Keil Hermiae XXIX p. 39 sq. L. Ziehen Mus. Rhen. LI p. 213 sq.

a

Ἀθηναῖοι ἀνέλοσαν ἐπὶ Γλαυκίππο ἄρχοντος¹ καὶ ἐπὶ τῆς βολῆς
 ἔι Κλεγένης Ἀλαιεύς πρῶτος] | ἐγραμμάτευε· ταμίαι ἱερῶν χρε-
 μάτων τῆς Ἀθηναίας Καλλίστρατος Μαραθόνιος καὶ χουνάρχος] | τες
 παρέδωσαν ἐκ τῶν ἐπετελίων² φεφισαμένον τῷ δήμῳ· ἐπὶ τῆς
 Αἰαντίδος πρότερος πρυτανευόσεσ³ | ε[λλ]ε[ν]οταμίαις παρε-
 δόθε· Καλλιμάχοι Ἀγνοσίοι, Φρασιτελίδει Ἰκαριεῖ· ἵπποις σῖτος
 5 ἐδόθε· Ἀθηναίας Πολιάδης] | ΤΤΤΧΧΗΗΔΔΔΓΗ·C·N·
 κες· Π·ΔΔΔΓΙΙΙC· | ἐπὶ τῆς Αἰγείδος δευτέρως πρυ-
 τανευόσεσ⁴· ἀθλοθέταις παρε[δó]θε ἐς Παναθήναια τὰ μεγάλα⁵·

Litterae Atticae volgares, accurate στοιχηδὸν dispositae in parte *b*, non item in *a*, spiritum asperum *b* semper omittit, *a* haud raro habet. 4 Ol. 92, 3 (410/9 a. Chr.). 2 Ex pecuniis quae illo anno in aeraria Minervae Poliadis et Victoriae illatae erant, pensiones factae sunt. 3 Illius senatus annum a quartodecimo Sciophorionis qui superiore anno Ol. 92, 2 fuerat die initium cepisse demonstravit Keil, ut prima prytania usque ad vigesimum Hecatombaeonis diem pertineret. 4 A die 24 m. Hecatombaeonis ad d. 25 m. Metagitnionis v. not. 3. 5 Post Keilii inventum (v. not. 3) nihil iam difficultatis hic restat, siquidem altera prytania octo ante Panathenaea diebus incipiebat.

Dittenberger, Sylloge I.

Φίλωνι Κυδαθηναιεὶ καὶ συνάρχουσιν, Ἀθηναίᾳς Πολιάδος : ΠΧ :
 'ιεροποιοῖς κατ' [ἐ]νιαυτὸν : Διόλλοι Ἐρχιεὶ καὶ συνάρχουσιν, ἐς τὴν
 εκατόμβην⁶ : ΠΗΔΗΗΤ : ἐπὶ τῆς Ὀϊνέϊδος τρίτες πρυταν[ε]-
 υ|όσες⁷ : 'ελλενοταμίαις παρεδόθε : Περικλεῖ Χολαργεῖ⁸ καὶ συν-
 ἀρχουσιν : 'ἵπποις σῖτος ἐδόθε : ΤΤΠΗΗΗΗΔΔ. | ἕτερον τοῖς
 αὐτοῖς 'ελλενοταμίαις, 'ἵπποις σῖτος ἐδόθε : ΤΤΠΗΗΗΗ : ἕτε-
 10 ρον τοῖς αὐτοῖς 'ελλενοταμία[ις] || 'Ερμονι⁹ ἐδόθε ἄρχοντι ἐς
 Πύλον¹⁰ : ΠΤ : ἕτερον τοῖς αὐτοῖς 'ελλενοταμίαις ἐς τὴν διοβε-
 λίαν¹¹ : ΤΤ ! ἐπὶ τῆς Ἀκ|αμαντίδος τετάρτες πρυτα-
 νεύσες¹² : 'ελλενοταμίαις παρεδόθε : Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ
 συνάρχουσιν : σ[τ]ίτος 'ἵπποις ἐδόθε : ΤΤΤ : ἕτερον τοῖς αὐτοῖς
 'ελλενοταμίαις ἐς τὴν διοβελίαν ἐδόθε : ΠΤΤΤΧΗΗΗΠΓ : ἐπὶ
 τ[ε]|ς Κεχροπίδος πέμπτες πρυτανεύσες¹³ : 'ελλενοταμίαις
 παρεδόθε : Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν ἐ[ς] | τὴν διοβε-
 λίαν : ΤΤΤΤΧΧΗΗ : ἐπὶ τῆς Λεοντίδος ἑκτες πρυτα-
 15 νεύσες¹⁴ : τρίται εμέραι τῆς πρυτανσίας || ελλενοταμίαις παρε-

6 Num hic Panathenaeorum hecatombe intellegenda esset dubitavit Z.; sed Keilii calculis, quorum is rationem non habuit, omnes difficultates tolluntur. Cf. not. 3. 5. 7 A die 26. Metagitnionis ad d. 4 Pyanopsionis. Cf. not. 3. 8 Periclis ex Aspasia filius, civitate donatus ab Atheniensibus (Plut. Per. 37), qui post pugnam ad Arginussas cum collegis supplicio affectus est. B. 9 Hermo quidam cum quadringentorum imperio Munichiae militibus prae-esset bene meruit de restituendo populari imperio (Thuc. VIII, 92, 5); quo veri similis est, eundem hic intellegendum esse. B. 10 Proximo demum anno Lacedaemonii Pylum recuperaverunt (Diodor. XIII, 64, 7). B. 11 De διοβελίας natura hic disserere longum est; Boeckhii cum persuasum haberet eo nomine θεωρικόν significari, de festis diebus, quibus per singulas prytanias hae largitiones factae essent, subtiliter disputavit; cuius rationes sane nunc non omnes stare possunt, quia non ab initio anni 92, 3, sed a medio mense Scirophorione superioris anni prytaniarum tempora computanda esse didicimus (cf. not. 3. 44). Sed veterum testimonii nisus διοβελίαν a theoricis distingui ac pensiones binorum obolorum quotidie unicuique civi numeratas significare statuit v. Wilamowitz Aristoteles und Athen II p. 212 sqq. 12 A die 2 mensis Pyanepsionis ad d. 7 m. Maemacterionis. 13 A die 8 m. Maemacterionis ad d. 12 m. Posideonis. 14 A die 13 Posideonis ad d. 18 Gamelionis. Hac prytania nullam numeratam esse διοβελίαν in Boeckhii quidem calculis gravissimam habet difficultatem. Nam secundum eos haec prytania totum continet mensem Gameliona, qui Lenaeorum et Gameliorum festos dies habet. Re vera autem cum illa iam duodevigesimo mensis die finita sit, ad illos festos dies referri poterunt pensiones quinto et septimo proximae prytaniae die (v. 24. 22) i. e. vicesimo tertio et vicesimo quinto m. Gamelionis factae (Keil), si modo omnino διοβελία quicquam necessitudinis habuit cum feriis solemnibus (cf. not. 44).

δόθε : Διονυσοί Κυδαθηναιεῖ καὶ συνάρχουσιν : ΧΗΗ^ΠΔΔΔ^ΗΗΗ^Η
 : ἐνάτει τῆς πρυτανε[ι]ας ἑλληνοταμίαις Θράσωνι Βουτάδει καὶ
 συνάρχουσιν : ΤΤΤΧ^ΠΔΔΔ^ΗΗΗ^Η : ἑνδεκάτει τῆς πρυτανείας
 ἑλληνοταμίαις παρεδόθε, Προχσένοι Ἀφιδναῖοι καὶ συνάρχουσιν,
 στρατηγὸν ἔχς Ἐρετρίας¹⁵ : Εὐκλείδει¹⁶ ἀνομολόγημα¹⁷ : ΧΧΧ-
 ΠΗΗΔΔΔΔΙΩ : τρίτει καὶ δεκάτει τῆς πρυτανείας ἑλληνοτα-
 μίαις Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν : ΧΧΧΧΠΗΗΗΗΗΠ^Η
 : ὀγδόει καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας : ἑλληνοταμίαις : Σπουδ(α)¹⁸
 20 Φλυεῖ καὶ συνάρχουσιν : ΤΤΧΧ . ΠΗ : τριακοστῇ τῆς πρυτανείας
 τὰ ἐχ Σάμο¹⁹ ἀνομολογέθε²⁰ ! ἑλληνοταμίαις : Ἀναιτίοι Σφεττίοι²¹
 καὶ παρέδροι [Π]ολυαράτοι²² Χολαργεῖ : ΠΠΤΤΧ : ἐπὶ τῆς
 Ἀντιοχίδος ἐβδόμης πρυτανευόσες²³ : πέμπτει²⁴ τῆς πρυ-
 τανείας παρεδ[ό]θε Διονυσοί Κυδαθηναιεῖ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν
 διοβελίαν : Τ : ἐβδόμει²⁴ τῆς πρυτανείας ἑλληνοταμίαις Θρά[α]-
 σωνι Βουτάδει καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διοβελίαν : ΤΧΗΗΔΔΔ^Η
 ΠΙΩ : τῇ αὐτῇ ἐμέραι ἑλληνοταμίαις Φαλάνθοι [Α]λοπεχέθεν
 καὶ συνάρχουσιν, οἷτον ἵπποις : ΤΤΤΤ : ἔκτει καὶ δεκάτει τῆς
 25 πρυτανείας ἑλληνοταμίαις Προχσέ[ν]οι Ἀφιδναῖοι καὶ συναρχο-
 σιν : ΧΠΔΔΔ^ΗΗΗΗΗΗ^Η : τετάρτει καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας
 ἑλληνοταμίαις Εὐπόλι[δι] Ἀφιδναῖοι καὶ συνάρχουσιν : ΠΗΗΗΗΗ :
 ἐβδόμει καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας ἑλληνοταμίαις Καλλίαι
 Εὐονυμ[εῖ] καὶ συνάρχουσιν : ΤΧΧΠ^ΠΔΠΙΙΙΩ : ἐπὶ τῆς Ἰπ-
 ποθοντίδος ὀγδὸς πρυτανευόσες²⁵, δοδεκάτει τῆς πρυτα-

15 Qui Eretriae aut prope Eretriam cum classe erat. Barthélémy. Ol.
 92, 3 Euboeae civitates ab Atheniensibus defecerant (Diod. XIII, 47, 3) quas
 ad recuperandas Euclides missus esse videtur. B. 16 Eundem fortasse
 esse quem Xen. Hell. II, 3, 2 inter triginta viros nominet coniecit B. Sed
 id in tanta nominis frequentia incertissimum. 17 Non numerata est pecunia
 Athenis ab quaeistoribus deae, sed priusquam in aerarium eorum perveniret,
 eam Euclidi praetori tradi iubebant, et in tabulis suis hellenotamiis expensam
 ferebant. 18 ΣΠΟΥΔΙΑΙ em. B. 19 Sami post rebellionem anni 440
 a. Chr. agros incolis ademptos deisque et heroibus Atticis consecratos esse ex
 Iermino (ὄρος τεμένους ἐπαυόμενον Ἀθήνηθεν Bull. de l'école française d'Athènes
 I p. 234) demonstravit Kirchhoff Abh. der Kgl. Akad. d. Wiss. z. Berlin
 1876 p. 67; qua in re Minervam Poliadem non neglectam esse cum con-
 sentaneum sit, reductus ex eius praediis in insula Samo sitis hic intelligendi
 videntur. 20 Cf. not. 17. 21 Anaetius quidam inter triginta viros fuit
 (Xen. Hell. II, 3, 2). B. 22 Polyaratus Cholargensis Mantitheï Thoricii
 avus maternus a Demosthene XL, 6. 24 homo dives et magnae apud cives
 auctoritatis vocatur. B. 23 A die 19 m. Gamelionis ad d. 23 m. An-
 thesterionis. 24 Cf. not. 14. 25 A die 24 m. Anthesterionis ad d. 30 m.

b

Ἐπὶ τῆς Ἑρεχθίδος δευτέρας πρυτανείας³⁵ ἐλλενοταμίας καὶ παρέδροις Λυσιθέοι Θυμαϊτάδαι καὶ συνάρχοσι, τρίτ[ει] καὶ δεκάτ[ει] τῆς πρ[ο]υτα[νείας, δεκάτ[ει] φθίνοντος Μεταγειτ[ινι]δ[ον]ος, | ἐς τὴν διοβελίαν Ἀθ[η]ναί[ας]³⁶ ἔλλ[ε]ν[ο]τ[α]μ[ί]α-
[ταμίας καὶ παρέδροις], Θ[ρ]α[σ]υ[λ]όχοι Θορι[κ]οὶ καὶ συνάρχοσι, εβδόμ[ει] καὶ δεκάτ[ει] [τῆς πρ]ο[υ]τα[νείας, ἔκτ[ει] φθίνοντος] Μετα-
45 γειτνιδ[ον]ος, | ἐς τὴν διοβελίαν· ΗΔΤΤ. [ε]λλενοταμίας καὶ παρέ-
δροις, Λυσιθέοι Θυμαϊτάδαι καὶ συνάρχοσι, | εβδόμ[ει] καὶ δεκάτ[ει] τῆ[ς]
πρυτανείας, ἔκτ[ει] φθίνοντος Μεταγειτνιδ[ον]ος, ἐς τὴν διοβε-
λίαν ἐκ | τῆς Αἰγίνης³⁷. ΤΤΡΗΗΗΗΗ ΠΔΔΔΠΤ. ἐλλενοτα-
μίας καὶ παρέδροις, Προτάρχοι Προβαλισοὶ καὶ συνάρχοσι, ὀγδ[ο]οῦν καὶ δεκάτ[ει] [τῆς πρυτανείας, πέμπτ[ει] φθίνοντος Μετα-
γειτνιδ[ον]ος, ἐς τὴν διοβελίαν]. ΤΤ. ἐλλενοταμίας καὶ παρέδροις,
50 [Προτάρχοι Προβαλισοὶ] καὶ συνάρχοσι, ἐνάτ[τ]ει καὶ δεκάτ[τ]ει τῆς
πρυτανείας, τετ[ρ]αδ[ι] φθίνοντος Μεταγειτνιδ[ον]ος, ἐς τὴν διο-
βελίαν· ΗΗΠ. | ἐλλενοταμίας καὶ παρέδροις, Λυσιθέοι Θυ-
μαϊτάδαι καὶ συνάρχ[ο]σι, δευτέραι καὶ εἰκοστ[ῇ] | τῆς πρυτανείας,
ἔν[ν]ει καὶ [ν]έαι Μεταγειτνιδ[ον]ος, ἐς τὴν διοβελίαν· ΗΠΤΤΤ. ἐλλε-
νοταμίας καὶ | παρέδροις, Θρασυ[λ]όχοι Θορι[κ]οὶ καὶ συνάρχοσι,
τρίτ[τ]ει καὶ εἰκοστ[ῇ] τῆς πρυτανείας, νομηνίαι Βοεδρομιδ[ον]ος, ἐς
τὴν διοβελίαν· ΗΠΔΤΤΙ. ἐλλενοταμίας καὶ παρέδροις, Λυσι-

35 Anni Ol. 93, 2 (407/6 a. Chr.) has esse rationes subtilissima argumen-
tatione evicit Kirchhoff. Contra quem qui disputavit U., annum communem,
non intercalarem esse statuit. At id cum dierum numeris v. 42sq. conciliari
omnino nequit. Ceterum illud Clisthenis institutum, ex quo ordo prytani-
arum modo aliquanto ante anni civilis initium incipiebat, modo aliquanto
post (not. 3), non ultra annum 410 a. Chr. mansit (cf. Keil p. 68), ut hic in cen-
sum non veniat. 36 Ἀθ[η]ναί[ας] Νίχ[η]ι in lapide esse Waddington affirmavit;
quae verba largitionem in honorem huius deae factam significare iure
dixit Kirchhoff; at Froehner genitivum Ἀθ[η]ναί[ας] potius exhibet, reliqua
evanuisse indicat, quare haud scio an Ἀθ[η]ναί[ας] Νίχ[η]ς fuerit ut v. 5. 37 Sic
Froehner. Aeginae cum priscis incolis expulsis agri agripetis Atticis assignarentur,
partem deis reservatam esse, ut Thuc. III, 50, 2 Mytilenis factum
testatur, consentaneum est. Quare illa si modo sic in lapide scripta sunt,
eodem modo intellegenda atque v. 20. 34 ἐχ Σάμου (not. 49). At cum
Waddington hic quoque Ἀθ[η]ναί[ας] Νίχ[η]i in lapide esse affirmet, in hoc per-
miro duorum gravissimorum testium dissensu quid statuendum sit non liquet.
Neque scimus, quanam causa fuerit largitionum per totam alteram prytani-
am mirum in modum frequentatarum.

- 55 θεοὶ Θυ[μαι]τάδει καὶ συνάρχοσι, τετάρ[ρ]τει καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, δευτέραι Βοεδρομιῶνος, [ἐς τὴν] | διοβελίαν· ΓΗΙΙC. ελλενοταμίαις καὶ παρέδροις, [Λ]υσιθεοὶ Θυμαϊτάδει καὶ συνάρχοσι, εβδόμῃ | καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ισταμένο Βοεδρομιῶνος, ἐς τὴν διοβελίαν· ΠΔΔΔΓΙΙΤ. ελλενοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσιθεοὶ Θ[υμ]αιτάδει καὶ συνάρχοσι, τριακοστῇ τῆς πρυταν[ε]ίας, ὀγδόῃ ισταμένο Βοεδρομιῶνος, ἐς τὴν διοβελίαν
- 60 ἈθENAίας· ΤΤΧΗΗΠΓΗΙ³⁸. ελλενοταμία[ις κα] | παρέδροις, Λυσιθεοὶ Θυμαϊτάδει καὶ συνάρχοσι, τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, ὀγδόῃ ιστ[αμῆ]νο Βοεδρομιῶνος, ἐς τὴν διοβελίαν· ΠΔΔΔΤ. ελλενοταμίαις καὶ παρέδροις, Προτάρχοι (Προτάρ[χοι]) Προβαλιστοὶ καὶ συνάρχοσι, ἔκτει καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἐπὶ δέκα [Βοε]δ[ρ]ομιῶνος, ἐς τὴν διοβελίαν· ΔΔΓΗΗΙΤ. ελλενοταμίαις καὶ παρέδροις, Λυσιθεοὶ Θυμαϊ[τάδει | κα] | συνάρχοσι, ἔκτει καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἐπὶ δέκα Βοεδρο-
- 65 μιῶνος, [ἐς τὴν || διοβελίαν³⁹ -----].

38 Sic Froehner; ΑΘΕΝΑΙΑΙ. ΙΚΕΙΠΓΗ Waddington, quem secutus Kirchhoff ἈθENA(α)ι [N]ταί (cf. Loeschcke de titulis Atticis quaest. hist. p. 86 sent. IX); in Froehneri lectione ἈθηνAίας de Poliade intellegendum est ut C. I. Att. I, 373, 50. 39 Hic deficit titulus lapide fracto aut secto: perierunt prytanarum sequentium usque ad septimam laterculi; quibus cum lapis usque ad marginem inferiorem completus esset, quae reliqua erant lapicida supra initium huius tituli addidit; atque ibi extant quidem laterculi postremarum prytaniarum (C. I. Att. I 489 b) sed adeo detriti ut eos hic recipiendos non putaverim.

52 Tabula marmoris Pentelici, inventa ad ecclesiam Metropolitani Athenarum. Post Pittakin Ἐφ. ἀρχ. 886 aliosque ediderunt Koehler Herm. II 27 sqq. et (ex Velseni Koehlerique apographis) Kirchhoff C. I. Att. I 64 (Syll.¹ 45. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 142 n. 59. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 88 n. 78). Cf. quae de titulo disputaverunt A. Philippi Jahrb. f. Phil. CV p. 577 sqq. Der Areopag und die Epheten p. 333 sqq. Th. Bergk Philol. XXXII p. 669 sqq. N. Wecklein Ber. der Akad. z. München 1873 p. 4 sqq. R. Schöll Comment. Mommsen. p. 460 sqq.

Διόγν[ε]τος Φρεάρριος ἐγγραμμάτε[υε].

Διοκλῆς ἔρχε¹.

[ἽΕ]δοχσεν τῇ βουλῇ καὶ τοῖ δέμο[ι]. Ἀχα[μ]αντ[ίς] ἐπρυτάνευε,

[Δι]ό[γ]ινετος ἐγραμμάτευε, Εὐ(θύ)δικο[ς]² ἐπεστάτε, [Χο]ε[νοφ]άνες
 5 ε[ί]πε· [τ]ῶ[ν] || Δράκοντος νόμον τὸμ περὶ τῷ φ[όν]ο ἀν[α]γρ[α]φ[ι]-
 σά[ν]τ[ον] οἱ ἀ[ν]αγρ[α]φῆ[ς] τὸν νόμον³ παραλαβόντες παρὰ (τ)ῷ⁴
 [βασιλέος μετὰ τῷ γραμμ]ατέο[ς]⁵ τῆς βουλῆς ἐστέλει λιθίνει κα[ί]
 κ[α]τ[ι]α[θ]([έ])ν[τ]ον⁶ πρόσθεν τ[ῆ]ς στοῶς τῆς βασιλείας⁷. οἱ δὲ
 πολεταὶ ἀ[π]ομ[ισθο]σάντων κατὰ τὸν νόμ[ο]ν, οἱ δὲ ἐλλενοταμῖαι
 δόντων τὸ ἀργύριον).

10 Πρῶτος ἄχσον⁸.

καὶ ἑὰμ [μ]ὲ⁹ x [π]ρονο[ί]ας [κ]τ[ί]νει τις τινα, φεύγεν, δι|κά-
 ζεν⁹ δὲ τὸς βασιλέας αἰτ[ι]ῶ[ν] φό[ν]ο⁹ x [ἐάν τις αἰτιᾷται] ὅς βου-
 λεύσαντα¹⁰. τὸς [δ]ὲ ἐφέτας διαγν[ῶ]ναι. αἰδέσασθαι¹¹ ὃ ἑὰμ

Titulus litteratura Attica vulgari (nisi quod v. 3. 7 ΒΟΥΝΕΙ scriptum est)
 incisus στοργηδὸν praeter versus 1. 2. 10 maioribus litteris exaratos. 4 Ol.
 92, 4 (409/8 a. Chr.). 2 ΕΥΟΙΔΙΚΟ. 3 Quadringentorum dominatione
 eversa ἀναγραφῆς τῶν νόμων fuisse Athenis apparet ex Lys. XXX, 2. 17. 25.
 Quos cum magistratum interpretati essent Lysiae editores, Schöll ministros
 potius intellegendos demonstravit extraordinarios, constitutos simul cum
 legum conscriptoribus (συγγραφεῖς, cf. 20³), ut exempla legum ab illis
 concepta transcribenda et publicanda curarent. Quare Xenophanes qui hoc
 plebiscitum rogavit, συγγραφεύς (cf. C. I. Att. I 58, 8) ut Demophantus (Andoc.
 I, 96), non ἀναγραφεὺς τῶν νόμων habendus est. 4 ΠΑΡΑΙΟΙ. 5 Sup-
 plevit C. Schaefer (adiuvante A. Kiessling) de scribis senatus populi-
 que Atheniensium. Gryphisw. 1878 p. 13 sqq. coll. 53, 29 ἀναγράφαντας — μετὰ
 τοῦ γραμματέως τῆς βουλῆς. Koehler scripserat παρὰ [τ]οῦ [κατὰ πρυτα-
 νείαν γραμμ]ατέως τῆς βουλῆς, quam muneris significationem a solempni usu
 abhorre demonstravit Schaefer. 6 A. A. Γ. T.. 7 Tisameni plebiscitum
 (408 a. Chr.) apud Andocidem I, 84 haec habet: τοὺς δὲ κυρουμένους τῶν νό-
 μων ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον, ἵνα περ πρότερον ἀνεγάρφωσαν, σκοπεῖν τῷ
 βουλομένῳ, quae verba ipse orator § 82 sic interpretatur: ἐψηφίσασθε δοκι-
 μάσαντες πάντας τοὺς νόμους εἴτ' ἀναγράψαι ἐν τῇ στοῶ τούτους τῶν νόμων οἱ
 ἂν δοκιμασθῶσι. Ph. 8 Solon leges de homicidio, quas solas ex Dracontis
 legibus non sustulit, in axones transscribi iussit, sed eorum axones separa-
 tim ab ipsius legibus numerati esse videntur. Initio aliquid omissum indi-
 cant verba καὶ ἑὰμ μὴ. Desiderantur ut Koehlerus perspexit leges de nece
 voluntaria; nam quae praeterea nunc non leguntur, amplissima lacuna quae
 est sub finem tituli hausta esse coniecit idem. Cf. W. p. 15 sqq. Ph.
 p. 354 sqq. 9 Contra recentioris aetatis morem hoc vocabulum hic de
 magistratu ponitur qui iudicio praeest, διαγνῶναι de iis qui iudicant. 10 ἢ
 [βουλευσεως τὸν αἰεὶ βασι]λεύσαντα Koehler; at cum et singularis numerus et
 aoristus ferri non possit, Kirchhoff errore ΕΥΞΑΝΤΑ pro ΕΥΟΝΤΑΞ (τοὺς
 βασιλέας — τοὺς δὲ βασιλεύοντας) incisum coniecit. Praetuli Saupprii supple-
 mentum ab ipso Kirchhoffio IV, 4, 4 p. 18 probatum, nisi quod φς βουλευσαντα
 scripsi, quia re nondum diiudicata (ἐάν τις αἰτιᾷται) vix recte τὸν βουλευσαντα

μὲν πατὴρ ἔ|ι ἔ ἀδελφός[ς] ἔ 'υἱς, 'ἀπα[ντας,] ἔ τὸ[ν κ]ο[λύοντα]
 15 κρατὲν υἱ[τοιο]σ .. ε . ρα . σφ . οτ . το .ς κτα
 σ[θ]αι ἐθέλοσ[ι] τὸν (') δ[ρ]κ[ον]¹²[. ἐάν δὲ
 τούτον μεδὲς ἔι, κτέ]ν[ει] δὲ ἄκο[ν], γ[υ]ν[ο]σ[ι] δ[ε] ' [οι πεν]τ[έ]κοντα
 καὶ ' ἔς ' οι¹³ ἐφέται ἄκοντα | κτέναι, ἐσέσθ[ο]ν¹⁴ δέ[χα ' οι φρά-
 τερ[ε]ς ἐάν ἐθέλοσιν· τούτος¹⁵ δ[ε] [' ο]ι πεντέκο[ν]τ[ι] καὶ | ' ἔς ἀρ[ι]-
 20 σ[τ]ίνδεν ' αἰρέσθον. καὶ οἱ πρ[ο]τε[ρ]ον κτέ[ν]α[ν]τες ἐν τ[ῷ]δε τῷ
 θεσμῷ ἐνεχέσθον. προειπὲν¹⁶ δὲ τῷ κ[υ]τ[έ]ναντι ἐν ἄ[γο]ρ[ᾳ] ἄι¹⁷
 ἐντ[ὺ]ς ἀνεφιστότετος καὶ ἀνεφιστ[ό]· συνδιώκειν | δὲ [καὶ ἀνε]φ-
 σ[τ]ὸς καὶ ἀνεφιστῶν παῖδας καὶ γαμβροὺς καὶ πενθεροὺς [κ]αὶ
 φ[ρ]ά[τ]ε[ρ] [α]ς : υἱος¹⁸
 25 .. φο φ[..... τὸς πεντέκοντα καὶ] | ' ἕνα
 [..... φ]όνο | ' ἑ[λ]ο-
 σ[ι] ἐάν δὲ τις¹⁹ τ[ῷ]δε

dicitur (cf. Dem. XXIII, 29). 44 v. 43—23 restituit Koehler ex legis ex-
 emplo Demosthenis orationi in Macartatum (XLIII, 57) inserto, quod sic se
 habet: προειπεῖν τῷ κτείναντι ἐν ἀγορᾷ ἐντὸς ἀνεψιότητος καὶ ἀνεψιοῦ, συνδιώ-
 κειν δὲ καὶ ἀνεψίων παῖδας καὶ γαμβροὺς καὶ ἀνεψιοὺς καὶ πενθεροὺς καὶ ἀνεψια-
 δοὺς καὶ φράτορας· ἐάν δὲ αἰδέσασθαι δεῖ, ἐάν μὲν πατὴρ ἢ ἡ ἀδελφὸς ἢ υἱεῖς,
 ἅπαντας, ἢ τὸν κολύοντα κρατεῖν· ἐάν δὲ τούτων μηδεὶς ᾗ, κτείνῃ δ' ἄκων, γυνῶσι
 δ' οἱ πεντήκοντα καὶ εἰς ἢ οἱ ἐφέται ἄκοντα κτεῖναι, ἐσέσθων οἱ φράτορες ἐάν
 θέλωσι δέκα, τούτοις δ' οἱ πεντήκοντα καὶ εἰς ἀριστίνδην αἰρέσθων· καὶ οἱ πρό-
 τερον κτείναντες ἐν τῷδε τῷ θεσμῷ ἐνεχέσθων. Hic ordo immutatus, nonnulla
 in media lege omissa (v. 44—46); neque est cur a Koehlerii sententia rece-
 damus, qui id ab ipso oratore factum iudicat, cuius ea modo recitari inter-
 fuerit, quae ad gradus agnationis pertinerent. Praeterea leves modo non-
 nullos errores (v. not. 43. 45) commisit qui legem in iudicio recitandam
 exscripsit. 43 ΤΟΝΙΟ . . ΟΝ. 43 Ex spiritu aspero articuli ΗΟΙ (quem
 scriptum fuisse spatii rationes docent) male intellecto illud ἢ οἱ ἐφέται apud
 Dem. ortum esse vidit Koe. 44 I. e. intromittant, sinant impune intrare
 fines Atticae. Koe. Iniuria apud Dem. emendaverunt αἰδεσάσθων. 45 Etiam
 hic scriptura Attica corruptelae τούτοις apud Dem. ansam dedisse videtur.
 Koe. 46 Haec pars apud Dem. primum locum tenet; restituit Koe. Mani-
 festo hic longius a lapide recedit exemplum Demosthenis, in quo id certe
 quod ἀνεψιαδοὶ ἐτ ἀνεψίων παῖδες distinguuntur ad librariorum interpolationem
 referendum est cum Reiskio aliisque. 47 ΑΟΝ. 48 v. 23—25 ea scripta
 fuisse quorum argumentum indicat Dem. XLVII, 72 κελεύει γὰρ ὁ νόμος τοὺς
 προσήκοντας ἐπεξῆναι μέχρι ἀνεψιαδῶν (καὶ ἐν τῷ δρχφ διορίζεται ὅτι προσήκων
 ἐστὶ), καὶ οὐκ ἐτέρῃ, τούτων τὰς ἐπισκήψεις εἶναι indicavit Koe. 49 Dem.
 XXIII, 37 legem recitari iubet ac deinde paucis mutatis ipse eius verba
 repetit; iam cum homines docti legis formulam ex oratoris verbis ab inter-
 polatore aliquo confictam esse iudicavissent, hoc refutari lapidis testimonio
 (v. 26—29), quippe qui ubique accurate cum illa formula consentiat (veluti

ἀνδροφόνον κτένει ἔ αἴτιος ἔι φόνο, ἀπεχόμενον ἀγορᾶς [ἐφ]ο-
 ρ[α]ς [καὶ ἄθλον καὶ ἱερὸν Ἀμφικτυονικὸν, ὅσπερ τὸν Ἀθηναῖον
 [κ]τέναντα, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι. διαγιγνώσκειν δὲ τὸς ἐφ[έ]-
 30 τα[ς]. || τὸς δὲ²⁰ ἀνδροφόνος ἐχσεῖναι ἀποκτένει καὶ ἀπάγει ἐν
 τῇ[ι] εμε[δ]απῆι, λυμαίνεσθαι δὲ μέ, μεδὲ ἀποινᾶν, ἔ διπλὸν ὀφέ-
 λεν ὅσο[ο]ν [ἂν κ]αταβλάσσει.
] | ι[.....
 .. ἄρχοντα χε[ρ]ῖ[ω]ν ἀδίκων²¹
 35] ἀέκον κ[τ]έ[ν]ει.
] ετοσε[.....
 ε ἔλευθ[ε]ρ[ο]²² [... καὶ ἐάν²³ φέροντα ἔ ἄγοντα β[ί]αι ἀδίκος εὐ-
 θὺς ἀμυν]όμενος κ[τ]ι[έν]ει²⁴, νεποίνει τεθνάναι.
 ..] ἔχοντος²⁵ . | . αν.
 40 μωστ. || κυο.
 εκατ. | . το
 .. λε |
 .. κυ |

statim initio ἐάν δὲ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ lex in lapide et apud Dem.,
 ἐάν τις ἀποκτείνῃ τὸν ἀνδροφόνον orator ipse) demonstravit Koehler, frustra
 obloquente Ph. p. 337. 20 v. 30—32 respondent legi apud Dem. XXIII, 38,
 ubi cum ἐν τῇ ἡμεδαπῇ scriptum sit, quod in ipsius oratoris verbis desi-
 deratur, genuinam formulae originem lapidis testimonio confirmari iudicavit
 Koehler; at ne hic quidem persuasit Philippio p. 339. 21 Suppl. Koe.
 Vestigia formulae quae per se certissima sunt etiam Platonis testimonio
 Legg. IX, 869 C confirmantur, ut frustra neget Th. Thalheim Gr. Rechtsalter-
 thümer p. 127 not. 3 eiusmodi praeceptum fuisse in lege Draconis. Antiphon-
 tis tetralogiarum, quibus ille nititur, fidem nullam esse docui Hermæ
 XXXII p. 6. B. haec et sequentia sic redintegrare conatus est: [ἐάν τις
 ἀδίκων ἀρχοντα χε[ρ]ῖ[ω]ν ἐν ὀδῷ καθελὼν ἢ ἐν πολέμῳ ἀγνοήσας ἢ ἐν ἀέθλοις
 ἀέκων κ[τ]ε[ί]νῃ, τούτων ἕνεκα μὴ φεύγειν κτείναντα. At cum aliis de causis
 tum propter insolitum verborum ordinem haec admitti nequeunt. Mani-
 festum est v. 33. 34 legem de eo qui vim illatam defendit, v. 34 sq. de caede
 non voluntaria fuisse, quae respondet priori parti eius legis quae est apud
 Demosthenem XXIII, 53 (ἐάν τις ἀποκτείνῃ ἐν ἀέθλοις ἄκων ἢ ἐν ὀδῷ καθελὼν
 ἢ ἐν πολέμῳ ἀγνοήσας); at verba restitui nequeunt, quia ab eis quae Dem.
 habet nimis recedunt. 22 Haec conicias ad alteram eiusdem formulae
 partem referenda esse (ἢ ἐπὶ δάμαρτι ἢ ἐπὶ μητρὶ ἢ ἐπὶ ἀδελφῇ ἢ ἐπὶ θυγατρὶ
 ἢ ἐπὶ παλλακῇ ἢν ἂν ἐπ' ἐλευθέροις παῖσιν ἔχῃ, τούτων ἕνεκα μὴ φεύγειν
 κτείναντα); at certe vocis ἐλευθερο... reliquiae propter antecedens E huc
 pertinere non possunt. 23 Suppl. Koehler ex Dem. XXIII, 60. 24 KY.
 25 v. 38—46 tam exiguae reliquiae extant ut nisi hariolari lubeat ab his
 manus abstinendae sint.

μν . . . | . . . φ
 45 ||
 . ν . . . η |
 οι π[εντέκοντα καὶ ἑξ' οἱ ἐφέται(?).
 μετ]απ[ο]έ[σει²⁶]

26 Suppl. Koehler, monens simile aliquid hic scriptum fuisse ac Dem. XXIII, 63 δς ἂν ἀρχων ἢ ιδιώτης αἴτιος ἢ τὸν θεσμὸν συγχυθῆναι τόνδε ἢ μεταποιήσῃ αὐτόν, ἀτιμον εἶναι καὶ παῖδας ἀτίμους καὶ τὰ ἐκείνου.

53 Lapis Pentelicus in tres partes fractus. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 513 sqq. Ex Koehleri apographo Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 1 p. 18 n. 61 a (Syll.¹ 46. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 110 n. 58).

[----- ἄν ἐπαγ]γέλλ[οσ]ι Ἀθεν[αῖο]ι ----- x]ατάλογον κατ..|---
 ---- 'ο]μέρος δὲ (')δς¹ ἔχ[οσ]ιν Ἀθηναῖοι ἀποδοῖναι², τὸ δὲ
 5 λ]οιπὸν³ μὲ λαμβάν[ω]εν· εἶναι δὲ καταστῆσαι Σελυμβριανὸς τέμ
 πολι[τεῖαν αὐτονόμος⁴ τρόποι 'ότοι ἂν ἐπίστοντ[αι].....
 ὅσα δε ὄφ]ελε τὸ κοινὸν τὸ Ση[λυμβριανὸν⁵ ἔ] ιδιοτὸν τι]ς Σελυν-
 10 β[ριανὸν τοῖ | [κοινοῖ, ἀφ᾽ ὧσθαι. καὶ] εἴ το χρέματα ἐδεδέμε[υ]το
 ἔ εἴ τις τοῖ δεμοσίοι] ὄφελεν⁶ ἔ εἴ τις ἐτίμοτ[ο], ἔντιμον εἶναι.
 τοῖς δὲ] φεύγοσι Σελυμβριανὸν |ος πολεμῖος δὲ καὶ
 φίλος [. . . . |ὅς](α) δὲ⁷ ἀπόλετο ἐν τοῖ πολέμοι | [χρέματα
 15 Ἀθηναί]ον ἔ τὸν χυσμμάχον, ἢ εἴ τι ὀφέλλ[οντος ἔ παρακ]αταθέ-

Titulus incisus non accurate στοιχηδόν, versibus litterarum fere tricena-
 rum sonarum. Litteratura vulgaris Attica est, sed ter (v. 18. 23. 36) Ω scri-
 bitur, sexiens (vs. 7. 14. 16 bis. 20. 25) Η vocalem productam indicat, quater
 vs. 8. 25 ΞΕΛΥ. 35 ΒΟΛΕΞ. 38 ΣΤΕΛΕΙ) Α pro Λ exstat. Post Selymbriam
 Ol. 92, 4 (409/8 a. Chr.) ab Alcibiade receptam (Xen. Hell. I, 3, 40. Diodor.
 XIII, 66, 4. Plut. Alc. 30) haec decreta esse vidit Kumanudis. 'Vs. 4—26
 continent pactionem cum Selymbrianis factam Selymbriae per praetores
 Atheniensium post receptam urbem, cuius pars prior fracto lapide periit'
 Kirchhoff. 4 ΔΕΙΥΟΞ. 2 Supplevi. 3 ἄλλος δὲ τὸ λ]οιπὸν Kum. cui
 supplemento spatium non sufficit. 4 Hoc vocabulum supplevi, reliqua
 Kum. 5 Cogitatione supplendum est ιδιώταις. 6 Supplevi. Kum. et
 Kirchhoff ὄφελεν infinitivum esse volunt, antecedentia non restituunt. At
 insequens ἢ indicat, tria hic fuisse enuntiata condicionalia, quibus unus
 idemque infinitivus (ἐντιμον εἶναι) respondet. Sane iam v. 8 de privatis, qui
 aerario deberent, mentio facta est; sed illic de ipso aere alieno remittendo,
 hic de capitis deminutione tollenda praecipitur. 7 ΔΔΕ.

κεν ἔχοντός το ἐπραχσα | μὴ ἔναι πρᾶχσιν πλήγ γῆς
 καὶ οἱ[κίας. ὅσα δ' ἄλλα⁸ χουμβό(λ)α⁹ προτὸ ἐν¹⁰ τοῖς ἐ[διδό-
 ταις πρ]ὸς τὸς ιδιότα[ς] ἔ' ιδιώται πρὸς τὸ κ[οινὸν] ἔ' τοῖ κοινῶι
 20 πρὸς ιδιότη[ν] ἔ' ἐάν τι ἄ[λ]λο γίγ[ν]εται, διαλύεμ π[ρ]ὸς ἀλλέλος·
 ὅτι δ' ἂν ἀμφισβη[τ]ῶσι, δίκας ἔναι ἀπὸ χουμβόλον. τὰς δὲ χουν-
 θέκ[ας] ἀναγράφ[σαν]τας ἐς στέλεν θῆναι ἐς τὸ 'ιερό[ν] τὸ 'Ἀπόλ-
 λονο[ς](?). ὥ[μ]οσαν Ἀθηναίων οἱ στρατηγοὶ | καὶ 'οἱ τριέραρχοι
 25 καὶ οἱ 'οπλίται καὶ εἴ τι[ς] ἄλλος Ἀθηναίων παρῆν, καὶ Σελυμ-
 [β]ριανοὶ π[ι]ανδεμ[ί]. — Ἀλ[κ]ιβ[ιά]δε¹¹ εἶπε· καθὰ χουνέθεντο
 Σε[λυμ]βριανοὶ πρ[ὸς] Ἀθ[η]ναίος, κατὰ ταῦτα ποιεῖν, | καὶ κατα-
 θῆναι ἐ[μ] πόλει ἀναγράφαν(τ)ας¹² τὸς τ[ῆ]ς 'ὄρκος καὶ τ[ῆ]ς συν-
 30 θέ[κ]ας μετὰ τῷ γραμματέος τ[ῆ]ς βολῆς----- ἐν στέλει λιθί[ν]ει
 τέλεσι τοῖς αὐτῶ[ν], καὶ τὸ φάσμα τόδε. | Ἀπολλόδο[ρον] δὲ τὸν
 Ἑμ[π]έδο ἐπαινέσαι καὶ ἀφῆν[αι] αὐτὸν τῆς ομερέας¹³ καὶ ἐ[χ]σαλεῖ-
 35 φσαι τὰ ὀνόμα[τα] τὸν ομέρον τὸν Σελυμ[β]ριανὸν καὶ τὸν ἐγγυε[ν] τὸν
 ἔναι κ[ύ]ριον τὸν γραμ[μ]ατέα τῆς βολῆς, [ο]π[ό]σοι εἰσὶ γεγ[ραμ]μένοι,
 ἐναντί[ο]ν τῷ πρυτάνε[ω]ν μ[α]χον¹⁴ δὲ τὸν Σελυμ[β]ρια-
 νὸν ἀναγρ[ά]φσαι ἐν τῇ αὐτῇ στέλει πρόχσε[νον] Ἀ[θ]ηναίων·
 40 | [ἔ]ναι δὲ κα[ὶ] Ἀπολλόδοροι τὲμ προ[χ]σενίαν, κα[ὶ] θάπερ τοῖ πατρι
 αὐτῶ. τὸς δὲ πρέσβ[εις] καὶ Ἀπολ[λ]όδορον κ[α]λέσαι ἐς πρυτα-
 νεῖον ἐ[π]ὶ χσέν[ια] ἐ[κ] αὐρίον].

8 Supplevi; τὰ δὲ ἄλλα Kum. (Kirchhoff). 9 ΧΕΥΜΒΟΙΑΙΑ Koehler.
 ξύβολα (τὰ) Kum. (Kirchhoff), ξύβολα (') à Sauppe de proxenis Atheniensium.
 Göttingae 1877 p. 44. ξυμβόλαια legendum esse docui Hermae XVI p. 188.
 10 ἐν Kum. (Kirchh.) ἦν Sauppe l. l. 11 Suppl. Kum. Inter vicesimum
 quintum Thargelionis diem Ol. 92, 4, quo Alcibiades in patriam rediit, et
 Boedromionem Ol. 93, 4, quo tempore rursus cum classe profectus est, hoc
 plebiscitum rogatum esse indicavit Kirchhoff. 12 ΞΑΝΓΑΣ. 13 ΟΜΕΓΓΑΣ
 Multa similia scripturae ε pro ει ante vocales exempla, veluti ἐπιμελέας,
 πρωτανέας, πολιτέας, concessit K. Meisterhans Grammatik der att. Inschr. ed. 2
 p. 31 not. 195 sqq. Cf. etiam 56, 38 πρυτανέων. 14 Huius hominis pri-
 mariae partes fuisse videntur in patria Alcibiadi tradenda (Σηλυβρίαν διὰ
 προδοσίας εἶλε Diodor. οἱ — ἐνδιδόντες τὴν πόλιν Plut. l. l.).

54 Tabula marmoris Pentelici eruta in arce Athenarum. Edd.
 Lolling Δελτικὸν ἀρχ. 1888 p. 206 n. 2. Mylonas Bull. de corr.
 Hell. XIII (1889) p. 152. Ex Lollingii apographo Kirchhoff C. I. Att.
 IV, 1, 3 p. 166 n. 62b (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 88
 n. 79).

Θεοί. | Ἐδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ· Ἀντιοχίς ἐπρυτάνευε,
 5 Εὐκλείδης ἐγραμμάτευε, Ἱεροκλῆς ἐπεστάτα, Εὐκτῆμων ἥρχε¹. |
 Διαιτρέφης² εἶπε· ἐπειδὴ ἀνὴρ ἐστὶ ἀγαθὸς Οἰνιάδης ὁ Παλλαι-
 10 σκιάδιος³ περὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀθηναίων καὶ πρόθυμος ποιεῖν
 ὅτι δύνатаι ἀγαθόν, καὶ εἰδὲ ποιεῖ τὸν ἀφικνόμενον Ἀθηναίων
 ἐ Σκίαθον, ἐπαινέσαι τε αὐτῷ⁴ καὶ ἀναγράψαι αὐτὸν | πρό-
 15 ξενον καὶ εὐεργέτην Ἀθηναίων καὶ τὸς ἐκγόνους αὐτοῦ, καὶ ὅπως
 ἂν μὴ ἀδικῇται ἐπιμελῆσθαι τὴν τε βολὴν τὴν αἰ βουλευούσαν
 20 καὶ τοὺς στρατηγούς καὶ τὸν ἄρχοντα τὸν ἐν Σκιάθῳ⁵ ὃς ἂν
 ᾖ ἐκάστοτε. τὸ δὲ ψήφισμα τότε ἀναγράψαι τὸ γ γράμματά
 τῆς βολῆς ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ καταθεῖναι ἐμ πρόλει. καλέσαι
 25 δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ ξένια ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αἶθρον. Ἀντιχάρης
 εἶπε· τὰ μὲν[ν] ἄλλα καθάπερ τῇ βολῇ, ἐς δ[ἐ] τῇ γ γνῶμην

Litteratura Ionica indicio est nos non antiquum tituli exemplum quinto saeculo ad finem vergente (not. 4) incisum tenere, sed postea restitutum, id quod plane confirmatur eis quae de scripturae errore emendando leguntur in fine tituli (not. 6). Sine dubio triginta virorum imperio prior tabula deleta erat ac statim post recuperatam libertatem haec refecta est (Cf. 59, 14 sqq.). M. 4 Ol. 93, 4 (408/7 a. Chr.). 2 Anno 443 a. Chr. Thraces peltastas, quos Demostheni auxilio missuri fuerant Athenienses in Siciliam, cum sero venissent, in Thraciam reducendos mandaverunt Diitrephi (Thucyd. VII, 29, 4. Paus. I, 23, 3). Atque utut de Diitrephe sagittis confixi statua a Pausania descripta iudicatur, certe eum non tum in proelio ad Mycalesum facto occidisse ex Thucydidis narratione apparet, ut nihil obstet quominus eundem existimemus et qui anno 444 a. Chr. Thasi imperium populare everterit (Thuc. VIII, 64, 2) et qui tribus annis post hoc plebiscitum rogaverit. 3 Palaesciathus oppidum ceteroqui ignotum; unum eius vestigium est quod Scylax per. 58 habet Σκιάθος· αὕτη δίπολις, καὶ λιμὴν (vide etiam n. 80, 85 cum not. 34). Sed mature desertum videtur, nam posteriores (Livius XXXI, 28, 6. Strabo IX, 5, 16 p. 436 Cas. Ptolemaeus III, 12, 44) unam Sciathiorum urbem noverunt. Bursian Geogr. v. Griechenland II p. 386 not. 4. 4 Cf. 49⁴. 5 Qui sociis civitatibus praefecti erant ab Atheniensibus, ei plerumque ἄρχοντες addita loci significatione vocabantur (cf. 144, 19 τῶ ἄρχοντι τῶ ἐν Ἀνδρῶν. 142, 4 Ἀνδροτίων — ἄρχας τῆς πόλεως. Aesch. I, 107 ἦρξε δ' ἐν Ἀνδρῶν (Τίμαρχος) πριάμενος τριάκοντα μνῶν τὴν ἀρχήν). Haec sane quarti a. Chr. n. saeculi exempla sunt, sed ex formula foederis anno 378/7 facti (n. 80, 24 sq.), qua id definite vetabatur (μῆτε [φρουρ]ὸν εἰσδεχόμενοι μῆτε ἄρχοντα ὑποδεχόμενοι) iam saeculo quinto hoc moris fuisse eaque re magnum apud socios odium conflatum esse Atheniensibus recte collegit M. Sine dubio ad hoc ipsum praefectorum genus imprimis spectant verba n. 23, 2 sqq. ἐπιμελῆσθαι δὲ αὐτοῦ Ἀθήνης μ[ὲ]ν τοὺς πρυτάνεις καὶ τὴν βουλὴν, ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ πόλει οἵτινες Ἀθηναίων ἀρχοῦσι ἐν τῇ ὑπερορίᾳ. Cf. etiam 49, 45.

30 μεταγράψαι⁶ ἀντ[ι τῷ Σ]χιαθ(ο, δπως ἂν ᾖ γεγρα[μμένον]
 'Οἶν(α)δην τὸν Παλαισ[χιάθιον]'.

6 Cum v. 7. 8 a prima manu, nullo rasurae vestigio, Παλαισχιᾶθιος incisum sit aliter ac n. 49, 7, hoc gravissimum accedit adiumentum illi quod Ionica litteratura nititur argumento, recentius pristinae inscriptionis exemplum hic exstare. M. Ceterum eiusdem generis errorem et correcturam habes n. 49, 49 sqq.

55 Fragmentum tabulae marmoris Pentelici inventum Athenis in arce. Edd. Pittakis 'Εφ. ἀρχ. 1604. Rangabé Ant. Hell. 482. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 92 (Syll.¹ 47). Cf. quae de titulo dixerunt P. Foucart Rev. arch. XXXIII (1877) p. 259 et Kirchhoff C. I. Att. IV, 1, 4 p. 11.

-----οι----- | -----ν. ὀρκῶσα[ι δὲ πρεσβεῖαν ἐλθῶσαν
 ἐκ]-----]ς μετὰ τῶν [ὀρκωτῶν Ἀθηναῖος καὶ ἀπογράψαι]
 5 τὸς ὁμόσα[ν]τας. δ[πως δ' ἂν ὁμόσωσι ἀπ]αντες,] ἐπιμελῶσθ[ων]
 οἱ σ[τρατηγ]οί. κατὰ τάδε | -----]ος ὁμόσαι· οὐκ ἀπο[στή]-
 σμαι ἀπὸ τῷ | δῆμο τ]ῷ Ἀθηνα[ίων] οὔτε τέ[χνη]ι οὔτε μηχαν[ῇ]
 νῇ | οὐδεμ[ι]ᾷ οὐδ' ἔπ[ε]ι οὐδὲ [ἔργωι, οὐδὲ τῷ ἀφισ[ταμέν]ωι
 10 πείσμαι. καὶ [ἐὰν ἀφιστῇ τις, κατεβ[ῶ]ν Ἀθηνα[ίοις]. καὶ τὸν
 [φ]ό[ρον] ὑποτελῶ Ἀθηνα[ίοις, ὃν ἂν] πείθω [Ἀθηναῖος -----]

Litterae Ionicae στοιχηδὸν dispositae. Memorabilis est consensus huius tituli cum 47, 46—27, qui ostendit haec omnia tralatitia fuisse in foederum formulis. Propter litteraturam tituli Ionicam Foucartus de anno Ol. 97, 4 (392/1 a. Chr.), quo Thrasybulus Antissam et Eresum κατ' ὁμολογίαν cepit (Diodor. XIV, 94, 4) cogitans v. 2. 3 [ἐξ | 'Αντίσση]ς et v. 6 [Ἀντισσα]ίους reposuit. Atqui iam tum Athenienses imperium quale usque ad pugnam ad Aegos potamos in socios exercuerant restituere conatos esse cum neque traditum neque veri simile sit, minime a veri specie abhorret, titulum aliquot annis Euclidis magistratu antiquiorem esse (Cf. n. 46. 54. 56). Quare cum Kirchhoffio ad sociam aliquam urbem, quae post defectionem Alcibiadis victoriis in fidem populi Atheniensium redire coacta est, titulus referendus videtur. Quod ille coniecit, fortasse tituli 53 fragmentum esse ideoque de Selymbrianis intelligendum, propter scripturae rationem veri simile non est. Nam cum hic ubique (quinque exempla exstant) Ω scribatur, illuc ter Ω, viciens ter O legimus.

56 Tabula marmoris Pentelici cum anaglypho repraesentante deas tutelares Athenarum et Sami dextris iunctis. In superiore

fragmento huius plebisciti maxima pars, in inferiore post exiguas versuum 36—39 reliquias plebiscitum duobus annis recentius n. 57. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχ. 1889 p. 24 n. I. Ex ectypo chartaceo J. H. Lipsius Leipziger Studien XIII p. 444. Ex apographo a Lollingio transmissio Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 4 n. 4 b. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 89 n. 80 A). Cf. quae adnotavit W. Judeich Kleinasiatiscche Studien p. 26 not. 2.

Κηφισοφῶν Πατιανιεύς¹ | ἐγραμμάτευε.

Σαμίους ὄσοι μετὰ τὸ δῆμο τὸ Ἀθηναίῳ ἐγένοντο.

δ' Ἐδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ· Κεκροπίς ἐπρυτάνευε², Πόλυμνις Εὐωνυμεύς | ἐγραμμάτευε, Ἀλεξίας ἥρχε³, Νικοφῶν Ἀθμονεύς ἐπεστάται· γνῶμη Κλεόφο⁴ | καὶ συνπρυτάνεων⁵· ἐπαινέσαι τοῖς πρέσβεσι⁶ τοῖς Σαμίους τοῖς τε προτέροις ἦχοσι καὶ τοῖς νῦν⁷ καὶ τῇ βολῇ καὶ τοῖς στρατηγοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις |

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν, sed non plane aequa versuum longitudine, ut nonnulli 58, plerique 59—64 litteras habeant. 1 Is eodem scribae munere functus est duobus annis post (n. 57, 46) deinde inter quaestores rerum sacrarum Minervae aliorumque deorum fuit a. 398/7 a. Chr. (C. I. Att. II, 652, 3); idem videtur qui plebiscitum primum n. 57 rogavit quique ab Isaeo V, 5 commemoratur. Filius Callibius Cephisophontis f. 378/7 a. Chr. scriba senatus (n. 80, 2), nepos Cephisophon Callibii f. senator a. 843/2 a. Chr. (n. 495, 28), haud ignobilis Demostheneae aetatis homo (Schaefer Dem. I² p. 448. II² p. 494 not. 2). 2 Alteram aut tertiam prytaniam fuisse, ut haec ineunte auctumno a. 405 a. Chr. incisa videantur, Lipsius inde collegit, quod proelium ad Aegospotamos, quo hoc decretum manifesto recentius est, iam constat Alexia archonte, i. e. post mensem Iunium 405 a. Chr. factum (Arist. Ἀθ. πολ. 34, 2 τῷ δὲ ὕστερον ἔται ἐπ' Ἀλεξίου ἀρχοντος ἡτύχησαν τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν), neque vero multo post, siquidem is cui Lysias orationem XXI scripsit, iam inde redux Prometheis, quae in mensem Boëdromiona aut Pyanopsiona incidunt, gymnasiarchus fuit. 3 Ol. 93, 4 (405/4 a. Chr.). 4 Κλεόσοφος Εὐωνυμεύς scriba quaestorum Minervae fuit anno 403/2 aut 402/1 a. Chr. (C. I. Att. II, 642, 4). Duos homines qui idem rarissimum nomen gererent eodem tempore in republica versatos esse probabile certe non est; atqui prytania tum fuit Cecropidis, Euonymenses vero Erechtheidis sunt. Quare coniecerim priorem prytaniam fuisse Erechtheidis, et ad eius prytanes etiamtum rem delatam esse, sed ante comitia novam introisse Cecropidis prytaniam: ex ea re fortasse formula inusitata (not. 5) orta est. 5 Prytanum nunquam sic mentio fit; sed eadem formula occurrit in praetoribus (γνῶμη στρατηγῶν) et legum conscriptoribus [γνῶμη] τῶν συγγραφέων (C. I. Att. I, 58, 8). Lipsius. 6 Cf. n. 494. 7 Duas igitur legationes eo temporis spatio, quod inter res in Hellesponto male gestas et Athenas obsidione cinctas medium erat, Samii Athenas miserunt ut suam fidem testarentur et illorum

Σαμίους, ὅτι ἐσὶν ἄνδρες ἀγαθοὶ καὶ πρόθυμοι ποιῆν ὅτι δύναν-
 10 ται ἀγαθόν, || καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτοῖς ὅτι δοκῶσιν ὀρθῶς
 ποιῆσαι Ἀθηναίους καὶ Σαμίους. καὶ ἀντὶ ὧν εὖ πεποιθήκασιν
 Ἀθηναῖος καὶ νῦν περὶ πολλοῦ ποιοῦνται καὶ | ἐσηγῶνται ἀγαθὰ·
 δεδόχθαι τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Σαμῖος Ἀθηναῖος ἔναι, |
 πολιτευομένος ὅπως ἂν αὐτοὶ βόλωνται· καὶ ὅπως ταῦτα ἔσται
 ὥς ἐπιτηδεύματα ἀμφοτέροις, καθάπερ αὐτοὶ λέγουσιν, ἐπειδὴν
 15 ἐρήνη γένηται, τότε περὶ || τῶν ἄλλων⁹ κοινῇ βουλευέσθαι· τοῖς
 δὲ νόμοις χρῆσθαι τοῖς σφετέροις αὐτῶν | αὐτονόμος ὄντας, καὶ
 τὰλλα ποιῆν κατὰ τὸς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας, καθάπερ | ξύν-
 κειται Ἀθηναίους καὶ Σαμίους· καὶ περὶ τῶν ἐγκλημάτων δ' ἀγ-
 γίγνηται | πρὸς ἄλλήλους διδόναι καὶ δέχεσθαι τὰς δίκας κατὰ
 τὰς συμβολὰς τὰς ὅσας⁹. | [ἐ]άν δέ τι ἀναγκαῖον γίγνηται διὰ
 20 τὸν πόλεμον καὶ πρότερον περὶ τῆς πολ[ε]μίας, ὥσπερ αὐτοὶ
 λέγουσιν οἱ πρέσβεις, πρὸς τὰ παρόντα βουλευομένους ποιῆν, | [ῆ]ν
 ἂν δοκῇ βέλτιστον ἔναι. περὶ δὲ τῆς ἐρήνης, ἐὰν γίγνηται,
 ἔναι κατὰ ταῦτά, | [χ]αθάπερ Ἀθηναίους, καὶ τοῖς νῦν οἰκῶσιν
 Σάμον¹⁰. ἐάν δὲ πολεμῆν δέη, παρασχι[ε]υ[ε]ῖσθαι αὐτὸς, ὥς
 ἂν δύνωνται ἄριστα, πράττοντας μετὰ τῶν στρατηγῶν. | [ἐ]άν
 δὲ πρεσβείαν ποι πέμπωσιν Ἀθηναῖοι, συμπέμπειν καὶ τὸς ἐξάμου
 25 παρόντας || [ἐ]άν τινα βόλωνται, καὶ συνβουλευέν ὅτι ἂν ἔχωσιν
 ἀγαθόν. ταῖς δὲ τριήρεσι | [ταῖς] ὅσαις ἐς Σάμω¹¹ χρῆσθαι

auxilium implorarent. Non recte Diodorus XIII, 406, 8 narrat Lysandrum statim post victoriam ad Aegospotamos Samum se contulisse oppidumque obsedis-
 8 De reliquis quidem rebus post pacem factam demum utrique coniunctim consultabunt, legibus vero suis etiam in posterum, etiamsi Athenienses facti sint, uti Samios iam nunc constituitur. 9 Pactum de litibus Atheniensium et Samiorum diiudicandis (συμβολαί) factum erat cum utrique separatam rempublicam haberent; iam cum Samii omnes civitate Attica donati essent, num tale pactum inter eiusdem reipublicae cives etiam valeret non inepte dubitari poterat; quare definite confirmatur; idem valet de legibus (v. 45. 46). 10 Non simpliciter dicitur Σαμίους, ne si exulibus Lacedaemoniorum fautoribus vi a Lysandro restitutis expellerentur Atheniensium amici, illi hoc foederis loco niti possent. Eodem spectat argumenti index v. 2 Σαμίους ὅσοι μετὰ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων ἐγένοντο. 11 Cf. Diodor. XIII, 404, 2 ὅς (i. e. Φιλοκλέης) ἐπεὶ κατέπλευσε πρὸς Κόνωνα εἰς Σάμον, τὰς ναῦς ἀπάσας ἐπλήρωσε τρεῖς πρὸς ταῖς ἑκατὸν ἐβδομήκοντα. τούτων εἴκοσι μὲν ἔδοξεν αὐτοῦ καταλιπεῖν, ταῖς δ' ἄλλαις ἀπάσαις ἀνήχθησαν εἰς Ἐλ-
 λήσποντον, ἡγουμένου Κόνωνος καὶ Φιλοκλέους. Has Athenienses, quoniam aliter socios fidelissimos iuvare Lysandri impetu ipsis Athenis imminente non possunt, Samiis permittunt. Lolling.

αὐτοῖς δῶναι ἐπισκευασαμένοις καθ' ὅτι ἂν αὐ[τοῖς δ]οκῇ· τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριηράρχων, ὧν ἦσαν αὐταὶ αἱ νῆες, ἀπογράψαι | [τὸς πρέσβ]ες τῷ γραμματεῖ τῆς βολῆς καὶ τοῖς στρατηγοῖς, καὶ τούτων εἰ πό | [τί ἐστὶν ὄφλημα] γεγραμμένον ἐν τῷ δημο-
 30 σίῳ, ὡς παρεληφότες τὰς τριήρες, || [ἅπαντα ἐξαλειψάν]των οἱ νεωροί¹² ἀ[π]ανταχόθεν· τὰ δὲ σκεύη τῷ δημοσίῳ | [πραξάν- των ὡς τάχιστα κα] ἐπαναγκασάντων ἀποδῶναι τὸς ἔχοντας τούτων | [τι ἐντελῆ. γνωμὴ Κλεόφο καὶ σ]υνπρυτάνεων¹³· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βολῇ, | [ἔναι δὲ τὴν δωρεῖαν¹⁴ Σαμίων τοῖς ἡ]χοσιν, καθάπερ αὐτοὶ αἰτῶνται, καὶ νῆμαι | [αὐτὸς αὐτίκα μάλα ἐς τὸς δῆμος καὶ τὰς φυλάς δέκαχα¹⁵. καὶ τὴν πορείαν
 35 παρα[σ]κευάσαι τοῖς πρέσβεσι τὸς στρατηγὸς ὡς τάχιστα καὶ Εὐμάχῳ καὶ τοῖς | [ἄλλοις Σαμίοις πᾶσι τοῖς μετὰ Εὐμάχῳ ἡ]χοσι ἐπαινέσαι¹⁶ ὡς ὅσιν ἀνδράσιν | [ἀγαθοῖς περὶ τὸς Ἀθη- ναίους· καλέσαι δ' Εὐμ]αχὸν ἐ[πὶ δ]εῖπνον¹⁷ ἐς τὸ πρυτανεόν¹⁸ | [ἐς αὖριον. ἀναγράψαι δὲ τὰ ἐψηφισμένα τ]ὸν γραμμ[ατέα τῆς βο]λῆς μετὰ τῶν | [στρατηγῶν ἐστήληι λιθίνῃ καὶ καταθ]ῆναι
 40 ἐς πόλι[ν, τοὺς δὲ ἐλλην]οταμίας || [δῶναι τὸ ἀργύριον· ἀναγράψαι δ' ἐν Σά]μῳ κατὰ ταῦτά τε[λ]ε[σι] [τοῖς ἐκέ]νων.

12 Cf. Hesych. νεωρός· νεωριόφλαξ. In titulis Atticis praeter hunc locum recentiore nomine ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρῶν vocantur (n. 153, 14. 530, 1. 3).
 13 Cf. not. 4. 5. 14 Cf. n. 57²⁵. Hic quoque diphthongum fuisse docet lacunae ambitus. 15 Omnes quidem Samii civitatem nacti sunt, sed in praesentia ei modo, qui Athenas venerunt, in tribus et pagos distribuuntur, quia reliquis id nullam utilitatem haberet. 16 Cf. 49⁴. 17 Non ἐπὶ ξένια, quia Samii iam Athenienses sunt (v. 12). 18 Cf. 53¹².

II.

A fine belli Peloponnesiaci ad Alexandri Magni mortem.

57 Inferius fragmentum eiusdem tabulae, cuius in superiore nuper invento est maxima pars tituli antiquioris n. 56, cum paucis reliquiis postremorum illius populisciti versuum habet haec decreta, quae ediderunt Kumanudis Ἀθηναίου V p. 92. Koehler

C. I. Att. II p. 393 n. 4 b (Syll.¹ 48. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 424 n. 64). Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1889 p. 26 n. II. III. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 90 n. 80 B).

[Ἦδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Πανδ]ιονίς ἐπρυτάνευε,
 Ἀγύρριος Κ[ολλυτεὺς¹ | ἐγραμμάτευε, Εὐκλείδης ἤρχε², Κα]λ-
 λίας Ὡαθεν ἐπαστάτει³. Κηφισοφῶν⁴ [εἶπεν· | ἐπαινέσαι τὸς
 Σαμῖος ὅτι εἰσιν] (ἄ)νδρες⁵ ἀγαθοὶ περὶ Ἀθηναίους, καὶ ἅπ[αντα |
 κύρια εἶναι ἀ πρότερον⁶ ὁ δῆμος] ἐψηφίσατο ὁ Ἀθηναίων τῷ
 5 δῆμῳ τῷ Σα[μίων ||] τοὶ κελεύουσιν⁷
 ἐς Λακεδαίμονα θντινα --- | σδέονται
 Ἀθ(η)ναίων⁸ συνπράττεν προσελέσθαι | συν-
 πρατ]τόντων τοῖς Σαμίοις ὅτι ἂν δύνωνται ἀγαθ[ο]ν -- |
] ἐκένων· ἐπαινῶσι δὲ Ἀθηναῖοι Ἐφεσίος καὶ
 Νοτ[ιᾶς⁹, | ὅτι προθύμως ἐδέξαντο]¹⁰ Σαμίων τὸς ἔξω ὄντας·
 10 προσαγαγῆν δὲ τὴν πρεσβεία[ν || τῶν Σαμίων ἐς τὸν δῆμ]ον χρη-
 ματίσ(α)σ(θ)αι¹¹ ἐ(ά)ν¹² το δέωνται. καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ | [δεῖπνον
 τὴν πρεσβείαν τῶν Σαμίων ἐς τὸ πρυτανέον ἐς αὐρίον: Κηφι-
 σοφῶν | [εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα κ](αθ)άπερ¹³ τῇ βολῇ, ἐψηφίσ(θ)αι¹⁴
 δὲ Ἀθηναίων τῷ δήμῳ κύρι(α)¹⁵ | [εἶναι τὰ ἐψηφισμ]έν(α)¹⁶
 πρότερον περὶ Σαμίων, καθάπερ ἡ βολή προβολεύσασα | [ἐς τὸν
 δῆμον ἐσ]τήνεγκεν¹⁷. κ(α)λέσαι¹⁸ δὲ τὴν πρεσβείαν τῶν Σαμίων
 15 ἐπὶ δεῖπνον¹⁹ || [ἐς τὸ πρυτανεῖ]ον ἐς αὐρίον.

Titulus exaratus στοιχηδὸν litteratura Ionica volgari. 4 Supplevit Koehler coll. Dem. XXIV, 434. 2 Ol. 94, 2 (403/2 a. Chr.). Infra v. 47 exstat pars nominis, quod a Koehlero recte suppletum esse superiore parte tabulae inventa (n. 56) luculentissime confirmatur. Nam Samios partium popularium, qui post cladem in Hellesponto acceptam soli in fide manserant (Xen. Hell. II, 2, 6) ideoque a Lysandro patria expulsi erant (Xen. Hell. II, 3, 6), statim post restitutum Athenis populare imperium haec praemia fidei suae accepisse consentaneum est. 3 Prytanum, non proëdorum, epistatam esse demoticum indicat, nam Ὡα pagus Pandionidis est. 4 Cf. 561. 5 ΔΝΑΠΕΞ. 6 Cf. n. 56. 7 Vs. 5—8 ut probabili ratione supplerem mihi non magis contigit quam Kumanudi et Koehlero. Id tamen certum est, quod Koe. indicavit, Samios Spartam legatos missuros ab Atheniensibus petivisse ut ipsi quoque legatione missa se adiuvarent, idque ab Atheniensibus libenter concessum esse. 8 ΑΘΙΝΑΙΩΝ. 9 Νοτ[ιᾶς] Kum. (Koe.), quod emendavi. 10 Supplevi. 11 ΤΙΞΔΣΟΑΙ. 12 ΕΔΝ. 13 ΔΟΑΠΕΡ. 14 ΙΣΟΑΙ. 15 ΚΥΡΙΑ. 16 ΕΝΔ. 17 Cur hoc, quod iam decretum est in plebiscito principali (v. 3. 4), repetatur in additamento, obscurum est, neque haec difficultas expedita esse mihi videtur ab Hartelio p. 240. 18 ΚΔΑΕΞΑΙ.

[Ἐδοξεν τῇ βολῇ] καὶ τῷ δήμῳ, Ἐρεχθίδης ἐπρότανευεν, Κηφισοφῶν Πα[ιαν]ιεὺς²⁰ ἐγραμμάτευε, Εὐκλ[είδης] ἤρχε, Πό-
(θ)ων²¹ ἐκ Κηδῶν ἐπεστάτει²². Εὐ[-----] εἶπε· | ἐπαινέσαι Ποσῆν
τὸν Σάμιον διὰ ἀνὴρ ἀγαθός ἐστ[ιν] περὶ Ἀθηναίος· καὶ (ἀ)ν(θ)²³
ῶν²³ | [εὐηργέτηκε τὸν δῆμον²⁴, δ]όναι αὐ[τῷ] τὸν δῆμον δωρεῖ(α)ν²⁵
20 πεντ(α)κοσί(α)ς δρ(α)χμ(α)ς²⁶ || [., οἱ δὲ
ταμ[ε]ται δόντων τὸ ἀργύριον. προσαγαγὲν δὲ αὐτὸ[ν] ἐς τὸν δῆ-
μον καὶ εὐρέσθαι πα[ρ](α)²⁷ τὸ δῆμον διὰ (ἀ)ν²⁸ δύνηται ἀγα(θ)όν.²⁹
τὸ δὲ βιβλίον | [τὸ ψήφισματος παραδόναι³⁰ αὐτῷ τὸν γραμμα-
τέα τῆς βολῆς (α)ὐτίκα³¹ μάλα· | [καλέσαι δὲ ἐπὶ ξένια Σαμῖος
τὸς] ἤκοντας ἐς τὸ πρυτανεόν ἐς αὐριον.

[. εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθά[περ] τῇ βολῇ,
25 ἐπ(α)ινέσ(α)ι³² δὲ Ποσῆν τὸν || Σάμιον καὶ τὸς ὕες, ἐπειδὴ ἄνδρες
ἀγ[α](θ)οί³³ εἰσιν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, | [καὶ κύρια εἶναι
τὰ ἐψηφισμένα πρότερον ὑπὸ τῷ δήμῳ τῷ (Ἀ)θη(ν)αίων³⁴. καὶ
ἀναγρα[ψάτω] ὁ γραμματεὺς τὸ ψήφισμα ἐστήλη]ι λι(θ)ίνῃ³⁵, οἱ
δὲ ταμίαι³⁶ παρασχόντων | [τὸ ἀργύριον -- δόναι δὲ -- Πο]σῆι
δωρεάν τὸν δῆμον χιλίας δρ(α)χμ(α)ς³⁷ | [.
30, ἀπὸ δ]ὲ τῶν χιλίων δραχμῶν στέφανον ποῖσσαι καὶ
ἐπιγράψαι τούτῳ στεφανῶν αὐτὸν τὸν δῆμον ἀνδρ(α)γ(αθ)ίας³⁸
ἔνεκα καὶ | [εὐνοίας τῆς ἐς Ἀθηναίος. ἐπαινέσαι³⁹ δὲ] καὶ Σα-
μῖος διὰ εἶναι ἄνδρες ἀγά(θ)οι⁴⁰ [περὶ Ἀθηναίος: εἰάν δὲ το
δέωνται παρὰ] τὸ δῆμον⁴¹, προσάγειν αὐτὸς τὸς πρυτάν[εις] ἐς τὴν

19 Cf. 56¹⁷. 20 Idem videtur qui prius plebiscitum rogaverat (not. 4).
21 ΠΥΘΩΝ. 22 Κηδοί Erechtheidis sunt, cf. not. 3. 23 ΑΝΘΩΝ.
24 Supplevi. 25 Haec est antiqua et legitima scriptura. Cf. n. 129, 22.
138, 3. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschr. ed. 2 p. 34 not. 195; δωρεά
(v. 28), quod nobis familiare est, origine non diversum a πρυτανεία, ὁμηρέα
similibusque, de quibus dixi n. 53¹². 26 In hoc versu α ubique Λ est.
27 ΡΛ. 28 ΑΝ. 29 ΑΓΛΩΟΝ. 30 Supplevi. 31 ΑΥΤΙΚΑ.
32 ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ. 33 ΑΟΟΙ. 34 ΑΘΗΝΑΙΩΝ. 35 ΛΙΘΙΝΗ. 36 Quae-
stores Minervae Poliadis (οἱ ταμίαι τῶν τῆς θεοῦ), quorum ex aerario etiam
C. I. Att. II, 47 (n. 80). 37. 44. 84. 86 (n. 118) impensae plebiscitorum inciden-
dorum erogantur. Hartel p. 134. 37 ΔΡΑΧΜΑΣ. 38 ΑΝΔΡΑΓΛΟΙΑΣ.
39 Supplevi. Koehler retinui, praeterquam quod pro ἐπιγράψαι scripsi
ἐπαινέσαι, et antea, ut numerus litterarum constaret, εὐνοίας pro φύλας.
40 ΑΓΛΩΟΙ. 41 Haec sic constituit Koehler (probante Hartelio p. 176):
διὰ εἶναι ἄνδρες ἀγαθοί. [ἵνα δὲ εὐρωγῶνται καὶ ἄλλοι ἀγαθὸν παρὰ] τοῦ δήμου.
A quo discedendum iudicavi cum quia etiam v. 22 additur περὶ Ἀθηναίους,
tum quia particula ἵνα a sollenni huius quidem aetatis usu aliena est (Bursian
Ber. der Ak. zu München 1879 p. 113 sqq.). Accedit quod infinitivus προσάγειν

πρώτην⁴² ἐκκλησίαν μετὰ τὰ ἱερ]ά· προσ(α)γαγῆν⁴³ δὲ κ(α)ι⁴⁴
 τὸς ὕἄς τὸς Ποσέο | τὸς πρυτάνες ἐς τὴν βολὴν ἐς τὴν πρώτ]ην
 35 ἔδραν. καλέσ(α)ι⁴⁵ δὲ κα[ι ----- ||
] καὶ Σαμίων τὸς ἐπ[ιδημῶντας⁴⁶ -----]

(non προσαγαγεῖν) aptior est meae lectioni quam Koehlerianae. 42 Proxima
 quaeque contio postquam Samii aliquid a populo petiverint significatur.
 43 ΠΡΟΣΕΛΓΑΓΕΝ. 44 ΚΑΙ. 45 ΚΑΛΕΞΕΔΙ. 46 Supplevi.

58 Fragmentum tabulae marmoris Pentelici inventum in arce
 Athenarum. Edd. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 163.
 Lolling Sitzungsber. der Ak. der Wissensch. zu Berlin 1887 p. 1060.
 Ex ectypo eiusdem Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 4 n. 5c. Cf. quae
 de titulo disputaverunt Koehler Hermae XXVII p. 68 sqq. et U. von
 Wilamowitz-Möllendorff Aristoteles und Athen I p. 188.

[----- τὸ δὲ ψήφισμα τόδε κα]ι τὸ πρότερον γεγόμενον Ἑρα-
 κλειδ]η¹] | ἀνα[γ]ρά[ψ]αι [τ]ὸ[ν] γραμματέα τῆς βολῆς κα]ι θῆναι
 ἐν πόλει.

[Ἑ]δοξεν τῇ βολῇ [καὶ τῷ δήμῳ,|.] ἐπρυτάνευεν,
 5 Σ[... ἐγραμμάτευεν,] || . εοκλειδ]ης ἐπεστ[ά]τε· |
 ε]ίπεν· Ἑρακλειδ]ην [τὸν Κλαζομένιον² ἀν]αγρ]άψαι τὸ γ γραμ-

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Incisum titulum intra
 annorum 408 et 387 a. Chr. terminos formula ἐν πόλει (v. 2. 9) arguit, cui
 aetati etiam O et E constanter scriptae pro OY et EI in simplicium voca-
 lium significatione optime conveniunt. 4 Heraclidem Byzantium, qui a. 390
 a. Chr. patriam Thrasybulo tradidit eaque de causa postea cum expulsus
 esset proxenia, euergesia, immunitate donatus est ab Atheniensibus (Dem.
 XX, 60), intellexit F. Sed cum hac opinione ea quae infra de legatione Athe-
 niansium ad regem missa legerentur (v. 14 sqq.) pugnare demonstravit K. et
 ea ipsa de causa Heraclidem Clazomenium hic indicari statuit. Is tum qui-
 dem, cum hae litterae lapidi inciderentur, iam civis Atheniensis fuit (cf.
 not. 3). Sed vides duo hic fuisse decreta, quorum primo definite praescri-
 bitur, ut ea quae antea honorifice de eodem homine decreta sint, eidem
 lapidi incidantur. Itaque proxeniam et immunitatem multo ante (fere 423
 a. Chr., cf. not. 4) ei delatam esse statuendum est; initio saeculi quarti civitas
 ei decreta est; cui plebiscito, cuius extremi modo duo versus aetatem tulerant,
 illud antiquius subiungebatur. 2 Cf. Plat. Ion 544 C ὦ βέλτιστε Ἴων,
 Ἀπολλόδωρον οὐ γινώσκεις τὸν Κυζικηνόν; Ποῖον τοῦτον; Ὅν Ἀθηναῖοι πολλὰς
 αὐτῶν στρατηγὸν ῥηγνται ξένον ὄντα· καὶ Φανοσθένη τὸν Ἀνδριον καὶ Ἑρα-
 κλειδ]ην τὸν Κλαζομένιον, οὓς ἤδε ἡ πόλις ξένους ὄντας, ἐνδειξαμένους ὅτι δεῖοι

μ[ατέα τῆς βολῆς πρόξ[ενο]ν καὶ εὐεργέτη[ν καθ' ὅτι ἂν³ τῷ
 10 δῆμῳ] δοκῇ καὶ θῆναι ἐ[ν πόλει, ἐπειδὴ εὖ ἐπ[ή]ρ[η]σεν τὰς
 Ἀθηναίω[ν] πρεσβείας καὶ ἐν π[ᾶ]σι ἀ[ν]ήρ ἐστι ἀγαθ[ός] ἐς τὸν
 δῆμον τὸν Ἀ[θη]ν[αίων]. Θεοκυδίδ[ης] εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα χ[α]θάρ[η]περ
 τῇ βολῇ· ἐ[π]ειδὴ δὲ οἱ πρέσβεις | οἱ πα[ρ]ὰ βασιλέως ἤχ[ον]τες⁴
 15 ἀγγέλλοσι Ἡ[ρα]κλ[ε]ίδην συμπράτ[τε]ν ἑαυτοῖς προθύ[μ]ως⁵ ἔ[ς] τε
 τὰς) σπονδὰς [τὰς πρὸς βασιλέα ἔ[ς] τε ἄ]λλο ὅτι ἐπαγγέ[λειαν]⁶,
 ἔναι Ἡρακλε[ίδη] γῆς ἔγκτησιν κα[ὶ] οἰκίας Ἀθήνησιν καὶ ἀ[ρ]τέ-
 20 λειαν καθάπερ τοῖς ἄλλοις πρ[ο]ξένοις· καὶ ἑάμ πο βί[α]σθῃ
 | π[ε]ρὶ αὐτῷ τ-----

λόγου εἶσιν, καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἀγει. Arist. Ἀθ. πολ.
 c. 41, 3 μισθοφόρον δ' ἐκκλησίαν τὸ μὲν πρῶτον (post populare imperium a.
 403 a. Chr. restitutum) ἀπέγνωσαν ποιεῖν. οὐ συλλεγομένων δ' εἰς τὴν ἐκκλη-
 σίαν ἄλλα πολλὰ σοφισμένων τῶν πρυτάνεων, ὅπως προσιστῇται τὸ πλῆθος πρὸς
 τὴν ἐπικύρῳσιν τῆς χειροτονίας, πρῶτον μὲν Ἀγύρριος ὀβολὸν ἐπόρισεν, μετὰ δὲ
 τοῦτον Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος ὁ βασιλεὺς ἐπικαλούμενος διώβολον, πάλιν δ'
 Ἀγύρριος τριώβολον. Reliqua testimonia ab his duobus pendere omnia mo-
 nuit K. Peregrinum neque praetorem creari neque ad populum ferre potuisse
 sponte patet, ut et hunc et eos qui a Platone cum eo commemorantur cives
 ascripticios (δημοποιητούς) fuisse statuendum sit; quos pristinae patriae
 nomine indicari eo minus habet offensionis quia apud Graecos non, ut apud
 Romanos, antiquam civitatem amittebat qui aliam nanciscebatur. Cum roga-
 tionem de duobus obolis non multo post Euclidis annum latam Aristotelis
 narratio indicet, scriptura tituli vero Heraclidem utique non ante 403 a. Chr.
 civitate donatum doceat, perquam probabile est eum de imperio populari
 restituendo nescio quo modo bene meruisse eiusque rei praemium ius civi-
 tatis tulisse; nam antiquiora beneficia (not. 5) proxenia et immunitate remu-
 neratus erat populus. 3 Sic supplere malui quam καὶ ὅτι ἂν cum K. Nam
 ἀναγράφει Ἡρακλείδην ὅτι ἂν τῷ δῆμῳ δοκῇ mihi paullo durior structura
 videtur. Sententia eadem manet: quo iure et qua condicione eum proxenum
 uti iusserit populus. 4 Anno 423 a. Chr. aut paullo post Epilycus Tisandri
 f., Andocidis oratoris avunculus, legatus Atheniensium foedum cum Dario II
 Persarum rege fecit (Andoc. III, 29), quod hic v. 46 intellegendum esse egregio
 acumine perspexit K. 5 Heraclides etiamtum peregrinus, sed fautor Athe-
 niensium sua sponte Tisandrum eiusque collegas adiuvit. Videtur tum apud
 regem versatus esse medici aut interpretis officio fungens. Non multo post
 cum Athenas domicilium transtulisset, proxeniae honore affectus est. Cogno-
 mine βασιλεύς commemorato ab Aristotele (v. not. 2) irrita est hominis vanilo-
 quentia, qua per colloquium usquequaque regem Persarum suamque cum eo
 familiaritatem iactabat. K. 6 ἔς τε τὰς σπονδὰς [τὰς γενομένας καὶ ἐς] ἄλλο
 ὅτι ἐπαγγέ[λειαν], Wil., qui utique recte pro Koehleriano ἐπαγγέ[λοιεν] ab Atti-
 corum more alieno (Kühner-Blass Gr. Gramm. I, 2 p. 344) aoristum primum
 restituit.

59 Tabula marmoris Pentelici fracta in tres partes, ex quibus cum unam iam publici iuris fecissent Pittakis Έφ. άρχ. 214 et Rangabé Ant. Hell. 495, omnes coniunxit et edidit C. Curtius Hermæ IV p. 404. Koehler C. I. Att. II 3 (Syll.¹ 49. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 416 n. 62. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 91 n. 84).

Θεοί. | [Αμόντο]ρος, Εύρυπόλο, | [Άργε]ιο, Λόχρο, Άλχιμο.

5 [Έδοξε]ν τῇ βολῇ· Οἰνήις || [ἐπρυ]τάνευε, Δεξιθεος ἐγ[γραμ]μά-
τευε, Δημοκλῆς ἐπε[σ]τάτε· Μονιπιδης εἶπε· Ἀ|μόντορι καὶ
10 Εύρυπόλῳ καὶ Ἀργείῳ καὶ Λόχρῳ κα|| Ἀλχιμῳ τοῖς Ἀπη-
μάντο | παισί¹, ἐπειδὴ καθιρέθη | ἡ στήλη [ἐ]πὶ τῶν τριάκον[τ]α,
15 ἐν ᾗ ἦ[ν] αἱ τοῖς ἡ προξεν[ι]α, ἀναγράφ[αι] τὴν στήλην || τὸν γραμ-
μα[τέα] τῆς βολῆς | τέλεσι τοῖς Εύρυπόλῳ². καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ
ξένια Εὐρύπυλον ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὐρίον.

Titulus exaratus στοιχηδόν (praeter v. 4 qui maiores litteras habet), litterarum forma vulgari. Proximis post Euclidem annis incisum ex argumento apparet. 4 Thasios esse ex C. I. Att. II 4 collegit Koehler; illic enim inter sat multos homines, quos ex ea insula oriundos nomina demonstrant, [Αμόντο]ρ Ἀπημάντου recensetur; ibidem v. 5 sqq. [τοῖς] [ἄ]λλ[οις] τοῖς φεύ-
γουσι] Θασιῶν (aut Θάσον) ἐπ' αὐτ[ῶν] χ[ι]σμῶι feliciter supplevit A. Wilhelm Eranos Vindobonensis p. 248. 2 Cf. n. 54. Illic eiusmodi tabulam restitutam habemus, hic decretum de restituenda.

60 Tabula marmoris albi supra et infra fracta, eruta Deli. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 42 sqq. (Roehl I. G. A. p. 33 n. 94. Syll.¹ 50. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 445 n. 64. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 472 n. 180).

5 ν | . . . καὶ θ[υέο]ν¹ καὶ ναφῶν καὶ τὸν χ[ρ]εμάτων
τὸν τῷ θῷ².

Vs. 4—6 litteratura Laconica antiqua, reliqua vulgari Ionica exarata sunt. Decretum Lacedaemoniorum, cuius hae reliquiae exstant, non modo Deli propositum fuisse, sed ad ipsas Deliorum res pertinuisse H. inde collegit, quod v. 45. 46 archon Delius inscriptus est. Neque veri dissimilis est eiusdem coniectura, hoc decreto Lacedaemonios Atheniensibus victis (cf. not. 3) reddidisse Deliis iura ab illis ademta. 4 Supplevit Roehl. ἡ[μῶν] multo minus apte Homolle. 2 Apollinis; verbum quod significaret Deliis templorum et pecuniarum sacrarum tutelam reddi, initio periit. H.

ἐβασίλευον
 Ἄγας, Πausανίας³
 ἔφοροι ἦσαν
 10 Θυωνίδαας
 Ἀριστογενίδαας
 Ἀρχίστας
 Σολόγας
 Φεδίλας
 15 ἐν Δήλῳ [ἤρχ]-
 [ε]ν Λ.....

3 Hi una reges fuerunt cum a. 427—426 a. Chr., tum ab a. 408 quo Pausanias in patriam revocatus usque ad 398 quo Agis mortuus est. Atqui usque ad annum 403 a. Chr. ephororum singulorum cuiusque anni nomina extant apud Xenophontem Hell. II, 3, 10. 4, 36, inter quos nemo ex his quinque (v. 10—14) est. Restant anni 402—398 a. Chr. Quod si vera sunt, quae Homollius de argumento decreti statuit, annus 402 reliquis praefendus est.

61 Fragmentum marmoris Pentelici a tribus partibus mutilum, inventum in arce. Edd. Rangabé Ant. Hell. 623. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 1972. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 6 (Syll.¹ 54. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 122 n. 65). Cf. quae de titulo exposuit Koehler Hermae V p. 1 sq.

----- οί.

[Συμ]μαχία Βοιω[τῶν καὶ Ἀθηναίων ἐς τὸ|ν ἀεὶ]
 χρόνον·

5 [Ἐάν τις ἴη ἐπὶ πολέμῳ ἐπ' Ἀθηναίος ἢ || κατὰ] γῆν ἢ κατὰ
 θάλατταν, βοηθῆν Βοιω[τ]ῶς [π]αντὶ σθέ[ν]ει καθότι ἂν ἐπαγγέλ-
 λ[ωσιν] Ἀθηναῖοι κατὰ τὸ δυνατόν· καὶ εἰάν τις ἴη ἐπὶ [πολέ-
 μῳ ἐπὶ Βοιωτὸς ἢ κατὰ γῆν ἢ] κ[α]τὰ [θάλατταν, βοηθῆν Ἀθη-
 να[ί]ος -----]

Titulus exaratus στοιχηδὼν litteratura Ionica vulgari; versuum 2. 3 litte-
 rae reliquis paullo maiores. Ad foedus Ol. 96, 3 (395/4 a. Chr.) ab Athenien-
 sibus cum Thebanis ictum (Xen. Hell. III, 5, 16. Lys. XVI, 43) haec referenda
 esse docuit Koehler. Boeotorum nomine foedus fit, quia reliquae Boeotiae
 civitates tum sub Thebanorum imperio erant, quibus Antalcidae pace auto-
 nomia reddita est. Eodem tempore Athenienses etiam cum Locris Opuntiiis
 foedus fecerunt, cuius item tabulae fragmentum exstat C. I. Att. II 7. K.

62 Fragmenta duo marmoris Pentelici; inferius (v. 8—20) ed. Koehler Mittheilungen des arch. Instituts in Athen II (1877) p. 242 (Syll.¹ 52. E. L. Hicks Manual of Greek hist. Inscr. p. 423 n. 66); superius (v. 1—7) P. Foucart Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 144. Lolling Sitzungsberichte der Ak. der Wissensch. zu Berlin 1887 p. 1486. Utrumque coniunctum exhibet Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 5 n. 7 b. Cf. quae de titulo disputavit A. Wilhelm Arch. epigr. Mitth. aus Oesterreich XV p. 1 n. I.

Ἐρετρίσω[ν συμμαχί]α | καὶ Ἀθην[αίων]¹.
 [Ἐδ]οξεν τῇ βολῇ· [Ἀχαμαντίς² ἐπρυτάνευεν,] Χελωνίων³
 5 θεογ[..... ἐγραμμ]άτευεν, Εὐβολίδης⁴ ἤρχεν⁴,
 | ἐπεστ]άτε· Γναθ[ι]ο[ς εἶπε· συμμαχ]ος εἶναι Ἐρετριάς
 καὶ Ἀθην[αί]ος -----]
 [----- κατὰ] τὸ [δ]υνατό[ν· ὅτι δ' ἂν δο]κῇ ἄμενον εἶναι
 10 τ[ο]ῖν πολέοιν, κοινῇ[ι βο]λ[η]υομένοιαν, τοῦ[το] κύριον εἶ[ναι]. [δ]μό-
 σα[ι | δε Ἀθ]ηναίων μὲν τ[ο]ὺς στρατηγ[ο]ὺς καὶ τῇ[ν βολ]ήν καὶ
 τοὺς ἱππέας, Ἐρετρίων δὲ τ[ο]ὺς στρατηγ[ο]ὺς καὶ τῇ[ν βολ]ήν
 καὶ το[ὺς ἱπ]π[έ]ας καὶ τὰς ἄλλας] ἀρχάς· ὑπάρχεν (δ)[ἐ⁵
 15 ...]σ.]].....· ὁμύναι δὲ τ[ὸ]ν [ν]όμιμ[ο]ν δρ[ο]κον ἐκα-
 τέρο[ς] τὸν παρὰ σφίσιν αὐτ[ο]ῖς. ἐλέσθαι δὲ πρ[έ]σβες αὐτίκα
 μάλ[α] τῇ[ν βολ]ήν δέκα ἄνδρ[ι](α)ς⁶, πέντε μὲν ἐκ τῆς βο[υλ]ῆς,
 20 πέντε δὲ ἐξ ἰδιωτῶν, οἵτινες ἀπο[λ]ήψο[ν]ται τοὺς δρ[ο]κους πα[ρ](α)⁷
 Ἐρετ[ρ]ιέ[ων -----]

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν praeter v. 4. 2 maioribus et minus arcte collocatis litteris in margine prominente incisos. 4 Eretrien- sium nomen hic priorem locum tenet ut n. 84, 4 Corycaeorum. Initio anni Attici, media aestate 394 a. Chr., foedus factum probabile est. W. 2 Sup- plevit W. Nam Pandionidis, quae praeterea propter litterarum numerum una in censum venit, illo anno scriba fuit Plato Nicocharis f. Phlyensis (C. I. Att. II, 8, 3). Prima prytania fuisse videtur (not. 4). 3 Ἀ]χελωνίων F., Χελωνίων K. Sed huius nominis vera diphthongus (Cf. n. 76, 3) non poterat per simplicem E scribi. Recte W. nomen a χελώνη repetit, ut Σφενδόνων a Σφενδώνη, Μηχανίων a μηχανή, monetque idem etiam in titulis Thasiis duo- bus (..... Χελωνίωνος et Χελωνίων Μαντι[έ]ος cf. Bechtel Inscr. des ion. Dialekts p. 62 n. 84) occurrere. 4 Ol. 96, 3 (395/4 a. Chr.) Euboeenses bello Corinthiaco ab eorum partibus stetisse, qui Lacedaemoniorum dominationem evertere conarentur, testantur Diodorus XIV, 82, 3 et Xen. Hell. IV, 2, 47. K. 5 A. 6 AΣ. 7 PA.

63 Lapis extractus ex reliquiis muri antiqui in paeninsula Eetionea. Ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 130 (inde C. Wachsmuth Ber. der phil.-hist. Classe der Kgl. Sächs. Ges. d. W. 1887 p. 374. Die Stadt Athen im Alterthum II, 1 p. III n. 1. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 197 n. 830 b. Michel Rec. p. 450 n. 575).

Ἐπὶ Διοφάντῳ¹ ἄρχοντι(ς), Σκίροφοριῶνος | μηνός², ἐ[ς] τὰ κατ'
 5 ἡμέραν ἔργα³. ζεύγῃσι τὸς λίθος ἄγοσι⁴ | μισθός : ΗΠΔ. |
 σιδηρίων⁵ μι|σθός : ΠΤΤ

Litterae Ionicae volgares neque rectis ordinibus dispositae neque omnino accurate incisae. 1 Ol. 96, 2 (395/4 a. Chr.). 2 Mense Iunio aut Iulio 394 a. Chr. Apparet igitur, Athenienses suo Marte iam antequam Conon pecunia regia ipsos adiuuaret, ad moenia de integro aedificanda se accinxisse. Nam ille cum ineunte m. Augusto 394 a. Chr. (cf. Judeich Kleinasiatische Studien p. 73 not. 2) classem Lacedaemoniorum apud Cnidum vicisset, vere anni proximi demum in patriam rediit (Xen. Hell. IV, 8, 9. 10. Diodor. XIV, 85, 2 sqq.). Princeps illius consilii igitur non fuit; sed fortasse quae ante acta erant ad Piraei modo munitionem spectabant, de longis autem muris restituendis ille demum civibus persuasit. Et ut permultum valuit eius auxilium, ita totum opus tamen ab Atheniensibus publice susceptum et perfectum est, qui etiam aliorum hominum Graecorum munificentia adiuuabantur (Xen. l. l. ἦν μέντοι τοῦ τείχους δ καὶ αὐτοὶ Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοὶ καὶ Ὀλλαι πόλεις ἐθέλουσαι συνετείχισαν). Ex C. I. A. II, 830—832 discimus, non ante annum 394/0 a. Chr. opus finitum esse. W. 3 Alia coniunctim redemptoribus locata erant; haec sunt, in quibus operis singillatim quotidianorum laborum merces penditur. F. 4 Praesens tempus indicio est, hic sumptus in opus faciendi conspectum, non pecuniarum iam numeratarum rationes haberi, in quibus uni aoristo locus est (Cf. 587, 15 ἀπαγόντι. 24 ἀνελόντι. 26 πλινθοβολήσασιν. 27 ἐργασαμένοις κτλ.). 5 Ferramenta quibus operarii utebantur pecunia publica conductae erant.

64 Lapis extractus ex reliquiis muri antiqui in paeninsula Eetionea. Ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 134 (inde C. Wachsmuth Ber. der phil.-hist. Cl. der Kgl. Sächs. Ges. d. W. 1887 p. 374. Die Stadt Athen im Alterthum II, 1 p. III n. 2. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 197 n. 830 c. Michel Rec. p. 450 n. 576).

Ἐπ' Εὐβολίδῳ ἄρχοντι[ς¹] | ἀπὸ τοῦ σημεί² ἀρξάμενον μέχρι

Scripturae genus idem ac n. 63. 1 Ol. 96, 3 (394/3 a. Chr.). 2 Signum quo initium operis indicabatur. De scriptura cf. 53¹².

5 τὸ μετώπ[ο]³ τῶν πυλῶν τῶν κατὰ || τὸ Ἀφροδῖον⁴ ἐπὶ δεξιὰ
ἐξίοντι· ΠΗΗΠ⁵ ΔΔΔΔ⁵. μι|σθω(τῆς)· Δημοσθένης Β|οιώτιο[ς
σὺν]⁶ τῇ προσα|γωγῇ[ι] τῶν λίθων.

3 Cf. 537, 22, unde apparet hoc vocabulo parietem vel antam significari, qua duplex porta media dividebatur. 4 Hoc sanum commemoratur a Menecle periegeta ap. scholiastam Arist. Pacis v. 445 (Fr. Hist. Gr. IV p. 450 fragm. 4) et in titulo Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 470, 45; inde apparet, fuisse illud ad ipsum littus magni portus Piraei. Sed cum Pausanias id a Conone demum Cnidiae deae ob victoriam maritimam dedicatum referat, F. hic antiquius delubrum a Themistocle dedicatum (Ammonius περὶ βωμῶν ap. Schol. Hermogenis, Rh. G. VI p. 393, 49 Walz) intellegere mavult. At multo probabilius eodem loco Themistoclem lucum modo et aram consecrasset, postea vero Cononem magnificum templum aedificasse statuit W., ut unum fuerit Piraei Aphrodisium. Id in Eetioneae ora fuisse hi tituli demonstrant; quod non pugnat cum testimonio Meneclis et tituli qui τὰ νέμρια cum Aphrodisio ut in proxima vicinia sita coniungunt, dummodo ea voce non νεμεσίκους modo, sed omnia navalium aedificia (Boeckh Staatshaush. III p. 64 sqq.) significari meminerimus; ex quibus ναυπήγια potissimum in littore Eetioneae fuisse videntur. W. 5 His numeris non muri longitudinem pedibus dimensam (F.), sed summam pecuniae qua Demosthenes opus redemit significari (W.) praeter alia docent n. 63, 6. 7. 6 Βοιώτιο[ς] α[ὐ]τῇ προσαγωγῇ F., qui tamen ipse A certum non esse et hanc dicendi consuetudinem, Atticis sane familiarem, a litterarum publicarum sermone sollenni alienam indicat. (ἐπὶ τῇ W. K. Praetuli σὺν, quae praepositio ea vi quae hic desideratur (inclusive) in Attico sermone pedestri, qui ceteroqui parcissime ea utitur, legitima est. (Cf. n. 537, 7. 44. 29. 48. T. Mommsen Beiträge zu der Lehre von den griechischen Präpositionen p. 368 sqq.)

65 In ecclesia diruta Μητρόδος τοῦ θεοῦ meridiem versus a vico Litri (Erythrae). Ed. Lebas Revue arch. XIII (1856) p. 3 n. II. Inscr. III, 39 (Syll.¹ 53. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 125 n. 70. F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 416 n.² 499. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 373 n. 500).

[Ἐδοξεν] τῇ βολῇ¹ καὶ τῷ | [δήμωι· Κ]όνωνα² ἀναγράφαι |

Titulus scriptus στοιχηδόν litteris vulgaribus. 4 Iota diphthongi ηῖ apud Ionas iam inde a quinto saeculo sensim obmutuisse videtur, quare in titulis hic illic omittitur (Bechtel ion. Inscr. p. 73). 2 Conon Atheniensis cum a. 394 a. Chr. apud Cnidum vicisset, inter alias Graecae Asiae civitates a Lacedaemoniis ad eum defecerunt Erythraei (Diod. XIV, 84, 8). Ad eum hoc decretum suo iure rettulit Lebas; namque scripturae ratio (inprimis ο pro ου) illi aetati convenit.

5 [εὐεργ]έτην Ἐρυθραίων | [καὶ π]ρόξενον, καὶ προσ[δ]ρίην αὐτῶι
 ἔναι ἐν Ἐρυ[θρ]ῆσιν καὶ ἀτέλειαν | [π]άντων χρημάτων καὶ |
 10 [ἐ]σαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς | [κ]αὶ πολέμου καὶ εἰρήνης· || [κα]ὶ Ἐρυ-
 θραῖον εἶναι, | [ῆν]³ βούλῃται· εἶναι δὲ | [ταῦ]τα καὶ αὐτῶι καὶ
 15 ἐκ[γόν]οις· ποιήσασθαι δὲ | [αὐτοῦ] εἰκόνα χαλκῇ || [ἐπ]ίχρυσον
 καὶ στήσαι | [δ]πο ἂν δόξῃ⁴ Κόνωνι.... | ----- καὶ ----|-----

3 [ἄν] Lebas; emendavi. 4 Supplevi Hermae XVI p. 496, nisi quod
 ὃ scripsi de ambitu lacunae Lebasii supplemento deceptus; quod emendavit
 B.; [δημοσίᾳ] Lebas.

66 Tabula marmoris Pentelici cum anaglypho inventa in theatro
 Bacchi. Edd. Kumanudis Φιλίστωρ IV p. 542. Koehler Hermae
 III p. 157. C. I. Att. II 8 (Syll.¹ 54. E. L. Hicks Manual of Greek
 hist inscr. p. 126 n. 71. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 92
 n. 82). Cf. quae de titulo disputavit Koehler Mitth. des arch. Inst.
 in Athen I (1876) p. 4 sqq.

Ἐπ' Εὐβολίδο ἄρχοντος¹, ἐπὶ τῆς [Πανδίο]νιδος ἑκτης
 πρυτανεύσεως, | ἥϊ Πλάτων Νικοχάρος Φλυεὺς [ἐγρα]-
 μμάτευε.
 5 Ἐδοξεν τῇ βολῇ, Κινησίας² εἶπε· περὶ ὧν Ἀν[δ]ροσθένης λέ-
 γει, ἐπαινέσαι Δι[ο]ν[ύ]σιον τὸν Σικελίας ἄρχ[ο]ν[τα]³ καὶ Λεπτί-
 νην [τὸν ἀδελφ]ὸν τὸν Διον[ύ]σιον καὶ [Θ]εαρίδην τὸν ἀδελφὸν τὸν
 Διονυσίον καὶ Πολύξενον⁴ τὸν κηδεστὴν τὸν Διονυσίον -----]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδὸν praeter versus 1—4 ma-
 ioribus litteris exaratos. 1 Ol. 96, 3 (394/3 a. Chr.); sexta prytania in men-
 sem Ianuarium aut Februarium anni 393 incidit. Quare cum legatione ad
 Dionysium missa, cuius Lysias XIX, 49 mentionem facit, hoc plebiscitum
 coniunctum esse iure negavit Koehler; nam tum Cononem, qui legationis
 illius auctor erat, nondum Athenis fuisse. 2 Hunc dithyramborum poetam
 notissimum esse coniecit Koehler, haud improbabiliiter, praesertim cum
 tabula in theatro Bacchi proposita fuerit et decretum circa festum Lenaeo-
 rum diem, qui incidebat in sextam prytaniam, factum sit. 3 Paulo ante
 Dionysius Carthaginiensibus devictis paene totam Siciliam in suam dicionem
 redegerat (Diodor. XIV, 76, 4. 5). Koehler. 4 Supplevit Holm, Geschichte
 Siciliens II p. VII, probante Koehlero, qui antea de Philoxeno poeta dithy-
 rambico cogitaverat. De Polyxeni cum Dionysio necessitudine cf. Diodor.
 XIII, 96, 3: ὁ δ' οὖν Διονύσιος εὐθέως ἔγημε τὴν Ἑρμοκράτους θυγατέρα τοῦ
 καταπολεμήσαντος Ἀθηναίου, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἔδωκε Πολυξένῳ τῆς Ἑρμοκρά-
 τος γυναικὸς ἀδελφῷ.

67 Columna sepulcralis cum anaglypho inventa in Ceramico. Edd. Eustratiadis Ἐφ. ἀρχ. περ. II n. 443. C. Wescher Rev. arch. VIII (1863) p. 354 sqq. E. Curtius Arch. Anzeiger 1863 p. 103*. Rhusopulos Bulletino dell' Inst. arch. Rom. 1863 p. 162 sqq. Kumanudis Ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. 540. (Syll.¹ 55. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 125 n. 69). Koehler C. I. Att. II, 2084.

Δεξιῶς Λυσανίῳ Θορίκιος
ἐγένετο ἐπὶ Τεισάνδρῳ¹ ἄρχοντος
ἀπέθανε ἐπ' Εὐβολίδῳ²
ἐν Κορίνθῳ³ τῶν πέντε ἰππέων⁴.

Litterae volgares. 1 Ol. 91, 3 (444/3 a. Chr.); Diodor. XIII, 7, 4, ubi quod libri habent Τεισάνδρου, emendatum est ex hoc titulo. 2 Ol. 96, 3 (394/3 a. Chr.). Vixit igitur ex ephebis egressus Dexileos inter equites militabat. 3 In pugna quam narrat Xenophon Hell. IV, 2, 9—23. 4 Memorabile aliquid ab his quinque equitibus in pugna gestum esse videtur; nam in universum plus quam quinque equites in illo proelio cecidisse indicat titulus 68.

68 Superior pars monumenti sepulcralis lapidis Hymettii, inventa prope ecclesiam ἁγία Τριάδα septentrionem versus a via Piraica. Edd. Kumanudis Παλιγγενεσία 7. Μαρτ. 1870. Koehler Monatsber. der Kgl. Ak. zu Berlin 1870 p. 272 sqq. O. Rayet Bull. de l'école franç. d' Athènes I p. 247. Kumanudis Ἐπιγρ. ἐπιτύμβιοι 13. (Syll.¹ 56. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 124 n. 68). Koehler C. I. Att. II, 1673. Cf. quae de monumento disputavit A. Brückner Mitth. des arch. Inst. in Athen XIV (1889) p. 405 sqq.

Οἷδε ἰππέης¹ ἀπέθανον ἐν Κορίνθῳ² Μελησίας Ὀνητορίδης Λυ-
φύλαρχος Ἀντιφάνης Θεάγγελος Φάνης Δη-

Litteratura Ionica vulgaris. Infra acroterium titulus sic incisus, ut a sinistro margine incipiens non multo ultra medium pertineat, a dextra fere dimidia parte vacua relicta. Inde collegit B. imagine quae infra titulum intercidit pugnantes expressos fuisse a sinistra Atheniensium equites, a dextra hostes. Qui quae praeterea disputavit de imaginis adornatione deque ratione quae inter singula nomina singulasque figuras intercederet, repetere nolo utpote multo minus certa. 1 Forma antiqua Attica, respondens illa accurate reliquis quae productam vocalem habent (ἰππέως, ἰππέᾶ, ἰππέας); inde contractione natum ἰππῆς. Cf. quae exposui Hermæ XVII p. 34 sqq.

αἴθεος Πάνδιος Νικόμαχος· ἐν Κορωναίαι³
μοκλῆς Δεξίλεως Ἐνδηλος Νεοκλείδης.

2 Eubulide archonte (Ol. 96, 3. 394/3 a. Chr.). In ea igitur pugna praeter phylarchum decem equites ceciderunt (cf. 674). 3 Huc unum Neoclidis nomen referendum est. Paus. I, 29, 44 κεῖνται δὲ καὶ οἱ περὶ Κόρινθον πεσόντες, si modo accurate locutus est, non videtur de hoc monumento, quod solis equitibus positum est, intellegendus esse.

69 Tabula marmoris albi, fortasse Pentelici, integra inventa in metochio Πινί occidentem versus a vico Βολάδα insulae Carpathi, translata in vicum in casam Samis cuiusdam ac secta in duas partes, ex quibus dextra modo aetatem tulit; finis tituli (v. 42—64) in superiore parte lateris aversi. Edd. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 453 n. 4. F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. m. Aeg. I p. 464 n. 977.

[Ἔδοξεν τῇ βο|λῇ καὶ τῷ δῇ|[μωι, . . . ἡς¹ ἐπ]ρυτάνευε, Τει|
5 [σίας ἐγραμμά]τευε, Ἀθηνόδω[ρος² ἐπεστάτ]ε· Κτησίας εἰπε|[ν·
Ἀγήσαρχον] Καρπάθιον κα|[ὶ τὸς παῖδας κ]αὶ τὸ Ἐτεοκαρ|[πα-
θίων κοιν]ὸν γράψαι εὖερ|[γέτας Ἀθηναί]ων, ὅτι ἔδοσα[ν | τῇ γ
10 κυπάρι]τον³ ἐπὶ τὸν νε[ώ]ν τῆς Ἀθηναί]ας⁴ τῆς Ἀθηνῶμ
μ[εδεόσης⁵, καὶ] ἔαν τὸ Ἐτεοκαρ|[παθίων κοιν]ὸν [α]ὑτονόμος

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Initium quarti a. Chr. n. saeculi indicant litteratura, orthographia (O et E constanter usurpantur ubi recentiorum OY et EI simplicem vocalem exprimit) formulae (v. not. 43). Argumentum (v. not. 4, 10, 44, 42) prodit titulum proximis post proelium navale Cnidium (394 a. Chr.) temporibus incisum esse. F. 4 Aut Αἰγῆς aut Οἰγῆς fuit. F. 2 Fortasse idem qui paucis annis post plebiscitum de Iphiti Pharsalii honoribus rogavit (n. 74, 6). 3 Suppl. F. ex v. 37. Arborem magnitudine et praestantia ligni insignem Eteocarpathii Atheniensibus dono dederunt ut in aedificando templo (not. 4) ea uterentur. 4 Cf. Xen. Hell. I, 6, 4 τῷ δ' ἐπίοντι ἔτει (406/5 a. Chr.) ᾧ ἦ τε σελήνη ἐξέλιπεν ἐσπέρας καὶ ὁ παλαιὸς τῆς Ἀθηνᾶς νεὸς ἐν Ἀθήναις ἐνεπρήσθη. Non statim restitutum esse sanum incendio consumptum cum per se propter proximorum annorum calamitates consentaneum est, tum probatur titulo C. I. Att. II, 829, qui anno 395/4 etiam in eo opere occupatos fuisse Athenienses testatur. Nam Diophanti archontis nomen illic a Koehlero restitutum a Doerpfeldii dubitationibus vindicavit F. Non igitur mirum, Eteocarpathios simulatque a Lacedaemoniorum dominatione liberati sunt proelio Cnidio (m. Augusto a. 394 a. Chr.) grati animi testimonio illud domum Athenas misisse. 5 I. e. τῆς

.|. καὶ | τα [... κα]ὶ οἰκ|
 15 [. χρε]ῖας⁶ [παρέ]χεσθαι[ι] ἐ[ν] τῇ σφετέραι |
 ε. πρὶν δόναι [.|. σοι⁷ δὲ] νῦν καθελήφα[σ]ι |
 20 [τῶν στρατιωτῶν] ἐξίέναι ἐ[κ] || τῆς ἀκροπόλε]ως· ἐάν δὲ τίς [τ]ι
 Ἀγῆσαρχον ἤ] Ἑτεοκαρπαθί[ων τὸ κοινὸν ἤ] ἀφαιρῇται ἤ
 ἄ[ρ]η⁸ τὴν στήλ]ηνων, [ὁ]φέλεν πεντ]ήχοντα τάλαντα ||
 25 [τῷ κοινῷ κ]αὶ τὸ πιδέκα[τ]ο[ν] τῆς θεῶ εἶνα· δίκην δὲ ἔνα[ι]
 πρὸς τὸς θεομο]θέτας⁹ ἐν Ἀ[θηναίοις. παρέ]χε[ν] δὲ Ἑτεοκα[ρπα-
 30 θίοις, ἐάν τ]ι δέωνται, Κώ[ιος]¹⁰ καὶ Κνι[δ]ός¹¹ καὶ Ῥοδός¹² |
 [καὶ συμμά]χων οἵτινες ἂν δ[υνατοὶ ὦσιν] περὶ ταῦτα τὰ χ[ω]ρία
 35 ἀγαθῶ]ν ὅτι ἂν δύνωνται[ι. | γρά]φαι δὲ τ[αῦτα ἐν στή]λῃ [λ]ηθι-
 νῇ ἐμ π[όλ]η¹³ καὶ ἐγ Καρ[π]άθωι ἐν τῷ] ἱερῷ τῷ Ἀπόλλ[ω]-
 νος ὅπερ] ἐμνήθη ἡ κυπάριτ[τος]· Ἀγῆσα[ρχον] δὲ τ[ῆ]ν Λινδ[ί]ων
 40 [πόλιν]¹⁴ αἰ[τή]σεν¹⁵ Ἀθηναίο[ις] || καθιστά]ναι¹⁵ τῇ κυπάριτ[τον]. |
 εἰ[πε·] ἐπειδὴ δέδοται | ἡ κ[υπάριττος] ὑπὸ τῷ
 45 σ[ύ]μ[μ]αχ[ος] πλ[ή]θος || ο. ιοινενα [. πρέ] |
 σβε δὲ δύο ἐλέ[σθαι] | ἐν ταῦτα Καρ[παθ] |
 εἰστήλ]ην κατὰ | . . . ἦβε ἔναι τῷ [.
 50 Ἀ]γῆσαρχο καὶ τῷ | . . . τὴν πόλιν ε. |

Πολιάδος. Nomen insolitum ex decreto quo Carpathii donum offerebant reten-
 tum probabiliter existimat F. 6 Supplevi. 7 Vs. 18—20 supplevit Wila-
 mowitz ap. H. 8 Supplevi; sane decem litterarum spatium initio v. 23
 est. 9 Cf. n. 47, 74. 10 Col statim post proelium Cnidium Atheniensium
 foederis se applicuerunt (Diodor. XIV, 84, 3). F. 11 [Αν]δός F., non im-
 probabile ratus tum Lindios separatam a Rhodiis rempublicam habuisse, id
 quod omnino incredibile mihi videtur. Quare recte Wilamowitz [Κνι]δός. Nam
 quod F. negavit Cnidios hic in censum venire, quia oppidum annis 394 et
 390 a. Chr. etiamtum in potestate Lacedaemoniorum fuisset (Xen. Hell. IV, 8,
 22, 23), fugit eum non usque eo in fide permansisse civitatem, sed cum de-
 fecisset recuperatam esse (Diodor. XIV, 97, 4. W. Judeich Kleinasiatische
 Studien p. 79). 12 Rhodii iam ante proelium navale ad Cnidum commissum
 a Lacedaemoniis defecerant et Atheniensium classem portu receperant (Diodor.
 XIV, 79, 6). F. 13 De simplici πόλει pro ἀκροπόλει usurpato v. 46⁵, de
 scriptura 49⁸. 14 Lindii partem efficiebant populi Rhodiorum, ut nullo
 modo supra praeter ipsos Rhodios separatim nominari potuerint (not. 14).
 Sed intra universam civitatem tamen suam rempublicam habebant.
 15 Supplementa Hilleri qui in summa Foucartum sequitur retinui, quia
 nihil probabilius repperio; sed scrupulum movet infinitivus futuri αἰτήσεν
 solece usurpatus. Quod W. R. Paton Inscr. of Cos p. 164 reposuit [τῇ
 Ἀθηναί] δὲ τῇν Λινδ[ίαν, διδόσης] τῆς ἐν Ἀθηναίο[ις] θεᾶς, κτάσθαι] τῇ κυπάρ-
 ριτ[τον], id sane recte reiecit H. Nam, ut alia mittam, quis Graecus unquam
 dixit ἡ ἐν Ἀθηναίοις θεᾶ?

...όντων· ἐάν δέ | .δε πολεμιος π[.....|..
 55 Ἀθη]ναίων ἀπο..... || .. δέ οἱ ἐπιμελητ[αί|ι]ερῶν
 μετὰ τὴν | τῷ πρέ[σβ]ε τὰ .ε.....|.
 κότα ἐν τῷ δω.....|α παρέχων τὰ||.οι
 60 χρησθ..... | δταν δέωνται

70 Tabula marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. Edd. Mylonas Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 142 n. 8. Lolling Sitzungsber. der Ak. der Wissensch. zu Berlin 1888 p. 244 n. 20 (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 7 n. 44 e. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 93 n. 84). Cf. quae de titulo exposuerunt A. Wilhelm Hermæ XXIV p. 143 not. 2 et H. Swoboda Mus. Rhen. XLV p. 299.

Καλλίππο Θετταλῶ.

Ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ· | Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε,
 5 Ἀρχικλ[ῆ]ς ἐγραμμάτευε, Ἀντικράτης ἐπ[ε]στάτε· γνώμη στρατη-
 γῶν¹. Κάλλιππον τὸν Θετταλὸν τὸν Γυρτώνιον² ἐπαινέσαι, δι-
 δοκεῖ ἔναι ἀν[ι]ήρ ἀγαθὸς περὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀθ[η]ναίων· καὶ
 10 ἀναγράψαι αὐτὸν ἐσ[τ]ήλῃ λιθίνῃ πρόξενογ καὶ ἐδ[ε]ργέτην Ἀθη-

Litterae Ionicae dispositae στοιχηδόν. Vs. 4 in summo margine litteris maioribus exaratus, reliqua ab eo vacuo spatio fere decem versuum altitudinis separata. Cum scriptura quarti a. Chr. saeculi ineuntis sit, ante annum 387 a. Chr. incisum esse titulum formula ἐμ πόλει arguit, quam v. 13 scriptam fuisse spatii rationes docent (cf. not. 3). 4 Hic primus est titulus, in quo rogatio a collegio praetorum proficisci dicitur. Inde iure collegit S., eos senatui interfuisse et licuisse eis, quod privato non licebat, ad senatum referre et in eo verba facere; quod si senatus eorum rogationes probaverat, ipsi ad comitia ferebant. Conferre iubet de hoc iure Dem. XVIII, 469. Diodor. XIII, 2, 8. Plut. Nic. 5. praec. rei publicae bene gerendae c. 4 p. 800 C. Suum locum in comitiis praetoribus, ut senatui, fuisse idem probat allatis Dem. XVIII, 470. Aesch. I, 432. 2 Cf. C. I. Att. IV, 2 p. 4 n. 5d, 7 Ἀριστέ[αν] τὸν Ἀχαιῶν τὸν Αἰγιά (W.) et infra n. 478, 2 Λυσία τῷ Καλλία τῷ Μεγαρεῖ. Haec omnia exempla quarti a. Chr. n. saeculi ineuntis sunt. Ceterum et hoc Callippi Gyrttonii et geminum Iphiti Pharsalii (n. 74) decretum honorarium ad belli Corinthii tempora referendum videtur, quibus pleraeque Thessaliae civitates a Thebanorum et Atheniensium partibus stabant. Cf. Xen. Hell. IV, 3, 3. Ὁ δ' Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Λαρισαῖοι μὲν οὖν καὶ Κραννῶνιοι καὶ Σκοτουςσαῖοι καὶ Φαρσάλιοι, σύμμαχοι ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετταλοί, πλὴν ὅσοι αὐτῶν φυγάδες τότε ἐτύγγανον, ἐπακούργουν αὐτὸν ἐπακολουθοῦντες.

ναίων αὐτόγ καὶ τὸ[ς π]αῖδας τὸς Καλλίππο καὶ κατα[[θῆναι ἐμ
πόλει³.] Εὐκρατίδας⁴, Ἴππ[-----]

3 Supplevit W. Cf. 46⁵. 4 Hos esse Callippi Gyrtonii filios adnotat W.

71 Lapis inventus prope vicum Atticae Χαρθάτι. Ed. A. Milchhöfer Mitth. des arch. Inst. in Athen XII (1887) p. 85. Ex ectypo chartaceo ab eodem transmissio Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 6 n. 44 d.

Χαρ(δ)ημος Θεοτέλος | Λαμπρεὺς ἐγραμμά|τευεν. | *Ε[δοξ]εν τῷ
5 δῆμῳ· Ἴπποθωντὶς ἐπρω|τάνευεν, Χαρ(δ)ημος ἐγραμμάτευε[ν, |
Θρ]ασυμήδης ἐπεστάτε· Ἀθηνόδωρο[ς | εἰ]πεν· ἐπαινέσαι μὲν
Ἴφιτον τὸν Φ[α|ρσ]άλιον¹, ἐπειδὴ ἀνὴρ ἀγαθός ἐστι[ν | πε]ρὶ
10 τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ ν[ύ]ν καὶ ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ·
ἐψηφ[ί]σθαι δὲ -----]

Litterae Ionicae volgares, dispositae στοιχηδόν praeter tres primos versus maioribus litteris exaratos. 4 Cf. 70².

72 Tabula marmoris Hymettii, quondam in monasterio aliquo montis Hymetti, nunc Athenis. Edd. Ex Fourmonti schedis Boeckh C. I. G. 86, ex suo apographo Koehler Hermae VII p. 459. C. I. Att. II 44 (Syll.¹ 57. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 427 n. 73. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 3 n. 6). Cf. quae disputaverunt E. Sonne de arbitris externis p. 442 not. 409. W. Judeich Kleinasiatische Studien p. 98 not. 4.

[*Εδοξ]εν τῇ [β]ολῇ καὶ τῷ δ[ή]μῳ· Ἀ|καμαντὶς [ἐ]πρωτάνευε, |
5 [Ἰ]νάσιππος ἐγραμμάτευεν, . | . . . (ι)δης¹ ἐπεστάτε· Λέω[ν ε]ἴ[πε]·
τοῖς Φασηλίταις τὸ ψ[ή]φ[ι]σμα ἀν(α)γράψαι, ὅτι ἀμ μ[ε]ν]

Litterae volgares Ionicae στοιχηδόν dispositae, lapis admodum detritus. Ubi α aut δ uncis rotundis circumdedi, Λ in lapide exstat. Et ex argumento (cf. not. 4) et ex scripturae ratione paullo post pugnam ad Cnidum commissam (Ol. 96, 3. 394 a. Chr.), certe ante Antalcidae pacem (Ol. 98, 2. 387 a. Chr.), haec scripta esse collegit Koehler. Iudeichius eiusmodi decretum anno 388 a. Chr. optime convenire existimat, praesertim cum sciamus Chiorum (v. 40. 42) naves et milites in ea Atheniensium classe fuisse, quae tum prima post longum intervallum meridionalem Asiae minoris oram visitabat (Diodor. XIV, 94. 4). 4 ΦΔΗΞ.

Ἄθ[ήνησι σ]υ[μβόλ(α)ιον γένηται | [πρὸς Φ]ασ(η)λιτ[ῶ]ν² τινα,
 10 Ἄθ[ή]ν[η]σι τὰς δ[ί]κας γίγνεσθαι π(αρ)ῃ³ τῷ πολεμάρχῳ, καθ-
 άπερ X[[ίους⁴, καί] (ἄ)λλοθι μηδὲ (ἄ)μὸ· τῷ[ν δὲ ἄλλων] ἀπὸ
 ξυμβόλων κατ[ά] τὰς Xίων⁵ ξ]υμβολὰς πρὸς Φα[σ]ηλιτ[ας] (τὰς⁶
 15 (δ)ίκας ἐν[α]ι, τὰς || [δὲ ἐκκλήτ]ο[ς]⁷ ἀφελῆν. ἐ(άν)⁸ δὲ τ[ῶ]ν
 ἀλλαχο]ῦ⁹ ἀ[ρ]χ[ω]ν¹⁰ δ[έ]ξ[η]τα[ι] δ[ι]κην κατὰ Φασηλιτῶν τ[ι]νος, |
 [τούτο δ' ὁφε]λεν¹¹ καταδικασ[θῆ]ναι, ἢ μὲν δ[ι]κ[η] (ἄ)[κυρ]ος ἔστω,
 20 ἐ[άν] δὲ ἐκβῆν[α]ι) δ[ο]κ[ῆ]ν¹² τὰ ἐψη[φισμένα, ὁφ]ε[ι]λ[έ]τω [μ]υ-
 ρ[ί]ας δ[ρ]αχμάς ἱερ[ᾶς] τ[ῆ]ι Ἀθηναίαι. τ[ὸ] δὲ ψήφισμα [τ]ό[δε]
 25 (ἄ)ν(α)ρ(ψ)ά[ι]τ[ω]¹³ ὁ γραμμ]ατεὺς ὁ τῆς βολῆς || [ἐσθή]λη λιθ[ὶ]-
 νη καὶ καταθ[έ]τω ἐν πόλει τ[έ]λει τοῖς τῷ[ν Φασηλιτῶν].

2 ΞΕΙΑΤ. N. 3 Γ' Λ. 4 Post proelium navale Cnidium Chii prae-
 sidio Lacedaemoniorum electo ad Athenienses transierant (Diod. XIV, 84, 3).
 Tum ξυμβολαὶ cum eis (v. 13. 14) factae, quibus eisdem ut etiam Phaselitae
 uterentur paullo post inter hos et Athenienses convenit. 5 Supplevit
 Sauppe. 6 ΙΑΞ. 7 ΙΟ. K. Supplevi; earum litium, quae ex negotiis
 Athenis peractis nascuntur, forum Athenis est; de reliquis cavetur ne
 Phaselitae Athenas in iudicium vocentur. Cf. Hesych. ἐκκλητοὶ δίκαι· αἱ
 ἐπὶ ξένης λεγόμεναι, καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει. Cf. Pollux VIII, 54. 63. Provoca-
 tionis (ἐφέσεως) notio in voce ἐκκλητος δίκη non inest. 8 ΕΛΡ. 9 Sc.
 γενομένων συμβολαίων. K. Litterae u superior pars √ exstat in lapide, ita ut
 de scriptura ceteroquin ab huius tituli usu abhorrente dubitandum non sit
 (Cf. n. 62. 74²). 10 Quivis magistratus Atticus. 11 ΑΕΝ. Hoc enun-
 tium aliter constituendum existimavi, atque a Koehlero factum erat, qui
 sic legit: Φασηλιτῶν τ[ι]νος, | [τοῦτον μὲ] τ[ι]ν[ε]ν καταδίκας, [ἀλλ] ἢ μὲν δ[ι]κ[η]
 ἀ[κυρ]ος ἔστω. Sed praeterquam quod v. 18 Α potius quam Ν fuisse ipsius
 K. apographum indicat, vocis καταδίκας cum pluralis tum articulus omis-
 sus graviter offendit in hac sententiarum conexione. 12 Supplementum
 Koehleri retinui, etsi ἐκβῆναι pro παραβῆναι in titulo Attico huius aetatis
 dubitationem movet, neque intellegitur, quo pacto non semper magistratus,
 qui talem accusationem accipit, contra plebiscitum facere exstimeretur.
 13 ΑΝΑΙΙΑΥΑ.

73 Fragmenta tria tabulae marmoris Pentelici cum anaglypho,
 inventa in clivo meridionali arcis Athenarum. Angulum dextrum
 superiorem ed. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 89. Koehler C. I. Att. II
 p. 397 n. 14b, partem inferiorem sinistram idem p. 423 n. 14b
 (haec duo fragmenta repetivit E. L. Hicks Manual of Greek histo-
 rical inscriptions p. 133 n. 76), angulum sinistrum superiorem ad-
 iunxerunt Kumanudis Ἀθηναίου X p. 68. H. Swoboda Mitth. des
 arch. Inst. in Athen VII (1882) p. 174, qui totum titulum commen-

tario bonae frugis pleno illustravit; cf. eiusdem voluminis p. 343 sqq. (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 7 n. 14 b. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 92 n. 83). Cf. quae adnotavit W. Judeich *Kleinasiatische Studien* p. 94 not. 4.

Θεόδοτος ἤρχε¹, Παράμυθος Φιλάγρο Ἐρχιεὺς² ἐγρ[αμμ]άτε[υε·] |
 ἔδοξεν τῷι δῆ[μ]ωι· Θεόδοτος ἤρχε, Κεχροπίς ἐπρυτάνε|υε, Παρά-
 μυθος ἐ[γ]ραμμάτευε, Δαίφρων ἐπεστάτει· Πολι|αγρος εἶπεν· ἐπα[ι]-
⁵ νέσαι μὲν τὸν δῆμον τὸγ Κλαζομενέ|ων, ὅτι πρόθυμός ἐσ[τι]ν ἐς
 τῆμ πόλιν τὴν Ἀθηναίων κ[αί] | νῦν καὶ ἐν τῷι πρόσθε[ν] χρό-
 νωι· περὶ δὲ ὧλ λέγουσι, δε[δ]|όχθαι τῷι δῆμωι, [ὅπ]οτε[λὸν]τας
 Κλαζομενίους τὴν ἐπὶ | Θρασυβούλου εἰκοστὴν³ π[ερὶ] σπονδῶν
 καὶ ἀσπονδιῶν π[ρὸς] τοὺς ἐπὶ Χυτῶι⁴ καὶ τῶ[ν] ὀμήρων,] οὐδ

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν praeter primum versum, sed ita ut nonnullis locis ordo turbatus sit. 4 Ol. 98, 2 (387/6 a. Chr.). Hoc anno Antalcidam regis Persarum mandatu pacem inter Lacedaemonios eorumque hostes fecisse constat; sed quod plerique opinati erant ipsis anni Attici initiis, mense Iulio 387 a. Chr. eam factam esse, hoc titulo redarguit S. Nam non modo cum haec decernerentur etiamtum bellum erat (v. 20 sqq.), sed Clazomenae ex formula pacis regis Persarum factae sunt (Xen. Hell. V, 4, 84 Ἀρταξέρξης βασιλεὺς νομίζει δίκαιον εἶναι τὰς μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις ἑαυτοῦ εἶναι καὶ τῶν νήσων Κλαζομενάς καὶ Κύπρον) ut appareat nullum etiamtum huiusmodi pactum Athenienses cum Clazomeniis facere potuisse. Atqui non modo ante ipsam pacem, sed etiam ante ea quae Antalcidas in Hellesponto feliciter gesserat (Xen. Hell. V, 4, 25 sqq.) hoc foedus factum esse consentaneum est, nondum concussis Atheniensium opibus in mari Aegaeo. Quare vel si, quod sane necesse videtur, primae prytaniae haec vindicabimus, tamen Antalcidae pax usque ad finem anni 387 aut adeo ad initia a. 386 detrudetur. S. 2 Cf. C. I. Att. II, 872, 8. 3 Vigessimam rerum quae mari inveharentur Athenienses anno 443/2 a. Chr. tributis loco sociis imposuisse refert Thuc. VII, 28, 4. Sed titulus docet Thrasybulo duce aliquando per belli Corinthiaci tempora id institutum revocari coeptum esse. Quod cum consilium antiqui imperii recuperandi luculentissime demonstret, anno 390 a. Chr. quo egregia cum felicitate classi in mari Aegaeo praefuit Thrasybulus (Xen. Hell. IV, 8, 25 sqq. Diodor. XIV, 94, 2 sqq.) vindicavit S. Huc I. rettulit verba Diodori καὶ χρήματα λαβὼν παρὰ τῶν συμμάχων ἀνέλευε. Qua re magnam invidiam homini nobilissimo conflata esse consentaneum est, cuius manifesta vestigia habet oratio in Ergoclem Thrasybuli collegam (Lys. XXVIII, 4. S.). 4 Cf. Arist. Pol. V, 2 p. 1303 b, 7 sqq. στασιάζουσι δὲ ἐνίοτε αἱ πόλεις καὶ διὰ τοὺς τόπους, — οἷον ἐν Κλαζομεναῖς οἱ ἐπὶ Χυτῶ (Χύτρῳ codd., em. Sylburg) πρὸς τοὺς ἐν νήσῳ, καὶ Κολοφώνιοι καὶ Νοτιεῖς. Hoc loco (nomen etiam illic corruptum est in Χύτριον) in continente antiquissimam fuisse Clazomeniorum urbem, ex qua postea in

10 ἔχουσι Κ[λαζομ]ένιοι τῶν ἀπὸ Χυτοῦ, κύριο[ν εἶναι τὸν δῆμον
 τὸν Κλαζ]ομενίων, καὶ μὴ ἐξεῖναι τῷ[ι δῆμῳ τῷ Ἀθηναίῳ
 μήτε τ]οὺς φεύγοντας κατάγειν ἄ[νευ τοῦ δήμου τοῦ Κλα-
 ζομε]νίων μήτε τῶμ μενόντων μηδ[ένα ἐξαιρεῖν. περὶ δὲ
 15 ἄρχ]οντος καὶ φρουρᾶς διαχειρο[τονῆσαι τὸν δῆμον αὐτῶ]κα
 [μ]άλα⁵, εἴτε χρή καθιστάναι εἰς Κλαζομενάς εἴτε αὐ]τοκρά-
 τορα εἶναι περὶ τούτων [τὸν δῆμον τὸν Κλαζομε]νίων εἰάν τε
 βούληται ὑποδέχε[σθαι εἰάν τε μὴ. τῶν δὲ πό]λεω⁶, ὅθεν
 σιταγωγῶνται Κλαζομέ[νιοι, καὶ | καὶ Σ]μύρνης,
 20 εἶναι ἑνσπονδον αὐ[τοῖς ἐς τὰς λιμένας || ἐσπλῆν]. τοὺς δὲ στρα-
 τηγούς τοὺς [ἀεὶ στρατηγοῦντας⁸ φ]ροντίσαι⁹ δπω]ς ἔσονται
 σπονδα[ὶ πρὸς τοὺς πολεμίους¹⁰ Κλαζ]ομενίοις αἰ] αὐταὶ καὶ
 Ἀθηνα[ίοις. ἐχειροτόνησεν ὁ δι]ῆμος¹¹ αὐτὸς¹² τέ]λη οὐχ ὑποτε-
 λοῦ[ντας ἄλλα¹³ οὐδὲ φρουράν | εἰσδεχομέ]νος¹⁴ οὐδὲ ἄρχοντα
 25 ὁ[ποδεχομέ]νος ἐλευθέρω]ς εἶναι¹⁵ καθὰ Ἀθη]ναίους¹⁶. περὶ [δὲ

insulam transiissent, testatur Strabo XIV, 4, 36 p. 645 Cas. (Cf. etiam Pausan. VII, 3, 9 καὶ κατεσκευάσαντο ἐν τῇ ἡπείρῳ Κλαζομενάς πόλιν, ἐς δὲ τὴν νῆσον διέβησαν δὴ κατὰ τὸ Περσῶν δέος). Vera nominis forma servata est in testimonio Ephori ap. Steph. Byz. Χυτόν. Ethnicum Χυτίτης, quo Susemihlius in explanando Aristotelis loco mirum in modum abusus est, ficticium videtur ut permulta apud Stephanum. 5 I. e. in hac eadem contione. Cf. 33, 5 sqq. 6 Supplevi. 7 Supplevi. S. hic aliquid de immunitate scriptum fuisse opinatur, id quod mihi cum reliquis scripturae non facile conciliari posse videtur. Nam illud εἶναι ἑνσπονδον indicio est caveri hic ne quid foedere cum Atheniensibus facto vetari videantur, quod ipsis licere magnopere eorum interest. Quod cadit in rei frumentariae subvectionem, Clazomeniis insulam exiguum et litus saxosum incolentibus. 8 Supplevi. 9 Supplevi. 10 Supplevi. De Atheniensium cum Clazomeniis foedere hic non dici ex verbis [αἰ] αὐταὶ καὶ Ἀθηνα[ίοις] apparet. Quare sumpsi id hic concedi ut si quando cum hostibus quid paciscerentur Athenienses, eo utique Clazomenii quoque comprehenderentur. Cf. 56, 24 sqq. περὶ δὲ τῆς εἰρήνης, ἐὰν γίγνηται, εἶναι κατὰ ταῦτά, [x]αθάπερ Ἀθηναίοις, καὶ τοῖς νῦν οἰκοῦσιν Σάμῳ. Sed hic indutias potius quam pacem voce σπονδαί, quae utrumque aequae significat, innui censeo propter praetorum mentionem. 11 Supplevi ex n. 33, 39. Nam verba v. 24 servata adversa fronte pugnarent cum eis quae supra scripta sunt, si haec ad ipsum decreti tenorem, non ad populi διαχειροτονίαν spectarent. Sane in illo titulo plane eisdem verbis de populi suffragio repetuntur quae antea (v. 5 sqq.) de quaestione proponenda scripta erant. 12 I. e. αὐτοῖς (Κλαζομενίοις). 13 Supplevi; alia sc. praeter Thrasybuli vicesimam (v. 7). 14 Supplevi ex n. 80, 23. 15 Supplevi. 16 Supplevi; volgo quidem καθάπερ usurpatur in titulis Atticis. Sed καθὰ habes n. 53, 26. 187, 46.

.....]ναι βα[σιλέα-----|
 -----]ιφ-----

74 Lapis Athenis a Fauvelio Parisios delatus, ubi exstat in museo publico (*Louvre*). Edd. ex Mülleri apographo Boeckh C. I. G. 84 (cf. Add. p. 897). Ex accuratiore R. Darestii exemplo A. Schaefer Philol. XVII p. 160. Kirchhoff Abh. der Akademie zu Berlin 1864 p. 599 sqq. Froehner Inscr. Gr. du musée du Louvre p. 498 n. 400. Koehler C. I. Att. II 38. Omnium accuratissime P. Foucart Revue arch. XVIII (1877) p. 399 sqq., cuius exemplum sequor. (Syll.¹ 58. E. L. Hicks Manual of Gr. hist. inscriptions p. 434 n. 75. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 93 n. 85). Cf. quae adnotavit W. Judeich Kleinasiatische Studien p. 404 not. 4.

.....ας¹ ἔνεκα [παρδοῦ]ναι², ἐὰν κα[ι] τῷι δῆμ[ω]ι δοκ[ῇ].
 κα[ι] τὴν εὐεργ[εσίαν]³ | ἀ]ναγράφ[αι ἐν στή]λει λιθίνει ἐν [ἀ]κ[ρ]ο-
 5 πόλει. κ[αλέ]σαι δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξέν[ι]α εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς
 αὐριον.

Κέφαλος⁴ εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ [τ]ῇι βολεῖ, ἀνα-
 γράφαι δὲ Φανόκριτο[ν] | τὸν Παριανὸν⁵ πρόξενον καὶ εὐεργ[ε]τήν
 10 αὐτὸν καὶ τὸς ἐκγόνο[ς] ἐν στή[λει] λιθίνει, καὶ στήσαι ἐν ἀκρο-

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Ex scribendi ratione (nusquam ΟΥ pro O exstat, sed cf. not. 2) Kirchhoffius Ol. 400 (380 a. Chr.) recentiorem non esse tabulam collegit. Accuratius tempus definire conatus est Foucartus, cum quae v. 44—48 scripta sunt ἐπεὶ παρήγγειλε τοῖς στρατηγοῖς περὶ τῶν νεῶν τοῦ παράπλου admodum probabiliter intellegeret de navibus Antalcidae, quibus is, cum falso rumore disperso Athenienses ad persequendum eliciisset, Abydum pervenit (Xen. Hell. V, 4, 25. 26). Quae gesta esse constat paullo ante Antalcidae pacem, i. e. ante medium annum (n. 73¹) Ol. 98, 2 (387/6 a. Chr.). Tum igitur, Theodoto archonte, haec decreta esse videntur; neque enim video, cur Foucartus aut Theodoti aut Mystichdis anno (Ol. 98, 3. 386/5 a. Chr.) titulum ascribendum dixerit. 4 [εὐεργ]σίας Froehner, [ἀγ]γέλ[ι]ας Foucart; sed cum hic nihil nisi ας in lapide agnoverit, supplementum nimis incertum est. 2 Supplevit Foucart, apertissime ad sententiam, sed diphthongus pro O producta praeterea nusquam exstat. 3 Priore plebiscito (v. 4—5) praemium pecuniae et εὐεργεσία decreta erant, altera Cephalii rogatione (v. 6 sqq.) additur προξενία. 4 Collytensis (Dinarch. I, 76), summae illa aetate in republica auctoritatis homo. Quo tempore hanc rogationem tulit, iam aetate provectior fuisse videtur (Sievers Gesch. Griechenl. p. 304 sq.). 5 Parium urbs Hellespontica (Steph. Byz. s. v.), haud procul ab Abydo (v. supra) sita.

πόλε[ι | τ]ὸν γραμματέα τῆς βολῆς, ἐπειδὴ π[α|ρ]ήγγελε τοῖς στρα-
τηγοῖς περὶ [τῶν | ν]εῶν τὸ παράπλο, καὶ εἰ οἱ στρ[α]τ[ηγο]ί[ι]
15 ἐπίθοντο, ἐάλωσαν ἄν α[ι] τρ[ι]ήρε[ι]ς || αἰ πολέμιαι· ἀντὶ τούτων
ἔναι [χ]αὶ τ[ὴν] προξενίαν καὶ τὴν εὐεργεσί[αν]. χ[ι]αὶ καλέσαι
αὐτὸν ἐπὶ ξένια εἰς τ[ὸ] π[ι]ρυτανεῖον εἰς αὐριον, με[ρ]([σ]αι) 6 δὲ
20 τ[ὸ] ἀργύριον τὸ εἰρημένον τὸς ἀποδέβ[η]κτας ἐκ τῶν καταβαλλομένων
χρημά[τ]ων⁷, ἐπειδὴν τὰ ἐκ τῶν νόμων μερ[ί]([σ]ω|σι) 8.

6 ΜΕΙΙΞΑΙ. 7 Cf. Hartel Studien über attisches Staatsrecht und Urkundenwesen p. 184, qui provocat ad Dem. XXIV, 96. 97 ἔστιν ὑμῖν κύριος νόμος, — τοὺς ἔχοντας τὰ θ' ἱερὰ καὶ τὰ θεῖα χρήματα καταβάλλειν εἰς τὸ βουλευτήριον, — διὰ τοίνυν τοῦ νόμου τούτου διοικεῖται τὰ κοινὰ· τὰ γὰρ εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς θυσίας καὶ τὴν βουλὴν καὶ τοὺς ἱππέας καὶ τὰλλα χρήματ' ἀναλισκόμεν' οὗτός ἐσθ' ὁ νόμος ὁ ποίων προσηυπορεῖσθαι, οὐ γὰρ ὄντων ἱκανῶν τῶν ἐκ τῶν τελῶν χρημάτων τῇ διοικήσει, τὰ προσκαταβλήματ' ὀνομαζόμενα διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται. Et τὰ καταβαλλόμενα χρήματα sine dubio recte eadem esse iudicavit de quibus Demosthenes dicit. 8 'Vielmehr werden hier die Apodekten angewiesen, die Zahlung, nachdem oder für den Fall, dass sie die gesetzlich bewilligten Summen aufgebraucht haben, ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρημάτων zu zahlen' Hartel. Atqui neque illud 'für den Fall' in particula temporalī ἐπειδὴν inest, neque μερίζειν 'consumere' est. Immo primum ex illis pecuniis (ἐκ τῶν καταβ. χρ.) ea quae ex legibus solvenda sint erogare iubentur, tum demum cum haec numerata sint, praemium Phanocrito concessum.

75 Fragmenta quattuor tabulae lapidis Pentelici; *b c d* inventa ad radices meridionales arcis Athenarum. Edd. Kumanudis Ἀθηνάου V p. 520. *a* in museo societatis archaeologicae exscripsit Koehler et omnia coniuncta ed. Mitth. d. arch. Inst. in Athen II (1877) p. 138 sqq. (C. I. Att. IV, 2 p. 9 n. 15c). Ex altero eiusdem tituli exemplari superest frustulum in arce inventum, quod post Pittakin Ἐφ. ἀρχ. 1367 edidit Koehler C. I. Att. II 15. (Syll.¹ 59. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 137 n. 80). Cf. quae adnotavit W. Judeich Kleinasiatische Studien p. 265 not. 4. Ea modo uncis inclusi, quae ab utroque exemplari absunt.

a b c

--- ταῦτα με[.....χο]ινῶν λόγων.....

Titulus exaratus στοιχηδόν litteris Ionicis vulgaribus. Ubicunque α, ε, η uncis rotundis inclusi, nisi aliud quid adnotavi, in lapide A I II est. Paullo post pacem Antalcidae (v. 4—7. 13. 47), initio anni 386 a. Chr. (cf. n. 721),

...ων τοῖς Ἑλλήσιν μέμνην[ται¹ διαφυλάξεν] καθάπερ | Ἀθη-
 5 ναῖοι τὴν ἐρήνην καὶ τὴν φι[λίαν] || καὶ τὸς ὅρκους καὶ [τὰς ὅσας
 συνθήκας] | δις ὥμοσεν βασιλεύ[ς] κα[ὶ] Ἀθηναῖοι καὶ | Λακεδαιμό-
 νιοι καὶ οἱ[τ] ἄλλοι Ἑλληνες, | καὶ ἤκοσιν ἀγαθὰ ἐπαγ[γ]ελλό-
 10 μενο[ι τῶ]ι δῆμῳ τῷ Ἀθηναίων κα[ὶ] ἀπάσῃ [τῇ Ἑ]λλάδι καὶ
 βασιλεῖ, [ἐψηφί]σθαι τῶ[ι] δῆμῳ· ἐπαινεῖσαι μὲν τ[ὸν δῆμον] τῶν
 Χί[ων] καὶ τὸς πρέσβεις [τὸς ἤκοντ]ας, ὑπάρχ[εν δὲ] τὴν ἐρήνην
 κα[ὶ] τὸς ὅρκους καὶ τὰς | σ[υνθήκ]ας [τ]ὰς νῦν[] ὅ[σας], συμμάχους
 15 δὲ ποι[εῖσθ]αι [Χί]ος ἐπ' ἐλευ[θε]ρίαι καὶ αὐτονομ[ί]αι², μὴ
 παραβαίνο[ντ]ι[ς] τῶν (ἐ)ν ταῖς σ[τ]ή[λαι]ς γεγραμμένων [πε]ρί τῆς
 ἐρήνης | μ[η]δέν, μ[η]δ' ἐάν τις ἄλλ[ο]ς παραβαίνοι π[ε]ιθομένους
 20 κατὰ τὸ δυσ[να]τόν. στήσαι δὲ στήλην ἐν ἀκροπόλει [πρὸ]σθεν τῷ
 ἀγάλμ[ατος]³, ἐς δὲ ταύτην ἀν(α)[γρ]άφειν ἐάν τις ἴ[σ]ῃ ἐπ' Ἀθη-
 ναίος, βοηθῇ[ν] [Χί]ος⁴ παντὶ σθέ[ν]ει κατὰ τὸ δυνατόν, [καὶ
 25 ἐ]άν τις ἴ[σ]ῃ [ἐπ]ὶ Χί[ος], βοηθῇ Ἀθηναί[ος] παντὶ σθέ[ν]ει || κατὰ
 τὸ δυνατόν. ὁμόσαι[ν] δ]ὲ τοῖς [ἤκοσι]ν Χί[οις] μὲν τὴν βολὴν κα[ὶ]
 τὸς [στρατηγ]οὺς καὶ τὸς ταξ[ιάρχ]ους, ἐγ Χί[ων] δ(ἐ)⁵ |
ας ἀρχάς· ἐλ[έ]σθαι δὲ πάντες | ἄνδρας, οἷτινες
 30 πλευσ[σ]..... ||] πόλιν -----

d

[---- χ]ρόνο [---- | ----, καλέσαι δὲ τὴν πρεσβε[ί]αν τῶν Χί[ων] ἐπὶ
 ἐξ[έ]νιαι ἐς τὸ πρυτανε[ῖ]ον ἐς αὔρι[ον]. οἷδε ἡ[μ]ε[ρ]έθησαν πρ[έ]σβεις·
 35 Κέφαλος Κολλ[υ]τεύς⁶, ----- Ἀλωπεκῆθεν, Αἰσιμος⁷ . . . | ---
 ---, -----ς Φρεάρριος, Δημοκλε[ίδ]ης | ----- οἷδ]ε ἐπρέσβευον
 Χίων· Βρύων, Ἀπε[λ]λῆς, ----- χ[ρι]τος, Ἀρχέλας.

haec acta esse vidit Koehler, qui monuit, propterea hic identidem multis
 verbis pacem commemorari et ne quicquam contra eam fieret caveri, ne
 foedus cum Chiis factum regis Persarum aut Lacedaemoniorum suspicionem
 moveret. 4 Chii. 2 Hoc additur quia in pace Antalceida scriptum erat
 τὰς δὲ ὅλως Ἑλληνίδας πόλεις καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας αὐτονόμους ἀφεῖναι.
 Xen.Hell.V, 1, 31. 3 Ἀθηναῖος Προμάχου. 4 <ΙΟΣ. 5 ΔΓ. 6 Cf. 74⁴.
 7 Idem fortasse, qui anno 403 a. Chr. civium ex Piraeo post concordiam
 civilem restitutam in urbem redeuntium agmini praefuit (Lysias XIII, 80. 84).
 Cf. etiam 82, 19.

76 Tabula marmoris Pentelici cum anaglypho repraesentante
 mulieris figuram inter equites duos, in arce Athenarum. Litteris
 minusculis ed. Lolling Δελτικὸν ἀρχ. 1889 p. 203 n. 4, maiusculis ex

eiusdem apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 8 n. 44 c. Cf. quae de titulo exposuit A. Hoeck *Hermæ* XXVI p. 454.

[Ε]πι Μυστιχίδο ἄρχον[τος]¹.
 [Ἐδοξεν τῇ β[ο]λῇ [x]αὶ τῷ δήμῳ· [.] .ις ἐπρυτ]άνε[υς,
 X]είλων Κηφισι[εὺς ἐπ]ε[σ]τάτ]ει, Νέω[ν Ἀ]λ[α]ιεὺς ἐγραμμάτ]ευε·
 5 .[. . .]ν. . .ος εἴ[πε]ν· ἐ[π]αινέσαι μὲν Ἐβ[ρ]ύτε[λ]μιν² τὸ[ν] βα[σ]ιλέα
 τὸν Ὀδρυσῶν, δ[ε] τῇ ἐστ]ι[ν] ἀν[τ]ι[θ]ή[ρ]ος ἀγαθ]ὸς [π]ε[ρ]ὶ τὸν δῆμον
 [τ]ὸ[ν] Ἀθ[η]ν[α]ίων, [x]αὶ εἶναι αὐτῷ ἄπερ τοῖς [π]ρογ[ο]νο[ι]ς
 10 ἄπα[ντα]· ἐ[π]αινέσαι δὲ καὶ[. . .]αν καὶον τὸν
 στρατηγ[ὸν] καὶ [.]ε.ην Ἐβρυτέλμιδος τ[ὸ] βασιλ[έ]ως
 καὶ στήσ[αι] [ἐ]ς στήλην ἀναγ[ράψαντ]α τὸν γραμ[μ]ατέ[α] τῆς
 βολῆς τὰ ἐ[ψ]ηφισμ[έ]να (ἐν ἀ[ν]τι[θ]ή[ρ]ος [x]ρ[ο]νό[μ]ῳ³, ἐς δὲ [τ]ῇ[ν] ἀνα-
 15 γραφ[ήν] τῆς ἡ στήλης μερίσαι τ[ὸ]ς ἀπ[ο]δέκτα[ς] τριάκ[ο]ν[τα]
 δ[ραχμ]ὰς τῷ γραμματεῖ τ[ῆς] βολῆ[ς]. ἐλθεῖν δὲ ἄνδ[ρα]ς τρεῖς
 ἐξ Ἀθ[η]ναίων | ἀπά[ν]τ[ων], οἵτ[ιν]ε[ς] ἀπαγγελλοῖσι [π]ρ[ὸς] Ἐβ[ρ]ύ-
 20 [τελ]μιν τὰ ἐ[ψ]ηφισμ[έ]να τῷ δ[ι]μήμῳ, ἀπ[ὸ] ἀγγελλοῖσι δὲ κα[ὶ]
 περὶ τῶν νεῶν [τ]ῶν περ[ὶ] [.⁴ καὶ] περὶ τῶν ἄλλων ὧ[ν]

Litterae Ionicae dispositae στοιχηδόν praeter v. 4 maioribus litteris exaratum. 1 Ol 98, 3 (386/5 a. Chr.). 2 Anno 394 a. Chr., quo tempore Thrasybulus Stiriensis in Hellespontum cum exercitu profectus est, Amadocus (sive Medocus) apud Odrysas regnabat (Xen. Hell. IV, 8, 26. Diodor. XIV, 94, 2). Quocum Seuthen, qui sub eius imperio fuerat, sed rebellaverat, in gratiam reduxit Thrasybulus et utrumque Atheniensibus conciliavit. De Amadoco post illum annum nihil amplius audimus; Seuthes aliquo ex proximis annis cum Atheniensibus foedus fecit (C. I. Att. II, 42); eius filium et successorem fuisse Cotyn I, qui a. 383 a. Chr. imperio potitus esset, probabiliter statuit H. (*Hermæ* XXVI p. 89 sqq.). Hebrytelmis hic βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν appellatur, quod nomen Amadoco quidem tribuitur apud Xenophontem, Seuthi non item; etiam apud Aristotelem Pol. V, 40 p. 1342 a 14 Seuthes στρατηγὸς Ἀμαδόκου audit, ut nihiltribuendum sit Diodoro qui eum XIII, 105, 3. XIV, 94, 2 regem vocat. Quare Hebrytelmis successor Amadoci I existimandus est. Cui cum a Seuthe imperium suum extendere conante periculum immineret, non mirum est utrumque certatim Atheniensium gratiam ambiisse. H. Nummos, in quibus Hebrytelmidis nomen agnoscere sibi visus est Svoronos Ἐφ. ἀρχ. 4890 p. 459 ff., recentiores sibi videri significavit Imhoof-Blumer ap. Hoeckium p. 461. 3 Litterae ENA cum bis insculpendae essent, errore lapicidae semel incisae sunt. 4 Cum initio versus ΠΑ agnoverit L., fortasse [τ]ῶν περ[ὶ] [π]ολεμίων fuisse contexit H. p. 456 not. 3. Sed circumvehendi notio mihi hic minus apta videtur; putaverim loci potius nomen, cuius in vicinia illae naves stationem habebant, lacuna haustum esse.

λ[έγοσ]ιν οἱ πρέσβ[ει]ς οἱ π[αρ]ὰ βασιλέω[ς] Ἐ[βρυτ]ῆ[λ]μ[ι]δο[ς]
 ῥ[ι]χοντες τῶι δῆμωι τῶι Ἀ[θηνα]ῖων. ἐ[πα]ιν[έ]σαι δὲ καὶ Τ[ε]λ-
 35 σανδ[ρ]ο[ς] καὶ Ἀύσα[ν]δ[ρ]ον⁵, οἱ ἐστὼν ἄνδρες ἀγ[α]θ[ὸ]ι περὶ τὸν
 [δῆ]μον τὸν Ἀθηναίων καὶ τ[. |]
 ἐπα[ι]ν[έ]σαι [δὲ καὶ . | -----]

5 Hos duumviros Hebrytelmidis legatos esse probabiliter coniecit H.

77 Tabula marmoris albi utrimque inscripta, inter Olynthi parietinas inventa a Milanovico Thessalonicensi, proxeno Austriaco, atque Vindobonam transmissa. Edd. J. Arneth, Beschreibung der zum k. k. Münz- und Antikencabinette gehörigen Statuen u. s. w. Wien 1845 p. 40 n. 246. F. Wieseler, Berichte der Göttinger Ges. d. W. 1847 p. 22 sqq. H. Sauppe, Inscriptiones Macedonicae quatuor. Vimariae 1847 p. 15 n. 2 (Syll.¹ 60. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 429 n. 74). Accuratus ex ectypo et apographo suo H. Swoboda Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VII p. 4 sqq. (Syll.¹ Addenda p. 659). Adhibito ectypo, quod Kubiczekius miserat, F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 4 n. 8. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 3 n. 5).

a in fronte

Συνθῆκαι πρὸς Ἀμύνταν τὸν Ἐρριδαίο[υ]¹.

Συνθῆκαι Ἀμύνται τῶι Ἐρριδαίου | καὶ Χαλκιδεῦσι· συμμάχους

Litteratura Ionica. De aetate sic statuit Sa.: Amyntam non potuisse de foedere cum Chalcidensibus pangendo cogitare nisi primo imperii anno (Ol. 96, 3. 394/3 a. Chr.). Nam 393 regno pulsum, postquam hoc recuperasset, bellum cum Olynthiis gerere coactum nunquam cum eis in gratiam rediisse. At illum Amyntam, qui Ol. 96, 3 regnavisset, omnino non esse Arrhidaeī filium, Philippi patrem, sed alium, Archelai regis filium (Ar. Polit. V, 40, 1314 b 14), docuit A. de Gutschmid Symbolae philologorum Bonnensium p. 405, cui frustra obloquitur Sw. gravissimum Aristotelis testimonium removere posse existimans inserto Ἐρριδαίου ante ὑπὸ ex Sauppīi coniectura, quae adversa fronte pugnat cum sermonis usu et narrationis conexione; τὸν ἐκ τῆς Κλεοπάτρας non potest non ad ipsius Archelai filium ex hac uxore genitum referri, cui opponitur Amyntas (ἐκείνος) ex alio priore matrimonio natus. Amyntam igitur Arrhidaeī f. anno 389 a. Chr. demum regnare coepisse constat. Quem quominus initio imperii cum Chalcidensibus foedus fecisse statuamus, nihil impedit. Immo sic facillius intellegitur, cur paucis annis post, cum ab Argaeo et Illyriis ei periculum immineret, Olynthiorum

5 εἰν² | ἀλλήλοισι κατὰ πάντας ἀνθρώπου[ς] || ἔτεα πεντήκοντ[α]³.
 ἐά]ν τις ἐπ' Ἀμύν[ταν] ἱγί ἐς τ[ὴν] χώραν ἐπὶ πολέμοι | [7] ἐπὶ
 Χαλ[κιδέας]⁴, βογηθεῖν] Χαλκιδέ[ας] Ἀμ[ύνται] καὶ Ἀμύνταν Χαλ-
 κιδεῦσιν -----]

δ in aversa parte

10 ἐξαγωγή δ' ἔστω καὶ πίσεως καὶ ξύλων⁵, || [ο]ἰκοδομιστηρίωμ
 πάντων, ναυπηγ[γ]ι[[ο]ἰμω]ν δὲ πλὴν ἐλατίνων, ὅτι ἄμ μὴ τὸ | κοι-
 νὸν δέχεται, τῷ δὲ κοινῷ καὶ τούτων | εἰν⁶ ἐξαγωγήν, εἰπόν-
 τας⁷ Ἀμύνται πρὶν ἐξ[άγειν], τελέοντας τὰ τέλεα τὰ γεγραμμέν[α].
 15 || καὶ τῶν ἄλλων ἐξαγωγήν δὲ εἰν⁸ καὶ δι(α)|αγωγήν τελέουσιν
 τέλεα καὶ Χαλκιδεῦ[σι] ἐκγ⁹ Μακεδονίης καὶ Μακεδόσιν ἐ[κ] |

potissimum auxilium parte Macedoniae eis tradita redimere conatus sit. Errore enim haec, quae non ita multo ante a 383 a. Chr. facta esse possunt, ad aetatem longe priorem referuntur a Diodoro XIV, 92, 3 (cf. eiusdem narrationem XV, 49, 2). Quare annorum 389 et 383 terminis huius tituli originem contineri iudico. 1 Arrhidaeus vocatur Amyntae pater cum in titulo 78, 20, tum a Dexippo p. 500 et Diodoro XV, 60, 3; nam apud hunc Θαρραλέου ex ὁ Ἀρριδαίου corruptum esse vidit Dindorf. Qui Amyntam Menelai filium perhibent Iustinus VII, 4, 3 et Aelianus V. H. XII, 43, procul dubio cum alio homine cognomini confuderunt. S. 2 εἰν Sw. Sed cum v. 15 eadem scriptura ante consonam inveniatur, apparet hanc non esse elisionem, sed formam a similitudine verborum in -ω cadentium profectam, propriam illam quidem Euboicae dialecti (cf. n. 589, 21. 33 διδοῦν. 27 ἐπιτιθεῖν. 30 ἐξεῖν. 41 ἐκτιθεῖν). 3 Quinto a. Chr. n. saeculo eiusmodi pacta solebant etiamtum in certum annorum numerum fieri, qua in re numerus quinquagenarius haud inusitatus erat. Praeter certissima exempla pacis inter Athenienses et Lacedaemonios anno 424 a. Chr. Nicia auctore factae (Thuc. V, 18, 3) et foederis de quo paullo post inter eosdem convenit (Thuc. V, 23, 4) eundem etiam in pacto Argivorum et Lacedaemoniorum (Thuc. V, 79, 4, anno 418) esse monet Sw. Recentiore morem in perpetuum paciscendi habes iam aliquot annis ante hunc titulum n. 61, 3. 4 Plerumque (ut n. 61, 4 sqq.) haec separatim parallelis enuntiatis de utrisque dicuntur, hic insolita ratione in unum contracta sunt. 5 Cf. Xen. Hell. VI, 4, 14 ἔχοντες μὲν γε Μακεδονίαν, ἔνθεν καὶ Ἀθηναῖοι τὰ ξύλα ἄγονται, πολὺ δὴπου πλεονας ἐκείνων ἱκανοὶ ἐσόμεθα ναῦς ποιήσασθαι. Andoc. II, 14 ὄντος μοι Ἀρχελαδου ξένου πατρικοῦ καὶ διδόντος τέμνεσθαι τε καὶ ἐξάγεσθαι (κωπέας) ὁπόσους ἐβουλόμην. Dem. XLIX, 26. 36 τῶν ξύλων — τῶν δοθέντων τούτω ὑπὸ Ἀμύντου. XIX, 265 καὶ Λασθένης μὲν ῥηρεῖεν τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις. Sw. Infra n. 587, 309 sunt ξύλα τετράγωνα τῶν Μακεδονικῶν. 6 Cf. not. 2; τὸ κοινόν sc. τὸ Χαλκιδέων. 7 Haec synesis nihil habet offensionis (cf. C. Bursian Sitzungsber. der Ak. zu München 1879 p. 113). 8 Cf. not. 2. 9 Cf. n. 276, 42. 540, 74. C. I. G. 3137, 206. 208. Lebas II, 844, 8.

Χαλκιδέων. πρὸς Ἀμφικολίτας, Βοττ[ι]αίους, Ἀχανθίους, Μεν-
 30 δαίους¹⁰ μὴ π[οιεῖσθ]αι¹¹ φίλην Ἀμύνταμ μηδὲ Χαλκιδέας |
 χωρὶς ἐκατέρους, ἀλλὰ μετὰ μιᾶς γνώμης, ἐὰν ἀμφοτέροις
 δοκῇ, κοινῇ | προσθέσθαι¹² ἐκείνους. Ὅρκος συμμ[αχί]ης·
 35 φυλάξω τὰ συντεθε[μ]ένα Χαλκιδεῦσι, καὶ ἐάν τις ἔη ἐπ' Ἀμύν-
 ταν [----- | ---, βοηθήσω Ἀμύν[τ]αι -----]

40 Hae sunt civitates quae nondum se adiunxerunt foederi Chalciden-
 sium. 44 Suppl. Sa. 42 Suppl. Bechtel coll. Thuc. VI, 48, 4 προσθέμεθα
 αὐτούς. Herodot. V, 69 τὸν δῆμον προσθέμενος. Quod Sw. supplevit προσδέ-
 ξασθαι et quod Sa. coniecit σπείσασθαι πρὸς, spatii rationibus refutatur.

78 Fragmenta duo tabulae lapidis Pentelici. Dextrum (b) post
 Kumanudem Ἀθηναίου V p. 171 ex suo apographo ed. Koehler C. I. Att.
 II 15^b (Add. p. 397), sinistrum (a) adiunxit idem Add. nov. p. 423
 (Syll.¹ 61. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 134 n. 77).

[. . . . ἄνδρ]ας, οἵτ[ι]νες¹ ἀπολήψονται τ[ι]-
 [δ]ς δρ[α]κος π[α]ρὰ Ἀμύντο καὶ Ἀλεξάνδρο κ[α]-
 [α] ἐπιμελήσοντα[ι] τῆς ἀναγραφῆς καὶ |
 [τῆς] στήλης², ὅπως ἀ[ν] τέλος ἔχῃ³ τὰ ἐψηφ[ι]-
 5 [ι]σ[μ]ένα τῷ δήμῳ. ἐ[π]αινέσαι δ[ὲ] Ἀμύντ[ι]-
 [α]ν καὶ τοὺς πρέσβε[ι]ς τοὺς ἐλθόντ[ας] πα[ρ]-
 a [ρ] αὐτῷ Πτολεμαῖο[ν] v⁴ κ[α]ὶ Ἀ[ν]τήνορα κ[α]ὶ . . . |
 σωνα· ἐπαινέσαι | [δὲ] κ[α]ὶ τοὺς πρέσβε[ι]ς b
 τοὺς πεμφθέντ[ας] ὅ τοῦ δήμο εἰς M[α]κ[ε]-
 10 δον[τ]αν περὶ τ[ῆς] συμ[μ]αχίας. δοῦναι δ[ὲ]
 τοῖς πρέσβεσ[ι]ν τοῖς αἰρεθεῖσιν⁵ εἰ[ς]⁶

Litterae Ionicae volgares στοιχηδὼν dispositae. Titulo 77 hunc aliquanto
 recentiorem esse inprimis ex Alexandri mentione intellegitur. Nam is ad
 eam aetatem, qua talium rerum particeps esse poterat, vix multis ante patris
 Amyntae obitum (Ol. 102, 3. 370/69 a. Chr.) annis pervenerit (O. Abel, Make-
 donien vor König Philipp p. 220 not. 4). 4 Supplevit Koehler; quae sequun-
 tur versuum 4—3 supplementa mea sunt. 3 I. e. τῆς τε ποιήσεως τῆς
 στήλης καὶ τῆς ἀναγραφῆς, ut alibi plenius et meliore ordine scribitur.
 3 Supplevi; τέλος ἔχειν 'perfici' Isocr. VII, 25. Dem. LVIII, 46. τελεσθῶσι
 Koehler; at pluralis contra morem est. 4 Conieceris hunc esse Ptole-
 maeum Aloritam, qui postea uxore Amyntae corrupta ipsum insidiis petivit
 et postremo Alexandro occiso regnavit; at nimis frequens fuit nomen inter
 Macedonas. 5 Hi sunt de quibus eligendis v. 4—3 dicitur. 6 εἰ[ς]

[ἐφ]όδια ΔΔ δρ[αχμὰς ἐ]χάστωι τὸν ταμ[α]-
 [ν τ]οῦ δήμο. κ[αὶ] καλέσ[αι] ἐπὶ ξένια τοῦ[ς]
 [πρὲ]σβεις [τοὺς παρ' Ἀμ]ύντο καὶ τοὺς π[ε]-
 15 [μφθ]έντα[ς ὑπὸ τῷ δήμῳ] ἐπὶ δεῖπνον εἰς
 [αὔρ]ιον.

----- [ἱππα]ρχοι⁷
 -----κλῆς Ἐρχι(εὺς)
 ----- [Δημοχ]άρης: Παιανι(εὺς)⁸
 20 ----- [Ἀμύντα]ς Ἀρριδα(ο)⁹
 ----- [Ἀλέξανδ]ρος Ἀμύντο

(Μακεδονίαν) | [ἐφ]όδια Koehler. At cf. n. 108, 41. 152, 44. 206, 34. 241, 40 cum notis. 7 Aut sic aut φύλαρχοι fuisse monuit Koehler; illud praetuli, quia duo modo nomina hic scripta fuerunt. 8 Supplevit Kumanudis. Demochares Demonis f. Paeniensis in orationibus quae Demosthenis nomine circumferuntur aliquotiens commemoratur (XLVII, 22. 28. 32. LIX, 30). Mortuus est brevi post Ol. 105, 4 (357/6 a. Chr.). A. Schaefer Demosthenes und seine Zeit III, 2 p. 197. 9 Cf. 77¹. Regis filii quae nomina maioribus litteris incisa sunt.

79 Fragmenta duo tabulae lapidis Pentelici. a inventum ad ecclesiam ἁγίας Τριάδος. b in arce; hoc ed. Koehler Hermae V p. 10. Coniuncta idem C. I. Att. II 19 (Syll.¹ 62. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 435 n. 78).

a

[----- Ἀθην]α(ων καὶ [νῦν καὶ ἐν τῷ προ]σθεν χρόν[ωι ὄντες
 διατελ]ῶσιν, ἐψήφ[ισθαι τῷ δήμῳ], | ἔναι Βυζα[ντίας Ἀθηνα]ων]
 5 || συμμάχος κ[αὶ τῶν ἄλλων συ]μμάχων.¹ τὴν [δὲ συμμαχίαν
 ἔ]ναι² αὐτ[οῖς καθ' ἅπερ Χ]οις.³ | ὁ[μόσα]ι δὲ αὐτοῖς⁴ τὴν

Litterae Ionicae volgares στοιχηδὸν dispositae. Foederis fragmenta esse facti Nausinico archonte (Ol. 100, 3. 378/7 a. Chr.) cum Byzantiis indicavit K. Quos non omnium primos quidem (v. not. 4. 3), sed inter primos tamen novae civitatum maritimarum societati accessisse constat (Diodor. XV, 28, 3. A. Schaefer Dem. I² p. 27). Certe id factum est ante prytaniam septimam (n. 80, 83). 4 Hinc apparet alias iam tum civitates cum Atheniensibus foedere coniunctas fuisse. 3 Versuum 6. 7. 8 supplementa mea sunt. 3 Supplementum petivi ex 80, 24. Chios omnium primos societatem cum Atheniensibus redintegrasse ex 80, 79 discimus; consentaneum igitur est, eorum foederis formulam quasi exemplum fuisse, ad quod reliquae conformarentur. 4 Byzantiis.

10 βολή|ν] καὶ [τὸς στρατηγούς καὶ τὸ|ς] ἐπ[άρχος⁶] |
τ. ε-----

δ

[---καλέσαι δὲ τὸς πρέσ|βες τῶν Βυζ|αν[τίων ἐπὶ ξέν|ια] ἐς τὸ
15 πρυτανεῖον ἐς [αὔρ|ιον· ἀναγ(ρ)άψαι⁶ δὲ τὴν σ[τήλ]ην τὸν γραμ-
(μ)ατέα τῆς βο[λής].

Οἷδε ἡιρέθησαν πρέσβε[ς].

῾Ορθόβολος : ἐκ Κεραμέω[ν]⁷

῾Εξηκστίδης : Παλληνεύς⁸

Ξενοδοχος : Ἀχαρνεύς

20 Πύρρανδρος : ῾Αναφλύστιος⁹

Ἀλκίμαχος : ῾Αγγελῆθεν

Οἷδε ἐπρέσβευον Βυζαντ[ί]ων : Κύδων¹⁰ : Μενέστρατος, |

25 ῾Ηγήμων : ῾Εστιαῖος, || Φιλῖνος.

5 Atheniensium. 6 ΑΝΑΓΓΙΑΙ. 7 Eundem esse Orthobulum, qui ante pugnam Haliartiam phylarchus Mantithei nomen in catalogo equitum tribus suae delevisset (Lys. XVI, 43) admodum probabiliter coniecit K. Tribum Acamantida fuisse inde apparere, quod Mantitheus ille sine dubio eiusdem familiae fuisset atque is cuius in litibus habitae essent orationes inter Demosthenicas XXXIX. XL. Hic autem Thoricius fuit, tribus Acamantidis. Atqui Ceramenses quoque eiusdem tribus esse. 8 Fortasse idem qui septendecim annis post de foedere Thessalico ad populum tulit (n. 408, 8). 9 Cf. 81². 10 Cydon cum Byzantium Atheniensibus prodidisset Ol. 93, 4. 409/8 a. Chr. (Xen. Hell. I, 3, 48), post pugnam ad Aegios flumen commissam fuga in Pontum indeque Athenas pervenit, ubi civitate donatus est. In patriam rediisse videtur Ol. 97, 3 (390/89 a. Chr.), cum Thrasybulus ibi imperium populare restitueret (Xen. Hell. IV, 3, 27). K.

80 Tabula marmoris in viginti partes fracta, inventa Athenis inter ecclesias Christi et Hypapantes. Edd. Eustratiadis Ἐπιγραφὰὶ ἀνέκδοτοι φολλ. α' p. 8 φολλ. β' p. 2. Rangabé Ant. Hell. 384. 384b. M. H. E. Meier Comm. epigr. I p. 3 sqq. II p. 53 sqq. n. 64. Koehler C. I. Att. II 47 (Syll.¹ 63. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 438 n. 84. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 94 n. 86). Cf. quae de titulo exposuerunt A. Schaefer, de sociis Atheniensium Chabriae et Timothei aetate in tabula publica inscriptis. Lipsiae 1856. Dem. I² p. 27 sqq. G. Busolt, der zweite athenische Bund. Lipsiae 1874 p. 739 sqq. E. Fabricius Mus. Rh. XLVI p. 589 sqq. J. Zingerle Eranos Vindobonensis p. 359 sqq. H. Swoboda Mus.

Rh. XLIX p. 339 not. 4. W. Judeich *Kleinasiatische Studien*
p. 266. 308.

b	Ἐπὶ Ναυσινίκο ἄρχοντος¹ Καλλίβιος : Κηφισοφώντος² Παιανιεὺς : ἐγραμμάτευεν.
5	Ἐπὶ τῆς Ἱπποθωντίδος ἐβδόμης πρυτανείας³ ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῶι δήμῳ, Χαρίνος Ἀθμονεὺς ἐπεστάτει.
[Κερκυ]ραίων³⁵ [ὁ δῆ]μος [Ἀβδη]ρίται³⁶	Ἀριστοτέλης⁴ εἶπε· τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων καὶ τῶν [συμ]μάχων τῶν Ἀθηναίων, ὅπως ἂν Λα[χε]δ[αιμό]νιοι ἕωσι τὸς Ἑλλη-
100	10 [θά]σιοι 10 [Χαλκι]δῆς ἀπὸ [Θρά]κῃς³⁷ α απ . . σ . . ε . . σ ω . . ν 15 [. ἐψηφίσθαι τῶι δήμῳ· ἐάν τις βόλ-
Αἰνιοί Σαμοθράκ[ες] 103 Δικαιοπολίται³⁸	15 [ηται τῶν Ἑλ]λήνων ἢ τῶν βαρβάρων τῶν ἐν [ηπείρωι ἐν]οικόντων ἢ τῶν νησιωτῶν, δο- 20 [οι μὴ βασι]λέως εἰσίν⁵, Ἀθηναίων σύμμαχ- [ος εἶναι καὶ τῶν συμμάχων⁶, ἐξεῖναι αὐτ]- [ῶι ἐλευθέρ]ωι ὄντι καὶ αὐτονόμῳ, πολι-
Ἀκαρνᾶνες ³⁹	20 [τευομέν]ωι πολιτεῖαν ἦν ἂν βόληται, μήτε [φορ]ὸν εἰσδεχομένῳι μήτε ἄρχοντα ὑπο[δεχ]ομένῳι, μήτε φόρον φέροντι, ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτοῖς, ἐφ' οἷσπερ Χῖοι⁷ καὶ Θηβαῖ-
Κεφαλλήνων Πρῶννοι⁴⁰	25 35 οἱ⁸ κα[ὶ] οἱ ἄλλοι σύμμαχοι. τοῖς δὲ ποιησ- ἀμύν[οις] συμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸς συ[μ]μάχος ἀφεῖναι τὸν δῆμον τὰ ἐγχε- τήματα⁹, ὅ[π]ῳ⁸ ἂν τυγχάνῃ ὄντα ἢ ἴδια ἢ [δ]- ημόσια Ἀθ[η]ναίων ἐν τῇ χ[ώ]ρῃ τῶν ποιο-
110 Νεοπτόλεμος	30 35 μένων τὴν συμμαχίαν· καὶ περὶ τούτων π[ι]- [στίν] δόναι [Ἀθη]ναίους. ἐάν δὲ τυγ[χ]άνῃ- ι τῶν πόλεων [τῶν ποι]ομένων τῇν συμμαχ- ίαν πρὸς Ἀθην[αί]ους στῆλαι ὅσαι Ἀθήνησ-
[Ἰά]σων⁴¹ Ἄνδριοι⁴² [Τ]ήνιοι [Ἑ]σ[τι]αιῆς⁴³	35 35 ἰσσαν κυρίαν εἶναι καθαιρεῖν. [ἀ]πὸ δὲ Ν- αυσινίκο ἄρχοντος μὴ ἐξεῖναι¹⁰ μήτε ἰδ-

Ἀντισσαῖοι	1	ἵαι μήτε δημοσ[ι]αὶ Ἀθηναίων μηθενὶ ἐγ- κήσασθαι ἐν τ[α]ῖς τῶν συμμάχων χώραι-
Ἑρέσιοι		ς μήτε οἰκίαν μήτε χωρίον μήτε πριαμέ-
40 Ἀστραιούσιοι ⁴⁴		νωι μήτε ὑποθε[μ]ένωι μήτε ἄλλωι τρόπω- ι μηθενί. ἐὰν δέ τις ὦνῃται ἢ κτᾶται ἢ τι-
Κείων		θῇται τρόπωι ὁτιῶν, ἐξεῖναι τῷ βολο-
120 Ἰουλιῇται		μένωι τῶν συμμάχων φῆναι πρὸς τὸς συν- έδρος ¹¹ τῶν συμμάχων· οἱ δὲ σύνοδροι ἀπο-
Καρθαῖες	45	[δὲ]μενοι ἀποδόντων ¹² [τὸ μὲν ἦ] μυσυ τῷ[ι] φήναντι, τὸ δὲ ἄ- [λλο κοί]νον [ἔστ]ω τῶν συ[μμ]άχων· ἐὰν δέ τι-
Κορήσιοι		ς ἴ[η]ι ἐπὶ πολέμωι ἐπὶ τ[ό]ς ποιησαμένος
Ἑλαιόσιοι ⁴⁵		τὴν συμμαχ[ι]αν ἢ κατὰ [γῆ]ν ἢ κατὰ θάλαττ-
50 Ἀμόργιοι		αν, βοηθεῖν Ἀθηναίους καὶ τὸς συμμαχός τούτοις καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλαττα-
125 Σηλυμβριανο[ι]		ν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. ἐὰν δέ τι-
Σίφνιοι	55	ς εἴπηι ἢ ἐπιψηφίσῃ ἢ ἄρχων ἢ ιδιώτη-
Σικινῆται		ς παρὰ τόδε τὸ ψήφισμα, ὥς λύειν τι δεῖ τ-
Διῆς		ῶν ἐν τῷιδε τῷ ψηφίσματι εἰρημέν[ων], ὅ-
ἀπὸ Θράκης ⁴⁶ 60		παρχέτω μ[ὲν] αὐτῷ ἀτίμωι εἶναι καὶ [τὰ] [χρ]ήμα[τα αὐτ]ῷ δημόσια ἔστω καὶ τῆς [θεῶ] [τ]ῷ ἐπιδ[έ]χον· καὶ κρινέσθω ἐν Ἀθην[α]ί-
130 Νεοπολίται ⁴⁷		[ο]ις καὶ τ[οῖς] συμμαχοῖς ὥς διαλύων τῇ[ν] συμμαχ[ι]αν· ζῆμιόντων δὲ αὐτὸν θανάτω-
		ι ἢ φυγῇ ὁ[περ] Ἀθηναῖοι καὶ οἱ σύμμαχο-
		ι κρατῶσι[ν]· ἐὰν δὲ θανάτο τιμηθῇ, μὴ τα-
		φήτω ἐν τῇ[ι] Ἀττικῇ [μ]ηδὲ ἐν τῇ τῶν συμ-
		μάχων· τὸ δ[ὲ] ψήφισμα τόδε ὁ γραμματεὺς
	65	ὁ τῆς βολῆ[ς] ἀ[ναγρ]αφάτω ἐν στήλῃι λιθί-
		νῃ καὶ καταθέ[τω] παρὰ τὸν Δία τὸν Ἐλευ-
		θέριον ¹³ , τὸ δὲ ἀρ[γύ]ριον δῶναι εἰς τὴν ἀν-
		αγραφὴν τῆς στήλῃς ἐξήκοντα δραχμας
		ἐκ τῶν δέκα ταλ[άν]των ¹⁴ τὸς ταμίης τῆς θε-
		ῶ ¹⁵ . εἰς δὲ τὴν στήλ[η]ν ταύτην ἀναγρά-
	70	φειν τῶν τε οὐσ[σ]ων πόλεων συμμαχίδων τ-
		ὰ ὀνόματα ¹⁶ , καὶ [ἦ]τις ἂν ἄλλη σύμμαχος γί-
		(γ)νηται ¹⁷ . ταῦτα [μ]ὲν ἀναγράψαι, ἐλέσθαι δ-
		ὲ τὸν δῆμον πρέσβεις τρεῖς αὐτίκα μάλ-
		[α] εἰς Θήβας, [ο]ἵτινες πείσοσι Θηβαίους δ-
	75	[τ]ι ἂν [δύνων]ται ἀγαθόν ¹⁸ . οἷδε ἡρέθησαν·

	[Α]ριστοτέλης	Μαραθώνιος ¹⁹ ,	Πύρρανδρο-
	ς Ἀναφλύ[τ]ιος ²⁰ ,	Θρασύβολος	Κολλυτεός ²¹ .
	Ἀθηναίων πόλεις αἶδε	σύμμαχοι ²² .	
Ζακυνθίων	Χῖοι ²³ , Τενέδιοι	Θηβαῖοι ²⁵	
ὁ δῆμος 80	Μυτιλη[ν]αῖοι	Χαλκιδῆς ²⁶	
ὁ ἐν τῷ Νήλλ-	[Μ]ηθυ[μν]αῖοι	Ἐρετριῆς	
ωι ⁴⁸	Ῥόδιοι, Ποιήσσιοι	Ἀρεθόσιοι ²⁷	
	Βυζάντιοι ²⁴	Καρόσιοι	
	Περίνθιοι ²⁸	Ἴκιοι	
85	Πεπαρήθιοι ²⁹	Παλ(α)[ισχιάθιοι] ³⁴	
	Σχιάθιοι	-----	
	Μαρωνῖται ³⁰	-----	
	Διῆς ³¹	-----	
	Πάρ[ι]οι ³² , Ὁ-----	-----	
90	Ἀθην[ι]ται ³³ , Π-----	-----	
	Ἀριστοτέλης εἶπε· [----- ἐπει]-		
	δαν πρῶτο[ν -----]		
	ἐκόντες π[ρο]σχωρῶσι [----- ἐψη]-		
	φισμένα τῷ δήμῳ καὶ τ-----		
95	νήσων εἰς τὴν συμμα[χίαν -----]		
	τοῖς τῶν ἐψηφι[σμένων -----]		

Litteratura Ionica vulgaris praeter E pro E v. 45 in correctura usurpatum. V. 4—3 maioribus litteris exarati. In parte antica prius plebiscitum (v. 4—77) στοιχηδὸν incisum, sed v. 69 nescio qua de causa diductius scriptus. Subiunguntur nomina civitatum partim eadem, partim aliis manibus insculpta (cf. not. 8. 26), quae rursus excipit alterum plebiscitum (v. 94—96) minoribus litteris scriptum neque iis ex ordine dispositis. In latere sinistro (b) civitatum index continuatus est. Cf. not. 85. 4 Ol. 400, 3 (378/7 a. Chr.). 3 De patre cf. 56¹. Ipse Callibius trierarchus Ol. 405, 4 (357/6 a. Chr.) recensetur C. I. A. II, 794, 87. Meier. 3 Haec prytania incidit in mensem Februarium aut Martium anni 377 a. Chr. 4 Marathonius v. 76. De eodem Meier II p. 57 intellegendum indicat Diogenis Laertii locum V, 35: δεύτερος (Ἀριστοτέλης) ὁ πολιτευσάμενος Ἀθήνησι, οὗ καὶ δικαντικοὶ φέρονται λόγοι χαρίεντες. 5 Dilligenter cavent Athenienses, ne pacis Antalcidae leges migrare velle videantur (cf. n. 75). 6 Cf. v. 70—72 cum not. 46. 7 Chii omnium civitatum maritimarum primi cum Atheniensibus societatem inierant (cf. 79³). 8 Foedus quidem cum Thebanis iam aestate antecedente (378 a. Chr., sub finem anni Ol. 400, 2) factum erat (Schaefer de sociis p. 9); sed id nondum cum illa Atheniensium et civitatum maritimarum

societate ita coniunctum erat, ut Thebani communis concilii (v. 43. 44) participes essent. Cui concilio eos paullo post Chios Byzantiosque accessisse etiam Diodorus XV, 29, 6 narrat. At videtur errare (et cum eo Schaefer Dem. I² p. 28), cum id tamen ante legem Aristotelis latam factum esse narrat. Neque enim alia de causa legati Thebas missi videntur (v. 72—74), et refert Koehler Thebanorum nomen in indice non ab eadem manu, quae plebiscitum ipsum et antiquissimorum sociorum nomina incidit, insculptum. Quare paullo post Aristotelis rogationem, mense fere Aprili a. 377 a. Chr., Thebanos concilii sociorum participes factos statuo. F. sane lapide examinato Thebanorum nomen eadem manu incisum esse ac Chlorum, Mytilenaeorum, Methymnaeorum, Rhodiorum, Byzantium asseverat ideoque Thebanos ante Aristotelis plebiscitum communis foederis participes fuisse, legationem infra commemoratam alio spectasse existimat. At Koehleri testimonium gravissimum obstat. 9 Cf. Isocr. XIV, 44 τῶν μὲν κτημάτων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἀπέστητε, βουλόμενοι τὴν συμμαχίαν ὡς μεγίστην ποιῆσαι. Diodor. XV, 29, 7 ἐψηφίσαντο δὲ καὶ τὰς γενομένας κληρουχίας ἀποκαταστήσαι τοῖς πρότερον κυρίοις γεγονόσιν. G. Grote H. Gr. X p. 444 et A. Schaefer Dem. I² p. 34 iudicaverunt non possessionibus, quas etiamtum haberent, Athenienses hic cedere, sed iure recuperandi amissa, cleruchias nempe et possessiones eorum, quae ante pugnam ad Aegos flumen commissam in sociorum terra fuissent. Nam cleruchias Atticas in agris sociorum anno 377 a. Chr. nullas fuisse. Sed de cleruchiis unus Diodorus dicit; ἐκτῆματα vero alia tum esse poterant. Notum est proxenos ἐκτῆσεως privilegio ornari solitos. Quidni igitur, cum satis constet nonnullas civitates maritimas post a. 386 a. Chr. amicitiam cum Atheniensibus renovasse (n. 75. Isocr. XIV, 38. Schaefer de soc. p. 7), ab his etiam Atheniensibus quibusdam eum honorem tributum statuamus? Pacis certe condicionibus non vetabantur. 40 Diodor. XV, 29, 7 καὶ νόμον ἔθεντο μηδένα τῶν Ἀθηναίων γεωργεῖν ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς. διὰ δὲ ταύτης τῆς φιλανθρωπίας ἀνακτησάμενοι τὴν παρὰ τοῖς Ἑλλησιν εὐνοίαν ἰσχυροτέραν ἐποίησαντο τὴν ἰδίαν ἡγεμονίαν. 41 Fuit igitur iam ante Aristotelis legem concilium commune sociorum, id quod accurate convenit cum narratione Diodori XV, 28. 29. Etiam aerarium commune fuisse ex v. 46 colligeris. 42 Litteras ΜΕΝΟΙΑΓΩΔΟ cum errore omisisset lapicida, supra versum inseruit. 43 Prope στοὶν βασιλεῖον Paus. I, 3, 4 (cf. C. I. Att. III 9, 4). Eandem imaginem intellegere videtur Isocr. IX, 57, ubi sane τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος scriptum est. Ceterum cf. Meier I p. 42. 44 Cf. 487, 44 sqq., ubi in laudibus inquilinorum duorum dicitur εἰσφέροντες τὰς εἰσφοράς καθ' ἑκαστον τὸν ἐνιαυτὸν τὰς εἰς τὰ δέκα τάλαντα. Inde recte collegit Hartel Studien über attisches Staatsr. und Urkundenw. p. 432, haec decem talenta partem reddituum ex vectigalibus quibusdam inquilinorum collectam fuisse. 45 Etiam 448, 46 sqq. τοὺς ταμίαις, qui ex illis decem talentis sumptum plebisciti insculpendi erogare iubentur, quaestores Minervae esse iure statuit Meier I p. 42. Non igitur publicae, sed sacrae pecuniae erant. Videntur impensae tituli inscribendi in praesentia mutuae summi ex aerario Minervae. Hartel p. 433. 46 Diodorus XV, 28, 3 Chios, Byzantios, Rhodios, Mytilenaeos primos cum Atheniensibus societatem iniisse narrat; postea demum (c. 29, 7) hanc legem latam refert. Quod confirmatur Koehleri testimonio

(not. 8), ex quo harum civitatum nomina et unum praeterea Methymnaeorum ab eadem manu incisa sunt atque ipsum decretum. Hae quinque igitur sunt αἱ νῦν οὖσαι πόλεις συμμαχιίδες (Nam de Thebanis v. not. 8). 17 ΤΗΝΤΑΙ. 18 Cf. not. 8. 19 Cf. not. 4. 20 Cf. 81². 21 Aesch. III, 138: πολλὰς μὲν πρότερον πρεσβείας ἐπρέσβευσαν εἰς Θήβας οἱ μάλιστα οἰκείως ἐκείνοις διακειμένοι, πρῶτος μὲν Θρασύβουλος ὁ Κολλυτεύς, ἀνὴρ ἐν Θήβαις πιστευθεὶς ὥς οὐδεὶς ἕτερος. Cf. praeterea Schaefer Dem. I² p. 144 sqq. 22 Cf. not. 8. 23 Cf. not. 7. 79². 24 Cf. n. 79. 25 Incisi sunt Thebani primi post eas quinque civitates, quae iam ante Aristotelis plebiscitum concilii sociorum participes fuerant (not. 8. 16. 22), ac re vera proximo post legem latam tempore eos receptos esse apparet ex v. 73, ubi statim (αὐτίκα μάλ᾽) legatos Thebas mittendos esse constituitur. Proximi post Thebanos in tabula sunt Chalcidenses; cum his vero post reditum legationis demum convenisse vel inde apparet, quod idem Pyrrhander, qui legatus Thebas profectus erat, rogationem de Chalcidensium foedere tulit (84, 8). 26 Hoc nomen cum eis quattuor, quae proxime insequuntur, ab eadem manu minoribus litteris, tenuiter incisis et accurate στοιχηδὼν dispositis, scripta testantur K. et F. 27 Steph. Byz. Ἀπέθουσα πόλις Συρίας καὶ Θράκης καὶ Εὐβοίας — τὸ ἐθνικὸν Ἀρεθούσιος. Paullo frequentior memoria fontis cognominis. Civitas, quae in prioris foederis tributorum laterculis nunquam commemoratur, non diu sui iuris fuisse videtur (Schaefer de soc. p. 9). 28 Byzantium exemplo hanc coniunctissimam cum iis civitatem ut societati accederet permotam esse recte statuit Schaefer de soc. p. 8; at non una cum eis, sed post Euboeenses (not. 26) demum accesserunt Perinthii, quorum nomen neglegenter incisum est iisdem fere ductibus ac Peparethiorum, Sciathiorum, Maronitarum, Diensium. K. F. 29 Cf. Diodor. XV, 30, 5: τῆς δ' ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκπεμφθείσης δυνάμεως ἡγούμενος Χαβρίας — προσηγάγετο Πεπάρηθον καὶ Σχίαθον καὶ τινὰς ἄλλας (harum nomina v. 86—90 intercedisse videntur; Icum (v. 84) cave huc rettuleris, quia cum Euboeae civitatibus, non cum Peparethiis et Sciathiis (not. 26) simul eadem manu exaratum est Icium nomen) τεταγμένας ὑπὸ Λακεδαιμονίοις. Haec Chabriae expeditio ante auctumnum 377 a. Chr., quo Oreus tum frustra ab Chabria tentata defecit a Lacedaemoniis (Xen. Hell. V, 4, 57 sq.), facta est. Schaefer de soc. p. 9. 30 Hos quoque a Chabria, qui ab insulis ad Thraciae oram navigasset et deinde per Euboeam rediisset (not. 31) in societatem receptos coniecit Sch. 31 Oppidum Euboeae prope Cenaeum promunturium situm (Διτῆς ἀπὸ Κτηναίων C. I. Att. I, 237, 25. 244, 84. 256, 49), quod rediens ab expeditione Chabrias Atheniensibus conciliasse videtur. Sch. 32 Cum Lacedaemoniorum classis inter Naxum et Parum a Chabria victa esset (mense Septembri 376 a. Chr. Schaefer Dem. I² p. 41), Parios accessisse coniecit Sch. de soc. p. 10. In dextra parte aliorum insulanorum, imprimis Naxiorum, nomina perierunt. 33 Athenarum Euboicarum (Ἀθηναὶ Διάδες), oppidi prope Dium siti, cives. 34 ΠΑΛΛ lapis. Supplevi ex n. 54, 8. 30. Palaesciathiorum oppidum tum etiam fuisse apparet ex Scylacis loco illic allato. 35 Supplevit Rangabé. Etsi traditum non est, optimates tum separatos ab popularibus alicubi in agro Corcyraeo concessisse et rempublicam constitutam habuisse, tamen hoc necessario colligitur ex formula Κερκυραίων ὁ δῆμος (cf. v. 97. 98. n. 84³). Nam quae Busolt p. 742

de hac re protulit, futilia sunt. Corcyraei in societatem recepti sunt a Timotheo, cum is circa Peloponnesum navigasset sub finem Ol. 104, 4 (vere 375 a. Chr.). Quod Z. eos iam ante in societatem Atheniensium venisse sumpsit, id luculenter refutatum est a Sw. Sane decretum de eis simul cum Acarnanibus et Cephallenibus inscribendis (n. 83) non ante mensem Augustum factum est. Sed inde colligi non licet, ordinem temporum neglectum esse civitatibus Thraciae (v. 99—105) inter Corcyraeos et Acarnanas interpositis. Cum eodem fere tempore de civitatibus et quas Timotheus et quas Chabrias in societatem receperat inscribendis plebiscita fierent, in laterculo ordo temporum observatus est, quibus cuique civitati cum praetore Atheniensium de societate convenerat; statuamus igitur cum Schaefero, Timotheum prius quidem Corcyram pervenisse quam Chabriam Abdera, sed Acarnanas et Pronnos Cephalleniae aliquot mensibus post demum ad Atheniensium foedus accessisse. Ceterum lateris *b* nomina (v. 97—130) omnia eadem manu, quae nusquam in antica lapidis parte occurrit, accurate et venuste incisa sunt versibus eodem intervallo distantibus. Unum postremum Zacynthiorum nomen (v. 134—134) alii lapididae minus sollerti debetur. F. 36 Et hos et qui sequuntur usque ad Dicaeopolitas (v. 105) Chabrias recepit vere anni 375 a. Chr. (Diodor. XV, 36, 4. Aeneas Tact. 15, 8. Schaefer de soc. p. 13 sqq. Dem. I² p. 43 sqq.). 37 Non societatem civitatum Chalcidicarum, sed Chalcidem oppidum ad Athon montem situm (Steph. Byz. s. v.) intellegendum monuit Sch. de soc. p. 15. 38 Δίξαια παρὰ Ἀβδηρα (C. I. Att. I, 243, 33. 34) intellegenda sunt, non altera eiusdem nominis civitas, colonia Eretriensium. 39 Cf. not. 35. 40 Diodor. XV, 36, 5 Τιμόθεος δὲ παραλαβὼν τὴν ναυαρχίαν καὶ πλείστας εἰς τὴν Κεφαλληνίαν τὰς τ' ἐν αὐτῇ πόλεις [immo Pronnos solos, cf. Xen. Hell. VI, 2, 38] προσηγάγετο καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν ὁμοίως ἐπεισεν ἀποκλίνειν πρὸς Ἀθηναίους. Ἀλκίταν τε τὸν Μολοττῶν βασιλεῖα φίλον κατασκευάσας, καὶ καθόλου τὰς πλείστας τῶν περὶ τοὺς τόπους ἐκείνους πόλεων ἐξιδιοποιήσάμενος, ἐνίκησε — τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ Λευκίδα. De Alceta eiusque filio Neoptolemo cf. Meier I p. 13 sqq. Schaefer Dem. II² p. 424 sqq. 41 Hic incisum fuit nomen, quod postea erasum est. Ordo nominum indicio est, illum auctumno 375 a. Chr. foederi accessisse, et suadet ut eius causam cum Alcetae et Neoptolemi coniunctam fuisse statuamus. Iam Xen. Hell. VI, 1, 7 Polydamanta Pharsalium haec dicentem facit: οἱ καὶ ὑπήκοοι ἦδη αὐτῷ (Ἰάσωνι τῷ Φεραίῳ) εἰεν Μαραχολοὶ καὶ Δόλοπες καὶ Ἀλκίτας ὁ ἐν τῇ Ἠπειρῷ ὑπαρχός. Vix igitur Iasone invito Alcetas cum Atheniensibus foedus fecerit, ut consentaneum sit Iasonem ipsum tum illorum socium factum esse. Ac re vera auctumno 373 a. Chr. Iason et Alcetas Athenas pervenerunt ut Timotheo in iudicio adessent, quam per occasionem definite σύμμαχοι Atheniensium audiunt (Dem. XLIX, 10. 22). Ante annum 374 a. Chr. cum iam ab Atheniensium foedere defecisse probabile est propter rasuram; etenim neque Thebanorum, qui eo ipso anno deserunt Atheniensium socii esse, neque ullius ex eis civitatibus quae postea bello sociali defecerunt nomen deletum est. F. Oblocutus est Z. p. 365 sqq., qui hic Naxiorum potius nomen reponere iubet, sed argumentis utitur ex parte quidem non accommodatis ad persuadendum. 42 Quae sequuntur civitates partim in insulis maris Aegei (v. 112—122. 124. 136. 137) partim in littore Thraciae (v. 123.

425. 428—430) sitae, eas omnes a Timotheo inter mensem Aprilem 373 a. Chr., quo naves solverat, et Novembrem eiusdem anni, quo praetura se abdicare coactus est, in societatem receptas statuit Schaefer de soc. p. 46. 47 collatis locis Diodori XV, 47, 2 sqq. (qui vera falsis miscuit) et Xenophontis Hell. VI, 2, 42. 43 Hestiaeensium civitas Oreus (De nomine vide n. 245¹ iam ante a Lacedaemoniis desciverat (not. 29), sed tum demum societati adscripta est. 44 Ignota civitas. 45 Chersonesi, cf. n. 445. 46 Διτ; ἀπὸ (ἐκ) τοῦ Ἀθω C. I. A. I, 240, 56. 243, 24. 244, 53. 257, 24. 47 Urbem in Thraciae ora prope Antisaram, e regione Thasi insulae, sitam (cf. n. 49) intellegendam esse vidit Schaefer de soc. p. 48; namque ex reliquis duabus cognominibus altera, Atheniensium colonia in Chersoneso sita (Νεάπολις ἀπ' Ἀθηνῶν C. I. A. I, 240, 29), tum non iam fuisse videtur, altera Pallenēs paeninsulae, Mendaeorum colonia (C. I. A. I, 243, 3. 244, 42. 257, 44) ante Timothei bellum Olynthiacum in potestatem Atheniensium pervenire non potuit. 48 Cf. Xen. Hell. VI, 2, 2 ὁ δὲ (Τιμόθεος) ἅμα ἀποπλέων τοὺς τῶν Ζακυνθίων συγγῆδας ἀπεβίβασεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. De his exulibus Diod. XV, 45, 3 (qui eos perperam optimates fuisse narrat) haec habet: διαβιβάσθέντες εἰς τὴν νῆσον ὑπ' αὐτοῦ καταλάβοντο χωρίον ὄχυρόν παρὰ θαλάτταν δὲ προσηγόρευον Ἀρχαδίαν. Frustra Νήλληρ nomen coniecturis tentarunt homines docti. Arcadia ipsius castelli, Nellus montis, in quo exstructum erat, nomen fuisse videtur (Bursian Geogr. Gr. II p. 379), qua re simul explicatur articuli usus, qui offensionem fuit Meiero et Schaefero. Ceterum occupaverunt populares illum locum iam cum Timotheus ex mari Ionio rediret, vere 374 a. Chr., at in societatem recepti esse non possunt ante auctumnum 373, quia extremum locum tenent in sociorum laterculo.

81 Tabula marmoris Pentelici inventa inter theatrum Bacchi et odeum Herodis. Ed. Koehler C. I. Att. II p. 398 n. 47b. (Syll.¹ 64. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 436 n. 79. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 96 n. 87).

[Αρ]ιστοτέλης ἔ. Εὐφιλῆτο

[Αχ]αρνεὺς ἐγγραμμάτευε[v].

[Επ]ὶ Ναυσινίχο ἄρχοντος¹.

5 [Ἐδο]ξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Λεωντί[ς] ἥ ἐπρυ[τ]άνευεν²,

Litterae volgares Ionicae στοιχῆδὸν dispositae praeter v. 4—3 maioribus litteris exaratos. 4 Ol. 400, 3 (378/7 a. Chr.). 2 Octavam prytaniam esse veri simile, septima posteriorem esse certum est. Nam Diodorus XV, 30, 4 post plebiscitum (Aristotelis, n. 80) quo vetiti essent Athenienses agros in sociorum terra acquirere, primos Euboeae populos praeter Hestiaeenses ad societatem accessisse narrat. K. Quae quin accurate relata sint, eo minus dubitare licet, quia eorum nomina in sociorum laterculo non simul cum plebiscito, sed postea incisa sunt (80²⁰). Ante mensem Maium a. 377 a. Chr.

Ἀριστοτέλης ἐγραμμάτευ[εν, τῶν π]ροέδρων ἐπεψύφισεν Παντά-
 ρετο[ς]ιεύς· Πύρρανδρος³ εἶπεν· περὶ ὧν λ[έγουσιν] οἱ
 Χαλκιδῆς, προσαγ[α]γὲν αὐτὸς π[ρὸς τὸν δ]ῆμον ἐς τὴν πρώτην
 10 ἐκκλησίαν, γ[νώμην] δὲ συμβάλλεσθαι τῆς βολῆς, δ[τι] δο[κεῖ
 τῇ]ι βολῇ δέχεσθαι τὴν συμμαχί[α]ν π[αρά τῶν] Χαλκιδέ[ων]
 τύχηι ἀγαθῇ, καθὰ ἐπ[αγγέλλον]τα[ι οἱ] Χαλκιδῆς. δμῶσαι δὲ
 15 τ[ῇ]ν | πόλιν Χα[λκι]δεῦσ[ιν] καὶ τὸς Χαλκιδέ[ας] Ἀ[θη]ναί[οι]ς,
 κα[ὶ] ἀν[α]γράψαι ἐστῆληι λιθ[ῶ]νι καὶ σ[τῆ]σαι Ἀθ[η]νῶν μὲν
 ἐν ἀκροπόλ[ει], ἐν [δὲ] Χαλ[κιδ]εῖ ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἀθ[η]να[ῶ]ν
 [τῶν δ]ρυον καὶ [τάς] σ[υνθ]ήκας. εἶναι δὲ σ[υνθ]ήκας Ἀθ[η]ναί[οι]ς
 καὶ Χαλκιδεῦσιν τάςδε].
 20 [Συμμαχ]ία Χαλ[κιδ]έων τῶν ἐν Εὐ[βο]ίαι [καὶ | Ἀθ]ηναίων·
 ἔχε[ν τῇ]ν ἑαυτῶν Χαλκιδέ[ας] ἐλευθέρ[ος] ὄντας καὶ αὐτονομος
 καὶ ἀφορολογήτο[ς],⁴ μήτε φρορὰν ὑποδεχομένος [παρ' | Ἀθ]η-
 25 ναίων⁵ μ[ὴ]τε φόρον φέροντας μήτε ἄρχ[ον]τα παραδ[ε]χομένος⁶
 παρὰ τὰ δόγματ[α τῶν] συμμάχων· ἐὰν δέ τις [ῖ]νι ἐ[π]ὶ πολέ-
 [μ]ω[ι] ἐ[π]ὶ τὴν χώραν-----]

Euboeenses foedus cum Atheniensibus fecisse Busolt, der zweite athenische Bund p. 745 ex eis quae de Chabriae expeditione narrantur (Diod. XV, 30, 2) collegit. Ante Iulium mensem utique, Nausinico etiamtum archonte, factum esse hic titulus indicat. 3 Pyrrhander Anaphlystius summo studio societatis rebus promovendis se dedisse videtur, id quod praeter hanc rogationem duae legationes, Byzantiaca (79, 20) et Thebana (80, 76) testantur. Tum nondum provecta aetate fuisse videtur, quippe qui a. 330 a. Chr. etiam superstes fuerit (Aesch. III, 439). De reliquis eius rebus cf. A. Schaefer Dem. I² p. 443. 4 Supplevi, nequaquam intolerabile ratus eandem rem bis commemorari. Idem enim etiam in praeceptum de praefectis Atheniensium non recipiendis cadit, quod sine dubio iam libertatis et autonomiae iure continetur. 5 Supplevi. 6 Ex 80, 22 supplevi; in praepositione variari v. 23 docet, neque παραδέχεσθαι huic loco non convenit.

82 Tabula marmoris fracta supra, inventa in arce Athenarum. Edd. Mylonas Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 438 n. 6. Lolling Sitzungsber. der Ak. d. W. zu Berlin 1888 p. 243 (Koehler C. I. A. IV, 2 p. 40 n. 48 b. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 97 n. 88). Cf. quae disp. W. Judeich Kleinas. Studien p. 269. E. Szanto Mitth. des Inst. zu Athen XVI (1894) p. 30 not. 4. A. Wilhelm ibid. XVII (1892) p. 194 n. 2. H. Swoboda Rh. Mus. XLIX p. 342.

| Ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ --|. . . ἰς ἐπρυτ]άνευεν, Καλ-
 [λ Ἄλω]πεκῆθεν ἐγραμμάτευεν, Σίμω[ν]ιος ἐπε-
 στάτε· Ἀστούφιλος εἶπεν· περὶ | ὧν οἱ Μηθυμναῖοι¹ λέγουσιν,
 5 ἐπειδὴ σύμ(μ)αχοὶ εἰσιν² καὶ εἶνοι τῇ πόλῃ³ τῇ Ἀθηναίων
 Μηθυμναῖοι, ὅπως ἂν | καὶ πρὸς τὸς ἄλλος συμμαχος τὸς Ἀθη-
 ναίων ᾗ αὐτοῖς ἡ συμμαχία, ἀναγρ[άψαι αὐτὸς τὸν γραμματέα
 10 τῆς βολῆς, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι ἀναγ[εγραμμένοι εἰσιν⁴.
 ὁμόσαι δὲ τὴν πρ[εσβείαν τῶν Μηθυμναίων τὸν αὐτὸν | ὄρκον,
 ὅμπερ καὶ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι | ὥμοσαν, τοῖς τε συνέδροις τῶν
 15 συμμάχων καὶ τοῖς στρατηγοῖς καὶ τοῖς | ἱπάρχοις. ὁμόσαι δὲ
 τοῖς Μηθυμνα[ίοις τὸς δε συνέδρος⁵ τῶν συμμαχ[ω]ν | καὶ τὸς
 20 στρατηγὸς καὶ ἱπάρχ[ο]ς κατὰ ταῦτά. ἐπιμεληθῆναι δὲ Αἰ[σ]ίμῳ
 καὶ τὸς συνέδρος τὸς ἐπὶ τῶν [νε]ῶν⁶ ὅπως ἂν ὁμόσωσιν αἱ
 ἀρχαὶ αἱ Μ[ηθ]υμναίων καθάπερ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι.] ἐπαίνεισαι
 δὲ τῇ πόλιν τὴν Μηθυμν[αίων καὶ καλέσαι τὸς πρέσβεις τῶν ||
 25 Μηθυμναίων ἐπὶ ξένια.

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν. 4 Legati Methymnaeorum anno 378/7 a. Chr. Athenas missi. 2 Iam ante illam legationem Methymnaei separatim cum Atheniensibus foedus fecerant, sed nunc petunt ut cum reliquis omnibus Atheniensium sociis una societate comprehendantur et in eadem tabula inscribantur (v. 6 sqq.). 3 Cf. 49^b. 4 Cf. 80, 84. 5 Ei, qui tum Athenis congregati erant. W. 6 Hi alii sunt ac qui v. 14. 16 commemorantur, missi cum Aesimo Atheniensi (cf. 75⁷) ad id ipsum, ut Methymnaeos iureiurando adigerent. Cum aliorum conatus aut propter sermonis leges ferri nequirent (τῶν [X]ῶν Sz.) aut lacunae ambitum excederent (τῶν [τόπ]ων M., τῶν [ὄρ]κων J.), veram lectionem restituerunt W. et K.

83 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici, inventa in arce. Dextrum (a) edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 158. Rangabé Ant. Hell. 382, utrumque ex suis apographis Koehler C. I. Att. II 49 (Syll.¹ 65. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 148 n. 83). Cf. quae de titulo exposuerunt M. H. E. Meier, Comm. epigr. I p. VII. A. Schaefer de sociis p. 12. Postea duo alia fragmenta repperit Lolling, quae minusculis litteris edidit ipse Δελτίον ἀρχ. 1888 p. 174, maiusculis ex illius apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 13.

[Φ]ιλοκλῆς Ω[----- ἐγραμμάτευεν].

[Ἐ]πὶ Ἱπποδάμ[αντος ἀρχοντος¹, ἐπὶ τῆς ἰδος δευ]τέρας
 πρυταν[είας², ᾗ Φιλοκλῆς Ὡ]. ἐγγραμ(μ)άτευε,

5 ἔδοξε τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ· Κριτ[ι]ος εἶπε· περὶ ὧν λέ-
 [γοῖν ἐν τῇ βολῇ] οἱ π[ρ]όσβ[ε]ς τῶν Κερκυραίων καὶ τῶν
 Ἀκαρνάνων καὶ τῶν Κεφα[λ]ήνων³, ἐπαινέσαι μὲν τὸς πρέσ-
 βες Κερκ[υ]ραίων [x]αὶ Ἀκαρνάνων καὶ Κεφαλ[ή]νων, ὅτι εἰσὶ
 ἄνδρες [ἀ]γα[θ]οὶ περὶ τὸν δῆμον τὸν [Ἀθηναίων καὶ τὸς] συμ-
 10 μάχος [x]αὶ νῦν καὶ ἐν τῷ πρόσ[θεν] χρόνῳ· ὅπως δ' ἂν πραχ-
 θεῖ | ὧν δέονται, προσαγαγεῖν αὐτοὺς ἐς τὸν δῆμον, γν[ώ]μ[η]ν
 δὲ ἐμβάλλεσθαι τῆς β[ολ]ῆς, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ, ἀνα(γ)ράψαι⁴
 τῶν πόλεων τῶν ἡκουσῶν τὰ δ[ι]νόματα [ἐ]ς | τὴν στήλην τὴν
 15 κοινὴν τῶν συμμάχων τὸν] γραμμα[τ]ῆ[α] τῆς βουλῆς. καὶ ἀπο-
 δόνα[ι] τὸς ὅρκος ταῖς πόλε[σι] | ταῖς ἡκούσαις τὴν βουλὴν [καὶ
 τὸς στρατηγὸς καὶ το]ύς ἱππέας· καὶ τὸς συμμάχ[ους]⁵ δυνύσαι
 τὸν αὐτὸν ὅρ[ο]νον⁶. πραχθέντων δὲ τούτων
 καθ' ὅ[τι] ἂν δόξει τῷ κοινῷ [τῶν συμμάχων, πέμψαι⁷ τὸς
 20 ἀπ[ο]ληψομένους τὸς ὅρκους παρὰ τῶν πόλεων⁸ τὸς καὶ ἀνα[γ]ρα-
 φη[σο]μέν[ο]ς⁹ εἰς τ[ὴν] σ[τ]ῆλην τὴν κοινὴν οὗ¹⁰ οἱ σύμ[μ]αχοι
 ἐ[γ]γεγραμ(μ)ένοι εἰσίν. πέμψαι δὲ καὶ συνέδρ[ο]ς τῶν πόλεων
 ἐκάστην ἐς τὸ συνέδριον τῶν συμμάχων] κατὰ τὰ δόγματα
 25 τῶν συμμάχων¹¹ καὶ τὸ δῆμο τὸ Ἀθηναίων¹². περὶ δὲ τῶν
 Ἀκαρνάνων σ[χ]έψασθαι κοινῇ μετὰ Ἀ[ι]σχύλο [καὶ] Εὐ[α]ρ[χ]ο
 καὶ Εὐρυ[-----] καὶ ---- | . .]ος καὶ [. καὶ]
 δ[ο]----- | . .]ντ----

Litterae volgares Ionicae στοιχηδὸν dispositae praeter v. 4, qui maiores litteras habet. 4 Ol. 104, 2 (375/4 a. Chr.). 3 Mense Augusto aut Septembri 375 a. Chr. 3 Cf. 80, 97. 106. 4 ΑΝΑΙΠΑΥΑΙ. 5 Sociorum reliquorum qui Athenis sunt synedri eadem iurare iubentur Corcyraeis, Acarnanibus, Cephallenibus ac senatus, praetores, equites Atheniensium. 6 Supplevi. 7 Supplevi. 8 Supplevi. 9 Utrum hoc ad τοὺς ἀποληψομένους an ad τοὺς ὄρκους spectet, ambigas. In tabula n. 80 sane nunc neque nomina eorum qui socios iureiurando adegerunt neque iurisiurandi formula leguntur; sed lapis infra mutilus est. At Corcyraeorum iusiurandum in alio lapide (n. 84) est, quare nescio an praestet ad homines qui iusiurandum acceperunt verba referre. 10 Supplevi. 11 Cf. τῶν συμμάχων n. 10, 41. 12 Supplevi coll. n. 84, 84. Sane alibi accuratius distinguuntur ψηφίσματα Atheniensium et δόγματα sociorum: sed hic ubi haec duo genera decretorum una comprehenduntur, idem nomen de utrisque usurpatum nullam habet offensionem.

84 Tabula marmoris Pentelici ab inferiore parte fracta cum anaglypho, inventa inter theatra Bacchi et Herodis. Ed. Koehler

C. I. Att. II p. 398 n. 49 b. Lapide perpurgato multo plenius P. Foucart Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 354 (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 14. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 5 n. 9). Cf. quae de titulo exposuit H. Swoboda Mus. Rhen. XLIX p. 324 sqq.

Συμμαχία Κορυραίων καὶ Ἀθηναίων¹ ἐ[ί]ς | τὸν [ἀεὶ] χρόνον².
 ἐάν τις ἴηι ἐπ[ί] πολέμῳ ἐ[ί]ς τ[ῆ] γ' χώραν τῆ γ Κορ[κυ]ραίων ἢ
 5 ἐπὶ τὸν δῆ[μ]ον³ τὸ γ Κορυραίων, βοηθεῖν Ἀθηναῖος παντὶ σθένει,
 καθ' ὅτι ἂν ἐπαγγέλλωσιν Κορυραῖοι, κατὰ τὸ [δυνατόν]⁴. καὶ
 ἐάν τις ἐπ[ί] τὸν δῆμον⁵ τὸν Ἀθηναίων ἢ ἐπὶ τῆ γ χώραν | τὴν Ἀθη-
 ναίων ἐπὶ πολέμῳ ἴηι ἢ κατὰ γῆ[ν] | ἢ κατὰ θάλατταν, βοηθεῖν
 10 Κορυραῖος π[α]ντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν, καθ' ὅτι ἂν [ἐ]παγγέλ-
 λωσιν Ἀθηναῖοι. π[ο]λ[ε]μ[ο]ν δὲ καὶ εἰρ[ή]νην μὴ ἐξεῖναι Κορυραῖοις
 ποιήσασθαι [ἄ]νευ Ἀθηναίων καὶ [τοῦ] π[λ]ήθους τῶν συμμαχῶν.
 15 ποιεῖν δὲ κα[ί] τάλλα κατὰ τὰ δόγ[μα]τα τῶν συμμαχῶν. Ὅρκος.
 Βοηθήσω Κορυραίων τῷ [δῆ]μῳ παντὶ σθ[έ]νει κατὰ τὸ
 δυνατόν, ἐάν [τ]ις ἴηι ἐπὶ πολέμῳ ἢ κατὰ γῆν ἢ κατὰ θά[λα]τ-
 20 ταν ἐπὶ τῆ γ χώραν τὴν Κορυραίων, καθ' ὅτι ἂν ἐπαγγέλλωσι
 Κορυραῖοι. καὶ περὶ πολέμου καὶ εἰρ[ή]νης πράξω καθ' ὅτι ἂν
 τῷ πληθ[ύ]ει τῶν συμμαχῶν δοκῇ, καὶ τάλλα ποιήσω κατὰ [τὰ |
 δόγ]ματα τῶν συμμαχῶν. [πο]λ[ε]μ[ο]ν καὶ τὰυ[τ]α νῆ τὸ[ν] Δία καὶ τὸν
 25 Ἀπόλλων καὶ τὴν [Δ]ήμητρα. [ε]ὐσ[φ]ρ[ο]ντὶ μέμ μοι εἴη πο[λλ]ὰ
 καὶ ἀγ[α]θά, εἰ δέ | μί,] τάναντία.

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. n. 88. Post ius-
 iurandum utrumque datum, i. e. postquam homines qui illic v. 30 Corcyram
 ire iubentur Athenas redierunt, haec incisa sunt. F. 2 Hoc quinto a. Chr.
 n. saeculo etiamtum inauditum, quarto volgare est. Cf. n. 77³. P. Graetzel,
 de factionibus inter Graecas civitates p. 62. 3 Cum in reliquis eiusdem
 generis et aetatis foederibus (not. 4) simpliciter populi nomen ponatur (ἐάν
 τις ἴηι ἐπὶ Βοιωτοῦς sim.), hic δῆμος commemoratur quia Corcyraeorum res-
 publica tum factionibus lacerabatur; quicumque igitur sive civis sive pere-
 grinus populare imperium evertere conabatur, contra eum Corcyraeos ad-
 iuvare debebant Athenienses. F. 4 Idem est argumentum foederum anno
 395 a. Chr. cum Boeotis (n. 64) et Locris (C. I. Att. II, 7), anno 387 a. Chr.
 cum Chiis (n. 75) initorum, idemque etiam in illa societatis Atheniensium
 cum permultis civitatibus maritimis anno 378/7 a. Chr. constitutae tabula
 legitur (n. 80, 46 sqq.). F. 5 Aut aequabilitatis causa hic quoque populi
 mentio fit (not. 3) aut Athenienses iam tum cavendum existimabant ne pau-
 corum imperium aut unius dominatio apud ipsos constitueretur, ut aliquot
 annis post certe multo distinctius caverunt in foederibus factis cum Pelo-
 ponnensiis (n. 105, 25 sqq.) et cum Thessalis (n. 108, 2^s).

86 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici; superius opisthographum (v. 4—40 in fronte *a*, 440—450 in aversa parte *c*), Athenis in Britanniam translatum (Marmor Sandwicense). Ed. J. Taylor, Cantabrigiae 1743, cum tabula aeri incisa, deinde post alios, Fourmonti schedis usus, Boeckh C. I. G. 458. Staatsh. der Ath. II² p. 78 sqq. (Syll.¹ 70. Ch. Michel Rec. p. 450 n. 577). Lapidē denuo collato E. L. Hicks Manual of Gr. hist. inscr. p. 442 n. 82. Ex huius exemplo ectypoque chartaceo ed. Koehler C. I. Att. II, 844. Inferius fragmentum, quod in fronte (*b*) versus 44—409 continet, cum postica pars fracta esse videatur, ad ripas Pissi erutum in hypogaeis musei archaeologici exscripsit Koehler et illi adiunxit (Cf. G. Gilbert, Deliacae, Gottingae 1869 p. 36 sqq.).

a

[Θ]εο[ι.] | Τάδε ἔπραξαν Ἀμφικτύονες¹ Ἀθηναίων ἀπὸ Καλλέο
ἀρχοντος² μέχρι τοῦ Θαρρηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος

Litterae Ionicae volgares στοιχηδόν dispositae. 1 Amphictyones magistratus erant penes quem rerum sacrarum Apollinis Delii administratio esset; commemorantur ab Athenaeo IV p. 473 b. Praeter Athenienses etiam Andrios fuisse v. 62. 74 docent, sed ei nequitiam aequo iure cum Atheniensibus collegio interfuerunt; etenim hic Atheniensium Amphictyones soli rationem reddunt, et titulus Delius Bull. corr. Hell. VIII (1884) p. 394 n. 7 [Οἱ Ἀ]μφικτύονες καὶ ὁ γραμματεὺς οἱ [ἐπὶ] Νικομάχου ἀρχοντος (344/40 a. Chr.) ἀνέθενται, Φανόμαχος Χαρμίδου Σουνιεύς, Πυθόδωρος Νικοστράτου Ἀχαρνεύς, Εὐπόλεμος Εὐθύμενίδου Μυρρινόουσιος, Χαιρίλας Ἐυβορείου Ἀναφλύστιος, Ἀργένειος Διοφίλου Προσπάλτιος, Τεισιδῆς Τεισιππου Σφήττιος amphictyonum nomine solos Athenienses indicat, sive non iam fuerunt eo tempore in collegio Andrii, sive adeo exiguae eorum partes, ut re vera ministri potius quam collegae illorum essent. Hic magistratus igitur tum demum restitui potuit, cum rerum sacrarum Apollinis Delii Atheniensium esset; quod Cratete archonte (a. 434/3 a. Chr.) iam ita se habuisse testatur C. I. Att. I, 283. Ac belli Peloponnesiaci aetate iam fuisse amphictyonas Atheniensium discimus ex titulo Delio Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 283 n. 4, 8 ἐπὶ Γλαυκίππου Ἀθηνησὶ ἀρχοντος. Post pugnam apud Aegospotamos expulsis cleruchis et antiqvis civibus restitutis (cf. n. 60) sine dubio etiam hoc institutum cessavit, sed Atheniensium opibus in mari Aegaeo crescentibus quarto saeculo restitutum est sive Nausinico archonte (378/7 a. Chr.) sive aliquot annis ante. Quinque una amphictyones fuisse cum uno scriba et titulus Delius supra allatus et tabulae huius v. 60 sqq. docent. Ac cum inter illos quinque qui anno 374/3 fuerunt tres iam per triennium superius eodem magistratu functi sint (cf. not. 9), omnium maxime probabile est, quadriennium legitimum fuisse magistratus spatium sed causa nescio qua factum esse, ut Idiotes Theogenis f. Acharnensis (not. 7) per biennium, Sosigenes Sosiadis f. Xypetaeo per annum

ἄρχοντας³ Ἀθήνησι, | ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Ἐπιγένης ἀρχοντας μέχρι
 5 τὸ Θαρρηλιῶνος μηνὸς⁴ || τὸ ἐπὶ Ἰππίῳ ἀρχοντας, χρόνον ὅσον
 ἑκαστος αὐτῶν ἥρξεν⁵, οἷς Διοδωρος Ὀλυμπιοδωρὸς Σαμβωνίδης
 ἐγραμμάτευεν⁶, ἀπὸ Χαρισάνδρῳ ἀρχοντας Ἰδιώτης Θεογένης
 Ἀχαρνέες⁷ μέχρι τὸ Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς τὸ ἐπὶ Ἰπποδάμαν-
 10 τος ἀρχοντας, Σωσιγένης Σωσιάδο Ἐυπεταίων ἐνιαυτὸν ἐπὶ
 Καλλέῳ ἀρχοντας⁸, Ἐπιγένης [M]εταγένης ἐκ Κολλῆς, Ἀντίμαχος
 Εὐθονόμο Μαραθῶνιος, Ἐ[π]ικρά[τ]ης Μενεστράτο Παλληνεύς⁹.

Αἶδε τῶν πόλεων τ[ὸ] τόκο ἀπέδο[σ]αν¹⁰.

Μυκόνιοι· ΧΗΗΡΔ

Σύριοι· ΧΧΗΗΗ

Τήνιοι· Τ

modo tempus in magistratu maneret. Sed ut omnia reliqua bene inter se
 conveniant, sic quae v. 6—11 leguntur, per triennium 377/6—375/4 a. Chr. quo-
 que tempore non quinos, sed quaternos una amphictyonas fuisse indicant,
 quod quomodo expediam non habeo. 2 Ol. 100, 4 (377/6 a. Chr.). 3 Ol.
 101, 2 (375/4 a. Chr.). Hae igitur trium annorum, ex quibus tertius non
 plenus est, rationes sunt (Cf. not. 10). 4 Thargelionem quintum anni
 Deliaci a bruma incipientis mensem esse ex ineditis hieropoeorum Deliorum
 tabulis demonstravit Th. Homolle, Bull. de corr. Hell. V (1884) p. 25 sqq.
 5 De amphictyonibus intellexit B., de archontibus G. At in trita illa ratione
 annos civiles archontum nominibus significandi tale additamentum super-
 vacaneum est et plane inauditum. Quod contra de amphictyonibus apparet
 sic dici propter Idioten (not. 7) et Sosigenem (not. 8), qui non per totum
 quinquennium munere functi erant. 6 Unus per totum quadriennium
 scriba fuit; cf. v. 58. 59. Quae sequuntur, iniuria a B. et G. ad scribas relata,
 ad amphictyonas potius spectant. 7 Hunc anno 374/3 a. Chr. non iam in
 magistratu fuisse produnt v. 60 sqq.; apparet igitur et quae antecedunt ἀπὸ
 Χαρισάνδρου ἀρχοντας et quae subsequuntur μέχρι τοῦ Ἐκατομβαιῶνος μηνὸς
 τοῦ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος ἀρχοντας ad idem Idiotae nomen spectare. Mensis
 nominatur, quia μέχρι Ἰπποδάμαντος ἀρχontos ambiguum esset. 8 Ad
 Sosigenem, non ut in proöcodosi feceram ad Epigenem, haec referenda esse
 docent v. 60 sqq., ubi [Ἐπιγένης Μεταγένης ἐκ Κολλῆς] etiamtum inter am-
 phictyonas est, Sosigenes non item. Additamentum ἐνιαυτὸν hoc solo loco
 usurpatum sufficit ad demonstrandum, legitimum huius magistratus tempus
 annuo spatio longius fuisse. 9 Cf. n. 88, 15. Quarto anno (v. 60 sqq.)
 Epigenes, Antimachus, Epicrates etiamtum inter amphictyonas sunt, in
 Idiotae (not. 7) et Sosigenis (not. 8) locum successerunt Nicomenes Hieronis
 f. Halaeensis et Oënsis quidam, cuius nomen intercudit. 10 Sequuntur
 v. 11—35 reditus et expensae triennii Ol. 100, 4—101, 2, deinde quarti
 anni 101, 3 v. 56—109, denique residuae usurae et vectigalia totius qua-
 driennii v. 110—150. Cur quarti anni rationes a prioribus tribus sepa-
 rantur, Boeckhius coniectura ingeniosa expedire conatus est (not. 19).

- Καῖοι· [ϞΗΗΗ]ΗϞΔΔΓΓΗΙΙΙϞ
 Σερῖφιοι· ΧΓϞΗ
 Σίφνιοι· | ΧΧΧΗϞΔΔΔΔΙΙΙ
 Ἰῆται· ϞΗΗΗ
 [Πάριο]ι¹¹· ΧΧϞΗΗΗΗΗϞΔΔ
 Οἰναῖοι ἐξ Ἰκάρο· Χ|ΧΧΧ
 Θερμαῖοι ἐξ Ἰκάρο· ΗΗΗ[Η]
 15 [Κ]εφάλαιον τόκο παρὰ τῶν πόλεων· ΤΤΤ[[Τ]ΧΧΧϞΗΗ
 ΗΗϞΔΔΔΔΓΓΗΙΙϞ
 Οἷδε τῶν ἰδι(ωτ)ῶν¹² τὸ τόκο ἀπέδωσαν·
 Ἀρίστω[ν] Δήλιος ὑπὲρ Ἀπολλοδώρο Δηλίο· ϞΗΗΗΗΗ
 Ἀ[ρ]τυσ[τ]λ[ε]ως¹³ Δήλιος ὑπὲρ | Γλαυκέτο Δηλίο· ϞΗΗ
 Ὑψοκλέης Δήλιος· ΗΗΗ
 Ἀγασ[τ]κλέης Δήλιος ὑπ[ε]ρ Θεοκύδος Δηλίο· ΗΗΔ..
 Θεόγνητος Δήλιος ὑπὲρ Ὑψοκλέος Δηλ[ι]([ο·]) ΗΗΗΔΓΓΗΙΙ
 Ἀντίπατρος Δήλιος ὑπὲρ Ὑψοκλέος Δηλίο· ΗΗϞΔΔ
 20 ΔΓΓΗ[[ΙΙ]]
 Πολυ....¹⁴ Τήνιος ὑπὲρ Μ...μένος¹⁵ Τηνίο· ΗΗΗΗ
 Λευκῖνος Δήλιος ὑπὲρ Κλετάρχο Δηλίο· ϞΗΗΗ[ΗΔ]
 ΔΔΔ
 Λεωφῶν Δήλιος ὑπὲρ Πιστοξέ[νο] Δηλίο· ΗΗΗϞ
 Πατροκλέης Δ[ήλ]ιος ὑπὲρ Ὑψοκλέος Δηλίο· ΗΗΗ
 Ἀρισ[τ]είδης Τήνιος ὑπὲρ Οἰνάδο Τηνίο· ΗΗΔ
 [Κ]εφάλαιον τόκο παρὰ τῶν ἰ[δ]ιωτῶν· ϞΗΗΗΔΔΓ
 25 Εἰσεπράχθη μηνυθὲν ἐκ τῶν Ἐπισθένης Δηλίο· ΗΗ[[Η]
 ϞΔΔΔ
 ε[ἰ]σεπράχθη μηνυθὲ[ν] παρὰ Πύθωνος Δηλίο· ΧΗ
 ἐκ τῶν ἐνεχούρων τῶν ὠφληχότων τὰς δίκας[ε] τιμῆς
 κερ[φ]άλαιον· ΧϞΗΗΗΗΔΔΔΔΓ
 μισθώ[σ]εις τεμενῶν ἐξ Ῥηνείας ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι
 Χαρισάνδρο, Ἰπποδάμαντος¹⁶, ἐν Δήλῳ δὲ Γαλαῖο,
 Ἰπ[π]ί[ο]· ΤΤΧΗΗ[Δ]Δ
 μισθώ[σ]εις τεμενῶν ἐγ Δήλο ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχόντων·
 ΧΧΗΗΗΗϞΔΔΔΓΓΗ

44 Supplevit Taylor. 43 ΙΔΙΩΝ laps manifeste errore. 43 Sup-
 plevit Taylor coll. Athen IV p. 478 a καλοῦνται δὲ καὶ μέχρι νῦν τινες αὐτῶν
 Χοίρακοι καὶ Ἀρνοὶ καὶ Ἀρτυσίλεω καὶ Σήσαμοι καὶ Ἀρτυσίτραγοι καὶ Νεω-
 κόροι καὶ Ἰχθυόδοι. 44 Πολύ[δω]ρος Taylor. Sed etiam Πολυ[κλέ]ης sup-
 pleri posse monuit B. 45 Μ... ΜΕΝΟΣ Taylor, ΘΕΝΟΣ Fourmont.

- 30 οἰκιῶν μισθῶ|σεις ἐπὶ Ἰπποδάμαντος¹⁷ ἄρχοντος Ἀθη-
νησι, ἐν Δήλῳ δὲ Ἰππίο· ΗΗΡ|[Δ]ΔΔΔΓΗ
Λήμματος κεφάλαιον· ΠΤΤΤΧΧΧΧΠΗΔΔΔΔΗ
ΗΗΙC
Ἀπὸ τότε¹⁸ | τάδε ἀνηλώθη¹⁹.
στέφανος ἀριστεῖον τῷ θεῷ, καὶ τῷ ἐργασαμένῳ|ι
μισθός· ΧΠ
τρίποδες νικητήρια τοῖς χοροῖς καὶ τῷ ἐργασαμένῳ|ι
μισθός· Χ
ἀρχεθεώροις²⁰· Τ
35 εἰς κομιδὴν τῶν θεωρῶν καὶ τῶν χορῶ|[v] Ἀντιμάχῳ
Φίλωνος Ἑρμείῳ²¹ τριηράρχῳ· ΤΧ∶
ἀριθμὸς βοῶν τῶν εἰς τὴν ἐορτὴν ὠνηθέντων· ΗΠ|
ΙΙΙ²² τιμὴ τῶτων· ΤΧΧΗΗΗΗΔΠΗΗ

16 Si sumas Nausinico demum archonte Athenienses rerum Deliarum regimen recuperasse (not. 1), ut Calleæ annus primus sit eorum administrationis, facillime explicatur, cur huius anni nullæ perscribantur usurae nullaque vectigalia. Quod frustra expedire conati sunt Boeckhii p. 95 et Gilbertus p. 37. 17 Hic ne anni Ol. 404, 4 quidem vectigalia comparent. Scilicet eo demum anno publicatis bonis Deliorum quorundam domus eorum in dominium dei pervenerunt (v. 440 sqq.). 18 Cf. Meisterhans Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 49 not. 435, qui docet singillatim veram diphthongum iam inde ab anno 440 a. Chr. simplici littera O indicari. Sed multo frequentior hic error est proximo ante medium saeculum quartum tempore (τότων 86, 36. Ὁ 404, 57. ὁχ 86, 444. 445. 420. ὁδὲνα 404, 58. ὁδεμῖαι 404, 63. Ἰολιγτῶν 404, 6. 34. Ἰολιγτᾶς 404, 9). Perraro etiam inferiore aetate invenitur OΔE i. e. οὐδέ infra n. 449, 44). 19 Impensae factae in ferias quinquenales Apollinis Delii Thargelione mense, cuius septimus dies dei natalis putabatur, actas. Qua de causa factum videtur, ut reddituum prioris triennii rationes non ad ipsum anni Ol. 404, 2 finem, sed ad Thargelionem mensem deducerentur. At tertio Olympiadis cuiusque anno magna Delia celebrabantur (Thuc. III, 404, 2), ita ut in Socratidis, non Hippodamantis annum inciderent. Quare B. coniecit, lege cautum fuisse, ut eae modo pecuniae consumerentur in feriarum apparatu, quae integro anno ante iam in aerario essent. Sane sic ne ab eodem quidem amphictyonum collegio impensae factae sunt, quod has annorum 400, 4—404, 2 rationes reddit; sed ut rationem constare appareat, statim expensarum pecuniarum tabula adiungitur Cf. n. 484 2); neque neglegendum est passivum ἀνηλώθη, quo non enuntiatur ab ipsis qui acceperint haec expensa esse. 20 ἀρχιθέωρος sive ἀρχιθέωρος princeps theororum est. De Niciae architheoria Deliaci (Ol. 90, 3. 448, 7 a. Chr. B.) cf. Plut. Nic. 3. Qui fiat, ut hic plures sint, latet. 21 Nepos videtur Antimachi Hermei n. 37, 43. 45. 47. B. 22 De hecatomba monuit

πέταλ[α χρυσ]ᾱ²³ καὶ χρυσωτεῖ μισθός· Η ΔΔΓ.
 εἰς τὰ προθύματα τῆς ἐορτῆς | [...]
 [κομ]ιδῆ τῶν τριπόδων καὶ τῶν βοῶν [κα]ὶ πεντηχοστῇ²⁴
 καὶ τρο[φα]ῖ τοῖς βουσι | καὶ ξύλων τιμῇ τῶν ἐπ[ι]²⁵
 40]ν τιμ[ῇ] ... ||] καταλλ

b

----- σ |
 σαι |
 , ννε |
 κυλι |
 45 κα[..... κεφ]άλαιον ||
]αι[..... τρ]ιγῆρα[ρχ |
]; καὶ εἰς]ν τῷ χ[ορῶι |
]ι τὸν πελο] χορεῖα τ[..... |
 κα[ὶ Ἀμφικτ]ύουσιν εἰς τὰ [ἐπιτῇ]δεῖα καὶ γ[ραμματεῖ καὶ ὕπο-
 γραμματεῖ] ΔΔΔ.
 κεφάλαιον ἀν[α]λώματος· [Π Τ]
 50 [Τοῖσδε ἐδανε]σμεν ἐ[π]ὶ ταῖς αὐταῖς συνθήκαις κα[θ]άπερ οἱ
 ἄλλοι χρήματα πα[ρὰ τὸ Ἀπ]όλλωνος τὸ Δηλίο δεδανεισμένοι
 εἰσὶ |]ωι· [Π. Πασικλέει Δεικράτος Τη-
 ν[ίωι] |]ωι· ΔΔΔΓΗ. Φοινικλ[έ]ει
 Λεωπρέπ[ος]]ωι· |] Δηλίωι· ΔΔΓ.
 55 κεφάλαιον ἀναλώμα[τος] ||] ΔΠΙ.
 περίεστι ΤΧΧΧ[ΠΗΗΗΗΗ] ΔΔΓ ----- |
 [Τάδε ἐ]πραξαν Ἀμφικτύονες²⁶ [ἀ]πὸ τὸ Σκι[ροφοριῶνος] μηνός
 τὸ ἐπὶ Ἰπ[ποδάμ]αντος ἄρχοντος μέχρι Σωκρατ[ίδ]ο ἄρχοντος
 Ἀθήνησι, ἐν Δήλ[ωι] δὲ ἀπὸ Πανήμο μηνός μέχρι Πυρραῖδ[ο]
 ἄρχοντος, οἷς Διδώρος Ὀλ[υμπι]οδώρο Σκαμβωνίδης ἐγράμμα-
 60 τευε[ν, Ἀθηναίων] ||]δο Ὅτθεν, Νικομέ[ν]ης
 Ἰ[έ]ρωνος Ἀλα[ιεύς, Ἐπιγένης] Μεταγένης ἐκ Κο[λ]λης, Ἀντίμα-
 χος Εὐθυνόμο Μαραθῶνιος, Ἐπικράτης Μενεστράτ[ο] Παλ[λ]ηγεύς,
 Ἄνδριῶν Δαμάλης Δαμάλο, [.....] Λε[ω]-

Taylor. Novem victimae quae numerum excedunt aut additae sunt ne non-
 nullis forte mortuis numerus non constaret (T.) aut ad minora quaedam
 sacrificia destinatae (B.). 23 Ad inauranda boum cornua. B. Cf. 20, 27. 40.

24 De hoc vectigali cf. Boeckh Staatsh. I p. 425 sqq. 25 ἐπὶ [τὴν γέφυραν]
 Taylor haud improbabiliiter coll. Plut. Nic. 3. 26 Cf. not. 4.

- γορ[δ]ο, Θεοτέλης Ἀνδροκρίτο, Με.....
 [μισθ]ώσεις τεμενῶν ἐ[ξ] Ῥηνε[ι]ας· ΤΗΗΗΗ---
 65 [μισθ]ώσεις τεμενῶν ἐγ ἁ Δήλο· ΧΠΔΔΔΤ
 μ[ι]σθώσεις οἰκ[ι]ῶν· ΗΗΠΔΔ[ΔΔΠΤ] |
 [λ]ήμματος κεφάλαιον· ΤΧΧΧΔΤ
 ἀπὸ [τότο τόδε ἀνηλώθη·]
 [εἰς ἱερὰ τ]ὰ κ]ατὰ μῆνα καὶ μουσικῆς ἄθλα καὶ γυμ[ν].....
|. καὶ σαλπικτεῖ καὶ κήρυκι καὶ τῶι ὅ...
|... κο· Χ(Π)²⁷ΗΠΔΔΤΗΠΠΠΠC
 70 τὸ τειχίον ἀνοικ[ο]δομ[ῆσαι τὸ||...] καὶ εἰς
 ἐπισκευὴν τὸ ἐπιστάσι[ο] [κα]ὶ τὸ α[..... καὶ εἰς | ἀν]ά-
 θεσ[ο]ν τὸ στεφάνο καὶ εἰς τὰς σ.....ιδας καὶ
 τ[οῖς] ἐπὶ τὰς δίκας πεμφθεῖσιν ὑπὸ τ[ῆς] βολῆς· ἐν
|...ων· ΠΠ
 Ἀμφικτύοσιν Ἀθηναίων εἰς [τ]ἀπ[ι]τῆδε[ι]α καὶ γραμματεῖ κα[ὶ]
 ὑπογραμματεῖ· ΧΧΠΠΠΠΠΠΠΠ
 75 Ἀμφικτ[ύ]οσιν Ἀνδ[ρ]ων εἰς τὰπ[ι]τῆδε[ι]α· ΧΧ]Η
 κεφάλαιον ἀναλώματος· ΤΧΗΔΔΠΤΤΤΠΠΠΠC |
 κεφάλαιον τὸ περίοντος σὺν τ[ῶι] ἐκ τὸ προ[τέρ]ο λόγ[ο]· ΤΠ
 ΠΠΠΠΠΠΔΠΠ
 [ἀπὸ τ]ότο τοῖσδε ἐδανε[ί]σαμεν Δηλίων ἐ[π]ὶ τα[ῖς] αὐταῖς συν-
 θήκαις, καθάπερ οἱ ἄλλοι τὰ [ι]ερὰ χρήματ[α] τὸ Ἀπόλλω[νος]
 τὸ Δηλίο δεδανε[ί]σμενοι εἰσίν, .ΧΧΧ· τὸτο ὀφειλο[σ]ιν δανει-
 80 σ[τα]ί , || Ἀπ[ο]λλοδώρο, Κοίβων Τηλ[ε]-
 μ[ν]ήστο, Ἀρισ[τ]....., |]κλείδο,
 Ἀρτυσ[τ]λεως Νικάρχο,|.....υτ..(ε-
 [δ]ης Δ[ι]ονυσ[ο]δώρο, [.....|.....
 Σωστράτο, Π[.....|.....
 85 Ἀρ[ι]στότιμος ||
ο, Εὐθυκράτης |
 Ἰερων[α] (ὁ)το²⁸, Τ..... |
ίο, Δ[ημ]οκλέ[ης]
 .. | Δ[ημ]οφάνης Δ[ημ].....
]δο, Ἀρίστων Α[.....
 90 ||ο]ς, Τύννων Θε.....
 |το, Πατροκ[λέ]της.....
 |ο]ς, Τιμῶναξ-----|

37 Huius signi nihil nisi Γ exstat.

28 EPON. ΤΤΟ.

-----ο Σε[ρ]ίφιοι |
 ΗΗΗ (π)αρέδομ[εν²⁹ ||
 95]ι Δαμάλει κα[ι |
]εροποιῶι Πυθ |
 ωι ΠΗ[Η]Η. κεφάλλ[αιον ,
 π[α]ρ[έ]δ[ο]μ[εν] Τ Τ Τ -----
 [..... μισθ]ώσεις τῶν τεμε[νῶν] ἐπὶ Χαρι-
 100 σάνδρῳ ἄρχοντος Ἀθήνησι, ἐν Δ[ή]λῳ δ[ε] Γαλαίο
 Π· ἐγγυητής Νικ[.....
 | ἐπὶ Ἰπποδάμαν]τος ἄρχοντος Ἀ[θ]ήνησι,
 ἐν Δήλῳ δὲ Ἰππίο, | Στη]σιμβρότο Δ[ή]-
 λιος Δήλιος τὸ χω-
 105 ρ[ί]ον ||]ος· ΗΗΠ·
 ἐγγυητή[ς] |] Ἐπι-
 σθένης· Γο[ργ] |
 ἐ]γγυητής Νικη[..... | ἐπὶ Σωκρατίδο ἄρ-
 χο]ν[τ]ος Ἀθήνησι, [ἐν Δήλῳ δὲ Πυρραῖθο, |
]ρος-----

c

110 Αἶδε τῶν πόλεων τὸ τέ[χ]ο, δν ἔδει αὐτάς ἐπὶ τῆς ἡμετέ-
 ρας | ἀρχῆς³⁰ ἀποδῶναι, [ἐ]νέλιπο[ν] καὶ ὃκ ἀπέδωσαν τῶν τετ-
 τάρω|ν ἐτῶν·

Κεῖτοι· XXXXHΔΔΓΓΗC

Μυκόνιοι· ΗΗΗΗΔΔ

Σύριοι· XXX|XΠΗΗΗΗ

Σίφνιοι· XXΠΔΔΔΓΓΗΗΗ

Τήνιοι· XXΗΗΗΗ

Θερμαῖοι ἐξ Ἰκάρου· ΗΗΗΗ

Πάριοι· ΤΤΤΤXΠΗΗΗΗΔΔΔ

115 Οἰναῖοι ἐξ Ἰκάρου· || ΤΠΔΔΔ

Αἶδε τῶν πόλεων τὸν τόκον ὃκ ἀπέδωσαν τὸν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας
 ἀρχῆς, τεττάρων ἐτῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι | Καλλέο, Χα-
 ρισάνδρῳ, Ἰπποδάμαντος, Σωκρατίδο³¹, ἐν Δήλῳ | δὲ Ἐπιγέ-
 νος, Γαλαίο, Ἰππίο, Πυρραῖθο·

²⁹ ΓΑΡΕΔ^c Η.

³⁰ Quattuor annorum (377/6—374/3 a. Chr.) amphi-
 ciones qui supra (v. 2 sqq. 60 sqq.) separatim primum de tribus primis,
 deinde de quarto anno rationem reddiderunt, hic totius quadriennii coniunctim
 residua recensent. ³¹ Ol. 404, 3 (374/3 a. Chr.).

Νάξιοι· ΤΧΧΧΠΗ³²

Ἄνδ|ριοι· ΤΤ

Καρύστιοι· ΤΧΧΗΗΗΗ³³

120 Οἷδε τῶν ἰδιω|τῶν τὸν τόκον δὲ ἀπέδοσαν τὸν ἐπὶ τῆς ἡμετέ-
ρας ἀρχῆς, τεττάρων ἐτῶν ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι Καλλέο,
Χαρυσάνδρο|, Ἱπποδάμαντος, Σωκρατίδο, ἐν Δήλῳ δὲ Ἐπιγένοσ,
Γαλαί|ο, Ἰππίο, Πυρραΐδο·

Ἀγάθαρχος Ἀρίστωνος Δή|λιος· ΗΗΗΗ

Ἀγ|ακλέης Ὑποκλέος Τήνιος· ΗΗ..

125 Εὐφραίνετος Εὐφ|ά|ντο Δή|λιος· ΗΔ

Ἀλχεμωνίδης Θρασυ...ο Ἀθηνᾶος· ΠΔ

Γλαύκιππος Κλειτάρχο Δήλιος· ΗΗΗΗΔ

...ων Καρύστιος· ΗΗ

Σκυλλί|ας Ἄνδριος· ΗΗ

Ὑποκλέης Θεο|γνή|το³⁴ Δήλιος· ΗΗΗΗ

Πριανεύ|ς Σύριος Γαλήσσιος·³⁵ ΔΔΔΔΠ

..... κλείδης Θρασυννά(δ)ο³⁶ | Δήλιος· ΠΠ

Ἄρρων³⁷ Θράσωνος Σ|φήττι|ος· ΗΗΠΔΔΔ

130 Λάχης Λάχ|ητος Στειριεύς· ΠΠΗΗ

.μαισι... Νυμφοδώρο Δήλιος· ΗΔΔ|ΔΔ

Θράσων Ἄρρωνος³⁷ Σφήττι|ος[· ...]

[Ἀ]ριστήδης Δεινομέν|ος Τήνιος ὑπὲρ Οἰνάδο (τὸ)³⁸

Κλεο[... Τ]ηνίο· ΗΗΔ |

Οἷδε ὦφλον Δηλίων ἀσεβείας [ἐπὶ Χ]αρυσάνδρο ἄρχοντος | Ἀθή-
135 νησι, ἐν Δήλῳ δὲ Γαλαίο, τ[ί]μημα τὸ [ἐ]πιγε[γ]ρα[μ]μένον || [x]αί

32 Has civitates propterea nullas omnino usuras pendisse quia per totum quadriennium in Lacedaemoniorum fide mansissent, coniecerat Taylor. Quod verum non esse monuit Schaefer de sociis p. 49 (Cf. 80, 83). 33 Post haec undecim litterae consulto deletae, sine dubio nomen quartae civitatis, quae rationibus iam lapidi incisis debitum persolvit. B. 34 Suppl. B. coll. v. 48. 35 ΓΑΛΗ.ΞΙΟ. Taylor, ΓΑΛΗΞΙΟΣ Fourmont. Nomen vici Syri insulae ceteroquin ignoti intellegere malim quam patris (B.), propter collocationem. 36 ΘΡΑΣΥΝΝΑΛΟ lapis, quod retinuerunt editores. Olim paullo violentiore emendatione Θρασυ(μ)ά(χ)ο scripseram, nunc lenissima medela patronymicum ab hypocoristico certe legitime formato Θρασύννας descendens reposuisse satis habui. 37 Vs. 129 ΑΡΕΩΝ Taylor, ΑΒΒΩΝ Fourmont. vs. 134 ΑΡΡΩΝΟΣ Taylor, ΩΡΦΩΝΟΣ Fourmont. Boeckh Ἄρρων, Ἄρρωνος. Quod olim emendavi Ἀ[β]ρων, id receperunt Hicks et Koehler, sed in ectypo litteram B non dispici ipse K. refert. Quare malui nunc scribere Ἄρρων, quod hypocoristicum ab Ἀρρίφων (n. 52) aut Ἀρρενήδης (n. 530, 479) descendere potest. 38 Supplevi.

ἀειφυγία, δτι [καί] ἐκ τῷ ἱερ[ῷ] τῷ Ἀ]πόλλωνος τῷ Δηλίῳ ἡ|γον³⁹
τὸς Ἀμφικτύονας καὶ ἔτυ[πτον].

[Ἐ]πιγένης Πολυχράτ[ος]· M

Πύρραιθος Ἀντιγόνο· M

Πατρο[χλέ]ης Ἐπισθένης· M |

Ἀριστοφῶν Λ[ευκί]ππο· M

Ἀντιφῶν Τύννω[ν]ος· M

[Ὀ]δοιτέλης Ἀντιγ[όν]ο· M

Τηλ[εφά]νης Πολυάρκος· M ||

140 Οἰκί[αι] ἐν Δῇ[λῳ] ἱεραὶ⁴⁰ τῷ Ἀπόλλωνος τ[ῷ] Δηλίῳ·

οἰκία ἐν Κολωνῶι, ἡ ἦν Εὐφάν]το, ἡ γείτων Ἀλεξο |

[τὰ] κεραμεῖα δ ἦν Εὐφά[ν]το, ο[ἱ]ς γεί[τον] τὸ βαλα-

νεῖον τὸ Ἀρ[ῖ]στωνος ἐμ πεδίῳ

οἰ[κία] ἡ ἦν Λευ[κί]ππο, ἡ γείτων [Ἀ]γῆσ[τ]([λαο]ς

οἰκία ἡ ἦν Ἐπισθέ[ν]ος, ἡ[ι] γείτ[ων] ἡ δ[ὲ] δ[ὲ]ς

145 χαλκεῖον δ ἡ[ἴ]ν Λ[ευκί]ππο, ὧι γείτων

δέων οἰκήματα

οἰκία |

[ο]ἰκία ἡ ἦν Ἐπισθένο[ς], ἡ γείτων ----]

[-----, αἱ ἦσαν Λευκίππο, αἱ γείτ[ων] -----]

[----- γείτω οἰκήμ[α]τα -----] ----

150 δ ἦν Εὐφ[φ]άντο

.]ισο----

39 Initio anni, ante Chabriae victoriam Naxiacam, Delii, Lacedaemoniorum fortasse auxilio freti, tutelam fani Apollinis paucis annis ante amissam (cf. not. 4) vi recuperare conati esse videntur. 40 Hae omnes ex publicatis bonis hominum anno Ol. 104, 4 damnatorum esse videntur (cf. not. 47).

87 Fragmentum tabulae marmoris Pentelici inventum in arce Athenarum. Ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 477 n. VIII (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 45 n. 50 b).

Ἐπὶ Ἀστείο ἄρχο[ντος]¹.

Ἀλκέτο² τοῦ Λεπτίνο Συρ[αχοσί]ο.

Litterae Ionicae volgares non ex ordine dispositae. 4 Ol. 104, 4 (373/2 a. Chr.). 2 Homo ipse aliunde non notus, sed eius patrem non diversum esse a fratre Dionysii maioris qui una cum illo honore afficitur n. 66, 7, summa cum probabilitate coniecit F. Alketam Molossorum regem cum patria

Ἀχαμαντίς ἐπρυτάν[ευε].
Θουδαίτης Δομαιεύς ἐγραμ[μάτευε].

expulsus Syracusis commoraretur (Diodor. XV, 48, 4) eo honore a tyranni fratre affectum videri, ut eius nomen filio recens nato imponeret. Quod vero homo Syracusanus artissima sanguinis necessitudine Dionysium attingens eo anno Athenis corona ornatus est, quo non modo Lacedaemoniorum cum Atheniensibus bellantium socius erat Dionysius, sed etiam ipsius naves decem ceperat Iphicrates, id facillime sic explicatur, ut cum F. sumamus, litteras quibus de illa iniuria querebatur tyrannus (Diodor. XVI, 57, 3) ab Alceta Athenas perlatas esse.

88 Tabula inventa Deli. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 473 sqq. (Syll.¹ 74. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 400 n. 94).

Θεοί. Πυθόδωρῳ Ἡραΐππο προξενία Δηλίῳ. | Ἐπὶ Λυσιστράτῳ ἄρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Λεωντίδος | ἐνάτης πρυτανείας, Ἀριστείδης Στρεφένεω Κυδα|θηναίεὺς ἐγραμμάτευε, Σμικρίας Ἀθμονεύς
5 ἐπεστά|τει· Φοξίας εἶπεν· ἐψηφίσθαι τῇ βουλῇ, τὸς προέδροις οἱ ἂν λάχῃσι προεδρεύειν εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν προσαγαγεῖν Πυθόδωρον τὸν Δήλιον, γνώ|μην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, | ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ, ἐπεὶ δὴ ἀνὴρ ἀγαθός
10 ἔστι || Πυθόδωρος ὁ Δήλιος περὶ τὰ [χ]ρήματα τὸ θεῶ² | καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, εἶναι αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ | αὐτὸν καὶ ἐκγόνοιο αὐτοῦ. ἐ[π]αινέσαι δὲ Πυθόδω|ρον τὸν Δήλιον καὶ κ[α]λέσ[α]ι ἐ[π]ὶ ξένια εἰς τὸ πρυ-
15 τα|νεῖον εἰς τρίτην ἡμέραν. Ἐπικράτης³ εἶπεν· τὰ μὲν ἅλ|λα καθάπερ τῇ βουλῇ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὴν βουλὴν | [α]ὐτὸ τὴν αἰεὶ βουλευούσαν καὶ τὸς στρατηγὸς τὸ|ς αἰεὶ στρατηγόντας καὶ τὸς Ἀμφικτύοντας τὸ|ς αἰεὶ ἀμφικτυονεύοντας ἐν Δήλῳ⁴, ὅπως ἂν
20 αὐ|τὸν μηδεὶς ἀ[δ]ιχ|ῇ. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν | στήλῃ λιθίνῃ τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς καὶ στήσαι | ἐν ἀκροπόλει· ἀναγράψαι δὲ τὸν γραμματέα | τῶν Ἀμφικτυόνων ἐν στήλῃ λιθίνῃ ἀντί|γραφον καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπόλ-
25 λωνος || ἐν Δήλῳ· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι τῆς στήλῃ[ς]

Litterae Ionicae volgares. 4 Ol. 402, 4 (369/8 a. Chr.). 2 Cf. 86¹.

3 Menestrati f. Pallenensis, qui ipse paucis annis ante inter amphictyonas Atticos res sacras Apollinis Delii administraverat (Cf. n. 86, 40). 4 Cf. n. 86¹.

Dittenberger, Sylloge L

τοὺς Ἀμφικτύονας ἐκ τῶν χρημάτων τῶν εἰς|πραττομένων παρὰ
τῶν τὰς δίκας ὀφλόντων⁵.

Ἐπὶ Χαρικλείδῳ ἄρχοντος⁶, [ἐπὶ τῆς Ἰπποθ](ω)ντίδος⁷ ἐβ-
30 δό|μης πρυτανείας, [ὁ δεῖνα Ἀφι]δναῖος ἐπεσάται, Νι[χ]ύστρατος
Παλλ[ηνεὺς ἐγραμμάτευε]ν· Ἀνδρομένης⁸ εἶπε· | περὶ δὲ τῆς
ἀδελφῆς [τῆς Πυθοδώρου]⁹ καὶ τοῦ ἀδελφιδο[ῦ τ]οῦ Πυθοδώρου
[δεδοχθαι· ἐπειδὴ ἐστὶν Πυθόδωρ]ος¹⁰ ἀνὴρ ἐν ταῖς νήσοις [ἄρι-
στος, εἶναι καὶ¹¹ ----- τῷ ἀ]δελφι[δ]ῶι τῷ Πυθο[δώρου]
35 τὴν προξενίαν.¹² καὶ ἀναγράψαι αὐτ[ῶ]ς¹³ τοῦνομα [εἰς τὰς στήλας
τὰς Πυθοδώρου¹⁴, εἰς] μὲν τὴν | [ἐ]ν ἀκροπόλει τὸν γραμματέα
τῆς βουλῆς, εἰς δὲ τὴν | [ἐ]ν Δήλῳ τὸν γραμματέα τῶν Ἀμ-
φικτυό[νων].

5 Cf. n. 86, 133 sqq. 6 Ol. 104, 2 (363/2 a. Chr.). 7 ANTIDOS. Emendavi et supplavi. Nam [A]ντίδος legi praeter spatii rationes demotici- cum epistatae (quem proëdrorum, non prytanum esse aetas tituli monstrat) prohibet, [Αχαμ]αντίδος vero, quod Homollius posuit, propter titulum 100 reiciendum est, qui Acamantida illo anno secundam prytaniam obtinuisse docet. Nam quod Homollius illic v. 2 [A]ντίδος suppleri posse dicit, fugit eum, v. 47. 48 Ἀχαμαντίδα integrum exstare. Quare nihil restat nisi ut in prima littera exscribenda erratum esse statuamus. 8 Andromenes qui- dam a Phormione trapezita arbiter litis quam ille cum Apollodoro privigno habebat Ol. 104, 4 (360/59 a. Chr.) constitutus est (Dem. XXXVI, 15). An- dromenes Cephalensis fere eodem tempore trierarchus fuit (C. I. Att. II, 803 e, 150). 9 Supplevi. 10 Supplevi. 11 Supplevi. 12 Supplevi. Pro- xeniae ius hereditarium esse solebat. At Pythodoro cum liberi non essent, propter insignia in Athenienses merita concessum est, ut sororis filius eius- dem honoris particeps esset. 13 Supplevi. 14 Supplevi. — Apparet Andromenis plebiscitum non integrum huic lapidi incisum esse, sed summa- rium quoddam non admodum sollerter et diligenter confectum.

89 Tabula marmoris Pentelici, a sinistra parte secta, infra fracta. Ex Fauvelii schedis Boeckhius titulum errore in duos distributum ed. C. I. G. I p. 897 n. 85 b et p. 899 n. 85 c. Cum lapis anno 1867 inter rudera monasterii Capucinorum Francogalli- corum denuo inventus esset, titulum ediderunt Kumanudis Παλιγ- γενηςία 40. Φεβρ. 1867 et Koehler C. I. Att. II 51. Idem de eo commentatus est Mitth. des arch. Inst. in Athen I (1876) p. 43 sqq. W. Hartel Dem. Stud. p. 47 sqq. (Syll.¹ 72. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscriptions p. 150 n. 84. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 99 n. 90). A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 224.

[Ἐπὶ Λ]υσιστράτο ἄρχοντος¹ ἐπὶ [τῆς Αἰα]ν(δ)ος² δεκάτης πρω-
 τανε[ί]ας [ἦ]ι Ἐξή[χε]στος .[ι]. . . .] Ἀζηνιε[ὺς] ἐγραμμάτε[υ]ε[ν].
⁵ τῶν προ[έ]δρων ἐπεψή[φι]ζ[ε] Εὐάγ[γ]ελος³ --- || ... ὁδῖος εἶπεν·
 περὶ ὧν οἱ πρέσβεις οἱ | παρὰ Διονυ[σ]ίω ἤχον[τε]ς λέγοσι[ν]⁴,
 δεδ[ό]χ[θαι] τῇ | βουλῇ· περὶ μὲν τῶν γρα[μ]μά[των] | ὧν ἔπεινψεν
 Διονύσιος [τῆς] οἰ[κ]οδομ[ίας] | τοῦ νε[ώ]ω⁵ καὶ τῆς εἰρή[ν]ης⁶ τὸς
¹⁰ συ[μ]μά[χους] || δόγμ[α] ἐξενε[γ]χε[ῖν]⁷ εἰς τὸν δῆμον, [δτι] ἂν | αὐ-
 τοῖς βουλευ[ο]μ[έ]νοις δ[ο]κῇ ἀρι[στον] | εἶνα[ι]· προσαγαγεῖν δὲ
 τ[ό]ς πρέσβεις εἰς τὸν δῆμον εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν π[ρ]οσ-
¹⁵ χ[αλ]έ[σ]αντ[α]ς τοὺς συμμάχ[ο]υς⁸ [τοὺς] π[ρ]οέδ[ρους], [καὶ] χρ[η]μα-
 τ[ί]ζ[ε]ν [π]ερὶ ὧν [λέγου]σιν, γν[ώ]μην δ[ὲ] ἐ[ξ]υμβάλλε[σθ]αι [τῆς]
 βουλῆς ἐς τὸν δῆμον, [δτι] δο[κ]εῖ τῇ | βουλῇ, ἐπαίνεσαι μὲν
 Διονύσιον τὸν Σικελίας ἄρχοντα καὶ τοὺς ὕεῖς τοὺς [Δι]ο-
²⁰ νο[σίου] Δι[ονό]σιο[ν] καὶ Ἑρμόκριτον, [δτι] εἰσὶν ἀνδ[ρες] ἀγαθοὶ
 [π]ερὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τοὺς συμμάχους καὶ βοη-
 θ[οῦ]σιν τῇ | βασιλείᾳ εἰ[ρη]νῇ⁹ ἣν ἐποίησαντο Ἀθηναῖοι καὶ

Litterae volgares Ionicae στοιχηδὸν dispositae. 4 Ol. 402, 4 (369/8 a. Chr.). 2 Supplevi. Leontis, quae una praeterea propter litterarum nume-
 rum in censum venire poterat, illo anno nonum locum obtinebat (n. 88, 2).
 3 ΕΥΑΓΓΕΛΑ Fauvel, quod nomen nunc praeter unam litteram evanuisse
 testatur K. Euangelus Phrearrhius prytanis Leontidis est C. I. Att. II, 864, 42,
 fortasse idem. 4 Dionysius maior cum fere per totum principatum ami-
 citia coniunctus fuerit cum Lacedaemoniis, consentaneum est cum Athenienses
 cum his foedus fecissent Ol. 402, 3 (370/69 a. Chr.), etiam illum iis concilia-
 tum esse. Legati quae mandata erant senatui renuntiabant et litteras red-
 debant. De illis probuleuma factum est, hae ad sociorum concilium remis-
 sae, ut ex eorum decreto ad populum ferretur. K. 5 Cf. Xen. Hell. VI,
 4, 2 Προδῶν λέξαντος (in consultatione Spartae habita paullo ante proelium
 Leuctricum) δτι αὐτῷ δοκοῖ διαλύσαντας τὸ στράτευμα κατὰ τοὺς ἔρκους καὶ
 περιεργειλάντας ταῖς πόλεσι συμβαλέσθαι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁπόσον
 βούλοιο ἐκάστη πόλις κτλ. Haec nunc demum recte intelleguntur, cum scia-
 mus paullo ante illud tempus (373 a. Chr. n.) templum Apollinis Pythii motu
 terrae collapsum esse (n. 93³). 6 Aestate anni 368 a. Chr. civitatum
 Graecarum legati Delphos convenerunt ad pacem communem componendam,
 at cum Thebani Lacedaemoniis Messenen permittere nollent, infecta re dis-
 cesserunt (Xen. Hell. VII, 4, 27. Diodor. XV, 70, 2). Quam rem scriptores
 suadente Philisco Abydeno susceptam narrant, sive is ab Ariobarzane satrapa,
 ut Xenophon, sive ab ipso rege Artaxerxe missus erat, ut Diodorus narrat.
 At ex hoc titulo discimus, non exiguas Dionysii partes fuisse in illo conatu
 pacis conciliandae. K. 7 De epistulae argumento unum sociorum decre-
 tum in comitiis proponitur, non adiecto probuleumate (cf. not. 4). K. 8 I. e.
 συνέδρους sociorum. 9 Quae vulgo vocatur ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου. Nam eis

- 25 Λακεδαιμόνιο[ι] κ[α]ι [οἱ ἄλλοι Ἑ]λλήνες· καὶ [Δ]ιο[ν]υσίῳ μὲν
[ἀποστεῖλαι τὸν στέφανον] δὲ ἐψηφίσ[α]το ὁ [δῆμος]¹⁰, στεφ[αν]ῶσαι
δὲ τὸς ὑ[π]εῖς τὸς Διον[υσίου] χρυσ[ῶ]ι στεφάνῳι ἐ[κ]ά[τ]ερον [ἀ]πό
30 χ[ι]λίων δραχ[μ]ῶν ἀνδραγαθί[α]ς [ἐ]νε[κα καὶ φιλίας· εἰν]αι δὲ
Διονύσι[ο]ν καὶ το[ύ]ς ὑ[π]εῖς αὐτῷ Ἀθη[ναί]οις¹¹ αὐτοῦς κα[ὶ] ἐκ-
γόνου[ς], καὶ φυλῆς κ[αὶ] δῆμου καὶ φ[ι]λίας τ[ῶ]ν ἀ[ν]βόλωνται.
τ[ὸ]ς δὲ πρυτάνεις [τὸ]ς [τ]ῆ[ς] Ἐρεχθίδος¹² δο[υ]ναί τὴν ψῆφον
35 περὶ [αὐτῶν]ο.....ίας (α)ύ[τ]ι¹³|
.....ο...ρος [.....] |θε[ω]ρ[ῶ]ν
.....|.....ο[υ]ς κ[αὶ] τοὺς π[ρ]έσβεις(?) |
40 ὅ[πως] ἂν γί[ν]ηται ἀναγράψ[αι] δὲ τ[ὸ]δε [τὸ] ψήφισμα τὸν
γραμματέα -----]

quae anno 374 convenerant, illa confirmata erat, non rescissa. K. 40 Filiis
nunc demum decernuntur coronae, ipsi Dionysio iam antea decreta erat.
Quod factum esse post res in Isthmo ab Atheniensibus et Lacedaemoniis
gestas (Xen. VII, 4, 21. 22. Diod. XV, 70, 4) adiuvantibus Dionysii auxillis
(de quibus apud Diodorum est καὶ τιμηθέντες ὑπὸ τῶν Λακεδαιμόνιων τοῦ
θέρους λήγοντος ἐξαπεστάλησαν εἰς τὴν Σικελίαν) summa cum veri specie con-
iecit K. 41 Dem. XII, 40 (ep. Philippi) ὑμεῖς ἔδοτε πολιτείαν Εὐαγόρῃ
τῷ Κυπρίῳ καὶ Διονυσίῳ τῷ Συρακοσίῳ καὶ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς ἐκείνων. K.
42 ΙΣΤΟΣΤΗΣ. P. Fauvel. 15...Σ. II Koehler. Si modo Fauvelius recte ex-
scripsit, Erechtheidis nomen certum est. At proximam prytaniam, i. e. pri-
mam anni Ol. 403, 4 (368/7 a. Chr.), non Erechtheidis fuisse, sed Cecropidis,
testatur titulus C. I. Att. II 52 b, 6. 43 ΑΥΓ.

90 Tabula marmoris Pentelici undique mutila, inventa Athenis
in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 30. Rangabé Ant. Hell. 379. Ex
apographo Velseni suoque et ectypo chartaceo Koehler C. I. Att.
II 52. Cf. quae de titulo dixerunt Kirchhoff Philol. XII p. 574 sqq.
Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen I (1876) p. 22 sq. Hartel
Studien über att. Staatsr. p. 404 sqq. (Syll.¹ 73).

[Ἐπὶ Ναυσικλέν]ος ἀρχ[οντος]¹ ἐπὶ τῆς Αἰαντίδ[ος] ἐβδόμης² π[ρ]ο-

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν. 4 Ol. 403, 4 (368/7 a.
Chr.). Supplevit Kirchhoff, cuius inventum titulo n. 92, 4 comprobatum est.
Illo anno Dionysius maior tragoedia Ἐκτορος λύτρα vicit Lenaei in theatro
Attico (Diodor. XV, 74, 4. Tzetzes Chiliad. V, 480 all. a Nauckio Trag. Gr.
fragm. ed. 2 p. 794). 2 Supplevi. Nam etsi per se non multum valet,
quod nomen et numerus prytaniae totidem litteras (46) complectebatur quae
n. 92, tamen mirus casus esset, quod etiam scribae nomen, quod illic est,

τ ε ι τ α σ τ η ς

ταν[είας, Μόσχος Κυδαθη|ηναιεύς³ ἐγραμμ|μάτευσ, [... .. και
 5 τριακο|στῇ τῆς πρυ|τανείας, τῶν προέδρων ἐπεψή|φιζε [... ..]ς
 Ἀλίππο [... .. ἔδοξε τῷ δῆμ|ωι· ... [δ|ιος] εἶπεν· [τύ|χη
 ἀγαθῇ τῇ Ἀθην|αίων, δε|δ|όχθ|αι τῷ δῆμ|ωι, ἐπαινέσαι μὲν
 Δ|ιονύσι|ον τὸν Σικελί|ας ἄρχοντα, ὅτι ἐστ|ῖν ἀνὴρ ἀ|γ|α|θὸς περὶ
 10 τὸν [δῆμον τὸν Ἀθηνά|ωιν και τ]ὸς συμμά|χους· εἶ|ναι δὲ συμμά-
 χος αὐ|τὸν κα|ὶ τοὺς ἐχθόνους [τοῦ δῆμου τοῦ Ἀθην|αίων ἐς [τ]ὸν
 αἰε| χρόνον [ἐπὶ τοῖσδε· ἐάν τις | ἴη ἐπὶ τ]ῇν χώραν τὴν Ἀ|θη-
 ναίων ἐπὶ πολέμ|ωι ἢ κατ|ὰ γῆν ἢ κατὰ θάλ|ατταν, βοηθεῖν
 15 Διο|νύσιον] και τοὺς ἐχθόν|ος αὐτοῦ, καθότι ἄν | ἐπαγγέ|λλωσιν
 Ἀθην|αῖοι, και κατὰ γῆν και | κατὰ θάλ|ατταν παντ|ὶ σθένει
 κατὰ τὸ δυνα|τόν· και] ἐάν τις ἴη ἐπὶ Διονύσιον ἢ τοὺς ἐ|κχό-
 20 νου]ς αὐτὸ ἢ ὅσων ἄρ|χει Διονύσιος ἐπὶ || πολέμ|ωι] ἢ κατὰ γῆν
 ἢ κ|ατὰ θάλατταν, βοηθεῖν Ἀθην|αίους, καθότι ἂν ἐπαγγέλλω-
 σιν, και|ὶ κατὰ γῆν και κατὰ θάλα|τταν παντὶ σθένει κατὰ τ]ὸ
 [δυνατόν. ὅπλα [δὲ μὴ ἐξεῖναι ἐπι|φέρειν] Διο|νυσίωι μηδ[ὲ τοῖς
 25 ἐχθόνις αὐ|τοῦ ἐπὶ] τ[ῇν] χώραν τὴν Ἀ|θηναίων ἐπὶ πημον|ῃ
 μήτε] κ|ατὰ γῆν μήτε κ|ατὰ θάλατταν· μηδὲ | Ἀθηνά|το|ις ἐξεῖ-
 ναι ὅπλα ἐπιφέρειν ἐπὶ | Διονύ|σι|ον μηδὲ τοῦ(ς) ἐκ|χόνους αὐτοῦ
 30 μηδὲ | ὅσων ἄρ|χ|ει Διονύσιος [ἐπὶ πημον|ῃ μήτε κ|ατὰ γῆν] μ[ή]τε
 κατὰ θάλα|τταν. λαβεῖν δὲ τὸν | ὅκον τ]ὸ[μ] περὶ τῆς συμ|μαχίας
 τοὺς πρέσβ|εις τοὺς] παρὰ Διονυσί|ου ἥκοντας, ὁμοσαι | δὲ τὴν
 τε] βουλὴν και τὸ[ς στρατη|γους και τ]οὺς ἱππάρ|χους και· τοῦ[ς
 35 ταξιάρχ|ους· ὁμοσα|ει δὲ Διο|νύσιον και τοῦ[ς ὑεῖς αὐτοῦ και . | ...
 ... τ]ῶν Συρακοσί|ων και τ..... |]ράρχους· ὁμνύ|ναι
 δὲ τριάκοντα ἡμ|ερῶν⁴ ἐκα|τέρους τοῦ[ς ὅκους· ἀπολαβεῖν δὲ
 40 | Ἀθηνά|ων τὸς πρέσβ|εις τὸς πεμφθέντας ἐ|ς Σικελί|αν. ἀνα-
 γράψ|αι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα | τὸν γραμμ|ατέα τῆς [βουλῆς ----
 -----]

hic accurate explet lacunam versuum 2. 3, dummodo statuamus pronomen
 ἢ non magis additum fuisse quam 92, 2, et patris nomen omissum ut 91, 4.
 Nam scribam Nausigenis anno etiamtum alium fuisse alia prytania ex
 C. I. Att. II 52b discimus. Quare quod utriusque lacunae ambitus accurate
 quadrat in Aeantidis prytaniam, nihil dubii relinquitur. Videmus igitur
 mense Februario anni 367 a. Chr. Dionysium etiamtum inter vivos fuisse aut
 certe nuntium de eius morte nondum Athenas allatum (Cf. Diodor. XV, 73, 5.
 74, 2). 3 Supplevi coll. 91, 4. 92, 2. Cf. not. 2. 4 Supplevi. ὁμνύ|ναι
 δὲ κατὰ ἔτος ἐκα|στον ἐκα|τέρους τοῦ[ς ὅκους Kirchhoff. ὁμνύ|ναι δὲ ὅκους
 ἐπιχω|ρίως ἐκα|τέρους τοῦ[ς proposuit Koehler p. 25.

- 20 ψ[ή]φι[σμα] τὸν γραμματέα τῆς [βου]λ[ῆς] ἐν στήλῃ λι(θ)ίνῃ¹² καὶ σ[τ]ῆσαι ἐν ἀκροπόλει. [ἀν]αγράψαι δὲ κ[αί] τ[ὸ] ψήφι[σμα] εἰς τὴν αὐτὴν στήλῃν, 8 (ἀ)πε[κρ]ίνατο¹³ ὁ δῆμος τοῖς πρέσβεσι | τοῖς Μυ[τιλ]ην[αί]ων¹⁴ (τ)οῖ[ς] μετ(ἀ)¹⁵ [Ἱ]ερωί[τ]α. εἰς δὲ τὴν ἀναγραφ[ῇ]ν δοῦναι τῆς στή[λ]ης [τ]ὸν ταμίαν τοῦ δήμου τῷ γραμματεῖ τ[ῆς] βου[λ]ῆς ΔΔ δραχμάς. ἐπαινέσαι δὲ τοὺς πρέσβεις
25 τοὺς || [πεμφ]θέντας εἰς Μυτιλήνην, καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον εἰς | [τὸ] πρυτανεῖον εἰς αὔριον· καλέσαι δὲ καὶ τοὺς συνέδρου[ς] τοὺς Μυτιληναίω¹⁶ ἐπὶ ξένια εἰς τὸ πρυταν[ε]ῖον¹⁷ εἰς αὔριον· κ[αί] καλέσαι δὲ καὶ τοὺς συνέδρους¹⁷ τῶν Μηθυμναίων | [καὶ] Ἀντισ-
30 σαίων καὶ Ἐρεσίων καὶ Πυρ(ρα)ίων¹⁸ ἐπὶ ξένια || εἰς τ[ὸ] πρυτανεῖον εἰς αὔριον. Αὐτόλυκος¹⁹ εἶπεν· τὰ μέ[ν] | ἄλλ[α] (α) κ(αθ)[ά]περ²⁰ τῇ βουλῇ· ἐπαινέσαι δὲ τοὺς πρέσβεις | [τοὺς] πεμφθέντας εἰς Λέσσον, Τ[ι]μόνο[θ]ον²¹ καὶ Αὐτόλυκ[ον] κ[αί] (Α)ρ[ιστοπε]ί[θ]ον²², καὶ καλέσαι αὐτοὺς ἐπὶ δεῖπνον εἰς τ[ὸ] πρυτανεῖον εἰς αὔριον.
- 35 [Ἐπὶ] Λυσιστράτου ἄρχοντος²³, ἔδοξεν τῇ | βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Καλλίστρατος²⁴ εἶπεν· ἐπαινέσαι μὲν τὸν δῆμον τὸν Μυτιληναίων, ὅτι καλῶς καὶ προ(θ)ύμῳς²⁵ συνε[πολέμ]ησαν τὸν πόλεμον τὸν παρελ(θ)όντα²⁶, ἀποκρίνασθαι δὲ τοῖς πρέσβεσιν
40 ...||..... Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων· κα[ί] ²⁷ ἐπε[ιδὴ] Λακεδαιμόνιοι ἐπεστράτευσαν Ἀθηναίοις.

43 ΛΙΟΙΝΗ. 43 ΑΡΕ ...ΙΝΑΤΟ. Cf. Xen. Hell. III, 5, 46 Θρασύβουλος δὲ ἀποκρινάμενος τὸ ψήφισμα (i. e. cum plebiscitum rogasset, quo ad Thebanorum postulata responderetur) καὶ τοῦτο ἐνεδείκνυτο. 44 Callistrati plebiscitum anno proximo latum (v. 35 sqq.). Kum. 45 Ὅ. ΜΕΤΑ. 46 Singulas civitates singula suffragia habuisse in concilio sociorum refert Diodor. XV, 28, 4. At synedros maioribus civitatibus plures fuisse hinc discimus, minores singulos habuisse docet titulus 109, 9. Cf. E. Lenz, das Synedrion der Bundesgenossen im zweiten athenischen Bunde. Elbing 1880 p. 7. 47 Hae civitates utrum singulae singulos habuerint synedros an plures, discerni nequit. 48 ΠΥΡ, ΛΙΩΝ. 49 Autolycus Areopagita, commemoratus ab Aeschine I, 84. 82. 83, post proelium Chaeroneense a Lycurgo propter ignaviam in ius vocatus et capitis damnatus est (Schaefer Dem. III² p. 75). 20 ΑΚΑΟ.. ΕΡ. 21 ΤΙΜΟΝΟΟΝ. Emendavi; Τιμόνο[ς] ο[ὗ]ν Koehler. At offendit omissa vocalium contractio in nomine Attico. 22 ΛΙΑ. ΙΣΤΟΡΕΙΟΝ. 23 ΟΙ. 102, 4 (369/8 a. Chr.). 24 Callicratis f. Aphidnaeus; cf. Schaefer Dem. I² p. 44 sqq. 25 ΠΡΟΟΥΜΩΣ. 26 ΠΑΡΕΛΟC. Intellegendum est bellum contra Lacedaemonios (378—374 a. Chr.), haud exigua ex parte navibus in mari Aegaeo gestum, ita ut Mytilenaeorum auxilium Atheniensibus utilissimum esse potuerit. 27 V. 42—48 restituere conatus sum, etsi haec non

παρὰ τοὺς ἔρχους καὶ τὰς συν|θήκας, αὐτοί²⁸ τε] ἐβοήθουν καὶ
 45 τοὺς [ἄλλοις συμμάχο]ς [π]αρεκάλεσαν βοηθεῖ[ν τῇ|ν καθήκο]σαν
 Ἀθηναίοις βοήθει[αν, πε]ιθόμενοι²⁹ τοῖς ἔρχοις, ἐπὶ το[ύ]ς π[αρα-
 β]αίνοντας³⁰ τὰς σπονδάς, ἀξιοῦσιν δὲ [...] ἐν] τῷ
 50 πρόσ[θεν χ]ρόνῳ ν...|...αι τῷ δήμῳ τῷ Μυτι[λ]η-
 ναίων καὶ τῷ] δήμῳ τῷ Ἀθηναίων...|...
 ...αι συντε...|...ερο. ἄλλο...|...
 55ι μετ' Ἀθην[α]ίων] ὅπως ε.....|
ι καὶ|.....ιν λ...
|.....ιο. ε.....|.....
 θαι-----

plane certa esse me non fugit. Id maxime dubitationem movet, quod neque quid v. 39. 40 supplendum sit neque qua ratione haec cum sequentibus coniuncta fuerint assequor. Nisi v. 39 interpositus esset facillime conexus restitueretur sic: συ[ν]ε[π]ολέμησαν τὸμ πόλεμον τὸν παρελθόν[τ]α, δν] Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων. 28 Mytilenaei. 29 Possis etiam ἐμμένοντες reponere. 30 Supplevit Koehler.

92 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Maximam partem edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 184. 1627. Rangabé Ant. Hell. 385. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 50, cum Add. p. 400. 402 (Syll.¹ 75. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 159 n. 89). Angulus sinister superior (initia versuum 4—6) inventus est a. 1880 in arce; ed. Lolling Sitzungsber. der Ak. zu Berlin 1880 p. 322 (Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 15 n. 50. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 104 n. 92).

Ἐπὶ Ναυσιγένος ἄρχοντος¹ ἐπὶ τῆς Αἰα[ντίδος ἐ]βδόμης πρυ-
 τανείας, Μόσχος Θεοσίο Κ[υ]δ[α]θηναίε[υ]ς | ἐγραμμ[ά]τε, ἔδοξεν
 τεῖ βολεῖ καὶ τῷ[ι] δήμῳ· Αἰ[αντί]αντίς [ἐπ]ρυτάνευε, Παράμυθος
 5 Ὀτρυνεὺς ἐπεστάτ[η]ι, Μόσχος Θεοσίο Κυδαθηναίε[υ]ς ἐγ[ραμμά]-
 τευεν· | (Δ)ιόφαντος² εἶπεν· π(ερ)ι³ ὧν οἱ πρέσβε[ι]ς ἀπαγγέλλου-
 σιν οἱ ἐγ Λαχεδαίμονος ἦχοντες⁴, [ἐψ]ηφίσθαι | τῇ βολῇ, τὸς

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν, ita tamen ut v. 12 quinque litterae (ΠΑΓΑΟ) quattuor, v. 19 quattuor (ΑΝΑΔ) tribus reliquorum versuum litteris respondeant. Versus non eiusdem longitudinis fuisse videntur. 4 Ol. 103, 4 (368/7 a. Chr.). 2 ΑΙΟΦΑΝΤΟΣ. 3 ΓΙΙΙ.

4 Qua de causa tum (mense fere Februario 367 a. Chr.) legati Spartam missi

προέδρος, οἱ δὲ ἄν [τ]υγχά[ν]ωσι προεδρ[ε]ύοντες ἐν τῷ δήμῳ, χρη-
 10 [μα]τ[ι]σ[α]ι περὶ αὐτῶν, γν[ώ]μην δὲ ξυνβάλλ[ε]σθα[ι] τῆς βολῆς εἰς
 τὸν δῆμον, δ[ι]τ[ι] δοκεῖ τῇ βολ[ῇ], ἐπειδὴ Κ[ό]ρ[ο]ι[β]ος ὁ [Λακε-
 δαιμ]όνιος ἀνὴρ ἀγαθ[ός] ἐστιν περὶ [τ]ὸν [δῆ]μ[ον] τὸν Ἀθην[α]ίων
 καὶ [νῦ]ν κα[ὶ] ἐν τῷ πρόσ[θ]ε[ν] χ[ρ]ό[ν]ῳ, εἶναι αὐτὸν πρόξενον
 15 καὶ εὐ[ε]ργέτην [τ]ῷ [Ἀθ]ιναίων δήμῳ κα[ὶ] αὐτὸν καὶ ἐγγόν[ο]ς.
 τὸ δὲ [ψ]ήφισμα τόδε ἀναγραφ[ῆ]ται ὁ [γ]ραμματεὺς τῆς βολῆς ἐν
 στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήλῃ ἐν ἀκροπόλ[ε]ϊ·⁵ εἰς δὲ τὴν ἀνα-
 γραφὴν ὁ | ταμί[α]ς τὸ δῆμο δότω [Δ]Δ δ[ρα]χμὰς ἐκ τῶν εἰς
 τὰ κατὰ | ψήφισματα ἀνα[λ]ισκ[ο]μέ[νων].⁶

fuert, ignoratur. Sed fortasse id conexum est cum foedere inter Athe-
 nienses et Dionysium eadem prytania facto (n. 90). 5 Cf. 49⁸.
 6 ΑΝΑΔΙΣΚ. ΜΕ.

93 Fragmenta duo tabulae angustae marmoris Parii. Superius
 (v. 4—16) anno 1879 habebat Eustathius Plates in vico *Chryso*
 qui Crisae antiquae locum tenet; qui quod ex ecclesia diruta eiusdem
 vici lapidem extractum dicebat, ei testimonio nullam fidem haben-
 dam esse, tabulamque sine dubio Delphis in domum Platis pervenisse
 vidit Pomtow. Inferius fragmentum (v. 17—23) Delphis in museo
 (n. 148). Illud primum edidit J. Schmidt Mitth. des arch. Inst. in
 Athen V (1880) p. 202 n. 62. Supplere et interpretari conatus sum
 Hist. und philol. Aufsätze, Ernst Curtius gewidmet, p. 292 n. II,
 de aetate disputavit U. Koehler Hermae XXVI p. 45 not. 1. Ad-
 iuncto altero fragmento edidit et illustravit H. Pomtow Mus. Rhen.
 LI p. 354 sqq. Imaginem photographica arte accuratissime effec-
 tam proposuit et docte ac sagaciter de titulo disseruit Th. Homolle
 Bull. de corr. Hell. XX p. 678 sqq.

[Θε]ός. Ἀγάθων | Νεοτέλεος¹ κα[ὶ] τοὶ ἀδελφεοί | Θουρίοις

Litterae vulgares quarti a. Chr. n. saeculi. ΟΟ reliquis minores. De
 promantia, cuius tabula in templi destructione perierat (not. 3), restituenda
 Agatho, fortasse architectus (not. 4) cum fratribus tulit. Iam cum P. maio-
 rem inter duo fragmenta opinaretur intercedere hiatus, duorum decretorum
 partes hic exstare sibi persuasit, quorum alterum (v. 4—16) de restituendo
 privilegio non multis post 370 a. Chr. annis, alterum (v. 17—23) aliquot de-
 cenniis post, absoluto templo novo, de inscribendo factum esset. Sed hoc
 neque per se probabile esse monuit Hom., et fragmenta ipsa inter se con-

5 περ[ι τ]ῆς προμαν[τη]ῖας ἐπανε[ν]ώσαντο² ἐπ[ε]ί | ὁ ναὸς κατ-
 10 [ελ]ύθη³, καὶ ἔδο[ξε] || Δελφοῖς, Θ[ουρ]ῖοις ἀποδό[με]ν τὰν

tingere dispicitur ex eius photographia. Quare haec omnia Thebagora archonte, i. e. post medium saeculum a. Chr. quartum (not. 8), absoluta novi templi aedificatione, et decreta et incisa statuit Hom., cui non possum non astipulari, etsi restant gravissimae difficultates quas neque ille sustulit neque ego remove posse mihi videor. (Cf. not. 4. 7). Supplementa mea sunt praeter ea quae nominatim aliis vindicantur. 4 Hunc eundem esse Agathona, qui n. 248, 3 Ἀγαθὼν ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ audiret, cuiusque nepos Agathocles illo decreto honoraretur, Pomtowius statuit. Sed temporum rationes vix quadrant, siquidem illud plebiscitum fere anno 230 a. Chr. factum est, plus quam saeculari spatio post hoc, quod utique nimium est intervallum inter avi nepotisque honores. Sed fortasse hic Agatho illius aut filius fuit aut nepos; nam id certe discimus ex illo plebiscito, per multas aetates officium architectorum templi in eadem familia mansisse. Delphos hos non fuisse nomina indicio sunt. 3 Hoc mire enuntiatum est; nam significare utique debet 'rogationem de promantia Thuriorum redintegranda tulerunt'; verba autem potius hanc vim habent 'rogationem de Thuriorum promantia redintegrarunt sive repetiverunt'. Quod P. ad ἐπανενώσαντο subaudire mavult τὴν στήλην, praeposterum narrationis ordinem efficit, ut primum de tabula restituta, deinde demum de privilegio populi suffragiis instaurato referatur. 3 Schm. suppleverat κατ[ε]ξα[λύ]θη, id quod probaverunt P. et nos; sed duas modo litteras intercidisse certissimum est. Quare κατ[ε]χ[ύ]θη Pomtow, quod de aedificio motu terrae diruto vix recte dicitur, κατ[ε]λ[ύ]θη Foucart. Quod Hom. non de everso antiquo sed de perfecto novo templo cogitans κατ[η]ν[ύ]θη (debebat certe καταλύθη) scripsit, id cum sermonis usu pugnat, nam huius verbi aoristus ἠνύσθη est. Cum primus vidissem, hic non de illo antiquo sexti saeculi incendio dici, sed de recentiore casu quo tabula promantiae deleta esset, tamen erravi cum de Gallorum expeditione (279 a. Chr.) cogitarem et Graecorum vanitate templi combusti memoriam sublatam statuerem. Pomtowius primo ad belli Phocensis tempora (355—347 a. Chr.) rettulerat, postea vero pedibus ivit in U. Koehleri sententiam, qui ex titulo 89, 8 sqq. (τῆς οἰκοδομίας τοῦ νεῶ) collegit, iam anno 369 a. Chr. Graecos de templo rursus exstruendo deliberasse, ita ut calamitas ad aliquem ex proxime superioribus annis referenda esset; neque sane facilem explicationem haberet, quod in sceleribus Phocensium per bellum sacrum commissis nusquam aedes dei combusta enumeratur. Sic etiam Xenophontis verba de Prothoi oratione in comitiis Lacedaemoniorum habita VI, 4, 2 (cf. 89⁵) multo commodius intellegi de pecuniis in aedificationem templi conferendis, qua observatione eversi delubri tempus ultra annum 374 a. Chr. removetur. Errare Strabonem et Pausaniam qui sua aetate existare antiquum illud templum Spinthari arte et Alcmeonidarum cura exstructum opinentur, etiam recentissimis Francogallorum explorationibus cognitum est, siquidem et paene omnes reliquiae aedificii effossae quarti, non sexti a. Chr. n. saeculi artem referunt et rationes pecuniarum medio

45 προ[μα]ντηῖαν, π[ρο]αλιωτᾶν⁴ [δν]των Ταραν[τίνου], [Κλ]εο[δα-
μου⁵, |ο]ς⁶· εἰ[μ]ε[ν] | Θουρίοις⁷, ἄρχ[οντος] Θηβα-
20 γό[ρα]⁸, βουλευόντων Γνωσία, Ἀρι[σ]ταγόρα, Ἀλ[χιμ]άχου⁹.

saeculo a. Chr. quarto in aedificatione aedis consumptarum lapidi incisae exstant. (Cf. infra n. 440. Th. Homolle Bull. de Hell. XVIII p. 475 sqq. XX p. 677 sqq.) Terrae motu potius quam incendio periisse illud antiquum delubrum gravissimis argumentis effecit Homolle monens manifesto eandem fuisse calamitatem anni 373 a. Chr. qua Peloponnesum vexatam, Helicen et Buram Achaiae deletas, Delum concussam narrarent Strabo VIII, 7, 2 p. 384 Cas. Diodor. XV, 48. 49. Seneca Q. Nat. VI, 23, 3. 25, 4. 26, 2—4. 4 Supplevi. προαλιωται sunt, qui comitiis (ἀλιζ) praesunt. Eosdem intellegi, qui alibi modo βρυτανεύοντες (n. 444, 4. 442, 7. 443, 4. 7) vel πρυτάνεις (I. G. Sept. III, 443, 2. 444, 3) modo βουλευόντες (n. 440, 9 sqq. 444, 4) vocarentur, antea opinabar. Sed cum iam constet huius lapidis fragmenta unius eiusdemque decreti esse, haec sententia teneri non amplius potest, quoniam v. 20 βουλευόντων scriptum est. 5 Supplevit P., monens n. 442, 9 Eupolin Cleodami f., I. G. Sept. III, 443, 3 Cleodamum inter prytanes Delphorum comparere. Ex quibus illud filium, hunc nepotem esse hominis quem hic haberemus. 6 Inde ab hoc loco supplementa Pomtowii et Homollii sunt. 7 Hoc enuntiatum plane obscurum; Hom. subiectum τὴν προμαντηῖαν esse opinatur, recte si quid video. Sed quo pacto hoc post καὶ ἐδο[ξε] Δελφοῖς ἀποδο[με]ν τὰν προ[μα]ντηῖαν repetatur non perspicio. 8 Thebagoras Elinis f. prytanis fuit post bellum Phocense (n. 442, 7. 444, 6). Praeter illos duos titulos hoc nomen non ante a. 468 a. Chr. rursus comparere Delphis monuit P., quo minus dubium esset quin hic idem homo significaretur. 9 Supplevit Hom. Ἀλ[εξι]μ[άχου] P., cui supplemento non sufficit spatium.

94 Lapis inventus Delphis. Edd. C. Wescher Revue arch. N. S. IV (1861) p. 344. P. Foucart Archives des missions scient. et littéraires Ser. II T. II p. 90 (Rev. arch. VIII (1863) p. 56). Wescher et Foucart Inscr. rec. à Delphes n. 466 (Syll.¹ 328. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 208 n. 257.) Cf. quae adnotavi Hist. u. phil. Aufsätze, E. Curtius gewidmet, p. 297.

Δελφοὶ ἀπέδωκαν¹ | Ναξίοις τὰν προμαντηῖαν² | κατὰ ἀρχαῖα,
3 ἄρχοντος | Θεολύτου, βουλευόντος || Ἐπιγένης.

Litterae Ionicae volgares. Quarti a. Chr. saeculi esse cum litteratura (Ξ, non Ξ) tum sermo (not. 2) indicat, idque confirmat argumentum. 1 Quin huic quoque privilegio instaurando ansam dederit calamitas templi (n. 933), qua pristina tabula perierat, eo minus dubitandum est, quia reliqua aetatis indicia optime cum hoc conveniunt. 2 Similia complura habet

decretum Labyadarum initio quarti a. Chr. n. saeculi factum (παθήϊα n. 438, 25. 95. ἱερήϊον v. 177. 480. ἐντοφῆϊον v. 133. Διοσκούρηϊα v. 475); at tertii saeculi tituli vulgari forma utuntur (προμαντείαν n. 488, 2). Similis decreti reliquiae exstant ad portam thesauri, qui Siphniorum esse credebatur, sed a Th. Homollio Cnidiis vindicatus est, Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 592: [Δελοῖ ἀπέδωκαν Κνιδίοις προμ]αντηζίν ἀρχοντος Ἀριστομάχο[υ] κτλ. Etiam titulus in ara Chiorum incisus (Bull. de corr. Hell. XX p. 649) hic: Δελοῖ ἐδωκαν | Χίοις προμαν[τή]ζην etsi non de reddita, sed tum primum concessa promantia accipiendus est, tamen cum tertii a. Chr. n. saeculi sit aliter intellegi nequit nisi ut eadem verba ex longe antiquiore lapide tum in hunc transscripta sumamus. Nam recte Homollius negat, tam sero tempore demum id privilegium Chios accepisse.

95 Lapis inventus Mylasis (*Melasso*) in coemeterio Armeniorum, exstat Parisiis in museo publico (Louvre). Edd. Boeckh C. I. G. 2691 c d e (ex Cadalvenii apographo). Ex Anthimi, Cycladum episcopi, schedis a L. Rossio transmissis meliores lectiones enotavit idem vol. II p. 473. Lebas-Waddington Inscr. III 377—79. Froehner Inscr. Grecques du musée du Louvre p. 185 n. 96 (Syll.¹ 76. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 177 n. 104). Adhibito ectypo, quod miserat A. Héron de Villefosse, F. Bechtel Inschriften des ionischen Dialekts p. 145 n. 248. Item ex ectypo ab E. Michon accepto Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 350 n. 471. Cf. quae adnotavit W. Judeich Kleinasiatische Studien p. 236.

Ἐτεῖ τριηχοστῶι καὶ ἐνάτωι¹ Ἀρταξέρξευς βασιλεύ|οντος, Μαυ|
σώλλου ἐξαίθραπέυοντος², ἔδοξε | Μυλασεῦσιν, ἐκκλησίης κυρίης

Litterae Ionicae volgares; ΟΟΩ reliquis aliquanto minores. 1 Artaxerxis Mnemonis annus undequadragesimus Ol. 103, 2 (367/6 a. Chr.) est. 2 Persici *khshathrapdan* consonas initiales a Graecis Asiae oram incolentibus accuratius expressas esse, quam in vulgari forma σατράπης, praeter hunc titulum Trallianus apud Lebas-Waddington Inscr. III 1654 (ἐξασατράπης) et Mylasense fragmentum 388 ([ἐ]ξασατράπης) testantur. Ex Theopompi historiis Photius bibl. cod. 176 (p. 120 a 24 Bk.) exscripsit Αὐτοπαράδωτον τὸν Λυδίας ἐξασατράπην. W. Singularia vero in hoc titulo sunt cum dentalis aspirata in altera syllaba religiose servata tum diphthongus syllabae initialis quam P. de Lagarde Ges. Abh. p. 70 rettulit ad formam *ḡōithra* quae in libris sacris Zoroastricis respondet Persicae *khshathra*. Ceterum Strabo quidem XIV, 2, 46 p. 656 Cas. et Cicero Tusc. III, 34, 75 Maussollum regem dicunt, at Gellius X, 48, 2 a quibusdam Graecis rerum scriptoribus eum satrapam vocari testatur, atque ex hoc titulo apparet, ne tum quidem, cum in eo esset ut rebellaret contra regem Persarum, eum regio nomine usum esse. B. W. (Cf. 107¹).

γενομένης, καὶ ἐπε|χύρωσαν αἱ τρεῖς φυλαί³. ἐπειδὴ Ἄρλισις⁴
 5 Οὐσσώλλου || ἀποσταλεῖς ὑπὸ Καρῶν⁵ πρὸς βασιλέα παρεπρέσ|βευ-
 σεν καὶ ἐπεβούλευσε⁶ Μαυσσώλλωι, ὄντι εὐεργέτῃ | τῆς πόλεως
 τῆς Μυλασέων⁷ καὶ αὐτῷ καὶ τῷ πατρὶ | Ἐκατόμνωι καὶ τοῖς
 10 προγόνοις τοῖς τούτων⁸, καὶ βασιλεὺς | ἀδικεῖν καταγνούς Ἄρ-
 λισιν ἐζημίωσε θανάτῳ. || πρᾶξαι καὶ τὴν πόλιν τὴν Μυλα-
 σέων περὶ τῶν | κτημάτων ἐκείνου κατὰ τοὺς νόμους τοὺς πα-
 τρίους. | καὶ πρόσθετα ποιήσαντες Μαυσσώλλωι, ἐπαρὰς | ἐποιή-
 σαντο περὶ τούτων μῆτε προτιθέναι ἔτι | παρὰ ταῦτα μηδένα
 15 μῆτε ἐπιψηφίζειν· εἰ δέ τις || ταῦτα παραβαίνει, ἐξώλη γίνεσθαι
 καὶ αὐτὸν | καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας.

Ἔτει τετρωκοστῷ καὶ πέμπτῳ⁹ Ἀρταξέρξευς | βασιλεύον-
 τος, Μαυσσώλλου ἐξαιθραπεύοντος, | ἔδοξε Μυλασεῦσι, ἐκκλησίης
 20 κυρίης γενομένης, || καὶ ἐπεχύρωσαν αἱ τρεῖς φυλαί· τοὺς Πελ-
 δέμῳ | παῖδας, παρανομήσαντας ἐς τὴν εἰκόνα | τὴν Ἐκατόμνω,
 ἀνδρὸς πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ποιήσαν|τος τῇ πόλιν τῇ Μυλασέων
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, | ἀδικεῖν καὶ τὰ ἱερὰ ἀναθήματα καὶ τῇ
 25 πόλιν || καὶ τοὺς εὐεργέτας τῆς πόλεως· ἀδικεῖν δὲ κατα|γνόντες¹⁰
 ἐζημίωσαν δημοῦσει τῆς οὐσίης, καὶ ἐπώ[λῃ]σαν τὰ κτήματα
 αὐτῶν δημοσίῃ, ἐκτῆσθαι κυρίως | τοῖς πριαμένοις, καὶ ἐπαρὰς
 ἐποιήσαντο περὶ τούτων | μῆτε προτιθέναι μῆτε ἐπιψηφίζειν μη-
 30 δένα· εἰ δέ τις || ταῦτ[α πα]ραβαίνει, ἐξώλη γίνεσθαι καὶ αὐτὸν
 καὶ τοὺς | ἐκείνου π[άν]τας.

Ἔτει πέμπτῳ Ἀρταξέρξευς βα[σι]λεύοντος¹¹, | Μαυσσώλλου

3 Tres tribus hic manifesto distinguuntur a populo qui comitia habet. Nempe in tribus antiquas civitatis Mylasensium ascripticii cives non videntur recepti esse, ita ut tribules, ut Romae patricii, meliorem civitatis iure uterentur. Neque sine eorum auctoritate ratum erat, quod totus populus in comitiis (ἐκκλησίῃ) iusserat. Ex tribubus unam novimus Otorcondensium (Lebas-Waddington 'Asie 403). W. 4 Ἀράσις B. L. Sed Froehneri lectionem, confirmatam etiam ectypo ap. Bechtelium, commendat n. 44, 444. 5 Cares commune concilium habuisse hinc apparet. 6 Tota natio legato ad regem misso petivisse videtur, ut se dominatione durissima Maussolli liberaret. Quod cum non impetrassent, legatus tamquam mandata egressus et sua sponte aliquid contra Maussollum molitus esset, capitis damnatus est. W. 7 Mylasenses origine fuisse Hecatomnum et Maussollum Strabo refert XIV, 2, 23 q. 659 Cas. (Cf. n. 407, 3). 8 Inter hos Pixodarum Maussolli filium (Herod. V, 148) fuisse probabiliter coniecit B. 9 Ol. 404, 4 (364/0 a. Chr.). 10 Primo pro NT lapicida exaraverat ΥΞ, quod deinde emendavit. 11 Quintus Artaxerxis Ochi annus est Ol. 406, 2 (355/4 a. Chr.).

ἐξαιθραπεύο[ν]τος, Μανίτα τοῦ | Πακτύω¹² ἐπιβουλεύσαντος Μαυ-
 35 σώλλωι τῷ Ἐκατόμνω || ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Λαμβραύ-
 δου¹³, θυσίης ἐνιαυ|σίης καὶ πανηγύριος εὐούσης, καὶ Μαυσοῦ-
 λου μὲν | σωθέντος σὺν τῷ Δίῃ, Μανίτα δὲ αὐτοῦ¹⁴ τὴν δίκην |
 λαβόντος ἐν χειρῶν νόμωι¹⁵, ἔγνωσαν Μυλασεῖς παρη|νομημένον
 40 τοῦ ἱεροῦ καὶ Μαυσοῦλλου τοῦ εὐερ|χέτεω ἔρευναν ποιήσασθαι,
 εἴ τις καὶ ἄλλος μετέ[σ]|χεν ἧ ἐκοινωνήσεν τῆς πράξιος· ἐλεγ-
 χθέντος¹⁶ δὲ | καὶ Θύσσου τοῦ Σύσχω καὶ κριθέντος συναδικεῖν |
 μετὰ Μανίτα, ἔδοξε Μυλασεῦσιν καὶ ἐπεκύρωσαν | αἱ τρεῖς
 45 φυλαί· τὰ Μανίτα τοῦ Πακτύω καὶ Θύσσου || τοῦ Σύσχω προστε-
 θῆναι Μαυσοῦλλωι· καὶ τὰ | κτήματα ἐπώλησεν ἡ πόλις δι-
 μοσίῃ¹⁷, ἐπαρὰς | ποιησαμένη, τούτων τὰς ὠνάς τοῖς πριαμένοις |
 κυρίας εἶναι, καὶ μῆτε προτιθέναι μῆτε ἐπιψηφί|ζειν | μηδένα· εἰ
 50 δέ τις ταῦτα παραβαίνοι, ἐξώλη γίνε|σθαι καὶ αὐτόν καὶ τοὺς
 ἐκείνου πάντας.

42 Pactyes Lydus ab Herodoto commemoratur I, 453, cognominem Idy-
 mensem primus W. intellexit in laterculis tributorum societatis Atticae
 (C. I. Att. I 227, 8) recenseri. 43 Plut. quaest. Gr. c. 45 p. 302 A καὶ τὸν
 πέλεκυν εἰς Κάρϊαν ἐκόμισεν (Ἄρσηλις) μετὰ τῶν ἄλλων λαφύρων· καὶ Διὸς
 ἄγαλμα κατασκευάσας τὸν πέλεκυν ἐνεχείρισε, καὶ Λαβρα(ν)δέα τὸν θεὸν προσηγό-
 ρευσεν· Λυδοὶ γὰρ λάβρυν τὸν πέλεκυν ὀνομάζουσι. W. 44 I. e. in vestigio.
 Male Froehnerus αὐτοῦ. 45 Occisus est a satellitibus. W. τὴν δίκην λα-
 βόντος similiter dictum est ac persaepe τὴν δίκην ἔχει (Xen. Anab. II, 5, 41.
 Hell. III, 4, 35). 46 Cf. καταπιμμένης in epigrammate antiquo Chio Bechtel
 p. 440 n. 475, 6. 47 Cf. n. 65¹.

96 Marmor inventum in loco deserto *Narlü* ad littus maris
 prope Iasum antiquam, translatum Parisios in museum publicum.
 Edd. Am. Hauvette-Besnault et M. Dubois Bull. de corr. Hell. V
 (1884) p. 493 (Syll.¹ 77. F. Bechtel Inschriften des ionischen
 Dialekts p. 74 n. 404. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 344
 n. 460). Cf. quae adnotavit W. Judeich Kleinasiatische Studien
 p. 236 not. 3.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμωι, μὴνός Ἀπατουριῶνος, | ἐπὶ
 στεφανηγόρου¹ Παταίχο τοῦ Σκύλαχο[ς· τ]ῶν ἀν[δρ]ῶν | τῶν

Litteratura Ionica vulgaris. 4 Hic eponymus Iasensium magistratus
 in multis titulis commemoratur. C. I. G. 2673 sqq. Lebas-Waddington Inscr. III
 n. 254 sqq. Iasenses tum sub Maussolli imperio fuisse totum tituli argumentum

ἐπιβουλευσάντων Μουσώλλωι καὶ τῇ Ἰασέων πόλῃ² τὰ | κτή-
 5 ματα δημεῦσαι, καὶ τὰ τῶν φευγόντων ἐπὶ τῇ αἰτίῃ ταύτῃ ||
 καὶ τὰ τούτων δημεῦσαι³, καὶ φεύγειν αὐτοὺς καὶ ἐχθόνους |
 τὸν αἰδίων χρόνον. οἶδε τὰ κτήματα ἐπώλησαν· ἄρ-
 χον[τες]· | Ἡγύλλος Οὐλιάδευς, Δεῖνων Κόπρωνος, Μαρσύας
 Ἰστιάου, | Φανίας Πασιφάνευς. ταμίαι· Θόας Ἰατροκλεῦς,
 Διοσκορίδης | Ἐκαταίο, Θευγείτων Πασιφάνευς, Ἀπολλωνίδης
 10 Ἑρμαίου. || ἄστυνόμοι· Εὐπόλεμος Δάμωνος, Φορμίων Γλαύ-
 κωνος. | συνηγόροι· Βατίων Φάνεω, Εὐκλείδης Δημητρίο,
 Ἄνυτος | Βρυάξιος⁴, Μάρων Μελανθίο. πρυτάνεις⁵· Εὐκλῆς
 Ἰατροκλεῦς, | Θόας Ἐκαταίου, Εὐθαλλίων Ἀρτέμωνος, Ἑρμῶν
 Ἐκαταίο, | Ἑρμῶναξ Μεννέα, Θαργήλιος Στράτωνος. ἱερεῖς
 15 Διδὸς Μεγίστου⁶· || Ἀπελλῆς Σανίωνος, Κτήσων ..άτεως,
 Ἀπολλωνίδης Μικίωνος, | Κόπρων Δεῖνωνος, Πιξώδαρος Ἰέρω-
 νος, Διονύσιος Ἀετίωνος, | Ἀπολλόδαρος Βρυάξιος⁴, Φάνης Σφύ-
 ρωνος, Λέων Σίλωνος, | Ἀπολλωνίδης Ἰπποκράτεως, Μάχων
 Πόσιδος. οἶδε ἀπὸ φυλῆς⁷· | Ὑλίατος Ἐξαίτο, Δημοφῶν
 20 Πολεμάρχο, Κλέαρχος || Ἀντιφάνευς, Κτίτης Ἰατροκλεῦς, Βρύ-
 αξις⁴ Πολέμωνος, | Μέλανθος Κυδίου, Μῆτρης Ἀμόντα, Ἀπολ-
 λων[ίδης] Λεων[ίδεω], | Χαρμοφῶν Εὐθηθίδου, Μέλανθος Νουμη-
 νίου, ----- Πυργίωνο[ς], | Δίων Ἀστύλο, Πασίας Διονουσίο,
 Βρώων Σαννίωνος, Ἑρμῶ[νος], | Διοσκορίδης Ἀμόντα,

indicat; tamen aliquanto plus libertatis habuisse quam Mylasenses inde colligas, quod hi regis et satrapae, illi magistratus sui nomen decretis praescribunt. J. 3 Cf. 49⁸. 3 Cf. 95, 26 sqq. 45 sqq., ubi diligentissime cavetur, ne quis venditiones bonorum rescindere aut ius emtorum in dubium vocare conetur. Eodem consilio hic omnium qui ei negotio interfuerunt nomina lapidi inciduntur. 4 Ubicunque id nomen occurrit in titulo, lapicida primo ΒΡΥΑΞΙΣ inciderat, deinde ΒΡΥΑΞΙΣ emendavit. 5 Simile atque apud Athenienses prytanum munus Iasi fuisse colligas ex C. I. G. 2677, 40, ubi plebiscitum πρυτάνεων γνώμη factum dicitur. Quod vero hic sex nomina perscripta sunt, illic quinque, facile ita expeditur, ut epistatam qui illic separatim recensetur (etiam n. 2674, 4. 2673, 7. 2675 sqq. est), ex prytanum numero fuisse statuamus, ut Athenis fuit. 6 Mirum collegium undecim sacerdotum. Fortasse unus princeps collegii cum decem collegis minoribus erat. Nam eodem tempore hos in munere fuisse totius tituli ratio docet. Iovis apud Iasenses templum commemoratur C. I. G. 2674, 26. 7 Videntur ex unaquaque tribu aliquot homines suffragiis electi esse, qui magistratus in negotio bonorum vendendorum adiuvarent. Singularis φυλῆς sane non satis defenditur exemplis quale est Xen. Hell. II, 4, 23 καὶ εἰλοντο δέκα, ἕνα ἀπὸ φυλῆς.

- 25 Τηλέμαχος Δ[ιο]φῶντος, Ἐρμῶν || [Π]υργίωνος, Μῆτρης Σαννίω-
 νος, Ἀρτεμίδωρος Πανταλέοντο[ς, | Δ]ιδώρος Μέλανος, Ἀφθό-
 νητος Δημητρίο, Ἐκαταῖος Μεννέα, | [Σ]ατυρίδης Σατύρο, Ταρ-
 γήλιος Φοινικίδευσ, Φαν[ίας Π]ασιφάνευσ, | Ε]ῦθαλλίων Σχύλακος,
 Ἀπολλωνίδης Ἰδάχο, Δήμ[ων] Ταργγλήου, | Τ]ροιζήνιος Δημητρίο,
 30 Ἐρμῶν Εὐξειθέου, Δημήτριος Μελάνθο[υ, || Εὖ]μαχος Ἀρτέμωνος,
 Φανίας Σχύλακος. [οἶδε τὰ] κτήματα | [ἐπ]ρίαντο· Εὐδίκος
 Σαμίο γῆν ἐν Τυενν[εσσῶι] Πύρωνος, | [σ]τατήρων δεκαδύο· μνή-
 μονες⁸ συνεπ[ώλησαν]⁹ Ἰα[τ]ροκλῆς | Σαμίου, Θόας Ἰατροκλεῦς.
 Διοσκο[ρίδης] Ἐκατ[αί]ο γῆν | [ἐν] Τυεννεσσῶι τῶν πολεμάρ[χων]
 35 ----- στατ[ή]ρων || ἐβδομήκοντα τριῶν· μνήμονες συνεπώλησαν]
 Ἐκαταῖος | Σαμίο, Ἰστιαῖος Ἀντιδότο. Μ[----- Μεν]νέα
 γῆν | ἐμ Βρίδαντι Πύρωνος τοῦ Σχύ[λακος] στατήρων ἐβδ[ομή]-
 κοντα | πέντε. Διογένης Διονυτᾶ ἐπ[ρί]ατο ----- Πύρωνος |
 40 [τ]ὸ Σχύλακος στατήρων ἐπτά. [----- || ἐπ]ρίατο αὐ-
 λὴν Πύρωνος τῷ Σχύ[λακος] στατήρ[ων] εἰκοσιν | ἐνός· μνήμονες
 συνεπώλησαν [τὰ Πύρωνος κτή]ματα¹⁰ Θόας | [Ἰα]τροκλεῦς, Ἀπελ-
 λῆς Μάρωνος, Κλεάνθ[ης] -----]άνδρου, | [Ἐρ]μίδωρος
 Ἀρτέμωνος, Κλεανδρίδης [Μελάν]θου. Εὐδίκος | [Σαμ]ίο ἐπρίατο
 45 καπτηλεῖον τῶν πολεμάρχων || [στα]τήρων δεκαεὶ· μνήμονες συνε-
 πώλησαν Ἰστιαῖος | [Ἀντι]δότο, Ἐκαταῖος Σαμίο. Βρύαξις Ἰδάχο
 ἐπρίατο τὴν αὐλὴν | [τὴν Α]ἰσχυλίνου στατήρων πεντήκοντα·
 μνήμονες· [.....ων] | [....x]λεῦς¹¹, Νουμήνιος Κυδίου, Κτή-
 σων Κρ[άτ]ητος, Ἐρμῶν Λυ-----|-----ων Ἀθηναγόρα καὶ
 50 Ἀρτεμίδωρος ----- || Χα]ρμοφῶν Εὐθητίδου καὶ Πανταλέον
 Φάνεω [καὶ ----- | Ἡ]ροδότο γῆν τὴν ἐμ Βρίδαντι ἐπρίαντο
 στατήρων [-----|χο]σίων τεσσεράκοντα· γνῶμονες¹² παρέστησαν
 ----|---ς Πλουτίωνος καὶ παῖδες τρεῖς.
 [Ἐπὶ στεφανη]φόρου Δημονίκου τοῦ Ἀριστ[...], μ]ην[ος] ---||
 55 ----, Ἀ]ντίπατρος Πρυτάνιο[ς], Φαίδιμ[ος] Δι[-----], | -----
 Δ]ημητρίου, Λύ[χος] Ἀ]ναξανδρίδου, [----- | τὸν -----] κλῆ-
 ρον τὸμ πρὸς τ-----ιστα--|-----ιάνθο στατήρων τεσσερά[κοντα].

8 Cf. 40⁵. 9 Legibus Iasensium emtiones venditiones tum demum
 ratae fuisse videntur, cum a mnemonibus in tabulas relatae erant. 40 Sup-
 plevi. Hoc additamento tres venditiones v. 37—42 ab eisdem mnemonibus
 effectas esse indicatur. 41 In proëcdosi μνήμονες [συνεπώλησαν] | ...λεως
 scripseram, sed recte B. monuit, spatium non sufficere; etλεως geneti-
 vum nominis proprii esse apparet. 42 Testes esse videntur; sed cur
 hoc solo loco recenseantur, mnemones vero omittantur, obscurum est.

60 τὸν τρίτον κλῆρον ἐπρίατο Πανταλέων ----- στατήρων [--||-
 ---- ἡμισατήρου. τὸν τέταρτον [κλῆρον ἐπρίατο -----
 | στατήρων π]έντ[ε ἡ]μισα[τήρου. τὸν πέμπτον κλῆρον ἐπρίατο |
 -----] στατήρων τεσσάρων. [τὸν ἕκτον κλῆρον | ἐπρί-
 ατο -----] στατήρων τεσσάρων. τὸν ἑβδομον | κλῆρον
 65 ἐπρίατο ---- στατήρων] τριῶν [ἡμισατήρου. τὸν ὀγδοον || κλῆρον
 ἐπρίατο -----]ου στατήρ[ων -----] ---- Κα]λλ[ι]φώντος καὶ
 Λεω[-----] | --- πέν]τε. τὸν ἑνατον κλῆρον ἐπ[ρίατο | ----
 ---]ας Εὐδίκου στατήρ[ων -----] | τὸν δέκατον κλῆρον ἐπρίατο
 70 Δράκων Ἰατροκλ[εὺς καὶ || ----]σος Δημητρίου στατήρων [---
 ---. μηνὸς | -----]εῶνος· τὸμ πρώτον κλῆρον ἐπρίατο [---
 -----] στατήρ[ων δέκα ἐνός. τὸν δεύτερον κλῆρον ἐπ[ρίαντο --
 -- | -----]νος, Πάρων Τύμνεω στατήρων ἐπτά. | [τὸν τρίτ]ον
 75 κλῆρον ἐπρίατο Ἀριστοκράτης [----- στατήρων -----] || ἡμι-
 στα[τήρου. τὸν τέταρτον κλῆρον ἐπρίατο Περικλῆς [-----] στα-
 τήρ[ων] τεσσέρων ἡμισατήρου. τὸν πέμπτον κλῆρον [ἐπρίαντο | --
 ---] Ὀμφακίωνος, Βρύαξις Νόσσου στατήρων [-----]. | τὸν
 ἕκτον κλῆρον ἐπρίατο Στάφυλος Ὀμφακίωνος στατήρων [--- |
 80 τετάρ]της. τὸν ἑβδομον κλῆρον ἐπρίατο ----- || στατήρων ἐπτά.
 τὸν ὀγδοον κλῆρον ἐπρίατο [-----] στατήρ[ων] ἐπτά. τὸν
 ἑνατον κλῆρον ἐπρίατο [-----] στατήρ[ων] εἴκοσι τριῶν ἡμι-
 στατήρου. τὸν δέκα[τον κλῆρον ἐπρίατο | -----] Ἀπολλω-
 νίδου στατήρων δεκαεπτά.

97 Pars dextra basis marmoris Pentelici inventa Athenis occi-
 dentem versus ab Olympio, ubi fuit Pythium. Edd. Kumanudis
 Ἀθηνάου I p. 172. Koehler C. I. Att. II 1154.

[Ἀθηναῖοι καὶ] οἱ σύμμαχοι | [ἀνέθεσαν¹ τῷ] Ἀπόλλωνι | [δεκά-
 την ἀπὸ τῷ]μ πολεμίων².

Litterae Ionicae volgares. 4 Circiter anno 365 a. Chr., ut perspicitur
 ex scriptura. Socii igitur maritimi sunt, qui Nausinico archonte (378/7
 a. Chr.) cum Atheniensibus foedus fecerant (n. 80 sqq.) Kum. 2 Cf. 34³.

98 Lamina aenea tenuis, fracta in duas partes. Litterae non
 incisae, sed eminentes, a postica parte malleo expressae. Inventum
 aes Olympiae prope Pelopium. A Purgoldio delineatus titulus

exhibetur Olympia V p. 73 n. 36. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 181 n. 198.)

Θεός [τ]ύχα : Πρό[ξ]ενοι | θεαροδόχοι Κλέανδρος¹, | Σωκ[λ]ής :
 5 Πισατῶν² : αὐτο[ί] κα[ί] γέ[ν]ος : Σεκυώνιοι. || ὕπ[ο] [έ]λλα[νο]δικῶν³ :
 Ἀγιάδ[ας]⁴ : Φίλ[ων] Λυκομή[δ]εος⁵, | Βάθυλ[λος] Κλ[ε]ομ[ά]χου⁶.

Litterae Ionicae volgares praeter *N*. 4 Cf. Xen. Hell. VII, 4, 45 οἱ οὖν Ἀρκάδες καὶ οἱ Ἀργεῖοι ἡδέως ταῦτ' ἀκούσαντες παρεγένοντο αὐτῷ (Euphroni Sicyonio qui patriam a Lacedaemoniorum societate avellere et imperium populare instituire nitabatur). ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ παρόντων τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Ἀρκάδων συνεκάλει τὸν δῆμον, ὥς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, στρατηγὸς ἐκέλευσεν ἐλίσθαι οὐσιννας αὐτοῖς δοκοῖν· οἱ δ' αἰροῦνται αὐτὸν τε τὸν Εὐφρονα καὶ Ἰππόδαμον καὶ Κλέανδρον καὶ Ἀκρίσιον καὶ Λύσανδρον. Haec gesta sunt anno 366 a. Chr.; quo minus mirum, paucis annis post (not. 2) a Lacedaemoniorum adversariis eundem hominem proxeniae honore affectum esse. 2 Arcades Ol. 103, 4 (365 a. Chr. n.) Olympia potiti (Xen. Hell. VII, 4, 44) templi tutela excluderunt Eleos idque antiquissimis illius loci dominis Pisatis reddiderunt, quorum auspiciis Olympiadis centesimae quartae ludi peracti sunt (Xen. Hell. VII, 4, 28. 29). Sed iam proximo anno Ol. 104, 2 (363 a. Chr.) Arcades pace cum Eleis facta eis curam sacrorum Olympicorum reddiderunt (Xen. Hell. VII, 4, 36). Hoc igitur temporis intervallo Cleandri eiusque sodalium privilegia decreta sunt. 3 I. e. magistratu hellanodicarum fungentibus his hominibus. ὕπ[ο] c. gen. igitur hic ea vi usurpatum, quam alibi habet eadem praepositio cum accusativo coniuncta. Cf. Olympia V p. 83 n. 44, 6. Similia (ἀπὸ c. dativo apud Arcadas, ὅπερ τινα pro ὅπερ τινος apud Phocenses aliasque gentes, κατὰ τινος pro κατὰ τι apud Locros) haud rara sunt. 4 Nominativus eadem anacolutia usurpatus ac I. G. Sept. I, 1672 ἀφεδριατευόντων· Δωρόθεος Ἀριστέας Πλατηεὺς κτλ. et infra n. 142, 7 sqq. βρυτανευόντων Θηβαγόρας Ἑλίνιος, Ε[ὐ]βοκος Ἐπηράτου, Ἀρίστων [Α]ύγητος, Εὐπολις Κλεοδάμου κτλ. 5 Suspiceris hunc filium esse Lycomedis Mantinensis qui princeps concilii Arcadum fuerat et paullo ante huius decreti tempus necatus erat (Xen. Hell. VII, 4, 28. 24. 39. 4, 2. 3). 6 Tres hic sunt hellanodicae, duo Olympia V p. 67 n. 31, 40. 41. Homines non eosdem esse non mirum est siquidem in medium illud spatium quo Arcades et Pisatae Olympiam tenebant (not. 2) incidit Olympias 104, per quam magistratum mutatum esse consentaneum est. Sed discrimen numeri quam habeat explicationem non video. Pausanias V, 9, 5. 6 de Eleorum modo hellanodicis dicit, quos Ol. 103 duodecim, Ol. 104 octo fuisse refert, illos Arcadum et Pisatarum utpote non legitimos silentio premit.

99 Thebis exscripsit Pococke Inscr. ant. P. I c. 5 s. 3 p. 50 n. 13 (Boeckh C. I. G. 1565. R. Meister ap. Bezzenberger Beitr. V p. 194 n. 35 et ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 244 n. 749. W. Larfeld Syll. Inscr. Boeot. 316. Syll.¹ 222 cum Addendis p. 664.

I. G. Sept. I, 2407. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 189 n. 217). Cf. quae de titulo disputaverunt Boeckh Staatshaushaltung der Athener II p. 399 sqq. K. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 29 sqq. Liman Foederis Boeotici instituta, Gryphisw. 1862 p. 6. F. Blass Ueber die Aussprache des Griechisch.² p. 149. U. Koehler Hermae XXIV p. 636 sqq.

[Θ]εός, τόχα. [Δι]οτέ(λ)[ι]ος¹ ἄρχοντας, ἔδοξε | τοῖ δάμοι, πρό-
 5 ξενον | εἶμεν Βοιωτῶν καὶ εὐεργέταν Νώβαν Ἀξιούβω² Καρ-
 χαδόδιον, καὶ | εἰμέν (φ)οι³ γὰς καὶ (φ)οικα[ς]⁴ ἔ(π)πασιν καὶ
 10 ἀτέλιαν | καὶ ἀσουλ(αν καὶ κα(γ γ)ᾶ(γ)⁵ || καὶ κατ θάλατ(τ)αν⁶
 καὶ πολέμω κα(ι) ἱρά(να)ς⁷ ἰ(ώ)σας⁸. [β]οιωτάρχ(ον)των⁹
 Τίμ(ων)[ο]ς¹⁰, Αἰτῶν(δ)αιο¹¹, Θίωνος¹², (Μ)έ[ν](ω)νος¹³, Ἰππ(ι)α¹⁴,
 15 (Ε)δμαρ[δ]αιο¹⁵, || Π[ά]ρ(ω)νος¹⁶.

Cum in misera apographi Pocockiani condicione lubricum sit, de huius tituli aetate diiudicare, summi momenti est alterum decretum I. G. Sept. I, 2408, cuius accuratissimum tenemus exemplum Lollingianum; eiusdem aetatis esse nomina Hippiae et Aetondae boeotarchorum utrobique recurrentia indicio sunt. Atqui illum titulum paullo ante medium saeculum a. Chr. quartum exaratum esse cum ex sermonis et scripturae vestigiis haud levibus collegisset Limanus, Koehlerus Malecidae et Diogitonis boeotarchorum nominibus quae illic v. 13. 14 sunt luculentissime confirmavit collata narratione de rebus post Pelopidae necem gestis apud Plutarchum Pelop. 35: Θηβαῖοι γάρ, ὡς ἐπύθοντο τὴν τοῦ Πελοπίδου τελευτήν, οὐδεμίαν ἀναβολὴν ποιησάμενοι τῆς τιμωρίας κατὰ τάχος ἐστράτευσαν ὀπλίταις ἐπτασιχιλοῖς, ἱππεῦσι δ' ἐπτακισίοις ἡγουμένου Μαλκίτου (Μαλγκίδου emend. Koehler) καὶ Διογείτονος. Eo ipso igitur anno, 364/3 a. Chr., titulus 2408 incisus est, aliquo ex proximis is quem hic edimus. 1 .. ΟΤΕΑ|.ΟΣ. 2 Ἀζροῦβω i. e. Ἀσδρούβω emendavit Blass. Atqui neque Ἀσδρουβος apud Boeotos sonuisse nomen Phoenicium quod est *Hasdrubal*, neque ab Ἀσδρούβας genitivum in -ω, non in -ω cadentem derivatum esse credibile est. 3 ΝΟΙ. 4 ΕΟΙΚΙΑ|Σ. 5 ΚΑΠΠΑΕ. 6 ΟΑΛΑΤΕΑΝ. 7 ΙΡΑΕΣ. 8 ΙΟΣΑΣ. 9 ΟΝΙΩΝ. 10 ΤΙΜΟΜ|> Τιμομελιω Keil, Τιμόλλιος Meister, Τιμολῶ ego in proecdosi, Τιμῶνος in I. G. Sept., id quod omnium proxime ad traditos litterarum ductus accedit. 11 ΑΙΤΩΝΑΟ. De Χαῖρώνδαο cogitabat Keilius, sed verum monstrat I. G. Sept. I, 2408, 16. 12 .ΟΙΩΝΟΣ, quod emendare conatus sum, neglecta sane unius litterae lacuna, quam initio indicat Poc. Vice versa Koehler (Πυθ)ῶνος una littera longius est, ut in medio relinquendum sit utrum praestet. 13 ΠΕ|ΟΝΟΣ. Supplevi haud ignorans incertissimum esse. 14 ΙΠΠΙΔΟ (nam insequens Σ manifesto ad proximum nomen spectat) Ἰππίδος Boeckh, Ἰππίω Ahrens de dialectis II p. 522, quod confirmat I. G. Sept. I, 2408, 15. 15 ΣΥΜΑΡΙ.ΑΟ. 16 ΠΛΕΡΟΝΟΣ.

100 Fragmenta duo marmoris Pentelici, inventa Athenis in arce; alterum (v. 4—29) edd. Pittakis l'ancienne Athènes p. 155 sq. Ἐφ. ἀρχ. 902. Rangabé Ant. Hell. 386, alterum primus exscripsit Koehler, qui ambo coniuncta (ac prius quidem illud ex Velseni suoque apographo) edidit C. I. Att. II 54 (Syll.¹ 78. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 162 n. 94. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 102 n. 94). Cf. Kirchhoff Monatsber. der. Ak. zu Berlin 1866 p. 196 sqq. A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 224.

[Ἐπὶ Χαρ]ικλεῖδο ἄρχοντο[ς¹ ἐπὶ τ]-
[ῆς Ἀκα]μαντίδος δευτέρα[ς πρυτ]-
[ανεία]ς, ἥτις Νικόστρατο[ς Φιλοστ]-
[ράτο] Παλληγεὺς ἐγρα[μματευσεν,²]
5 [τρι]αχοστῇ τῇς πρυτ[ανείας]³.

[Ἐδ]οξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,] . . .]ης Παιανιεύς
ἐπεστάτε[ι, Κρατῖνος(?) | εἰ]πεν· περὶ ὧν λέγει Ἀστυκράτης ὁ
10 Δελφ[ίδ]ος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐψηφίσθη[ι τῇ βουλῇ]τ, τοὺς προέ-
δρος, οἱ ἂν λάχω[σι προεδρε]ύειν ἐν τῷ δήμῳ, προσαγαγ[εῖν
Ἀστυκράτ]ην καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ εἰς [τὸν δῆμον εἰς τ]ὴν πρῶ-
την ἐκκλησίαν, κα[ὶ] χρηματίσαι, γ[νώμ]ην δὲ συμβάλλεσθαι [τῆς
15 βουλῆς || εἰς] τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῇ [βουλῇ, ἐπε]ιδὴ Ἀνδρόνι-
κος ὁ Θετταλός⁴ [ἱερομνημο]νῶν] παρὰ τοὺς νόμους τῶν Ἀ[μ]φ[ι]χ-

Titulus exaratus στοιχηδὸν litteratura Ionica vulgari. V. 4—5 litteris maioribus (25 in unoquoque versu) quam ipsa decreta, quorum versus 34 litteras habent. Inter v. 30 et 34 paucorum versuum lacuna intercedit. 1 Ol. 404, 2 (368/2 a. Chr.). 2 Antiquissimus annus hic est, quem per omnes prytanias eundem senatus scribam habuisse sciamus. (Cf. n. 88, 29. 404, 2. 402, 4). De quattuor annis qui proxime antecedunt nihil dum compertum. At Nausigene archonte (Ol. 403, 4 368/7 a. Chr.) etiam tum suum quaeque prytania scribam habebat (90²). Cf. C. Schaefer de scribis senatus populi quaeque Atheniensium. Gryphiswaldiae 1878 p. 29. 3 Initio mensis Boëdromionis (Sept. 363 a. Chr.). 4 Cum anno antecedente (auctumno 364 a. Chr.) Thebani civitates Thessalicas ab Alexandri Pheraei dominatione liberassent (Schaefer Dem. 13 p. 92), consentaneum est ab factione cum Thebanis coniunctissima penes quam tum summa potentia erat, etiam hunc hieromnemonem creatum fuisse. Iam Phocenses, ut erant antiqui utrorumque inimici, tum quoque principatum Thebanorum aegre ferebant (Xen. Hell. VII, 5, 4). Neque dissimile veri est, eos coniunctos fuisse cum Atheniensibus, qui etiam tum Thebanis infensi erant et cum Alexandro foedus habebant (Cf. n. 408, 39). Huius factionis inter Phocenses principem fuisse

τιόνων | καί] τοὺς Δελφῶν εἰσήγαγεν ἀ[ειφυγίαν⁵ | κατ'] Ἄστου-
 20 κράτος καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ὥστε || φυγαδεῦσαι Ἄστουκράτην καὶ
 [τοὺς μετ' αὐτῶ], καὶ τὰς οὐσίας ἀφεῖλετο [.....|.]. δε-
 δόχθαι τῷ δήμῳ, τὰς μὲν [δίκας τὰς χ]ατὰ Ἄστουκράτος καὶ
 25 τῶν μετ' αὐτοῦ γε[γε]νημένους ἐν Ἀμφικτίοσιν [ἀ]τ[ελεῖς εἶ]ναι.
 εἰ δέ τις αἰτιάται Ἄστ[ουκράτη καί] τὸς μετ' αὐτοῦ ἀδικεῖν Δελ-
 [φῶν τινα ἦ τ]ὸ κοινὸν τῆς πόλεως τῆς Δελ[φῶν | ---
 30 ---] ου...ας καὶ αὐ---||-----ν αὐτ[----- |
 α]πα----- | ἀγει[----- ἐκπε]πτωκῶ[τ-----] |
 35 ται παρὰ -----||ον, καλέσαι [δὲ Ἄστουκράτην καὶ τοὺς
 μετ' αὐ]τῶ ἐπὶ ξένια [εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς αὐ]ριον.

Κρατῖνος εἶπεν· [τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ] | βουλῇ περὶ
 40 ὧν Ἄστουκράτης ὁ Δελφὸς λ]έγει, εἶναι δὲ Ἄστουκ[ράτην Ἀθη-
 ναῖον κα] | ἐχγόνους αὐτῶ, καὶ εἶναι [αὐτὸν φυλῆς] | ἡστίνος [ἀ]ν
 ἀπογράφηται [κα] | [δήμου καί] | φρατρίας· ἐπιμελεῖσθαι [δὲ] αὐτοῦ
 45 καὶ τ[ῇ] μ βουλῇ τὴν αἰεὶ βο[υ]λε[ύ]ουσαν, ἐάν [το] || δέηται. εἶναι
 δὲ αὐτῷ κα[ί] ἀτ[ελεῖαν οἰ]κῶντι Ἀθήνησι. τὴν δὲ ψῆφον δῶναι
 περ[ὶ] | αὐτοῦ τὸς πρυτάνεις τὸς [μετὰ] τὴν Ἀκαμ[αντίδα] πρυτα-
 ν[εῦ]οντα⁶ ἐν τῇ [π]ρώτῃ ἐκκλησίᾳ. εἶναι δὲ τοῖς [μ]ετ[ὰ] Ἄστου-
 50 κ[ράτος] ἐκπεπτωκόσι⁷ [ἰ]σοτέλειαν καθάπερ Ἀθηναίοις, [Ἀ]ρχε-
 δάμῳ, [Ἀ]ρι[στο]ξένῳ⁸, [Δ]α[μο]τιμῳ⁹, Νικά[νδ]ρω¹⁰, Πατρο-
 [χ]λεῖ, Ἀρχέ[λαι]¹¹, Μένωνι¹², Ἐχε[.χ]ράτει, Ἡ[γ]σ[α]ρχῳ¹³,

Astycratem ideoque a Thebanis eorumque asseclis in exilium pulsum, ab Atheniensibus honorificentissime acceptum coniecit Ki., v. 39 ὁ Φωκεὺς pro ὁ Δελφὸς supplens. At cui Athenienses hic v. 48 queruntur παρὰ τοὺς νόμους τοὺς Δελφῶν aqua et igni interdictum esse, non potest non civis Delphis fuisse (cf. etiam not. 7). Non defuisse etiam Delphis, qui causae Phocensium faverent, cum maior populi pars insito illorum odio ad Thebanos et Thesalos inclinaret, consentaneum est. 5 Supplevit Koe. dubitanter. [ἐπιτίμησιν] Ki., quod non convenit cum reliquiis a Koehlero observatis. 6 Tricesimo alterius prytaniae die nondum constabat, quae tribus tertia futura esset. Non igitur initio anni omnes prytaniae simul sorte distributae sunt. Kirchhoff. 7 Cum his civitas Delphorum aliquanto post in gratiam redisse videtur; neque enim casui tribuerim, quod proximis post medium saeculum quartum annis sex ex his undecim nominibus redeunt inter superiores Delphorum magistratus (cf. not. 8—13). 8 Archon Delphorum n. 140, 4. 8. 34 (351/0 a. Chr.). 9 βουλευτής n. 140, 92. 95 (344/3 a. Chr.). Eius filius Sylochos n. 140, 204. 10 Nicander Aristionis f. prytanis Delphorum n. 140, 163. 11 βουλευτής n. 140, 131. 134. 168. 200. 12 βουλευτής n. 140, 64 (347/6 a. Chr.). 13 Ἀγήσαρχος Δελφὸς ναοποιός n. 140, 34. 38 sqq. (349/8 a. Chr.).

- 55 Ἐλ|πινίκω. [τ]ὸ δὲ ψήφισμα τόδ[ε] ἀ[ν]αγρά[ψα]ι || τὸν γραμματέα
τῆς βουλῆ[ς] ἐν [σ]τήλῃ[ι λ]ι|θίνῃ [χ]αί στήσαι [ἐ]ν ἀκροπόλ[ει],
εἰς [δὲ] τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλ[ης] δῶναι τὸν τα[μ]ν[ίαν] τὸ δῆμο
ΔΔ δραχμάς ἐκ [τ]ῶν [κα]τά ψηφ[ίσματα] ἀναλίσκομένων τ[ῶν]
60 δῆμωι. καλέσ[θαι] δὲ Ἀστ[ρ]υκράτη καὶ τὸς μ[ε]τὰ Ἀστυκράτ[ος]
ἐπὶ ξένια ἐς τὸ πρυτανεόν ἐς αὔριον.

101 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis ad arcis radices meridionales. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 546 sqq. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen II (1877) p. 142 sqq. (Syll.¹ 79. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 465 n. 93. Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 15 n. 54 b. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 403 n. 95). Cf. quae disputaverunt E. Sonne de arbitris externis p. 105 sqq. E. Szanto Mittheilungen des arch. Instituts in Athen XVI (1894) p. 35 sq. W. Hartel Studien über att. Staatsr. und Urkundenwesen p. 88 sq. U. v. Wilamowitz Hermae XXII p. 244 n. 1. Pridik de Cei insulae rebus p. 36 sq.

Θεοί. | Ἐπὶ Χαρικλείδῳ ἄρχοντος¹, Αἰαντὶς ἐπρυτάνευσεν, Νικό-
στρατος Παλληνεὺς ἐγραμμάτευσ², Φιλίτιος Βουτάδης | ἐπεστά-
5 τει· ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δῆμῳ· Ἀριστοφῶν³ || εἶπεν·
ἐπειδὴ Ἰουλιῆται, οὗς κατήγαγον Ἀθηναῖοι⁴, ἀποφαίνουσιν ὀφεί-

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδὸν praeter v. 4. Spatium in-
scriptum inde a v. 57 utrimque singulis litteris latius est, ut v. 2—55 qua-
dragenarum ternarum, v. 57—82 quadragenarum quinarum litterarum sint.
4 Ol. 104, 2 (368/3 a. Chr.). 2 Cf. 100². 3 Azeniensis, de quo cf. Schaefer
Dem. 12 p. 188 sqq. Is post alteram (cf. not. 4) Iulietarum rebellionem in
insulam praetor missus esse videtur. Schol. Aesch. I, 64: κεκωμῶδεται —
καὶ ὥς στρατηγῆσας ἐν Κέφ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κατὰ ἐργασάμενος (haec
ad ipsum plebiscitum, quo, adiuvante factione Attica Iulietarum, adversarios
magna pecunia multavit, referenda) τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεῖς ὑπὸ Ὑπε-
ρείδου παρανόμων ἐδῶ (At ipse Hyperides pro Eux. § 28 dicit παρὰ δὺο
ψήφους ἀπέφυγε). Koe. 4 Omnem rem tam acute quam probabiliter ex-
plicuit Koehler hunc in modum: Anno 364 aut 363 cum classis Thebanorum
Epaminonda duce in mari Aegaeo versaretur, Atheniensium adversarii in
insula Ceo proxeno Attico qui Iulide erat interfecto, Atheniensium fautoribus
eiectis effecerant, ut civitates Thebanorum societati se adiungerent et Athe-
niensibus bellum inferrent (v. 28 sqq.). At cum Thebanorum classis domum
rediisset, Chabrias cum navibus missus eas in dicionem redegit. Tum rur-
sus Thebanae factionis principes eiecti, Antipater, qui proxenum interfecerat,

λoσαν τὴν π[ό]λιν τὴν Ἰολιητῶν τῇ πόλει | τῇ Ἀθηναίων τρία
 ἅλαντα τὰ ἐκ τοῦ λογισθέντος ἀργυ[ρ]οῦ⁵ κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ
 δήμου τοῦ Ἀθηναίων, ὁ Μενέξενος⁶ ἐ[λ]πεν, δεδόχθαι τῷ δήμῳ,
 10 ἀποδοῖναι Ἰολιήτας Ἀθηναίους ταῦτα τὰ χρ[ή]ματα ἐν τῷ Σχι-
 ροφοριῶνι μηνί τῷ ἐπὶ Χαρικλείδῳ ἄρχοντος· ἐάν δὲ μὴ ἀπο-
 διδῶσιν ἐν τῷ χιρόνῳ τῷ εἰρημένῳ, ἐ[λ]σπραξάντων αὐτὸς οἱ
 ἡιρημένοι ὑπὸ τοῦ δήμου εἰσπράτ[τ]εν τὰ ὀφειλόμενα χρήματα
 15 παρὰ τῶν νησιωτῶν⁷ τρόπ[ω]ι δῶτι ἂν ἐπίστωνται. συνεισπρατ-
 τόντων δὲ αὐτοῖς [καί] οἱ στρατηγοὶ οἱ Ἰουλιητῶν Ἐχέτιμος καὶ
 • Νικόλεως καὶ Σ[ά]τυρος καὶ Γλαύκων καὶ Ἡρακλίδης. ὅπως
 δ' [αἱ] οἱ ὅρκοι καὶ αἱ συνθήκαι, ἃς συνέθετο Χαβρίας ὁ
 στρατηγός⁸ κα[ὶ] ὥμοσε Κεῖοις ὑπὲρ Ἀθηναίων καὶ Κείων ὅς
 20 κα[τ]ήγαγον [Α]θηναῖοι, κύριαι ᾧσι, ἀναγ[ρά]φαι τὸς στρατηγ[ό]ς
 τὸς Ἰουλιητῶν, ὅς εἴρηται ἐν τῷ | ψηφίσματι συνεισπράττεν
 τὰ χρήματα, ἐν στήλῃ λιθίῳ, καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῷ
 Ἀπόλλωνος τῷ Πυθίῳ⁹, καθάπερ ἐν Καρθαίαι¹⁰ ἀναγεγραμμένα

a civibus nonnullis Athenis apud senatum accusatus et capitis damnatus
 est, exules restituti. Denique novum foedus, durioribus quam antea con-
 ditionibus, factum et iureiurando confirmatum est. Inde ab eo tempore
 Carthaeenses quidem in fide mansisse videntur (cf. v. 54), Coressi et Poessae
 quid factum sit ignoramus. At Iulida exules qui a Thebanorum partibus
 stabant post Chabriae discessum redire ausi sunt, tabulas foederis everterunt,
 Atheniensium amicos partim necaverunt, partim absentes captis damna-
 verunt bonaque eorum publicaverunt. Sed cum spes auxilii Thebani ad
 irritum caderet facili negotio haec altera rebellio compressa est misso Aristo-
 phonte (not. 3). Quo facto Iulide Athenas missa legatio quattuor virorum,
 inter quos duo ex quinque praetoribus erant. Cum his actum de eis rebus
 quae deinde ab Aristophonte ad populum latae sunt: 1) Vs. 5—17 civitas
 Iulietarum Atheniensibus pecunias debitas persolvere iubetur. 2) Vs. 17—27
 praecipitur, ut foedus post primam defectionem factum cum iurisiurandi
 formulis et Iulide et Athenis lapidi inscriptum proponatur. 3) Vs. 27—49
 constituitur ut qui alterius rebellionis participes fuerint, exules sint bonaque
 eorum publicentur. 4) Vs. 49—56 collaudantur qui per has turbas in fide
 Atheniensium manserunt eisque utilem operam praestiterunt. 5) συντάξεις
 residuae esse videntur, quas ad cogendas homines constituti erant de qui-
 bus v. 43 sqq. dicitur. Koe. 6) Aut Polyarati f. Cholargensis aut eius con-
 sobrinus Cephisophontis f. Paeaniensis (A. Schaefer Dem. III, 2 p. 213) esse
 videtur. (Cf. 118, 30). 7) Cf. not. 5. 8) Cf. not. 4. Chabrias anno 365
 a. Chr. in lite illa Oropica absolutus erat, 359 in Aegypto mercennariis prae-
 erat. Interiecto tempore cum quid egerit non traditum sit, nihil certe im-
 pedit quominus eum a. 363 cum classe Ceum missum statuamus. Koe. p. 149
 not. 2. 9) In arce Iulidis. Cf. titulum dedicatorium C. I. G. 2367.

εἰσι· ἀναγράψαι δὲ | καὶ τὸν γραμματέα τῆς βολῆς ἐσοτήληι
 35 κατὰ ταῦτά καὶ || στήσαι ἐν ἀκροπόλει· εἰς δὲ τὴν ἀναγρα-
 φὴν δῶναι τὸν τ|αμίαν τῷ δήμῳ ΔΔ δραχμὰς ἐκ τῶν κατὰ
 ψηφίσματα ἀναλ|ισχομένων. ἐπειδὴ δὲ Ἰουλιητῶν οἱ παραβάν-
 τεσ τὸς δρχ|ος καὶ τὰς συνθήκας¹¹ καὶ πολεμήσαντες ἐναντία
 τῷ δῆ|μῳ τῷ Ἀθηναίων καὶ Κε[]οῖς καὶ τοῖς ἄλλοις συμμά-
 30 χοῖς καὶ θανάτῳ αὐτῶν καταγνωσθέντος κατελθόντ[ε]ς ἐς | Κέω
 τὰς τε στήλας ἐξέβαλο[ν]¹² ἐ[ν] αἷς ἦσαν ἀναγεγραμ[μ]έν[αι] αἱ
 συνθήκαι πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὰ ὀνόματα τῶν παραβάντων τὸς
 δρχος καὶ τὰς συνθήκας, καὶ τὸς φίλος τὸς Ἀθηναίων, 8ς κατ⁹
 35 ἤγαγεν ὁ δῆμος, τὸς μὲν ἀπέκτειναν, τῶν || δὲ θάνατον κατέ-
 γνωσαν καὶ τὰς ὁ[σ]ίας ἐδήμευσαν παρὰ | τὸς δρχος καὶ τὰς
 συνθήκας, Σατυρίδῳ καὶ Τιμοξένο καὶ Μιλτιάδῳ, ὅτι κατηγόρον
 Ἀντι[π]άτ|ρο, ὅτε ἡ βολή ἡ Ἀθηναίων κατέγνω αὐτὸ θάνατον,
 ἀποκτ[ε]ίναντος τὸν πρόξενον τὸν Ἀθηναίων . . . ισ.ωνα¹³ παρὰ
 40 [τ]ὰ ψηφίσματα τοῦ δῆ|μο τοῦ Ἀθηναίων, κ[α]ὶ [π]αραβάντα¹⁴ τὸς
 δρχος καὶ τὰς συνθήκας· φεύγειν αὐτοὺς [Κ]έω καὶ Ἀθήνας καὶ
 τὴν οὐσίαν αὐτῶν δημοσίαν εἶναι τοῦ δῆ|μο τοῦ Ἰουλιητῶν.
 ἀπογράψαι δὲ αὐτῶν τὰ ὀνόματα αὐτ[ε]κα μά|λα ἐναντίον τῷ δήμῳ
 45 τῷ γ|ραμματεῖ τὸς στρατηγό[ς] τ[ὸ]ς Ἰουλιητῶν τὸς ἐπιδημῶντας
 Ἀθήνησι¹⁵. ἐάν δέ [τινες τῶν] ἀπογραφέντων ἀμφισβητ[ῶ]σι μὴ
 εἶναι τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἐγγυη|τάς καταστήσασαι
 πρὸς [τ]ὸς σ[τ]ρατηγός τὸς Ἰουλιητῶν τρι|άκοντα ἡμερῶν¹⁶ δίκα[ς]

40 Carthaeae item magnum Apollinis templum erat (Athen. X p. 456 f),
 cuius haud exiguae reliquiae extant. Bursian Geogr. II p. 472. Quare illud
 καθάπερ fortasse etiam ad loci definitionem referendum est. 44 Non
 Chabriae foedus intellegendum, quod post priorem demum rebellionem fac-
 tum est, sed prius illud, quo anno fere 374 a. Chr. Cei insulae civitates in
 societatem receptae sunt (n. 80, 449 sqq.). Koe. 42 Insolitum in hac re
 verbum Koehlerus probabiliter ita interpretatus est, ut tabulas in templo
 aliquo fuisse sumeret, fortasse Apollinis ubi postea restitutae sunt (not. 9).
 43 ΑΠΑΙΞ; ἰωνα Kum. At Koe. alteram litteram B, sextam X aut Y fuisse
 sibi videri dicit. 44 Supplevi. παρὰ [π]άντα Koehler, quod ferri posse
 nego. Cum dicendum fuisset ἀποκτείναντος τὸν πρόξενον — καὶ παραβάντος
 τοὺς δρχους καὶ τὰς συνθήκας (cf. v. 37. 32), memoria lapsus is qui haec com-
 posuit, quia pro illo κατέγνω αὐτοῦ θάνατον menti eius obversabatur ἐζημίω-
 σεν αὐτὸν θανάτῳ aut similis locutio, accusativum pro genetivo scripsit.
 45 Echetus et Heraclides sunt (v. 52 coll. 46. 47). 46 Cf. I. G. Sept. III,
 334, 44 τὸν καλειμένῳ τὰν δίκαν δόμεν τὸν ἀρχόν, ἐν τριάκοντ' ἀμάραις δόμεν,
 αἱ κα τριάκοντ' ἀμάραι λείπονται τὰς ἀρχᾶς. I. G. Sic. et It. 645 tab. I, 48
 ταύταν τὰν γὰν κατεψάσαμες ἐγδικαζόμενοι δίκας τριακοστίας τοῖς τὰν ἱερὰν γὰν

ὁ[π]ο[σχ]ῆν [κα]τὰ τ[ό]ς δρχος καὶ τὰς | συνθήκας ἐν Κέωι καὶ [ἐν
 50 τῇ ἐκκ]λήτῳι [πό]λει Ἀθήνησι¹⁷. Σ[α]τυρίδην δὲ καὶ Τιμό[ξ]ενον
 καὶ Μ[ι]λιτιάδην ἀ[π]ιέναι [ε]ἰς Κέω ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν. ἐπ[αι]ν[έ]σ[α]ι
 δὲ τ[ό]ς ἥκοντας Ἰολιητῶν Δημήτριον, Ἡρακλ[έ]ιδην, Ἐ[χ]έτι[μ]ον,
 Κ[α]λλίφαντον· ἐπαι[ν]έσαι δὲ καὶ Σατυρ[ί]δην καὶ Τιμό[ξ]ενον καὶ
 Μιλιτιάδην. | ἐπαι[ν]έσαι δὲ καὶ τ[ῇ]ν [π]όλιν τὴν Κα[ρ]θαίων¹⁸
 55 καὶ Ἀγλώκρητον, καὶ καλέσαι αὐτὸς ἐπὶ [ἐ]ξ[ε]νία εἰς τὸ πρυτα-
 νεῖον ἐς | αὔριον.

Τάδε¹⁹ συνέθεντο καὶ ὤμοσαν οἱ στρατηγοὶ οἱ Ἀθηναίων
 πρὸς τὰς πόλεις τ[ὰ]ς ἐν Κέωι καὶ οἱ σύμμαχοι· Ὁ²⁰ μνησι-
 κακήσω | τῶν πα[ρ]ελυθόντων πρὸς Κείος οὐδ[ε]νός, οὐδὲ ἀπο-
 60 κτενῶ Κ[ε]ίων δ[ι]δ[ε]νά οὐδὲ φυγάδα πώσω, τῶν ἐμμενόντων τοῖς
 δρχο[ι]ς καὶ τ[αῖ]ς συνθήκαις ταῖςδε· εἰς δὲ τὴν συμμαχίαν εἰσ-
 ἄ[ξ]ω καθάπερ τὸς ἄλλος συμμαχος. ἐὰν δὲ τ[ι]ς νεωτερί[ζ]ῃ τι |
 [ἐν Κέωι παρ]ὰ τὸς δρχος καὶ τὰς συνθήκας, οὐκ ἐπιτρέψω οὐ[τε]
 65 τέχνηι οὐ[τε] μηχανῇ ὁδεμιᾷ εἰς τὸ δυνατόν. [ε]ἰ δέ τις || [μὴ
 βούλεται οἰ]κεῖν ἐγ Κέωι, ἑάσω αὐτὸν ὅπο ἂν βόληται τῶ[ν]
 συμμαχ[ί]δων²¹ πόλ[ε]ων οἰκόντα τὰ ἑαυτὸ καρπῶσθαι²². ταῦτα | [ἐμ-
 πεδορκήσω νῆ τὸν] Δία, νῆ τὴν Ἀθηνάαν, νῆ τὸν Ποσειδῶ, [ν]ῆ
 | [τὴν Δήμητρα· εὐορχόντι] μὲν πολλὰ ἀγαθὰ εἶναι, ἐπιορχόν[τι]
 70 δὲ κακὰ. Ὅρκοι καὶ συνθή[κ]αι τῶν πόλεων τῶν ἐν Κέωι πρὸς
 Ἀθηναίος καὶ τὸς συμμαχος καὶ Κείων δς κατήγαγον Ἀθ[η]ναῖοι·

fidem ποιόντασι. Hae sunt ἐμμηνοὶ δίκαι; nam ex antiquissima computa-
 tione (cf. Herodot. I, 32) mensis triginta dierum est. B. Keil *Hermæ* XXIX
 p. 77. 17 Cei ac, si ibi condemnati ad iudicia Atheniensium provocave-
 rint, Athenis. Koe. Obloquitur Sonne, monens triginta dierum spatium duplici
 iudicio non sufficere; sed illo τριάκοντα ἡμερῶν δίκην ὑποσχεῖν nihil iubetur
 nisi intra trigesimum diem illos in iudicio adesse; quod ni fecerint, nullam
 eis amplius facultatem causae dicendae dari. 18 Hi praeterquam quod
 in fide manserant fortasse etiam adiuverant Athenienses in rebellione Iulie-
 tarum sedanda. 19 Sequuntur quae v. 19 sqq. lapidi incidi iussa sunt.
 Qua in re foederis formula non separatim ponitur, quia eius condiciones
 omnes in iuris iurandi verbis insunt. 20 Cf. 86¹⁸. Ante hanc vocem
 unius litterae spatium vacuum. 21 Nunc v. 65. 66 Sauppil et Kumanudis
 supplementa recepi commendata illa a Wil., qui monuit Athenienses ideo eis
 quibus ordo ab ipsis Cei constitutus displiceret, concessisse ut in qualibet
 sociorum civitatum considerent, ne ad communes hostes Thebanos potius se
 conferrent. 22 Haec de exilibus quos Athenienses reduxerant interpretatur
 Koe. p. 149 not. 3. At hos ne in insula habitare vetarent, Cei iureiurando
 adigendi fuerunt, non praetores Atheniensium, qui certe ut suarum partium
 fautores Cei habitare sinerent non erat metuendum.

Συμμαχήσω Ἀθηναίοις καὶ τοῖς συμμάχοις καὶ οὐ[χ ἀποστήσο-
 μαι ἀπ' Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων οὔτε αὐτὸς | [ἐγὼ οὔτε
 ἄλλωι πεισομαι ἐς τὸ δυνατ]όν. τὰς δὲ δίκας καὶ τ[ῆς²³ γρα-
 75 φὰς τὰς²⁴ κατ' Ἀθηναίων ποιήσομαι] πάσας ἐκκλήτος²⁵ κατὰ
 τὰς συνθήκας, ὅποσαι ἂν ᾧσιν ὑπὲρ ἐ[κατὸν δραχμάς. ἐὰν δέ
 τις τολμᾷ ἀδικῆν Κεῖων τὸς κατελθ]όντας ἢ Ἀθηναί[οις ἢ τῶν
 συμμάχων τινὰ παρὰ τοὺς ὄρκους καὶ] τὰς συνθήκας, | [οὐκ ἐπι-
 τρέψω οὔτε τέχνηι οὔτε μηχανῇ οὐδ]εμιᾷ, βοηθῇ[σω δὲ παντὶ
 80 σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. ταῦτα ἐμπ]εδορκήσω καὶ τὸν Δία, νῆ
 τὴν Ἀθηναίαν, νῆ τὸν Ποσειδῶν, νῆ τὴν Δ[ι]ήμητρα, ἐδ[ορκῶντι μὲν
 πόλλ' ἀγαθὰ εἶναι, ἐπιορκῶντι δὲ κα]κά.

[Τάδε ᾤμωσαν²⁶ Κεῖων δς κατήγαγον Ἀθηναῖοι. Οὐ μν]η-
 85 σιχακ[τήσω-----]ων ὁδὲ | -----μενο|---ου|---

23 καὶ γ[ραφὰς Kum. At extremam versus 73 litteram sibi T potius
 videri indicat Koe. 24 Versuum 74—79 supplementa mea sunt; Kum. et
 Koe. haec intacta reliquerunt. 25 De provocatione haec interpretatus
 est Koe. Sed δίκης ἐκκλήτου vocabulum (cf. 727) item ad eas lites spectat
 quae statim Athenis diiudicantur; sic recte hic illud intellegit Szanto collato
 tituli Arcesinensi n. 514, 49 sq. ἐξεῖναι αὐτοῦ δι[κάζασθαι ἐπὶ τοῦ] δαίμονος διχα-
 στηρίου. Neque obstant, ut olim opinabar, quae hic v. 45 sqq. scripta sunt;
 nam illa neque ad Iulietas qui Athenienses in ius vocant spectant, neque
 omnino perpetuam de iudiciis ordinariis legem continent, sed quid in
 praesentia exulibus illis fieri debeat definiunt. 26 Tertiam iuris iurandi
 formulam secutam esse reliquiae v. 82 indicant. Neque quisquam alius haec
 iuravisse potest, quam exules Cei ab Atheniensibus restituti, etsi v. 49 minus
 accurate dicitur, horum quoque nomine praetores Atheniensium iurasse.
 Koehler.

102 Tabula marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. Edd.
 Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 4046. Koehler C. I. Att. II 55 (Syll.¹ 80. E. L.
 Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 464 n. 92. Ch. Michel Recueil
 d'inscr. Gr. p. 405 n. 96). Cf. quae de titulo exposuerunt C. G.
 Boehnecke, Demosthenes Lycurgus Hyperides und ihr Zeitalter
 p. 207 sqq. H. Sauppe Philol. XIX p. 247. W. Dittenberger
 Saturae philologiae H. Sauppe oblatae p. 43 sqq.

[Μ]ενέλαος Πελαγῶν¹ εὐεργέτ[ης].

Ἐπὶ Χαρικλείδου ἄρχοντος², ἐπὶ
 τῆς Οἰνῆιδος ἔκτης πρωταείας.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Οἰνεὶς ἐπρυτάνευ(ε)ν³, Νι-
 5 κ[ο]στρατος ἐγραμμάτευεν⁴, Χαρικλῆς Λευκονοεὺς ἐπεστά[τ]τει·
 Σάτωρος⁵ εἶπεν· ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ στρατηγὸς ἀποφα[ί]νεῖ Μενέ-
 λαον τὸν Πελαγὸνα καὶ αὐτὸν συνπολεμο[ῦ]ντα καὶ χρήματα παρέ-
 10 πολιν⁶, ἐψήφισθαι τῇ β[ου]λῇ, προσάγειν αὐτὸν εἰς τὸν δῆμον
 εἰς τὴν πρώ[τ]την ἐκκλησίαν, γνώμην δὲ ξυνβάλλεσθαι τῆς βου-
 λ[ῆς] εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ, ἐπαινέσαι μὲ[ν] ἀ[ν]δρῶν,
 ὅτι ἀνὴρ ἀγαθός ἐστιν καὶ ποιεῖ ὅτι δύναται[ι] ἀγ[α]θὸν τὸν δῆμον
 15 τὸν Ἀθηναίων. ἐπιμελεῖσθαι [δὲ] α[ν]δρῶν καὶ τοὺς στρατηγούς τοὺς
 ὄντας περ[ὶ] Μακεδονίαν, ὅπως ἂν ἐάν του δέχται τυγχά[ν]η.
 εἶναι δὲ καὶ εὐρέσθαι αὐτῷ παρὰ τοῦ δήμου[ν] ἐάν τι δύνηται
 καὶ ἄλλο ἀγαθόν⁷. καλέσαι δὲ [καὶ | Με]νέλαον ἐπὶ ξένια εἰς

Titulus scriptus litteratura Ionica vulgari, neque vero στοιχηδόν. Versus
 4—3 maioribus litteris incisi. 4 Si recte n. 402. 403 ad eundem hominem
 retuli, is ex regulorum Lyncestarum familia fuisse videtur. Lyncestas Pela-
 gonum gentis partem fuisse probavi l. l. p. 49 sqq. Eundem designare vide-
 tur Dem. IV, 27 (354 a. Chr.). ἀλλ' εἰς μὲν Ἀῆμον τὸν παρ' ὁμῶν ἱππαρχὸν δεῖ
 πλεῖν, τῶν δ' ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως κτημάτων ἀγωνιζομένων Μενέλαον ἱππαρχεῖν;
 (hipparchus etiam a. 368/3 a. Chr. in Timothei exercitu fuerit Menelaus) καὶ
 οὐ τὸν ἀνδρα μεμφόμενος ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὅφ' ὁμῶν εἴδει χειροτονημένον εἶναι
 τοῦτον, ὅστις ἂν ᾗ. Erravit igitur Harpocratio (Μενέλαος· Δημοσθένους Φιλίπ-
 πους· ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπάτριος). Cf. quae exposui l. l. p. 59 sq.
 2 Ol. 104, 2 (368/3 a. Chr.). 3 EYIN. 4 Cf. 400². 5 Ex notis quidem
 hominibus nemo huc quadrat praeter eum, qui (357 a. Chr. ut quidem vide-
 tur, cf. Schaefer Dem. I² p. 362 not. 4. 2) curator navalium fuit (Dem.
 XXII, 63). At satis frequens fuit nomen Athenis. 6 Timotheus Ol. 104, 4
 (364/3 a. Chr.) Iphicrati successit in imperio belli Thracici. Cum Perdicca
 Macedonum rege societate inita Amphipolitans eorumque sociis Chalciden-
 sibus bellum intulit. Toronen et Potidaeam (cf. n. 404) cepit, at Amphipolis
 obsidione desistere coactus est (Schaefer Dem. II² p. 44 sqq.). Ex tituli ver-
 bis apparet, sexta prytania (mense Ianuario aut Febuario 362 a. Chr.) bel-
 lum nondum confectum fuisse, ut necesse sit errasse Diodorum qui id totum
 antecedenti Timocratis anno tribuit (Ol. 104, 4 364/3 a. Chr. Diodor. XV, 84, 5).
 P. Foucart Rev. arch. XXXV (1878) p. 225. 7 Tum εὐεργεσίαν adiecit po-
 pulus (v. 24). Postea vero etiam civitas ei data videtur (403²). Iam cum
 Koehlerus collegerit ex scripturae ratione, hunc titulum aliquot annis demum
 post quam decretum factum esset, incisum, coniecero civitate data con-
 stitutum esse, ut non modo ipsum civitatis decretum publice proponeretur,
 sed simul etiam quae aliquot annis ante honorifica de Menelao ad populum
 lata essent, lapidi inscriberentur. (Cf. Heraclidis Clazomenii honores n. 58).
 In eadem tabula sane illud decretum fuisse non potest, quia id sine dubio
 in summano (v. 4) praetermissum non esset.

20 τὸ πρυτανεῦν εἰς [αὔριον. || Σάτυ]ρος εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθ-
 ἅπε[ρ τῇ βουλῇ· | ἐπαι]δῇ [δ]ε καὶ οἱ πρόγονοι⁸ οἱ M[ενελάου
 εὐεργ]έται ἦσαν] τοῦ δήμου τοῦ Ἀθη[ναίων, εἶναι καὶ | Μενέλαον
 εὐεργέ]τη[n -----]

8 Arrhabaeus Lyncestarum regulus qui belli Peloponnesiaci aetate fuit (Thuc. IV, 79 sqq.), amicitia cum populo Atheniensium coniunctus fuisse videtur (C. I. Att. I 42. 43). Quem collato 103, 2 ex maioribus Menelai fuisse conieci.

103 Lapis inventus Ilii (*Hissarlik*). Ed. H. Schliemann Arch. Ztg. XXIX (1872) p. 170 n. 2. Trojanische Alterthümer p. 12 tab. XXIX (Syll.¹ 84. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 390 n. 523). Cf. quae de titulo disputavi Saturae philologiae H. Sauppio oblatae p. 43 sqq. quaeque W. Judeich adnotavit Kleinasiat. Stud. p. 280 not. 4.

Ἰλιεῖς¹ ἔδοσαν Μενελάωι | Ἀρραβαίου² Ἀθηναίωι³, εὐεργέτη
 5 γενομένωι αὐτῶν | καὶ περὶ τὴν ἐλευθερίαν || [ἀ]νδρὶ ἀγαθῶι γε-
 νομένωι⁴, | [προ]ξενίαν καὶ εὐεργεσίαν.

Litteratura vulgaris Ionica, quae nullum habet paullo certius aetatis indicium. Ex argumento demonstrare conatus sum, inscriptionem medii fere quarti a. Chr. n. saeculi esse. 1 Ilienses inter civitates Aeolicas recensentur iam a Xenophonte Hell. III, 4, 46. Fallitur igitur Droysen Hell. II, 2 p. 386, qui Strabonis XIII, 4, 26 p. 593 Cas. testimonio fretus Ilium ante Alexandrum M. oppidum fuisse negat. 2 Arrhabaei nomen in Lyncestarum gente fuit, unde collegi eundem hunc esse Menelaum cuius est titulus 80, oriundum ex stirpe regulorum Lyncei (Cf. 102⁸). 3 Aliquot annis post εὐεργεσίαν (n. 102) civitas Menelao data videtur, ut aliis mercennariorum ducibus (Dem. XXIII, 454. 485. 488. Arist. rhet. II, 23 p. 1399 b 4). Cf. 102¹. 4 Menelaus a Cephisodoto Atheniensium praetore missus esse videtur ad Artabazum qui Charidemum anno 360/59 a. Chr. obsidione premebat; cum inter hos duos homines pacem componeret, simul Iliensibus, quorum oppido Charidemus per dolum potitus erat (Dem. XXIII, 454. Aeneas Poliorc. 24, 3 sqq.) libertatem impetravit.

104 Fragmenta duo tabulae lapidis Pentelici inventa Athenis in arce. Post Pittakin et Rangabin alterum denuo exscripsit et ambo primus coniuncta edidit Koehler C. I. Att. II 57 (Syll.¹ 82). Cf. quae de titulo exposuit P. Foucart Rev. arch. XXXV (1878) p. 220 sqq.

[Ἐπὶ Μόλωνος ἀρχοντος¹ ἐπὶ τῆς Ἑρεχ[θ](ῆ)ιδος² ἐνάτης³·
 | ἔδοξεν τῇ βολῇ καὶ τῷ δήμῳ, Ἑρεχθίδις [ἐπρυτάνευσεν,
 Ἀγάθαρχος Ἀγαθάρχο ὄηθεν ἐγ[ρ]αμμάτ[ευσεν, . . . | . . .] ἐκ Κε-
 5 ραμίων ἐπεστάται· Φ[ι]λ[ι]ππος εἰπ[εν]· περὶ ὧν || λ]έγουσιν οἱ ἡκον-
 τες δημοσὶαι [παρὰ τῶν ἐκ Ποτειδαί]ας⁴, ἐψηφίσθαι τῷ δήμῳ,
 ε[ὔ]ξ[ασθαι μὲν] τὸ [ν] κήρυκα α[ἰ]τίκα μάλα τοῖς δώδεκα θ[ε]οῖς
 καὶ⁵ ταῖς Σεμναῖς θεα[ῖ]ς καὶ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐὰν σ[υ]νεγέγκη
 Ἀθηναίοις πέμψ[α]ναι τὸς κληρόχους ἐς Ποτειδαίαν, καθὰ αὐτοῖς
 10 ἐπαγγέλλοντα[ι] οἱ ἡκοντες δημοσὶαι παρὰ τῶν ἐκ Ποτειδαί]ας,
 θυσίαν καὶ πρόσσοδον ποιήσεσθαι, καθότι ἂν τῷ δήμῳ δοκῇ
 -----]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδὸν praeter v. 4 maioribus
 litteris exaratum. 1 Ol. 404, 3 (362/1 a. Chr.). 2 II 1ΔΘ Pitt. Γ1ΔΘ
 Rang. 3 Supplevit A. Wilhelm Hermae XXIV p. 120 ex plebiscito eius-
 dem prytaniae C. I. A. IV, 2 p. 49 n. 56, 4. Numerum hic fuisse, non πρυτα-
 νίας vocabulum, cui spatium non sufficit, iam R. Schoell Ueber attische
 Gesetzgebung p. 120 monuerat. 4 Supplevit Foucart, dubitans quidem,
 quia unius litterae spatium sic non expletur; Koehler v. 6 init. non A, sed
 O habet. Potidaeae civium partem aliquam antea Atheniensibus favis-
 sae urbe capta petivisset ut cleruchi mitterentur, coniecit F. 5 Versuum
 sequentium supplementa pleraque Foucarti sunt, petita ea quidem ex
 titulo 105, 8 sqq.

105 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici. a (v. 1—19)
 inventum Athenis inter theatrum Bacchi et odeum Herodis. Edd.
 Kumanudis Ἀθηναίου V p. 101. Koehler Mitth. des arch. Inst. in
 Athen I (1876) p. 197 sqq. C. I. Att. II p. 403 n. 57 b. — b (v. 20—41)
 effossum in arce, ed. Koehler C. I. Att. II 112. Mitth. I p. 203.
 (Totum titulum repetivi Syll.¹ 83 itemque Hicks Manual of Greek
 hist. inscr. p. 168 n. 94, superiorem modo partem Ch. Michel
 Recueil d'inscr. Gr. p. 6 n. 40). Cf. quae de eo disputaverunt
 J. Beloch, die attische Politik seit Perikles p. 318 et G. F. Unger
 Philologus XLIX p. 121 sqq.

Ἐπὶ Μόλωνος ἀρχοντος¹.

Συμμαχ[α]² Ἀθηναίων καὶ Ἀρκάδων καὶ Ἀχαιῶν καὶ Ἡλείων

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδὸν praeter v. 4 maioribus
 litteris incisum. 1 Ol. 404, 3 (362/1 a. Chr.). 2 Cum post pugnam
 Leutricam Arcades cum aliis Peloponnesiis a Lacedaemoniis defecissent et

καὶ Φλεισίων³. Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Οἰνῆς
⁵ ἐπρυτάνευεν⁴, Ἀγαθάρχος Ἀγαθάρχο Ὀῤῥεῖν ἐγραμμάτευ[εν],
 Ξάνθιππος Ἑρμείος ἐπεστάται. Περίανδρος⁵ εἶπε[ν]. εὔξασθαι
 μὲν τὸν κήρυκα αὐτίκα μᾶλα τῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ καὶ τῇ
 Ἀθηνᾷ τῇ Πολιάδιδι καὶ τῇ Δήμητρει καὶ τῇ Κόρῃ καὶ τοῖς
 δώδεκα [θ]εοῖς καὶ ταῖς Σεμναῖς θεαῖς, ἐὰν συνενείγκῃ [Ἀθη-
¹⁰ ν]αίων τῷ δήμῳ τὰ δόξαντα περὶ τῆς συμμαχί[ας, θυ]σ[ια]ν καὶ
 πρόσδοδον ποιήσεσθαι[ι] τελούμενων [τούτω]ν κα[θότι] ἂν τῷ δήμῳ
 δοκῇ. τα[ῦ]τα μὲν εὖχθ[αι, ἐπειδὴ] δὲ οἱ σύμμαχοι δόγμα εἰσή-

Thebanos auxilio vocassent, postea dissensio orta est, ut pars Arcadum Tegeatis ducibus foedus Thebanorum firmiter teneret, pars, cuius principes erant Mantinenses, eorum potentiam coercere studeret, qua in re inprimis ab Atheniensibus se adiutum iri sperabant. Quae factio anno 363 a. Chr. in communi concilio Arcadum tantum valuerat, ut pax cum Eleis fieret invititis magistratibus. Qui cum contra concilii sententiam Epaminondam arcesserent, Mantinenses cum reliquis eiusdem factionis Arcadibus, Elei, Achaei legatos de foedere Athenas miserunt (Xen. Hell. VII, 5, 3). Quod ipsum foedus, paucis ante proelium Mantinense diebus factum, hic nos tenere cum coniecisset Kum., probavit Koe.: proelium illud medio fere mense Augusto 363 a. Chr. commissum esse, Molonis anno, non Chariclidis (Plut. vit. Xor. 8 p. 845 E. Diodor. XV, 84, 3 sqq.) neque Scirophorione mense (Plut. de glor. Athen. 7 p. 350 A). Cui temporis definitioni non obstare quod Xen. Hell. VII, 5, 14 de messe diceret, quippe quae in frigidis illis Arcadiae campis hodie quoque non ante alteram mensis Augusti partem ad finem perducatur. Bel. ut Plutarchi de mense testimonium teneret, pugnam mense Iunio aut Iulio 364 a. Chr. commissam sumpsit, vice versa Ung. ad ipsa initia magistratus Chariclidis (media aestate 363 a. Chr.) ascendit. Quam litem dirimere huius loci non est. Sed quod U. hunc titulum de foedere annuo fere spatio post pugnam Mantinensem facto intellegit provocans ad Diodori narrationem XV, 94, 1, fallitur. Qui enim tum foedus facere poterant Athenienses cum Arcadibus, Eleis, Achaeis, quorum socii iam inde a superiore anno erant? Nam omnia foedera tum aut in longius tempus aut in perpetuum fieri solebant (cf. 77³), neque quicquam pace post proelium Mantinense facta in illa societate mutatum est; apud Diodorum vero de foedere nihil legitur. Lacedaemonios hic desiderari miratus est U. Sed cum iis separatim foedus fecisse videntur Arcades eorumque socii. De Phliasii (cf. not. 3) sane res paulo obscurior est. 3 Phliasii a. 365 a. Chr. pacem cum Thebanis fecerant (Xen. Hell. VII, 4, 40). Eos inter Atheniensium socios a Xenophonte propterea non commemorari, quia proelio Mantinensi non interfuissent, coniecit Koe. De nominis scriptura cf. 75. 4 Prima fuit prytania, cf. not. 2. 5 Polyarati f. Cholargensis, de quo cf. Schaefer Dem. I² p. 428 not. 2. Ol. 105, 3 (358/7 a. Chr.) legem tulit de symmoriis trierarchicis (Dem. XLVII, 24. Boeckh, Staatsh. I p. 723).

νειγκαν εἰς [τὴν βουλ|ήν⁶, δ]έχεσθαι τὴν συμμαχ[αν καθὰ ἐπαγ-
 15 γέλ[λονται οἱ] Ἄρ[κ]άδες καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Ἥλαιοι καὶ Φλειαῖοι,
 καὶ ἡ βουλὴ πρόβουλεύσειεν κατὰ ταῦτά, δεδó[χθαι τῷ δῆμῳ,
 εἶναι συμμάχους τύχη ἀγαθ[ῇ τοῦ δήμου εἰς | τὸν αἰ] χρόνον
 Ἀθηναί[ων τὸν δῆμον καὶ τοὺς συμμάχ]ους καὶ Ἀρ[κ]άδ[ας καὶ
 Ἀχαιούς καὶ Ἥλειους καὶ Φλειασίους -----]
 20 [. . . δ]ὲ Ἀχ[αι]..... | ..[α]ν τὴν
 [. | πό]λεων μη.....
 | ..εραν μηδε.....
 | ..ἐν τῇ στή[λῃ ταύτῃ⁷. ἐὰν δέ τις ἦι ἐπὶ
 25 τὴν Ἀττ[ικ]ήν, ἢ τὸν δῆμον [καταλύ]η τὸν Ἀθηναίων ἢ τύραν-
 νον | κα[θ]ιστῇ ἢ ὀλι[γαρχίαν⁸, βοηθεῖν Ἀρκάδας καὶ Ἀχαι[ο]ς]
 καὶ Ἥλειους καὶ Φλειασίους Ἀθηναίους παντὶ σθ[έ]ναι καθότι
 ἂν [ἐπαγγέλλωσιν Ἀθηναῖοι κατὰ τὸ δ[ι]υν[α]τόν· καὶ ἐὰν [τις ἦι
 30 ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον⁹, ἢ τὸν] δῆμον καταλύει τὸν Φλειασίων¹⁰,
 ἢ ἐὰν τὴν πολιτε[α]ν τὴν Ἀχαιῶν ἢ τ[ὴν] Ἀρκάδων ἢ τὴν Ἥλειων
 καταλύη ἢ | μεθιστῇ, ἢ φυγα[δεύ]η τινά¹¹, βοηθεῖν Ἀθηναίους
 τ[ο]ύτοις παντὶ σθ[έ]ναι καθὰ ἐπαγγέλλοι, αἰ τοῖς ἀ[δ]ίκουμέ-
 35 νοις¹², κα[τὰ] τὸ δυνατόν. ἡγεμόνας δὲ εἶναι¹³ ἐ[ν] τῇ αὐτῶν
 ἐκά[στοις]..... | τ[αῖς] πόλεσι πρ.....

6 Cum prioribus comitiis populus iussisset, ut de legatorum mandatis syndrium sociorum consuleretur, huius decretum primo ad senatum et deinde cum probuleumate ad comitia delatum est. Cf. E. Lenz, das Syndrion der Bundesgenossen p. 33. 7 Versus 24—27. 29—31. 33—35. 37. 40. 44 supplavi. Reliqua supplementa Koehleri sunt. 8 Cf. 108, 17—19. 9 Supplevi coll. Xen. Hell. VII, 5, 3 παρακαλοῦντες Λακεδαιμονίους εἰ βούλοιντο κοινῇ διακωλύειν, ἃν τινες ἴωσι καταδουλωσόμενοι τὴν Πελοπόννησον. Omnino qui tum Thebanis adversabantur, studium libertatis totius Peloponnesi conservandae prae se ferebant (Xen. Hell. VII, 4, 35. 5, 4). 10 Cum initium huius versus in aliqua ex sociis civitatibus summam rerum penes populum fuisse demonstrat, non potest ea alia fuisse ac Phliasiorum, nam et Elide et in Achaia tum paucorum imperium erat (Xen. Hell. VII, 4, 48. 4, 45 K.), neque aliter res se habuisse videtur Mantinea. Phliunte Ol. 99, 4 (334/0 a. Chr.) populare imperium fuit (Xen. Hell. V, 3, 16). Quod si post urbem ab Agesilao captam abrogatum est, qua de re nihil traditur, postea restitutum videtur. 11 ἢ φυγα[δεύ]η, βοηθεῖν τοὺς Ἀθηναίους Koehler. At obiectum desideratur neque aoristus placet. 12 καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν οἱ ἀ[δ]ικοῦμένοι Koehler, per se quidem simplicius, sed ei sumendum est ε errore lapicidae additum esse. 13 Supplevi ex ingeniosa Koehleri observatione, qui vidit hic scriptum fuisse id quod Xen. VII, 5, 3 refert: περὶ μέντοι ἡγεμονίας αὐτόθεν διεπράττοντο ὅπως ἐν τῇ αὐτῶν ἕκαστοι ἡγήσαντο.

.....|αι. ὁμόσαι δ[ὲ τοὺς δρκοὺς τοῖς πρέσ-
 βεισι¹⁴ τοῖς Πελο]ποννησίων [τὴν βουλὴν καὶ τοὺς στρατηγούς
 40 καὶ το]ὺς ταξιάρχους καὶ τοὺς ἱπάρχους καὶ τοὺς φυλάρχους
 καὶ τ[οὺς ἱππέας¹⁵· ὅπερ δὲ¹⁶ Ἀρχάδων καὶ Ἀχαιῶν χ]αι Ἡ[λ](ε)-
 [ίων¹⁷ καὶ Φλειασίων ὁμόσαι τοὺς πρέσβεις τοὺς ἐπιδημοῦντας
 Ἀθήνησιν -----]

14 Sic supplevi, quia Koehleri sententia, hic indicatum fuisse quinam homines Peloponnesiorum nomine iurarent, propter spatii rationes impro-
 babilis est. 45 Hoc addidi ex n. 108, 15. 46 Cf. n. 108, 29. Eleorum
 nomen quin v. 44 in. fuerit vix erit dubitandum. Consentaneum est Theba-
 norum impetu imminente utrosque id egisse ut quam citissime iureiurando
 utrumque dato ratum fieret foedus (Cf. n. 149, 3 sqq.). 47 ΑΙΙΙ.Ι.

106 Stela cum anaglypho inventa Tegeae (*Piali*). Ed. P. Foucart, Mémoire sur un décret inédit de la ligue Arcadienne en l'honneur de l'Athénien Phylarchos (Mém. prés. par divers savants à l'Académie des Inscr. T. VIII) Paris 1870. Lebas-Foucart Inscr. II 340a (Syll.¹ 167 cum Addendis p. 664. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 289 n. 171. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften I p. 339 n. 1484. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 178 n. 193). Cf. quae de titulo disputaverunt M. Klatt Forschungen zur Geschichte des achaeischen Bundes I Berl. 1877 p. 93 sqq. R. Weil Zeitschrift für Numismatik IX p. 38 sqq. P. Herthum de Megalopolitarum rebus, Ienae 1894, p. 85 sqq. H. Swoboda Mus. Rhen. XLIX p. 330 sqq. F. Hiller von Gärtringen apud Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 1132 sq.

Θεός: τύχη. | Ἔδοξεν τῇ βουλῇ¹ τῶν | Ἀρχάδων καὶ τοῖς |

Litterae Ionicae vulgares. Titulum initio anni 224 a. Chr. tribuit Foucart, cuius opinionem stare non posse gravissimis argumentis evicit Klatt. Atqui cum iam Phylarchum appareat perperam a F. intellectum esse nobilissimum rerum scriptorem (not. 3), nulla amplius est causa, cur tertio potius quam quarto a. Chr. saeculo haec decreta statuamus. Nam sermo quidem Atticus in decreto Arcadium utraque aetate aequè mirus est, litteratura vero qualem F. repraesentat quarto etiam melius convenit. Quod cum ita sit, et μὲν concilium (not. 2) et Atrestidae nomen (not. 4) suadet ut medio saeculo quarto a. Chr. n. Phylarchum Atheniensem ceteroquì ignotum hoc honore affectum statuamus; cui etiam id honoris causa tribuisse videntur Arcades, ut ipsius patrio sermone uterentur. 4 Quinquaginta damiorgos, qui infra recensentur, hunc senatum effecisse summa cum veri specie conecit

3 μυρίοις², Φύλαρχον || Λυσικράτους Ἀθηναῖον³ | πρόξενον καὶ
εὐεργέτην | εἶναι Ἀρχάδων πάντων | αὐτὸν καὶ γένος.

δαμιοργοὶ οἷδε ἦσαν·

10	Τεγεᾶται	Κυνοῦριοι
	Φαιδρέας	Τιμοκράτης
	Ἀριστοκράτης	Καλλικλῆς
	Νίκαρχος	Λαφάνης
	Ξενοπεΐθης	. αῖς
15	Δαμοκρατίδας	Σάις
	Μαινάλιοι	Ὀρχομένιοι
	Ἀγίας	Εὐγεΐτων
	Εὐγειτονίδας	Ἀμόντας
	Ξενοφῶν	Πάμφιλος
20	Λεπρεᾶται	Παυσανίας
	Ἰππίας	Καλλίας
	Γάδωρος	Κλ[η]τόριοι ⁵
	Μεγαλοπολῖται	Τηλίμαχος
	Ἀρίστων	Ἀλκμᾶν
25	Βλύας	Αἰσχύτης
	Ἀρχέψιος	Δαμάγητος
	Ἀτρεστίδας ⁴	Πρόξενος
	Γοργέας	Ἡραῆς
	Σμίνθις	Ἀλεξικράτης
30	Πλεισιτίερος	Σιμίας
	Νίκις	Θεόπομπος
	Λάαρχος	Ἀγίας
	Πολυχάρης	Ἰπποσθένης
	Μαντινῆς	Θελφούσιοι
35	Φαῖδρος	Πολέας
	Ῥᾶχος	Ἀλεξίας
	Εὐδαμίδας	Ἐχίας
	Δαίστρατας	Παυσανίας
	Χαρείδας	Λύκιος

² Concilium commune Arcadum hoc nomine institutum a Lycomedē Mantinensi in rebus annorum 369—348 a. Chr. haud raro commemoratur a scriptoribus (Xen. Hell. VII, 1, 38. 4, 2. 33. 34. Diodor. XV, 59, 1. Dem. XIX, 44. Aesch. II, 79. Aristoteles Ἀρχάδων πολ. ap. Harpocr. s. v.). Postea nullum usquam occurrit eius vestigium. Quod si aliunde constaret hunc

titulum tertii a. Chr. saeculi esse, ex eo colligere deberemus tum illud antiquum institutum repetitum. Sed cum secus sit (v. supra), hoc ipsum gravissimum argumentum est. Ceterum inter haec duo concilia eadem ratio intercessisse videtur atque in singulis civitatibus inter senatum et comitia.

3 Rerum gestarum scriptorem nobilissimum, quem sane veteres (Athen. II 58 c. Suidas s. v.) Atheniensem aut Naucraticam fuisse referunt, intellexit F. Sed ea opinio, cum iam Sauppius ind. lect. Gotting. hib. 1876/77 p. 4 monuisset eam admodum debili fundamento niti, Klattii disputatione plane refutata est, siquidem ex ea apparuit, etiamsi titulus tertii a. Chr. saeculi esset, eum aut ante 265 aut intra annorum 251—238 spatium scriptum esse. 4 Cf. Dem. XIX, 305 ὁ δὲ πάντων μάλιστα ἀγανακτῆσαι (Αἰσχίνης) ἔφη· συντυχεῖν γὰρ ἀπῶν (sc. ἐξ Ἀρχαδίας) Ἀτρεστίδῃ παρὰ Φιλίππου πορευομένῳ. Quem Atrestidam Arcada fuisse probat conexio narrationis (cf. maxime § 306); definite dicit scholiasta, qui id ex ipsis Demosthenis verbis recte collegisse videtur. Quem putaverim huius tituli damiurgum Megalopolitam esse. Distinguendus ab eo quem commemorat Theophilus comicus ap. Athenaeum X p. 417 a Ἀτρεστίδας τις Μαντινέως λοχαγὸς ἦν. Utique nomen rarissimum. 5 Supplevi ex nummis Clitoriorum (Cf. 230¹). Κλ[ι]τόριοι F. quae scriptura ab illa aetate aliena est.

107 Prope arcem Erythrarum. Ed. Lebas Rev. arch. XIII (1856) p. 5 n. 3. Inscr. III, 40 (Syll.¹ 84. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 479 n. 402. F. Bechtel Inscr. des ion. Dialekts p. 118 n. 202. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 373 n. 504).

[Ἔδοξεν] τῇ βουλῇ καὶ τῷ | δῆμῳ, Μ[αύσσωλλο]ν Ἐκατ[όμν]ῳ
| Μυλασ[έ]α¹, ἐπεὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς [ἐγέ]νετο π[ερὶ] τὴν πόλιν τὴν
5 Ἐρ[ο]υ[θ]ραίων, εἶναι ἐδεργέτην² τῆς | [πόλ]εως καὶ πρόξενον καὶ
πολί[τ]ην· καὶ ἔσπλουν καὶ ἔκπλουν | [καὶ] πολέμο καὶ εἰρήνης
10 ἀσυλε[ῖ] | καὶ | ἀσπονδεῖ, καὶ ἀτέλειαν κα[ὶ] | πρ[ο]εδρίην· ταῦτα δὲ
εἶναι ἀδ[ι]κ[τῶ]ι καὶ ἐκγόνοις. στῆσαι δὲ ἀ[δ]ι[κ]τῶ³ καὶ εἰκόνα χαλ-
κῆν ἐν τῇ ἀ[γορᾷ] καὶ Ἀρτεμισίης εἰκόνα | λιθ[ι]νὴν ἐν τῷ
15 Ἀθηναίῳ⁴, καὶ | [στεφ]ανῶσαι Μ[αύσσωλλο]ν μὲν | [ἐκ] δαρ[εικῶν]

Titulus incisus litteratura Ionica vulgari. 4 Supplevit P. Foucart Bull. de corr. Hell. V p. 503. Cf. 95⁷. Lebas [βασιλ]έα, quo nomine Mausollus nunquam usus est (95²). Aetas tituli certius definiri nequit, sed verisimillimum est eum ad belli socialis tempora (357—355 a. Chr.) spectare. 2 Haec diphthongi scriptura (cf. v. 10. 18 ταῦτο. v. 10 αὐτῶι. 113, 3 φεόγειν. 24 φεογέτω. 150, 3 πολίτομα. 8 αὐτῶν. 9 ταῦτας, ναοτικόν. 11 φεόγειν. 12. 16 αὐτούς. 19 ταῦτην) frequens est in titulis Ionicis quarti a. Chr. saeculi (Waddington ad Lebas As. n. 486). 3 Supplevi. αὐτῶι Lebas. 4 Paus. VII, 5, 9: ἔστι δὲ ἐν Ἐρυθραῖς καὶ Ἀθηναῖς Πολιάδος ναὸς καὶ ἀγάλμα ξύλου

πεντήκοντα, Ἀρτε[μισίην] δὲ ἐκ τριήκοντα δαρε[ι]κῶν. γράψαι
 20 ταῦτα ἐστήλην | καὶ στήσαι ἐς τὸ Ἀθήναιον, || [ἐπιμελετῆ] (ῆ)ναι⁵
 [δὲ τοὺς ἐξετασάς⁶].

μεγέθει μέγα καθήμενόν τε ἐπὶ θρόνου, καὶ ἡλακᾶτην ἐν ἑκατέρῃ τῶν χειρῶν
 ἔχει καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόλον. Boeckh Opp. VI p. 210. Cf. 422, 30.
 5 INAI. Emendavit et supplevit Bechtel. 6 Supplevit Bechtel ex alio titulo
 Erythraeo apud ipsum p. 448 n. 203, 40.

108 Tabula marmorea inventa Athenis ad radices meridionales
 arcis. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου V p. 424. Koehler Mitth. des
 arch. Inst. in Athen II (1877) p. 497 sqq. (Syll.¹ 85. E. L. Hicks
 Manual of Greek hist. inscr. p. 174 n. 97. Koehler C. I. Att. IV, 2
 p. 20 n. 59 b. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 6 n. 41).

Θ ε [ο] ι.
 Ἐπὶ Νικοφύμῳ ἄρχοντος¹
 Συμμαχία² Ἀθηναίων καὶ
 Θετταλῶν εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον.

5 Ἐδοξεν τ[ῆ]ι [β]ουλῇ κα[ὶ] τῷ δήμῳ· Ἀ[ε]ωντὶς ἐπροτάνευεν,
 Χαίρ[ι]ων Χαριναύ[τ]ιο Φαληρεὺς] ἐγραμμάτευεν, Ἀρχιππος Ἀμ-
 φ[ι]τροπῆθε[ν] ἐπεσάτει, δωδεκάτει τῆς προτανείας· Ἐ[ξ]ηκεστί-
 δης εἶπεν· [πε]ρὶ ὧν λέγουσιν οἱ π[ρ]οῖες τῶν Θετταλῶ[ν],
 10 ἐψήφισθα[ν] τῷ δ[ή]μῳ, δέχεσθ[αι] τὴν συμμαχίαν τύχ[η]ι ἀγα-
 θῇ κα[ὶ] θά[ν]α[τος] ἀνγέλλοντα[ν] οἱ Θετταλοί[τε]. εἶναι δὲ αὐ[τ]ο[ῖ]ς τῇ[ν]
 συμμα[χ]ίαν πρὸς Ἀθηναίους εἰς [τ]ὸν αἰεὶ χρόνον. εἰ[ν]αι δὲ καὶ

Litterae Ionicae volgares, dispositae στοιχῶν praeter v. 4—4. Lapis
 admodum detritus, ut multa vix legi possint. Litterae α et θ tam multis
 locis Α et Ο sunt, ut longum sit id singillatim indicare. 1 Ol. 404, 4
 (364/0 a. Chr.). 2 Inde ab anno 368 a. Chr. Athenienses societate con-
 iuncti erant cum Alexandro Phraeo, quem tum impugnabant Thebani. Qui
 cum varia fortuna per aliquot annos bellum gessissent, tandem (364 a. Chr.)
 Alexandrum principatu totius Thessaliae cedere et foedus secum facere coë-
 gerunt. Qua re etsi foedus cum Atheniensibus factum nondum videtur
 sublatum esse (cf. not. 8), tamen animus certe eorum ab Alexandro ab-
 alienatus est. Post proelium Mantinense adeo latrociniiis maritimis Athenienses
 eorumque socios lacerare coepit Alexander. Simul id egisse videtur, ut
 principatum Thessaliae amissum recuperaret. Qua de causa Thessali, qui
 Epaminonda mortuo iam nihil auxilii a Thebanis sperarent, ab Atheniensibus
 petiverunt (cf. v. 9 δέχεσθαι τὴν συμμαχίαν), ut foedus secum facerent. Koe.

τοὺς Ἀθηναίων συμμ[ά]χ[ο]ς³ ἅπαντας Θετταλῶ[ν] συμμ[ά]χος καὶ
 τὸς | [Θ]ετταλῶν⁴ Ἀθηναίων. ὁμοῖαι δὲ Ἀθηναίων μὲν τὸς
 15 στρ[ῶ]μα[ι] γύς καὶ τῇ[ν] βολὴν καὶ τὸς ἱππάρχους καὶ τὸς ἱππέ[α]ς
 τόνδε τὸν δρχον· Βοηθήσω π[α]ντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν, ἐάν
 τι[ς] ἴη ἐπὶ τὸ κοινόν τὸ Θετταλῶν ἐπὶ πολ[έ]μωι, ἥ τὸν ἄ[ρ]-
 χοντα καταλύει ὃν εἴλοντο⁵ Θετταλοί, ἥ | [τ]ύραννον καθ[ι]στῇ
 20 ἐν Θετταλίας· ἐπομύναι δὲ τὸν || [ν]όμιμον δρχον. ὅπως δ' [ᾧ]ν
 καὶ Θετταλοὶ ὁμοῖαι τῇ π[ό]λει, ἐ[λ]έσθαι τὸν δῆμον πέντε
 ἄν[δ]ρας ἐ[ξ] Ἀθηναίων ἀπά[ν]των, οἵτινες ἀφικόμενοι εἰς Θεττα-
 λίας ἐξορκώ[σ]ουσιν Ἀγέλασ[τ]ον τὸν ἄρχοντα καὶ τὸς [π]ολ[ε]μ[α]ρχ[ο]ν-
 25 χος⁶ καὶ | τὸς ἱππάρχους καὶ τὸς ἱππέ[α]ς καὶ τὸς ἱερο[μ]νῆ-
 μονας⁷ || καὶ τοὺς ἄλλο[ς] ἄρχοντας, ὅποσοι ὑπέ[ρ] τὸ κοινὸν τὸ
 Θετταλῶν ἄρχοσι, τόνδε τὸν δρχον· Βο[η]θ[ή]σω παντὶ σθένει
 κατὰ τὸ δυνατόν, ἐάν τις ἴ[η] ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀθηναίων ἐπὶ
 πολέμωι, ἥ τὸν δῆμον καταλύει τὸν Ἀθηναίων. ὁμοῖαι δὲ [χ]αί
 30 τὸς πρέσβεις τὸς τῶν Θετταλῶν ἐν || τῇ βολῇ τὸς ἐπιδημόν[ε]-
 τα[ς] Ἀθήνησιν τὸν αὐ[τ]ό[ν] [δ]ρχον. τὸν δὲ πόλεμον τὸν πρὸς
 Ἀλέξανδρον μὴ [ἐ]ξεῖναι [κ]αταλύσασθαι [μ]ήτε Θετταλοῖς [ᾧ]νευ
 Ἀθηναίων μὴτε Ἀθηναίοις ᾧνευ τὸ ἄρχοντος καὶ τοῦ κοινοῦ

3 Civitates maritimae quae in Atheniensium fide erant (n. 80 sqq.).
 Harum vel maxime intererat foedus fieri propter Alexandri rapinas. Ipso
 Nicophemi anno apud Peparethum ab eo cladem Atheniensibus illatam refert
 Diodor. XV, 95, 2. Koehler. 4 Gentes finitimae, Perrhaebi, Magnetes,
 Achaei Phthiotae, Malienses, Aenianes, Dolopes, qui sub Thessalorum imperio
 erant, plerumque quidem ὑπήκοοι audiunt, sed σύμμαχοι ut hic vocantur
 apud Xenophontem Hell. VI, 4, 49, ut earum condicio similis fuisse videatur
 atque civitatum maritimarum in priore foedere Attico. Koe. 5 Post
 fractas Alexandri res cum Thebani foedus civitatum Thessalicarum restitui-
 erent, hic magistratus constitutus esse videtur, quem non annuum fuisse,
 sed perpetuum aut certe in longius aliquod tempus creatum iure ex
 verbis ὃν εἴλοντο (non ὃν ἂν εἴλονται) collegit Koehler. 6 Hi summo ar-
 chontis communis imperio subditi singulis partibus exercitus praefuisse
 videntur. Quattuor esse, Pelasgiotarum, Hestiaeotarum, Thessaliotarum,
 Phthiotarum militibus praefectos, ex titulo aetate suppari C. I. Att. II, 88, 6 sqq.
 cognovimus. Eis rursus subditi illic sunt sedecim aut viginti πέρστροι.
 7 Consilium commune Thessalorum intellegit Koehler, quod hic non magis
 omitti potuerit quam ex altera parte senatus Atheniensium. Nomen mon-
 strare, Thessalorum foedus origine Amphictionicum fuisse. Sed id mihi
 probabile non videtur; intellego hieromnemes duos a communi Thessa-
 lorum Delphos missos; etiam hi ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τοῦ Θετταλῶν magistratum
 gerunt.

[τῶν Θετταλῶν]. ἐπαίν[ε]σαι δὲ Ἀγέλαον τὸν ἄρχοντα <τα> [καὶ
 35 τὸ κλεινόν] τῶν Θετταλῶν, ὅτι εὖ κ[α]ὶ προθύμ[ω]ς ἐπ[ο]ίου
 π[ά]ντα περὶ ὧν αὐ[τ]ο[ῖ]ς [ῆ] πόλ[ι]ς ἐπ[ι]γ[γ]γελ[α]τ[ο]· ἐπ[αι]νέσαι |
 [δὲ καὶ] τὸς πρέ[σ]βεις τῶν [Θ]ετταλῶν τὸ[ς] ἥκ[ον]τας, κ[αὶ] κ[α]λέ-
 σαι αὐτοὺς [ἐπὶ] ξένια [εἰς] τὸ πρ[ο]στα[ν]εῖον [εἰς] αὐρι[ον]. τῇν δὲ
 40 σ[τ]ήλ[ην] τῇν πρό[ς] Ἀλ[έ]ξανδρον [κα]θελ[εῖν]⁸ τὸς || [ταμί]ας
 τῆς θεῶ [τῇν] περ[ὶ] τῆς [σ]υμμαχ[ί]ας. τοῖς δὲ πρέσ[β]εσι δ[ό]ναι
 τὸν [ταμί]αν τ[οῦ] δ[ή]μο εἰς ἐφόδιον⁹ [Δ]Δ[Δ] δ[ραχ]μ[ά]ς· ἐκά-
 στω. τῇν δὲ συμ[μα]χί[αν] τῇνδε ἀναγράψαι τὸν | [γ]ραμ[μ]ατέα
 τῆς β[ο]λή[ς] ἐν [σ]τήλῃ λιθίνῃ καὶ σ[τ]ῆσαι | [ἐ]ν ἀκ[ρ]ο[π]ολεῖ.
 45 εἰς [δ]ὲ [τῇν] ἀναγραφ[ή]ν τῆς [σ]τήλῃς δ[ό]να|| τὸν ταμίαν
 τὸ δ[ή]μο ΔΔ¹⁰ [δ]ραχμ[ά]ς. εἶναι δὲ καὶ [Θ]ε[α]γ[ο]ρη[τ]ον¹¹ (τὸν¹²
 Ἑρχιέα ο. αστ[ο]ν)τα ἄρ[ισ]τα¹³ [κα]ὶ [π]ράττοντα δ[ι]τ[τ]ι ἄν δύνηται
 ἀγαθ[ό]ν τῷ δ[ή]μῳ τῷ Ἀ[θ]ην[α]ίῳ καὶ Θετταλ[ο]ῖς ἐν
 τῷ τεταγμέ[ν]ῳ¹⁴.

8 Supplevit Koehler p. 294 monens, quaestoribus Minervae negotium tabulae tollendae propterea iniungi, quia ea in arce erecta fuisset. Ceterum mirum est, eam non iampridem eversam fuisse, cum Alexander iam anno ante vi et armis Atheniensium socios aggressus esset. 9 Cf. n. 78, 44. 152, 44. 206, 34. 244, 40. 40 ΔΔ[Δ] Kumanudis. At unius litterae spatium a lapicida vacuum relictum videbatur Koehlero. 44 Θεατητον Kum. .E.. | THΓON Koehler. 42 ION. 43 ΟΝΑΣ; τοντα ἄριστα Kum. Ο.ΛΣΤΟ.ΤΑ..ΙΣΤΑ Koehler. 44 Cf. 33¹³ et infra 429, 63.

109 Fragmenta tria tabulae marmoris Pentelici. Unum ad sinistram lapidis partem pertinens, inventum ὑπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός, edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 407. Rangabé Ant. Hell. 392. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 64. Reliqua duo adiunxit idem Mitth. des arch. Inst. in Athen II p. 240 sqq. (Syll.¹ 86. C. I. Att. IV, 2 p. 22. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 184 n. 404). Cf. quae exposuit P. Foucart Rev. arch. XXXV (1878) p. 227 sqq., ectypo chartaceo usus.

.....κλ..... | [...
 τὸν γραμ[ματέα] τὸν κατ[ὰ] προ-

Titulus exaratus στοιχηδόν litteratura Ionica volgari. Diodorus XVI, 7, 2 refert de bello inter civitates Euboeae, quarum pars Thebanos, aliae Athenienses auxilio vocassent, ancipiti Marte gesto, donec in gratiam rediissent

τανείαν· τὸ δὲ ἀργύριον δῶναι] εἰς τὴν [στήλην τὸν ταμίαν ἐκ
 5 τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα] ἀν(α)λ[ι]σκο[μένων²]
] ἀποληψο³ [.]
] αὐτοῖς τὸς τ[.]
 τὴν βο[υλ]ήν, ἐπαινέσαι δὲ [τὸν δῆμον τὸν Καρυ]στίων⁴
 καὶ [τοὺς πρ]έσβ[ει]ς τῶν Καρυστίων [καὶ τὸν σύν]εδρον⁵, καὶ
 10 καλέσ[αι α]λ[ι]τὸς⁶ ἐ[πὶ] ξένια εἰς τὸ πρ[υ]τανεῖον] εἰς αὐριον. ἐπαι-
 νέ[σαι] δὲ καὶ Μ[έ]νωννα τὸν στρατηγ[ὸν χ]αί] τὸς πρέσβεις τὸς
 πεμφ[θέν]τας εἰς] Κάρυστον καὶ καλ[έ]σαι] ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ
 πρυτ[α]νεῖον ἐς [α]ὐριον. ἀποδῶναι δ[ὲ] α[λ]ι[τ]οῖς καὶ ἐφόδια τὸν
 ταμ[ι]άν τοῦ δῆ[μο]υ Δ δραχμ[ά]ς⁷ ἐκ τῶν [εἰ]ς τὰ κατὰ ψη-
 15 φίσματα ἀναλ[ι]σκομέν[ων τῶ]ν δῆμωι. ἀποδοῦ[ναι] δὲ τὸν ταμίαν
 τὸ δῆμο κα[ὶ] τ[οῖς] πρέσβ[ει]ς τοῖς πρεσβέ[υ]σ[ι] (α)σι⁸ εἰς Ἐρέτριαν
 καὶ Χαλ[χ]ίδα κα[ὶ] ἐς [Ε]στ[ι] (α)ιαν⁹ ΔΔ δραχμ[ά]ς¹⁰ ἐκάστωι.
 ἀποδῶναι δὲ καὶ τοῖς τὴν συ[μ]μαχί[αν]¹¹ πρεσβέ[υ]σ[ι] (α)σι¹² τὸν
 ταμίαν τὸ δῆμο Δ δ[ρ]αχμ[ά]ς¹³ [ἐκάστωι. Ο]ἱ δὲ ὤμοσαν· ἡ
 20 βουλὴ ἡ ἐπ' Ἀγαθ[ο]λέους ἄρχοντος καὶ οἱ σ[τ]ρατηγοὶ [Χα]-
 βρι(α)ς [Α]ι[ξ]ω(νέ)ς¹⁴, Χά[ρ]ης Ἀγγελῆθεν¹⁵, -----] Ῥαμνός-

et pacem fecissent. Eadem certamina frequenter commemorantur apud
 oratores (cf. Schaefer Dem. 1² p. 463 not. 2), sed paullo accuratiora ex hoc
 demum titulo et n. 440 didicimus. Decretum Agathocle archonte (Ol. 105, 4
 357/6 a. Chr.) factum est (v. 49); bellum Diodorus sane Cephisodoti anno
 (Ol. 105, 3 358/7 a. Chr.) ascribit, neque per se incredibile est, altera huius
 anni parte (aestate 357) in Euboea pugnatum, initio insequentis de novo
 foedere ad populum Atheniensium latum. At cf. not. 47. 4 Versuum 2—5
 argumentum indicavit K., a cuius restitutione propter spatiorum rationes
 aliquantulum recessi. 2 ΑΝΑΛ.ΣΚΟ. 3 De iureiurando accipiendum hic
 praeceptum fuisse vidit K. 4 Cum homines quidam Thebanis iuvantibus
 Eretria potiri conarentur, Carystiorum potissimum auxilio impetus repulsus
 est (cf. 440, 23). 5 Cf. 94¹⁶. 6 ΤΟΣ. 7 ΜΑΣ. 8 ΑΣΙ. 9 ΑΙΑΝ.
 40 ΑΣ. 14 ΧΙΑΝ. Dubium non est, quin huius foederis formula in supe-
 riore lapidis parte perierit (cf. quae v. 48 sqq. de iureiurando scripta sunt).
 At recte Koehler ex hoc ipso titulo collegit, Eretrienses Chalcidenses Carystios
 Hestiaeenses per totum bellum in fide Atheniensium, quibuscum iampridem
 societate iuncti erant (n. 80, 80. 81. 83. 144), mansisse. Non igitur novo
 foedere opus erat; sed fortasse communi civitatum consensu quaedam in
 formula foederis mutata sunt, quae ad eiusmodi tumultus facilius compri-
 mendos spectarent. 12 ΣΑΣΙ. 13 ΑΧΜΑΣ. 14 Nomen consulto era-
 sum. K. nihil legit nisi initio — et extr. Ω. Velsen — 371Ξ. 11. Ω agnoscere
 sibi visus est. F. eotypo accurate examinato ..371Ξ. 11. Ω dispici pronun-
 tiavit. Chabriam cum ad Chium fortissime pugnans occumberet praetorem
 non fuisse plane constat Demosthenis testimonio XX, 82 (consentit Nepos

(σιος)¹⁶, | Μένων Ποτά(μιος), Φιλοχάρης Πα[μνούσιος, -----
-----ς, | Ἐξηκεστίδης Θορίκι(ος), Ἄλκι-----, -----
-----, | Διοκλῆς Ἀλωπεκῆθεν¹⁷.

Chabr. 4, errat Diodor. XVI, 7, 8). Quare nihil restat nisi ut cum Foucarto sumamus eum creatum quidem praetorem in Agathoclis annum, sed nescio qua de causa magistratum ei abrogatum esse, id quod in hoc titulo eraso nomine indicatur. 15 Supplevit F. Chareta inter illius anni praetores fuisse notum est ex eis quae de belli socialis initii narrantur. 16 Iphicratis, quem Rhamnium fuisse constat (530¹⁵), nomen hic scriptum fuisse coniecimus, nisi praestat eam partem belli socialis cui ille interfuit iam ad insequentem Elpinis annum (Ol. 106, 4 356/5 a. Chr.) referre cum Diodoro XVI, 24, 4. 17 Cf. Dem. XXI, 174 ἤδη τῶν σπονδῶν γεγονυῖων, ἀς Διοκλῆς ἐπέεσσοτο Θηβείοις, ἦκεν. Idem igitur, qui Agathocle archonte praetor iureiurando foedus confirmavit, iam ipsi bello praefuerat. Erravit igitur Diodorus in anno belli Euboici definiendo; nam duobus deinceps annis praetorem fuisse hominem cuius praeterea nusquam in re militari mentio fiat improbabile est. F.

110 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis l'ancienne Athènes p. 269. Ἐφ. ἀρχ. 266. Rangabé Ant. Hell. 394. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 65 (Syll.¹ 87).

[Ἔδοξεν τῷ δῆμῳ, Ἡγήσ[ι]ππος¹ εἶπεν· ὅπως ἂν μὴ... | ..
... τῶν] συμμάχων μηδεὶς | μη-
δεὶς μήτε ξένος μή[τε² ἀστὸς ἀδικῇ τῶν συμμ]άχων μ[η]δένα
5 ὁρμώμενος [τῆς Ἀττικῆς μηδὲ || τῶν π]όλεων τῶν σ[υ]μμαχίδων
μηδ[α]μόθεν, ἐψηψίσθα[ι] τῷ δῆμῳ· περὶ μὲν τῶν ἐπιστ[ρα]τευ-
σάντων ἐπὶ³ τ[ῆ]ν χώραν τὴν Ἐρετριέων τὴν βουλ[ῆ]ν προβου-
λεύσα[ν]σαν ἐξενε[γ]κεῖν εἰς τὸν δῆμον εἰς τὴν πρώτην ἐκ[κ]λησίαν,
10 ὅπως ἂν [δ]ί[κ]ην δῶσιν κατὰ [τοὺς νόμους· ἐάν] || δέ τις τοῦ λοι-
ποῦ χρόνου ἐπιστ[ρα]τεύσῃ ἐπὶ⁴ Ἐρέ[τ]ριαν ἢ ἐπ' ἄλλην τινὰ
τῶν συμμαχ[ί]δων πόλεων, Ἀθη[ν]αίων ἢ τῶν συμμάχων τῶν

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Manifesto ad easdem res in Euboea gestas spectat hoc decretum ac n. 109. Eretrienses tum ab hostili impetu defensos esse Atheniensium auxilio etiam Aeschines II, 164 testatur. Cf. A. Schaefer Dem. I² p. 162 not. 2. 4 Hegesiae f. Suniensis, qui orationem de Halonneso (Dem. VII) habuit. Cf. Schaefer Dem. II² 830 sqq. 2 V. 3—6 supplevi. 3 ἐπιστ[ρα]τευσαμένων ἐς Koehler. 4 ἐπιστ[ρα]τεύεται ἐπ' Koehler.

Ἀθην[αίων, θάνατον αὐτοῦ] | κατεγνώσθαι καὶ τὰ χρήματα δι-
 μόσια εἶναι καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον. καὶ εἶν[αι τὰ χρή-
 15 ματα αὐτοῦ] || ἀγώγιμα ἐξ ἀπασῶν τῶν πόλεω[ν τῶν συμμαχίδων·
 ἐάν] | δέ τις ἀφέλῃται πόλιν, ὀφείλ[ειν τῷ κοινῷ τῷ τῶν
 συμάχων. ἀναγράψαι δὲ τὸ [ψήφισμα ἐστῆλθι λι:]θίνῃ καὶ
 στῆσαι ἐν ἀκροπ[όλει.....] | καὶ ἐν τῷ λιμένι· τὸ
 20 δὲ [ἀργύριον δοῦναι ἐς τὴν ἀ]ναγραφὴν τὸν ταμίαν τοῦ δήμου.
 ἐπαινέσαι δὲ καὶ τῶν βοηθῆσ[αν]τας ἐς] Ἐ[ρέτριαν.....
⁵ Κα]ρυστίους [. τὸν στρ[α]τι-
 25 γὸν ----- | .. ἀρχ----- || .. ε-----

5 [Χαλκιδέας | καὶ Rangabé; sed numerus litterarum non convenit.

111 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd.
 Pittakis l'ancienne Athènes p. 346. Ἐφ. ἀρχ. 1630. Rangabé Ant.
 Hell. 393. Koehler C. I. Att. II 62 (Syll.¹ 88. E. L. Hicks Manual
 of Greek hist. inscr. p. 480 n. 403. Michel Rec. p. 502 n. 600).

Ἐπὶ Ἀγαθοκλέος[ς] ἄρχο[ντος¹ ἐπὶ τῇ]ς Αἰγῆδος ἐνάτης πρυτα-
 [νείας.] | ἦι Διδόδοτος [Δ]ιοκλέους Ἀ[γγεληθ]εν ἐγραμμάτευεν, ὅγ-
 5 ὅτι τῇ[ς πρυ]τ[ανείας, τῶν προέδρων ἐπ[ε]ψή[φισε | Διδ]τι[μ]ος
 Οἰ[ν]αί² ἔδοξε τῇ[ς] βο[λ]ῃ καὶ τῷ δή[μῳ]. Ἡγή[σ]αν[το] δ[ρ]ο[ς]³
 εἶπεν· ὅπως [αἶ]ν Ἀνδ[ρο]ς[ς] ἐ[ι] σ[α]⁴ τῷ δ[ή]μῳ τῷ Ἀθην[αίων]

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδὸν praeter v. 6 litteris
 multo minus diductis incisum (cf. not. 2). 4 Ol. 405, 4 (357/6 a. Chr.).
 2 W. Hartel Studien über att. Staatsr. p. 40. 93 coniecit, initio τῷ δήμῳ
 incidere voluisse lapidicidam, deinde ut verba τῇ βουλῇ καὶ locum haberent, et
 demoticum per compendium scripsisse et litteras multo arctius collocasse.
 Quae sententia sic modo probari poterit, ut sumamus iam in exemplari
 chartaceo, quod lapidicae tradebatur, litteras per versus ita dispositas fuisse,
 ut lapidi incidi deberent, sed illis tribus vocabulis errore omissis et postea
 supra verum additis. 3 Supplevi. Hegesander Suniensis, Hegesippi (110¹)
 frater, familiaris erat Leodamantis Acharnensis (Aesch. I, 444), qui tum ipsum,
 cum hoc plebiscitum latum est, summa in republica auctoritate florebat
 (Dem. XX, 146). Ceterum de Hegesandro cf. Schaefer Dem. II² p. 331 not. 4.
 4 Supplevi coll. Xen. Hell. VII, 4, 4: τοῖς μέντοι στρατηγόις προστάξει ἐφη
 χρῆναι, ὅπως καὶ Κόρινθος σφ'α ἦ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων. Femininum
 huius adiectivi etsi alibi σφ'α aut σῶς est (v. Bamberg, Ztschr. f. Gymnasial-
 wesen XXVIII p. 3), tamen nullam video causam dubitandi de σῶ in versu
 Aristophanis ab Eustathio servato ἡ μάζα γὰρ σῶ καὶ τὰ χρέα γὰρ κάρατος
 (Meineke F. C. II p. 4494. Kock C. A. F. I p. 549). Periculum tum (mense

10 [χαί] τῷ δήμῳ τῷ Ἀνδρίῳ[ν], καὶ ἔχ[ωσ]||ιν οἱ φρουροὶ οἱ ἐν
 Ἀ[νδρῶ]ι μισ[θόν] ἐκ τῶν συντάξεων κατὰ τὰ δό[γμα]τα τῶν
 15 συμμάχων, καὶ μὴ κα[τ]αλ[ύτ]||αι ἡ φυλακή, ἐλέσθαι στρ[α]τιγόν
 εἰς τῶν χειροτονημένων· [τ]όν δὲ αἰ||ρ[εθ]έντα ἐπιμελεῖσ[θ]αι
 [αὐτῶν]. | εἰσπράττει δὲ καὶ τὰ ἐγ ν[ή]σων χρή||ματα Ἀρχέδημον⁵,
 τὰ δοφ[ε]ιρόμενα τ[οῖς] στρατιώταις το[ῖς] ἐν Ἀνδρῳι, | κα| παρα-
 20 δοῦναι τῷ ἄρχοντι τῷ || ἐν Ἀνδρῳι⁶, ὅπως [ᾗ] οἱ στρατιῶται
 | ἔχ[ωσ]ι μισθ[όν]-----]

Maio 356 a. Chr.). Andro insulae et praesidio Atheniensium imminabat a sociis qui rebellaverant. 5 Cf. 404, 42 sqq. 6 Cf. Aesch. I, 407: ἦρξε δ' ἐν Ἀνδρῳ (Τιμαρχος) πριάμενος τριάκοντα μνῶν τὴν ἀρχήν. Legibus foederis (n. 80, 22) eiusmodi praefectos in socias civitates mittere vetabantur Athenienses. Schaefer Dem. I² p. 465 not. 4. Vide etiam 54⁵.

112 Stela marmorea fracta ab inferiore parte, inventa Arce-sinae (Kastri) in insula Amorgo. Ed. G. Radet Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 224 n. 4 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 289 n. 377).

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῷ | Ἀρχεσινέων· ἐπειδὴ
 Ἀνδροτίων¹ ἀνὴρ | ἀγαθὸς γέγονε περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀρχεσι-
 5 νέων, καὶ ἄρξας τῆς πόλεως² οὐδέν||α τῶν πολιτῶν οὐδὲ τῶν
 ξένων τῶν ἀφικνουμένων εἰς τὴν πόλιν ἐλύπτισε³, καὶ χρήματα

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. Totum decreti argumen-
 tum monstrat, id per aetatem alterius foederis maritimi Atheniensium
 (378—335 a. Chr.) factum esse. Neque errare videtur R., qui id belli socialis
 (357—355 a. Chr.) tempori vindicat, motus praecipue omnium rerum simili-
 tudine quae ei cum n. 444 intercedit. Sed anno 356/5 a. Chr. senator fuit
 Androtio Athenis (not. 4), ut hic titulus anno 357/6 recentior esse non possit.
 4 Andronis f. Atheniensis (Gargettius) v. 47. Is inde ab anno fere 384 a. Chr.
 in republica versatus est (Dem. XXII, 66); epistata prytanum fuit 376 a. Chr.
 (C. I. Att. II, 27, 6). Aliquot annis post collegio virorum ad supellectilem
 sacram reficiendam creatorum praefuit (C. I. Att. II, 74, 43. Dem. XXII), anno
 356/5 senator fuit, proximo anno in ius vocatus est; Demosthenes accusa-
 tori orationem (XXII) scripsit. Denique 346/5 a. Chr. rogationem de hono-
 ribus filiorum Leuconis Bosporani tulit (n. 429, 8). Eundem Atthida scri-
 psisse notum est. Cf. Schaefer Dem. I² p. 354 not. 4. Pater sine dubio est
 Ἀνδρῶν δ' Ἀνδροτίωνος ap. Platonem Protag. 345 C. Gorg. 487 C. 2 Cf. 54⁵.
 3 Alibi praefecti Atheniensium socios magna pecunia redimere cogebant ne
 iniuria afficerentur, Dem. VIII, 24. R.

δανείσας ἐγ καὶ ρῶν τῇ πόλει τόκον οὐδένα λαβεῖν ἠθέλησεν⁴,
 10 καὶ τὸν μισθὸν τοῖς φρουροῖς ἀποροῦ[σ]ῃ τῇ πόλει παρ' ἐαυτῷ
 προαναλώσας⁵, ἐπ' ἐξόδῳ τοῦνιαυτοῦ χοιμαζόμενος οὐδένα τόκον
 ἐπράξατο, καὶ τῇ πόλιν ἐλάττω χρήματα δαπανᾷν δώδεκα
 15 μναῖς παρὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον ἐποίησεν⁶, καὶ τῶν ἀλόντων
 εἰς τὸς πολεμίους⁷ | οἷς περιέτυχεν ἐ[λύ]σατο· στεφανῶσαι |
 Ἀνδροτίωνα Ἀνδρωνος Ἀθηναῖον χρυσῶι στεφάνῳ ἀπὸ πεντα-
 20 κοσίων δραχμῶν ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης καὶ εὐνοίας ἕνεκα τῆς
 εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀρχεσινέων, καὶ ἀναγράψαι πρόξενον καὶ
 εὐεργέτην τῆς πόλεως τῆς Ἀρχεσινέων καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους·
 25 καὶ εἶναι | αὐτῶι ἀτέλειαν ἀπάντων [ῶν] ἐπει[σάγε]ται⁸. [τοῖς
 συμμάχοις ἐδοξεν, εἶναι Ἀνδροτίωνι⁹ ὡ]σαύτως [-----]

4 Hoc quoque insolitum fuit tum temporis. Certe Timarchus qui magna usura mutuam sumpserat pecuniam qua Andri praefecturam emeret (Aesch. I, 407) sperasse videtur se maiorem etiam pecuniam ab Andriis exacturum esse. R.

5 Civitatem partem tributi (συντάξεως) non in tempore pependisse et ex hac iussam esse stipendium militibus numerare, sed cum ne huic quidem pensioni sufficeret aerarium, ab Androtione petiisse ut sibi mutuam daret summam, haud improbabiler coniecit R. Cf. 444, 46 sqq. Praesidia imponere legibus foederis quidem vetabantur Athenienses (n. 80, 22), sed hoc praeceptum pridem aequè neglegebatur atque illud de praefecto non imponendo.

6 Hae sunt usurae quas Androtio civitati remisit R.

7 Plat. republ. V, 468A τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα κτλ. attulit R.

8 Supplevi; insolitum sane hac vi verbum dupliciter compositum pro εἰσάγειν aut εἰσάγεσθαι; sed nescio an ita ab eis, quae secum attulit Athenis Androtio cum Arcesinen se conferret, distinguantur quae post hoc decretum etiam importaturus est.

9 Supplevi. Apparet subiunctum fuisse Arcesinensium plebiscito decretum sociorum quod item ad Androtionis honores spectaret.

113 In vico *Jeniköi* prope *Marmári* invenit Leake, postea lapis translatus est Athenas in museum societatis archaeologicae. Edd. Leake apud Walpole Travels p. 540 (Boeckh C. I. G. 2008). Travels in Northern Greece III, tab. XXVI n. 425 (Lebas Inscr. II, 4448. H. Sauppe Inscr. Maced. quattuor, Vimariae 1847). Kumanudis Φιλίστωρ II p. 492 (P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 345 n. 554. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 473 n. 98. F. Bechtel Inscr. des ion. Dialektes p. 6 n. 40. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 243 n. 324).

Ἔδοξεν τῶι δήμῳ· Φ(λωνα καὶ Στρατοκλέ|^α φεόγειν² Ἀμφί-
 5 πολιν καὶ τὴν γῆν τὴν Ἀμφιπολιτέων ἀειφυγίην καὶ αὐτὸς καὶ
 τὸς | παῖδας, καὶ ἤμ πο ἀλίσκωνται, πάσχειν αὐ|τὸς ὡς πολε-
 10 μίος καὶ || νηποίνει τεθνάναι, | τὰ δὲ χρήματ' αὐτῶν δι|ημέσια
 15 εἶναι, τὸ δ' ἐπιδέκατον ἱρόν τὸ Ἀ|πόλλωνος καὶ τὸ Στρου|μόνος.
 τὸς δὲ προσ|τάτας ἀναγράψαι αὐ|τὸς ἐστήλῃν λιθίνην. | ἦν δὲ
 20 τις τὸ ψήφισμα | ἀναψήφίζει ἢ καταδι|έχχεται τοῦτος τέχνη|τι ἢ
 μηχανῇ ὅτεωιδ³, τὰ χρήματ' αὐτὸ δημ|όσια ἔστω καὶ αὐτὸς |
 25 φεογέτω Ἀμφίπολιν || ἀειφυγίην⁴.

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. 4 Cf. Dem. I, 8 εἰ γὰρ
 ὅθ' ἴχομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες, καὶ παρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν Ἰέραξ καὶ Στρα-
 τοκλῆς ἐπὶ τούτῳ τὸ βῆμα, κελύοντες ἡμᾶς πλεῖν καὶ παραλαμβάνειν τὴν πόλιν,
 τὴν αὐτὴν παρείχομεθ' ἡμεῖς ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν ἦνπερ ὑπὲρ τῆς
 Εὐβοέων σωτηρίας, εἴχετ' ἂν Ἀμφίπολιν τότε καὶ πάντων τῶν μετὰ ταῦτ' ἂν
 ἦτ' ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων. Haec spectant ad annum Ol. 405, 4 (357/6 a. Chr.).
 Sed eodem etiam anno Amphipolis capta est (Diodor. XVI, 8, 2. Schaefer
 Dem. II² p. 24). Tum statim regis nutu hoc decretum et sine dubio alia com-
 plura eiusdem generis facta sunt (καὶ τοὺς μὲν ἀλλοτρίως πρὸς αὐτὸν διακει-
 μένους ἐφυγάδευσε Diodor. I. 1.). 2 Cf. 107². 3 Post O unius litterae
 spatium est, quod utrum a lapicida vacuum relictum sit an litteram nunc
 evanidam habuerit non indicant editores; quare utrum ὀτεωιδῶν an ὀτεωιδῶν
 inciderit ambiguum iudicat Bechtel. Sed nusquam praeterea in hoc titulo
 simplex vocalis OY scribitur. 4 Cf. 10, 32 sqq.

114 Fragmenta tria tabulae, anaglypho olim ornatae, lapidis
 Pentelici. α (versus 4—8, et 9—14 dextrae partes) inventum in
 arce; ed. Eustratiadis Ἐφ. ἀρχ. περ. II n. 435. β et γ, inventa ad
 radices arcis meridionales, adiunxerunt Kumanudis Ἀθηναίου V
 p. 172 et Koehler C. I. Att. II p. 405 n. 66 b (Syll.¹ 89. E. L. Hicks
 Manual of Greek hist. inscr. p. 187 n. 109).

[I]ραμματεὺς Λυσίας Λ[υ]σ-----

Συμμαχία¹ Ἀθηναίων πρὸς Κετρίπορ[ιν² τὸν Θραῖνα καὶ το]ῦς

Titulus exaratus στοιχηδόν (praeter v. 4 qui maiores litteras habet) lit-
 teratura Ionica volgari. 4 Iam Eustratiadis vidit hunc titulum spectare

ad ea quae narrat Diodor. XVI, 22, 3: κατὰ δὲ τὴν Μακεδονίαν τρεῖς βασιλεῖς
 συνέστησαν ἐπὶ τὸν Φίλιππον, ὃ τε τῶν Θρακῶν καὶ Παιόνων καὶ Ἰλλυριῶν. οὗτοι
 γὰρ ὄντες ἄνθρωποι τοῖς Μακεδόσι καὶ τὴν αὐξήσιν ὑποφώμενοι τοῦ Φιλίππου, καθ'
 ἐκντοὺς μὲν οὐκ ἴσαν δεινὸι μάχοι προσηγγεμένοι, κοινῇ δὲ πολεμοῦντες ὑπέλαβον
 ἰσχυρίως αὐτοῦ περιέσεσθαι. διόπερ ἀθροίζόντων τὰς δυνάμεις, ἐπιφανεῖς ἀσυντάκτοις

ἀδελφούς καὶ πρὸς Λύππειον³ τὸν [Παίονα καὶ πρὸς Γράβ]ον⁴
 5 τὸν Ἰλλυριόν· ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχο[ντος⁵, ἐπὶ τῆς Ἱπποθω[ντιδ]ος
 πρώτης πρυτανείας, ἐνδεχ[άτῃ τῆς πρυτανείας, | τῶν προ]εδρῶν
 ἐπεψήφισ[εν Μνήσαρχ[ος, ἔδοξεν | τῇ βου]λῇ καὶ τῷ
 δήμῳ· Καλλισθέ[νης⁶ εἶπεν· ἀγαθῇ τύχῃ τοῦ δήμου τοῦ
 Ἀθηναίων, δέ[χ]εσθ[αι μὲν τὴν συμμαχίαν] [ἐφ' οἷς⁷ . . .]ύνιος
 10 λέγει ὁ ἀδελφός ὁ Κετριπόριος . . . ἄ]βε[λφ. αὐ]τὸ συν-
 θέσθαι καὶ τὸν | δημο.ων Κετριπό-
 ριδι [καὶ τοῖς ἀδελφοῖς καὶ Λ]υππεί[ωι τῷ Παίονι καὶ Γράβωι
 [τῷ Ἰλλυριῷ, τοὺς δὲ προ]έδρους [οἱ ἂν λάχῃσι π]ροεδρε[ύειν
 ἐς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν] προσ[αγαγεῖν πρὸς τὸν] δῆ[μον . . .
 15 ὕνιον τὸν ἀδελφὸν τ]ὸν Κετριπόριδος καὶ τὰς
 πρεσβείας τ]ὰς ἡκόσ[ας⁸ παρὰ Λυππεῖο καὶ Γράβου καὶ τὸν
 ἥκοντα] | π(α)ρ(ά) Χ(άρ)[ιτ]ο[ς⁹¹⁰, γνῶμην δὲ συμβάλλεσθαι

καὶ καταπληξάμενος ἠγάγασε προσθέσθαι τοῖς Μακεδόσιν. Recte haec Elpinis anno ascribit Diodorus. 2 Nummi cum inscriptione Κετριπόριος aut Κετρι. iam pridem noti erant, quos a regulo Thrace quarti a. Chr. saeculi cudos esse ante hunc titulum inventum perspexerat Waddington Revue numismatique VIII p. 240. Odrysarum regnum anno 357 a. Chr. (Schaefer Dem. I² p. 458) divisum erat inter Cersobleptem, Amadocum, Berisadem. Atque hunc quidem occidentalem littoris partem quae est inter Maroneam et Strymonem occupasse demonstravit A. Hoeck Jahrb. f. Phil. CXV p. 336 sqq.; iam cum Berisadem paullo post mortuum esse filiosque regni heredes reliquisse constat (Dem. XXIII, 40) cumque ex tituli v. 45 appareat, in illa Thraciae regione Cetriporin cum fratribus regnasse, sine dubio hos ipsos Berisadis filios esse. Eius nomen etiam apud Arist. hist. an. IX, 36, 620 a 33 ἐν Θράκῃ τῇ καλουμένῃ ποτὲ Κεδριπόλιος et Theophr. de od. 2, 4 ἐκ τῆς Κεδριπόλιος; agnoscendum esse docui Hermae XIV p. 298 sqq. Κετριπόριος est genuina forma nominis Thracici, Κεδρίπολις (aut Κεδρήπολις C. I. Att. II, 963, 37; Graeco sermoni paullulum accommodata. Cf. Ἀβρούπορις (quod apud Polyb. XXII, 8, 2 traditum iniuria spernunt editores) et Ἀβρούπολις, Ῥασκούπορις et Ῥασκούπολις. 3 Nummos huius regis exstare (nam etsi Λυκχείου scribitur, quin idem sit dubium non est) monuit E. Cf. Cat. numm. Mus. Brit. Macedonia p. 4. 2. Successisse videtur Agidi, quem Ol. 405, 2 (359/8 a. Chr.) mortuum refert Diodor. XVI, 4, 2. 4 Bardylis Illyriorum rex proximo Philippi bello (358 a. Chr.) occisus erat (Schaefer Dem. II² p. 20). 5 Ol. 406, 4 (356/5 a. Chr.). 6 Idem sine dubio qui post pacem Philocrateam plebiscitum rogavit a Dem. XIX, 86 commemoratum. Praeterea cf. de eo Schaefer Dem. III² p. 439. 324. 7 Supplevi. Fratris a Cetriporide Athenas missi nomen novem litterarum fuisse ex v. 44 apparet. 8 Hunc versum restituere conatus sum non ignorans haec satis incerta esse. 9 ΠΙΠΡΑΧΛΓ. . Ο Koehler. παρὰ Χάρητος; Kum. 10 Nomen hominis a Charete missi hic fuerit.

τῆς βουλῆς ἐς (τὸν δῆ)μον¹¹, [ἔτι δοκεῖ τῇ βουλῇ, τὴν μὲν
 συμμαχίαν¹²] | δέχεσθ[αι, ἐπιδί]η.....
 20] || βων το π...ν.ο.....
 | Χάρητ..... | ..αιω
 [...].ἐ]πὶ πολέμωι
 |...]π[.]¹³-----
 25 --- ||κλυ..... | .
σ...ε τὸ ἀρ[γύριον]. ἐπαι-
 νέσαι δὲ Κετριπόριν καὶ τὸς ἀδελφούς, ὅτι εἰσὶν ἄνδρες ἀγαθοὶ
 περὶ τὸν [δῆμον τὸν Ἀθηναίω]ν· ἐπαινέσαι δὲ καὶύνιον
 30 τὸν ἀδελφὸν¹⁴ τὸν ᾗχο[ν]τα π[α]ρ[ά] Κετριπόρ[ι]ος.....
 καὶ κα[λέ]σαι ἐπὶ ξένια ἐς | [τὸ πρυτανεῖον εἰς] αὔριον·
 ἐπαινέσαι δὲ καὶ Πεισιάνα[κ]τα καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ
 πρυτανεῖον εἰς αὔριον[ν] τοὺς
 ᾗχοντας παρὰ τ[ι]ς εἰς τ[ὸ] π[ρ]υ[τ]ανεῖον [εἰ]ς
 35 αὔριον. ἐὰν δὲ || [του ἐνδεῆς ᾗ] ¹⁵τόδε τ[ὸ] ψή[φ]ισμ[α], τ[ὴ]ν [β]ου-
 λ[ή]ν κυ[ρ]ίαν εἶναι.
 [πρέσβες ἡγῶνται]·¹⁶ Λυσικράτης Οἶν[αῖ]ος, Ἀντίμαχος | [.
, Θρά[σ]ων [Ἐρ]χιεύς¹⁷.
 [Ὁμνυμι νῆ τὸν Δία] καὶ Ἥλιον καὶ Ποσειδ[ω]ν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ
 40 | [Ἄρην, φίλος ἔσομαι] Κετριπόρι καὶ τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς Κ[ε]-
 τριπόριος καὶ σ[ύ]μμαχος, καὶ πολεμήσω μετὰ Κετριπόρ[ι]ος τὸν
 πόλεμον τ[ὸν] πρὸς Φίλιππον ἀδόλως παντὶ σθένει | κατὰ τὸ
 δυνατόν, καὶ οὐ προκαταλύσομαι τὸν πόλεμον ἂν[ε]υ Κετριπόριος
 καὶ τῶν ἀδελφῶν τὸν πρὸς Φίλιππον, καὶ | [τᾶλλα χωρία δὲ κα-
 45 τ'έχε]ι Φίλιππος συνκα[τ]α[σ]τρέφωμαι μ[ε]τὰ Κετριπόριος καὶ τῶν
 ἀδελφῶν, καὶ Κρ[η]νίδ[α]ς¹⁸ συνε[ξ]αι[ρ]ήσω μετὰ Κετριπό[ρ]ιος
 κα[ὶ] τῶν [ἀδ]ελφῶν καὶ ἀποδώσω τὰ |ο...ρρω
λιοτι.δε.σωσιν.... | -----

11 ΛΞΓΟΗ ΝΙΜΟΝ. 12 Supplevi. 13 [Λυ]π[ε]ι-- Koebler. Sed potest etiam [Φι]λ[ι]π[ω]ι fuisse. 14 Supplevi. Nam neque mirum est fratribus in universum collaudatis ei qui legatus de foedere Athenas venerat laudationem decerni, et spatii rationes coll. v. 44 supplemento accurate convenire cernitur. 15 Haec et sequentia restituit Kum. coll. C. I. G. 2467, 32. 16 Supplevit Kum. 17 Cf. Aesch. III, 438. Koe. 18 Hoc nomen acutissime restituit Koe. Post quem P. Foucart Rev. arch. XXXV (1878) p. 234 in ectypo suo chartaceo ΚΡΗΝΙΔΑΣ agnoscere testatus est. Cf. Diodor. XVI, 8, 6 μετὰ δὲ ταῦτα παρελθὼν ἐπὶ πόλιν Κρηνίδας, ταύτην μὲν ἐπαυξήσας οἰκητόρων πλήθει μετωνόμασε Φιλίππους, ἀφ' ἑαυτοῦ προσαγορεύσας.

115 Tabula marmoris Pentelici cum anaglypho repraesentante Minervam a sinistra stantem, quae dextram porrigit mulieri item stanti, cui adscriptum est Παρθένος. Ed. Koehler Hermae VII p. 164. C. I. Att. II 66 (Syll.¹ 90. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 483 n. 406).

[Επ'] Ἐλπίνο (ἄρ)[χοντος]¹
 [N] ε ο π ο λ ι [τ ῶ ν]²
 [Δη]μοσθένους τοῦ Θεοξ[ένου]
 [Δι]ο[σχ]ουρίδου τοῦ Ἀμει[ψ]ίτου³.

- 5 [Επι] τῆς [Ἀντι]ο[χ]ίδος ἐνάτης πρυτανείας, ἥτις Λυσ[ίας] Λυσ.
 ...|...|οεὺς⁴ ἐγρ[αμ]μάτευεν, τῶν προέδρων ἐπεψήφ[ι]σε Ἀρι-
 στο[γ]ε[ί]τω[ν] Φ[η]γ[α]εύς.
 [Ἐδο]ξεν [τῇ] βουλῇ καὶ τῶι δῆμῳ· Πολύευκτος⁵ εἶπεν· περὶ
 ὧν | οἱ π[ρ]έ[σ]βεις τῶν Νεοπολιτῶν λέ[γ]ουσι Δ[η]μο[σ]θ[έν]ους⁶ καὶ
 10 Διοσ[κ]ουρίδης, ἐψήφ[ι]σαν⁷ τῇ βουλῇ, τὸς μὲν προέδρος οἱ
 ἄν τυγ[χάν]ωσι π[ρ]ο[εδ]ρεύον[τες] [ε]ἰς τὴν πρῶ[την] ἐκκ[λη]σίαν
 προσαγα[γ]εῖν αὐτοὺς πρὸς τὸν δ[ι]μ[ο]ν καὶ χρηματ[ίσ]αι περὶ ὧν
 ἀπαγγέλλουσι, γνώμην δὲ [ε]ἰς [μ]ε[τ]άλλ[ε]σ[θ]α[ι]⁸ τῆς βουλῆς [εἰς
 τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ⁹, ἐπειδὴ ὁ δ[ι]μ[ο]ς¹⁰ ἐψηφισ--
 15 ----- ||]ωνε... πολ... συμμ[αχ]-----
 ----- |] ἀπαγωγὴν ἑάν τις ἀφί[κ]-----
 ---- |] ἐξ Ἀ[θη]ν[α]ίων (ἄ)[πά]ντων¹⁰ οἱ [τι]νες ---
 |]ς .ο.σ.ενη.σ...ο ----- |τον
 20 τοῦτον -----||-----πο-----

Litterae Ionicae volgares exaratae στοιχηδόν, praeter versus quattuor primos, ex quibus 1 in margine superiore scriptus est, 3. 4 maiores reliquis litteras habent. 1 ΑΙ. Annus est Ol. 406, 4 (356/5 a. Chr.). 2 Cf. 49¹. 80, 430. Civitatem bello sociali in fide mansisse hic titulus docet. 3 ΑΜΕΙΨ. 4 Cf. 444, 4. Demoticum incertum est, cum Ο aut ο aut θ esse possit. Eustratiadis (ad titulum 444) Π:θεύς in lapide agnoscere sibi visus est. 5 Sphettius, de quo cf. Schaefer Dem. II² p. 329. III² p. 437 sqq. 6 ΔΗ...ΞΟ. 7 Η.ΙΞΟΛΙ. 8 ΞΟΑ. 9 ΟΥΛΙΗ. 10 ΕΛΟΙΗΝ.ΙΩΝΑ...Η ΙΩΝ.

116 Tabula marmoris Pentelici cum anaglypho, Athenis. Ed. Pococke Inscr. p. 55 n. 62 (Boeckh C. I. G. 94). Lapide qui periisse putabatur denuo invento edd. Kumanudis Παλιγγενεσία 40 Φεβρ. 1867. Koehler C. I. Att. II 69. (Syll.¹ 94). Cf. quae de

titulo disputaverunt H. Sauppe, Berichte der Kgl. Ges. der Wissenschaften in Göttingen 1867 p. 151 sqq. et W. Judeich, Kleinasiatische Studien p. 288 not. 4.

Προξενία καὶ εὐεργεσί[α]
Φιλίς[χ]ωι Λύκου αὐτῷ[ι]
καὶ ἐ[χ]γ[ό]νοις Σ[αν]αίω[ι]¹.

5. [E]πὶ [Καλ]λ[ιστράτου ἄρχοντος² ἐπὶ τῆς Ἀ[κ]α[μαν]τι[δο]ς ἐνάτης
πρυτανείας, ἣ Πά[ν]διος Σωκλ[έ]ους ἐξ Οὔου ἐγραμμάτευ[εν], τῶν
προέδ[ρω]ν [ἐπεψήφισε] Κονθολῆθ[ε]ν· ἔδοξεν τῷ
10 δῆμωι·]λίδης εἶπε[ν]· ἐπειδὴ Φιλίσκος ἀνὴρ ἀγ[α]θὸς
ἔγένετο [περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθην]αίων μηνύσας τ[ὸν] τῶν Βυ-
ζαντιῶν στόλ[ον]³, ἐψ[η]φίσθαι τῷ[ι] δῆμωι, πρόξενον εἶν[αι] καὶ
εὐεργέτη[ν] τοῦ Ἀθηναίων δῆμου | καὶ αὐτὸν καὶ [ἐκγόνους. καὶ
15 ἀναγράφαι] τὸδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τῆς β[ου]ουλῆς ἐν
στήλῃ λιθίνῃ καὶ καταθεῖ[ναι] ἐν τῇ ἀκροπόλει δέκα ἡμερῶν,
εἰς | δὲ τὴν ἀναγραφὴν [δοῦναι] τὸν ταμίαν τ[οῦ] δῆμου ΔΔ
20 δραχ[μ]ὰς ἐκ τῶν κατὰ ψήφισ[μα]τα ἀναλισκ[ο]μ[ένων]. ἐπαινεῖσαι
δὲ Φιλίσκον καὶ καλέσαι ἐπὶ ξένια εἰς τὸ π[ρυ]τανεῖο[ν] εἰς
αὐ[τοῦ] ἰόν. ἐπιμελεῖσθαι | δὲ Φιλίσκου τὸν λι[με]νόφρουρον⁴ τὸν
25 Ἀ[θη]ναίων ἐν Ἑλλησπόντ[ω] καὶ τοὺς ἄρχ[ον]τας τοὺς ἐν Ἑλ-
λησπόντ[ω], Ἀθήνησι δ[ὲ] τὴν βουλὴν τὴν αἰ[ε]τ[ο]υμένην καὶ |
τοὺς στρατηγούς, ὅπως (α)⁵ [ν]⁵ μὴ ἀδικῇται].

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδὸν praeter v. 4—8 maioribus litteris exaratos. 1 Supplevi. Σ. 110. Koehler, quae vix possunt alius ethnici reliquiae esse. Ex v. 22 sqq. sane intellegimus hominem tum in Hellesponto domicilium habuisse. Sed inde nequaquam sequitur, eum origine Hellespontium fuisse. Pocockius ΣΗΞΤΙΟ, Kumanudis Ση[στ]οις legerat. 2 Ol. 106, 2 (355/4 a. Chr.). 3 Supplevit Sauppe. Anno 356 a. Chr. Chares Atheniensium praetor cum classe in Hellesponto versabatur; cum sociis rebellibus, qui tum Imbrum Lemnum aliasque insulas vastabant, viribus impar esset, satis habuit intercluso freto Byzantios impedire quominus cum illis coniungerentur. Per hoc ipsum tempus Philiscus nuntiato Byzantium perrumpere conantium adventu de Atheniensibus bene meruisse videtur. J. 4 Supplevit Sauppe. Cf. 88, 16 sqq. 5 A.

117 *Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3396 (Kirchhoff Philol. XV p. 409). Ex Velseni

apographo Kirchhoff Hermae I p. 17, ex suo Koehler C. I. Att. II 73 (Syll.¹ 92)*

[Ἐδοξεν τῇ βουλῇ· Ἐρε]χθῆς ἐ[πρ]οτάνευεν, . . |
 εὖς ἐγραμμάτευεν, Σιμι | ε]ὺς ἐπεστάτε,
 5 Εὐριπίδης[ς εἶπεν· εἶναι πρόσσοδ]ον¹ Εὐκλεί² ἀνδραγαθίας || [ἔνεκα
 καὶ προθυμίας], ἐπειδὴ ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγέ[νετο περὶ τὸν δῆμον
 τ]ὸν Ἀθηναίων καὶ τῇγ κάθ[οδον τοῦ δήμου τοῦ Ἀθην]αίων καὶ
 τὴν ἐλευθερί[αν. κηρυκεῖν δ' αὐτὸν τ]ῇ βολῇ καὶ τῷ δῆ-
 10 μω[ι | τῷ Ἀθηναίων³. τὴν δὲ μι]σθοφορίαν εἶναι αὐτῷ || [ι-----
 -----].
 [Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ] τῷ δήμῳ· Λεωντῆς ἐπρ[οτάνευεν, . .
 Οἰ]ναῖος⁴ ἐγραμμάτευεν, Εὐφ[ι ἐ]πεστά-
 τει· Μελάνωπος⁵ εἶπ[εν· ἐψ]ηφίσθαι τῇ βου[λῇ, ἐπειδ[ὴ] ἀνὴρ
 15 ἀ[γ]αθὸς || [γεγένηται ὁ πατήρ ὁ Φ]ιλοκλέους περὶ τῶν δῆμο[ν
 τὸν Ἀθηναίων καὶ τ]ῇγ κάθοδον τοῦ δήμου, ἐ[ψ]ηφ[ίσθαι τῇ βου-
 λῇ, τοῦς] προέδρους οἱ ἄν τυγχάν[ωσι προεδρεύοντες] εἰς τὴν
 πρώτην ἐκκλησίαν[ιν χρηματίζαι περὶ Φ]ιλοκλέους τοῦ Εὐκλέους, ||
 20 [καὶ ἐάν μὲν χρήσιμος καὶ κόσμιος δοκεῖ εἶναι | ι οἷσπερ ὑπηρέ-
 τηκε] πρoτάνεισι τοῖς ἀεὶ πρoτ[ανεύσασι, γνώμην] ἑ]υμβάλλεσθαι

Litterae Ionicae volgares στοιχηδὸν dispositae. Prius decretum (v. 4—10) brevi post Euclidis annum (cf. v. 6. 16), alterum (v. 14—25) circa medium saeculum quantum factum est. Incisum utrumque simul privato Philoclis consilio; nam in neutro plebiscito scriba publicus lapidi haec inscribere aut quaestor pecuniam in eum usum erogare iubetur. Hartel Studien über att. Staatsr. p. 148. 152. 4 Hinc apparet Euclēm peregrinum fuisse. Kirchhoff. Romanorum demum tempore praeconis senatus populiq̄e munus ex vili ministerio magistratus factus est quo nobilissimi cives, ex Cerycum gente ut quidem videtur capti (Hermae XX p. 38), fungebantur (C. I. Att. III 40. 648. 1019 al.). 2 Ol. 95, 2 (399/8 a. Chr.) Euclēm iam in munere fuisse Kirchhoffius demonstravit ex Andoc. I, 142. 143. 145. 3 Cum magna de republica merita populus hoc decreto remuneretur, iure Kirchhoffius Eucli ad vitae tempus (διὰ βίου) praeconis officium datum esse coniecit. At v. 10 hoc scriptum fuisse non putaverim; sic certe non μισθοφορίαν, sed ὑπηρεσίαν aut simile quid expectaremus. 4 Patris nomen omissum fuisse apparet. Quod ut initio saeculi quarti frequens, ita medio rarissimum est, ut non iniuria Hartelius p. 44 statuuisse videatur, hic exemplum prioris decreti contra suae aetatis morem secutum esse qui haec lapidi incidenda curavit. Idem fortasse collato titulo 59 de archontis nomine omisso statuere licebit. 5 Lachetis f. Aexonensis, qui Ol. 102, 4 (374 a. Chr.) Lacedaemona de pace legatus profectus est (Xen. Hell. VI, 3, 2). Postea una cum Androthione et Glauceta ad Maussollum legatus missus (Dem. XXIV, 12 sqq.). Ki.

τῆς βολῆς εἰ[ς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ] τῇ βολῇ, εἶναι τῇ κη[ρυ-
 25 κείαν Φιλοκλειῖ⁶ καθάπερ] τῷ πατρὶ αὐτοῦ⁷, ὃν[τὸν ἀνδρὶ ἀγαθῷ
 περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίω].

6 Etiam postea in eadem familia hoc munus permansisse videtur. Certe C. I. Att. II 329, 8 Eucles Philoclis f. Trinemeensis (civitatem igitur nacti erant Euclis poster) κῆρυξ βουλῆς καὶ δήμου est, quem Philoclis quem hic habemus pronepotem esse probabile est. Ki. 7 I. e. ad vitae tempus (cf. not. 3). Ki.

118 Lapis inventus prope Parthenona, translatus Oxonium. Ed. Chandler Marm. Ox. II 24 (Boeckh C. I. G. 87. Koehler C. I. Att. II 86. Syll.¹ 93. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 155 n. 87. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 404 n. 93).

[----- ἐπαινεῖσαι Στράτ(ω)να, (ἐπ[ε]ι[δ]ὴ¹ ἐπεμελ[ήθη],
 δπως ὡς | [κ]άλλιστα πορευθήσονται οἱ πρέσ[β]εις ὡς βασιλέα²,
 5 οὗς ὁ δῆμος ἐπεμφ[ε]ν. καὶ ἀποκρίνασθαι τῷ ἤκοντι π[α]ρὰ τῷ
 Σιδωνίων βασιλέως³, ὅτι καὶ | ἐς τὸν λοιπὸν χρόνον ὦν ἀνὴρ
 ἀγαθ[ὸς] περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων οὐκ ἔστι ὅτι ἀτυχήσει
 10 παρὰ Ἀθηναίων ὦν ἂν δέχεται. εἶναι δὲ καὶ πρόξενον τοῦ δή-
 μου τοῦ Ἀθηναίων Στράτ(ω)να τὸν Σιδωνος βασιλέα καὶ αὐτὸν |
 καὶ ἐκγόνος. τὸ δὲ ψήφισμα τότε ἀν[α]γραφάτω ὁ γραμματεὺς τῆς
 15 βολῆς | ἐστῆληι λιθίνῃ δέκα ἡμερῶν καὶ || καταθέτω ἐν ἀκροπό-
 λει. ἐς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τοὺς | ταμίαις⁴
 τῷ γραμματεῖ τῆς βολῆς Δ|ΔΔ δραχμάς ἐκ τῶν δέκα ταλάν-
 20 των⁵. ποιησάσθω δὲ καὶ σύμβολα⁶ ἢ βολὴ πρ[ὸς] τὸν βασιλέα
 τὸν Σιδωνίων, δπως | ἂν ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων εἰδῇ ἕάν τι |
 πέμπῃ ὁ Σιδωνίων βασιλεὺς δεόμενος τῆς πόλεως, καὶ ὁ βασι-
 25 λεὺς ὁ Σιδωνίων εἰδῇ ὅτι πεμπῇ τινὰ ὥς αὐτὸν ὁ δῆμος ὁ

Titulus exaratus στοιχηδὸν litteratura Ionica vulgari. 1 ΑΘΙΝΑΙΙΙ...ΛΗ. Emendare conatus sum, atque etsi incerta haec esse me non fugit, id tamen manifestum est neque lectionem τῇ|ι 'Αθ(η)ναί· (ή)[βο]λή ferri posse neque omnino ἐπεμελήθη ad quemquam alium atque ad Stratonem Sidoniorum regem spectare. 2 Persarum. 3 Strato Sidoniorum rex commemoratur a Theopompo et Anaximene apud Athen. XII p. 534 a. Quo ex loco apparet eum Nicoclis Cyprii et Philippi Macedonis aequalem fuisse, ut paullo ante medium saeculum a. Chr. n. quartum haec plebiscita facta veri simile sit. Boeckh. 4 Quaestores Minervae Poliadis. 5 Cf. 80¹⁴. 6 Tesseras hospitales. B. De hoc more cf. Mommsen Röm. Forschungen I p. 338 sqq.

Dittenberger, Sylloge I.

Ἀθηναίων. καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ ξένια τὸν ἤκοντα παρὰ | τῷ Σιδωνίων βασιλέως ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὖριον.

- 30 Μενέξενος⁷ εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ Κηφισόδοτος⁸·
ὅποσοι δ' ἂν Σιδωνίων, οἰκόντες ἐς Σιδῶνι καὶ πολυτεύεσθαι,
ἐπιδημῶσιν κατ' ἐμπορίαν Ἀθήνησι, μὴ ἐξεῖναι⁹ αὐτοὺς μετα-
55 κιον πράττεσθαι μηδὲ χορηγόν || μηδένα καταστῆσαι, μηδ' εἰς-
φορὰν | μηδεμίαν ἐπιγράφειν.

7 Cf. 401⁶. 8 Ceramensis, homo summae auctoritatis illo tempore in republica, qui legem Leptinis in iudicio defendit (Dem. XX, 446). Cf. de eo Schaefer Dem. III, 2 p. 155 sqq. 9 Distinguunt peregrini qui domicilium Athenis habent (μέτοικοι) ab eis qui ad tempus ibi commorantur (ξένοι ἐπιδημοῦντες). At hoc cum in universum non liceret nisi per certum quendam dierum numerum, post quem qui manebant Athenis inquilini habebantur, Sidoniis hoc plebiscito id privilegium datum videtur, ut etiamsi amplius Athenis versarentur, tamen non inquilinorum numero essent.

119 Fragmenta duo marmoris Pentelici, Athenis in arce. Ed. Koehler C. I. Att. II 90 (Syll.¹ 94).

[----- τὸς στρατηγὸς | καὶ τὸς ἱππάρχ[ο]ς καὶ τὸς ταξιάρχ-
χο[υ]ς κα]ῖ τ[ο]ὺς φυλά[ρ]χος, ὅπως [ἂν ὁμόσωσι¹ | ὡς τάχ]ισ[τ]α
5 οἱ Λοκροὶ καὶ ὥσι[ν] ἐν τῇ αἰμα[χ]ῇ κατὰ τοὺς δροχοὺς καὶ
τ[ᾶ]ς συνθήκ[α]ς. εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῶν συ[ν]θηκῶν δ[ι]οῦναι
τὸν ταμίαν τοῦ δήμου τῶ[ι] γραμμ[α]τῇ² τῆς βου[λ]ῆς ΔΔ :: δραχ-
10 μάς δ[ι]π[ω]ς | ἂν σ[τ]αθῇ³ ἢ στήλ[η] ὡς τάχιστα, ἐν εἰ[ς] αἰ || συν-
θ[η]καὶ ἐνε[σ]ι[ν] τοῖς Λοκροῖς ... | ... δὲ τοὺς [π]ρέσβεις ἀ-
τίκα [μάλα-----]

Litterae Ionicae volgares στοιχηδὸν dispositae. Alpha multis locis Λ est. 'Propter scripturae rationes haec ad initia belli Phocensis (Ol. 406, 4) necessario referenda sunt, quo tempore Athenienses cum Locrensis de societate egisse mirum sane videri potest' Koehler. 4 Supplevi. Convenisse videtur ut primum Athenienses iurarent, deinde Locri. 2 Ambigas utrum antiquiorem formam hic agnoscas, ut in πόληι, ἀκροπόληι (n. 49⁸), an meram diphthongorum confusionem, ut in indicativo δοκῇ (n. 94⁸), sed illud nunc probabilius existimaverim. 3 V. 8—10 supplevit Kirchhoff apud Koehlerum.

120 Lapis Thebis inventus in horto prope hippodromum, translatus in museum. Ed. Kumanudis Ἀθηναίου III p. 479 ex ectypo

chartaceo. (R. Meister, Bezenbergers Beiträge zur Kunde der indog. Spr. V p. 192 n. 33. Syll.¹ 95. W. Larfeld Sylloge Inscr. Boeot. 309. Meister ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 233 n. 705 cum Add. p. 398. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 227 n. 353). Ex Lollingii apographo I. G. Sept. I 2448. Cf. quae de titulo disputaverunt W. Larfeld de dialecti Boeoticae mutationibus, Bonnae 1881, p. 7 et F. Blass Mus. Rh. XXXVI p. 608 n. 5.

[Τοιῖ¹ χρεῖματα συνεβ[άλονθο ἐν τὸν πόλεμον | τὸν] ἐπο[λέμιον] Βοιωτοὶ πε[ρὶ τῷ ἱαρῷ τῷ ἐμ Βελφοῖς² | π]οττῶς ἀσεβίοντας τὸ ἱαρὸν τῷ Ἀπόλλωνος τῷ | Π]ουθίω.

5 Ἀριστίνωνος ἄρχοντος· Ἀλυζῆοι----- | πρισγῆες³· Χάροφ Δάδωνος· Ἀριστο-----

Ἀνακτορίδες⁴ τριάκοντα μνᾶς : πρι[σγῆες· ὁ δεῖνα] | Φόρμω, Ἄρχος : Τερῆος⁵.

10 Βυζάντιοι⁶ χρουσίω Λαμψακανῷ στατεῖρας || ὀγδοέκοντα πέτ-
ταρας : ἀργουρίω Ἀτ[τικῷ δρα]χμᾶς δεκαεξ. σύνεδροι⁷ Βυζαν-

Laterculus pecuniarum Thebanis numeratarum a sociis ad bellum contra Phocenses gerendum per tres annos archontum Boeoticorum Aristionis, Nicolai, Agesinici. Qui quibusnam ex decem annis (355—346 a. Chr.) belli illius in magistratu fuerint, ignoratur. At sunt quae suadeant ut ad initium potius quam ad extrema belli tempora titulum referamus. 4 Supplevit M. Τῷδε K. 2 Supplevi. Cum Loll. ΓΕ: in fine versus legerit, priora supplementa (πε[δὰ τῶν συμμάχων] M., πε[δὰ Ἀμφικτιόνων] nos) ferri nequeunt. 3 πρισγῆες K. Sed ε hic ex antiquiore more significare vocalem productam eandem quae cum in aliis titulis tum aliquotiens in hoc ipso ε scribitur recte monuit M. 4 Cf. not. 3. 5 Iure hic quoque Τερῆος legendum iudicat M., quae est Boeotica forma accurate respondens epico Τηρῆος, Attico Τηρέως. 6 Confirmari tituli testimonio quod Dem. IX, 34 diceret de Byzantiorum et Thebanorum foedere monuit M. At minus recte id ab Epaminondae tempore repetit. Sane is anno 364 a. Chr. cum classe Byzantium usque evectus est (Isocr. V, 33), sed ut fides habenda sit Diodoro XV, 79, 4 narranti eos tum ad Thebanos defecisse, utique (ut Cei insulae civitates, n. 104) non diu in eorum societate permanserunt. Nam id quidem omnium certissimum est, usque ad initium belli socialis (Ol. 105, 4. 357/6 a. Chr.) Byzantios Atheniensium socios fuisse. Tum vero cum iterum defecissent (Diod. XVI, 7, 3) foedus cum Thebanis fecisse videntur, quod eo certe tempore quo Demosthenes orationem in Philippum tertiam habuit (340 a. Chr.) etiam manebat. 7 Non magistratus Byzantium sunt, sed homines Thebas ad commune sociorum concilium (συνέδριον) missi. Cf. n. 94, 26. 109, 9. 146, 39.

- τίω[ν εἰνίξαν]⁸ | τὸ χρυσίον Κερκίνος⁹ Εἰροτίμω, Ἀγ----- |
 Δημοπτήχω¹⁰, Διωνύσιος Εἰραίωνος.
 15 Ἀθανόδωρος : Διωνυσίω : Τενέ[διος]¹¹ || πρόξενος : Βοιωτῶν χει-
 (λ)ίας¹² δ[ραχμάς]¹³.
 Νικολάω ἄρχοντος· Ἀλυ[ζῆοι-----] | ἄλλας τριάκοντα
 μνᾶς εἵ[νιξαν]¹⁴ | πρισγείας Ἀλυζαίων Θεο[----- | Ἀ]λεξάνδρου,
 Δίων Πολυχ-----
 20 [Ἀ]γεισινίκω ἄρχοντος· Βυζάντιοι¹⁵ [συνεβά|λ]ονθο ἄλλως
 πεντακατίως στατεῖρα[ς χρυσίω]ς Λαμψακανῶς ἐν τῷ[ν] πόλεμον
 τὸν ὅπῃρ τῷ | ἰ]αρω τῷ ἐμ Βελφοῖς ἐπολέμιον Βοιωτ[οί.] | σύν-
 25 ἐδροι εἰνίξαν¹⁶ Σῶσις Καρατίχου, || [Π]αρμενίσκος Πυράμου.

8 Supplevit B. ex v. 24. Cf. not. 46. 9 Κερκίνος antea scripsi cum reliquis editoribus. Sed in civis vicinae civitatis Doricae Heracleae epitaphio Thebano I. G. Sept. I, 2531, 2 legitur Κερκίνε Φοξίου υἱέ. Quare non -ίνος derivationem hic agnosco, sed formam vocis κερκίνος dialecti illarum regionum propriam hic haberi existimo. Convenit in nomine oppidi prope Chersonesum siti fluctuatio inter Καρκινίτης et Κερκινίτης scripturam (cf. n. 326¹⁵. 464, 8 sqq.). 40 [Τ]εισίας Δημοπτήχου Βυζάντιος est C. I. G. 2408 g, 4. M. 44 Privatum hic pecunias fortasse a Thebanæ factionis hominibus collectas transmisit. Nam civitas etiamtum in fide Atheniensium erat (Cf. infra n. 446. Dem. XVIII, 302. Aesch. II, 20. 426). 42 X; εἰδίας K. ΨΕΙΔΙΑΞ Loll. (M)εἰδίας M. Emendavit Blass, monens, non nomen proprium sed numerale hoc loco desiderari. 43 Δι..... K. M. Supplevit B. 44 E' Lolling, ΕΓ Kum. ξ[αξαν] M., quod non intellego; ipse antea ἐ(π)[τὰ δραχμάς]; nunc idem verbum reposui quod v. 24 est. 45 Cf. C. I. Att. II 325, 5 ἐπεψήφισζεν. II 352, 8 συναγωνισζόμενος. 46 εἵνιξαν quod M. emendare conatus est optime defendit Blass, cum Boeotice pro ἡνείκων dictum iudicaret. Neque enim ἰ pro εἰ in hac voce quicquam miri habere, ξ autem pro x fortasse formae εἴξαιν exemplo excusari. Cur ad hoc perfectum confugerit, non video. Simplicius videtur statuere Boeotos ab hac radice aoristum primum per σ formasse (εἵνιξα p. ἡνείκα-σ), apud reliquas sane Graeciae gentes inauditum.

121 Tabula marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3737. Koehler C. I. Att. II 405 (Syll.¹ 96). Cf. quae de titulo exposuit W. Hartel Comment. Momms. p. 533.

[Ἐπὶ Θεέλλου ἄρχ]ον[τος]¹
 [Συμμαχία Χαλ]κι[δ]έων τῷ[ν] ἐ-
 [πὶ Θράκι]ης τοῦ[ς] ἐ[σ]περίοις².

----- N[ιx]όστρατος Θορ[ιx]ιος³
 5 -----ς Φ[αίν]ιππος Ἀζην[εύς]
 ----- Θρασυκλῆς Παλλην[εύς]
 ----- Ὀερ[μ]ιππος Πόριος
 ----- Ἀθην(ων) Ἀ[ρ]α[φί]ν[ιος]
 [------]ς ἐπρυτάν]ευε, [K]αλλιάρχης ἐγ[ρα]-
 10 [μμάτευε, ----- Εὐδων]υμεὺς ἐπεστάται· [-]-
 [------ εἶπεν· ὅπως ἂν ἀπ]ολάβω[ι] τ[οῦ]-
 [ς δρκους -----]

Litterae Ionicae volgares, στοιχηδόν dispositae inde a v. 9. V. 4—3 reliquis maiores litteras habent. 4 Ol. 107, 2 (354/0 a. Chr.). Theellum, non Thessalum nomen fuisse huic archonti consentientibus titulorum C. I. Att. II, 758, 33. 1174, 2 et Dionysii ad Amm. I, 4, 3. 4 testimoniis probatur. Supplementum Koehleri ut in re obscurissima retinui, sed nequaquam cum Hartelio hanc temporis notam difficultatibus carere iudico. Sane ex Demosthenis orationibus nihil argumenti peti posse, quo biennio post demum cum Olynthiis foedus factum demonstretur, concedo. At quid fiet Philochori, gravissimi auctoris et in temporibus rerum gestarum definiendis diligentissimi, testimonio apud Dionys. ad Amm. I, 9, 1: Καλλιμαχος Περγασθεν (Ol. 107, 4. 349/8 a. Chr.). ἐπὶ τοῦτου Ὀλυνθίοις, πολεμουμένοις ὑπὸ Φιλίππου καὶ πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψασιν, Ἀθηναῖοι συμμαχίαν ἐποιήσαντο? Augēt difficultates titulus C. I. Att. II, 105 b, qui cum Calliadem Euonymensem scribam senatus habeat, conleceris ad eundem cum hoc annum spectare. At illic nomen archontis genetivo casu littera ξ terminabatur et decem litteras habebat, id quod ex archontibus Olynthi eversione antiquioribus quadrat in Timocratem (Ol. 104, 1. 364/3 a. Chr.), Callimedem (Ol. 105, 1. 360/1 a. Chr.), Agathoclem (Ol. 105, 4. 357/6 a. Chr.), ut praetermittam antiquiores qui hic in censum non veniunt. At aliquo ex his annis cum Chalcidensibus foedus factum minime probabile est. Quare nescio an praestet cum Koehlero consensum in nomine scribae ad merum casum referre. 2 Versuum 2. 3 supplementa Koehleri sunt, nisi quod ea et sermonis legibus et spatiis qualia quidem in ipsius exemplo indicantur paullo magis accommodanda putavi. 3 Decem legatorum nomina, qui Chalcidenses iureiurando adigerent, hic scripta fuisse apparet.

122 Tabula marmorea originis incertae, in museo Britannico. Ex S. Birchii apographo ad E. Gerhardum misso ed. Boeckh Opp. VI p. 202 sqq. Accuratius ex ectypo et apographo suo Waddington Bull. de l'Athénæum français 1856 p. 29 et ap. Lebas Inscr. III 1536 a (Syll.¹ 97. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 175 n. 400. F. Bechtel Inscr. des ionischen Dialekts p. 449 n. 204.

Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 8 n. 42). Cf. quae adnotavit W. Judeich *Kleinasiatische Studien* p. 249.

[----ἐάν δὲ Ἐρυθραῖοι ἐκτιθῶνταιί τι ἐς] τὴν¹ χώραν (τ)ὴν²
 [Ε]ρμίου³ κ[αί τῶν ἐτ]αίρων πολέμου ἐνεκεν, εἴ[ναι ἀτελ]έα
 πάντα⁴ καὶ τὰ ἐκ τούτ(ω)ν⁵ | [γενόμεν]α, πλὴν δσ' ἂν τις ἀπο-
 5 δῶται· || [τῶν δὲ πρ]ηθέντων τελείτω πεντηκ[οστήν. ἐ]πειδὴν δὲ
 εἰρήνη γέννηται, | [ἀπάγεσ]θαι ἐν τριήκοντα ἡμέραις· | [ἐάν δὲ
 μ]ὴ ἀπάγηται, τελείτω τὰ τέλ[η. ἐκτ(θ)]εσθαι δὲ ἐπαγγεῖλαντας
 10 δι[ικαίως.] εἶναι δὲ καὶ Ἑρμῖαι καὶ το[ίς ἐταί]ροις ἐάν τι βού-
 (λ)ωνται⁶ ἐκτ[ίθεσθαι] κατὰ ταῦτά. ὁμοσαι δὲ Ἐρυ[θραίου]ς
 Ἑρμῖαι καὶ τοῖς ἐταίροι[ς· ὁ δὲ δρ]κος ἔστω δδε· Βοηθήσω
 15 Ἑρμ[ῖαι καὶ τ]οῖς ἐταίροις καὶ κατὰ γῆν | [καὶ κατ]ὰ θάλασσαν
 παντὶ σθένει κ[ατὰ τὸ δ]υνατόν, καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτελ[ῶ κατὰ
 τ]ὰ ὁμολογημένα. ἐπιμέλει[σθαι δὲ τοῦ]ς στρατηγούς, ὀρκῶσαι
 20 δι[ε] ἀγγέλους ἐλθόντας παρ' Ἑρμίου κ[αί τῶν ἐταί]ρων μετὰ
 τῶν στρατηγῶ[ν τῶν ἐν Ἐρυθρ]αῖς⁷ ἱεροῖς τελείει[ς, τὰ δὲ ἱερὰ
 πα]ρέχειν τὴν πόλιν. ὁμ[οίως δὲ καὶ Ἐρ]μῖαν καὶ τοὺς ἐταί-
 25 ρ[οὺς ὁμοσαι δι:] ἀγγέλων βοηθήσειν | [Ἐρυθραίοις κ]αὶ κατὰ
 γῆν καὶ κατὰ | [θάλασσαν παν]τὶ σθένει κατὰ τὸ δυ[νατόν, καὶ
 τὰ] ἄλλα ἐπιτελεῖν κατὰ | [τὰ ὁμολογη]μένα· ὁμνύναι δὲ θεοῦς

Litterae Ionicae volgares praeter Ω paullo minoris moduli, dispositae στοιχηδόν. 4 Sic aut certe similiter enuntiati initium supplendum esse indicavit W. 2 IHN. 3 De Hermia Atarnei tyranno, Aristotelis amicitia insigni, doctissime disputavit Boeckh p. 488 sqq. Qui iure errasse statuit Diodorum qui iam Ol. 407, 4 (349/8 a. Chr.) eum a Mentore dolo captum narrat. Neque tamen cum eo usque ad Ol. 409, 4 (344/0 a. Chr.) descendendum puto; ea enim temporis definitio uno personati Demosthenis (X, 32) testimonio nititur, neque video cur in dubitationem vocanda sit Strabonis (XIII, 4, 57 p. 640 Cas.) auctoritas, qui Aristotelem propter Hermiae necem Atarneio fugisse narrat. Is autem Ol. 408, 4 (345/4 a. Chr.) Mytilenas se contulit. Cf. A. Schaefer *Dem.* 12 p. 485. Non multo ante eum annum hoc cum Erythraeis foedus factum videtur. Namque titulo 407 hunc aliquanto recentiore esse ex dialecti et scripturae ratione collegit W. 4 Belli temporibus Graeci bona privata in sociis civitatibus deponere solebant ut a direptione tuta essent. Quae res hic ut Plut. Alc. 29 voce ἐκθέσθαι, alibi verbo ὑπεκθέσθαι (ὑπεκθέσθαι C. I. G. 2556, 24) indicatur. Eiusmodi bona vectigali quinquagesimae, quae praeterea pro omnibus rebus importatis (ut Athenis, cf. 86³⁴) solvenda erat, liberantur praeter ea quae veneunt. B. 5 ΤΟΥΤΟΝ W. 6 ΒΟΥΔΩΝΤΑΙ W. 7 Supplevi Hermiae XVI p. 497 et exposui cur Boeckhii supplementum [οὐλοθυσ]αις ferri nequirit.

30 || [τοὺς ὀρκίους· γράψαι δὲ ταῦτα ἐστὶ [ἡλὴν λιθίνην] καὶ στήσαι
Ἐρωθραῖ[ους μὲν ἐς τὸ] ἱερὸν τῆς Ἀθηναίης⁸, Ἐ[ρμῖαν δὲ ἐς
τὸ] ἱερὸν τοῦ Ἀταρνέως⁹.

8 Cf. 407⁴. 9 Heros eponymus Atarnei urbis, quem Mysiae regem fuisse narrat Himerius Or. VI, 6. B.

123 Tabula marmoris candidi, in Amphiarao Oropiorum. Ed. B. I. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 4894 p. 408 n. 54 (W. Dittenberger I. G. Sept. I 4254. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 483 n. 201).

[Θεός]. | [Δρ]μων¹ ἔλεξε· ἔδοξε | [τ]εῖ ἐκκλησίαι· ἀγαθεῖ τόχει, |
5 [Α]μύνταν Περδίκχα Μακεδόν[α² || πρ]όξενον εἰν³ Ὀρωπίων |
[χ]αὶ εὐεργέτην. ἀτέλειαν δὲ | [ε]ῖν³ καὶ ἀσουλ[αν καὶ πολέμου |
καὶ εἰρήνης, καὶ γῆς καὶ οἰκίης | ἔνκτησιν αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις.

Litterae Ionicae optimaе aetatis praeter Ξ; ΟΩ minoris moduli quam reliquae. Et hoc decretum et n. 124 eius aetatis esse videtur, qua Oropii primum se foederi Boeotorum applicuerant (a. 366—338 a. Chr.). Nam recentiora non esse dialectus Ionica (ἐκκλησίαι, οἰκίης) sane non iam constanter servata (ἀσουλ[αν, ἀτέλειαν] et infinitivus Euboicus εἶν (v. not. 3) arguunt, antiquiora quominus habeantur imprimis rhotacismus hic iam plane neglectus (ἐκκλησίαι, ἀσουλ[αν, ἔνκτησιν] obstat (cf. n. 47. 48. 589). Adde quod ἔλεξε pro εἶπε summa constantia usurpant earum civitatum decreta, quae Boeotorum foederis interfuerunt. 4 Supplevit L. ex n. 124, 2, qui tamen iniuria hanc aliam nominis Δρύμων formam existimat. Immo hypocoristicum, est deductum a Δριμυφόρας, cuius patronymicum Δριμυφόρης habes Thebis I. G. Sept. I, 2463, 9. 2 Illa aetate fuit Amyntas Perdiccae regis filius, Philippi patris pupillus et gener. Qui in titulo Lebadensi I. G. Sept. I, 3055, 8 sane Μακεδόνων βασιλεύς vocatur. Neque tamen est quod hic eundem designari negemus, siquidem Leonardus testatur Μακεδόνα in rasura rescriptum esse, ut haud absimile vero sit, ipsum βασιλέα hic primitus fuisse. Mutatae scripturae quae causa fuerit, ignoramus, sed pro illius adulescentuli, qui anno 335 a. Chr. ab Alexandro Magno fratre patrueli occisus est (Droysen Gesch. des Hellenismus I² p. 444) condicione lubrica et suspecta ea res nihil miri habet. 3 Cf. n. 77, 43. 45. 589, 30. 34.

124 Tabula marmoris candidi inventa in Amphiarao Oropiorum. Ed. B. I. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 4894 p. 407 n. 50 (W. Dittenberger I. G. Sept. I 4250. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 483 n. 202).

Θεός. | Δρίμων¹ ἔλεξε· ἔδοξε | τεῖ ἐκκλησίαι· ἀγαθεῖ τύχει, |
 5 Ἀμύνταν Ἀντιόχου Μακεδόν² πρόξενον εἶν³ Ὀρωπίων καὶ
 εὐεργέτην. ἀτέλειαν | δὲ εἶν³ καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου | καὶ
 εἰρήνης, καὶ γῆς καὶ οἰκίης | ἔνκτησιν αὐτῷ καὶ ἐκγόνοισι.

Litteratura, verba, aetas eadem ac n. 123. 4 Cf. adn. ad n. 123, 2.
 2 Amyntas Antiochi f. Macedo post Philippi regis mortem Ephesum, Hali-
 carnassum, denique ad regem Persarum se contulerat; ubique et consilio et
 manu Alexandrum regem impugnabat, donec prope Memphin cum mercen-
 nariis suis occisus est ab Aegyptiis paullo post proellum ad Issum factum
 (333 a. Chr.). Cf. Arrian. II, 13, 3. Cur transfuga patriam reliquerit, Droysen
 Gesch. des Hellenismus I, 42 p. 499 diiudicare non audet. Sed cum ex his
 titulis discamus eum aliquot annis ante una cum Amynta Perdicae f. regulo
 ab Oropiis honoribus affectum esse, perquam probabile est eum arctiore
 familiaritatis vinculo cum illo misero adolescentulo coniunctum fuisse ideo-
 que post eius necem sibi ipsi timuisse. 3 Cf. n. 123³.

125 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd.
 Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 300. Rangabé Ant. Hell. 404. (Waddington
 Hermae IV p. 426). Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att.
 II 409. (Syll.¹ 98. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 492
 n. 412).

Ἐπὶ Θεμιστοκλέους ἄρχοντος¹ [ἔδοξεν] | τῇ βουλῇ καὶ τῷ
 δήμῳ. Αἰγ[ή]σις ἐπρυ[τάνευεν]², Λυσίμαχος Σωσιδμήμου³ Ἀχαρ-
 5 νεδ[ε]ς ἐγραμμ[ά]τευεν, Θεόφιλος Ἀλιμούσιος ἐπεστά[τ]ει· Στέφα-
 νος Ἀντιδωρίδου Ἐ[ρ]οιάδης⁴ | εἶπεν· περὶ ὧν λέγουσιν οἱ
 πρέσβεις τ[ῶν] Μυτιληναίων καὶ ὁ ταμίης [τῆς παρὰ]λου⁵, καὶ
 Φαῖδρος ὁ στρατηγός⁶ ἐπ[έ]σται|λεν, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, τὴν
 10 μέ[ν] φιλία|ν καὶ τὴν συμμαχίαν [ὅ]π[α]ρχειν⁷ [τῷ δήμῳ] τῷ

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 408, 2 (347/6
 a. Chr.). 2 Octava. Cf. 129, 4. 3 Patris nomen incuria omissum supra
 verum addidit lapicida. 4 Supplevit Schaefer Dem. I¹ p. 435 (Cf. III, 2
 p. 342). Neaerae maritum esse ex patris nomine intellegitur. Nam inter
 liberos, quos Apollodorus sane Neaerae, non Stephani, esse dicit, Ἀντιδω-
 ρίδης ὁ σταδιοδρομῶν commemoratur Dem. LIX, 124, avi nomen gerens. At-
 qui Στέφανος Ἐρριάδης est in testimonio § 40, neque casu factum esse potest,
 ut illud demoticum lacunam tituli accurate expleret. Praeterea cf. 91⁵.
 5 Supplevit W. ex Dem. XXI, 474. Cf. n. 530, 236. 6 Φαῖδρος Καλλιού
 Σφήττιος apud Aesch. I, 43 est (W.) et infra n. 530, 475. 244; cf. etiam n. 243¹.
 7 Bello quidem sociali non defecisse videntur Mytilenaei ab Atheniensibus.

Μυτιληναίων [π]ρὸς [τ]ὸν δ[ῆ]μον τὸ]ν Ἀθηναίων, [ἦν] δ[ι]έθ[ε]ντο
 πρὸς ἀ[λλή]λας | αἱ πόλεις· τὰ δ[ε] χρέ[μ]ατα τὰ ἐκ (τ)[ῆς⁸ συν-
 15 τ]άξεως [.]ο[ι]ς γιγνόμε[να. . . .]αι αὐτοῦται. οἱ
 νυ. . μί.ίας φ.ι. λ. | τάλαντα. .
 | ε παρα.
 20 . | εγον [. αὐτ[ι]κα μά[λα]-----] | ν
 τὸν----- | νι----- | δ----- | . δ----- | . . ρρ----- ||
 25 ----- | . . γν-----

At Dem. XL, 37 sqq. (Ol. 108, 4. 848/7 a. Chr. cf. Schaefer Dem. III, 2 p. 223)
 Cammys Mytilenaeorum tyrannus inimicus Atheniensium dicitur. Qui in-
 sequente anno, Phaedro Atheniensium imperatore adiuvante, imperio privatus
 est a Mytilenaeis et foedus pristinum restitutum. 8 ΕΚΓ.

126 Fragmentum tabulae marmoris leucophaei extractum ex
 vallo arcis *Kertsch* (Panticapaei). Exstat Petropoli in museo Imperiali.
 Edd. Stempovski Journ. Odess. 1829 n. 44 et ex schedis Blarambergii
 Boeckh C. I. G. 2403 e. Ex ipso lapide Dubois de Montpéreux, Voyage
 autour du Caucase, atlas, ser. IV tab. 26 c n. 4. L. Stephani
 Antiquités grecques du Bosphore Cimmérien II inscr. I (Syll.¹ 99.
 E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 488 n. 410). B. Latschew
 Inscr. ant. orae sept. Ponti Euxini II p. 3 n. 4. Ch. Michel
 Recueil d'inscr. Gr. p. 330 n. 443).

Ἔδοξεν τοῖς Ἀρχάσιν¹, Λεύκωνα | [τὸν Σατ]ύρο Παντικαπαῖταν² |

Litterae Ionicae volgares. 4 Post commune Arcadum concilium in-
 stitutum (Ol. 102, 3. 369 a. Chr.) haec decreta esse apparet, neque abhorret
 a veri specie quod A. Schaefer Mus. Rh. XXXIII p. 429 statuit, eo anno
 non multo recentiorum esse titulum (v. 2 genetivus per o scriptus). Arca-
 dibus mercennariis usum esse Leuconem, ut Paerisades filius Graecos mer-
 cennarios habuisset (Diod. XX, 22, 4) coniecit B. Cur Arcadas Cretensium
 civitatem (n. 288, 5. 6) intellegamus cum P. Foucarto Bulletin de corr. Hell.
 XIII p. 483 nulla est idonea causa. 2 Regio nomine Leuco usus non est.
 (Cf. 428, 3. 429, 2 sqq.). Quidnam honoris ei Arcades decreverint non liquet.

127 Herma duplex marmoris candidi sine capitibus, inventus
 anno 1874 in paeninsula *Taman*. Edd. L. Stephani Compte-rendu
 de la commission imp. archéol. de St. Pétersbourg 1872 p. 474

(inde F. Bechtel Inscr. des ion. Dialekts p. 402 n. 164). B. Latyschew Inscr. orae sept. Ponti Euxini II p. 169 n. 343.

Δήμαρχος Σκύθεω | ἀνέθηκεν Ἀφροδίτῃ | Οὐρανίη Ἀπατούρο¹ |
5 μεδεούση, || ἄρχοντος | Λεύκωνος Βοσπόρ[ο]² | καὶ Θεοδοσίης³.

Litteratura vulgaris Ionica. Ex titulo principis (not. 3) recte collegerunt editores, hanc dedicationem aliquanto antiquiorem esse quam n. 128. 1 Cf. Strabo XI, 2, 40 p. 495 Cas. εἰσπλεύσαντι δ' εἰς τὴν Κοροκονδαμίτιν ἥ τε Φαναγόρειά ἐστι πόλις ἀξιόλογος καὶ Κῆποι καὶ Ἑρμῶνασσα καὶ τὸ Ἀπάτουρον τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν --- ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Φαναγορείᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπίσημον. Duo igitur distinguuntur Veneris delubra, alterum prope Phanagoream in loco quī vocabatur Ἀπάτουρον (id hic intellegitur), alterum inde denominatum in ipsa urbe, ut Rhodii Iovem Atabyrium et in cacumine montis cognominis et in urbe Rhodo colebant. 2 Cf. 128⁴. 3 Cf. 128⁵. Ceterum hic solis urbibus Graecis praeesse, regno barbararum nationum n. 128, 4 sq. commemoratarum nondum potitum esse videmus Leucona, ut hic titulus ad priora illius imperii (387—347 a. Chr. cf. 129¹) tempora referendus sit.

128 Lapis quadratus, asservatus olim in ecclesia S. Gregorii in oppido *Nachitschewan* ad Tanaim sito, quo pervenisse dicebatur Theodosia; postea Petropolin translatus est, ubi exstat in museo societatis archaeologicae. Post F. Graeffium (De Inscriptionibus aliquot Graecis. Petropoli 1844 p. 23) edidit Boeckh C. I. G. Vol. II Add. p. 4040 n. 2434a (Syll.¹ 400. F. Bechtel die Inschriften des ionischen Dialekts p. 82 n. 127). Ex ipso lapide B. Latyschew Inscr. ant. orae sept. Ponti Euxini II p. 5 n. 6.

Στρατοκλῆς¹ ὑπὲρ πατρός τοῦ ἑαυτοῦ | Δεινοστράτο, ἱερησαμέ-
νου Ἀπόλλωνι Ἰητῶνι², | ἀνέθηκεν, Λεύκωνος³ ἄρχοντος Βο-

Litterae volgares Ionicae. 1 Fortasse ab hoc nomen accepit Stratoclia oppidum in Asiatica regni Bosporani parte situm (Plin. N. h. VI, 6, 18. K. Neumann, die Hellenen im Skythenlande I p. 570), ut Gorgippia a Gorgippo Paerisadis I regis socero (n. 123²). Nam Stratoclem quoque inter nobilissimos Bosporanos fuisse sacerdotium Apollinis medici indicat, quod postea gessit ipsius regis Paerisadis II filius Leuco (Latyschew II p. 13 n. 15). 2 Apollinem Panticapaei praecipue cultum praeter titulos (not. 4) nummi docent. Cf. Neumann Hell. im Skythenl. I p. 485 sqq. 3 Leuconem (I) Satyri f. intellegendum esse cum dialectus Ionica, tum genitivorum Δεινοστράτο, Βοσπόρο scriptura docet. B.

5 σπόρο⁴ | καὶ Θεοδοσίης⁵ καὶ βασιλεύοντος Σινδῶν⁶, || Τορετέων⁷,
Δανδαρίων⁸, Ψησῶν⁹.

4 Cf. Dem. XX, 29 Λεύκανα τὸν ἀρχοντα Βοσπόρου. Bospori nomine, quod reliquis Graecis oppidum Panticapaeum significat, ipsi incolae omnes Graecas regni Bosporani civitates (Panticapaeum, Nymphaeum, Phanagoriam, Hermonassam, alias) comprehendebant, excepta Theodosia. B. Cf. n. 134, 5. 6 [ἀτέλει]αν πάντων χρημάτων ἐν παντί Βοσπόρῳ. Graecorum archontes, barbarorum reges vocabantur Spartocidae saeculo quarto (n. 127, 5. 130, 3. 131, 3. 5. 132, 3. 4. 133, 2. 3. Latyschew II p. 6 n. 7. p. 9 n. 10. p. 10 n. 11. p. 13 n. 15. p. 173 n. 347. Cf. Διονύσιος ὁ Σικελίας ἀρχων 66, 7. 89, 18. 90, 8). 5 Theodosia Bospori nomine non continetur quia et a freto remotior est et a Leucone demum, cum Satyrus pater in eius oppugnatione mortuus esset (Harpocratio s. Θεοδοσία), imperio adiecta. (Dem. XX, 33.) B. Introd. in inscr. Sarmatiae. C. I. G. Vol. II p. 96. 6 Sindi in ora Ponti Euxini orientem versus a Bosporo incolebant, ubi erat caput gentis Σινδιστῆ vel Γοργυπία (Anapa) et λιμὴν Σινδιστὸς ad os amnis Hypanis (Kuban), quod nunc vocatur Bugas. K. I. Neumann Strabons Quellen im elften Buch. Lipsiae 1884 p. 19. 7 In littore orientem versus a Sindis. Boeckh Introd. p. 100. 8 Ipsi quoque vicini Sindis, in eam regionem versus quae spectat inter orientem solem et septentriones. Certe in locis demissis non longe ab Hypani fluvio eos habitasse indicat Strabo XI, 2, 41 p. 493 Cas.: Φαρνδάκης δὲ ποτε καὶ τὸν Ὑπανιν τοῖς Δανδαρίοις ἐπαγαγεῖν λέγεται διὰ τινος παλαιᾶς διώρυγος, ἀνακαθάρας αὐτήν, καὶ κατακλῦσαι τὴν χώραν. B. p. 101. 9 Prope Hermonassam urbem secundum Apollodorum apud Steph. Byz. Ψησοί. Paullo obscuriorum sedes indicat Ptolemaeus V, 9, apud quem Ψήσσιοι vocantur. B.

129 Tabula lapidis Pentelici cum anaglypho, fracta in duas partes, inventa in Piraeo. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 152 sqq. Ex Koehleri apographo minusculis litteris A. Schaefer Mus. Rhen. XXXIII p. 418 sqq. (Syll.¹ 101. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 189 n. 111). Maiusculis Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 37 n. 109 b. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 107 n. 98). Cf. quae exposuit A. Dittmar Leipziger Studien XIII p. 474 sq.

Litterae volgares Ionicae. Vs. 4. 2 multo maiores litteras habent et a reliquis octo versuum vacuo spatio dirimuntur. Reliqua omnia στοιχηδόν scripta sunt, sed praescripta v. 8—7 multo diductius quam ipsa decreta. Vs. 16 fin. ΕΙΝΠ trium litterarum locum tenent, v. 36 extr. duarum litterarum spatia vacua relicta sunt. Ubique α aut δ uncis rotundis inclusi, Λ exstat.

Σπαρτόκωι Παιρισάδηι
Ἀπολλωνίωι Λεύκωνος παισί.¹

- Ἐπὶ Θεμιστοκλέους ἄρ[χ]οντο[ς]² | ἐπὶ τῆς Αἰγῆιδος δγδδ[τ]ης πρυ-
 5 [τ]α|νείας, ἦι Λυσίμα[χ]ος Σωσιδῆ[μ]ο Ἄχαρ[ν]εὺς ἐγραμμάτευεν,
 Θε[δ]οφιλος Ἰ[Α]λιμούσιος ἐπεστάτε[ι]³· | Ἀνδροτίων Ἄνδρωνος Γαρ-
 γήτ[τ]ι[ος]⁴ [ε]ἰ[π]εν· π[ε]ρὶ ὧν ἐπέστειλε Σπάρτοκος κ[α]ί Παι-
 10 ρισάδ[η]ς καὶ οἱ πρέσβεις οἱ ἥκοντ[ε]ς π[α]ρ' αὐτῶν ἀπ[α]γγέλ-
 λουσιν, ἀποκρ[ι]ν[α]σθαι αὐ[τ]οῖς, ὅτι ὁ [δῆ]μος ὁ Ἀθηναίων
 ἐπαινεῖ Σπάρτ[ο]κον καὶ Π[α]ρισάδην, ὅτι εἰσὶν ἄνδρες [ἀ]γα[θ]οὶ
 15 καὶ ἐπ[α]γγέλλονται τῷ δήμῳ [τ]ῷ (Ἀ)[θ]ην[α]ίων ἐπιμε[λ]ή-
 σεσθαι τῆς ἐκ[π]ομπῆς τοῦ σ[τ]ι[τ]οῦ, καθάπερ ὁ | πατήρ αὐτῶν
 ἐπεμελεῖ[τ]ο⁵, καὶ ὁ [π]ηρετήσεν προθύμως τοῦ ἄν ὁ δῆμ[ος]
 δ[έ]τα[ι], καὶ ἀπαγγέλλειν αὐτοῖς τ[ο]ὺς π[ρ]έσβεις, ὅτι τ[α] ἄρ[χ]οντα
 20 ποι[ο]ῦντες οὐδενὸς ἀτυχήσ[ου]σιν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων.
 [ἐ]π[ε]ι(δ)ὴ δὲ τὰς δωρεάς διδόσασιν Ἀθηναίους, ἅσπερ Σ[τ]άυ-
 ρ[ος] καὶ Λεύκων ἔδοσαν, εἶναι [Σπαρτ]όκωι κ[α]ί Παιρισάδει
 τὰς δωρεάς⁶, ἃς ὁ δῆμ[ος] ἔδωκε Σατύρῳ καὶ Λεύκῳ⁷· καὶ
 25 στεφ[α]νοῦν⁸ χρυσῷ στεφάνῳι Παναθηναίους τοῖς μεγ[α]λοῖς

4 Apparet Leucone mortuo filios cum imperium obtinuissent legationem Athenas misisse ad confirmandam amicitiam quae patri avoque cum Atheniensibus fuerat. Atqui Diodorus XVI, 34, 6 Leuconem iam Ol. 406, 3 (354/3 a. Chr.) et XVI, 52, 10 Spartocum ipsum Ol. 407, 4 (349/8 a. Chr.) mortuum narrat. Quam difficultatem praeclare sustulit Schaefer, cum sumeret recte quidem traditum fuisse Leuconem quadraginta, Spartocum quinque, Paerisadem duodequadraginta annos regnasse, atque hunc quidem Ol. 417, 3 (340/9 a. Chr.) decessisse (Diodor. XX, 22, 4). Hinc illum initia Leuconis, Spartoci, Paerisadis computasse, sed lapsum esse quia nescivisset quod nos ex hoc titulo didicimus, Spartocum non ante fratrem, sed simul cum eo quinque annos regnasse. Tribuendos igitur Leuconis regno annos 387—347, Spartoco et Paerisadi 347—342, Paerisadi soli 342—309 a. Chr. 2 Ol. 408, 2 (347/6 a. Chr.). 3 Idem nomen est 425, 4, unde Sch. collegit utrumque plebiscitum eisdem comitiis factum allato Poll. VIII, 96 δις δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην, qui sane de prytanum, non proœdronum epistata dicit. 4 Cf. 442¹. 5 Haec sunt privilegia (δωρεαί) v. 20 commemorata; accuratiora de eis habet Dem. XX, 80 sqq. Immunitatem a Leucone concessam etiam Paerisadem servasse testatur Dem. XXXIV, 36. Sch. 6 Cf. 57². 7 Leuconi (nam de Satyro nihil amplius scimus) civitas et immunitas decreta erat, unaque cum eo filiis quoque (Dem. XX, 29 sqq.), quibus nunc ea privilegia confirmantur. Sch. 8 Quod et hic et infra (v. 26 ποιέσθαι. v. 29 ἀναγορεύειν. v. 36 ἀναγορεύειν. v. 39 διδόναι) praesentis, non aoristi infinitivus

ἀπὸ χιλίων δραχμῶν | ἐκάτερ[ο]ν· [ποιεῖ]σθαι δὲ τοὺς στεφά-
 νους τοῖς ἀθλοθέ[τας] τῷ προτέρῳ ἔτει Παναθηνα[ί]ων τῶν με-
 γ[ά]λων⁹ κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου | τὸ πρότερον ἐψηφισμένον
 30 Λεύκωνι· καὶ ἀναγγορεύειν ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων |
 Σπάρτοκον καὶ Παιρισάδην τοὺς Λεύκωνος | παῖδας ἀρετῆς καὶ
 εὐνοίας ἕνεκα τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων· ἐπειδὴ δὲ
 35 τοὺς στεφ[ά]νους ἀνατιθέασι¹⁰ τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Πολιάδι, || τοὺς ἀθ-
 λοθέτας εἰς τὸν νεώ¹¹ ἀνατιθέναι τοῖς στεφάνους ἐπιγράψαντας
 "Σπάρτοκος | καὶ Παιρισάδης Λεύκωνος παῖδες ἀνέ-
 θεσα[ν] τῇ Ἀθηναίᾳ¹² στεφανωθέντες ὑπὸ τοῦ δῆ-
 40 μ[ο]υ τοῦ Ἀθηνα[ί]ων". τὸ δὲ ἀργύριον διδόναι τοῖς ἀθλο-
 θέταις εἰς τοὺς στεφάνους τὸν τοῦ | δήμου ταμίαν ἐκ τῶν εἰς
 τὰ κατὰ ψήφισματα | τῷ δήμῳ με[ρ]έ[σ]οι¹³ εἶναι¹³
 παραδοῦναι τοὺς ἀποδέκτας¹⁴ τὸ εἰς [τ]οὺς στεφ[ά]νους ἐκ τῶν
 45 σ[τ]ρ[ο]γματικῶν χρ[η]μάτων. ἀναγ[ρ]άψαι δὲ τὸ ψήφισμα τόδε
 τὸ γ γραμματέα τῇ[ς] | βουλῇ ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι πλη-
 [σ]ίον τῆς Σατύρου καὶ Λεύκωνος· ἐς δὲ τὴν ἀν[α]γραφὴν δοῦναι
 τὸν ταμίαν τοῦ δήμου τριά[χ]οντα δραχμάς. ἐκαινέσαι δὲ τοὺς
 50 πρέσβει[ς] || Σῶσιν καὶ Θεοδόσιον¹⁵, ὅτι ἐπιμελοῦνται [τῶ]ν ἀφι-
 κ[ν]ουμένων Ἀθήνηθεν εἰς Βόσπορον, [κα]ὶ καλέσαι αὐτοὺς ἐπὶ

usurpatur, id indicio est non semel, sed quarto quoque anno Panathenaeis magnis Leuconis filios corona aurea ornari. D. (Cf. etiam not. 9. 40. 48.) Quid quod inferiore aetate adeo quotannis repetitos esse eiusmodi honores discimus ex n. 842, 84 sqq. 9 Mira dicendi ratio, si una proximu Panathenaea intellegerentur; quae cum incidant in Ol. 408, 3 (846/5 a. Chr.), ipse Themistoclis annus, quo haec decreta sunt, esset proximus ante eas ferias. Quare haec in universum de quavis Panathenaeide intellegenda sunt. 40 I. e. consecrare solent (Cf. not. 8. 9. 43). D. 44 Inde ab a. 863 a. Chr. nomina in -ως (masc. et fem.) accusativum sing. hunc unum noverunt. Cf. K. Meisters Grammatik der att. Inschr. ed. 2 p. 404 not. 954. 42 In sollemni dedicationis formula retinetur scriptura nominis antiquior, cum in ipso decreto v. 34 ea sit qua tum iam una in sermone cotidiano utebantur. 43 In reliquum tempus pecuniae semper a quaestore populi numerabuntur, proximis vero Panathenaeis ab apodectis; vide discrimen infinitivorum διδόναι et παραδοῦναι (not. 8). D. 44 Nondum igitur munus quaestoris aerarii militaris erat, quod a Lycurgo demum institutum videtur. Sch. 45 Fortasse hic cognatione attingebat regiam familiam et iam apud Leuconem multum valuerat, ut ab eo nomen traxisse conicias urbem Theodosiam (cf. 428¹, 433²). Nam scholiastae Demosthenis (p. 477, 24 Dindorf), qui eam aut a sorore aut ab uxore Leuconis nominatam refert, mea quidem sententia nihil tribuendum est.

ξένια εἰς τὸ πρυτ[αν]εῖον εἰς αὔριον. περὶ δὲ τῶν χρημάτων
 55 τῶν [δφ|ει]λ[ο]μένων¹⁶ τοῖς παισὶ τοῖς Λεύκωνος δ[ι]π[ρω]ς¹⁷ || αἶν
 ἀπολάβωσιν χρηματίζει τοὺς προέδ[ρο]ς | οἱ] (αἶν) λάχωσι προε-
 δρεύειν ἐν τῷ δήμῳ [τῇ | δγ]δότη ἐπὶ δέκα¹⁸ πρώτων μετὰ
 τὰ ἱερά, δ[ι]π[ρω]ς αἶν] ἀπολ[ο]γ[ο]ντες τὰ χρήματα μὴ ἐγκαλῶσ[ι]
 60 τῷ | δ]ήμῳ τῷ Ἀθηναίων. δοῦναι δ[ὲ] τὰ]ς ὑπ[ε]ρ[ε]σ[ι]α]ς δ[ι]ς
 αἰτοῦσι Σπάρτοκος καὶ Παιρις[άδης, τ]οὺς δ[ὲ] π[ρ]ο[ε]δ[ρο]ς ἀπο-
 γράφει τὰ δνόμα[τα τῶν | ὑπ]ηρ[ε]σι[ω]ν ὧν αἶν λάβωσιν τῷ γραμ-
 μα[τεῖ τῇ]ς β[ου]λῆς· οὗς δ' αἶν ἀπογράφωσιν εἶνα[ι ἐν τῷ] | τ[ε]-
 65 ταγμένῳ¹⁹ ποιῶντας ἀγαθὸν ὅτι [αἶν δύνω]νται τοὺς παῖδας
 τοὺς Λεύκωνος. Π[ο]λύευκ[τ]ος²⁰ Τιμοκράτους²¹ Κριωεύς εἶπε·
 τὰ [μὲν ἄλλα χ[α]θ]άπερ²² Ἀνδροτίων, στεφανῶσα[ι δὲ καὶ Ἀπο-
 λ]ώνιον²³ τὸν Λεύκωνος ὅν ἐκ τῶ[ν-----]

16 Pretium frumenti esse videtur, quod Athenienses a Leucone emerant.
 Sch. 17 ΟΓ. 18 Sc. Ἐλαφηβολιῶνος. Consueta in hac re formula,
 ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ, hic locum non habet, quia hoc decretum ante ipsa
 Dionysia factum erat, ita ut proxima contio sit ἡ ἐν Διονύσου ἐκκλησία, primo
 post ferias die, in qua non licebat cum populo agi nisi de Bacchi sacris.
 Post eam vero illo anno duas extraordinarias contiones Demosthenis roga-
 tione in duodevigesimum et undevigesimum Elaphebolionis diem constitutas
 scimus (Aesch. II, 64) quibus de pace cum Philippo facienda deliberaretur.
 Quarum in priore ut etiam de pecuniis illis reddendis agatur hic consti-
 tuitur. Sch. 19 Cf. 33¹⁴. 20 Supplevit K. Fuhr Mus. Rh. XXXIII p. 607
 ex Dem. XLII, 44, ubi testis recensetur Πολύευκτος Κριωεύς. Dem. XXI, 439,
 ubi pater et filius una inter Midiae adiutores nominantur, attulit J. E. Kirchner
 Festschrift zur Jubelfeier des Friedrich-Wilhelmgymnasiums p. 92 n. VIII,
 qui idem observavit, ad eundem Timocratem sine dubio spectare C. I. Att.
 II, 1303: [Τ]ιμοκράτης Ἀντιφῶντος Κριωεύς ἀνέθηκε]. 21 Pater socius
 Androtionis est, in quem Demosthenes orationem XXIV habuit. Sch.
 22 ΔΑΠΕΡ. 23 Praeterea nusquam commemoratur. Eum imperii partici-
 pem non fuisse ex prioris decreti argumento apparet.

130 Basis inventa Panticapaei (*Kertsch*), ubi hodie quoque
 exstat. Edd. L. Stephani *Compte-rendu* 1875 p. 87 (F. Bechtel
Inscr. des ion. Dialekts p. 79 n. 448). B. Latyschew *Inscr. Gr.*
orae sept. Pont. Eux. II p. 7 n. 8. Cf. quae de titulo exposuerunt
 A. Schaefer *Mus. Rhen.* XXXVIII p. 340. L. Stephani *Compte-*
rendu 1876 p. 8. 223.

Φαινίππου ἀνάθημα ὑπὲρ τοῦ | ἀδελφοῦ Ἄρτε[μ----- τοῦ
 -----|---]ο, ἄρχοντας Παιρισάδε[ος¹ Θεοδο]σίης² καὶ βασιλεύον-
 5 τος Σινδ[ῶν || καὶ Μαῖτῶν]³ καὶ Θατέων.

Litterae Ionicae volgares. 4 Paerisades I Leuconis f. 2 Cf. 428⁵. Bosphori nomen hic non fuisse cum spatii rationes doceant, rectissime Sch. statuit per illos quinque annos (347—342 a. Chr.), quos Paerisades cum fratre natu maiore Spartoco una regnaverit (429¹), hunc Bosphoro, illum Theodosiae praefuisse. 3 Cum priores editiones nihil nisi Σινδ[ῶν] καὶ Μαῖτῶν hic haberent, L. initio versus 5 complures litteras erasas esse observavit, et supplevit nomen in aliis titulis hoc loco obvium (432, 5. 433, 3. Latyschew II p. 9 n. 40, 5. p. 40 n. 44, 5. p. 43 n. 45, 4. p. 473 n. 347, 4). Videntur Leuconis filii cum Graecarum civitatum regimen ita divisissent ut maiori natu fratri longe maior pars cederet, regnum barbarorum a patre relictum coniunctim tenuisse.

131 Lapis calcarius in quattuor partes fractus, inventus in ecclesia vici *Akden-gissowka*, inter oppida *Temrjuk* et *Taman*. Ex Koehleri et Koeppeni apographis ed. Boeckh. C. I. G. 2417. (Syll.¹ 402; F. Bechtel Inschriften des ion. Dialekts p. 403 n. 465). Duo fragmenta lapidis, versuum 4—3 sinistras partes et 4—6 integros continentia, quae nunc in oppido Iekaterinodar asservantur, exscripsit E. Felycin, cuius exemplo usus totum titulum denuo ed. B. Latyschew Inscr. Gr. orae sept. Ponti II p. 469 n. 344.

Ξενοκλείδης Πόσιος ἀνέθηκε | τὸν ναὸν Ἀρτέμειδι Ἀγροτέραι, |
 ἄρχοντας Παιρισάδους¹ τοῦ | Λεύκωνος Βοσπόρου² καὶ Θεοδο-
 5 σίης καὶ βασιλεύων Σινδῶν | καὶ Τορετῶν καὶ Δανδαρίων.

Litteratura Ionica; ΟΟΩ reliquis litteris minores. 4 342—309 a. Chr. Cf. 429². 2 De eis quae sequuntur cf. titulum 428 cum notis 4—8.

132 Marmor candidum, inventum in oppido *Taman*, exstat Petropoli in museo Imperiali. Ex Koehleri Petropolitani apographo post alios ed. Boeckh C. I. G. 2448 (Syll.¹ 403. F. Bechtel Inschriften des ion. Dialekts p. 403 n. 466). Ex ipso lapide B. Latyschew Inscr. Gr. orae sept. Ponti II p. 474 n. 345.

Litteratura Ionica. ΟΟΩ reliquis litteris paullo minores.

Μήστωρ Ἰπποσθένης ὑπὲρ τοῦ πατρὸς | ἀνέθηκε Ἀπόλλωνι¹,
ἀγωνοθετήσας, | ἄρχοντος Παιρισάδου² Βοσπόρου | καὶ Θεοδο-
5 σίης καὶ βασιλεύοντος Σινδῶν || καὶ Μαϊτῶν³ πάντων.

1 De Apollinis apud Bosporanos cultu cf. 128². 2 Etsi hunc titulum paullo recentiore esse quam n. 131 probabile est (cf. not. 3), tamen item ad Paerisadem I Leuconis filium spectare ex nominis flexione apparet. Nam recentiorum regum titulos omnes genetivum Παιρισάδου habere observavit Koe. 3 Cf. Strabo XI, 2, 11 p. 495 Cas. τῶν Μαιωτῶν δ' εἰσὶν αὐτοὶ τε οἱ Σινδοὶ καὶ Δανδάριοι καὶ Τορέται καὶ Ἄγροι καὶ Ἀρρηχοί, ἐπὶ δὲ Τάρπητες Ὀβιδιακηνοὶ Σιττακηνοὶ Δόσκοι, ἄλλοι πλείους. Iam cum n. 131, 5. 6 tres modo ex his gentibus, hic omnes Maitae Paerisadis imperio subiecti dicantur, iure B. hunc titulum illo recentiore iudicavit; contra n. 133 posteriorem etiam esse, quia praeter Maïtas ibi accederent Thatenses.

133 Monumentum cum duabus statuīs sine capitibus, ad littus lacus Temrjukiani in isthmo qui eum a sinu Tamanico dividit. In basi (nunc Petropoli in museo asservata), quae olim statuas coniunctas sustinebat, titulus exstat quem edidit Koehler Dissertation sur le monument de la Reine Comosarye, Petropoli 1805. tab. I, et ex eius exemplo post alios Boeckh C. I. G. 2449 (Syll.¹ 404). Ex lapide Dubois Voy. Caucas. atl. ser. IV tab. 26 c n. 6. L. Stephani Antiqu. Bosp. Cimm. II n. V (F. Bechtel Inschriften des ion. Dialekts p. 103 n. 167). B. Latyschew Inscr. Gr. orae sept. Ponti II p. 173 n. 346 cum Addendis p. 340.

Κομοσαρύη¹ Γοργίππου² θυγάτηρ, Παιρισάδου³ γ[υ]νὴ, εὐξα-
μένη | ἀνέθηκε ἰσχυρῶι θεῶι⁴ Σανέργει καὶ Ἀστάραι⁵, ἄρ-

Litteratura Ionica vulgaris. 1 C. I. G. 2853, 29 Καμοσαρύη Bithyniae regina est, quae cum nomen manifesto idem sit, ex regia Bosporanorum familia fuisse videtur. B. 2 Cf. Dinarch. I, 43: ἡ τὸ χαλκοῦς ἐν ἀγορᾷ στήσαι Παιρισάδην (codd. Βιρισάδην) καὶ Σάτυρον καὶ Γόργιππον τοὺς ἐκ τοῦ Πόντου τυράννους, ubi intellegendum esse Paerisadem I qui tum regnum Bospori tenebat cum Satyro filio natu maximo et Gorgippo socero demonstravit Boeckh Introd. p. 92. Eundem esse Gorgippum Satyri f. apud Poly-aenum VIII, 55 coniecit Koe. probante B. Neque dubium quin ab eo condita sit Gorgippia urbs Sindorum (128⁶). 3 Cf. 132². 4 ἰσχυροῖς θεοῖς K., ἰσχυρῶ θεῶ (‘valido et divino’) Boeckh. Qui ut recte violentam et superfluum numeri mutationem reiecit, sic iniuria adiectivum pro substantivo posuit, id quod primus monuit K. Keil Zur Sylloge inscr. Boeot. p. 645. Nam de θεῶι pro θεῶι nulla est dubitandi causa, cum altera saeculi

χοντος Παιρισάδους | Βοσπόρου καὶ Θεοδοσίας καὶ βασιλεύοντος
[Σινδ]ῶν καὶ Μαϊτῶν π[ά]ντων | καὶ Θατέων⁶.

a. Chr. quarti parte ubique frequentissima fuerit scriptura ei pro ε vocali insequente. Cf. K. Meisterhans Grammatik der att. Inscr. ed. 2 p. 35 sqq. 5 Utrumque nomen barbarum esse contra Rochettium (qui 'Εχαέργει et 'Αστε-πλαζι emendare ausus erat) iure monuit K. probante B. Neque improbabile est, e Syria horum deorum cultum repetendum esse, quia 'Αστάραν certe Astarten esse admodum veri similiter coniecit B.; de Sanergis nomine quae disputavit idem nimis incerta videntur. Steudingius in Roscheri Lex. myth. I p. 2866 eundem intellegit deum qui alibi Σάνδων aut Σάνδης appellatur. 6 θατέ(ρ)ων emendaverat K. infelicissime. Thatensium gentem in Asiatica regni Bosporani parte fulsae demonstravit B. Introd. p. 102 sqq. cum videret apud Diodorum XX, 22, 4 'Αριφάρνης ὁ τῶν Θατέων (pro Θρακῶν) βασιλεὺς emendandum esse, praesertim cum Θάτης flumen in huius reguli finibus commemoretur.

134 Tabula marmoris candidi fracta a dextra et ab angulo sinistro inferiore, inventa anno 1864 in summo monte Mithridatis prope oppidum Panticapaeum (*Kertsch*). Exstat Petropoli in museo imperiali (Ermitage). Edd. L. Stephani *Compte-rendu de la Commission Impériale archéologique* 1865 p. 207 n. 3. B. Latyschew *Inscr. orae sept. Ponti* II p. 4 n. 4. (Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 260 n. 339).

-----ωι Διον[υσίου] Πειρα[εῖ προξενία].

Παιρισάδης¹ καὶ παῖδες -----ωι | Διονυσίου Πειραεῖ² καὶ
5 [ἐκγόνους] | ἔδοσαν προξενίαν καὶ ἀτέλει||αν πάντων χρημάτων
ἐν παν]τι Βοσπόρω³, αὐτοῖς κα[ὶ] σύμπασι⁴ τῶν τούτων, καὶ

Litterae Ionicae volgares. 4 Paerisades I Leuconis f. (342—309 a. Chr., cf. 129¹, 132²). St. Posteriori parti imperii vindicandum videtur hoc privilegium, quia filios regiae potestatis aliqua ex parte hic participes videmus. Fuerunt Satyrus, Prytanis, Eumelus, qui deinceps post patrem regnaverunt (Boeckh C. I. G. II p. 93). 2 Cf. Strabo XII, 3, 44 p. 547 Cas. φησι δ' αὐτὴν (τὴν Ἀμισόν) Θεόπομπος πρῶτος Μιλησίους κτίσαι, — τρίτον δ' ὑπ' Ἀθηνοκλέους καὶ Ἀθηναίων ἐποικισθεῖσαν Πειραιᾶ μετονομασθῆναι. Amisenum hic agnovit St.; ac de Atheniensi (quae est opinio Micheli) propterea cogitari nequit quia is peregre ethnico, non demotico significatus esset. 3 Cf. 128⁴. 4 Supplevi. [χρήμασι]ν St., contra quem L. recte monuit ἀτέλειαν χρημάτων χρήμασιν dici non licere. Ipse L. [θεράπουσι]ν. At num immunitatem nominatim servis datam, filiis aliisque hominibus qui proxima necessitudine illum

ε[ἴσπλουν | καὶ ἔ]κπλουν καὶ πολέ[μου καὶ εἰ]ρήνης] ἀσυλεῖ κα[ὶ
ἀσπονδεῖ].

attingerent negatam credibile est? Cf. n. 474, 7 sqq.: ἀτέλειαν ὧν ἂν αὐτὸς
εἰσάγῃ ἢ ἐξάγῃ ἢ παῖδες ἢ δδελφοὶ οἷς κοινὰ τὰ πατρῶα ἢ θεράπων.

135 Fragmenta duo tabulae lapidis Pentelici, inventa in arce
Athenarum. Sinistrum (a) ed. Koehler C. I. Att. II, 444, dextrum (b)
adiunxit A. Nikitsy, Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 57
(Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 48).

-----ο----- | ... κράτης κα.....|. .ν ὑπὸ τῶν
λ[ι]στῶν· ἐψηφίσθαι τῇ | β[ο]ουλῇ, τοὺς π[ρ]οέδρους, οἱ ἂν λά-
5 χωσ[ι]ν] προεδρεύειν ἐν τῷ δήμῳ εἰς τῇ|ν πρ[ώ]την ἐκκλ[η]σίαν,
χρηματ[ί]σαι [πε]ρὶ τ[ι]ούτων, γνῶ[μ]ην δὲ ξυμβ[α]λλεσθαι | [τῇς]
βουλῆς εἰς τὸν δῆμ[ον], ὅτι δοκεῖ | [τῇ] βουλῇ, ἐπ[α]ινέσαι μὲν
10 Κλέομιν || [Ἀπολ]λοδώρου [Μηθ]υμναῖον¹, ἐπειδὴ κ[ι] [α] τοῦς
ἀλόντα[ς] ὑπ[ὸ] τῶν ληιστῶν ἐλ[ύ]σατο καὶ ποιεῖ [δ]τι δύναται
ἀγαθὸ[ν] τὸν δῆμ[ον] τὸν Ἀ[θ]ηναίων· καὶ εἶναι | [αὐτὸν] πρὸς ἔξον
15 [x]αὶ εὐεργέτην αὐτ[ῶν] καὶ ἐκγόν[ου]ς τοῦ δῆ[μου] τοῦ Ἀθη-
ν[αίων]-----]

Litterae vulgares Ionicae dispositae στοιχηδόν. 4 Cf. Isocr. Epist.
VII, 8 (346 aut 345 a. Chr.) ἀκούω δὲ Κλέομιν τὸν ἐν Μηθύμνῃ ταύτην ἔχοντα
τὴν δυναστείαν περὶ τε τὰς ἄλλας πράξεις καλὸν κάγαθόν εἶναι καὶ φρόνιμον, καὶ
τοσοῦτον ἀπέχειν τοῦ τῶν πολιτῶν τινὰς ἀποκτείνειν ἢ φυγαδεύειν ἢ δημεύειν τὰς
οὐσίας ἢ ποιεῖν ἄλλο τι κακόν, ὥστε πολλὴν μὲν ἀσφάλειαν παρέχειν τοῖς συμ-
πολιτευομένοις, κατάγειν δὲ τοὺς φεύγοντας κτλ. Athen. X p. 442 f ἐν δὲ τῇ
πεντηχοστῇ ὁ Θεόπομπος περὶ Μηθυμναίων τάδε λέγει· — ἔπαυσεν οὖν
αὐτοὺς τούτων Κλεομένης ὁ τύραννος. N. Discrimen nominis ad librariorum
potius qui hypocoristicum ceteroqui inauditum ignorantes tritissimum nomen
primitivum eius loco reponerent, quam ad scriptorem rettulerim. Cammyr
Mytilenaeorum tyrannum (Dem. XL, 37) a Corai aliisque cum hoc Methym-
naeo confusum recte ab eo distinguit N. Praeter nominis formam, quam
tentare temerarium est, et diversam patriam non neglegendum est, illum
Atheniensium inimicum dici (v. 4257) et ab eis 347/6 a. Chr. imperio priva-
tum esse fere eodem tempore, cum Cleomin paullo post etiam Methymnae
praefuisse ex Isocratis epistula et Atheniensibus acceptissimum fulsse ex hoc
titulo discamus.

136 Fragmentum marmoris Pentelici inventum Athenis in arce ut videtur. Ed. Koehler *Hermæ* XXVI p. 43. C. I. Att. IV, 2 p. 62 n. 198c. Cf. quae de titulo disputavit A. Behr *Hermæ* XXX p. 447 sqq.

-----ις|.....αυ.....|
 [τ]ῶν [προέδ]ρων ἐπεψήφισε
 5 ...]ς ἐκ Κε[ρ]αμέ[ω]ν·]ς [Λα]κιάδης [εἰ]πε[ν· | περὶ ὧν
 οἱ ἡρημ]ένοι ὑπὸ τοῦ δῆμ[ο]υ λ[έ]γουσιν ἐπὶ τῇν] ἐπισκευῇν τοῦ
 ἀγά[λ]μα[τος τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Νίχης¹ ἣν ἀνέ[θ]εσαν² | [Ἀθηναῖοι
 10 ἀπὸ] Ἀμβρακιωτῶν³ κα[ὶ] τῆς ἐν || [Ὀλπαις στρατι]ᾶς⁴ καὶ τῶν
 ἐπαν[αστ]ά(ν)τ[ων⁵ τῷ δῆμῳ τ]ῷ Κερκυραίων⁶ [καὶ ἀπ']
 Ἀν[ακτοριῶν⁷, δεδ]όχθαι· τῇ βο[υλῇ] :: | [... προσ]α[γα]γεῖν

Litterae volgares Ionicae dispositae στοιχηδόν. Supplementa v. 7 init. 10 fin. 41. 42 init. Behrii sunt, reliqua Koehlerii. Intra annorum 350 et 320 spatium haec incisa sunt. 1 Cf. C. I. A. II, 839 ἐπὶ Διοκλέους ἀρχontos Σκιροφοριῶνος· λόγος τῶν αἰρεθέντων ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν καθάρσιν καὶ τὴν ἐπισκευὴν τῶν ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ. B. 2 Quae proxime sequuntur ipsius tituli dedicatorii verba esse monuit K. Monumentum, quod post medium saeculum quartum reficiebatur, post aestatem anni 425 a. Chr. dedicatum esse demonstravit B. (cf. not. 3—7). 3 Ab eorum cum Amphilocho et Acarnanibus discidio omnium horum certaminum initium ortum erat (Thuc. II, 68. III, 405, 4). Hieme 426/5 a. Chr. duplici proelio ad Idomenas et ad Olpas ab Atheniensibus et Amphilocho et Acarnanibus duce Demosthene victi erant magna cum caede eorum (Thuc. III, 408, 3. 444, 3. 442, 3. 5). His igitur merito princeps locus tribuitur in hostium superatorum recensu. K. 4 Exercitus Peloponnesiorum qui Eurylocho duce cum Ambraciotis se coniunxerat et ad Olpas victus erat (Thuc. III, 406, 3). Quo in proelio cum Eurylochos caesus esset, Menedaios successor eius secreto cum Demosthene pactus Ambraciotas deseruit (Thuc. III, 409, 4). 5 Suppl. B. utrum v. 40 fin. ANT an AMT sit non dispici refert K. 6 Corcyraeos qui paucorum imperio favebant patria expulsos bello Amphilochico interfuisse statuit K., et Thucydidi vitio vertit quod eam rem silentio pressisset. Sed Behrii supplementum iam docet, longe alia de re hic dici, nempe de eis optimatibus qui in insulam reduces in Istone monte consedisent (Thuc. III, 85, 3. 4. IV, 2, 3) a Corcyraeis Atheniensium ope expugnatis (Thuc. IV, 46). Quae res cum aestate anni 425 a. Chr. gesta sit, semenstri fere spatio post bellum Amphilochicum, vides hic diligenter observari temporis ordinem. 7 Cf. Thuc. IV, 49, 4 καὶ οἱ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι καὶ Ἀχαρνᾶνες ἀμα τελευτῶντος τοῦ θέρους (425 a. Chr., alligato post ea quae Corcyrae gesta erant, cf. not. 6) στρατευσάμενοι Ἀνακτόριον Κορινθίων πόλιν, ἣ κεῖται ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, ἔλαβον προδοσίᾳ· καὶ ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀχαρνᾶνες οἰκήτορες ἀπὸ πάντων ἔσχον τὸ χωρίον. B., qui Ἀνακτορίων scribit. Sed cf. n. 7, 30. 420, 7. 482, 4. 6. I. G. Sept. III, 516, 3.

αὐτοὺς εἰς [τὸν δῆ]μον[ν |] εἰ[ς] τὴν πρώτην ἐκ[κλη-
 15 σ]αν [κ]αὶ χρηματ[ι]σαι, γνώμην δὲ ἐυ[ν]βάλλ[ε]σαι τῆς βουλ[ῆ]ς
 εἰς τὸν δῆμον, [στι] δ[ο]κε[ῖ | τῇ βουλῇ, περὶ] τε τῆς θυσί[α]ς
 τῇ[ι] θε[ῶ]ι | θῦσαι τὴν ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἀρε[σ]τήριον⁸
 20 ὑπὲρ τοῦ δ[ή]μου, [ἐ]πει[δ]ὴ ὁ ἐξη[γ]η[τ]ῆς]ς ἀργύ-
 ριον τοῦ [...] δ[ή]μου δοῦ[ναι] ἐκ τῶν κατὰ
 ψηφίσματα ἀν[α]λισ[χο]μένων]

8 Si quando necessitate urgente aliquid mutatum erat in aedibus aut aliis rebus consecratis, ne animus dei offenderetur, sacrificium ei offerri solebat, quod vocabatur ἀρεστήριον (C. I. A. II, 403, 46. 405 b, 46). Hesych. ἀρέσασθαι· ἱλάσασθαι, ἀρεστὸν ποιῆσαι. ἀρεστήριον· ἱερεῖον, καὶ θῦμα. Aesch. III, 446. K.

137 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 479. Koehler C. I. Att. II p. 408 n. 415 b (Syll.¹ 405).

.....ι[λ]..... | Ἀθηναίων κα[.....]
 | .δω]ρειῶν ο[.....] | .τὸν δῆμον τ.
 5 || καὶ τοὺς συν[.....] | α τοῦ-
 των μετ[.....] | εἰ πρὸς τὸν δῆμον[.....]
 [...] του εὐνοί[.....] ἀγ[α]θ[ὸ]ς περὶ Ἀθηναίους...
 10|.]ρου πράττει [.....] | .μετὰ τοῦ δήμου
 [τοῦ Ἀθην]αίων, δ[ε]κα[ς] δ[ὲ]ν εἰδῶσιν ἅπαν[τε]ς δ[τ]ι ὁ δῆμος [ὁ |
 Ἀ]θηναίων ἀποδίδωσιν χάριτας μ[ε]γ[α]λάς τοῖς εὐεργετοῦσιν
 15 εἰαυτ[ὸ]ν[ν]¹ καὶ διαμένουσιν ἐπὶ τῆς εὐνοί[α]ς τοῦ δήμου, εἶναι
 Πεισιθίδην Π[ε]ισ[ι]θ[ι]δ[ε]ῖδου Δήλιον Ἀθηναῖον αὐτ[ὸ]ν καὶ ἐκγό-
 νους αὐτοῦ πλὴν τοῦ πε[μ]φθ[έν]τος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν τῆς
 20 π[ε]λ[ο]ν[ε]σ[ε]ως καὶ Πεισιθίδου ἀνελεῖν αὐ[τὸ]ν· γράψασθαι δὲ αὐτὸν
 δήμου κα[ὶ] | φ]υλῆς καὶ φρατρίας ἧς ἂν βούληται[ν] ὧν οἱ νό-
 μοι λέγουσιν· τοὺς δὲ πρ[ο]τ[ε]ράναι[ς] δοῦναι περὶ αὐτοῦ τὴν [ψ]-

Litterae Ionicae volgares στοιχηδὸν dispositae. Ex scripturae genere Koe. paulo post medium saeculum a. Chr. quartum haec incisa collegit monuitque, anno 344 aut 343 a. Chr. apud Amphictionas Delphicos de Delo inter Athenienses et Delios litigatum esse (H. Sauppe Or. Att. II p. 285 sqq.). Pisithides princeps eius factionis quae Atheniensibus favebat fuisse videtur ut ante Pythodorus (n. 88), sed cum Delii Athenienses tutela templi privare conarentur (ut iam anno 376 a. Chr. fecerant, cf. 86 not. 47. 40) patria expulsi erat. 4 Cf. 433⁴.

35 φ]||ον τῷ [δ]ήμῳ εἰς τὴν πρώτην ἐκκλ[η]σ[ι]αν· ἀναγράφαι δὲ τὸδε
τὸ ψήφισ[μ]α εἰς στήλην λιθίνην τὸ(γ) γραμματ[έ]α τ]ὸν κατὰ
πρυτανεῖαν καὶ στήσα[ι | ἐν] ἀκροπόλῃ²· εἰς δὲ τὴν ἀναγρα-
30 φ[η]||ν τῆς στ[ή]λης δότω ὁ ταμίαις τοῦ δή[μ]ου τ]ριά[χοντ]α δραχ-
μάς. εἰάν δέ τις | ἀπο]κτ[ε]ν[ε]ι³ Πεισιθείδην, πολέμ[ι]ος ἔσ]τω
τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων κ[α] | ἢ π[ό]λ[ι]ς ἡ ὑποδεξαμένη τὸν
35 ἀποκτ[ε]ν[ε]ιντα. ὅπως ἂν δὲ μὴ ἀπορῇται τ[ρ]οφῆς⁴ Πεισιθείδης
ἕως ἂν κατέλθ[η] | εἰς Δῆλ[ον], τὸν ταμίαν τοῦ δήμου τ]ὸν ἀεί
τ]αμ[ι]εύοντα διδόναι Πεισ[ι]θείδῃ δραχμὴν τῆς ἡμέρας ἐκ τῶ[ν]
40 || κατὰ ψηφ[ι]σματα ἀναλίσκομένων τ[ῶ]ι δήμῳ· ἐν δὲ τοῖς νο-
μοθέταις τ]οῖς προέδ[ροι]ς οἱ ἂν προεδρεύωσιν | καὶ τὸν ἐπ[ι]-
45 σ[τά]την προσνομοθετῇ[σαι]⁵ τὸ ἀργ[ύ]ριον τοῦτο μερίζειν τ[ῶ]ς
ἀποδ[έ]χτας τῷ ταμίᾳ τοῦ δήμ[ου] εἰς τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον·
ὁ δὲ τ[α]μ[ι]ας ἀποδ[ό]τω Πει[σι]θείδει κατὰ | τὴν πρυτ[α]ν[ε]ίαν
ἐκάστην. εἰάν δὲ (μ)[η]⁶ ἐπιψηφ[ι]σωσιν οἱ [πρ]όεδροι καὶ [ὁ ||
50 ἐπιστά]της τῶν νομοθετῶν, ὀφείλ[ε]τω ἕκαστος αὐτῶν Χ δραχμάς
ἑρὰς | [τῇ Ἀθην]ᾷ.

Ὁ δῆμος

Ο δῆμος

2 Cf. 498. 3 KT.. N —. 4 Supplevi. τ[ε]ν[ε]ι δὲ Πεισιθείδης Koehl.
articulo praeter morem addito. 5 Lege constitutum erat, quatenam omnino
impensarum genera ex illis pecuniis (ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλι-
σκομένων τῷ δήμῳ) fieri liceret. Quibus cum alimenta Pisithidi decreta
non continerentur, legi hoc addi debebat, id quod nomothetis mandatur.
Cf. I. G. Sept. III, 694, 437 sqq. εἰ δὲ καὶ διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται, ταξάντων
οἱ διορθωτῆρες εἰς τοὺς νόμους, καθὼς καὶ δέη τὸ ἀργύριον χειρίζεσθαι (Corcyrae).
Aliter Hartel Studien über att. Staatsr. p. 435. Ceterum proedri nomothe-
tarum commemorantur in lege apud Demosthenem XXIV, 33. 6 ΔΕΓ.

138 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd.
Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 404. 415. Sauppe Inscr. Maced. quattuor
p. 47 sqq. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 415.
(Syll.¹ 406. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 493 n. 413.
Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 408 n. 99). Cf. F. Reuss Mus.
Rh. XXXVI p. 164 sqq.

Litterae Ionicae vulgares dispositae στοιχηδόν. — Arybbas cum a. 357
a. Chr. mortuo Neoptolemo fratre regnum Molossorum obtinisset, a Philippo
imperio privatus est aut Ol. 109, 3 (342/1 a. Chr.), quo tempore Diod. XVI,
72, 4 eum mortuum narrat (cum Iustinus VII, 6, 42 recte dicat 'in exilio con-
sensit'), aut certe circa id tempus (Schaefer Dem. II² p. 425 propter [Dem.]

[---- ἐπειδὴ ----- ἡ πολιτ]εία ἡ δοθ[εῖ]σα [τῷ πατρ¹ κα]ῖ
 τῷ πάππῳ² κα[ὶ αἱ ἄλλαι δ]ωρεῖαι³ ὑπάρχ[ο]υσ[ι καὶ α]ῖ⁴ τῷ
 5 καὶ τοῖς ἐκγόνο[ις] [κα]ῖ εἰσι κύ[ρ]οιαι⁴. ἐπιμε[λ]εῖσθαι | δὲ Ἀρύβ-
 βου, ὅπως ἄμ μηδὲ[ν ἄ]δικῆται, τὴν βουλὴν τὴν ἀεὶ βουλευ-
 10 ουσαν καὶ τοὺς στρατηγούς τοὺς ἀεὶ στρατηγ[ο]ύντας καὶ ἐάν τις
 ἄλλο[ς] που Ἀθηναίων παρατυγχάνει. εἶναι δὲ αὐτῷ πρόσδοιν
 15 καὶ πρὸς βουλὴν καὶ πρὸς | δῆμον ὅταν δέηται, καὶ τοῦ[ς] πρυ-
 τάνεις οἱ ἂν πρυτανεύουσιν ἐπιμελεῖσθαι ὅπως | ἂν προσόδου
 τυγχάνει. ἀνα[γ]ράψαι δε τόδε τὸ ψήφισμα | τὸ γ γραμματέα τῆς
 20 βουλῆ[ς] ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ κα[τα]θεῖναι ἐν ἀκροπόλει· εἰς |
 δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλ[η]ς δότω ὁ ταμίης τοῦ δήμου | ΔΔΔ
 25 δραχμὰς ἐκ τῶν κατὰ ψη[φ]ίσματα μεριζομένων τῷ | δήμῳ. κα-
 λέσαι δὲ Ἀρύββαν | ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὔριον,
 30 καλέσαι δὲ | καὶ τοὺς μετ' Ἀρύββου ἡκον[τ]ας ἐπὶ ξένια εἰς τὸ
 πρυτανεῖον ἐς αὔριον. χρηματ[ι]σαι δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων [τῶ]ν
 35 Ἀρύββας λέγει⁵. τὰ μὲν ἄλλ[α] καθάπερ τῇ βουλῇ, ἐ[ὰν δ]ῃ⁶
 τις Ἀρύββα[ν] β[ι]α[ί]ῳ θ[α]νά[τ]ῳ ἀποκ[τ]εῖναι (ῆ)⁶ τῶν π[α]ιδ[ω]ν⁷
 τινὰ τῶν Ἀρύββου, εἴ[ναι] | τὰς αὐτάς τιμω[ρ]ίας αἵ[τε] περ | καὶ
 40 ὑπὲρ τῶν ἄλλων εἰσ[ι]ν || Ἀθηναίων⁸. ἐπιμελεῖσθαι δ[ι]ε καὶ τοὺς
 στρατηγού[ς], οἱ δ[ὲ] στρατηγ[ῶ]σι, ὅπως Ἀρ[ύ]ββα[ς] καὶ οἱ παῖ-
 45 δες αὐτοῦ [χομ]ῖ[σ]ωνται τὴν ἀρχὴν τὴν [πατρ]ῳίαν⁹.

in corona:

Ὀλύμπια
τελέωι

in corona:

Π[ύ]θια
τελέωι

VII, 32 iam anno 343 expulsum putat, Reuss p. 166 anno 344 aut 340 de-
 mum). Tum igitur Athenienses haec decreverunt, id quod scripturae genere
 confirmari indicavit Koehler. 4 Alcetas, cf. 80, 109 cum not. 40. 87².

2 Tharypas, quem Ol. 87, 4 (429/8 a. Chr.) etiam tum puerum fuisse discimus
 ex Thuc. II, 80, 6. Athenis educatum referunt Plut. Pyrrh. 4. Iustin. XVII, 2, 44.
 Cf. Reuss p. 164. 3 Cf. n. 57²⁵. 4 KYIIA1. 5 Hic lapicidae incuria

aliquid excidisse manifestum est. 6 II. 7 Novimus duos, Alcetam et
 Aeacidam, Pyrrhi patrem (Cf. Paus. I, 44, 4. 3. 5). 8 Cf. Dem. XXIII, 89:

ὁρᾷς ὅτι πάντες, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν αὐτὸν τρόπον γεγράφασιν· ἔστω,
 φησὶν, ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ αὐτὴ τιμωρία, καθάπερ ἂν τὸν Ἀθηναῖον ἀπο-
 κτείνῃ. Sauppe. n. 23, 43 sqq.: Λεωνίδην ἐάν τις ἀποκτείνῃ ἐν τῶν πόλεων
 ὧν Ἀθηναῖοι κρατοῦσιν, τὴν τιμωρίαν εἶναι, καθάπερ ἐάν τις Ἀθηναίων ἀποθάνῃ.

9 Certe neque tum neque ab Atheniensibus restitutus est in regnum Arybbas,
 sed aut in exilio mortuus est, aut ut coniecit Reuss p. 173 apud Diodorum
 XVIII, 44, 4 Ἀρυπταῖον in Ἀρύββαν mutans (improbabiliter si quid video)
 post Alexandri M. mortem in patriam redux imperio potitus.

139 Tabula infra fracta, Chii, quo delata est Erythris. Ex apographo et ectypo a Prokeschio ad E. Gerhardum missis ed. A. Kirchhoff Monatsberichte der Akad. der Wissensch. zu Berlin 1863 p. 265 (E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 216 n. 426. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 284 n. 364).

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Ζωῖλος Χιάδου εἶπεν·
ἐπειδὴ οἱ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ τῆς εἰκόνης τῆς Φιλίτου¹, τοῦ
5 ἀποκτείναντος | τὸν τύραννον², τοῦ ἀνδριάντος ἐξεῖλον || τὸ ξίφος³,
νομίζοντες καθόλου τὴν στάσιν | καθ' αὐτῶν εἶναι⁴, ὅπως ἂν
ὁ δῆμος φαίνεται | πολλὴν ἐπιμέλειαν ποιούμενος καὶ μνημο-
νεύων ἀεὶ τῶν εὐεργετῶν καὶ ζώντων | καὶ τετελευτηκότων,
10 ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι || τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, τοὺς ἐξε-
ταστάς⁵ το[ῦ] ἐνεστηκότ[α]ς ἐγδοῦναι τὸ ἔργον διαστολῇ |

Litterae vulgares Ionicae praeter ΞΞ, non στοιχηδόν scriptae, versibus inaequalis longitudinis. Anno 345 a. Chr., quo conceptus est titulus 124, hic utique aliquanto recentior, siquidem nulla etiam sermonis Ionici vestigia habet, quae illic satis frequentia sunt (ἀτελέα, πρηθέντων, τρετήκοντα, Ἀθηναίης); adde quod et ille et monumenta Erythraea eo antiquiora (n. 65. 107) accurate στοιχηδόν scripta sunt, hic non item, ut omnes tertii saeculi eiusdem civitatis litterae (n. 240. 251. 600. Berichte der Ak. zu Berlin 1876 p. 554. Tituli 241 aetas incerta est.). Sed ultra Alexandri Magni aetatem descendere vetamur ea rerum publicarum condicione, quam hic titulus monstrat. Restat ut similibus turbis, atque Eresi (Cauer Del.² 430), Mytilenis (Cauer² 428), Chii (n. 150) illo tempore fuisse scimus, etiam Erythraeorum civitatem iactatam esse sumamus. Accuratiores temporis definitio, quam Kirchhoffius Prokeschium secutus protulit, errore de tituli origine nititur. Nam illi Chium putabant, cum Kumanudis testimonio (Cf. Arch. Anzeiger XXII, 1864, p. 447* not. 3 c) constet Erythraeum esse. 4 ΦΙΛΙΤΟΥ Prokeschii apographum, in ectypo utrum Δ an Λ sit non dignosci annotat K. Nomen Φίλιτος et aliunde notum est (Φίλιτος Μνησιβούλου Ἀθηναῖος n. 494, 12) et similiter derivatorum comparatione (Γύμνιτος, Ζώιτος, Κάλλιτος v. Olympia V p. 404 ad n. 276) defenditur, et ipsum ansam dedisse videtur aliis veluti Φιλίτας, Φιλίτις, Φιλίτιος, Φιλίτιον formandis; contra Φιδίτος nihili esse videtur. 2 Tyrannus necatus et statua erecta videtur non multis annis ante hoc decretum. K. 3 Philitus imagine expressus videtur sublatο gladio ad ipsum mortiferum ictum, ut Athenis in Harmodii et Aristogitonis monumento. K. 4 Vides tyranni et optimatum causam si non eandem, at arctissima necessitudine conexam fuisse. Quod ut ab antiquioris tyrannidis natura alienissimum, ita Alexandri aetati accommodatum est, maxime per illas Asiae occidentalis regiones, ubi Persae et tyrannis et paucorum dominationi favebant, cum Macedonum rex ubique populare imperium restitueret (cf. 150⁴). 5 Exetastae Erythraeorum etiam n. 244, 2. 225, 1. 250, 4.

ποιησαμένους⁶ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος, καθ' ὅτι | συντελεσθήσεται
ὡς πρότερον εἶχεν· ὑπηρετε[ῖ]ν δὲ αὐτοῖς τὸν κατὰ μῆνα ταμίαν⁷.
15 ὅπως δὲ καθαρὸς || [ῖ]οῦ ἔσται⁸ ὁ ἀνδριὰς καὶ στεφανωθήσεται
ἀεὶ ταῖς | νομηνίαις καὶ ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, ἐπιμελεῖσθαι |
τοὺς ἀγορανόμους.

⁹Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Ζωῖλος Χιάδου | εἶπεν·
20 ἐπειδὴ ἐν τῷ πρότερον ψηφίσματι προσε[τά]χθη τῷ ἀγορανόμῳ
ἐπιμελεῖσθαι τῆς εἰκόνης | τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Φιλίτου, ὅπως
στεφανω[θ]ήσεται τε καὶ λαμπρὸς ἔσται, ὁ δὲ ἀγορανόμος | φησὶν
εἰς ταῦτα πόρου δεῖσθαι, ἀγαθῇ τύχῃ, | δεδόχθαι τῇ βουλῇ
25 καὶ τῷ δήμῳ, τὸ μὲν καθ' ἑ[ἑ]τος εἰς ταῦτα διδόναι τὸ ἀνάλωμα
τοὺς | [κα]τὰ μῆνα ταμίας⁹, ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν | [ἀγορα]νόμον·
εἰς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον οἱ -- | ----- πωλοῦντες τὰς ὠνάς
30 προστι[θέ]τωσαν τὴν πο[ί]ησιν τῶν στεφά[νων] ----- || ---
---] τε -----

254, 4. 600, 25 sunt. 6 I. e. omnibus rebus singillatim accurate exami-
natis et definitis. Cf. Polyb. XVI, 44, 2 ποιήσομαι δὲ τοὺς λόγους οὐ πρὸς ἀπαν-
τας, ἀλλ' ὅσους ὑπολαμβάνω μνήμης ἀξίους εἶναι καὶ διαστολῆς. XXI, 3, 5
τῶν δ' Αἰτωλῶν ἀξιούτων διασαφῆσαι ῥητῶς ἐπὶ τίσι δεῖ διδόναι τὴν ἐπιτροπὴν,
οὐ προσδέχεται τὴν διαστολὴν ἢ σύγκλητος. K. 7 Collegium fuit annuum
quaestorum, ex quibus singulis mensibus singuli negotiis praeerant. Cf.
n. 246, 27 τὸν ἐπιμήνιον τῶν ταμίων. 8 Aheneam fuisse statuam hinc recte
collegit K. Ceterum vides illam nobilem aeruginem, quam aequales nostri
admirantur, veteribus neuitquam placuisse. 9 Cf. not. 7. Pluralis hic
intellegendus de eis qui se excipiunt collegii praesidibus.

140 Tabulae duae (a b) permagnae lapidis calcarii leucophaei
subcaerulei, effossae Delphis ante aedificium quod ab oriente et
septentrionibus imminet parietinis thesauri Atheniensium. Ed.
E. Bourguet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 497 sqq. (Ch. Michel
Recueil d'inscr. Gr. p. 482 n. 594.) Cf. quae disputaverunt Th. Reinach
ibidem p. 254 sqq. et B. Keil Hermae XXXII p. 399 sqq.

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν; Ω reliquis minor. Rationes hic
habentur pecuniarum, quas senatus Delphorum numeravit naopoeorum col-
legio ab Amphictionibus constituto, quod aedificationi templi circa annum
373 a. Chr. motu terrae diruti praeerat (cf. n. 93³). Keil p. 401. 405 sq.
contra Bo., qui priorem partem harum rationum (I) coniunctim a senatu et
naopoeis propositam opinabatur, recte monet, has quoque a solo senatu
redditas, naopoeos vero suas separatim rationum tabulas habuisse. Ac nihil

I α Ἐπὶ Ἀργιλίου ἀρχοντος¹, ὁπωρινᾶς πυλαίας, παρ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν λοιπὰ χ[ρ]ήματα² τοῖς ναοποιοῖς³. τάλαντα ἵκατι, μυαῖ

intervalli intercedere inter prioris tabulae (a) finem et alterius (b) initium apparet ex pensionum quintae (v. 404) et sextae (v. 408) se excipientium numeris. Verum in tabula altera paullo infra (v. 427) antiquiorem rationum seriem (I) finire, recentiorem (II) incipere B. recte collegit cum ex hiatu non minus quam quattuor annorum quo hae partes distinentur, tum ex sat multis argumenti ac dispositionis discriminibus, quae inter eas intercedunt (cf. not. 84).

4 Proximo ante Heraclium (v. 8) anno, i. e. 353/2 a. Chr., hunc in magistratu fuisse iudicat B.; namque quia v. 84—83 etiam illarum pylaeorum, quibus nulli fuissent naopoeorum conventus nullaeque pecuniarum pensiones, nominatim mentio fieret, idem hic quoque futurum fuisse, si omnino quicquam intervalli intercessisset. At hic aliter actum esse atque illic inde apparet, quod utique Argilii altera (verna) et Heraclii prior (auctumnalis) pylaea silentio transmittitur; quidni igitur etiam integros aliquot annos transsiluerit qui has rationes incidendas curavit? (ita etiam Keil p. 408). Argilii annus manifesto finis potius antiquioris rationum ordinis est quam initium novi, neque enim quicquam de eo scribitur, nisi quanta pecunia tunc reliqua fuerit. Causa in illo potissimum anno terminum aliquem constituendi ea ipsa videtur, quod longior conventuum et pensionum interpellatio intercessit. Plane geminum exemplum habes v. 425 sqq., ubi post ipsa verba eorum quae hic legimus simillima παρ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν λοιπὸν τοῖς ναοποιοῖς quattuor aut adeo plures anni silentio transmittuntur, quippe quibus nihil in hoc negotio actum sit, deinde rationes novae (II) longe aliter comparatae initium capiunt. Quod si causam circumspicimus, cur aliquanto ante annum 352/1 a. Chr. aedificatio interrupta sit, sponte se offert belli sacri Phocensium initium. Quamobrem omnium maxime probabile iudico, Argilii archontis annum Ol. 106, 4 (356/5 a. Chr.) esse. 2 Pecuniae non ex aerario civitatis Delphorum pendebantur, sed partim privatorum liberalitate partim publice a populis Amphictionicis collatae (accuratiora de hac re ex rationum tabulis ineditis praebet Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XX p. 695) a Delphis asservabantur et naopoeis iubentibus in opera templi erogabantur, id quod ex verbis παρ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν luculentissime apparet. 3 Magistratus huius nominis in multis Graeciae civitatibus fuisse constat; collegium Delphicum non ad tempus modo constitutum fuisse, dum aedificatio perficeretur, sed perpetuum et ordinarium, aliorum titulorum et editorum et ineditorum testimoniis confirmat B.; sed idem tamen monuit, illis non ut alibi varia negotia ad administrationem rerum sacrarum spectantia mandata fuisse, sed omne eorum officium in templo aedificando et conservando positum. Quot fuerint, non constat, sed certum numerum definitum fuisse probabile est; neque obstat quod v. 72 sqq. archonte Damoxeno triginta sex, v. 427 sqq. archonte Charixeno undetriginta, in duobus titulis ineditis, quorum mentionem facit B., triginta unus et quadraginta quattuor sunt. Nam semper ei modo recensentur, qui in conventu affuerunt. Singulos a suis civitatibus delegatos fuisse B. (p. 223) sumit,

δεκατέτορες, στατήρες⁴ δέκα. μετὰ τοῦτο ἀπεδώκαμες, ἐπιστεῖ-
λάντων⁵ τῶν ναοποιῶν πάντων⁶ τᾷ ἡριναῖ πυλαίαι ἐπὶ Ἡρα-
κλείου ἄρχοντος⁷ ἀργύριον διδόμεν· |

iniuria si quid video. Immo Amphictionum consilium ex omnibus populis promiscue idoneos homines elegisse persuasum habeo; nam certum numerum locorum cuique genti reservatum non fuisse, quod tamen in Bourgueti sententia necessario statuendum esset, haec tabula docet. Neque omnino omnes simul electi sunt; nam ad vitae tempus creatos esse cum propter temporis longinquitatem, per quod nonnullos in munere fuisse videmus (cf. not. 14) tum propterea probabile est, quia aliquot homines Peloponnesios, qui Phocensium dominatione in eo magistratos fuerunt, etiam post pacem a. 346 a. Chr. Philippi Macedonis auspiciis restitutam in eo permansisse videmus: Damophanes Corinthius inter naopoeos est annis 354/50 (v. 42. 21. 22), 346/5 (v. 76) 344/3 a. Chr. (v. 95), Labotas Corinthius 354/50 (v. 21. 22), 346/5 (v. 76), 345/4 (v. 85), Xenotimus Sicyonius 354/50 a. Chr. (42. 21. 22), 349/8 (v. 44), 346/5 (v. 76. 82). Quos tunc refectos esse omnium maxime improbabile est pro rerum publicarum per illos annos in Graecia condicione. Qua re singillatim ut quisque decesserat Amphictionas in locum demortui alium suffecisse apparet. Conveniebant bis per annum naopoei Delphos per conciliorum Amphictionicorum (πυλαίων) tempora. Extraordinarios conventus, quales B. statuit, nullos fuisse docui not. 80. 4 Mina tunc Delphis triginta quinque stateras, stater duas drachmas habebat. At in nulla alia Graeciae civitate mina plus aut minus centum drachmarum est. Etenim testimonium Aristotelis 'Aθ. πολ. 40, 2 Plutarchique Solon. 45 perperam a Bourgueto intellegi et iniuria huc trahi monuit R., qui perspexit hic in unum rei nummariae ordinem contracta esse talentum et minam Atheniensium cum statere, drachma, obolo monetae Aeginaeae. Scite Keil p. 402 monuit, talentum et minam, quippe quae in rationibus modo comparerent, facile mutari potuisse, non item statera, drachmam, obolum, quia nummi his ponderibus cusi in usu erant. 5 Cf. v. 90. Utroque loco de pensionibus dicitur, quae cum in conventu pylaeae decretae essent, per insequens semestre (ἐπιμηνσίαν, cf. not. 80) demum factae sunt. Quod contra de pecunia statim per ipsum conventum numerata v. 40 κελεύόντων πάντων τῶν ναοποιῶν legitur. Illuc referendum non modo temporis discrimen, sed etiam verbi. Nam de pecunia post aliquot menses demum numeranda naopoeorum decretum scriptum magistratibus Delphorum traditum est, qua re in ea quae statim praesens numerabatur non opus erat. 6 B. etiam eos qui non adessent in concilio naopoeos per litteras consensum suum significasse submit, eoque et πάντων additamentum et verbi ἐπιστέλλειν usum (de quo v. not. 5) refert. At in collegii aut corporis cuiuslibet decreto significando πάντες profecto nihil aliud significare potest nisi omnes qui adsunt. Additur quo clarius totius collegii decretum distinguatur ab eorum qui singillatim collegii nomine agunt, praesidum, epimeniorum, naopoei Delphi, actionibus. 7 Anno 352/4 a. Chr. Cf. not. 55. 56.

Ἐδωκε ἡ πόλις τῶν Δελφῶν ἐπὶ Ἀριστοζένου ἄρχοντος⁸,
 5 μηνὸς Ἀπελλαίου⁹, βουλευόντων¹⁰ || Καλλίππου, Σακεδάλλου,
 Ἀργύλου τοῦ Ἰέρωνος, Ἀρισταγόρα μὲν ἀφισταμένου τᾶς ναο-
 ποιίας¹¹, | Νικομάχου δὲ τοῦ Μενεκράτεος ναοποιέοντος, ἐπιμη-
 νιεύοντος¹² δὲ Φιλολάου Λακεδαιμονίου¹³, | Λαφάρους¹⁴ Φωκέος,

8 Anno 354/0 a. Chr. Cf. not. 55. 56. 9 Primus anni Delphici mensis a solstitio aestivo incipiens. Incidit igitur haec pensio fere in mensem Iulium anni 354 a. Chr., cum vere eiusdem anni (v. 3) de ea decretum esset. Cum per primos belli sacri annos continuæ pugnae rerumque vicissitudines omnium mentes animosque ab eiusmodi operibus avocassent, post Onomarchi necem (352 a. Chr.) cum Athenienses Philippo Macedoni Thermopylas occlusissent ac brevi alia certamina illum a Graeciae rebus averterent, languescere bellum coepit; per hoc ipsum tempus Delphi eique ex Amphictionibus qui a Phocensium partibus stabant (not. 13) aedificationem interpellatam resumere coeperunt. 10 Cf. 144². 11 Inter naopoeos primo loco commemorari solet is qui origine Delphus est. Post Aristocratem Nicomachus Menecratis f. hoc magistratu functus est (v. 6. 14. 28), deinde Agesarchus (v. 34. 38. 44. 54. 58. 63) ab anno 349/8 ad 347/6 a. Chr. Quem excipit Simylio (v. 72. 84. 94. 94. 104. 108. 114. 174. 188), qui inde a Damoxeni anno (346/5 a. Chr.) permansit usque ad Cleobulum, qui anno 334/30 a. Chr. utique non est antiquior, sed etiam plus quam decennio recentior esse potest. A Charixeni anno (336/5 a. Chr.) cum mutato instituto (cf. not. 84) duo naopoei Delphi constituantur, cum Simylione comparet Etymondas usque ad Maemalum (non ante 327/6 a. Chr.), cuius annus harum tabularum finem facit; eius collega post Simylionem est Callicrates (v. 189. 194. 197. 204. 207). Haec omnia sic comparata sunt, ut ad vitae tempus creatos naopoeos probent (not. 3). Eodem spectat, quod hic scriptum est, Ἀρισταγόρα μὲν ἀφισταμένου τᾶς ναοποιίας; neque enim hoc de legitimo magistratus fine intelligendum est, sed hominem nescio qua de causa sua sponte munere se abdicasse indicatur. Hic Delphorum naopoeus unus ex toto collegio per multos annos semper Delphis versabatur, siquidem epimenii quidem (not. 42) per semestria alternabant, reliqui vero peregrini bis per annum paucos dies illuc veniebant. Is igitur continenter negotia collegii gerebat, usu ac cognitione eorum ceteros longe superabat eoque nomine haud dubie gravissimam inter collegas personam sustinebat. At verum collegii praesidem non recte dicit B. Etenim si praesidem, ut certe debemus, eum intellegimus qui concilii deliberationes moderetur, qui singulis dicendi copiam faciat eosque in suffragium mittat, eius rei ne levissimum quidem vestigium hic cernitur, neque omnino per conventuum dies illi Delpho plus iuris quam cuilibet ex reliquis fuisse indicatur. De praesidibus vide not. 39. 12 Cf. v. 90 sq. 92. 105. 121. Ex numero naopoeorum peregrinorum, qui pylaeae tempore convenerant, nonnulli Delphis remanebant ut per proximos sex menses una cum naopoeo Delpho (not. 41) quotidiana collegii negotia curarent. Hoc sibi velle ἐπιμηνίων nomen cum inde apparet, quod eorum nusquam

Πασίῳνι ἰσχεγᾶου¹⁵ μνᾶς δέκα, στατῆρας ἑπτὰ, ὀβολοὺς ἑννέα.
 Ἀρμοδίῳ | χαλκῇ δεσμῶν μνᾶς ἕξ, στατῆρας δεκαπέντε. ἄλλο
 ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν ἐπὶ Ἀριστοξένου | ἄρχοντος¹⁶, μηνὸς
 Ἑραιοῦ¹⁷, ὀπωρινᾷ πυλαίαι, ναοποιέοντος Νικομάχου Δελφοῦ,
 10 βουλευόντων || Καλλίππου, Σακεδάλλου, Ἀργύλου, τοῖς ἐργῶναις
 κελυόντων πάντων τῶν ναοποιῶν¹⁸, | παρεόντων δὲ ναοποιῶν

per ipsam pylaeam mentio fit, tum accommodatissimum est usui vocis aliunde noto. Nam si singuli collegae deinceps ad tempus gestionem negotiorum habent, ei quibus certo quodam tempore haec sors incidit, haud raro ἐπιμήνιοι vocatur; ita ἐπιμήνιους τῆς βουλῆς, similes illos quidem prytanum Atheniensium, Smyrnae habes C. I. G. 3437, 30, ἐπιμήνιον τῶν τριμῶν Bargyliae n. 246, 27. Menstrui potissimum temporis significatio, quam origine sane habet vox, usu facile evanescere poterat. Perperam B. praesides extraordinariorum, quos fuisse sibi persuaserat, conventuum (cf. not. 3. 80) intellegit. 43 Consentaneum est, per bellum sacrum cum Delphi in potestate Phocensium essent, hos modo cum sociis suis inter naopoeos comparere. Itaque reperimus Phocenses (v. 7. 36. 53), Athenienses (v. 34. 39. 42. 53), Lacedaemonios (v. 6. 35. 60. 65) et Peloponnesios quorum patriae in fide Lacedaemoniorum fuisse videntur (Argivi v. 44. Corinthii v. 42. 24. 22. 24. 35. 53. 60. Epidaurii v. 35. 39. 60. Megareses 34. 43. Sicyonii v. 42. 24. 22. 24. 44. Phliasius v. 65). Atque Corinthios quidem ut Lacedaemonios, Athenienses, Achaeos (qui hic in censum non veniunt, quia foederis Amphictionum nunquam participes fuerunt) foedus tum habuisse cum Phocensibus iure collectum est ex Diodor. XVI, 60, 2 (διὰ τὸ Κορινθίους μετεσχηκέναι τοῖς Φωκεῦσι τῆς εἰς τὸ θεῖον παρανομίας), de Sicyoniis narratio Theopompi apud Athenaeum XIII p. 605a hoc titulo confirmatur, cum Diodorus XVI, 39, 2 eos anno 352 a. Chr. cum Thebanis contra Lacedaemonios bellum gessisse referat. De reliquis quae supra commemoravi Doriensium Peloponnesiorum oppidis in neutram partem quicquam traditur. Uni Locri (v. 34. 44) scrupulum movent, siquidem ab illorum cum vicinis Phocensibus discidio bellum magna ex parte initium ceperat (Diodor. XVI, 24, 2. 28, 3). Sed tenendum est, Locridis orientalis oppida praecipua a Phocensibus occupata et per maximam partem belli defensa esse (cf. A. Schaefer Demosthenes II² p. 482), ut non mirum sit homines inde oriundos in administratione delubri Delphici per illos annos versari. 44 Videtur haec esse forma nominis Λαγάρης dialecti illarum regionum propria, ut I. G. Sept. III, 384, 8 Φλᾶρος est pro Χλᾶρος; nam de cognomine Latino cogitare vetat illius tituli aetas. Quod v. 36 homo item Phocensis Ἐπιγάρης est, haec inconstantia nihil miri habet. 45 Vocem nusquam praeterea lectam B. de muro substructionum qui terram cohibeat (Germ. *Futtermauer*) intellegit. Alibi sane, etiam in titulis Delphicis, id vocatur ἀνδλημμα (n. 372⁴. Bull. de corr. Hell. XX p. 636). 46 Cf. not. 3. 47 Quartus anni Delphici ab solstitio aestivo incipientis mensis, respondens fere Octobri fastorum Iulianorum. 48 Cf. not. 5. 6. πάντες οἱ ναοποιοὶ igitur illi quinque sunt, quos in isto conventu adfuisse statim scribitur.

τῶνδε· Νικομάχου Δελφοῦ, Νικοτέλεως Ἀργείου, Κλεοδώρου Ἀργείου, | Ξενοτίμου Σικυωνίου, Δαμοφάνεως Κορινθίου, Νικοδάμῳ ξύλων ποτὶ τὰ μαχανώματα¹⁹ μνᾶς [ξξ.] | Πασίῳνι ἄλλο τοῦ ἰσχεγᾶου²⁰ τοῦ αὐτοῦ ἔργου μνᾶς δέκα, στατῆρας τρεῖς, ὀβολοὺς τρεῖς. | Νικοδάμῳ, Πασίῳνι λατομίας μνᾶς τριάκοντα
 15 τέτορας, στατῆρας ἵκατι ξξ. Πραξίῳνι, || Ἀριστάνδρῳ λιθαγωγῶς μνᾶς δεκατέτορας στατῆρας δέκα. Κλεινίαι σκαπέτων²¹ στατῆρας | ἵκατι τέτορας, ὀβολοὺς ὀκτώ. Ἀριστίῳνι λίθων ἀπαγωγᾶς²² στατῆρας δέκα. τῷ μαγίρῳ²³ | τρία ἡμιωβέλια. ταῦτα ἀπελογιζάμεθα ποτὶ πάντας τοὺς ναοποιοὺς καὶ ἐγένετο | κεφάλωμα τάλαντον μναῖ ἵκατι δύο, στατῆρες ἵκατι ξξ, ὀβολοὶ ἐννέα ἡμιωβέλιον. |
 Μετὰ τὸν λογισμὸν, παρεόντων τῶν βουλευτᾶν, ἐπέταξαν
 20 τοὶ ναοποιοὶ πάντες τῇ πόλει τῶν || Δελ[φῶ]ν ἀργύριον δόμεν πο[τ]ὶ τὰ ἔργα τὰ ἐγ Κορίνθῳ²⁴, καὶ ἐδώκαμεν τοῖς μὲν ναοποιοῖς εὐθύς | μνα[ς] τέτορας· τοῦτο δὲ ἐδόθη Λαβῳται, Δαμοφάνει Κορινθίοις, Ξενοτίμῳ Σικυωνίῳ. | ἄλλο ἐδώκαμεν Λαβῳται, Δαμοφάνει Κορινθίοις, Ξενοτίμῳ Σικυωνίῳ μνᾶς δέκα. | ἄλλο Νικόμαχον²⁵ ἀπεπέμψαμεν φέροντα εἰς Κόρινθον τοῖς ναοποιοῖς²⁶

19 *Machinae variae*, quibus in aedificatione opus erat. Praecipue videntur tollendae intellegendi, quibus lapides qui mari e Peloponneso advehantur, e navibus in terram sublevantur (cf. vs. 26. 27. 45. 46. 56. 62).
 20 Cf. not. 15. 21 Cf. Hesych. σκάπετος· τάφος. ἄλλοι τάφος. I. G. Sept. I. 47, 8. 24: τοῦ τεύχεος τὰς σκαπέδου, ubi manifesto ut hic fossae intelleguntur in quibus fundamenta murorum collocantur. 22 Lapidēs qui laesi erant exportabantur. Cf. n. 540, 35 sqq.: τὸν δὲ διαφθαρέντα λίθον ἐξάξει ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐντὸς ἡμερῶν πέντε. 23 Coquos haud raro commemorari in titulis ad res sacras spectantibus verissime monet B. Cf. Olympia V, 64, 33. 66, 8. 74, 42. 78, 6. 87, 3. 107, 17. I. G. Sept. III, 486, 17. 487, 16. 976, 7. Mitth. des arch. Inst. XIX p. 42 n. 42. C. I. G. 4299, 7. Bull. de corr. Hell. VII p. 313. Lebas-Foucart Inscr. II 163 a. Delphis μάγειρον commemorari Bull. de corr. Hell. XIX p. 254 n. IV v. 24, μάγειρους τῶν ἱερειῶν titulo inedito monuit B. At haec omnia huc non satis quadrant; illi enim ad sacrarum epularum apparatus spectant. Hic vero, cum naopoeorum officium intra terminos aedificationis se contineat, non potest non intellegi is qui hominibus in opere occupatis cenam coquat. 24 Lapidēs magna ex parte Corinthi, cuius in vicinia lapicidinae erant, ita elaborabantur, ut mari Delphos devecti statim in opere collocari possent. Cf. quae de Sicyoniorum thesauro Olympico disputavit Purgold Olympia V p. 684. 25 Sine dubio hic est naopoeus Delphorum (not. 44). 26 Illis tribus, qui modo nominati sunt; ei tum Corinthi opera moderati esse videntur. Cave de conventu naopoeorum intellegas; ei enim omnes Delphis habiti sunt.

μνᾶς τέτορας. | κεφάλωμα τοῦ ἔλαβον μετὰ τὸν λογισμὸν οἱ
25 Κορίνθιοι ναοποιοὶ καὶ ὁ Σικυώνιος μνᾶς || δεκαοκτώ. |

[Ἀπὸ] τούτου ἀνάλωμα· μαχανώματος Χαιρόλαι μνᾶς τέτο-
ρας. βολίμου²⁷ εἰσφορᾶς δραχμαὶ τρεῖς | [ἡμ]ιωβέλιον. πὸτ τὸ
μαχανώμα λῖθων²⁸ τομᾶς Θεογένει δραχμαὶ πέντε. ἀγωγᾶς τού-
των Ἀγάθωνι δραχμαὶ | ἑπτὰ. βολίμου στάσιος²⁹ Σατύρωι
δραχμά. τριγλύφων δωδέκα ἀγωγᾶς³⁰ Χαιρόλαι μναῖ τρεῖς |
στατῆρες ἑννέα. τοπείου³¹ Ξένωνι μναῖ τρεῖς, στατῆρες ἑκατὶ
30 δύο. ἐπιστυλίων ξὺ Χαιρόλαι || μναῖ ξὺ, στατῆρες τριάκοντα.
βολίμου συνθέσιος ὀβολοὶ δέκα³². πινακίον³³ ὀβολοὶ τέτορες. |

Ἐπὶ Ἀριστοτένῳ ἄρχοντος³⁴, πυλαίαι ἡρινᾶι, ναοποιοὶ οὐ
συνῆλθον. οὐδὲ ἐπὶ Ἰερίνῳ ἄρχοντος³⁵, πυλαίαι ὀπωρινᾶι καὶ
ἡρινᾶι, οὐ συνῆλθον· οὐδὲ ἐπὶ Νίκωνος ἄρχοντος³⁶, πυλαίαι
ὀπωρινᾶι, | ναοποιοὶ οὐ συνῆλθον.

27 Cf. Etym. M. p. 204, 40 sqq. ἔστι μόλιβος καὶ κατ' ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσίοις. Invenitur etiam Epidauri (Fouilles d'Epidaure I n. 241. 242 *passim*). B. Apud Rhodios βόλιμος usitatum fuisse colligitur ex verbo περιβόλιβῶσαι n. 449, 40. 28 Ad basin lapideam exstruendam cui imponeretur tolleno. B. 29 Collocationem intellegit B. Sed ea θέσις potius est, neque differt ab ea quae infra commemorantur compositione (v. 30 βολίμου συνθέσιος). Contra ἰστέναι est pendere, pondus trutina examinare. 30 Sculptae igitur peregre, Corinthi ni fallor, navibus advehebantur. 31 Funis cuius usus ad tollendum aliamve nescio quam machinam spectabat. 32 Summa expensarum v. 26—30 non duodeviginti minarum est, ut debebat, sed duobus obolis et dimidio eum numerum excedit. Quare hic δέκα pro ἑπτὰ errore incisum, postea in fine versus ἡμιοβέλιον post ὀβολοὶ τέτορες omisum recte coniecit B. Praeterea omnes numeri accuratissime quadrant per totum titulum, nisi quod unum nomen v. 94 sqq. lapicidae incuria excidit (cf. not. 69). 33 Quibus rationes inscriberentur. 34 Cf. not. 8. 35 A. 350/49 a. Chr. Cf. not. 26. 36 Anno 349/8 a. Chr. Non convenerunt naopoei, propter bellum sine dubio, per quattuor pylaeas inde a vere 350 a. Chr. usque ad auctumnum 349 a. Chr. Deinde conventus vernus anni 348 habetur quidem rursus, sed definite dicitur ναοποιοῖς τοῖς ἐν τῇ πολέμῳ (v. 37). At in superioribus pylaeis usque ad auctumnum anni 350 a. Chr. (v. 9) quo pacto hoc ἐν τῇ πολέμῳ non additur, cum tamen inde ab anno 356/5 a. Chr. bellum sacrum gestum sit? Hoc sagaciter expedivit K. cum moneret bellum hic in censum venire nullum nisi quod in ipsa Phocide prope Delphos gereretur. Referendam igitur illam conventuum interpellationem ad impressionem a Thebanis in Phocida factam (Diodor. XVI, 39, 8), quae ultimum locum tenet in serie rerum gestarum quas ipse scriptor quidem suo more in unum annum 352/1 a. Chr. coëgit, sed huius et proximi esse pridem perspectum est. Quare illam vere anni 350 a. Chr. factam esse probabile esse, cum A. Schaefer Demosth. II² p. 480 not. 3 auctumno 351 potius tribuisset.

Ἐπὶ Νίκωνος ἄρχοντος, ἡρινῆς πυλαίας, ναοποιοὶ συνῆλθον τοῖδε· | Ἀγῆσαρχος Δελφός, Τηλοκλέας Ἀθηναῖος³⁷, Εὐορμος
 35 Λοκρός, Νικέας Λοκρός, Θέων Μεγαρέως, Ἀστίας Ἐπιδαυρίου³⁸,
 Φιλόλαος Λακεδαιμόνιος, Καλλιμήδης Κορίνθιος, Θρασύδαμος
 Κορίνθιος, Ἐπιχάρης Φωκεύς. |

Ἐπὶ Νίκωνος ἄρχοντος, ἡρινᾶς πυλαίας, ἡ πόλις ἔδωκε τοῖς
 ναοποιοῖς τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ | πρᾶταν δόσιν, ναοποιέοντος
 Ἀγῆσάρχου Δελφοῦ, βουλευόντων Λύσωνος, Μαχίδα, Ἀρχε[μ]α-
 χίδα, | προστατεύοντων³⁹ Τηλοκλέος Ἀθηναίου, Ἀστία Ἐπιδαν-
 40 ρίου, στατῆρας πεντήκοντα ὀκτώ, ἡ βολοὺς τρεῖς· τοῦτο ἐδόθη
 τῷ ἀρχιτέκτονι Ξενοδώρῳ πότε τὸν μισθόν. | ἄλλο ἔδωκε ἡ
 πόλις τῶν Δελφῶν, δευτέραν δόσιν, ναοποιέοντος Ἀγῆσάρχου
 Δελφοῦ, βουλευόντων Διοκλέος, Ἡρακλείτου, Δεινομάχου, ἐπὶ
 Αὔτια ἄρχοντος⁴⁰, τὰς ὀπωρινᾶς πυλαίας, | τοῖς ναοποιοῖς προ-
 στατεύοντων Θέωνος Μεγαρέως, Κυδίου Ἀθηναίου, Θράσωνος
 Ἀθηναίου, | Ξενοτίμου Σικωνίου, Εὐόρμου Λοκροῦ, μνᾶς ἑκατι
 45 ἐπτά, στατῆρας ἑκατι πέντε. ἡ τοῦτο ἐδόθη Νικοδάμῳ ποτὶ τὸ
 ἐγὼ Κίρραι μαχάνωμα⁴¹ καὶ τοῦ χώματος⁴² μναῖ τρεῖς, στατῆ-
 ρες | τριάκοντα δύο, [δ]βο[λο]ὶ ἐπτά, ἡμωβέλιον. Νικοδάμῳ

37 In tabula navali anni 342/1 a. Chr. (C. I. A. II 803 f, 8) Τηλοκλῆς Ἀγγεληθὲν est, quem propter temporum rationes nominisque raritatem probabile est eundem esse hominem. Ceterum v. 39 recte flectitur nomen, hic confunditur cum eis quae primam quam dicimus declinationem sequuntur, ut Ἰπποκλέας sim., quo genere Atticus sermo plane carebat, cum in Graeciae continentis occidentalis et septentrionalis dialectis non rarum sit (Pindar. Pyth. X, 9. 88. Ahrens de dialectis II p. 560 sqq. R. Meister die gr. Dialekte I p. 268. 303). 38 Cf. Fouilles d'Epidaure I, 341, 141. 242, 38. Sed qui illic commemoratur Astias Epidaurius vix idem fuerit atque hic; nam tempora quidem conveniunt (cf. B. Keil Mitth. des arch. Instit. XX p. 75 sqq.), sed condicio civilis discrepat, siquidem ille artifex est, hunc vero inter cives nobiliores fuisse consentaneum. 39 Terni unaquaque pylaea sunt praesides collegii; quod semel (v. 43—44) quinque, bis (v. 39. 65) binos invenimus, id quam rationem habeat non assequor; nam quae B. hanc in partem disputat, parum probabilia mihi videntur. Semel (v. 53. 60) duobus deinceps conventibus unus ex tribus redit, praeterea semper alii sunt. Apparet igitur eos initio cuiusque conventus collegiarum suffragio creatos esse neque potestatem eorum ultra finem continuatam. Hi veri praesides collegii fuerunt, non naopoeus Delphorum (not. 11). 40 Anno 348/7 a. Chr. Cf. not. 55. 56. 41 Cf. not. 49. 42 Moles in mare proiecta qua efficiebatur ut naves cum lapidibus e Peloponneso advectae commodius ac tutius appellere oneraque facilius in terram exponi possent. B.

σφενδόνας⁴³ τιμὰν ποτὶ τὸ ἐγ Κίρραι μαχάνω|μα στατῆρες
 πεντήκοντα εἰς, ὀβολοὶ τέτορες. Ὀνασίμωι λιθαγωγῶι κατὰ θά-
 λαασαν μναῖ ἵκα|τι μία, στατῆρες ἵκατι πέντε. Χήρι⁴⁴ ἐφόδιον
 καλυμένωι τοὺς Ἡρέα⁴⁵ ἐγγύους στατῆρες δεκα|τέτορες. γραμ-
 ματιστᾷ στατῆρες πέντε· κάρυκι δραχμαὶ τρεῖς. ζυγᾶστρου⁴⁶
 50 ὀβολοὶ πέντε || ἡμιωβέλιον, πινακίων⁴⁷ ὀβολός. |

Ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, τρίταν δόσιν, ναοποιέον-
 τος Ἀγησάρχου Δελφοῦ, βουλευόντων | Κλέωνος τοῦ Τιμοκράτεος,
 Φειδίλα, Θεοχάριος, Ὀρνιχίδα⁴⁸, ἐπὶ Αὐτία ἄρχοντος τᾶς ἡρινᾶς, |
 τοῖς ναοποιόις, προστατευόντων Νικιάδου Ἀθηναίου, Δέξιος Κοριν-
 θίου, Θράσωνος Φωκέος, | μνᾶς δεκαδύο, στατῆρας ἕξ, ὀβολοὺς
 55 τρεῖς· τούτου ἐδόθη· Ὀνασίμωι κατὰ θάλαασαν λιθαγωγῶι ||
 ποτεθήκαμες πὸτ τὰν δόσιν μνᾶς δέκα μίαν, στατῆρας δεκαπέντε,
 Νικοδάμωι πίσσας τιμὰ καὶ | τὸ μαχάνωμα πισσῶσαι⁴⁹ τὸ ἐγ
 Κίρραι στατῆρες δέκα, ὀβολοὶ τρεῖς. Χήρι⁵⁰ ἐφόδιον καλυμένωι |
 τοὺς Ἡρέα ἐγγύους στατῆρας δέκα ἕξ. |

Ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, τετάρταν δόσιν, ναο-
 ποιέοντος [Α]γ[ησάρχ]ου Δελ[φο]ῦ, | βουλευόντων Κλέωνος,
 Κλεινία, Δίωνος, ἐπὶ Θευχάριος ἄρχοντος⁵¹, τᾶς ὀπωρινᾶς, τοῖς ||
 60 ναοποιόις, προστατευόντων Δέξιος Κορινθίου, Ἀστία Ἐπιδαυρίου,
 Πολυπεῖθεος Λακεδαι|μονίου, μνᾶς δύο, στατῆρας ὀκτώ, δραχμάν·
 τούτου ἐδόθη Ξενοδώρῳ ἀρχιτέκτονι μναῖ δύο, | στατῆρες πέντε.
 Καλλιτέλει τοῦ μαχανώματος ἀκέσιος⁵² στατῆρες τρεῖς, δραχμά.

43 Lorum tollenenis quo onera tenebantur a fundae similitudine denomi-
 natum. B. 44 Χήρι B.; sed manifestum est Χήρις, non Χήρ, nominativum
 esse. Num idem sit Χηρίας Ἰατάδα senator Delphorum v. 428, dubito etsi
 inter nomina hypocoristica in -ας et in -ις cadentia arctissimam necessitudi-
 nem intercedere concedendum est. 45 Hic opus susceptum deseruisse

videtur, cum iam pecunias accepisset, et cum ipse conveniri non posset,
 fideiussores in ius vocandi erant, cuius rei causa Chers publice missus est.

46 Cf. Photius s. v. ζυγαστρον· κιβωτός· κυρίως δὲ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐξυ-
 γῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης. παρὰ Δελφοῖς δὲ ζυγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυ-
 λάκιον. Similia habet Etym. M. p. 412, 29 sqq. B. 47 Cf. not. 33. 48 Cf.

442, 43. 443, 6. 49 Cf. Schol. Aristoph. Plut. 1093, ubi non modo naves,
 sed etiam alias res ligneas (ξύλα) pice induci consuevisse refertur. 50 Cf.

not. 44. 45. 51 Anno 347/6 a. Chr. cf. not. 55. 56. 52 Cf. Fouilles

d'Epidaure I n. 244, 276. 297: θυρᾶν ἀκέσιος. I. G. Sept. I 3074, 40 ἐὰν δέ τι
 καταβλάψῃ, ἀκείσθω τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν B. Eadem vi ἱσας usurpari in titulo
 Delphico inedito monuit idem. Respondet notissimus vocis ὑγιής ('integer')
 usus (cf. n. 40, 7), in quo cardo vertitur narratiunculae quam habes infra
 n. 802, 79 sqq.

Ἄλλο ἔδωκε ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, πέμπταν δόσιν, ναοποι-
 έοντος Ἀγησάρχου [Δ]ελφ[οῦ, βο]υλευόντων | Καλλαγόρ[α], Ἀθά-
 νιος, Μένωνος, ἐπὶ Θευχάριος ἄρχοντας, τὰς ἡρινᾶς, τοῖς ναο-
 63 ποιῖς, || προστατεύοντων Ἀγία Λακεδαιμονίου, Μνασικλέος
 Φλειασίου, μναῖς τρεῖς· τοῦτο ἐδόθη | τῷ ἀρχιτέκτονι Ξενοδώρῳ.
 Ταῦτα ἀπελογιζάμεθα τοῖς ναοποιῖς τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ, | καὶ
 ἐγένετο κεφάλωμα ἐν ταῖς πέντε πυλαῖαις⁵³ μναῖ τετράκοντα
 ἕξ, στατῆρες ἱκατι ὀκτώ. |

Σύμπαντος κεφάλωμα οὐ ἀπέδωκε ἡ πόλις τῶν Δελφῶν τοῖς
 ναοποιῖς ἀπὸ Ἀργιλίου ἄρχοντος | τὰς ἡρινᾶς⁵⁴ πυλαῖας εἴστε
 εἰς Θεύχαριν ἄρχοντα εἰς τὴν ἡρινὰν πυλαίαν, ἀργυρίου τάλαντα ||
 70 δύο, μναῖς ἱκατι ἑπτὰ, στατῆρας δέκα ἑννέα, ὀβολοὺς ἑννέα,
 ἡμιωβέλιον. |

Ἐπὶ Δαμοξένου ἄρχοντος⁵⁵, ὁπωρινᾶς πυλαῖας, ἐπεὶ ἡ εἰρήνη
 ἐγένετο⁵⁶, ναοποιοὶ συνῆλθον | Σιμυλίων Δελφός, Φρυωνῶδας
 Γυρτώνιος, Εὐδαίων Φαρσάλιος, Γενναῖος Φαρσάλιος, Οἰόλυκος |
 Λαρισαῖος, Ἀριστοφυλίδας Λαρισαῖος, Ἀμόντωρ Φεραῖος, Ἰππίας
 Πελινναῖός, Ὑρέστας Κραννών[ι]ος, | Φίλιππος Μακεδών⁵⁷,

53 Cf. v. 9. 33. 52. 59. 64.

54 Expectaveris ὁπωρινᾶς propter v. 4.

Sed cum hic postremus conventus superioris rationis sit (not. 4), aequo iure a proxima pylaea, qua sane nihil a naopoeis gestum est, altera incipitur. 55 Ab hoc anno omnis temporum definitio in ratione I pendet. Etenim cum pacem (not. 56) mense Iulio factam (A. Schaefer Demosthenes II² p. 383), proximo vero auctumno Amphictionas Philippi auspiciis Delphos convenisse constet (Schaefer l. I.), sequitur ut pylaea auctumnalis prima post pacem in annum Delphicum 346/5 a. Chr. incidat; inde omnium superiorum archontum itemque eorum qui proxime sequuntur usque ad Aristonymum (v. 445. 420. 423) tempora computavit B. 56 Pacem qua anno 346 a. Chr. bellum sacrum finitum esset hic intellegi argumentis gravissimis demonstravit B. Namque antiquiorem non esse id unum sufficit ad demonstrandum, quod eodem etiam anno duos Macedonas invenimus in naopoeorum numero (v. 74); recentior vero non magis esse potest, nam proxima pax quae aliquod momentum haberet in rebus Amphictionum, anno 338 a. Chr. post bellum Amphissense composita est. Sed eam si intellegeremus, statuendum esset annis 343/2. 344/0. 340/39 a. Chr. etiam homines Phocenses (v. 7. 36. 53) naopoeos fuisse, itemque post pacem anni 338 a. Chr. Amphissensem (v. 79); quod fieri non posse non est quod fusius demonstretur. Quod idem argumentum obstat, ne ad recentiora etiam tempora descendamus. 57 Vix recte B. hic ipsum regem agnoscit; nam quod monet, etiam alios nobilissimos homines, Medium Larisaeum (v. 439) et Dieuchidam Megarensen (v. 444) illum magistratum non fastidivisse, nemo negabit, inter hos et regem Macedonum tamen permagnum condicionis et dignitatis discrimen intercedere.

- Τιμανορίδας Μακεδών, Εὐκτῆμων Ἀθηναῖος, Ἐπικράτης Ἀθη-
 75 ναῖος, Τέλλη⁵⁸ Θη||βαῖος, Προκλῆς Θηβαῖος, Φίλιππος Θηβαῖος,
 Δαικίλῃς Λακεδαιμόνιος, Ἔρασις Λακεδαιμόνιος, | Κλεοσιμένης
 Λακεδαιμόνιος, Λαβῶτας Κορίνθιος, Δαμοφάνης Κορίνθιος,
 Ξενοτίμος Σικυώνιος, | Ἀλκίμαχος Ἀργεῖος, Νόθων Ἀργεῖος,
 Φῶλις Ἀργεῖος, Μικίων Ἀργεῖος, Τιμόλος Μεγαρεύς, Δεξίας |
 Ἐπιδαύριος, Τεῖσανδρος Τροζάνιος, Πυθέας Αἰγινάτας, Τιμασι-
 κράτης Περραιβός, Μέντωρ Φλει|άσιος, Παραμύθιος Χαλκιδεύς⁵⁹,
 Ἄντοχος Ἀμφισεύς, Δαμοσθένης Ὀπούντιος, Πασίας Θρονιεύς. ||
 80 Ἐπὶ Δαμοξένου ἄρχοντος, τὰς ἡρινὰς πωλαίας, ἃ πόλις
 ἔδωκε τοῖς ναοποιούσις πράταν δόσιν, ἐπεὶ ἃ εἰ|ρήνα ἐγένετο⁶⁰,
 ναοποιούντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων τῶν περὶ Γόρ-
 γιππον, προστα|τευνόντων Εὐαίλωνος Φαρσαλίου, Μέντορος Φλεια-
 σίου, Ξενοτίμου Σικυωνίου, τρί' ἡμιμναῖα. |
 Ἄλλο ἔδωκε ἃ πόλις τῶν Δελφῶν, δευτέραν δόσιν, ναο-
 ποιούντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευ|όντων Ἰππάρχου, Νικο-
 μάχου, ἐπὶ Ἀρχωνος ἄρχοντος⁶¹, τὰς ἡρινὰς πωλαίας, τοῖς
 85 ναοποιούσις, || προστατευνόντων Φρυωνάδα Γυρτωνίου, Ἀμόντορος
 Φεραίου, Λαβῶτα Κορίνθιου, | τάλαντα τρία, μναῖς ἑκατὶ πέντε,
 στατῆρας ἑκατὶ πέντε· τούτων τὰ μὲν τρία τάλαντα τοῖς | Τεγε-
 άταις⁶² ἔχρησαν ποτὶ τὰν κατασκευὰν τὰς λιθαγωγίας τὰς εἰς
 Δελφούς, ἑκατὶ δὲ μναῖς Λαβῶται καὶ Δαμοφάνει ποτὶ τὰ | ἔργα
 τὰ ἐγ Κορίνθωι. Ξενοδώρῳ ἀρχιτέκτονι μισθὸς μναῖ πέντε,
 στατῆρες πέντε. γραμματισταῖ μισθὸς | στατῆρες ἑκατὶ. ||
 90 Ἐπιστειλάντων τῶν ναοποιῶν πάντων⁶³ ποτὶ τὰν πόλιν τῶν
 Δελφῶν διδόμεν χρήματα τοῖς ἐπιμηνιεύουσι⁶⁴ τῶν | ναοποιῶν
 ἃ πόλις ἔδωκε τῶν Δελφῶν τρίταν δόσιν, ἐπὶ Κλέωνος ἄρχοντος⁶⁵,

Neque rarum tum temporis nomen Φίλιππος apud Macedonas fuit (cf. indi-
 cem ap. Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 112 n. 7—24). Hic quoque
 mihi cum Kellio convenit, nisi quod is etiam de Dieuchida et Medeo dubitat.
 58 Nomina hypocoristica quae in -ης (Boeotice -εις) post consonam duplicatam
 cadunt, apud Boeotos volgo terminationem -ς abiciunt (cf. F. Blass Saturae
 Sauppianae p. 126 sq.), quem morem hic etiam in titulo alius dialecti ser-
 vari memorabile est. 59 Nomen rarissimum, praeter Chalcida Euboeae
 quod sciam nusquam repertum, habes in titulis Oropio l. G. Sept. I, 343, 4
 Μελάνθυρον Παραμυθίου Χαλκιδέα et Chalcidensi Ἐφ. ἀρχ. 3560 Διαιτόδημος
 Παραμυθ[ε]ίου. 60 Cf. not. 56. 61 Anno 345/4 a. Chr. Cf. not. 55. 56.
 62 Hos esse Praxiona et Aristandrum (supra v. 14. 15) ex fragmento nondum
 edito apparere dicit B. 63 Cf. not. 5. 6. 64 Cf. not. 12. 65 Anno
 344/3 a. Chr. Cf. not. 55. 56.

ναοποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, | βουλευόντων Ξενοχάρους, Δαμοτίμου, Θεοαίστου⁶⁶, μηνός Ἀπελλαίου⁶⁷, ἐπιμηνιεύοντος Τέλλη Θηβαίου, | Φιλίπ(π)ου Θηβαίου, Πυθέα Αἰγινάτα, μνᾶς δέκα. τοῦτο ἐδόθη Ἀθανογέιτονι Βοιωτίῳ λατόμῳ. |

Ἄλλο ἔδωκε ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, τετάρταν δόσιν, ναο-
95 ποιέοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Ξενοχάρους, || Δαμο-
τίμου, Θεοαίστου, ἐπὶ Κλέωνος ἄρχοντος, ὅπωρινᾶς πυλαίας, τοῖς ναοποιοῖς, προστατευόντων Δα[μο]φάνευσ Κορινθίου, Εὐκτῆ-
μονος Ἀθηναίου, Ἀριστοφυλῖδα Λαρισαίου, τάλαντα δύο, μνᾶς τριάκοντα· τούτου ἐδόθη | Νικοδάμῳ Ἀργεῖῳ καὶ Τηλεφάνει Σικυωνίῳ τᾶς περιστάσιος⁶⁸ ἐργασίας τάλαντον, μνᾶς πέντε, στατήρας ἑκα[τι·] | Χαιρόλαι Κορινθίῳ λιθαγωγῷ κατὰ θάλασσαν τάλαντον· Ἀγαθωνύμῳ Κορινθίῳ λιθαγωγῷ ἐξ Κορίνθω | [μ]ναὶ ἑπτὰ, στατήρες ἑκατι δύο· Ξενοδώρῳ ἀρχιτέκτονι μισθὸν
100 μνᾶς τρεῖς, στατήρας ἑκατι ἓνα, δραχ[μάν· || Ν]ικοδάμῳ Ἀργεῖῳ λατόμῳ μνᾶς δύο, στατήρας ἑνδεκα· Κάπων Βοιωτίῳ λατόμῳ μνᾶς δύο, στατήρα[ς | ἱ]κατι ἑπτὰ· Ἀρχετίμῳ Κορινθίῳ λατόμῳ μνᾶν, στατήρας τρεῖς καὶ δέκα, δραχμάν· Δαμοστράτῳ Κορινθίῳ | [λα]τόμῳ μνᾶν, στατήρας τρεῖς καὶ δέκα, δραχμάν· Ἰσμηνίαι Βοιωτίῳ λατόμῳ μνᾶς τρεῖς, στατήρας εἴκο[σι], | δραχμάν. κάνας τιμὰ δραχμά⁶⁹. |

Ἄλλο ἔδωκε ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, πέμπταν δόσιν, ναοποι-
105 έοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Μαχίδα, || Ἀριστομάχου, ἐπὶ Χαιρόλα ἄρχοντος⁷⁰, μηνός Βουκατίου⁷¹, ἐπιμηνιεύοντος Τιμασικράτους Περραιβοῦ, μν[ᾶν,] | στατήρας δύο· τοῦτο ἐδόθη Νικοδάμῳ Ἀργεῖῳ λατόπας⁷² ἐξαγωγᾶς, στατήρας εἴκοσι,

66 Mirum nomen. Admodum arridet F. Bechtelii coniectura per colloquium mecum communicata Θεο[λ]ίστου. Sed quater eadem forma in lapide esse refertur (v. 92. 95. 109. 137). 67 Primus anni Delphici mensis respondens fere Iulio fastorum Iulianorum. 68 Cf. n. 540, 89 sqq.

εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ἔξω περίστασιν τοῦ σηκοῦ τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν καταστρωτῆρων ἐργασία καὶ σύνθεσις. Fouilles d'Epidaure I n. 244, 6. 13. 24. 242, 49. 60. 163. 69 Calamum scriptorium κάνας recte interpretatur B. Idem monuit, ex singulis numeris summam tal. 2 min. 28 stat. 9 drachm. 4 colligi, cum ex v. 96 duo talenta et triginta minas expensas esse appareret. Deest igitur mina, stateres viginti quinque, drachma. Quem numerum aut v. 98 post Chaerolae talentum adiungendum fuisse, aut integrum nomen lapidicidae incuria omissum.

70 Anno 343/2 a. Chr. n. Cf. not. 55. 56. 71 Anni Delphici a solstitio aestivo incipientis mensis alter, respondens fere Augusto fastorum Iulianorum. 72 Fragmenta

καὶ τοῦ παραδείγματος | τὰς λεοντοκεφαλᾶς⁷³ στατῆρες δε-
καεπτά. |

b Ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, ἔκταν δόσιν, ναοποιέοντος
Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Θεοαίστου, Φιλαίχμου, ἐπὶ
110 Πειθαγόρα ἄρχοντος⁷⁴, ὁπωρινᾶς πυλαίας, τοῖς ναοῖσι, προ-
στατευσόντων Οἰολόκου Λαρισαίου, Τέλλῃ Θηβαίου, Ἐπικράτεος
Ἀθηναίου, | μνᾶς δύο, στατῆρας τριάκοντα· τοῦτο ἐδόθη [Κ]ε[φά]-
λωνι τοῦ [ὑ]υλ[ί]νου ἀστέρος τοῦ παραδείγματος⁷⁵ στατῆρες τέτορες,
δ[ρα]χ[μ]ά. Πυθοδῆμωι Ἀθηναίωι [β]ολίμου τέλος⁷⁶ μναῖ δύο,
στατῆρες ἵκατι πέντε, δραχμά. |

Ἄλλο ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν, ἐβδόμαν δόσιν, ναοποι-
115 έοντος Σιμυλίωνος Δελφοῦ, βουλευόντων Τελεσάρχου, Κορινθο-
τίμου, [ἐ]πὶ Ἀριστωνόμου ἄρχοντος⁷⁷, ὁπωρινᾶς πυλαίας, | τοῖς
ναοποιῶσι, προστατευσόντων Φιλίππου Θηβαίου, Κλεοσιμένεος
Λακεδαιμονίου, | Ἰππία Πελλινναίεος, μνᾶς ἐξ[ή]κοντα· ταῦται
ἐδόθεν Μ[ο]λοσῶι Ἀ[θ]ηναίωι ὄσσου ἐν ἐ[τ]έρα[ι]⁷⁸ | ποτὶ τὰν
δόσιν τὰν λεοντοκεφαλᾶν. |

Κεφαλὰ οὗ ἀπέδωκε ἁ πόλις τῶν Δελφῶν τοῖς ναοποιῶσι
120 ἐπεὶ ἁ εἰρήνη ἐγένετο, ἀπὸ Δαμοῦξένου ἄρχοντος, ἥρινᾶς πυλαίας,
εἴστε εἰς Ἀριστάνωμον ἄρχοντα, ὁπωρινᾶν πυλαίαν, | πυλαίαν

lapidum in ipso aedificationis loco dolabratorum. Photius λατόπη· λιθοῦρ-
γική. ἢ τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου. 73 Mos tegulas per quas aqua pluvia de
tecto deducebatur capitibus leoninis ornandi notissimus est. In Atticis
titulis ἡγεμόνας λεοντοκεφαλούς hoc imbricum genus significare demonstravit
Boeckh Urk. über das Seewesen p. 406 sq. Cf. praeterea titulum Lebadensem
I. G. Sept. I, 8099: [τὸ] ὕδωρ καὶ [τ]ὰ [χρα]τηρίδια καὶ [λε]οντόκρουνα καὶ τὸ
περὶ τὴν κρήνην ἔσσω κατασκευάσμε[α]. 74 Anno 342/1 a. Chr. Cf. not. 55. 56.
75 Hunc locum difficillimum quidem esse lectu, sed tamen de ἀστέρος nullo
modo dubitari posse testatur B., qui provocat ad titulum Fouilles d'Epidaure
I n. 244, 88: Κλεινίας εἴλετο κυμάτια καὶ ἀστραγάλους καὶ κάλας καὶ ἀστέρας
χρυσῶσαι. v. 86: χρυσαίου εἰς τοὺς ἀστέρας. 76 Singulariter hoc dictum esse
observat B., sed non recte affert I. G. Sept. I 3073 (infra n. 540), 85: τοὺς θρηγκούς
— τέλος ἔχοντας. Nam illic notissimum habes usum formulae τέλος ἔχειν pro
τελεσθῆναι (cf. 78³), cuius hic nullum vestigium est. Immo τέλος minus accu-
rate pro τιμή (pretium) usurpatum putaverim; nam de vectigali, quae est
propria vocis vis, cogitari nequit. 77 Anno 344/0 a. Chr. Cf. not. 55. 56.
78 Suppl. B.; neque video melius. Sed illius interpretatio, cum alia iam
prius effecta essent capita leonina, hic enuntiari eandem ac pro illis pecuniam
pensam esse (ὄσσου ἐν ἐτέραι sc. δόσει), utique non ὄσσου genetivum pretii
sed ὄσσον accusativum obiecti flagitat; quare mihi quidem sententia obscu-
rissima videtur.

πέντε⁷⁹ καὶ ἐπιμηνειᾶν⁸⁰ δυοῖν, τάλαντα ἑπτὰ, μναῖ ἔνδεκα, στατῆρες τέτορες, δραχμ[ά]. |

Σύμπαντος κεφάλωμα τοῦ ἀπέδωκε ἡ πόλις τῶν Δελφῶν τοῖς ναοποιοῖς ἀπὸ Ἀργιλίου | ἄρχοντος εἴστε εἰς Ἀριστάνουμον ἄρχοντα, ὀπωρινὰν πυλαίαν· τάλαντα ἑννέα, μναῖς | τριάκοντα ὀκτώ, στατῆρας ἵκατι τέτορας, ὀβολοὺς τρεῖς, ἡμιωβέλιον. ||

425 Πάρ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν λοιπὸν τοῖς ναοποιοῖς τάλαντα δέκα, μναῖ τριάκοντα πέντε, | στατῆρες ἵκατι, ὀβολοὶ ὀκτώ, ἡμιωβέλιον.

II Ταῦτα διελογίσθη ποτὶ τοὺς ναοποιοὺς ἐπὶ Χαριζένου ἄρχοντος⁸¹ τᾶς ἡρινᾶς πυλαί[ας,] | βουλευόντων Πλειστάωνος

79 Cf. v. 80. 84. 95. 109. 115. 80 Cf. v. 90 sq. 105. ἐπιμηνείας B. intellegit extraordinarios conventus naopoeorum alio ac pylaeorum tempore peractos. At per se nihil est ἐπιμηνεία nisi temporis spatium quo ἐπιμήνιοι suo munere funguntur (cf. not. 42), senorum mensium inter binas pylaeas interiectorum. Per quod tempus unquam naopoeos Delphos convenisse ut ullo vestigio indicetur tantum abest, ut contra hae ipsae tabulae id non factum esse luce clarius demonstrent; etenim pecuniae per conventuum pylaeorum occasiones a Delphis erogatae semper τοῖς ναοποιοῖς numeratae scribuntur (v. 20. 37. 43. 53. 59. 67. 80. 95. 109. 116), cum in pensionibus extra illa tempora factis nunquam idem dativus compareat (v. 6. 90. 105). Quid quod v. 90 sq. definite enuntiatur, summam pecuniae non concilio ipsi, sed τοῖς ἐπιμηνειούσι τῶν ναοποιῶν pendi? Nullos igitur fuisse extraordinarios naopoeorum conventus certissimum est. 81 Cum v. 149 hieromnemonas a rege Alexandro missi recenseantur, annum Charixeni neque priorem quam 336/5 a. Chr. neque posteriorem quam 324/3 a. Chr. esse rectissime observat B. Primum ex his tredecim annis rursus exemit K. monens ante Thebarum excidium vix futurum fuisse, ut Thespiensem et Plataeensem neque vero Thebanum hominem in concilium mitterent Boeoti. Manent anni 335/4—324/3 a. Chr. De quibus id modo statuit idem, probabilis initio quam fini huius seriei prope admoveri verum Charixeni annum, ea potissimum de causa quia aliter nimis diuturnus evaderet Simylionis naopoei Delphorum magistratus ab Damoxeni anno (346/5 a. Chr., cf. v. 72) ad Cleobulum (inter 330/29 et 319/18 a. Chr., cf. v. 183) pertinens. Nuperrime Th. Homollius Bull. de corr. Hell. XX p. 700 Charixeno annum 328/7 a. Chr. assignavit, sed de eius calculis qui magna ex parte titulis ineditis nituntur, diiudicare non audeo. Itaque quinque aut adeo plurium annorum intercapedinem inter versus 126 et 127 intercedere manifestum est. Sed totam conditionem rationum inde ab hoc anno non uno nomine ab antiquioribus plane discrepare monuit idem. Primum, enim illud naopoeorum collegium cum suis praesidibus et epimeniis post rationes Charixeno archonte redditas, per quam occasionem omnes qui conventui interfuerunt naopoei enumerantur (v. 127—147), non amplius comparet, sed solis Delphorum naopoeis,

Εὐφράντου⁸², Χηρία Ἰατ[άδ]α, Ἡρακλείδ[α] Καλλία, | Ἀριστοκρά-
 τεος Ἀγάθιος, Εὐθύ[ρ]ρήτου Αἰσχύλου, Θράσωνος Ἐρ[ομ]άνθο[υ], ||
 180 Εὐθία Θοινίανος, Δίωνος Ὀφελάνδρου, Κεφάλωνος Τιμομάχου,
 Θεοδώρου [Κρ]αττίδα⁸³, | Τεισιβίου Νικάρχου, Κάφιος Σατύρου,
 Ἀρχέλα Ἀρχωνος, Ἀριστοκράτεος Σωκ[λ]εῖδα, | Θυμέα Λακρά-
 τεος, γραμματεύοντος τᾷ βουλαῖ Ἐρασίου Λυ[ο]ία· | προαι-
 ρετοὶ ὑπὸ τᾶς πόλιος μετὰ τᾶς βουλαῖς⁸⁴ Ἐτυμώνδας Λαρισίου,
 Σιμυλῶν Πειθ[α]γόρα, | Δάμων Ἰππία, Λυκῖνος Μεγακ[λ]έους⁸⁵,
 135 Ἀ[ρχ]έλας Κ[ρ]ίτωνος, Καλλι[χρ]ά[της] Καλλικλῆος, || Ἰ[Α]χαμένης
 Δα[μ]αίου, Ἀγάθυλλος Αἰν[ε]σίλ[α], Φειδίας Αἰνία, Πυθόδωρος
 Ἰέρου, | Διοσκουρίδας Ἀρισταγόρα, Ἐχεκρατίδας Θεσσαλοῦ,
 Θεόαιστος [Ξ]εναγόρα. |

Παρῆν ναοποιοὶ τοῖδε· Μολύσων Φαρσάλιος, Κεφάλων
 Πελιννα[ιεύς], Ἰππίας Παλιννα[ιεύς], | Μήδειος Λαρισαῖος⁸⁶,
 Οἰόλυκος Λαρισαῖος, Κλεόττας Περραιβός, Τιμαν[ο]ρ[ι]δ[α]ς Μαχε-

qui iam duo sunt pro uno, pecuniae a civitate penduntur. Deinde vero nihil nisi hoc ipsum, quid quoque tempore a civitate acceperint naopoei, perscribitur, cum in antiquiore rationum parte semper addatur quos in usus illae summae a naopoeis erogatae sint. Quam mutationem ex parte quidem recte eo rettulisse videtur editor, quod iam aedificatione perfecta nihil negotii superfuisset, nisi ut templum conservaretur et quae opus esset sarcirentur. Cuius rei causa bis per annum undique ex Graecia totum concilium naopoeorum convocare sane nimias ac plane supervacaneas molestias habebat. 82 Non triginta homines hic recenseri, sed quindecim cum paternae originis significationibus, Theodori Crattidis f. (not. 83) exemplum docet. Non integrum senatum esse, sed homines qui tum ipsum negotia gerebant vidit K., qui eundem numerum Delphis etiam in Labyadarum phratría (n. 438, 487. I. G. A. 349, 4) et in aliis civitatibus Doricis, veluti Byzantii (Heberdey et Wilhelm Reisen in Kilikien p. 444) et Lacedaemone (Xen. Hell. II, 4, 38) usitatum fuisse demonstravit. 83 Idem homo est n. 442, 40. 84 Qui una cum senatu rationes examinarent. 85 ΜΕΓΑΚΕΟΥΣ. 86 Familiaris regis Alexandri (Arrian. VII, 24, 4), postea Antigoni et Demetrii Poliorcetae assecia. Aestate anni 307 a. Chr. Demetrium ad liberandas Athenas a patre missum comitatus est (n. 473, 44 sqq.), proximo anno illorum auspiciis in proelio Salaminio navibus Phoenicum et Atheniensium praefuit (Diodor. XX, 50, 3). Postremum tempus, quo eius superstitis mentio fiat, est autumnus 306 a. Chr., quo Demetrium in Aegyptum comitatus est (Plutarch. Demetr. 49). Quare haud dissimilis veri est Droyseni coniectura, eum in hac funesta expeditione periisse. De rebus Alexandri scripsit (C. Müller Fragmenta scr. hist. Alex. p. 427 sqq.). Quo necessitudinis gradu hunc attingat Εὐρο-
 δάμας ὁ Μηδείου, quem Thessalum fuisse conexus narrationis indicat, apud Dem. LIX, 108, obscurum est.

δό[ν], | Ἐτυμώνδας Δελφός, Σιμυλίων Δελφός, Πύθων Θεσπιεύς,
 140 Μνασίων Πλαταιεύς,) || Πυθόδωρος Ἀθηναῖος, Ἐπιτάλης Ἀθη-
 ναῖος, Θεόφρων Ἀθηναῖος, K----- Κορ[ίν]θ[ιος], | Διευχίδας
 Μεγαρεύς⁸⁷, Πολυκράτης Ἀργεῖος, Ὀρμασίλας Ἀργεῖος, Ν[όθ]ων
 Ἀργεῖος, | Δεινίας Ἀργεῖος, Φίλις Ἀργεῖος, Φύλλης Ἀργεῖος,
 Κράτης Σικυώνιος, | Εὔστρα[τος] Σικυώνιος, Νικήρατος Αἰγινά-
 τας, Τράχαλος Λακεδαιμόνιος,) | Κυλω[π]άδας⁸⁸ Λακεδαιμόνιος,
 Ἄντοχος Λοκρός, Εὐφάνης Τροζάνιος⁸⁹. ||
 145 Προεστάτῃσιν ναοποιοῖ δκα ὁ λογισμὸς ἦς· Ἐτυμώνδας
 Δελφός, [Ἐπι]τέλ[ης] Ἀθ[η]ναῖος,) | [Ῥ]μασίλας Ἀργεῖος· ἐπὶ τοῖς
 ζυγαστροῖς⁹⁰ ἐφεστάκεον καὶ τὰ [ἔ]ρ[γ]α [διενέμ]ον[το] | [Μή]δειος
 Λαρισαῖος, Σιμυλίων Δελφός, Εὐφάνης Τροζάνιος, Τ[ι]μανορίδ[ας]
 [Μακεδών.] |
 Ἐνεφανίζθη τοῖς ἱερομνάμοισιν ὁμολογᾷ· παρὴν ἱερομνά-
 μονες τοιδε⁹¹. [Θεοσ]α[λῶν] | Πολίτας Φαρσάλιος, [Ν]ικάσιπ-
 150 πος Πελινναῖός, παρὰ βασιλέω[ς] Ἀλ[ε]ξ[άνδ]ρου⁹² || Ἀρχέ-

87 Scriptor quem quarti a. Chr. saeculi esse U. v. Wilamowitz-Möllen-
 dorff *Homerische Untersuchungen* p. 240 sqq. effecit argumentis gravissimis;
 quae sententia nunc tituli testimonio confirmatur. B. 88 Supplevi. Κυλω-
 [ν]άδας B. Sed a Κύλων non poterat non Κυλωνίδας derivari. Quod contra
 Κυλώπας, cuius legitimum patronymicum est Κυλωπάδας, simillimi nominis
 item Laconici Γοργώπας (Xen. Hell. V, 1, 5 sqq.) collatione defenditur. De
 priore compositionis membro cf. Hesych. κύλα· τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων
 κοιλάματα· τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς μήλα(?)· τὰ ὀπώπια. 89 Cf. n. 76.
 90 Cf. not. 46. 91 Omnium quidem hieromnemonum numerus hic legiti-
 mus quattuor et viginti est. Sed quia Alexandro regi quattuor (non duo,
 v. not. 93) suffragia concessa sunt, quattuor ex antiquiore ordine hic desi-
 derantur: duo quidem Phocensium sunt, translata illa quidem anno 346
 a. Chr. in Philippum regem, duo vero ea re sublata sunt, quod Perrhaebi
 et Dolopes, quarum gentium utraque antiquitus binis suffragiis usa erat
 (H. Bürgel die pylaesch-delphische Amphiktyonie p. 64) hic coniunctim duo
 suffragia habent. Quod B. dicit hoc titulo doceri, Locros occidentales non
 iam anno 339/8 a. Chr. exclusos eorumque suffragium in Aetolos translatum
 esse (Bürgel p. 87) et Delphos prius quam hucusque creditum esset in con-
 ciliium introiisse, moneo hoc quidem omnino verum non esse (not. 93), illud
 vero nemini potuisse inopinatum accidere qui reputaret, Amphissam non
 fuisse nisi unam inter plures civitates Locrorum, quae coniunctim illud
 suffragium gererent, ut plane idem in hos cadat, quod B. ipse de Lacedae-
 moniis dicit, si vel maxime verum esset eos post bellum sacrum electos esse
 concilio Amphictionum, certe de Doriensium Peloponnesiorum suffragio nihil
 ea re mutatum esse. 92 Cf. n. 293, 5 παρὰ βασιλέω[ς] Περσέω[ς]. Vides non
 gentem Macedonum, sed ipsum regem Amphictyonum consilii participem esse.

πολις Ἄγιππος Ἀλέξαρχος Καλλιξενος Δελφοί⁹³, Δωριέω[ν]
 Εὐθρεῖσο[ς Λακε]δαιμόνιο[ς,] | Ἀριστομήδης Πελοποννάσιος,
 Ἰώνων Λυσίστρατος Ἀθηναῖος, -----ος Χαλκιδεύ[ς], | Περ-
 ραιβῶν Δολόπων Ἀριστόλας Φαλανναῖος, Ἑλλανοχ[ράτης
 -----]αῖος, | Βοιωτῶν Ὀλῖμος Θεσπιεύς, Καλλίας Πλαταιεύς,
 Λοκρῶν Πολο[χλ]ῆς Ὀπο[ύντ]ιος, | Τιμοκράτης Ἐσπέριος,
 Ἀχαιῶν⁹⁴ Μεγαλλίας Μελιταιεύς, Εὔξ[εν]ος Λα[ρι]σ[αῖος,] ||
¹⁵⁵ Μαγνήτων Σιμμίας Ὀμολιεύς, Φειδόλας Κοροφαῖος⁹⁵, Αἰνιά-
 νων Εὐπόλεμος, | Εὔρύας, Μαλιέων Νικάτας Λαμιεύς, Λυκό-
 φρων Ἡρακλεώ[τα]ς⁹⁶. |

Ἄλλα ὕστερον⁹⁷ ἀπεδόθη χρήματα ἀπὸ τῶν δέκα ταλάντων,
 μᾶν τριάκοντα πέντε, | στατήρων ἑκατὶ, ὀβολῶν ὀκτώ, ἡμιω-
 βελίου, ἃ βουλὰ ἀπέδωκε τοῖ περὶ Μελάνωπον, | Κλέωνα Αἰνι-
 σιδάμου, Δαμοχάρη, Αἰσχριώνδαν Ἀγέλα⁹⁸, Δαμοκράτη, Χαι-

93 Duos regis, duos Delphorum civitatis hieromnemonas hic recenseri sibi persuasit B. Sed ei, quorum quique homines hieromnemones sunt, semper genetivo casu nominibus hieromnemonum praemittuntur, cum nominativo subiungantur voces originem cuiusque singillatim indicantes. Unde sequitur, hic quattuor regis Alexandri hieromnemonas, captos illos quidem ex numero civium Delphorum, designari. Haec cum iam litteris consignata essent, eximio cum gaudio vidi plane eandem esse Keillii rationem, qui cum ex scriptorum testimoniis, tum ex titulis Delphicis ineditis de quibus Homollius eum certiore fecerat, demonstravit Philippum quidem duo habuisse suffragia eaque hominibus Macedonibus commisisse; praeterea duo fuisse tum civitatis Delphorum. Eandem condicionem etiam primis Alexandri annis mansisse particula tituli inediti arguit, quam publici iuris fecit Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XX p. 697. At mox illa quoque duo Delphorum suffragia in regem translata sunt, sed ea lege ut in omnia quattuor loca cives Delphos nominaret.

94 Antiquiore aetate Achaeos Phthiotas persaepe ubi nulla erat confusio vitanda, ut hic (nam Achaei Peloponnesii inter Amphictionas nunquam fuerunt), simpliciter Ἀχαιοί vocantur. Cf. Aesch. Pers. 488 γῆς Ἀχαιῶς πεδόν. Apud Herodotum praeter VII, 132 ubique Ἀχαιοί et Ἀχαιῆς legitur. Nummi ab illis saeculo quarto ad finem vergente cusi ΑΧΑΙΩΝ habent (Greek coins in the British Mus. Thessaly to Aetolia p. 48). Eodem spectat Ἀχαιὸς ἐκ Λαρίσης (sc. τῆς Κρεμαστῆς) n. 494, 86. 95 In titulis Magnetum delubrum et oraculum Ἀπόλλωνος Κοροφαίου commemoratur (Cf. n. 790, 10 sqq.), atque ibidem Κοροφαῖος ethnici vice fungitur (v. 7). Oppidi nomen Κοροπή aut Κοροφή non diversum origine putaverim ab appellativo quod est κορυφή. 96 Hoc ethnico indicatur, Maliensium nomine hic simul comprehendi Oetaeos, qui alibi ab illis seiunguntur. Sed cum ita singulae gentes singula suffragia habeant, hic vero coniunctae duo, in summa nihil mutatur illo discrimine.

97 I. e. proximo anno (inter 334/3 et 333/4 a. Chr.), archonte Damatrio, ut apparet ex n. 144. 98 Eadem quattuor

- 160 ῥόλαν Ἰεῖρῶνδα, Ἐχεδωρίδαν, Ξενοκλείδαν, Ἐπίαν Θεοτίμου, Χαίρωνα, Ἀρχέμηλον, | Θαρρίκωνα Εὐδάμου, Θράσυν, Φιλόνικο[ν, Λ]άφιλον, τοῖς πρυτανίεσσι τοῖς ἐπὶ | Πλειστωνος ἄρχοντος⁹⁹, Δαμοκράτει, Ἀριστωνύμῳ Δαμαίου, Βούλῳνι, Ἀγ[ασέαι,] | Νικάνδρῳ Ἀριστίωνος, Χαρίαι Ἡρακλείδα, Ἡρακλείδαι Τιμαίου, Ἀγέλαι Παντέ[α,] | μῶς τριάκοντα· τούτας δὲ τὰς τριάκοντα
- 165 μῶς παρέδωκαν τοὶ πρυτάνιες τοὶ ἐπὶ || Πλειστωνος ἄρχοντος τοῖς πρυτανίεσσι τοῖς ἐπὶ Εὐαρχίδα¹⁰⁰ ἄρχοντος, καὶ τοὶ | πρυτάνιες τοὶ ἐπὶ Εὐαρχίδα ἄρχοντος ἐν ταῖ ἐκκλησίαι τῶν Δελφῶν ὠ[μ]ολόγηον | παραλαβεῖν τὰ χρήματα ταῦτα παρ τῶν πρυτανίων τῶν ἐπὶ Πλειστωνος· τοὶ ἐπ' Εὐαρχίδα· | Ἐχ[έ]μμας, Ἀρχέλας, Εὐφραντος, Ἀριστείδας, Κλεόμαντις, Φιλώνδας, Σύλοχος, Ἐπιθάλης. |
- Ἄλλα ἀπέδωκε ἡ βουλὰ τοὶ περὶ Καλ[λ]ικράτη Ἀρισταγόρα,
- 170 Κλεόβουλον, || Ταραντῖνον Ἀγησίλα, Θεοδωρίδαν [Δ]ίκωνος, Λυσιδάμον Ἀγεστράτου, Εὐάγορον, | Κρινιάδαν, Ἡρακ[λ]εῖδαν Τιμαίου, Πανταλέοντα Τιμοκράτεος, Ξένωνα Ἀριστοξένου, | Ἀριστόξενον Πυρρία, Μένωνα Θρασέα, Ἀγησίδαμον, Ἀρχέτιμον, Κέφαλον, ἐπὶ | Εὐχρίτου ἄρχοντος¹⁰¹, Ἐτυμώνδαι καὶ Σιμυλῳνι, ναοποιοῖς Δελφοῖς, | μῶς τριάκοντα. ||
- 175 Ἄλλα ἀπέδωκε ἡ βουλὰ τοὶ περὶ Διοσκουρίδαν, Κορινθότιμον, Κλεοφάνη, Ἀγορῇ, | Ἀρίσταρχον, Δεινόμαχον Κρατησίχου, Πεισίθεον, Πολύξενον, Δάτυν Τιμογένευ[ς], | Πάλαιον Πάτρωνος¹⁰², Τείσωνα Κλεάνδρου, Πανταλέοντα Ἀλέξιοι, Βούλωνα, | Αἰνέαν, ἐπὶ Κλεοβούλου ἄρχοντος¹⁰³, Ἐτυμώνδαι καὶ Σιμυλῳνι, ναοποιοῖς Δελφοῖς, | μῶς τριάκοντα. ||
- 180 Ἄλλα ἀπέδωκε ἡ βουλὰ τοὶ περὶ Διοσκουρίδαν, Κορινθότιμον, Κλεοφάνη, | Ἀγορῇ, Ἀρίσταρχον, Δεινόμαχον Κρατησίχου, Πεισίθεον, Πολύξενον, | Δάτυν Τιμογένευς, Πάλαιον Πάτρωνος, Τείσωνα Κλεάνδρου, Πανταλέοντα | Ἀλέξιοι, Βούλωνα, Αἰνέαν, ἐπὶ Κλεοβούλου ἄρχοντος, Ἐτυμώνδαι καὶ Σιμυλῳνι, | ναοποιοῖς Δελφοῖς, τάλαντον. ||

nomina redeunt in titulo Elatensi eiusdem anni n. 444, 4—4. 99 Neque ante annum 333/2 neque post 322/4 a. Chr. Cf. not. 84. 100 Neque ante 322/4 neque post 321/0 a. Chr. Cf. not. 84. 101 Neque ante 331/30 a. Chr. neque post 320/19. Cf. not. 84. 102 Cum plerique patronymico careant, huic id additur quia eadem aetate alius fuit Delphis eodem nomine homo nobilis, Euanthis filius, archon n. 442, 7. Similiter rem se habere in Tisone et Pantaleonte probabile est. 103 Neque ante annum 330/29 neque

- 185 Ἄλλα ἀπέδωκε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Καλλικράτη Καλλικλέος,
Πραξίαν, Ἀλκινεῖδα[ν,] | Ἀρίστωνα Λύ[η]τος¹⁰⁴, Ἀριστείδαν,
Αὐτόλοχον, Δαμοσθένη, Ἄνδρωνα Στράτωνος, | Ἐπίαν Τιμογένης,
Ξένωνα Ἑλλά, Θεόξενον Ἀν[τ]άνδρου, Ἀγασέαν, Θάρρανδρο[ν] |
Εὐδάμου, Ἀγηνονίδαν Κραττίδα, Πατροκλείδαν, ἐπὶ Μεναίχμου
ἄρχοντος¹⁰⁵, | Ἐτυμώνδαι καὶ Καλλικράτει, ναοποιοῖς Δελφοῖς,
μᾶς τριάκοντα. ||
- 190 Ἄλλα ἀπέδωκε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Δαμοχάρη, Εὐαρχίδαν
Κ[ρ]ίτωνος, Νεοκλῆ, Τλάσω[ν]α Μαχίδα, Αἰνησιδάμον Ἀλέξιος,
Πάτρωνα Θρασέα, [Κ]ίμωνα, Ἄντωνα Χηρία, Καλ[ι]λ[κ]ράτη
Δάμωνος, Χαρίξενον Ἡρακ[λε]ίδα, Τεισίαν Λύσωνος, Φλεῖακα
Μαχ[ι]δα, | Δαμ[ο]κράτη Θεσπία, Ἀ(ν)τίφου(ν) Αἰνησι[δ]άμου,
ἐπὶ Μεναίχμου ἄρχοντος Ἐτυμώνδαι | καὶ [Κ]αλλικράτει ναο-
ποιοῖς Δελφοῖς μᾶς τριάκοντα. ||
- 195 Ἄλλα [ἀ]πέδωκαν τοὶ πωλητῆρες τῶν δεκατῶν¹⁰⁶ Πυθόδω-
ρος, Ἡρακλείδας, Ἀλκινεῖδας, Κλεοφάνης, Πραξίας, Εὐφραντος,
ἐπὶ Θοινίωνος ἄρχοντος¹⁰⁷, βουλευόντων | Ἀχαιμένους, Πάτρω-
νος, Αἰσχυρίωνδα, Θεομνάστου, Ἀρχιάδα, Ἐτυμώνδαι καὶ Κα[λ]-
λικράτ[ε]ι ναοποιοῖς Δελφοῖς μᾶς τριάκοντα. |
- Ἄλλα ἀπέδ[ω]καν τοὶ πωλητῆρες τῶν δεκατῶν Πυθόδωρος,
200 Ἀλκινεῖδας, Κλεοφάνης, || Ἡρακλείδας, Πραξίας, Εὐφραντος,
ἐπὶ Λύσωνος ἄρχοντος¹⁰⁸, βουλευόντων Ἀρχέ[λα], | Κλέωνος,
Πεισίλα, Δαμοστράτου, Ἀχρίνου, Ἐτυμώνδαι καὶ Καλλικράτει
ναο[οι]οῖς Δελφο[ι]ς μᾶς τριάκοντα. |
- Ἄλλα ἀπέδ[ω]κε ἁ βουλὰ τοὶ περὶ Ἐτυμώνδαν Λαρισίου,
Εὐφραντον Θεοχάριος, | Σύλοχον Δαμοτίμου, Ἀλκαμένη Ἀμφι-
205 στράτου, Εὐάγορον Θεοχάριος, Λάφιλον Νίφκαίου, Ξένωνα
Δαμάνθευς, Δάμωνα Ἀκρατήτου, Ζηνέαν Αἰνία, Κλεόδαμον
Αὐτία, | Θοινίωνα Εὐθία, Ξενοφίλον Φιλομήλου, Σωτιμ(ι)δαν¹⁰⁹

post 349/8 a. Chr. Cf. not. 84.

404 Emendavi ex titulo 442, 8. 9, ubi de littera H Lollingii testimonio constat. Ἀντὸς B., quem genetivum nomi- nis Graeci esse nemo facile crediderit.

405 Neque ante annum 329/8 neque post 348/7 a. Chr. Cf. not. 84.

406 Non perspicuum est cur hi numeraverint. Neque enim ex decimis venditis, sed ex pecuniis quas civitas Delphorum a concilio Amphictionum asservandas acceperat haec numerata esse omnis harum tabularum ratio ac natura docet. B.

407 Neque ante annum 328/7 neque post 347/6 a. Chr. Cf. not. 84.

408 Neque ante a. 327/6 neque post 346/5 a. Chr. Cf. not. 84.

409 ΣΩΤΙΜΕΔΑΝ lapis teste B. Emendavi.

Κλέωνος, Ἀνάξανδρον Ξενοδά|μου, Ἐπιχαρίδ[α]ν Δίωνος, ἐπὶ
Μαιμάλου ἀρχοντος¹¹⁰, Ἐτυμώνδαι καὶ Καλλικράτει | ναοποιῶς
Δε[λ]φοῖς μῶς τριάκοντα.

440 Neque ante annum 326/5 neque post 345/4 a. Chr. Cf. not. 84.

141 Pars superior tabulae lapidis calcarii leucophaei, inventa in muro occidentem versus a templo Minervae Cranaeae prope Elateam, delata in museum vici *Drachmani*. Edd. P. Paris Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 326 n. 3. Ex Lollingii apographo I. G. Sept. III, 110 cum Add. p. 214 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 489 n. 592).

Θεός. Κατεβάλοντο Φωκεῖς τὰ χρήματα ἐν Δελφοῦς¹ ↑↑↑, |
ἀρχοντος [Νικ[α]ρ]βούλο² [τ]ο[ῦ] Αἰσχ[ρ]ῶνος Μεδεωνίου, βρυ-
5 τα[[νευόντ]ων³ Δελφῶν Ταραντίνου⁴, Ἀ--|----, -----ος,

Litterae Ionicae volgares praeter O ubique puncto notatum, non dispositae στοιχηδόν. 4 Phocensibus cum anno 346 a. Chr. in deditionem venissent, annum sexagenorum talentorum tributum impositum est, quod penderent dum opes direptae Apollinis Pythii restitutae essent (Diodor. XVI, 60, 2). Reddenda erant deo plus quam decem milia talentorum ex computatione quae est apud eundem Diodorum XVI, 56, 6: ὥστε τὸ πᾶν κατακοπὴν χρυσίον εἰς ἀργυρίου λόγον ἀναγομένων τῶν χρημάτων εὑρίσκεισθαι τάλαντα τετρακισχίλια, τῶν δὲ ἀργυρῶν ἀναθημάτων τῶν τε ὑπὸ Κροίσου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀνατεθέντων τοὺς πάντας στρατηγούς δεδαπανηκέναι τάλαντα πλείω τῶν ἐξακισχιλίων, προστιθεμένων δὲ καὶ τῶν χρυσῶν ἀναθημάτων ὑπερβάλλειν τὰ μύρια τάλαντα. Semenstribus pensionibus per pylaeas Amphictionum has pecunias numeratas esse tituli 441—444 docent; eiusdem generis fragmenta nonnulla habes I. G. Sept. III, 413. 414. 416. Lapis 441 utique recentior est anno 341/0, nam usque ad eum inde a deditione Phocensium magistratus Delphorum noti sunt. Ex altera parte litteratura eum ex superstitionibus huius generis monumentis antiquissimum prodit; atqui n. 444 neque ante annum 334/3 a. Chr. neque post 328/3 a. Chr. incisum constat (v. adn.). Quare huius tituli (441) archontem Delphicum, cuius nomen nescio qua de causa tacetur, certum est incidere in illam lacunam, quae hiat inter tituli 440 priorem et posteriorem partem, i. e. neque a. 340/39 a. Chr. antiquiorem neque a. 325/4 a. Chr. recentiore esse. 2 Supplevi; [Θ]ρα[συβ]ούλου P., quod spatiis lacunarum qualia in Lollingii apographo sunt non convenit. 3 Consonam initialem mediam habes etiam n. 442, 7. 443, 4. 7. Contra vulgaris scriptura per tenuem, quae etiam in tabulis Elatensibus duabus (I. G. Sept. III, 413, 2. 414, 3) legitur, una comparet in titulis Delphicis. 4 Ταραντίνος Ἀγγοῖλα senator Delphorum est 440, 470 Eucrito archonte, i. e. neque ante annum 334/0 neque post 320/19 a. Chr., manifesto idem atque hic.

Ἐτυμώνδα⁵. | μάρτυρες Φωκέων Ἀγήσιππος, | Ἀ[εἰμν]αστίδ(α)ς⁶,
 10 Πλειστέας, Κλ[εόν]βροτος, Δελφῶν Πλειστέ[ας, -----]
 τραπεζίτας⁷.

Ne is quidem qui 93, 45 est, alius atque hic esse videtur. 5 Etymondas Delphus per complures annos νομοποιός fuit (n. 440, 439—208); idem sine dubio est Etymondas Larisii f., senator 440, 203 archonte Maemalo (inter a. 327/6 et 345/4 a. Chr.). Denique Bull. corr. Hell. XIX p. 440 archon Delphorum est, quem in eandem inter Aristonymum et Charixenum lacunam, cui has rationes Elatenses vindicamus, incidere probabiliter statuit Couve. 6 Λ[εἰμν]αστίδης Lolling, A..ΞΤΙΔΗΣ Paris, qui Ἀ[ρ]ιστίδης legit. Supplevi et emendavi, terminationem mera lapicidae socordia turbatam ratus. 7 Unus modo testis Delphus negotio interfuisse videtur Plisteas, deinde sequebatur argentarii nomen, per cuius mensam pecuniae numeratae erant; nam hunc quoque testis vicibus functum esse vix crediderim.

142 Tabula lapidis calcarii leucophaei, integra praeter marginem inferiorem, inventa iuxta orientalem murum substructionis templi Minervae Cranaeae prope Elateam, translata in museum vici vicini *Drachmani*. Edd. P. Paris Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 323 n. 2. Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. III, 444 cum Addendis p. 244.

Θεός. Φωκεῖς [κατέβ]αλον τριάχο[ν]τα τέλαντα ἐν Δελ[φ]ο[ύ]ς¹
 ἐν τὰν ἐαρινὰν π[ρ]ο[α]λαίαν, ἀρχόν[τ]ων Φω[κεύ]σι Ἀρχεδάμου
 5 Ἐλα[τε]ίος, Κρίτωνος Ἐ[ρ]ωχοῦ², Μ[ε]λίτωνος Ἐλα[τε]ίος, Κρί-
 τωνος Πο...ου, γράμ[μ]ατέοντος³ Τιμαρ[ί]νου⁴ Ἐρωχοῦ, ἄρ-
 χον[τ]ος Δελφοῖς | Παλαίου Εὐάνθεος⁵, βρυτανευόντων⁶ Θηβ[ι]α-
 γόρας Ἐλίνιος⁷, Ε[ὐ]δοκος Ἐπη[ρ]άτου, Ἀρίστων | [Λύ]ητος⁸,

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 4 Cf. 444¹. 2 Supplevi, nam quae praeterea ab eadem vocali incipientia ethnica hic restitui posse dicit P., Ἐλατείος et Ἐχεδαμείος, iis spatium non sufficit. 3 ΓΡΑΜΑΤΕΟΝ. 4 ΤΙΜΑΡΙΝΟΥ Loll., ΤΙΜΑΙΝΟΥ P., qui supplet Τιμα[γ]ήτου. 5 Patronymicum additur, quia alius aequalis fuit Πάλαιος Πάτρωνος, qui n. 440, 477. 482 senator Delphorum recensetur Cleobulo archonte (inter annos 330/29 et 349/8 a. Chr.) Ceterum Palaeum Euanthis f. archontem item in illa lacuna quae patet inter Aristonymum (344/40 a. Chr., cf. 440, 445. 420. 423) et Charixenum (inter a. 335/6 et 324/3 a. Chr., cf. 440, 428) locum habuisse, perquam probabiliter statuit Bourguet. Cf. not. 14. 15. 6 Cf. 444³. 7 Thebagoras archon Delphorum est n. 93, 49, idem procul dubio. Nomina prytanum nominativo casu enuntiata, etsi praecedat βρυτανευόντων, nihil habent offensionis. Cf. 98⁴. 8 Supplevi ex n. 440, 486, ubi idem homo senator

10 Εὐπολῖς Κλεοδάμου⁹, Κλέω[ν] Αἰνησιδάμου¹⁰, || Μ]νασέας
 Εὐαγγέλου, Θεόδωρος Κραττίδα¹¹, Τε[λέ]σα[ρχ]ος Ἀλέωνος.
 μάρτυρες· Δελφῶν Θέρ[σ]ανδρος Αἰσχυριών[δα]¹², Ἀγέστρατος¹³
 Δάρκεος, Λ[ύ]ρων¹⁴ [Χ]α[ρ]μα[ν]τ[ί]δα, Ὀρνι[χ]ίδας¹⁵. Φωκέων
 15 Τυδ[ε]ύς Ἐλατεύς, Νικόδωρος Λιλαϊεύς, Ξενοπεύθ[ης] Ἐ[ρ]ω[χ]ός,
 Λάκριτος Ἐλατεύς, Νικόβουλος Ἐλατεύς.

recensetur archonte Menaechmo (inter annos 329/8 et 318/7 a. Chr.).
 9 Pater Cleodamus προαλιώτας est 93, 15. Cleodamus Antiae f., qui n. 140, 205
 senator est Maemalo archonte (inter a. 326/5 et 315/4 a. Chr.) utrum idem
 sit an alius natu minor ambiguum est. 10 Senatorem archonte Damatrio
 (inter a. 334/3 et 323/2 a. Chr.), qui n. 140, 159. 144, 3 commemoratur, eun-
 dem esse probat patronymicum priore loco additum. De aliis Cleonibus
 (n. 140, 59. 94. 95. 201) res in medio relinquenda, quia fuit illa aetate etiam
 Cleo Timocratis f. (140, 52). 11 Idem homo inter senatores est Charixeno
 archonte (140, 180) i. e. inter annos 335/4 et 324/3 a. Chr.), Agemonidas frater
 (140, 188) archonte Menaechmo (inter 329/8 et 318/7 a. Chr.). Ceterum hic
 ΚΡΑΤΤ...ΙΔΑ Lolling, ΚΡΑΤΤΙΔΑ Paris, quae lectio alterius tituli testimonio
 confirmatur. Hoc nomen insigniter favet ei temporum definitioni de qua
 dixi in nota 5. Nam si hunc titulum post Maemalum demum, novissimum
 qui in tabula 140 est archonta, incisum statueremus, nimium, evaderet
 intervallum inter duos annos quibus Theodorus Crattidae f. in senatu
 fuit. 12 Nomen Αἰσχυριώνδας bis recurrit in rationibus Delphicis (n. 140,
 159. 197), sed illic alius homo natu minor significari videtur. 13 Elus
 filius Αυσθαμος Ἀγεστράτου archonte Eucrio (inter a. 331/0 et 320/19 a. Chr.)
 senator fuit (n. 140, 170). Hoc quoque suadet ut titulum potius Charixeni
 magistratu antiquiorem quam Maemali recentiore statuamus (cf. not. 11. 13).
 14 Lyso senator fuit archonte Nicone, anno 349/8 a. Chr. (140, 38) ipse
 summo magistratu functus est neque prius quam 327/6 neque post 316/5
 a. Chr. (140, 200) iam senex, siquidem biennio ante eius filius inter senatores
 fuerat (140, 192). 15 Supplevi ex n. 140, 52. 143, 6.

143 Tabula lapidis calcarii leucophaei fracta in duas partes
 inter se contingentes, inventa in templo Minervae Cranaeae, exstat
 in museo vici *Drachmani*. Edd. P. Paris Bull. de corr. Hell.
 XI (1887) p. 327 n. 4. Ex Lollingii apographo W. Dittenberger
 I. G. Sept. III, 112 cum Addendis p. 211.

[Θεός]. | [Κλέ]ων κατέβαλε ταμειύ[ων τοῖς Φωκεῦσι] [ἐ]ν Δελ-
 5 φούς¹ | [τοῖς ταμ]ταῖς καὶ τοῖς βρυτανεύ[ουσι]² Δελφῶν

Litterae Ionicae volgares, nisi quod semel (v. 4) Β pro Β est, non dispo-
 sitae στοιχηδόν. 1 Cf. n. 141. 2 Cf. n. 141.

ἀ[ργ]υρίου | [ΔΔΔ τάλα]ντα, ἐπὶ Ὀρνι[χ]ίδα³ | [ἄρχοντος ἐν]
Δελφοῖς, β[ρυ]ταν[εύοντων Μελαν]ώπου⁴, Σω-----

3 Idem senator fuit archonte Autia (348/7 a. Chr.), testis vicibus functus videtur archonte Palaeo Euanthis f. (n. 142, 13; de aetate cf. ibid. not. 15). Quare hunc quoque titulum medio inter Aristonymi (341/40 a. Chr.) et Charixeni (non ante 335/4 a. Chr.) annos tempori vindicaverim. Ὀρνι-
[8]ίδα Paris. Scripturam dialecto accommodatam restitui ex n. 140, 52.
4 Senator recensetur n. 140, 158. 144, 3 archonte Damatrio (neque ante 334/3 neque post 323/2 a. Chr.).

144 Fragmentum tabulae marmoris leucophaei, in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris Bull. de Hell. XI (1887) p. 330 n. 7. Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. III, 115 cum Addendis p. 211.

[----- ἄρχοντος Δ]α[μ]α[τ]ρίου¹, βουλευόντων² Μελανώπου,
3 Δαμο[χ]άρους, Κλέωνος, Αἰσχρι[ών]δα³. μάρτυρες· Πασί[ε]ννος
Ἀργεῖος⁴. Δελφῶν Γλ[α]ύκων, Λυσίδαμος⁵, Μελά[ν]ωπος, Ἀχαι-

Litterae Ionicae volgares optimae aetatis (ἔτ̄ ter Ξ est, semel v. 4 Ξ), dispositae στοιχηδόν, sed ita ut v. 1 fin. unius litterae spatium vacuum sit, bis vero (Pl v. 3 fin. Al v. 10) binae litterae singularum spatia teneant. 1 Supplevi. Loll. legit ... ΠΙΟΥ, Par. Α. ΠΟΥ. 3 Idem haec vox sibi vult ac n. 141, 4. 142, 7. 148, 4. 7 βρυτανεύοντων. Cum per saecula tertium et alterum a. Chr. n. ubique βουλεύοντες appellentur, ex huius vocis usu collegi titulum 144 reliquis eiusdem generis paullo recentiorum esse. Qua in re etsi me verum videri aliis de causis nunc quoque persuasum habeo (cf. not. 3 coll. cum 141¹. 142⁵⁻¹¹. 143³), tamen illius quidem argumenti vis ea re labefactatur quod in rationum tabulis 140 iam inde ab Aristoxeno archonte (354/0 a. Chr.), quo hi tituli Elatenses ad unum omnes recentiores sunt (141¹), βουλεύοντες (v. 4 sqq.) et βουλευαί (v. 19 sqq.) inveniuntur. 3 Cf. 140, 158 sqq.: ἡ βουλὰ δέδωκε τοὶ περὶ Μελανώπου, Κλέωνα Αἰνησιδάμου, Δαμογάρη, Αἰσχριώνδαν Ἀγέλα κτλ. Sequuntur undecim alia senatorum nomina. Cum eosdem quattuor homines illic primum inter senatores locum tenere videamus, qui hic soli enumeratur, eundem annum esse luce clarius est; atqui illic nomen archontis quidem non legitur, sed voce ὅσπερ (v. 157) tamen indicatur haec non ad proxime superiorem annum Charixeni spectare. Inter eum igitur et Plistonem qui proxime subsequitur (v. 162. 165. 167) inserendus Damatrius cuius annus neque prior quam 334/3 neque posterior quam 323/2 a. Chr. esse potest. 4 Πασί[ε]ννος, Ἀργεῖος, Par. Sed cum postea demum Δελφῶν scriptum sit, haec nullo modo possunt Delphorum nomina esse; at si peregrini sunt, ethnicum desideratur. Quare malo unius hominis Pasixeni genere Argivi designationem

μένης⁶, Θηβαίγυρας⁷, Ἐτυμώνδας⁸. Φωκέων Κλεοφάνης, Σώσι-
 10 κος, || Ἀλεξίμαχος, Κάλλιππος, | Ξενοφαντος, Διοσκορίδης,
 Δαμόξενος, Κλεόνικος.

agnoscere, etsi cur in hoc uno titulo testis neque Delphus neque Phocensis compareat obscurum est. 5 Lysidamus Agestrati (442¹³) f. senator est 440, 470 archonte Eucrito (inter a. 381/0 et 320/19 a. Chr.). 6 Achaemenes Damaei f. n. 440, 435 commemoratur inter homines qui a civitate electi erant ut una cum senatu rationes putarent Charixeno archonte (inter a. 335/4 et 324/3 a. Chr.), Achaemenem senatorem habes n. 440, 497 archonte Thoenione (inter 328/7 et 317/6 a. Chr.). 7 Cf. 442⁷. 8 Cf. 444⁵.

145 Tabula marmoris Hymettii inventa Athenis in arce. Edd. C. Curtius Hermae IV p. 407. Koehler C. I. Att. II 446 (Syll.¹ 407. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 496 n. 444. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 442 n. 404).

[Ἐπὶ] Νικομάχου ἀρχο[ντος¹ ἐπὶ τῆς | Π]ανδιονίδος ἐβδόμης
 [πρυτανεί]ας, ἐνάτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρ[υτ]ανείας, τῶν προέ-
 5 δρων ἐπεψήφισ[ε]ν Ἀριστόμαχος ἐξ Οἴου, Ὑνήσιππο[ς] Ἀραφή-
 νιος ἐγραμμάτευεν· ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Ἰπποστρατος Ἐτε[α]ρχί-
 δου Παλληνεύς εἶπεν· εἶναι κ[α]ὶ τοῖς Ἑλαιουσίοις² τὰ αὐτὰ
 10 ἀπ[ερ] || ὁ δῆμος ἐψήφισται τοῖς Χερρ[ονη]σίταις³, τὸν δὲ στρα-
 τηγὸν Χά[ρη]τα⁴ | ἐπιμεληθῆναι αὐτῶν ἐν τῷ [τρόπ]ῳ τῷ
 αὐτῷ, ὅπως ἂν ἔχοντ[ες] Ἑλα]ιούσιοι τὰ ἑαυτῶν ὀρθῶς κ[α]
 15 δικ[αί]ως οἰκῶσιν μετὰ Ἀθηνα[ίων⁵ ἐν Χ]ερρονήσῳ. καὶ καλέσαι
 το[ύς] Ἑλα]ιουσίους⁶ ἐπὶ δεῖπνον⁷ εἰς [τὸ πρυ]τανεῖον εἰς αἶθρον.

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ, incisae στοιχηδόν. 4 Ol. 409, 4 (344/0 a. Chr.). 2 Elaeusiorum civitas cum 375 a. Chr. cum Atheniensibus foedus fecisset (80, 423), summa fide in eo perseveravit etiam eis temporibus, quibus reliqua Chersonesus fere tota ab eis defecerat (Dem. XXIII, 458). Non cleruchos Atheniensium, sed civitatem sociam Elaeusiorum nomine hic significari v. 45 docet. C. 3 Oppida nonnulla Chersonesi, quae coniunctam civitatem habuissent, hic et alibi Chersonesitarum nomine indicari probabiliter coniecit C. 4 Chareta Theophrasto demum archonte, sex fere mensibus post hoc plebiscitum, Byzantiis auxilio missum satis constat. At eum iam antea cum classe in illis regionibus versatum esse praeter hunc titulum tabula navalis (Boeckh Seurk. p. 444. C. I. Att. II 808 c, 84 sqq.) docet. C. 5 Cleruchi. C. 6 Legati Elaeusiorum. C. 7 Expectaveris potius ἐπὶ ξένια. At videntur ab Elaeusiis legati missi esse homines qui iam antea honoris causa civitatem Atticam acceperant. Cf. 57, 44 cum not. 49.

146 Fragmenta duo tabulae lapidis Pentelici inventa Athenis in arce. *a* ed. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3428. Exscripsit Velsen. Coniuncta ed. Koehler Bull. di corr. arch. 1866 p. 404 sqq. C. I. Att. II 117 (Syll.¹ 108. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 498 n. 116). Cf. quae de titulo disputavit E. Szanto Mittheilungen des arch. Instituts in Athen XIV (1889) p. 145 sqq.

a

[Ἐ]πὶ Θε[οφράστου]¹ ἄρχοντος· ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Κε[]χροπ[ις
ἐπρυτάνευεν, δ(γ)δό[η]² τῆς πρυτανείας· τ]ῶν προσ[δ]ρων ἐπ[ε]-
ψήφισ(ε)ν³ Σ.....|... ἐγραμμάτευεν Ἄσπετος [...
5 || Καλλικράτης Χαροπίδου [...] εἶπε·
περὶ ὧν οἱ Τενέδιοι λέγουσι, [ἐπαινέσαι μὲν τὸν δι[τ]ῆ]μον τῶν
Τενεδίων ἀρε[τ]ῆς ἐνεκεν καὶ εὐνοίας | τῆς εἰς τὸν δῆμον τῶν
Ἀ[θηναίων καὶ τοὺς συμμά[χ]ους, τῆς τε ἐν τῷ π[ρ]ό[σ]θεν χρό-
10 νῳ.....||...] βεβοηθήχασι⁴|...
..... χρημα.....|..... εν--

b

..... παρ..... |
15 ..ντες· δι[π]ως δ' ἂν κομίσωνται Τε[ν]έδιοι τὰ χρήμα[τα] δσ(α)⁵ |..
..... | ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος
..... | τῷ δήμῳ⁶ εἰς τὴν βοή[θειαν]..... | ...
..... ἀπ[αν]τα⁷, δεδόχθαι [τῷ δήμῳ]..... | τ]ὸν
20 μετὰ Θεόφραστον ἄρχοντα || τὴν σύντα]ξιν τὴν ἐψηφισ-
μ[έν]ην⁸ |]ε καὶ εἰς τὴν ἐνχύ[λιον]⁹ διοίχην-

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν. 4 Ol. 140, 1 (340/39 a. Chr.). 2 ΟΤΔΟ. 3 ΞΕΝ in lapide esse Koehleri testimonio constat. Sed videtur id ad lapididae negligentiam referendum esse, quia mos sollemnis imperfectum postulat. 4 Tenedii cum aliis rebus, tum praecipue pecunia adiuverant Athenienses in auxilio Byzantiis a Philippo obsessis ferendo. Quae obsessio cum ipso Theophrasti anno ab auctumno (340) usque ad ver (339 a. Chr.) facta sit (Schaefer Dem. II² p. 513 not. 2), apparet Cecropidis prytaniam, in quam hoc plebiscitum incidit, unam ex postremis eius anni fuisse. 5 ΟΞ/. 6 Supplevi. 7 Supplevi. τάλαντα Koehler. Sed cf. v. 24. 29. 8 Praeceptum hic fuisse videtur, ut syntaxis, quae in annum insequentem pendenda erat Tenediis, non penderetur, sed accepta referretur Tenediis ab Atheniensibus, et ea deducta summa pecuniae debitae minueretur. 9 Supplevit Koe. in C. I. Att., cum in Bull. arch. hic de Cycladibus insulis aliquid scriptum fuisse suspicatus esset.

σιν¹⁰ ... | ... ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ μετὰ [Θεόφραστον ἄρχοντα
 κ]ομίζεσθαι αὐτοὺς εἰς τ. | ταῦτα ἕως ἂν
 35 κομίσωνται τὰ χρήματα πάντ[α. ἐν] δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ μὴ
 εἶναι εἰσπραῖσαι μ[ήτ]ε στρατηγῷ μ[ήτ]ε ἄλλῳ [μ]η[θ]ενὶ μ[ήτ]ε
 ἀργύρ[ο]ν μ[ήτ]ε ἄλλο μ[ηθ]έν, μ[ηδὲ] τοῖς σ. | κατα-
 30 τὰ χρήματα ἅ[παντα ἀ κεχρήκα]σιν¹¹, [δ]ι[π]ω[ς] ἂν καὶ εἰς τὸν
 λοιπὸν [χρόνον εἰδῶσιν] | οἷ τε σύμμαχοι καὶ ἄλλος [δο]στ[ις] ἂν
 εὖνους ᾖ τῷ | δῆμῳ τῷ (Ἀ)θ[η]ναίων¹², [δ]τι ὁ δῆ[μος] ὁ Ἀθ[η]-
 ναίων ἐπ[ι]μελεῖται δικαίως τοῖς π[ρ]άττουσιν τῶν συμμά[χ]ων
 35 τὰ συμφέροντα τῷ δῆ[μῳ] τῷ Ἀθηναίων καὶ || τοῖς συμμά[χ]οις.
 ἐπαιν[έ]σαι δὲ τὸν δῆμον τὸν Τε[ν]εδί[ω]ν καὶ στεφανῶ[σ]αι αὐτὸν
 χρυσῷ στεφάνῳ | ἀπὸ χιλίων δραχ[μ]ῶν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ
 εὐνοί[ας] τῆς [εἰ]ς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τοὺς συμμ[ά]χους.
 40 ἐπαιν[έ]σαι δὲ τὸν σύνεδρον¹³ τῶν Τενεδίων || Ἀρα[τ]ρον, κ[αὶ] στε-
 φανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάν[ω]ν. ἐπ[αι]ν[έ]σαι δὲ καὶ
 τοὺς σ[υνέ]δ[ρ]ο[υ]ς¹⁴ τῶν Τενεδίων
 | ...] ε-----

40 Supplevi. Praeterquam quod in annum insequentem tributum remittebatur, etiam praesens quaedam summa pecuniae numerata videtur, qua Tenedii, quorum aerarium exhaustum erat, sumptus sollemnes et necessarios rei publicae tolerarent. 44 Supplevi, dubitans sane. Cogitaveris etiam de ἀνθρώπων. 42 ΛΟΝΝΑΙΩΝ. 43 Sic, non ut quondam conieceram, πρότανιν, supplendum esse docuit A. Wilhelm Hermae XXIV p. 436 usus tituli ad easdem res spectantis C. I. A. IV, 2 p. 42 n. 147b testimonio, ubi v. 6 est [τὸν σύνεδρον αὐτῶν Ἀρατρὸν] (nomen v. 2 integrum exstat). 44 Cf. n. 94 ². 409⁵. Primum Aratus, cuius praecipuae in hoc negotio partes fuisse videntur, singillatim collaudatur, deinde reliqui synedri coniunctim. Szantonis opinio, hic ut in altero illo decreto honorario (cf. not. 43) Aratri fratres commemoratos fuisse, cum reliquiis versus 42 pugnare videtur.

147 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 4309 (Rangabé Ant. Hell. 2280. Meier Comm. epigr. II p. 98). Velsen Monatsber. der. Ak. zu Berlin 1856 p. 415 sqq. (Koehler C. I. Att. II 424. Syll.¹ 409. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 200 n. 418. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 412 n. 402).

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν.

Dittenberger, Sylloge I.

[Ἐπὶ Χαιρών](δ)ο[υ]¹ ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος δ]ε[κ]ά[τ]ης
 πρυτανείας, ἦι Φ[ίλιππος Ἀντιφ². | ἐγρ]α[μμά]-
 τευσεν, Θαργγλ[ιῶνος δευτέραι φθίνοντος, ἔ]κ[τ]η[ι]³ [τῆς πρυτα-
 5 νείας· τ[ῶν προέδρων ἐ]πεψή[φ]ιζεν . . . || Ἐρχιεύς· ἔδοξεν
 τ[ῶ]ι [δῆμωι, Ἡγή]σι(π)πος⁴ [Ἡγησίο]υ Σουნიεὺς⁵ εἶπεν· περὶ ὧν
 οἱ Ἀ[χαρνᾶν]ες λέγουσιν Φο[ρμίων]⁶ καὶ Καρφίνας οἱ (ν)έ[ο]ν⁷
 ἐλ[θόντ]ες, δεδόχθαι [τῶι | δῆμ]ωι, ἐπειδὴ Φορμίων καὶ Καρ[φί]-
 νας, ὄντες πατρώ[θε]ιν φί[λοι] τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, διαφυ-
 10 λάττουσιν [τῇ]ν εὐ[νοί]α(ν)⁸ ἣν οἱ πρόγονοι αὐτοῖς παρέδωσαν πρὸς
 [τὸ]ν δ[ῆ]μον τὸν Ἀθηναίων, καὶ νυνὶ βοηθήσαντ[ες]⁹ μ[ε]τὰ δ[υ]-
 νάμ[ε]ως συνκατετάττοντο μετὰ Ἀθηναίω[ν καθό]τι ὁ [σ]τ[ρ]ατηγός
 παραγγέ[λλ]οι, ἐπαινέσαι αὐτο[ὺς ἀ]ρε[τῆς] [ἐ]νεκα καὶ στεφανῶσαι
 15 ἐκάτερον αὐτῶν χρυσῶι στεφ[ά]λῳ· [ἐ]πειδὴ δὲ Φορ[μ]ίωνα τὸν
 Φορμίωνος καὶ Καρ[φ]ίν[α] | πάππο]ν ἐποιήσατο Ἀθηναῖον ὁ δῆ-
 μος ὁ Ἀθηναίων κ[α]ὶ τ[ο]ς [ἐ]κεῖνου ἐχθ[ρο]ύς, καὶ τὸ ψήφισμα
 κα(θ)¹⁰ δ ἡ [π]οίη[σ]ις ἐγέν(ε)το¹¹ ἀναγ[έ]γρ[α]πται¹² ἐν ἀκροπό-
 λει, εἶ[ναι] Φορ[μ]ίων[ι] καὶ Καρφ[ί]ναι καὶ τοῖς ἐχθ[ρο]ῖς αὐτῶν
 20 κυρία[ν] τῇ]ν [ῶ]ρει[αν], ἣν [ἔ]δωκ[εν] ὁ δῆ[μ]ος Φορμίωνι τῷ

4 \Οι. Chaerondae (Ol. 110, 3. 338/7 a. Chr.) nomen reposuit Velsen, id quod postea alio eiusdem anni titulo invento (v. not. 2) scribae nomine consentiente luculentissime comprobatur. 2 Supplevit Koehler ex C. I. Att. II 422, ubi cum exstet . . ὧνδον ἄρχοντος, de Chaerondae nomine nihil dubii relinquitur. 3 Mensis et prytaniae diei numerum supplevit A. Reusch de diebus contionum ordinariorum apud Athenienses, Argent. 1880, p. 8. Illo die contionem fuisse refert Aesch. III, 27. Annus communis fuit; si sex priores prytaniae tricenorum quinquaginta, quattuor posteriores tricenorum seniorum dierum fuerunt, uterque numerus recte in diem 324 anni convenit. Aristoteles sane (Ἀθ. πολ. 43, 2) vice versa quattuor priores prytanias singulis diebus longiores fuisse refert, sed eam legem non semper observatam esse apparet. Cf. n. 152². 461⁴. 4 ΣΙΠΟΞ. Supplevi. 5 Patris nomen supplevi ex n. 530, 186. Pagus etiam aliunde notus est. Cf. 140¹. 6 Hoc nomen cum iam avum huius Phormionis gessisse ex v. 15 videamus, magnam veri speciem habet Meieri coniectura (p. 102), cum Phormio Asopii f. Atheniensis summa apud Acarnanas gratia atque auctoritate floreret (Thuc. III, 7, 4), nobilem aliquem Acarnana eius familiaritate usum filio id nomen dedisse. 7 IIE.N. 8 NOIAI. 9 Ad pugnam Chaeronensem haec referenda esse vidit Velsen. Quod de Acarnanibus apud scriptores nihil traditur, non mirum; neque enim civitas publico consilio milites misisse, sed fautores Atheniensium sua sponte eis auxilio venire videntur. Quare cum Acarnanes in Philippi fidem se traderent, illi domo eiecti sunt (v. 24. Cf. Schaefer Dem. III² p. 50). 10 KAO. 11 ΕΓΕΝΓΙΟ. 12 ΑΠΤΑΙ.

πάππω|ι [α]δ[τ]ῶ[ν]. [ἐλ]έ[σθ]α|ι (δὲ)¹³ [α]ὐτοῦ[ς] φυλῇ[ν] καὶ δῆμον
καὶ φρα[τρίαν ὧν ἄ]ν βούλωνται| εἶναι¹⁴. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς
| [ἄλλ]ο[υ]ς Ἄκα[ρ]νᾶνας τ[οὺς] βο.ηθήσαντας¹⁵ μετὰ Φορμίω[νος]
25 κ[α]ί Καρφίνα, καὶ εἶνα[ι] αὐ[τ]οῖς, ἕως ἄν κατέλθωσι|[ν, ἔχκτη-
σιν ὧν ἄν] οἱ[κ]ιῶν βούλωνται οἰκοῦσιν Ἀθήνη[σιν] ἀτελέσιν με-
τοι|κ[τ]ου· κα[ὶ] διδόναι αὐτοὺς δικά[ς] | καὶ λαμβάνειν καθά-
π[ερ]¹⁶ Ἀθηναῖο[ι]. καὶ τὰς εἰσφοράς, | [ὀ]πόσαι ἄν γ[ί]γν[ωνται]¹⁷,
μ[ε]τὰ Ἀθηναίων εἰσφέρειν· καὶ | [ἐπιμελεῖσθ]α|ι [α]δ[τῶν τῇ]ν βου-
30 λῇ[ν] τὴν αἰεὶ βουλευούσ[αν] καὶ τοῦ[ς] στρατηγ[ο]ῦς οἱ ἄ[ν] αἰεὶ
στρατηγῶσιν, ὅπως | [ἄν μὴ ἀδικῶν]ται. [ἀναγρά]ψ[α]ι [δ]ὲ τόδε
τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ| λιθ[ίνῃ] τὸν γραμμ[α]τέ[α] τῇ[ς] βουλῆς
καὶ στήσαι | [ἐν ἀ]κροπό[λει]. ἀναγ[ρά]ψ[α]ι δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν
35 Ἀκαρ[κ]ινῶν εἰς τὴν αὐτ[ὴν] στήλῃν, ὑπογράφαντα τὰς πόλει|[ς]
τῇ[ς] Ἀκαρναν[ί]ας, ἧς εἷς ἑ[κ]α[σ]τός ἐστιν· εἰς δὲ τὴν ἀνα[γ]ρα-
φῇ[ν] τῆς στήλ[ης] δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου τῷ | [γ]ραμμα-
τεῖ τῆς βουλῆς τ[ρ]ιάκ[οντα] [δ]ραχμὰς ἐκ τῶν κατ[ὰ] ψηφίσματα
ἀναλίσκομένων τ[ῶ]ι δή[μ]ω[ι].

in corona:

Φορμίωνα

40 ὁ δῆ[μ]ο[ς]

in corona:

Καρφίναν

ὁ δῆμος

13 ^ \ . 14 Avus Phormio cum civitate nactus esset, non videtur Athenas venisse ideoque facultate tribus, pagi, phratricae eligendae non usus esse. Nam aliter Phormio minor et Carphinas haec omnia iam habuissent avita. 15 BO//HΘH<ANTAΞ. Fortasse βοιηθήσαντας scriptum erat ex more pravo sed satis frequenti illius aetatis (K. Meisterhans Grammatik der attischen Inschriften ed. 2 p. 45 not. 393 sqq.), quod deinde littera erasa emendatum est. 16 Supplevit J. G. Schubert, de proxenia Attica, Lipsiae 1884, p. 55. 17 Supplevit Velsen.

148 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Έφ. ἀρχ. 4043. 4049 (Rangabé Ant. Hell. 443). Velsen Mus. Rhen. XI p. 598. Koehler C. I. Att. II 124 (Syll.¹ 110. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 113 n. 103).

[Θ]εο[ί]. | [Ἐ]πι Φρυγίου ἄρχοντος¹ [ἐπὶ τῆς Παλ]ιονίδος δε-
5 κάρης πρυ[τανείας, ἧ]ι Χ[α]ιρ[έ]στρατος Ἀ[μειν]ίο[υ] Ἀκαρναν[ί]ος

Litterae Ionicae volgares στοιχηδὸν dispositae praeter v. 4. 4 Ol. 110, 4 (337/6 a. Chr.).

[ἐγραμμ]άτευεν, τῶν προέδρων ἐπεψ[ήφισεν Ἀντιφάνης Εδων[υ-
 μέυς· | Δ[η]μάδης Δημέου Παιανιεύ[ς]² εἶπεν· | ἀγαθ[ῆι τ]ύχ[ῃι
 τ]οῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, δεδ[όχθ]αι τῷ δήμῳ, [ἐ]πιειδῆ. . ||
 10σ.....δρο...ν³ [..... | πρ[ό]ς τόν] δῆμον [τόν
 (Ἀθ)ην[α]ίων⁴ | καί] ἐπιμελεῖται Ἀθηναίων τῶν ἀφικ-
 ν[ο]υμένων ὡς Φίλιππον, [πράττων | ἀγα](θ)όν⁵ δ[ι]τι (δ)ύνατ[ι](α)
 15 (Ἀ)θην[αίοις]⁶ π[α]ρὰ Φίλιππου, εἰναί] πρόξενον καί | εὐ[ε]ργ[ε]-
 τ[η]ν τ[οῦ] [δῆ]μου τοῦ Ἀθηναίων αὐτόν καί ἐκγόνους αὐτοῦ.
 καί ἐπιμελ[ε]σ[θ]αί αὐτοῦ τῇ βουλῇ καί | τοῦς στρατι-
 20 γούς, δτου ἂν δέηται. ἀ[ν]αγ[ρ]άψαι (δ)έ⁷ τὴν προξενίαν εἰς
 στήλην] λιθίνην καί στήσαι τὸν γραμματέα [τόν] x(α)[τ](ά)⁸
 πρυτανε[ῖ]αν ἐν ἀκροπόλει. εἰς [δ]ὲ τὴν ἀναγρ[αφὴν τῆς στή]λης
 25 [δ]ότω ὁ ταμίης τρι[ά]κοντα⁹ δρ[αχμ]ά[ς] κα(τὰ)¹⁰ τὸν νόμον.

2 Orator nobilissimus, qui anno proxime superiore pacem cum Philippo fecerat. 3 ΔΡΟΙ. N Koehler. ΞΑΝΔΡΟΝ. N Velsen, cuius restitutio (Σῶς)ς Ἄνδρο[μέ]ης(ους) cur ferri nequeat exposuit K. 4 ΛΟΗΝ. I. 5 ΟΟΝ. 6 ΛΙ...ΛΙΘΗΝ. 7 Γ.ΛΥΑΙΛΕ. 8 ΚΛ.Λ. 9 ΤΡΙΑ. 10 ΚΑΙΑ.

149 Pila marmoris Hymettii undique mutila, eruta in arce Athenarum. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3554. Accuratus Koehler C. I. Att. II, 160. Supplevit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVII (1894) p. 35 n. 4.

-----ις α..... | εἰμμεν...
 .. |νον. αστ[... |

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. A dextra alia pagina sive columna fuit, cuius quattuordecim versuum initia extant adeo exigua ut nihil intellegi aut restitui possit. Idem pactum hoc iureiurando confirmari de quo habita esset oratio inter Demostheneas septima decima (περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν) felici acumine perspexit K. (cf. not. 4). Sed non recte eundem hanc tabulam ad illud foedus rettulisse, quod Alexander per initia imperii (336 a. Chr.) Corinthi cum omnibus Graecis fecit, versu 11 suppleto docuit W. Immo illo pacto instaurabantur modo ab Alexandro quae anno ante (337 a. Chr.) inter ipsius patrem et Graecos Corinthi congregatos convenerant. Cf. Arrian. I, 4, 2 ἐνταῦθα ξυναγαγόντα τοὺς Ἕλληνας ὅσοι ἐντὸς Πελοποννήσου (ἐντὸς Πυλῶν coni. B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten I p. 53 not. 4) ἦσαν αἰτεῖν παρ' αὐτῶν τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἐπὶ τοὺς Πέρσας στρατείας, ἥντινα Φίλιππος ἤδη ἔδοσαν· καὶ αἰτήσαντα λαβεῖν παρ' ἐκείτων πλὴν Λακεδαιμονίων.

5 οὐδ' ἐ δπλα[α] ἐ[π]οί[σω] ἐ[π]ὶ πημονῇ ἐπ' οὐδένα
 τῶν] ἐμμε[ν]όντ[ω]ν ἐν τ[ῇ] εἰρήνῃ οὔτε κατὰ γῆν] οὔτε κατὰ
 [θ]άλασσαν· οὐδὲ πόλιν οὐδὲ φρούριον¹ καταλήψομαι οὔτε
 λιμένα ἐπὶ πολέμῳ οὐθενός τῶν τ[ῆς] εἰρήνης κοινωνούντων
 10 τέχν[η]ι οὐδεμ[ί]αι οὐδὲ μηχανῇ. οὐδὲ τ[ῇ]ν βασιλε[ί]αν τ[ῇ]ν
 Φ[ιλιππου καὶ τῶν ἐκγόν]ων² καταλύσω] ὁ[δ]ῆ³ [τὰς] πολιτείας
 τὰς οὐσας] παρ' ἐκάστοις ὅτε [τ]οὺς ὄρκους τοὺς περὶ τ[ῆς]
 εἰρήν[η]ς ὥμνουν⁴. | [οὐδὲ ποιήσω οὐθὲν ἐναν]τίον ταῖςδε ταῖς ||
 15 [σπονδαῖς οὗτ' ἐγὼ οὗτ' ἄλλ]ωι ἐπιτ[ρ]έψω εἰς | [τὸ δυνατόν, ἀλλ'
 ἐάν τις τι] παρασπον[δῇ] π[ρὸς] τὰς συνθήκας, βοηθήσω] καθότι
 ἂν πα[ρ]α[γ]ῇ[γέλλη]⁵ ἀεὶ τῷ δεομένῳ] καὶ πολεμ[ή]σω τῷ[ι] τ[ῇ]ν
 20 κοινὴν εἰρήνην παρα]βαίν[ο]ν[τι] κα[θότι] || [ἂν
] τωι [χ]αί ὁ ἡγε[μὼν] κελεύει κα[τ]α-
 λ[έ]ψω τε. . | x -----

4 ΩΡΙΟΝ Pitt., PION Koehl. [οὔτε πόλις οὔτε χω]ρίον W., monens sane
 si Pitt. lectio neglegeretur etiam [οὔτε πόλιν οὔτε φρούριον legi. posse. Hoc
 praetuli cum quia Pittakis auctoritas exigua est, tum quia in omnibus quae
 W. congescit exemplis ubique πόλις, nusquam πόλις scriptum est, cum
 et χωρίον (C. I. G. 3437, 67) et φρούριον (Dem. XIX, 364) inveniantur.
 2 Supplevit W. provocans ad n. 90, 10 (Dem. XIX, 48. 54) aliaque exempla
 quae congescit P. Graetzel Diss. Hal. VII p. 32. 3 Cf. n. 86¹⁸. 4 Dem.
 XVII, 10 ἔστι γὰρ γεγραμμένον ἐάν τις τὰς πολιτείας τὰς παρ' ἐκάστοις οὐσας
 ὅτε τοὺς ὄρκους τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης ὥμνυσαν καταλύσαι, πολεμικούς εἶναι πᾶσι
 τοῖς τῆς εἰρήνης μετέχουσιν contulit Koehler. 5 Ἄ. Α. Π. Emendavit K.

150 Tabula lapidis calcarii albi subcaerulei, imposita mensae
 sacrae in ecclesiola diruta S. Georgii quae est in vico Βερβερεῶτον
 insulae Chii. Ed. G. Zolotas Ἀθηνᾶ V (1893) p. 7 sqq. (B. Haus-
 soullier Revue de philologie XVII (1893) p. 188 sqq. Ch. Michel
 Recueil d'inscr. Gr. p. 39 n. 33).

[Ἐπ]ὶ Δεισιθέ[ου] πρυτάνεος παρὰ βασιλέως Ἀλ[εξάνδρου] Χίω[ν]
 τῷ | δῆ[μ]ωι¹.

Litterae Ionicae volgares. 1 Cum Alexander Persas ad flumen Grani-
 cum fugaret (334 a. Chr.), Chii ut plerique Graeci oram occidentalem Asiae
 et vicinas insulas incolentes paucorum imperio utebantur, quod paullo post
 cum ipsa Persarum dominatione illic ut alibi (Arrian. Anab. I, 18, 2) eversum esse
 constat. At vere anni 333 a. Chr. Memnon urbem regi Persarum recuperavit
 (Diodor. XVII, 29, 2. Arrian. II, 4, 4) et illo defuncto Pharnabazus aliquantisper

τοὺς φυγάδας τοὺς ἐκ Χίου κατιέναι πάντας², πολίτευμα³ δὲ
 [εἶ]ναι ἐν Χίῳ δῆμον⁴. αἰρεθῆναι δὲ νομογράφους, οἵτινες γράψ-
 5 φουσι καὶ διορθώσουσι τοὺς νόμους, ὅπως μὴδὲν ἐναντ[ί]ον ᾗ
 τῇ δημοκρατίᾳ μὴδὲ τῇ τῶν φυγάδων καθόδῳ· τὰ δὲ διορθω-
 θέντα ἢ γραφέντα ἐπαναφέρεισθαι πρὸς Ἀλέξανδρον. | παρέχειν
 δὲ Χίους τριῆρεις εἴκοσι πεπληρωμένας τοῖς ἀδ[ι]τῶν τέλεσιν,
 10 τὰς δὲ πλεῖν μέχρι ἂν καὶ τὸ ἄλλο ναοτιμῶν τὸ τῶν Ἑλλή-
 νων μεθ' ἡμῶν συμπλῇ⁵. τῶν δὲ προδόντων | τοῖς βαρβάροις τὴν
 πόλιν⁶ ὅσοι μὲν ἂν προεξέλθωσιν, φέδειν | αὐτοὺς ἐξ ἀπάσων
 τῶν πόλεων τῶν τῆς εἰρήνης κοινωνου[σ]ων καὶ εἶναι ἀγωγίμους
 κατὰ τὸ δόγμα τῶν Ἑλλήνων· ὅσο[ι] | δ' ἂν ἐγκαταλ(η)φθῶσιν⁷,
 15 ἐπανάγεσθαι καὶ κρίνεσθαι ἐν τῷ τῶν Ἑλλ[λ]ήνων συνεδρίῳ⁸.

defendit (Arrian. II, 43, 5); sed eo temporis spatio, quod medium erat inter pugnam ad Issum commissam (mense Novembri 333 a. Chr.), et Tyrum captam (m. Augusto 332 a. Chr.), vere 333 a. Chr. ut quidem videtur, acerrimo discidio inter Apollonidem optimatum principem et mercennarios regis orto, urbs Macedonibus dedita est a popularium factione (Arrian. III, 2, 3. 4). Ad hoc tempus edictum regis spectare manifestum est; neque vero post receptam urbem scriptum esse ea quae de Persarum fautoribus praecipuntur (not. 6) arguunt. Immo ad praefectum exercitus qui Chium obsidebat hieme 333/2 aut vere 332 a. Chr. misisse videtur rex has litteras, ut urbe capta statim promulgarentur. Z. 2 Praecipue popularium partium homines qui superiore anno a Persis solum vertere coacti erant. 3 Cf. 107². 4 Cf. Arrian. I, 18, 2 καὶ τὰς μὲν ὀλιγαρχίας πανταχοῦ καταλύειν ἐκέλευσε, δημοκρατίας δὲ τε ἐγκαθιστάναι καὶ τοὺς νόμους τοὺς σφῶν ἐκάστοις ἀποδοῦναι καὶ τοὺς φόρους ἀνεῖναι ὅσους τοῖς βαρβάροις ἀπέφερον. 5 De iota omisso cf. 65¹. Contractionem non inauditam esse monuit Z., afferens coniunctivos δεῖ (n. 177, 7) sive ἐστὶ (n. 540, 63. Arist. Ran. 265. Plut. 216) et ἐγγῆς (Ar. Vesp. 616) et participium ἀναζῶν C. I. Att. II, 167, 73. Quod nullum exstat in verbo πλεῖν aliud exemplum eius usus, ad merum casum referendum videtur. 6 Optimates qui anno superiore Persas in recuperanda insula adiuverant. Hos captos et ad Alexandrum in Aegyptum adductos narrat Arrianus III, 2, 5 καὶ τοὺς μὲν ληστὰς πάντας αὐτοῦ κατακοπῆναι πρὸς σφῶν, Ἀριστόνικον δὲ (Methymnaeorum tyrannum qui forte Chii captus erat) ἤγε παρ' Ἀλέξανδρον (Hegelochous classis regiae praefectus) καὶ Ἀπολλωνίδην τὸν Χίον καὶ Φησίον καὶ Μεγαρέα καὶ τοὺς ἄλλους ὅσοι τῆς τε ἀποστάσεως τῆς Χίων ξυνεπελάβοντο καὶ ἐν τῇ τότε τὰ πράγματα τῆς νήσου βίᾳ εἶχον. Ceterum cum hic etiamtum incertum sit, quinam in potestatem Macedonum venturi, qui elapsuri sint, apparet non post urbem captam demum haec scripta esse (v. supra). 7 ΛΕΙΦΘΩΣΙΝ lapis, em. Z. coll. Arrian. III, 2, 4 ἀλῶναι δὲ αὐτόθι (i. e. ἐν Χίῳ) καὶ Φαρνάβαζον ἐγκαταληφθέντα. Etsi προεξελθόντες εἰ ἐγκαταλειφθέντες (i. e. qui remanserunt) per se non inepte inter se opponuntur, tamen huic quidem rerum conditioni longe accommodatius est alterum verbum. 8 Commune Graecorum

ἐὰν δέ τι ἀντιλέγῃται τοῖς κατεληλυ[θ]όσιν καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει, κρίνεσθαι περὶ τοῦτο⁹ αὐτοὺς πα[ρ'] ἡμῖν. μέχρι ἂν διαλλαγῶσι Χῖοι, φυλακὴν εἶναι παρ' αὐτοῖς πα[ρ'] Ἀλε[ξ]άνδρου τοῦ βασιλέως¹⁰, ὅση ἂν ἰκανὴ ᾖ· τρέφειν δὲ | ταύτην Χίους.

concilium a Philippo institutum, ab Alexandro conservatum, quod in Isthmo congregabatur (cf. n. 449). 9 Sic Blass, τοῦτο Z. 10 Vere anni 334 a. Chr. Chios legationem ad Alexandrum misisse quae de praesidio quereretur Curtius IV, 8, 42 narrat; eorum preces non irritas fuisse ex Arriani narratione colligas, qui coniunctim de multarum civitatum legationibus verba faciens addit οὐκ ἔστιν ὄντινα ἀτυχῆσαντα ὧν ἐδεῖτο ἀπέπεμψεν (III, 5, 4).

151 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3453. Velsen Arch. Anzeiger 1859 p. 70*. Koehler C. I. Att. II 176 (Syll.¹ 444. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 249 n. 128. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 148 n. 409).

[Εὐδὴμ]ου Πλαται[έως].

[Ἐπὶ Ἀριστ]οφῶντος¹ ἄρχοντος | ἐπὶ τῆς Λεωντίδος ἐνάτης |
5 (π)[ρ]οϋτανείας², ἡ Ἀντίδωρος Ἀν[τ]ί[νου] || Παιανι[εὺς]³ ἐγραμμά-
τευεν: ἐ[ν]δεκάτῃ⁴ ἡ Θαργγλιῶνος, ἐνάτῃ | καὶ δεκάτῃ * τῆς
πρυτανείας· | [τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἀν[τιφάνης]⁵ Εὐδου-
10 μέως· ἔδοξεν τ[ῷ] || δήμῳ· Λυκοῦργος Λυκόφρονος | [Βουτά]δης⁶
εἶπεν· ἐπειδὴ | [Εὐδῆμ]ος πρότερόν τε ἐπ[ηγγε]ί[λατο] τ[ῷ] δήμῳ
ἐπιδώσει[ν] εἰς | [τὸν] π[όλεμον]⁷ εἴ τ[ι] δέ[οι]το [XXX]X ||

Titulus exaratus litteris vulgaribus, στοιχηδὸν praeter v. 4 qui maiores litteras habet. 1 Ol. 142, 3 (330/29 a. Chr.). 2 Γ. 3 Patris et pagi nomen supplevit V. ex C. I. Att. II 477. 4 Supplevi. Ex C. I. Att. II 477 apparet, Thargelionis diem quartum fuisse prytaniae nonae trigesimum alterum. Quare hoc decretum, quod undevigesimo prytaniae die factum scribitur, ipsi primo mensis die tribuerunt homines docti. At eius diei significatio nullo modo cum reliquiis servatis conciliari potest, cum ἐνδεκάτῃ lacunam accurate expleat. Accedit quod plane inusitatus contionis dies est primus, frequentissimus vero undecimus mensis cuiusque (cf. A. Reusch, de diebus contionum ordinararum apud Athenienses. Argentorati 1880, p. 106—109). Quare in die prytaniae significando sumpsit levi errore ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ pro ἐνάτῃ καὶ εἰκοστῇ scriptum esse. 5 Collato n. 148, 6 suppl. V., qui duas superstites litteras AN legit; K. nihil iam nisi AN agnoscit. 6 Orator clarissimus. 7 Cum promissa, non soluta dicantur

- 15 [δ]ραχμάς, καὶ νῦν [ἐπ]ι[δέδ]ω[κεν] | εἰς τὴν ποιήσιν τοῦ σταδ[ίου] |
καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Παναθη[ναϊ]κοῦ⁸ χίλια ζεύγη, καὶ τ(α)ῦτα⁹ |
20 πέπομφεν ἅπαντα π[ρὸ] Π[αναθη]ναίων¹⁰ καθὰ ὑπέσ[χετο]· δ[ε]δοχ-
θ[αι] | τῷ δῆμῳ, ἐπαι[νέσαι] Εὐδημ[ον] | Φι[λό]ργου Πλα[τα]ίεα |
κ(α)ῖ¹¹ σ[τε]φανῶσαι αὐτὸ[ν] θαλ[λ]ῶ στεφ[άνω] | εὐνοίας ἕνεκα
25 τῆς εἰς τὸν || δῆμον τὸν Ἀθηναίων· καὶ εἶν[αι] | αὐτὸν ἐν τοῖς
εὐεργέταις το[ῦ] | δῆμου τοῦ Ἀθηναίων [α]ὐτὸν κα[ὶ] | ἐκγόνους·
30 καὶ εἶναι α]ὐτῷ | ἔνκτεσιν γῆς κ(α)ῖ¹² ο[ἱ] κ[αὶ] [α]ς, καὶ || στρατεῦεσθαι
αὐτὸν τὰς | στρατιὰς¹³ καὶ τὰς εἰσφοράς | εἰσφέρειν μετὰ Ἀθη-
ναίων. | ἀναγράψαι [δ]ὲ τόδε τὸ ψήφισμα | τὸν γραμματεῖα τῆς
35 βουλῆς καὶ || στήσαι ἐν ἀκρ[ο]πόλει. εἰ[ς] [δ]ὲ τ[ὴν] | ἀναγραφὴν
τῆς στήλ[ης] δούνα[ι] | τὸν ταμίαν τοῦ δήμου ---- | δραχμάς
40 ἐκ τῶν εἰς τὰ κ[ατὰ] ψη[φί]σματα ἀναλίσκομέ[νων] τῷ || δῆμῳ.

quattuor milia drachmarum, apparet belli periculum imminens potius quam bellum re vera ab Atheniensibus gestum indicari. Quod commodissime ad res vere et aestate 330 a. Chr. gestas (Schaefer Dem. III² p. 200 sqq.) refertur. 8 Etsi theatri Panathenaei nomen docte et acute defendere studet E. Hiller Hermæ VII p. 400, tamen longe verisimillimum est, quod coniecit C. Curtius Philol. XXIV p. 273, errore lapicidae verborum ordinem turbatum, cum incidi deberet τοῦ σταδίου τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ τοῦ θεάτρου. Cf. 20, 29 cum not. 8. 9 ΤΑΥΤΑ. 10 Panathenaea magna anni 412, 3. 11 ΚΑΙ. 12 ΚΑΙ. 13 Iure στρατ(ε)ίας, ut legitur sane n. 452, 24, emendare noluit Koehler. Cf. Arist. Eq. 587. Vesp. 354. 557. Lys. 592. Thesm. 828.

152 Stela marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII (1883) p. 244 (C. I. A. IV, 2 p. 52 n. 479 b. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 449 n. 440). Cf. quae de titulo disputavit U. v. Wilamowitz-Möllendorff Commentariolum grammaticum IV p. 24.

Litterae Ionicae vulgares dispositae στοιχῆδόν. Ex more omnium decretorum honorariorum Heraclidis Salaminii primum locum in lapide tenet recentissimum (II B), quippe quod reliquis incidendis ansum dederit (v. 22 sq.). Atqui etsi quinque sunt decreta (I A I B I C II A II B) tamen bis modo de Heraclidis rebus senatum populumque Atheniensium consultasse apparet. Atque de antiquioribus quidem rogationibus (I), quorum praescripta praeter eius qui ad populum tulit nomen omissa sunt, id modo definiri licet eas Aristophontis quidem archontis anno (Ol. 412, 3. 330/29 a. Chr.) recentiores esse — nam si etiamtum eodem anno rogatum esset non in ipso plebisciti I C tenore diceretur τῶν καταπλευσάντων ἐμπόρων ἐπ' Ἀριστοφάντος ἀρχοντος — Euthycriti

II Β Θεο[.] | Ἐπ' Ἀντικλ[έ]ους ἄρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Αἰγείδος πέμπτῃς
 πρυτανείας, ἦι Ἀντιφῶν Κοροΐβου Ἐλευσί(νιος) ἐγραμμάτευεν,
 5 ἐνδεκάτῃ², τετάρτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας· τῶν προ-
 ἑδρῶν ἐπεψήφισεν Φύλλος Ἐλευσί(νιος)· | Δημοσθένης Δημο-
 κλέους Λαμπρεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος³
 διατελεῖ φιλοτιμούμενος πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ
 ποιῶν ὅτι δύνάται ἀγαθόν, [κ]αὶ πρότερόν τε ἐπέδωκεν ἐν τῇ
 10 σφηνασισίτῃ⁴· XXXX : μεδύμους πυρῶν : Γ : δράχμους⁵ πρῶ-
 τος τῶν καταπλευσάντων ἐνπόρων· καὶ πάλιν, | ὅτε αἱ ἐπιδόσεις

vero magistratu (Ol. 143, 4. 328/7 a. Chr.) certe non posteriora, siquidem alterum beneficium quod ab Heraclide in Athenienses eo archonte collatum discimus ex recentioribus decretis (II A v. 74. II B v. 44 sqq.) hic non commemoratur. Aut igitur Cephisophontis anno (Ol. 142, 4. 329/8 a. Chr.) aut per priorem ipsius Euthycriti magistratus partem a Telemacho ad populum (I A. IC) et a Cephisodoto ad senatum (I B) latum est. Cum ei qui senator non esset, in senatu verba facere non liceret, Telemachus primum in comitiis rogavit, ut senatus probuleuma de Heraclide faceret (I A), quod deinde factum est rogante Cephisodoto senatore (I B), sed cum ei annexum esset illud de aliis praemiis quae a populo impetrare liceret Heraclidi (v. 63 sqq.), Telemachus cum ad comitia ferretur laudibus a senatu decretis adiecit rogationem de legato ad Dionysium Heracleam mittendo (v. 37 sqq.). Quae causa fuit, cur probuleuma et decretum populi (IC) separatim inciderentur. Plane gemina ratio intercedit inter recentiora decreta quae Anticle archonte mense intercalari (fere m. Februario 324 a. Chr.) facta sunt. Nam II A (v. 67—80) probuleuma esse, II B (v. 4—28) plebiscitum recte indicat K. Hic tamen propterea duo modo decreta incidenda erant, quia Phyleus illo anno senator erat, ut non opus esset rem a comitiis ad senatum reici et probuleuma postulari. 1 Ol. 143, 4. 325/4 a. Chr. 2 Nomen mensis omissum est, sed cum in anno communi numeri inter se conciliari nequeant, si intercalarem fuisse annum et Ποσειδέωνος δευτέρου excidisse sumemus, diem anni civilis centesimum duodecogesimum esse intellegemus, dummodo ex quattuor primis prytaniis duas tricenorum octonorum duas tricenorum novenorum dierum fuisse statuamus, sane contra Aristotelis (Aθ. πολ. 43, 2) regulam. K. Cf. 1472. 1614. 3 Ex insula Cypro. 4 Haec caritas annonae a scriptoribus passim commemoratur (Dem. XXXIV, 39 sqq. XLII, 30. 31. Schaefer Dem. III² p. 295 sqq.). Ex hoc titulo discimus, coepisse eam calamitatem non post annum 330 a. Chr., mansisse etiamtum 328 a. Chr., sed initio anni Iuliani 324 a. Chr. iam finitam fuisse. Anno 326 a. Chr. inopia frumenti laborasse Athenienses indicat tabula navalis C. I. Att. II, 808, 40 sqq. [τετρήρεις τ]άσδε ἔδομεν [κατὰ ψήφισ]μα δήμου, δ Πολλέυκτος Κλυδαντίδης εἶπε, — ἐπὶ τὴν [παραπομπή]ν τ[οῦ] σίτου. K. 5 Cf. Dem. XXXIV, 39 ὅτε δ' ὁ σῖτος ἐπετιμήθη τὸ πρότερον καὶ ἐγένετο ἐκκαίδεα δραχμῶν, εἰσαγαγόντες πλείους ἢ μυρίους μεδίμνους πυρῶν διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον.

ἦσαν⁶, ἐπέδωκε : XXX : δραχμὰς εἰς σιτωνίαν, καὶ τὰ ἄλλα διατελεῖ εὐνοὺς ὧν καὶ φιλοτιμούμενος πρὸς τὸν δῆμον, δεδόχθαι
 15 τῷ δῆμῳ⁷, ἐπαινέσαι Ἡρακλείδην Χαρικλείδου Σαλαμίνιον καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ εὐνοίας ἔνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων. | εἶναι δ' αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ δήμου | τοῦ Ἀθηναίων αὐτὸν καὶ ἐγγόνους, εἶναι
 20 δ' αὐτοῖς || καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν κατὰ τὸν νόμον⁷. καὶ στρατεύεσθαι αὐτοὺς τὰς στρατείας καὶ εἰσφέρειν τὰς εἰσφορὰς μετὰ Ἀθηναίων⁸. ἀναγράψαι δὲ τόδῃ τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν | καὶ τοὺς ἄλλους ἐπαίνους
 25 τοὺς γεγεννημένους⁹ αὐτῷ ἐν στήλῃ λιθίνει καὶ στήσαι ἐν ἀκροπόλει· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν ΔΔΔ δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψήφισματα ἀναλισχομένων τῷ δήμῳ.

IC Τηλέμαχος Θεανγέλου Ἀχαρνεὺς¹⁰ εἶπεν· ἐπειδὴ Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος ἐπέδωκεν τὸν σῖτον τῷ δῆμῳ πεντέδραχμον
 30 πρῶτος τῶν καταπλευσάντων ἐμπόρων ἐπ' Ἀριστοφῶντος ἄρχοντος¹¹, ἐψηφίσθαι τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι Ἡρακλείδην Χαρικλείδου
 35 Σαλαμίνιον, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ || φιλοτιμίας ἔνεκα τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων· ἐπειδὴ δὲ καταχθελὶς ὑπὸ Ἡρακλεωτῶν πλέων Ἀθῆνας παρειρέθη¹² τὰ ἰστία ὑπ' αὐτῶν, ἐλέσθαι πρεσβευτὴν ἓνα ἄνδρα ἐξ Ἀθηναίων ἀπάν-

6 Euthycrito archonte (v. 74). Cf. C. I. Att. II, 808 c, 4 sqq. οἷδε τῶν τριτηράρχων, ὧν ἐδ(ί)πλωσεν ἡ βουλὴ ἢ ἐπὶ Χρέμηςτος ἀρχ(ον)τος (Ol. 143, 3. 326/5 a. Chr.) τὴν τριτ(ή)ρην ἦν εἶχεν ἕκαστος αὐτῶν, [ἀργύριον] κατέβαλον ἀπ(ο)δέκτα[ις] τοῖς ἐπὶ Χρέμηςτος ἀρχ(ον)τος καὶ ὑπελογ(ίσαν)το ἐξ ὧν ἐπέδωσαν εἰς [τὰ] σιτωνικά.

7 Pretium fundorum et domuum, quos peregrinis qui ἐγκτήσεως privilegio ornati erant acquirere liceret, certis terminis circumscriptum erat lege (cf. n. 481, 28). 8 Cf. 151, 31. 9 I. e. decreta

I A B C. II A. Voce latius patente ἐπαίνους utitur rogator, quia promiscue ψήφισματα et προβουλεύματα inciduntur. K. 40 Hunc irrisit Timocles comicus in fabulis Dionysio, Icaris, Lethe ap. Athen. IX, 407 d sqq. (Kock C. A. F. II p. 454 sqq. fr. 7. 16. 24). Quibus locis cum fabas in olla coquere aut habere dicatur, mentem poetae acutissime indicavit Wil. Nempe cum ei praecipue inter oratores illorum annorum rem frumentariam cordi fuisse hic titulus doceat, hominem stultum et ineptum in orationibus suis populo illum antiquum cibum quem plerumque quidem fastidiebant sed tum propter annonae caritatem necessario repetebant, cum proluxa veteris frugalitatis laudatione commendasse.

41 Ol. 142, 3 (330/29 a. Chr.). 42 Cf. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 436 not. 1493.

των, ὅστις ἀφικόμενος εἰς Ἡράκλειαν ὡς Διονύσιον¹³ ἀξιώσει
 40 ἀποδοῦναι ἢ ἴστιά τὰ Ἡρακλείδου καὶ τὸ λοιπὸν μηδέν' ἀδι-
 κεῖν τῶν Ἀθήναζε πλεόντων· καὶ ταῦτα ποιῶν τὰ τε δίκαια
 ποιήσει καὶ οὐθενὸς ἀτυχήσει τοῦ δήμου [τοῦ] Ἀ[θηναίων] τῶν
 45 ταμίαν τοῦ δήμου : Π : δραχμάς ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσματα
 ἀναλίσκομεῖον τῷ δήμῳ. εἰρέθ[η]¹² πρεσβευτῆς Θηβαγένης
 Ἐλευσίνιος.

IA Τηλέμαχος Θεαγγέλου Ἀχαρ(νεὺς) εἶπεν· ἐψηφίσθαι τῷ |
 δήμῳ, τὴν βουλὴν προβουλευσάσαν ἐξενεγκεῖν εἰς τὴν πρώτην
 50 ἐκκλησίαν περὶ Ἡρακλείδου, καθ' ὅττι εὐρήσεται ἂν τι δύνηται
 ἀγαθὸν παρὰ τοῦ δήμου | τοῦ Ἀθηναίων.

IB Κηφισόδοτος Εὐαρχίδου Ἀχαρνεὺς εἶπεν· περὶ ὧν ὁ | δῆμος
 προσέταξεν τῇ βουλῇ προβουλευσαι περὶ Ἡρακλείδου τοῦ Σαλα-
 55 μινίου, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, ἐπειδὴ Ἡρακλείδης καταπλεύσας
 Ἀθήναζε σίτον ἄγων ἐπέδωκεν τῷ δήμῳ τρισχιλίους μεδίμνους
 πέντε δραχμῶν ἕκαστον, τοὺς προέδρους, οἱ ἂν λάχωσι|ν προ-
 εδρεύειν εἰς τὴν πρώτην ἐκ(κ)λησίαν προσαγα|γεῖν Ἡρακλείδην
 60 πρὸς τὸν δῆμον καὶ χρηματίσαι, || γνώμην δὲ ἐμβάλλεσθαι τῆς
 βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ, ἐπαινέσαι Ἡρακλεί-
 δην Χα|ρικλείδου Σαλαμίνιον καὶ στεφανῶσαι χρ|υσῶι στεφάνῳ
 ἀπὸ ΠΑ δραχμῶν· εἶναι δ' αὐτῷ καὶ εὐ|ρέσθαι παρὰ τοῦ δήμου
 65 ὅτι ἂν δύνηται ἀγαθόν, ὅπως ἂν [x]αί οἱ ἄλλοι φιλοτιμῶνται
 εἰδότες ὅτι τιμᾷ καὶ στεφανοῖ ἡ βουλὴ τοὺς φιλοτιμουμένους.

II A Φυλεὺς Πausanίου Οἰναῖος¹⁵ εἶπεν· ἐπειδὴ Ἡρακλείδης
 Σαλαμίνιος καταπλεύσας Ἀθήναζε σίτον ἄγων ἐπ' Ἀριστοφῶντος
 ἄρχοντος¹⁶ ἐπέδωκεν τῷ δήμῳ XXX μεδίμνους π(εντε)δράχμους,
 καὶ διὰ ταῦτα ὁ δῆμος ἐψηφίσατο αὐτῷ τὴν βουλὴν προβου|
 70 λεύσασαν ἐξενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον, καθ' ὅτι εὐρήσεται ἂν τι
 δύνηται ἀγαθόν παρὰ | τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, καὶ πάλιν

¹³ De Dionysio Heracleae tyranno cf. quae narrat Memnon ap. Phot. Bibl. cod. 224, I p. 223 a, 9 sqq. Clearchi filius fuit, ac cum superstite maiore fratre Timotheo iam imperii particeps fuisset, post eius mortem solus rerum potitus est, id quod aliquanto ante Alexandri in Asiam transitum accidisse ex Memnonis narratione apparet. Postea regium nomen assumpsit; mortuus est a. 306 a. Chr. (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 207). ¹⁴ Cf. 78⁶. ¹⁵ Pythodelo archonte Ol. 111, 1 (336,5 a. Chr.) hic honore affectus est a senatu populoque Atheniensium (C. I. Att. IV, 2 p. 43 n. 128 b, 6. 33. 51. 57). ¹⁶ Cf. not. 41.

ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχοντος¹⁷ ἐπέδωκεν εἰς σιτωνίαν ΧΧΧ δι|ραχ-
 μάς, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, τοὺς προέδρους, οἱ ἄν λάχωσι
 προεδρεύειν εἰς τὴν κυρίαν¹⁸ | ἐκκλησίαν, προσαγαγεῖν Ἑρακλεί-
 δην πρὸς τὸν δῆμον καὶ χρηματῖσαι, γνώμην δὲ ξυ|μβάλλεσθαι
 τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ, ἐπαινέσαι
 75 Ἑρακλείδην || Χαρικλείδου Σαλαμίνιον καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι
 στεφάνῳ ἀπὸ : ΠΗ : δραχμῶν. | εἶναι δ' αὐτῶι καὶ εὐρέσθαι
 ἀγα[θ]ὸν πα[ρὰ] τοῦ δήμου, ὅτου ἄν δοκεῖ ἄξιος εἶναι, ὅπως |
 ἄν καὶ οἱ ἄλλοι ἐθέλωσι [ἐτοίμ]ω[ς]¹⁹ εὐεργετεῖν τὴν βου|λὴν
 καὶ τὸν δῆ[μ]ο[ν], ὁρῶντες | τοὺς φιλοτιμουμέ[νους] -----
 ----- τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον | -----
 80 ----- πάσ[η]ς || ἀ[ξι]οῦσθαι -----]

corona corona corona corona
 Ὁ δῆμος Ὁ δῆμος Ἡ βουλὴ Ἡ βουλὴ

17 Ol. 143, 4 (328/7 a. Chr.). 18 Alibi scribi solet εἰς τὴν πρώτῃν
 ἐκκλησίαν. At inter res de quibus in illa gravissima ex quattuor cuius-
 que prytaniae contionibus agi iubebat lex, definite etiam res frumentaria
 commemoratur; cf. Arist. Ἀθ. πολ. 43, 4 προγράφουσι δὲ καὶ τὰς ἐκκλησίας
 οὗτοι, μίαν μὲν κυρίαν, ἐν ᾗ δεῖ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονεῖν εἰ δοκοῦσι καλῶς
 ἄρχειν καὶ περὶ σίτου καὶ περὶ φυλακῆς τῆς χώρας χρηματίζειν. 19 Supplevi.

153 Tabula marmoris Pentelici fracta in undecim partes, in-
 venta in Piraeo cum reliquis tabulis curatorum navalium, conti-
 nens traditionum laterculos. His insertum est plebiscitum ita, ut
 primae columnae v. 170—237, alterius v. 4—39 contineat. Lapide
 infra fracto, quantum inter finem prioris columnae et alterius in-
 itium interciderit latet; at certe non est cur utrumque fragmentum
 eiusdem decreti esse negemus. Ex Rossii apographo ed. Boeckh
 Urk. über das Seewesen des att. Staates p. 457 sqq. Lapide
 denuo inspecto nonnulla emendavit Ussing Inscr. Gr. ined. p. 70
 (Cf. Boeckh Add. p. XV). Denuo contulit Koehler et ed. C. I. Att.
 II 809 p. 237 (Syll.¹ 142).

α

[Ψήφισ]μα¹ καθ' ὃ παρέλαβε | [Μιλτ]ιάδης² τὰς τριή[ρεις] 170
 5 καὶ τετρήρεις | [καὶ τ]ὰς τριακοντόρους || [καὶ] τὰ σκεύη·

Litteratura Ionica vulgaris. 4 Hoc plebiscitum anni Ol. 143, 4 (325/4
 a. Chr.), cuius laterculis insertum est, esse videtur. Tunc Athenienses operam

[Κηφισ]οφῶν Λυσιφῶντος | [Χολα]ργεὺς εἶπεν· ἀγα[θῆι 175
 10 τύ]χηι τοῦ δήμου τοῦ | [Ἀθην]αίων, ὅπως ἂν τὴν || [ταχί]στην
 πράττηται | [τὰ δεδ]ογμένα τῷ δήμῳ | [περί τ]ῆς εἰς τὸν 180
 Ἀδρίαν | [ἀποι]κίας, ἐψηφίσθαι τῷ | [δῆμ]ῳ, τοὺς μὲν τῶν
 15 νε[ωρί]ων ἐπιμελητάς πα[ραδο]ῦναι τοῖς τριηρά[ρχ]οις τ[ὰς] 185
 ναῦς καὶ τὰ σκεύη | [κατὰ τὰ] δεδογμένα τῷ δῆ[μ]ῳ, τοῖς
 20 δὲ τριηράρχους || [τοὺς καθ]εστηκότας παρα[χομί]ζειν τὰς 190
 ναῦς ἐπὶ τὸ | [χῶμα ἐ]ν τῷ Μουνιχιῶνι | [μηνί] πρὸ τῆς
 25 δεκάτης | [ἰσταμέ]νου καὶ παρέχειν || [παρεσ]κευασμένας εἰς
 | [πλοῦν]· τὸν δὲ πρῶτον πα[ραχομ]ίσαντα στεφανωσά[τω 195
 30 ὁ δῆ]μος χρυσῷ στεφά[νωι ἀπ]ὸ : ΠΗ : δραχμῶν, || [τὸν δὲ]
 δεύτερον ἀπὸ : ΗΗΗ | [δραχμ]ῶν, τὸν δὲ τρίτον ἀ[πὸ . . .] : 200
 καὶ ἀναγορευσά[τω ὁ κῆ]ρυξ τῆς βουλῆς Θαρ[γῆ]λων τῷ
 35 ἀγῶνι τοὺς στε[φάνους]· τοὺς δὲ ἀποδέκτας | [μερίσ]αι τὸ 205
 ἀργύριον τὸ | [εἰς τοῦς] στεφάνους, ὅπω[ς ἂν ᾖ] φανερά ἡ
 40 φιλοτι[μία ἡ εἰς] τὸν δῆμον τοῖς || [τριηρά]ρχοις. ὅπω[ς] δ' ἂν
 | [καί] αἱ σκῆψεις εἰσαχθῶσι, | [τοῖς] θεσμοθέτας παρα[πλ]ῆ- 210
 45 ρῶσαι δικαστήρια εἰς | [ἐν]α καὶ διακοσίους τῷ || [στ]ρατηγῷ
 τῷ ἐπὶ τὰς συμ[μ]ορίας ἡρημένῳ³ ἐν τῷ | [Μ]ουνιχιῶνι 215
 μηνί τῇ δευ[τέρ]ῃ ἰσταμένου καὶ τῇ | [π]έμπτῃ ἰσταμένου,
 50 τὸν || δὲ μισθὸν διδόναι τοῖς | δικαστηρίοις τοὺς ταμ[εί]ας 220
 τῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὸν | [νό]μον. ὅπως δ' ἂν ὑπάρχηι | [τῷ]ι
 55 δῆμῳ εἰς τὸν ἅπαντα || [χρ]όνον ἐμπορία οἰκεία καὶ | [σιτ]ο- 225
 πομπία⁴, καὶ ναυστάθμο | [οἰκ]είου κατασκευασθέν[το]ς ὑπάρ-
 60 χει φυλακῇ ἐπὶ | [Τυρ]ρηνούς⁵, καὶ Μιλτιάδ[ου] δ[ης] ὁ οἰκιστῆς
 καὶ οἱ ἔποι[χοι ἔχ]ωσιν χρῆσθαι οἰκεί[ωι ναυ]τικῷ, καὶ 230
 τῶν Ἑλ[λήνων] καὶ βαρβάρων οἱ | [πλέοντε]ς τὴν θάλατταν
 65 || [ἀσφαλῶς] ἐ[ἰσπλέ]ωσιν εἰ[ς] Ἀδρίαν⁶, ὅρμον⁷ τὸ Ἀθηναίων 235

dedisse, ut a latrociniis Tyrrenorum in mari Adriatico mercaturam suam defenderent navibus missis, orationes Hyperidis περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τυρρηνῶν et Dinarchi Τυρρηνικός indicio sunt, quarum veros titulos ex variis corruptelis restituit Boeckh p. 459 sqq. Quam in partem maris Adriatici tum colonia missa sit, non liquet (cf. not. 6). 3 In tabulis traditionum semper additur demoticum Λακιάδης, ut appareat hunc esse ex clarissima Miltiadis Cimonisque familia (cf. 26⁴), delectum boni ominis causa quia Miltiades quondam felici successu coloniam in Chersonesum Thracicam duxerat. B. 3 Cf. 497¹. 4 Sic scripsi; ἐμπορία οἰκεία καὶ σιτοπόμπια B. K. At σιτοπόμπιον num Graecum vocabulum sit dubito. (Cf. Wesseling ad Diodor. XIII, 88). 5 Cf. not. 4. 6 Supplevi. Cum Boeckhius ad fauces maris Adriatici Athenienses coloniam mittere statuisset, Koehlerus

| [ναύσταθμον⁸ ἔχο]ντες καὶ τ[ά] ἄλ[λα---- εἰδός]τες
 δι-----

b

70 ἐὰν δέ τις μὴ ποιήσει, οἷς || ἕκαστα προστέτακται, ἤ | ἄρ-
 χων ἢ ἰδιώτης, κατὰ τόδε | τὸ ψήφισμα, ὀφειλέτω ὁ μὴ | 5
 75 ποιήσας μυρίας δραχμὰς | ἱερὰς τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ὁ εὐθυ-
 νος καὶ οἱ πάρεδροι ἐπάναγκας αὐτῶν καταγιγνωσκόντων
 ἢ αὐτοὶ ὀφειλόντων⁹. τὴν δὲ βουλὴν τοὺς | ΠΗ : ἐπιμελεῖσθαι 10
 80 τοῦ ἀποστόλου κολάζουσαν τοὺς | ἀτακτοῦντας τῶν τριτ|ράρ-
 χων κατὰ τοὺς νόμους· | τοὺς δὲ πρυτάνεις ποιεῖν | βουλῆς 15
 85 ἔδραν ἐπὶ χώματι || περὶ τοῦ ἀποστόλου συ|νεχῶς¹⁰, ἕως ἂν
 ὁ ἀπόστολος γέννηται· ἐλέσθαι δὲ | καὶ ἀποστολέας¹¹ τὸν 20
 90 δῆμον δέκα ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, τοὺς | δὲ αἰρε-
 θέντας ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ἀποστόλου, | καθάπερ τῇ βουλεῖ 25
 95 προσ|τέτακται. εἶναι δὲ τῇ || βουλεῖ καὶ τοῖς πρυτάνε|σιν ἐπι-
 μεληθεῖσιν τοῦ | ἀποστόλου στεφανωθῆ|ναι ὑπὸ τοῦ δήμου 30
 100 χρυσῶι | στεφάνωι ἀπό: Χ : δραχμῶν. || ἐὰν δέ του προσ-
 δέει¹² τόδε | τὸ ψήφισμα τῶν περὶ τὸν | ἀπόστολον, τὴν
 βουλὴν | κυρίαν εἶναι ψηφίζεσθαι¹³, | μὴ λύουσαν μηθὲν 35
 105 τῶν || ἐψηφισμένων τῶι δήμωι. | ταῦτα δ' εἶναι ἅπαντα | εἰς
 φυλακὴν τῆς χώρας¹⁴.

recte hanc sententiam solis versuum 64 sqq. supplementis, quae Ussingius lapide examinato cum spatii rationibus conciliari non posse vidit, inniti monuit. Ipse vero in urbem Adriam an Padum sitam coloniam deductam esse iudicat, quae res, cum omnino nusquam situs accuratius definiatur, in medio relinquenda est. 7 Supplevi. 8 Supplevi. Koehlerus haec sic exhibet: ἐ[ισπλέωσιν εἰ][ς τὸ ἐμπόριο]ν(?) τὸ Ἀθηναίων [-----ν]τες. 9 In universum quidem euthyno licebat querellas ad se delatas examinare cum assessoribus et si vanae esse viderentur reicere, sed hic id facere definite vetantur. Cf. v. Wilamowitz Aristoteles und Athen II p. 237 not. 22. 10 Sessiones quotidianae senatus, dum classis profecta sit, non in curia (βουλευτηρίῳ), sed in Piraeo ad portum fieri iubentur. 11 Cf. Boeckh Staatsh. I p. 701. 726. Seeurk. p. 474. 12 Hoc in lapide esse (ΠΡΟΣΔΕΙΤΑΙ legerat Rossius) Koehleri testimonio constat. Coniunctivum esse, EI pro HI scripto ex frequentissimo illius aetatis usu, vix est quod moneam. Paullo insolentior personalis activi προσδεῖν structura. 13 Cf. 414, 35. 14 Haec aut similia etiam in aliis cum Atheniensium tum aliarum civitatum plebiscitis leguntur; apparet huius argumenti decretis praecipuum quendam dignitatis locum tributum fuisse, etsi quonam modo id factum sit ignoratur. Cf. Boeckh p. 467.

154 Lapis effossus in vico Turcico *Sarikiöi*, ubi Zelea fuisse videtur, exstat Constantinopoli. Apographum nescio cuius Graeci ad Lollingium pervenit, qui edidit Mitth. des arch. Inst. in Athen VI (1884) p. 229 n. III (Syll.¹ 443). Accuratus ex Mordtmanni apographo F. Bechtel Inschr. des ion. Dialekts p. 75 n. 443 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 398 n. 530).

[Ἐδ]οξεν τῷ δήμῳ¹. Κλέων ἐπεστά[τει· Τι]μοκλῆς εἶπεν· αἰρε-
θῆναι ἄνδρας ἐνν[έα] | τῶν πολιτῶν ἐκ τοῦ δήμου² ἀνευρετά[ς] |
5 τῶν χωρίων τῶν δημοσίων, ὅσα μὴ οἱ Φ[ι]ρύγες³ ἔχοντες φόρον
ἐτέλεον, εἴ τις | τι κατέκτεται ιδιώτης ἐξ ὃ ἡ ἀκρόπολ[ις] κατε-
λάφθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν· ἐλέσθα[ι δ]᾽ ἐκ τούτων τοὺς ἀνευρε-
τάς, ὅσοι μὴ τῶ[ν] | δημοσίων τι χωρίων ἔχουσι. τοὺς δὲ αἰρε-
10 θ[έ]ντας ὁμόσαι τὴν Ἄρτεμιν, ἀνευρήσειν εἴ τις [τι] | τῶν
δημοσίων χωρίων ἔχει κατὰ τὸ ψήφισμα[α], | καὶ τιμήσειν τῆς
ἀξίτης ὀρθῶς καὶ δικαίως κ[α]τὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ. ὥς δ' ἂν
15 τιμήσωσ[ι] | οἱ αἰρεθέντες ὑπὸ τοῦ δήμο, ἐκτίνεν τὴν || τιμὴν
τὸν ιδιώτην τῇ πόλει, ἣ τοῦ χωρίου ἐξίστασθαι. ἀνευρεῖν δὲ
καὶ τιμῆσαι διὰ μην[ος] Ἡραίο, τὴν δὲ ἔκτεισιν εἶναι διὰ τὸ
Κεκυπωσ[ι]ο⁴. ἣν δὲ τις ἀμφισβητῇ φάς πρίασθαι ἢ λαβ[ε]ῖν
20 κυρίως παρὰ τῆς πόλει[ω]ς⁵, διαδικασίην αὐτῷ εἶναι, καὶ εἰάν
φανῇ μὴ ὀρθῶς κεκτη[μέν]ος, τὴν τιμὴν αὐτὸν ἐκτίνεν ἡμιολ[ί]την.
τοὺς δὲ ἄρχοντας ἀποδόσθαι τὰ χωρία, ὧν ἂν ἐξστῶσι⁵ οἱ

Litterae Ionicae volgares praeter Ξ. 4 Populus Zelitarum est. Ex v. 7 sqq. recte L. collegit, paullo ante quam haec decreta essent, populum dominatione liberatum arcem occupasse. Quod Alexandri M. aetate factum esse statuit idem. Atque etsi ab Arriano I, 17, 2 nihil narratur, nisi regem Zelitis ignovisse, quia coactos contra ipsum arma tulisse intellexisset, tamen eum recte coniecisse puto: nam scriptura Ο et Ε pro ου et ει hic, quamquam non constanter, servata, ad recentiora tempora descendere utique vetat. Litteratura quoque illi tempori convenit. Tyrannum tum expulsum fortasse Nicagoram fuisse (Ath. VII, 289 c. Clem. Alex. Protr. IV, 54), Alexandri aequalem, adnotavit L. 2 Hoc post τῶν πολιτῶν supervacaneum videatur. Sed putaverim his verbis idem fere indicari, quod apud Athenienses est ἐξ Ἀθηναίων πάντων. 3 ΦΥΙ. ΕΞ L. ΦΥΙ... ΕΞ M. 4 Post Ξ uni litterae locum esse, sed nullas reliquias apparere testatur M., quare B. Κεκυπόσω scripsit. Sed cum permultis locis singulae litterae in finibus versuum interciderint, malui supplere, quia nomen in -ωσος cadens parum Graece sonat. 5 De hac scriptura satis frequenti cf. quae adnotavi ad C. I. Att. III 2002.

ιδιωται διὰ μηνός Ἀ|κατάλλο⁶. τοὺς δὲ ἀποδήμους, ἐπειδὴν
 25 ἔλθωσι ἐς τὴν πόλιν, ἀποδοῦναι τὴν τιμὴν διὰ μηνός ἢ ἐνε-
 χέσθων τῷ ψηφί[σ]|ματι κατὰ τὰ αὐτά. δικαστὰς δὲ εἶναι ἔν|δεκα
 τῶν πολιτῶν μὴ ἐχόντων τι τῶν δη|[μ]οσίων χωρίων, οὗς ἂν ὁ
 30 δῆμος ἐλῇται· σ|[υ]νηγόρους δὲ εἶναι ἐκ τῶν ἐννε|α⁷ τρεῖς | ο|[φ]ί
 ἂν λάχωσι. ὁμόσαι δὲ καὶ τοὺς δικαστὰς | [κ]|αὶ τοὺς συνηγόρους
 τὴν Ἄρτεμιν κατὰ | τὸν νόμον. ἐγκόψαι δὲ τοὺς ἄρχοντας τὸ
 35 ψήφισμα ἐς στήλην καὶ τὴν τιμὴν, || ὥς ἂν ἕκαστοι ἐκτείσωσι,
 τῶν χωρίων, κ|αὶ θεῖναι ἐς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ Πυθίο [τὸ |] ἐ|ερόν.
 τὰ δὲ χρήματα ἀναλίσκει|[ν το]ῦς ἄρχοντας ἐς τὰ ἱερὰ τὰ δη-
 40 μόσια | [καὶ ἐ]ϊάν⁸ πο ἄλλῃ τῇ πόλει δέηι. α|[ι δ]ὲ || [πεπρη-
 μέναι]⁹ δημόσiai γέαι πρὸς τα. | -----μέχρι τῶν . . οσθω---

6 Lapidica primo simplicem consonam Λ inciderat, deinde duplicem re-
 posuit. M. 7 Scriptura illius potissimum aetatis usui accommodata
 (cf. 1334); v. 49 ΠΟΛΕΙΣ legit M., ΠΟΛΕΩΣ L. 8 Supplevi. 9 [ἀπο-
 δεδομένοι] B., sed in perfecto hoc verbum vendendi vi minus usitatum.

155 Lapis inventus octo miliariis Anglicis ab urbe Pergamo,
 ubi situm erat Gambreum. Ed. Fellows Itin. As. min. p. 30 (inde
 Boeckh C. I. G. 3564). Plenius exscripsit M. Georgiu, cuius ex
 apographo ed. A. Papadopulos Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 54
 (Syll.¹ 144. R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. juridi-
 ques Grecques p. 257).

Θεός τύχη ἀγαθή. | Βασιλεύοντος Ἀλ|εξάνδρου, ἔτει ἐν|δεκάτῳ¹,
 5 Μενάνδρ|[ρ]ου² σατραπεύοντο|ς, ἐπὶ πρυτάνιος Ἰσ|αγόρου, Κ[ρ]α-
 10 τεύας ἔ|δωκεν Ἀριστομέν|ει γῆ(ν) (ψι(λ)ήν³ ἀ(ργ)όν⁴ || ἐποικίσαι⁵

Litterarum formae volgares praeter ΘΞΠ (Fellowsii apographum Σ habet,
 Georgii Ξ). 1 Ol. 143, 3 (326/5 a. Chr.). 2 Menandro ab rege Lydiae
 satrapia mandata erat (Arrian III, 6, 8 εἰς Λυδίαν δὲ σατράπην Μένανδρον
 ἐκπέμπει τῶν ἐταίρων. VII, 23, 4), cui Pergamum quoque et vicinas regiones
 adiunctas esse hic titulus docet. 3 ΤΙΙ^ΑΤΙΑΗΡΡΟΝ Fellows, unde
 Boeckhius Πιστία (patris nomen) ἀγρὸν efficere conatus est. At Georgiu legit
 ΓΗΥΙΑΗΝΑΓΡΟΝ, quod ab editore Graeco recte emendatum esse intellet
 qui reputaverit quam frequenter Υ cum Y et Λ cum A confundatur. γῆ
 ψιλῇ est terra arboribus non consita, ut distinguatur a φυτῷ v. 7. Cf. Hom.
 I, 580 ψιλὴν ἄροσιν. 4 ἀγρὸν editores priores (v. not. 3). Emendaverunt
 D. H. R. 5 Sic Fellows. ΕΠΟΙΚΙΚΑΙ Georgiu. Locatur fundus usque ad id

τῶι | φυτῶι (τῶι)⁶ ἐπὶ Κρατεύ|α φυτευθέντι. ὁ δὲ περὶ|βολός
 15 ἔστιν τῆς γ|ῆς σπόρου κύπρων⁷ ἐκ|ατὸν ἑβδομήκοντα | καὶ οἰκό-
 πεδα καὶ κῆ|π|ος⁸. φόρος δὲ τοῦ κῆ|πο|υ χρυσοῦς ἑκα|σ|τοῖν
 ἑνιαυτόν.

tempus incultus, ut colatur. Sane ἐποικίζειν hac vi inusitatum, sed repu-
 tandum est, haud exiguum sumptus et operae quam primus terrae cultor
 in se recipit partem in aedificiis necessariis exstruendis positam esse.
 6 'prope fundum sub possessore Crateua consitum' B. Articulum propter
 similitudinem antecedentis syllabae omissum supplevi. 7 Cf. Hesych.
 κύπρος· μέτρον σιτηρόν et ibi interpretes. B. 8 ΚΗΓ|ΟΞ Georgiu, KIA
 Fellows.

156 Basis lapidis flavi inventa Olympiae. Ex A. Furtwängleri
 apographo edidi Archäol. Zeitung XXXVII (1879) p. 139 n. 275
 (Syll.¹ 445. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 220 n. 429).
 Imago tituli a Purgoldo delineata exhibetur Olympia V p. 403 n. 276.

Βασιλέως Ἀλε|ξάνδρου | ἡμεροδρόμας καὶ | βηματιστῆς¹ τῆς
 5 Ἀσίας | Φιλωνίδης² Ζωίτου³ Κρής || Χερσονάσιος⁴ ἀνέθηκε |
 Διὶ Ὀλυμπίοι⁵.

Litterae volgares. 4 Bematistas Alexandri praeterea novimus Baeto-
 nem et Diognetum (Athen. X 442 b. Plin. N. h. VI, 64. C. Müller Scr.
 rerum Alex. p. 434 sqq.). 2 Cf. Paus. VI, 46, 5: Τοῦ δὲ Ἀριστείδου ἐγ-
 γύτατα Μενάλας ἔστηκεν Ἥλειος — καὶ Φιλωνίδης Ζώτου γένος μὲν ἐκ Χερ-
 ρονήσου τῆς Κρητῶν, Ἀλεξάνδρου δὲ ἡμεροδρόμος τοῦ Φιλίππου. 3 Patri
 Ζώτιος nomen fuisse videtur, ut Κάλλιτος Olympia V p. 447 sqq. n. 64, 42.
 65, 42. 69, 42. Γύμνιος C. I. Att. III 4443 a, Φίλιτος 439, 3. 494, 42. 4 Eadem
 originis designatio legitur C. I. A. II, 3403, Κρής Ὀδξιος 3400. 5 Alius
 lapidis fragmentum cum eiusdem tituli reliquiis item Olympiae erutum est
 (Olympia V p. 403 n. 277); cum antiquior titulus aut ex parte terra occul-
 tatus esset aut propter viae cursum mutatum minus commode a populo
 legi posset, eadem verba in diversa basis parte iterum incisa videntur.

157 Marmor lasense saburrae loco Chium devectum, ubi vidit
 Chandler, qui edidit Inscr. ant. I p. 22. Inde expressit Boeckh
 C. I. G. 2672 (Syll.¹ 416. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr.
 p. 227 n. 432. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 343 n. 464).

[Ἐπειδὴ Γόργος¹ καὶ Μιννίων Θεοδότ[ου υἱ]οὶ κ[αλ]οὶ κάγα-
θοὶ γεγέννηται | [πε]ρὶ τ[ὸ] κοινὸν τῆς πόλεως, | [κα]ὶ πολλοὺς
5 τῶν πολιτῶν ἰδαί εὖ [π]εποιήσασιν, καὶ ὑπὲρ τῆς μικρῆς | θα-
λάσσης² διαλεχθέντες | Ἀλεξάνδρῳ βασιλεῖ ἐκομίσαντο | [κ]αὶ
ἀπέδωσαν τῷ δήμῳ, δεδοσθαι | αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις ἀτέλειαν
10 καὶ || προεδρίην εἰς τὸν αἰὶ χρόνον. | ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα
ἐν τῇ | παραστάδι τῇ πρὸ τοῦ ἀρχεῖου.

Litterae Ionicae volgares praeter Σ (si modo Chandleri apographo fides habenda est). 4 Supplevit C. Curtius ex n. 462; vide ibi notam 4. 2 Cf. 44¹².

158 Prienae inventa antea templi Minervae cum titulo grandibus litteris inciso; nunc est in museo Britannico. Edd. ex Woodii apographo Chandler Ant. Ion. I p. 45 (Boeckh C. I. G. 2904). Lebas-Waddington Inscr. III, 487. H. Wittich Archäologische Ztg. 1862 p. 277 (Syll.¹ 447. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 208 n. 424. F. Bechtel Inschriften des ion. Dialekts p. 89 n. 442). E. L. Hicks Greek inscriptions in the British Museum III, 4 p. 8 n. CCCXCIX.

Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος | ἀνέθηκε¹ τὸν ναόν² | Ἀθηναίῃ Πολιάδι³.

Litterae Ionicae volgares. 4 Cf. Strabo XIV, 4, 32 p. 640 Cas. Ἀλέξανδρον δὴ τοῖς Ἐφεσίοις ὑποσχέσθαι τὰ γεγονότα καὶ τὰ μέλλοντα ἀναλώματα (ad templum combustum restituendum) ἐφ' ᾧτε τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὸν ἔχειν, τοὺς δὲ μὴ ἐθελῆσαι. Videmus hic Prienenses in eadem causa minus fastidiosos fuisse. H. 2 De templo Minervae apud Prienenses a Pytheo constructo cf. Vitruv. I, 4, 12. VII, 4, 12. 3 Ex nummis discimus Minervam Νικηφόρον a Prienensibus cultam esse, quae sine dubio eadem est ac Πολιάς. Simulacri humanam magnitudinem excedentis, quod commemorat Pausanias VII, 5, 5, reliquiae repertae et in museum Britannicum illatae sunt. H.

III.

Ab Alexandri Magni morte ad Corinthum deletam.

159 Tabula marmoris Hymettii inventa Athenis. Edd. Kumanudis Ἐφημερίς τῶν Φιλομαθῶν 3. Σεπτ. 1865. Koehler C. I. Att. II 484 (Syll.¹ 418. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 229 n. 433).

-----: Γ | [----- Θεσ]σαλῶν: Δ [--|-----ω]ν:
 5 II | [----- Ἀχαιῶν Φθ]ιωτῶν¹: I || [----- Φλει]ασίων²:
 III | [-----]ων: II: Ἀμβρακιωτ[ῶν: --|----- ἀ]πὸ Θράκης
 καὶ | [-----] Φωκέων: III: Λοκρῶν: III: | [-----
 10 Οἰτ]αίων καὶ Μαλιέων καὶ || [----- Ἀλυζ]αίων καὶ Δολόπων:
 Γ | [----- Περ]ραιβῶν: II | [----- Ζακύνθο]υ³ καὶ Κεφαλ-
 ληνίας: III.

Litterae Ionicae volgares. Indicem civitatum foederatarum cum numeris suffragiorum quae cuique populo in communi sociorum consilio concessa essent agnovit Kum. Ad bellum Lamiense (Ol. 444, 2. 323/2 a. Chr.) spectare docuit Koe., coll. Diodor. XVIII, 44, 4, ubi inter socios Atheniensium et Aetolorum omnes quas hic habemus civitates recensentur praeter Phliasios (cf. not. 2), Ambraciotas, Perrhaebos, Zacynthios, Cephallenas. ¹ 'Litteram quae nunc est secunda, aut A aut Ω fuisse in apographo meo adnotavi' Koe. ² Supplevit Droysen Gesch. des Hell. II, 4 p. 56 not. 2 coll. Paus. I, 35, 4, qui Phliasios inter Atheniensium socios nominat, cum in Diodori indice sint Sicyonii vicini. ³ Supplevi.

160 Stela inventa prope Laginam. Edd. Benndorf et Niemann Reisen in Lykien und Karien I p. 455 n. 435. (Cum Rudolfi Schoellii supplementis repetivit W. Judeich Kleinasiatische Studien p. 257 n. 2).

[Ἔτου]ς πρώτο[υ] Φιλίππο[υ] βασιλεύοντος¹, Ἀσάνδρου² σατρα-

Litterae Ionicae volgares non dispositae στοιχηδόν. ¹ Philippi Arrhidaeī annus primus incipit a morte Alexandri (m. Iunio 323 a. Chr.) et pertinet usque ad finem anni Macedonici, i. e. mensem Septembrem eiusdem anni (Cf. 253¹). Nam quod Ptolemaei canon astronomicus (C. Wachsmuth Einleitung in das Studium der alten Gesch. p. 306, 35), ad quem I. provocat, eius imperium a mense Novembri 324 a. Chr. computat, id hic in censum

5 πύοντος, | ἔδοξεν Κοαρενδεῦσιν³, τῇ|ην ἀτέλει[α]ν, ἧ[ν] ἔδωκεν |
[Μ]αύσσ[ω]λλο[ς] Ἑ[χ]ατόμνο[υ]⁴ | χ]αί Κοαρενδε[ῖς] Λύσ[ι]δι
Ὀρτηρύμου Μ...η⁵ καί το[ῖς] | ἐγγόνοις τῶν γεωργ[ί]ων⁶ ||
10 π[ά]ν[τ]ων καὶ τῶν ἄλλω[ν] | τῶν] ὄντων αὐτῶι π[ά]ν[τ]ων,] ἀνα-
γράψαι [ἐν τῶι | ἱερῶι⁷ ἐν Λ]αγ[γ]ινῇ⁸ ---].

non venit, etsi ex illius tabulae consilio et adoratione omnino recte se habet. 2 Cf. n. 166³. 3 Cariae civitas ceteroqui ignota. 4 Cf. n. 95, 2 sqq. 96, 3. 107, 2. 15. 5 Demoticum hic fuisse recte conicit L. 6 Supplevit Schoellius ap. l. dubitans sane. Nam reliqua huius vocis testimonia multo inferioris aetatis sunt. 7 Supplere conatus sum; τοὺς γεωποιοὺς Schoell dubitanter. 8 In nobilissimo templo Dianae, quod nuper effossum est.

161 Tabula marmoris albi inventa Athenis e regione porticus Attali. Supra titulum anaglyphum repraesentans a sinistra Iovem et Minervam stantes, ad quos a dextra accedit Euphron dextra sublata; post eum servus equum tenens. Minusculis litteris edidit Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1892 p. 56 sqq., maiusculis ex eiusdem apographo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 64 n. 234 b (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 121 n. 111).

Θε[οί.] | Ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος¹, ἐπὶ [τῆς Ἀκαμαντιδος²
πέ]νπτης πρυτανείας, ἧ [Εὐ]κλ[ῆς Π]υ[θ]οδώρου Ἀλωνεκῆθε]ν³
5 ἐγραμμάτευσεν, Ποσιδεῶνο[ς] Ἐ[κ]τη ἐπὶ δέκα, δευτέρ[ῃ]αι καὶ
εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας⁴, ἐκκλησία κυρία· τῶ]ν προέδρων

Litterae volgares, nisi quod inter Π et Γ fluctuat scriptura, dispositae στοιχηδόν. Infra hunc titulum in eodem lapide decretum 163. 1 Ol. 114, 2 (323/2 a. Chr.). 2 Supplevit L. Spatio etiam Πανδιονίδος conveniret, sed eam illo anno proximam (sextam) fuisse docet v. 33. 3 Supplevit L.; patris designatio exstat in eiusdem anni decretis C. I. A. II 181, 3. 182, 3, demoticum 182, 3. 183, 21, ipsius scribae nomen hic demum innotuit. 4 Annum communem esse hic titulus aequae ac tres reliqui eiusdem anni (cf. not. 3) docet. Ex prytaniis prioribus primam et alteram tricenos senos, tertiam et quartam tricenos quinos dies habuisse ex horum quattuor decretorum comparatione demonstravit L. Aristotelis igitur regula (Ἀθ. πολ. 43, 3 πρυτανεῖαι δ' ἐν μέρει τῶν φυλῶν ἐκάστη — αἱ μὲν πρῶται τέτταρες ἐξ καὶ τριάκοντα ἡμέρας ἐκάστη, αἱ δὲ ἐξ αἱ ὕστεραι πέντε καὶ τριάκοντα ἡμέρας ἐκάστη) hic non magis servatur quam alibi (vide n. 147³. 152²). Datum igitur hoc plebiscitum centesimo sexagesimo quarto anni civilis die, mense Decembri 323 a. Chr., semenstri post Alexandri mortem intervallo.

ἐπεψήφισεν Ἐπα[μείνων ἔδοξεν] | τῷ δήμῳ· Εὐφ[ίλ]-
 τος Εὐ[φιλῆ]τος εἶπε||ν· ἐπειδὴ Εὐφρων Ἀδέα
 Σικυώνιος⁵ ἀ[νὴρ διατελεῖ ἀγα]|θὸς ὢν περὶ τὸν δῆμον τὸν
 10 Ἀθηναίων, [καὶ νῦν ἤκων παρ]||ὰ τοῦ δήμου [τ]οῦ Σικυωνίων
 ἐπ[αγ]γ[έλλεται τὴν πόλιν] | φίλην καὶ σύμμαχον [οὖς]αν [ἀμυ-
 νεῖν κατὰ τῶν πολεμ]||ῶν τῷ δήμῳ τ[ῶ]ι Ἀθηναίων [πρώτῃ]ν
 [τῶν ἐν Πελοπονν]||ήσῳ πόλεων⁶, δι[ε]δ[ό]χθαι τῷ δήμῳ, ἐπαι-
 νέσαι μὲν Εὐφ[ρο]να Ἀδέα Σικυώνιον ἀρ[ε]τ[ῆ]ς [ε]ν[ε]κα [καὶ
 15 εὐνοίας τῆς] || εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων [καὶ τοὺς ἄλλους
 συμμάχ]ους, καὶ εἶναι αὐτῷ κυρίας τὰς δωρεὰς τὰς πρότερον||ν
 δεδομένας παρὰ τοῦ δήμου [τοῦ Ἀθηναίων αὐτῷ· δ]πα||ς δ' ἂν
 πάντες εἰδῶσι, ὅτι ὁ δῆμος [ὁ Ἀθηναίων ἀποδίδω]||σι⁷ χάριτας
 20 τοῖς εὐεργέτ[αις ἀξίας τῶν εὐεργετημ]||ῶν ὧν ἂν εὐεργετήσῃ
 [ἕκαστος τὸν δῆμον, εἶναι Ἀθη]||ναῖον αὐτὸν καὶ ἐγγόνους, [καὶ
 εἶναι αὐτῷ γράψασθ]αι φυλῆς καὶ δήμου καὶ φρατρίας, ἧς ἂν
 [βούληται καὶ] | ὧν οἱ νόμοι κελεύουσιν. [καὶ ἐπαινέσαι τὸν
 δῆμον τὸ]||ν Σ(ι)κ(υ)ωνίων⁸ [ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς
 25 τὸν δ]||ῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ στεφανῶσαι χ[ρ]υσῶι στεφάνῳ||ι
 ἀπὸ : Χ : δραχμῶν, καὶ ἀνειπεῖν α[ὐτ]ῷ[ν Διονυσίων μετ]||ά||λων τῷ
 ἀγῶνι. ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα ἐν στήλαις λ]||ιθίναις καὶ
 στήσαι τὴν μὲν μίαν παρὰ [τὸν Δία⁹, τὴν δὲ] | ἐτέραν ἐν
 30 ἀ[χ]ροπόλει παρὰ τὸν νεῶ¹⁰ τῆς Πολιάδος· εἰς] || δὲ τὴν ἀνα-

5 In eis quae Xenophon Hell. VII, 4, 44 sqq. narrat de Euphronis Sicyonii natu maioris rebus, etiam Adeae filii ('Αδέας scribere maluit v. Wilamowitz Aristoteles und Athen II p. 175, sed mihi videtur hypocoristicum ab 'Αδείμαντος vel 'Αδείστος, quod habes n. 549, 32 sqq., derivatum esse) mentio fit a patre mercennariis praefecto (§ 45), cum ille Sicyonios a Lacedaemoniorum partibus ad Arcades et Argivos traduceret a. 366 a. Chr. (Cf. n. 98¹). Huius rursus filius fuit Euphron natu minor, qui ex hoc demum titulo et n. 468 innouit.
 6 Sicyonii igitur primi inter Peloponnesios ad bellum Lamiense quod dicitur Atheniensibus auxilium polliciti sunt. Quae res bene convenit cum narratione Plutarchi, qui Demosthenem aliosque legatos Atheniensium eo tempore cum Peloponneslis de societate egisse refert, quo Leosthenes iam Antipatrum Lamiae obsessum tenebat (Plut. Dem. 27. A. Schaefer Demosthenes III² p. 367). Euphrona vero manifesto propterea legatum Athenas miserunt cives, quia ipse, exemplum paternum atque avitum imitatus, princeps fuerat patriae liberandae et ad societatem Atheniensium adducendae. L. 7 Sic L. ex usu sollemni; καὶ διδῶ||σι K. nescio qua de causa. 8 ΣΥΚΙΩΝΙΩΝ.
 9 Sc. τὸν Σωτήρα, cf. n. 468, 34. Hoc est exemplum quod aetatem tulit.
 10 Accusativus consona -ν finali carens unus usurpatur ab anno 363 a. Chr. (K. Meisterhaus Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 404 not. 954).

γραφὴν [τῶν στηλῶν δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ] | δήμου : Π : ἐκ τῶν
κατὰ ψηφίσματα ἀναλι[σκομένων τῶι δ]||ήμωι. τάδε Πανφίλου
τοῦ Εὐφ[ι]λ[ή]του¹¹. [δοῦναι δὲ τὴν ψῆ]||φον τῶι δήμωι περὶ τῆς
πολιτε[ίας τοὺς πρυτάνεις τ]||ῆς Πανδιονίδος¹² ε[ί]ς τὴν πρώτην
35 ἐκκλη[σίαν κατὰ τὸν] || νόμον.

44 Additamentum in comitiis a Pamphilo rogatum indicari apparet, etsi insolita ratione id enuntiatur; expectaveris potius: Πάμφιλος Εὐφιλῆτου εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ Εὐφιλῆτος· δοῦναι δὲ κτλ. 42 Haec igitur tribus illo anno sextam prytaniam habebat.

162 Lapis Samius, apud consulem L. Marc in oppido *Vathy*. Ed. C. Curtius *Inscr. und Studien zur Gesch. von Samos*, Lübeck 1877 p. 22 n. 7. (Droysen *Gesch. d. Hell.* II, 2 p. 362. Syll.¹ 449. E. L. Hicks *Manual of Greek hist. inscr.* p. 234 n. 135. F. Bechtel *Inscr. des ion. Dial.* p. 134 n. 224. Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 283 n. 366).

Ἐδοξε[ν τ]ῇ β[ο]υ[λ]ῇ καὶ τῶι δῆ[μ]ωι· Ἐπ[ι]κουρος Δράκοντος |
5 εἶπεν· ἐπειδὴ Γόργος¹ καὶ Μιννέων Θεοδότου Ἰασεῖς καλλοὶ καὶ
ἀγαθοὶ γεγέννηται | περὶ Σαμίους ἐν τῇ φυγῇ², καὶ | διατρίβων
Γόργος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ πολ[λ]ῇν εἰνοῖαν⁴ καὶ [προ]θυμίαν
40 παρείχετο περὶ τὸν δῆμο[ν τ]ὸν Σαμίων σπο[υ]δάζων ὅπως δε[ι]
τ]άχος | Σάμιοι τῇμ πατρίδα κο[μ]ίσαιντο, καὶ ἀναγγεῖλαντος

Litterae volgares. 4 Ephippus apud Athenaeum XII 538 b de Dionysiis quae Alexander anni 324 a. Chr. auctumno Ecbatanis celebrabat haec refert: ἄλλων γὰρ ἄλλο τι ἀνακηρυττόντων καὶ στεφανούντων τὸν Ἀλέξανδρον, εἰς τις τῶν ὀπλοφυλάκων ὑπερπεπαικῶς πᾶσαν κολακσίαν, κοινωσάμενος τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐκέλευσε τὸν κήρυκα ἀναιπεῖν ὅτι Γόργος ὁ ὀπλοφύλαξ Ἀλέξανδρον Ἀμμωνος υἱὸν στεφανοῖ χρυσοῖς τρισχίλοις, καὶ ὅταν Ἀθήνας πολιορκῇ, μυριάσις πανοπλίας καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἵκανοίς. Eudem esse coll. v. 7. 46 intellexerunt Curtius et Droysen. Cave tamen ἐτεφάνωσε quod in titulo est referas ad ea quae Ephippus narrat. De eodem Gorgo Droysen intellexit quae apud Strabonem XV, 4, 80 p. 700 Cas. leguntur καὶ χρυσεῖα δὲ καὶ ἀργυρεῖα οὐ πολὺ ἄνωθεν ἐν ἄλλοις ὅρεσιν ἱστορεῖται καλὰ, ὥς ἐδήλωσε Γόργος ὁ μεταλλευτής, sine idonea causa si quid video. 2 Expulsi erant Samii ab Atheniensibus partim Ol. 403, 3 (366/5 a. Chr.), partim Ol. 407, 4 (352/1 a. Chr. Cf. W. Vischer, *Kl. Schr.* II p. 148 not. 2), reducti sunt, cum iam Alexander id se facturum pollicitus esset (cf. not. 3) a Perdicca Ol. 414, 3 (322/1 a. Chr.). Diodor. XVIII, 48, 9.

Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ[ι] | στρατοπέδῳ³, ὅτι Σάμον ἀποδιδού | Σα-
 15 μίοις, καὶ διὰ ταῦτα⁴ αὐτὸν τῶν Ἑλλήνων στεφανωσάντων⁵
 ἐστ[ε]φάνωσε καὶ Γόργος καὶ ἐπέστε[ι]λε εἰς Ἰασὸν πρὸς τοὺς
 ἄρχοντα[ς], ὅπως οἱ κατοικοῦντες Σαμίω[ν] | ἐν Ἰασῷ, ὅταν εἰς
 20 τὴν πατρίδα κατελθῶσιν, ἀτελῇ τὰ ἑσποτῶν ἐξάξον[ται] καὶ πορεῖα
 αὐτοῖς δοθήσεται, τὸ ἀνάλωμα τῆς πόλεως τῆς Ἰασέων | παρε-
 χούσης, καὶ νῦν ἐπαγγέλλον[ται] Γόργος καὶ Μινίων ποιήσῃν
 25 ὅτι || ἂν δύνωνται ἀγαθὸν τὸν δῆμον τὸν Σαμίω[ν] δεδόχθαι
 τῷ δήμῳ, δεῖδόναι αὐτοῖς πολιτεῖαν ἐπ' ἴσῃ | καὶ ὁμοίῃ καὶ
 30 αὐτοῖς καὶ ἐγγόνιοις· | καὶ ἐπικληρῶσαι αὐτοὺς ἐπὶ φυλὴν καὶ
 χιλιαστὸν καὶ ἑκατοστὸν⁶ καὶ γένος, καὶ ἀναγράψαι εἰς τὸ γέ-
 νος⁷, ὃ ἂν λάχῳσιν, καθότι καὶ τοὺς ἄλλους Σαμίους· τῆς δὲ
 35 ἀναγραφῆς ἐπιμε[λ]ηθῆναι τοὺς πέντε τοὺς ἡριρ[ε]μένους. τὸ δὲ
 ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆσαι [ἐ]ν
 τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας, τὸν δὲ [τα]μίαν ὑπηρετῆσαι.

3 Constat Alexandrum Ol. 144, 4 (mense Iulio 324 a. Chr.) Nicanorem in Graeciam misisse qui Olympiis renuntiaret ut exules in patrias restituerentur. Diod. XVIII, 8, 3. Idem iam antea ipsum regem in exercitu pronuntiasse ex hoc titulo discimus; namque quod hic de Samo sola dicitur, ex argumento tituli facilem explicationem habet neque est cur dubitemus quin coram exercitu quoque de omnium civitatum exulibus restituendis dixerit. 4 Cf. 107². 5 De legationibus civitatum Babylona ad Alexandrum missis, quae ei gratias agerent et coronas aureas deferrent, cf. Arrian. VII, 44, 6. 19, 4. 23, 2 aliorumque scriptorum locos quos affert C. p. 24 not. 64. 6 De his civitatis partibus, ex quibus χιλιαστὸς etiam Ephesi (cf. n. 486, 40), Erythris, Methymnae, ἑκατοστὸς Byzantii, Lampsaci, Heracleae Ponticae (Aen. Tact. 44, 44) fuit, cf. Vischer Kl. Schr. II p. 453 sqq. C. p. 5 sqq. 7 Quod praeter gentem nullius ex iis populi partibus, quae antea enumeratae sunt, hic mentio fit, inde intellegitur gentem ἑκατοστὸς, hanc χιλιαστὸς, hanc rursus tribus partem fuisse, qua de re dubitaverat V.

163 Infra n. 464 in eadem tabula. Coniunctum cum illo ediderunt H. G. Lolling *Δελτικὸν ἀρχαιολογικόν* 1892 p. 56 sqq. Koehler C. I. A. IV, 2 p. 64 n. 234 b (Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 424 n. 444).

Ἐπὶ Ἀρχ[ι]που ἀρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Ἀ[χαμαντί]δος τετάρ[της]

Litterae volgares, nisi quod πῖ modo Γ modo Γ est, dispositae στοιχηδόν.

1 Ol. 145, 3 (318/7 a. Chr. n.). Nam cognominem archontem qui Ol. 144, 4

πρυτανείας, ἥι Θέρσιππος Ἴππο[.....ε]]ὺς ἐγραμμάτευε,
 Μαιμαχτηριῶνος [ἐννι καὶ νέαι, πέμ]]πτει καὶ τριακοστῇ τῆς
 5 πρυτανείας². τῶν προέδρων] || ἐπεφήφισε³ Γ[ν]ωσ[ας Ἀλ]αειὺς
 καὶ συμπρόεδροι· Ἀγν[ωνίδης Νικοξένου Περ]γασηθεν⁴ εἶπεν·
 ἐπειδὴ Εὐφρων]ν ὁ Ἀ[δ]έα τοῦ Σικυωνίου⁵ [πρότερον ἐν παντὶ
 10 καὶ αὐτὸς καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, [καὶ ἐπὶ τοῦ πολέμου] τοῦ
 Ἑλληνικοῦ⁶, δν ἐσ[τή]σατο ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ὁ]πέρ τῶν
 Ἑλλήνων, κατελθὼν Εὐφρων [ἐκ τῆς φυγῆς⁷ τήν τ]ε φρουράν⁸

(324/0 a. Chr. n.) in magistratu fuit, hic in censum non venire docet rerum
 gestarum memoria. 2 Est dies anni intercalaris centesimus undequinqua-
 gesimus; tres primae prytaniae tricenorum octonorum dierum fuerunt (v.
 n. 1644). Inde simul apparet, non recte C. I. A. II, 234 ab hominibus doctis
 ad illum Archippi annum relatum esse; adde quod illic scriba est homo Eleu-
 sinius, hic demoticum inεύς cedit. Mense Novembri et Decembri a.
 348 a. Chr. etiamtum viguisse Athenis populare imperium hic titulus docet,
 ut non ante anni Iuliani 317 a. Chr. initium rerum potius sit Demetrius
 Phalereus. Koe. 3 Cf. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschr. ed. 2
 p. 70 not. 663.

4 Homo inter principes tunc factionis popularis, qui
 paullo ante Phocionem accusaverat (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 4
 p. 220. 224). 5 Cf. 1645. Ceterum quod non ipse vocatur hic Sicyonius,
 sed Adeae Sicyonii filius, id v. Wilamowitz Aristoteles und Athen II p. 175
 eo rettulit, quod homo aliquot annis ante civitate donatus (n. 164, 20) Athe-
 niensibus non iam Sicyonius erat, neque tamen demotico significari poterat quia
 nunquam se pago et tribui ascribendum curaverat. Parem condicionem Wil.
 statuit fuisse hominum quorum titulos sepulcrales tenemus C. I. Att. IV, 4, 2
 p. 115 n. 494¹⁷: Ἀρχίας Νέβρου Ἀνδρίου. n. 494¹⁸: Εὐφραντίδης Μάνδρωνος
 Ἀστυπαλαίως. n. 494¹⁹: Ἀθηνόδοτος Ἱατροκλέους Φασηλίτου. 6 Idem
 nomen ei bello, quod nos Lamiense vocare solemus, etiam n. 187, 17 et
 apud Plutarchum Phocion. 28 tribuitur. Cf. Droysen Gesch. des Hell. II, 4
 p. 68 not. 2. 7 Sicyone proximis ante bellum Lamiense annis Macedonum
 armis tyrannida institutam vel potius restitutam esse refert [Dem.] XVII, 16:
 ἔστι γὰρ γεγραμμένον, ἐκ τῶν πόλεων τῶν κοινωνουσῶν τῆς εἰρήνης μὴ ἐξεῖναι
 φυγάδας ὁμήσαντας ὅπλα ἐπιφέρειν ἐπὶ πολέμῳ ἐπὶ μηδεμίαν πόλιν τῶν μετε-
 χουσῶν τῆς εἰρήνης· εἰ δὲ μή, ἐκασπόνδον εἶναι τὴν πόλιν, ἐξ ἧς ἂν ὁμήσωσιν.
 οὕτω τοίνυν βραδίως ἐπήνεγκε τὰ ὅπλα ὁ Μακεδὼν, ὥστ' οὐδὲ κατέθετο πάποτε,
 ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ἔχων περιέρχεται καθ' ὅσον δύναται, καὶ τοσοῦτ' νῦν μᾶλλον ἢ
 πρότερον, ὅσῳ ἐκ προστάγματος ἄλλους τε ἐτέρωσε καὶ τὸν παιδοτριβὴν εἰς
 Σικυῶνα κατήγαγεν. Ab hoc tyranno, quem orator contemptum paedotri-
 biam vocat, Euphrone popularium partium principem eiectionem coniecit Koe.

8 Praesidii Macedonici tunc Sicyone collocati alibi mentio non fit, sed cum
 eis quae (not. 7) in universum de Macedonum armis dicuntur id optime
 convenit.

ἐξέβαλε ἐκ τῆς ἀκ[ροπόλεως] πρῶτον τῶν ἐν | Πελοποννήσῳ
 πόλεων, καὶ ὅσον μὲν [χρ]ᾶ[νον] ἐπολέμε[ι] ὁ δῆμος, συνέπραττε
 15 τῷ δήμῳ καὶ [συνεβοήθει στρ]ῆ[μα]σί τῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι
 τοῖς κατὰ [τὸν πόλεμ]ον· ἐπειδὴ δὲ συνέβη τῇ Ἑλλάδι ἀτυχῆ-
 [σ]ᾶ[σθαι]⁹ φρουρ[ί]ας εἰσπέμπεσθαι εἰς τὰς πόλεις τὰς] ἐ(π)[ι]α[ι]-
 κυίας¹⁰, πρ[ο]σεῖλετο τελευτῆσαι ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀγ[ωνιζόμε]-
 20 ν[ος] ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, ὥστε μήτε τὴν ἐαυτοῦ πατρ[ὸς] (δα
 μήτε τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἰδεῖν δουλεύουσιν· [καὶ τι]μήσαντος
 αὐτὸν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων πολι[τεῖται] | καὶ ταῖς ἄλλαις
 τιμαῖς, αἷς προσήκει τοὺς εὐ[εργέτας], καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους
 διὰ τε τὴν αὐτοῦ ἀρε[τήν] καὶ | διὰ τὰς τῶν προγόνων εὐεργεσίας,
 25 ἀφείλοντο [αὐτὸν] || τὰς δωρεὰς οἱ ἐν τεῖ ὀλιγ[αρχ]ῆ¹¹ πολι-
 τευόμε[νοι] καὶ | τὰς στήλας καθεῖλον· νῦν δὲ ἐπειδὴ ὁ τε
 δῆμος [κατελ]ήλυθε καὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν δημοκρατίαν ἀπέ-
 λη[ν]φε¹², ἀγαθεῖ τύχει, δεδῶχθαι τῷ δήμῳ, εἶναι τὰς [δωρε]ῖας
 30 κυρίας Εὐφροῖνι πάσας, αἷς ἐτίμησεν αὐτὸν ὁ [δῆμος] ὁ Ἀθη-
 ναίων, καὶ αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις, καὶ τὰς στήλας | τὰς καθαιρε-
 θεῖσας, ἐν αἷς αἱ δωρεαὶ ἦσαν γεγ[ραμμέν]αι καὶ τὸ ψήφισμα,
 ἀναγράφαι καὶ ἀναθεῖναι τ[ὸν] γρα[μ]μα[τε]ῖα¹³ τῆς βουλῆς τῇ
 μὲν ἐν ἀκροπόλει, τὴν δὲ παρὰ τ[ὸν] Δία τὸν Σωτῆρα¹⁴, καθάπερ
 35 ὁ δῆμος ἐψηφίσατο [πρότε]ρ[ον]¹⁵, προσαναγράφαι δὲ καὶ τόδε
 τὸ ψήφισμα ἐν ἀμφοτέρ[ω]ν ταῖς στήλαις, συνεπιμεληθῆναι δὲ
 τῆς ἀν[αγρ]αφῆς τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκείους τοὺς Εὐφρο[ν]ος |
 ἐπιμελεῖσθαι δὲ καὶ τῶν ἐγγόνων τῶν Εὐφρο[ν]ος [τῇν] | βουλῇ

9 Suppl. L. Minus apte Koe. ἀτύχη[μα] καὶ. 40 Supplevi. 'In eas
 urbes quae adversa belli fortuna usae erant'. ἐγ[χ]α[λούσας] Loll., EF agnovit
 Koehler, qui restituendi conatu abstinuit, ἐγ[νωσμένας] Mich., ἐγ[β]α[λούσας]
 A. Wilhelm Mitth. des arch. Inst. XXII p. 198 not. 2 ingeniose et fortasse
 recte, etsi non video cur eis modo civitatibus praesidia Macedonia imposita
 dicantur, quae antea habuisset et expulissent. 41 ΟΛΙΑΡΧΙΑΙ. De hac
 scriptura ad negligentiam quandam pronuntiandi redeunte cf. Meisterhans
 Gramm. der att. Inschriften ed. 2 p. 59 not. 529. De imperio paucorum
 post bellum Lamiae ab Antipatro Athenis imposito dicit sponte patet.
 42 Supplevi. ἀνελήφει L. K. 43 MNATE. 44 In foro Athenarum
 simulacrum fuisse Iovis Kleutherii Pausaniae I, 2, 2 aliorumque scriptorum
 et titulorum testimoniis (A. Milchhoefer Schriftquellen zur Topographie von
 Athen p. XL, 38 sqq.) constat. Eandem statuum Isocrates IX, 57 τὸ τοῦ Διὸς
 ἄγαλμα τοῦ Σωτῆρος vocat (cf. etiam Hesych. et Harpocr. s. v. Ἐλευθέριος
 Ζεὺς). Ante statuum ara fuisse videtur, quam hic intellegi eo certius est,
 quia lapis in ipso foro antiquo erutus est. 45 ION.

40 τὴν αἰεὶ βουλευούσαν καὶ τοὺς στρατηγο[ύς, κ]αὶ εἶναι αὐτοῖς
 πρόσδοον πρὸς τε τὴν βουλὴν [καὶ τὸ]ν δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ
 ἱερά. καὶ νῦν δὲ κ[αθότι ἐπιμ]έλειαν ἔσχηκεν ὁ δῆμος τοῦ παι-
 δίου τοῦ Εὐφρον[ος κ]αὶ ψήφισμα ἐψηφίσατο καὶ πρέσβεις ἀπέ-
 στει[λε πρὸς] τὸν δῆμον τὸν Σικυωνίων, καὶ τὸ λοιπὸν [ἐπιμε-
 45 λήσε]ται, ἐάν του δέωνται, ὅπως ἂν εἰδῶσι πάντες, [ὅτι ὁ
 δῆμ]ος ὁ Ἀθηναίων, ἐάν τις εἰδ[ω]σ[ι] ¹⁶ αὐτόν, οὐ μόνον
 αὐτ[ο]ῦς τοὺς ποήσαντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν εὐεργετῶν παῖδας
 οἶεται δεῖν τιμᾶν καὶ μεμνησθαι ὧν ἂν εἰδ[ω]σ[ι] ¹⁶ πάθῃ. | εἰς δὲ τὴν
 50 ἀναγραφὴν τῶν στηλῶν δοῦναι τὸν ταμίαν || τοῦ δήμου: **Π**:
 δρ(α)χμάς ¹⁷ ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῶι δήμῳ.
in corona: *in corona:* *in corona:*
 Ἡ βουλὴ. Ὁ δῆμος. Ἡ βουλὴ.

46 NOHΞEI. 47 ΔΡΧΜΑΣ.

164 Tabula marmoris Pentelici inventa in pago Aexonensium.
 Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 858. Rangabé Ant. Hell. 422. Koehler
 C. I. Att. II 584 (Syll. ¹ 420. E. L. Hicks Man. of Greek hist. inscr.
 p. 239 n. 139. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 157 n. 153).
 Cf. A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 223.

[Θ]εοί. | [Ἀριστοκ]ράτης Ἀριστοφάνου εἶπεν· ἐπειδ[ὴ] Δημήτρ]ιος
 Φανοστράτου Φαληρεὺς ἀνὴρ | [ἐστιν ἀγ]α[θ]ός περὶ τὸν δῆμον
 5 τὸν Ἀθηναίω[ν καὶ τὸν δ]ῆμον τὸν Αἰξωνέων¹, καὶ πολέμ[ου |
 γενομένου] ἐν τῇ χώρῃ καὶ χ[ω]ρισθέντων τοῦ Πειραιῶς καὶ
 τοῦ ἄστεως διὰ τὸν πόλεμον², πρεσβεύσας³ διέλυσε Ἀ[θ]ηναίους
 40 καὶ πάλιν ἐπανήγαγε]ν εἰς τὸ αὐτό, καὶ εἰρήνην κ[ατα]ργάσατο⁴

Litterae volgares στοιχηδὸν dispositae.

4 Huius pagi decretum est.

² Ol. 145, 3 (348/7 a. Chr.) cum Cassander Piraeum teneret, urbs a Poly-
 percontis fautoribus defensa est, donec unus ex principibus civitatis populo
 persuasit, ut legationem de pace ad Cassandrum mitteret (Diodor. XVIII, 74, 2).
³ Supplevi. διὰ τὸν πόλεμον εἰς μερίδ]ας, διέλυσε Koehler. Prima legatio
 ex urbe ad Cassandrum missa est (cf. not. 2). At ea nondum confectum
 est negotium; Diodorus dicit γενομένων δὲ πλειόνων ἐντεόξων συνέθεντο
 τὴν εἰρήνην. Demetrius igitur, legatus ad cives qui urbem tenebant pro-
 fectus, moderatione et sollertia difficultates quae animorum reconciliationi
 obstabant removisse videtur. ⁴ Supplevit Wi. El Rang. Pitt. ΞI Koe.

Ἀθηναίοις καὶ ταῖ χά[ραι, καὶ | ἐπιστάτης⁵ αἰρ]εθεῖς ὑπὸ τοῦ
 δήμου ----- νόμους | ----] ἔθ[η]κεν καλ[ίστους⁶ ----- χ]αί
 ὕστερ[ον-----]

5 Aut hoc aut προστάτης (coll. Demochare apud Polyb. XII, 18, 9) rep-
 nendum esse, quia ἐπιμελητής (τῆς πόλεως), quod Diodorus habet XVIII, 74, 8.
 XX, 45, 2, spatii rationibus non conveniret, exposuit K. Etiam στρατηγός, quo
 magistratu fere quotannis per principatus sui tempus functus est Demetrius
 (n. 165²), lacunam accurate explere monet G. de Sanctis, Studi di storia
 antica II p. 45 not. 4. Sed extraordinariam potestatem huic loco melius
 convenire existimaverim. 6 Supplevit Wi., cum priores de dedicationibus
 cogitassent.

165 Basis quadrata marmoris Pentelici inventa anno 1850
 Eleusine inter rudera propylaei ab Ap. Claudio exstructi et templi
 Cereris. Edd. Rangabé Ant. Hell. 1079. W. Vischer Kl. Schr. II
 p. 87 n. 70. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 2567. Lenormant Rech. arch.
 à Eleusis p. 5 n. 3 (Syll.¹ 121). Koehler C. I. Att. II, 1217.

In fronte:

Ἀθηναίων οἱ τεταγμένοι ὑπὸ τοῦ δήμου¹ | ἐν Ἐλευσίνι καὶ Πα-
 νάκτῳ καὶ ἐπὶ Φυλῇ τὸν | στρατηγὸν² Δημήτριον Φανοστράτου
 Φαληρέα | στεφανώσαντες Δήμητρι καὶ Κόρει ἀνέθηκαν.

Litterae volgares. 1 Paus. I, 23, 6 Panactum a Cassandro occupatum
 narrat. Quod ut cum hoc titulo conciliaret, postea Macedonicis praesidiis
 deductis castella ab Atheniensibus occupata statuit V. At quidni una Mace-
 dones et Athenienses illic stationem habuerint? 2 Cum hic titulus dedi-
 caretur, praetor fuit Demetrius; antea iam ter (v. 9—14) praetura functus
 erat. Quare id quidem Vischero concedendum est, non prius quam quarto
 principatus anno (Ol. 146, 2. 345/4 a. Chr.) hoc monumentum erectum esse.
 Neque vero est cur cum illo usque ad annum Ol. 146, 4. 343/2 a. Chr.
 descendamus. Nam id quidem, quod in proœdosi dixi, fortasse iam anno
 Ol. 348/7 a. Chr., cuius ipso initio rerum potitus esset, Demetrium primum
 praetorem fuisse, non amplius teneo, siquidem ex n. 163 didicimus non ante
 Ianuarium 347 a. Chr. i. e. post medium annum civilem Atticum eius prin-
 cipatum coepisse (v. ibi not. 2). Sed etiamnunc dubito, num V. recte prae-
 fecturam equitum in eorum honorum numero habuerit, quibus Demetrius
 per principatus sui tempus functus esset. Nam hic magistratus cum prae-
 torum imperio subiectus fuerit, non videtur convenire principi civitatis.
 Quare ante Ol. 145, 3 potius hoc munere eum functum esse putaverim.

Infra duo quaternarum coronarum ordines cum his inscriptionibus:

5	Ἀθηναίων	οἱ τεταγμένοι	Ἐλευσῖνι	(I)
	Ἀθηναίων	οἱ τεταγμένοι	ἐμ Παλινάκτῳ	(II)
	Ἀθηναίων	οἱ τεταγμένοι	ἐπὶ Φυλεῖ	(III)
	Ἡ βουλὴ	ὁ δῆμος	ἱππαρχήσαντα	(IV)
	Ἡ βουλὴ	ὁ δῆμος	στρατηγήσαντα	(V)
10	Ἡ βουλὴ	ὁ δῆμος	στρατηγήσαντα	(VI)
	Ἡ βουλὴ	ὁ δῆμος	στρατηγήσαντα	(VII)
	Οἱ ἱππεῖς	ἱππαρχήσαντα		(VIII)

Infra coronas:

Σωσίθεος Ἀθηναῖος ἐποίησεν.

In latere sinistro duae coronae, una iuxta alteram:

	Παναθήναια	τὰ μεγάλα ἄρματι	(IX)
45	Ἐλευσῖνιοι		(X)

In latere dextro item duae coronae:

	Δήλια	ἄρματι	(XI)
	Ἐρμαῖα	ἄρματι	(XII)

166 Lapis Athenis in museum Britannicum delatus. Edd. Chandler Syll. Inscr. II n. 44 p. 50. Osann Syll. I p. 142 (Boeckh C. I. G. 405). E. L. Hicks Inscr. Gr. Mus. Brit. I, 44 (Koehler C. I. Att. II 234. Syll.¹ 422. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 240 n. 140. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 425 n. 445).

Ἐπὶ Νικοδόρου ἄρχοντος¹ | ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἔκτῃς
 5 πρυτανείας, Γαμηλιῶνος | ἑνδεκάτῃ, ἔκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς
 πρυτανείας², ἐκκλησίᾳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἀριστοκρά-
 τῆς Ἀριστοδήμου Οἰν(αῖος) καὶ συμπρόεδροι· Θραυσκλῆς Ναυ-
 10 σικράτο[υ]||ς Θριάσι(ος) εἶπεν· δεδόχθαι τῷ δῆμῳ, Ἀσανδρον
 Ἀγάθωνος Μακεδόνα³ ἐπαινέσαι ὅτι ἐστὶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ἰδίαι

Litterae volgares accurate quidem στοιχηδὸν dispositae, sed impari ver-
 suum longitudine. 1 Ol. 446, 2 (344/3 a. Chr.). 2 Annum intercalarem
 fuisse apparet. 3 Boeckhius cum insigni acumine in apographorum qui-
 bus ei uti licuit foedis corruptelis Asandri nomen agnovisset, hunc sumpsit
 filium ceteroquin ignotum fuisse Agathonis illius, quem fratrem Asandri
 Cariae satrapae commemorat Diodorus XIX, 75, 2. At collatis v. 44—16 τοὺς
 ἀφικνουμένους εἰς τὴν χώραν τὴν αὐτοῦ et v. 19—21 τὰς τε ναῦς τὰς

15 | τε περὶ Ἀθηναίους τοὺς ἀφικνουμένους εἰς τὴν χώραν τὴν
 εἰ αὐτοῦ καὶ κοινεῖ περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ παρα-
 20 γερόμενος εἰς τὴν πόλιν τὰς τε ναῦς τὰς ἰδιαιτέρας καὶ τοὺς στρα-
 τιώτας παρ[έσχετο Ἀ]θ[ηνα]ίο[ις] εἰς τὰς χ[ρ]εῖρας⁵
 ρ | -----

ἰδίαις καὶ τοὺς στρατιώτας παρέσχετο multo aptius videtur ipsum satrapam intellegere. Neque id ullam difficultatem habet, dummodo ab Asandro Philotae f. (Arrian. I, 47, 7), Parmenionis fratre, qui in Alexandri exercitu fuit neque commemoratur post annum 330 a. Chr. (Arrian. IV, 7, 2), distinguamus iuniorem, cuius in successorum Alexandri certaminibus frequens est memoria (Cf. Droysen Gesch. des Hell. II, 4 p. 29 sqq.). Huius pater Agathos idem esse videtur, cui Ol. 412, 2 (334/0 a. Chr.) Babylonis custodiam ab Alexandro mandatam narrat Diodorus XVII, 64, 5 et Curtius V, 4, 43. Fortasse is Parmenionis et Asandri maioris frater fuit. 4 Haec cum magna probabilitate Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 23 not. 4 rettulit ad expeditionem anno 345 a. Chr. contra Lemnum, cuius incolae ab Antigoni partibus stabant, susceptam (Diodor. XIX, 68, 3). 5 Supplevit Koe.

167 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 1073. Rangabé Ant. Hell. 505. Ex suo Velseni-que apographo Koehler C. I. Att. II 235 (Syll.⁴ 123. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 242 n. 442. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 426 n. 446). Cf. quae adnotaverunt Th. Homolle Revue archéol. Troisième Série X (1887) p. 47 sqq. J. Hoskyns-Abrahall Classical Review V (1894) p. 242. C(ecil) T(orr) ibid. p. 278.

-----ιν, καλέσαι | [δὲ καὶ τοὺς πρ]έσβεις¹ εἰς τὸ πρυτανεῖον
 ἐπὶ ξένια εἰς αὐριονῖ Σύν(α)λον² | [καὶ Β]οδμί(λ)χαν³· ἀναγράφαι

Litterae volgares στοιχηδὸν dispositae. Ex scripturae rationibus inter Ol. 412 et 419 (330—300) titulum incisum collegit Koehler. 1 Carthaginiensium legationem esse, de qua sane nihil praeterea memoriae proditum est, ex legatorum nominibus v. 3. 4. apparet. 2 ΣΥΝΑΛΟΝ. Synalus Minoae praefectus Ol. 405, 4 (357/6 a. Chr.) commemoratur a Plutarcho Dion. 25. Koehler. 3 ΟΔΜΙΑΚΑΝ Velsen. ΔΑΜΙΑΚΑΝ Koehler. ΟΔΜΙΑΚΟΝ Pittakis. ΙΔΜΟΑΚΑΝ Rangabé. Cum his quae homines docti in lapide dispexerunt, tum formae Punicae *Bodmilcarth* (cf. Noeldeke apud Koehlerum) optime convenire videtur ea scriptura quam supra posui, quam etiam Torr probat; A pro Λ ante K certe ipsius lapididae errori tribuendum est. Scriptores fere Βομύλας habent. De Bomilcare Carthaginensium duce,

5 δὲ τόδε π[δ] ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ π[ρυτανε]αν ἐν
 στήλῃ λιθίνῃ καὶ σ[τῆ]σαι ἐν ἀκροπόλει· εἰς δὲ τὴν ἀναγ[ρα-
 φὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου [Α] δραχμὰς ἐκ
 10 τῶν εἰς τὰ κ[ατὰ] ψηφίσματα ἀναλίσκομένων τῷ δήμῳ.

qui paullo post Ol. 147, 3 (340/9 a. Chr.), cum rerum potiri conaretur, a civibus necatus esset (Diodor. XX, 48 sqq.) monuit Koehler. Ἰοδμήχαν Homolle idem nomen hic agnoscens quod habes infra n. 588, 40.

168 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici; *a* (v. 1—12) edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3704. Kumanudis Ἐπιγρ. ἀνεκδ. Ἀθῆν. 1860. ἀρ. 1. *b* (v. 13—36) Kumanudis Ἐφ. ἀρχ. περ. II, 244. Ambo ex ectypis chartaceis edidit et interpretatus est C. Curtius Philol. XXIV p. 83 sqq. Ex apographis suis Koehler C. I. Att. II 240 (Syll.¹ 124. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 245 n. 145. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 126 n. 147).

[Ἐπὶ Ἀναξικράτους ἄρχον]τος¹· ἔδοξεν τῷ δήμῳ²· Στρατ[ο-
 κλῆς Εὐθυδήμου Διομεν]ς³ εἶπεν· [ἐπ]ε[ιδὴ Λ]υκοῦργο[ς] | Λυκό-

Litterae volgares (nisi quod φῖ modo φ modo + est), dispositae στοι-
 χηδόν. 4 Ol. 148, 2 (307/6 a. Chr.). 2 Idem plebiscitum esse, quod habet Pseudoplutarchus Vit. X or. p. 852 A sqq., sed illic in brevius contracta et multifariam immutata decreti verba, Kum. et C. docuerunt. Praescripta illic paullo pleniora exstant, ex quibus discimus, prytaniam fuisse Antiochidis sextam. 3 De Stratocle cf. Ruhnken ad Rutil. Lup. p. 32. Sauppe Or. Att. II p. 342. G. de Sanctis, Studi di storia antica II p. 23 not. 4. Anno 324 Demosthenem accusavit in causa Harpalica (Dinarch. I, 4. 20). Deinde belli Lamiensis tempore inter principes partium popularium fuit. Postea cum Demetrius Poliorceta Athenas Cassandri dominatione liberasset, ille acerrimum libertatis conservandae studium prae se ferebat (cf. n. 484) ideoque hoc honorificum de Lycurgo plebiscitum rogavit. At simul luxuriosa vita et abiectionissima erga Demetrium adulatione (Ath. XIII p. 596 f. Plut. Dem. 14. 12. 26. Diodor. XX, 46, 2) famosus fuit. Complura exstant decreta populi Atheniensium, quibus Stratocle rogante summi honores conferuntur in Demetrii assecras et adulatores (C. I. Att. II 247. 263. 264. 267. IV, 2 p. 77 n. 269 c. p. 420 n. 458 b, 44). Alias eiusdem rogationes habes C. I. Att. II Addenda p. 443 n. 288 b. IV, 2 p. 68 n. 240 b. p. 79 n. 274 b. Pater eius est Euthydemus Stratoclis f. ap. Dem. XXI, 165. Sine idonea causa ad hunc potissimum Stratoclem locum Dem. XXXVII, 48 rettulerunt interpretes. Etiam illum Stratoclem Diomeensem, qui C. I. Att. II, 794 d, 56 est (356/5 a. Chr.) propter temporum rationes recte ab hoc distinguit de Sanctis.

φρονος Βουτάδης⁴ παραλ[α]βὼν [πα]ρ[ὰ τῶν ἐ]α[υτ]οῦ π[ρ]ογόνων
 5 οἰκε[αν] ἐκ παλαιοῦ τ[ὴν] πρ[ὸς τὸν δῆμ]ον εὖνο[ϋ]αν⁵
]αρ..α[.].....
 σ[τ]εφαν[.].....
]τ.. |
 10 .. τρι[.].....ο.....ος.....||..
γ.....ν ..ν. |.....
τ σχὼν.. |.....
 εδε.ε.. |-----εις .. |.....
 15ας ἀφικν[.].....
 χ[α]ι χ[ε]κο[σ]μημένην τὴν⁶ | [πόλιν..... ἀξίως]
 τῆς ὑπαρχούσης αὐτε[ῖ] δόξης⁷ ἐ]ξωικοδό-
 μησεν· τὴν δὲ σ[κε]υοθήκην καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυσιακὸν
 ἐξηργάσα[το, τὸ δὲ στάδιον τὸ Παναθη]ναῖκόν⁸ καὶ τὸ γυμνάσιον
 20 τ[ὸ] κατὰ τὸ Λύκειον⁹ κατεσκεύασεν, καὶ ἄλλαι δὲ πολλὰί[τε]
 κατασκευαῖς ἐκόσμησεν] ὅλην τὴν πόλιν· καὶ φόβων χ[α]ι κινδύ-
 νων μεγάλων τοὺς Ἑλληνας περιστάτων Ἀλε[ξάνδρ]ωι Θηβῶν
 ἐπικρατήσα[ν]τι καὶ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν χ[α]ι ἄλλα δὲ τῆς οἰκου-
 25 μένης μ[ε]ρὴ καταστρεψαμένωι δι[ε]τέλει ἐναντιούμενος ὑπὲρ τοῦ
 δήμου, ἀδιάρθορον χ[α]ι ἀνεξέλεγκτον αὐτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος
 καὶ τῆς τῶ[ν] Ἑλλήνων ἀπάντων σωτηρίας] διὰ παντὸς τοῦ βίου
 παρ[ι]έχων καὶ ὑπὲρ τοῦ τὴν πόλιν] ἐλευθέραν εἶναι καὶ αὐτ[ὸν]-
 30 μον πάσῃ μηχανῇ ἀγωνι[ζόμενος, δι'] ὅπερ ἐξαιτή[σαντος αὐτὸν]
 Ἀλεξάνδρου¹⁰ ὁ δῆμος ἀπέγνω μὴ συνχωρή[σαι μὴδὲ λόγον]
 ποιεῖσθαι τῆς] ἐξαιτήσεως ἅμ' ἐν τοῖς ἄ[λλοις] πᾶσιν συνειδώς
 ὧν μετ[έ]σχεν Λυκούργωι τὴν ἀπ[ο]λογίαν δικαίαν οὖσαν· καὶ
 δ[ι]οὺς εὐθύνας πολλάκις [τῶν] πεπολιτευμένων τε καὶ τῶν] διωι-

4 Cf. 151, 10. 5 Hucusque lapis cum exemplari Plutarcho consentit; sequentia plane discrepant, ut in tam exiguo litterarum servatarum numero de restitutione desperandum sit. V. 6 fin. suspiceris fuisse quae apud Plutarchum sunt πολλάκις ἐστεφανώθη ὑπὸ τῆς πόλεως. At sic ordinem sententiarum plane alium fuisse hic atque apud Plutarchum statuendum esset. 6 τὴν πόλιν ἐπισκευάσας κρείττονα] | τῆς ὑπαρχούσης C., non recte intellecta vocis ἐπισκευάζειν (n. 16¹) significatione. 7 Supplevi. αὐτε[πράγματος] C. At hoc, etiamsi Lycurgum rogatione ad populum lata effecisse statuamus, ut opus sibi mandaretur, non recte dicitur de magistratu qui facit quod officii sui est. 8 Cf. 151, 16. 9 Haec apud PseudoPlutarchum corrupta sunt in τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ Λύκειον. 10 Post Thebas ab Alexandro eversas (335 a. Chr.). Apparet Stratoclem in antecedentibus sive incititia sive negligentia temporum ordinem pervertisse, cum Asiae domitiae mentionem faceret.

85 κημ[έ]ν[ων ἐν ἐλευθ]έραι καὶ δημοκρατουμένῃ τῇ[ι πόλει . . .
 | ἰδι-----

169 Tabula marmorea inventa Ilii. Ed. G. Hirschfeld Arch. Zeitung XXXII (1875) p. 153 (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 382 n. 5. Syll.¹ 125. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 388 n. 522).

[Γνώμη τῶν συνέδρων]ν¹· ἐπειδὴ Μαλούσιος Βαρχί[ου | Γαρ-
 γαρεὺς ἀνὴρ ἀγ]αθὸς ὦν διατελεῖ περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθ[ηνᾶς
 τῆς Ἰλιάδος] καὶ περὶ τὰς πόλεις, καὶ πρότερόν τε πολλὰ χρή-
 [σι]μος ἐγένετο² τῷ[ι] συνεδρίῳ καὶ ταῖς πόλεσιν, εἰς τε τὰ
 5 κατασκευάσασα[τα τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πανηγύρεως καὶ εἰς τὰς
 πρεσβείας τὰς ἀποστελ[λο]μένας καὶ ὑπὲρ] τῶν ἄλλων τῶν συμπε-
 ρόντων τῇ πανηγύρει χρήματ[α | ἔδωκεν αὐτο]κα, καὶ τὴν ἄλλην
 προθυμίαν ἐμ πᾶσιν τοῖς καιροῖς παρεχόμε[νος μετὰ] πολλῆς
 εὐνοίας, καὶ νῦν εἰς τε τὴν πρεσβείαν τὴν ὕστερον ἀποσ[τελλο-
 μέ]νην πρὸς Ἀντίγονον ἔδωκεν χρυσοῦς τριακοσίους ἀτόκους καὶ
 10 εἰς [τὴν τοῦ θεάτρου κατασκευὴν χρήματα κομίσας εἰς Ἴλιον
 ἔδωκεν τοῖς ἐπ[ι]στ[ά]ταις, ὅσον ἔδεδον, χρυσοῦς χιλίους τετρακο-
 σίους πεντήκοντα | ἀτόκους· ἐπειδὴ Μαλούσιος διατελεῖ πράττων
 καὶ λέγων (ἀ)προφασίστως³ ἐμ πᾶσι τοῖς καιροῖς τὰ συμφέροντα
 τῇ θεῷ καὶ ταῖς πόλεσι, | ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τοῖς συνέ-
 15 δροις, ἐπαινέσαι Μαλούσιον [B]αρχίου Γαργαρέα καὶ στεφανῶ-
 σαι αὐτὸν ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι | χρυσοῖι στεφάνῳ ἀπὸ δραχ-
 μῶν χιλίων ἀρετῆς ἕνεκεν τῆς πρ[ό]ς | τὸ ἱερὸν καὶ τὴν πανηγυρίαν
 καὶ τὸ κοινὸν τῶν πόλεων, δεδόσθαι δὲ | αὐτῷ μὲν τὴν ἀτέλειαν
 καθάπερ δέδοται, δεδόσθαι δὲ καὶ τοῖς ἐκ[γόν]οις αὐτοῦ τὴν
 20 ἀτέλειαν, ὅτι ἂν πωλῶσιν ἢ ἀγοράσωσιν. τὸ δὲ ψή[φισμα] τόδε

Litterae volgares. Continet lapis complura decreta foederis civitatum Troadis et Hellespontii, cuius caput erat Ilium novum cum fano et panegyri Minervae Iliadis. Quod foedus probabiliter D. coniecit non antiquius fuisse aetate Alexandri, qui Iliensium civitatem (nam civitas sane iam antea fuerat, cf. 1031) magnis beneficiis affecit. Ad idem foedus C. I. G. 3602. 3604 spectare. Decreta priora paullo ante annum 306 a. Chr., posteriora paullo post eundem facta H. inde collegit, quod v. 9 simpliciter pròς Ἀντίγονον est, cum v. 24 manifesto de eodem Antigono εἰς τὸν βασιλέα dicatur. Praeter Ilienses ex sociis civitatibus novimus Gargarenses (v. 24. 35) et Lamp-sacenos (v. 59). D. 4 σύνεδροι huius foederis etiam C. I. G. 3604, 7. 9. 43 sunt. D. 2 Supplevi. χρήσιμα παρεσκεύασε H. Cf. n. 187, 12 sqq. 3 Emendavi. ΠΡΟΦΑΞΙΣΤΩΞ lapis, quod intactum reliquerunt H. et D.

ἀναγράψαντας εἰς στήλην θεῖναι εἰς τὸ ἱερὸν τῆς | Ἀθηνᾶς, ἐπι-
 μεληθῆναι δὲ τοὺς Γαργαρεῖς, ὅπως ἂν εἰδῶσιν ἅπα[ντες] | ὅτι
 ἐπίσταται τὸ κοινὸν τῶν πόλεων τοῖς οὖσιν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν
 εἰς | αὐτοὺς χάριν ἀποδιδόναι. Γνώμη τῶν συνέδρων·
 ἐπειδὴ Μαλούσι[ος] | ἀποστελλόντων (τῶν)⁴ συνέδρων πρέσβεις εἰς
 25 τὸν βασιλέα ὑ[πὲρ] | τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας τῶν πόλεων
 τῶν κοινωνου[σ]ων τοῦ | ἱεροῦ καὶ τῆς πανηγύρεως ἔδωκεν ἄτοκα
 χρήματα τοῖς ἀποστε[λλο]μένοις ἀγγέλοις, ὅσα ἐκέλευον οἱ σύν-
 εδροι, παρεσκεύ[ασε] δὲ καὶ τὰ π[ρὸς] | σκηνὴν ἄτοκα χρήματα,
 καὶ τᾶλλα δὲ προθύμως ὑπηρετεῖ[ε] εἰς ὅτι ἂ[ν πα]ρακαλῇ τὸ
 30 συνέδριον, ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τοῖς συνέδροις, ἐπα[ύ]λ[η]σαι
 τε Μαλούσιον Βαχίου Γαργαρέα, ὅτι ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐστὶν περὶ
 τὸ | ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὴν πανήγυριν καὶ τὸ κοινὸν τῶν
 πόλεων, καὶ σ[ε]φ[α]νῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ δραχμῶν
 χιλίων ἐν τῷ γυμνικῶι ἀγῶνι. ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα τόδε
 εἰς στήλην τὴν ὑπὲρ | τῶν συνεδρ(ε)ῶν⁵ τῶν Μαλουσίου μέλ-
 35 λουσ(α)ν⁶ ἀνατεθῆσθαι εἰς τὸ ἱερόν· | ἐπιμεληθῆναι δὲ τοὺς
 Γαργαρεῖς, ὅπως ἂν εἰδῶσιν ἅπαντες ὅτι | ἐπίσταται τὸ κοινὸν
 τῶν πόλεων τοῖς οὖσιν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν εἰς α[ὐ]τοὺς χάριν ἀπο-
 διδόναι. Γνώμη τῶν συνέδρων· ἐπειδὴ Μαλούσιος κελεύει
 ἐπαγγεῖλαι αὐτῷ ἤδη τὸ συνέδριον, πόσων δεῖται παρ' αὐτοῦ
 χρημᾶ[τ]ων εἰς τε τὸ θέατρον καὶ εἰς τᾶλλα κατασκευάσματα
 40 καὶ εἰς τ[ὰ] | ἱερά καὶ εἰς τὴν πρεσβείαν, καὶ φησὶ θέλει πα-
 ρόντων τῶν συ[ν]έδρων ἔδρῳ δοῦναι πάντα, ἀγαθῇ τύχῃ, δε-
 δόχθαι τοῖς συ[ν]έδροις, ἐπαγγεῖλαι Μαλουσίῳ δοῦναι τοῖς
 ἀγωνοθέταις χρ[υσοῦς] | τρισχιλίους καὶ πενταχοσίους σὺν τοῖς
 πέρσαι ὀφειλο[μέ]νοις ἀ[τόχοις], | τοὺς δὲ ἀγωνοθέτας, οἷς μὲν
 45 ἂν αὐτοὶ χρήσωνται⁷, τ[ὰ] δὲ ἄλλα χρή[μ]ατα⁸ θεῖναι [εἰς] τὸ

4 Articulum manifesto propter antecedentis participii terminationem errore omisum supplavi. 5 Emendavi. συνεδρίων H. D., quod non intellego. Videtur Malusius a Gargarensibus identidem synedrus in concilium missus esse, et cum per hunc magistratum foederatas civitates beneficiis affecisset, tabula quae haec beneficia testaretur haud inepte ἢ ὑπὲρ (= περὶ) τῶν συνεδρείων τῶν Μαλουσίου dici poterat. 6 ΜΕΛΛΟΥΣΩΝ. Emendavit H.

7 Apodosis desideratur ex usu notissimo Graecorum. 8 Supplevi. ἀ[ναλώ]ματα H. D. At τὰ ἀναλώματα θεῖναι εἰς τὸ ἱερὸν neque perspicue dictum est neque Graece. Agonotheta totam pecuniae summam accepit; inde ipse expensas facit, quibus ad ferias ludosque opus est. reliqua in templo (i. e. in aerario sacro) deponit. Ex eis deinde pecuniae erogantur in aedificia exstruenda (ἐργα v. 46) aliasque res ad quas agonothetae cura non pertinet. Quodsi

ἱερ[δ]ν· ἂν δέ τι περιγένηται ἐ[κ]δοθέντων τῶν | ἔργων, ἀπο-
 δοῦναι Μ[αλο]υσίωι. Γνώμη τῶν συνέδρων· [ἐπειδὴ Μα]-
 λούσιος [Βαχ]χίου Γαργαρεὺς ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατελ[εῖ περὶ τὸ] |
 ἱερὸν τῆς Ἀθ[ην]ᾶς τῆς Ἰλιάδος καὶ τὸ συνέδριον, δ[εδόχθαι] |
 τοῖς συνέδρ[οι]ς, στεφανῶσαι Μαλούσιον χρυσῶι σ[τεφάνωι ἀπὸ] ||
 50 χρυσῶ[ν] τρι[άκο]ντα· καλεῖν δὲ αὐτὸν καὶ εἰς προεδρί[αν σὺν
 τοῖς συνέδρ]οις ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὀνομασ[τί⁹· δια]μεῖναι¹⁰ δὲ [τὴν
 προεδρίαν] | καὶ αὐτῶι καὶ ἐγγόνις. τὸ δὲ ψήφ[ισμα τόδε] ἀνα-
 γράψαντα[ς τοὺς ἀγωνο]θέτας εἰς στήλην θεῖναι εἰς τὸ [ἱερὸν
 τῆς Ἀθηνᾶς. [Γνώμη τῶν συν]|έδρων· ἐπειδὴ Μαλούσιος
 55 ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατ[ελεῖ περὶ τὸ ἱερὸν] || τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιά[δος]
 καὶ τὸ κοινὸν τῶν πόλεω[ν καὶ τὴν πανηγύριν,] | ἀγαθῇ τύχῃ,
 δεδόχ[θαι τοῖς] συνέδροις, αἰς τιμαῖς [τετίμηται Μαλού]σιος ὑπὸ
 τοῦ συνεδρ[ίου, ἀναγράψαι ἐκά]στην [τῶν πόλεων τῶν κοινω-
 νου]σῶν τοῦ ἱεροῦ κ[αὶ τῆς] πανηγύρεως, καὶ θεῖν[αι τὴν στή-
 λην δπου ἐκάσ]την νόμος ἐστίν]. Σίμαλος Λαμψακην[ὸς
 60 εἶπεν· ἐπειδὴ Μαλούσιος] || ὁ Γαργαρεὺς ἐπιμεμέλ[ηται]¹¹ προ-
 θύμως ----- | τὰ ἀναλώμ[ατα -----] | πόλεσιν
 ----- | ὅτι προθυμ[-----] | στεφαν[-----]
 65 -----] || φαν-----

his quoque numeratis aliquid superest, id Malusio redditur. 9 Supplevi.

40 Supplevi. 44 Supplevi.

170 Fragmenta sex basis marmoris leucophaei inventa Olym-
 piaae; quinque ex eis ex Furtwängleri apographis edidi Arch. Zeitung
 XXXVII (1879) p. 125 n. 254, sextum ibidem p. 126 n. 256; omnia
 a Purgoldo delineata exhibentur Olympia V p. 83 n. 45.

[-----τὰς προαι]ρ[έ]σιος ἔνεχεν. ἐλέσθαι δὲ [π[ρ]έσβεις πέντε
 μὲν ποτ' Ἀντίγονον, πέντε | δὲ ποτὶ Δαμάτριον¹, οὔτιν[ε]ς τὰς

Litterae volgares, nisi quod O et O reliquis minores, et hastae hic illic
 leniter inflexae sunt. Byzantium decretum esse, ex quo statuae n. 171. 472
 erectae sint, cum ex similitudine et lapidis et scripturae tum ex argumento
 collegit P. 4 Cum Antigoni nomen hic priorem locum tenet et uterque
 n. 171. 472 regio nomine simul utatur, non potest decretum ad alios referri
 atque ad Antigoni Philippi f. qui a. 301 a. Chr. ad Ipsum cecidit eiusque
 filium Demetrium Poliorcetam. Erravit igitur Pausanias (v. n. 171¹).

[τ]ι[μὰς ἀπαγγελ]οῦντι² καὶ διδασκοῦντι | αὐτούς, ὅτι ἡ πόλις
 ὦν τε³ εὐεργέτητα[ι χάριν αὐ]τοῖς ἔ[χ]ουσα φύλ[α ἔ]σται | εἰς
 τ[ὸ]ν ὑπόλοιπον χρόν[ον]⁴· π[ράσ]σειν δὲ αὐ[τούς] -----
 5 -----||----- παρ[ὰ] Δαμάτριον ἀνέλ[ου]ς πρεσβε[ύειν] -----
 -----|-----σθ[α]ι καὶ συ[ν]ασθῆμεν⁵ τοῖς [γ]εγε[ν]ημέ[νοις]
 ἀγαθοῖς. τοὶ δὲ στρατα[γοὶ ἐπιμελε]σθων μετὰ] τᾷς β[ουλᾶς] ὅπως
 [τ]αί τε πρεσβε[ῖται ἀποσταλῶντι | ποτὶ τοὺς βασιλέας τ]ὰν
 ταχίσταν, ἐφ[όδιά] τε δοθῇ αὐταῖς. τὸ δὲ ἀργύριον εἶμεν εἰς
 τοὺς] στεφάνους ἐκ τ[ῶν] δαμοσίων χρημάτων].

2 Primo ΟΥΤΙ scriptum fuit, sed N supra versum additum est.

3 Huic τε nihil respondet; id quod non potest nisi ad negligentiam eius qui composuit referri, nam supplementa ita adornare, ut alterum membrum respondens existat, spatii rationes omnino vetant. 4 XPON. 5 I. e. συνηθῆναι, quae vox sic gratulandi vi haud raro occurrit in titulis (Cf. n. 475, 4). Quae gratulatio quod ad unum Demetrium spectare videbatur, cum ceteroquin honores utriusque regis decreto continerentur, inde collegi, victoriam navalem Salaminiam hic innui, cui Antigonos non interfuit; nam post eam ambo regio titulo se ornaverunt. Sed Olympiae non potuisse statuas erigi priusquam Peloponnesus in illorum potestate esset, i. e. non ante annum 302 a. Chr., monuit U. von Wilamowitz-Möllendorff in censura collectionis inscriptionum Olympiacarum (Litterarisches Centralblatt 1896 n. 37 p. 1358). Byzantiis iampridem amicitia intercedebat cum Antigono eiusque filio (Diodor. XVIII, 72, 6. Polyæn. IV, 6, 8), eosque a Lysimachi regno semper liberos mansisse constat (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 403. 410. 294).

171 Basis lapidis calcarii leucophaei inventa Olympiae meridiem versus a templo Iovis. Ex Hirschfeldii apographo ed. W. Dittenberger Arch. Zeitung XXXV (1877) p. 38 n. 36 (Syll.¹ 464. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 284 n. 466. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 33 n. 3057). Plenius et accuratius ex Purgoldii delineatione Olympia V p. 429 n. 304.

[Ο] δᾶμος ὁ Βυζαν[τῶν]
 [βα]σιλῆ Ἀντίγονον¹.

Et hic et n. 172 litterae grandes sunt, vulgaris formae praeter A. Litterae Ξ lineae extremae divergunt quidem, sed multo minus quam plerumque in titulis quarti a. Chr. saeculi fit. Ο et Ω reliquis minores. 4 Cf. Paus. VI, 15, 7: Δημήτριον δὲ τὸν ἐλάσαντα ἐπὶ Σέλευκον στρατιᾷ καὶ ἀλόντα ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τοῦ Δημητρίου τὸν παῖδα Ἀντίγονον, ἀνάθηματα ἴστω τις

Βυζαντίων ὄντας. At post repertam tabulam 170, quam eiusdem aetatis atque has duas bases esse Purgoldi testimonio constat, dubitari non iam licet, quin erraverit periegeta, neque cum Antigono Gonata filio, sed cum patre qui 304 a. Chr. apud Ipsum cecidit, hic coniungatur Demetrii Poliorcetae imago. Littera A memorabilis quidem saeculo quarto ad finem vergente, sed tenendum est plerasque mutationes formarum scripturae in regionibus orientalibus multo prius locum habuisse, quam in ipsa Graecia continentali et in occidente.

172 Fragmenta duo basis lapidis calcarii leucophaei inventa Olympiae. Edd. Dittenberger et Purgold Olympia V p. 429 n. 305.

[Ο] δᾱ[μος ὁ Βυ]ζαντίων
[βα]σιλ[ῆ] Δαμ[ά]τριον.

Cf. quae adnotavi ad n. 174.

173 Fragmentum marmoris Hymettii erutum Athenis in arce. Minusculis ed. H. G. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν, 1888 p. 185, maiusculis ex eiusdem apographo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 76 n. 264 d.

[-----] τῆς πρυτ[ανείας, | [ἐκκλησία κυρ]ία· τῶν προ-
έδρων ἐπεψή[φιζε]τος Φιλοτίμου Σφήττιο[ς κα]ὶ συμ-
5 πρόεδροι· ἔδοξεν τῇ βουλε[ῖ] καὶ τῷ δήμῳ· Φιλόστρατος |
[Φ]ιλοστράτου Κηφισιεύς εἶπεν· ἐπειδὴ Μῆδειος πρότερόν τε
παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀντιγόνῳ διατρίβων¹, λέγων καὶ πράττων
10 τὰ ἄριστα διετέλει τοῖς τῆ βασιλεῦσιν καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθη-
ναίων, καὶ συναποσταλείς, ὅτε ὁ βασιλεὺς Ἀντίγονος ἀπέστελλεν
τὸν ὄν αὐτοῦ Δημήτριον ἐλευθερώσο[ντα] [τὴν] | τε πόλιν καὶ
15 τοὺς ἄλλους Ἐλ[λ]ηνας², χρ[η]ήσιμος ᾗ καὶ εὖνους [τῇ τοῦ

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 1 Cf. quae exposui 440⁶⁸.
Nam quin idem hic intellegendus sit Medius Larisaeus, de quo illic dixi,
nulla ex parte dubitandum est. 2 Caerimi (nam Καίριμος nomen esse
huic magistratui eponymo didicimus ex novo fragmento marmoris Parii ab
A. Wilhelm edito Mitth. d. arch. Inst. in Athen XXII p. 209, quocum faciunt
libri Dionysii de Dinarcho 9, cum apud reliquos scriptores nomen in
Χαρίνος corruptum sit) archontis anno (Ol. 118, 1. 308/7 a. Chr.) quinto et vige-
simo Thargelionis die (m. Iunio 307 a. Chr.) Demetrius Athenas venit (Plut.
Demetr. 8). Non multo post, ad finem vergente Caerimi anno aut ineunte
Anaxicratis, haec decreta sunt.

δήμου σ]ωτηρῖαι, καὶ διετέλ[ει λέγων καὶ πρά[τ]των ἐν παντὶ
κα[ὶ] ρῶι τὰ συμφέροντα | τῶι] δήμωι . . . αρ |
. . . . ντ-----.

174 Lapis leucophaeus, Megaris extractus ex muro Olympiae et inaedificatus in prelo oleario. Ed. D. Korolkow Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII (1883) p. 183 n. 2. (F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 8 n. 3040.) Ex Lollingii collatione W. Dittenberger I. G. Sept. I, 4 (Ch. Michel Recueil d'inscr. p. 166 n. 466).

Ἐπὶ βασιλέος¹ Ἀπολλοδώρου τοῦ Εὐφρονίου², γραμματεὺς βου-
λᾶς | καὶ δάμου Δαμέας Δαμοτέλεος, ἐστρατάγουν³ Δαμοτέλης |
Δαμέα, Φωκῖνος Εὐάλχου, Ἀριστότιμος Μενεχράτεος, Θέδωρος |
Παγχάρεος, Πρόθυμος Ζεύξιος, Τίμων Ἀγάθωνος·

5 ἐπειδὴ τοὶ Αἰγοσενῖτα[ι]⁴ ἀνάγγελον Ζωῖλογ Κελαίνου
Βοιώτιον, | τὸν ἐπὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς ἐν Αἰγοστένοις τεταγ-
μένον ὑπὸ τοῦ | βασιλέος Δαματρίου⁵, αὐτόν τε εὐτακτον εἶμεν

Litterae volgares, nisi quod O reliquis paullo minor est, non dispositae στοιχηδόν. 4 Quattuordecim decreta honoraria (I. G. Sept. I, 4—14), postremis quarti a. Chr. n. saeculi annis et priore parte tertii facta, hunc magistratum Megarensium eponymum habent. Paullo priore aetate Dieuchidas scriptor Megarensis (cf. n. 440⁸⁷) hunc patriae suae magistratum commemorat ap. scholiastam Apollonii Rhodii I, 517 (C. Müller Fr. hist. Gr. IV p. 890 fr. 8): διόπερ θύσας τοῖς θεοῖς ὁ βασιλεὺς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶσσαν ἐπέθηκεν τοῖς βωμοῖς, καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμενεν Μεγαρεῦσι. 2 Hoc rege praeterea duo decreta honoraria similia (I. G. Sept. I, 2, 3) facta sunt. 3 Praetores in titulis I. G. Sept. I, 4—7, qui trium diversorum annorum sunt, seni recensentur, n. 8—14, item tribus annis, quini. Illum numerum non recentiorem, ut Boeckhii alique opinati erant, sed antiquiorem fuisse probavi cum monerem quinarium numerum collegii etiam tum retentum esse, cum Megarenses Boeotorum (I. G. Sept. I, 27, 28) et Achaeorum (I, 44) societati se applicarent, nomine modo in polemarchos et damiurgos mutato. Ceterum cum in triennii titulis I, 4—7 eadem ubique praetorum nomina redeant, non annuum, sed longius, fortasse quinquennale, tum fuisse huius magistratus tempus videtur. 4 Hic unus titulus (v. 5, 6) scripturam nominis origini accomodatam habet; nam illud sine dubio ab αἰξ et στενός derivatum angustias sive saltus caprarum significat. Praeterea ubique Αἰγόςθενα, Αἰγόςθενῖται scribitur. 5 Demetrius Poliorcetes Megaris potitus est aestate anni 307 a. Chr. (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 447). Sed regio nomine inde ab anno 306 a. Chr. demum utitur. Per proximos annos et

- καὶ τοὺς στρατιώ|τας παρέχειν εὐτάκτους, καὶ τὰλλα ἐπιμελεῖσθαι
καλῶς καὶ εὐ|νόως, καὶ ἀξίουν αὐτόν διὰ ταῦτα τιμαθῆμεν
10 ὑπὸ τᾶς πόλιος, || ἀγαθᾶι τύχαι, δεδόχθαι τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ
δάμῳ, στεφανῶσαι | Ζωῖλογ Κελα[ίν]ου Βοιώτιογ χρυσέῳ
στεφάνῳ, καὶ εἶμεν αὐτόμ πολί|ταν τᾶς πόλιος τᾶς Μεγαρέωγ
καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ· εἶμεν δὲ | αὐτῷ καὶ προεδρίαν ἐμ παῖσι
τοῖς ἀγῶσι, οἷς ἂ πόλις τίθητι. ἀγγράψαι | δὲ τόδε τὸ δόγμα
15 τὸ γ γραμματέα τοῦ δάμου εἰς στάλαν λιθίναν || καὶ ἀνθέμεν εἰς
τὸ Ὀλυμπιεῖον⁶, ὅπως εἰδῶντι πάντες ὅτι ὁ δᾶμος | [ὁ Μ]εγα-
ρέων τιμῇ τοὺς ἀγαθόν τι πράσσοντας ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ | ὑπὲρ
τᾶς πόλιος ἢ ὑπὲρ τᾶγ κωμᾶν⁷.

hic titulus et ei qui item laudes amicorum regis habent, I. G. Sept. I, 5. 6 (βασιλεὺς Εὐκλίας) incisi sunt. 6 Delubrum Iovis Olympii cuius in rudibus omnes hi lapides inventi sunt. 7 Apparet Aegosthena tum etiam pagum agri Megarensium fuisse, ut fuerat per priora saeculi quarti tempora (Xen. Hell. V, 4, 18 τῆς Μεγαρικῆς ἐν Αἰγοςθένοισι. VI, 4, 26 εἰς Αἰγόςθενα τῆς Μεγαρικῆς) et sine dubio iam antea. Inde a tertio saeculo Aegosthenitae separatam a Megarensibus rempublicam habebant (ἐπὶ βασιλείᾳ ἐν Αἰγοςθένοισι I. G. Sept. I, 323).

175 Lapis Ephesi olim in theatro inaedificatus in proscenio; nunc in museo Britannico. Edd. Wood Ephesus App. Inscr. from the Temple n. 8. E. L. Hicks, Greek Inscr. in the Br. Mus. III, 2 p. 94 n. CCCXLVIII. (Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 364 n. 490).

[Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ----- εἶπεν· ἐπειδὴ Δημή-
τριος | ὁ βασιλεὺς¹ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀγαθῶν αἴτιος ὢν] |
τυγχάνει περὶ το[ύ]ς Ἑλληνας καὶ τῇ πόλ[ιν] τὴν ἡμετέραν²] |
ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῷ δήμῳ συνησθ[ῆναι]³ ἐπὶ τοῖς

Litterarum formae, ceteroqui volgares, id singulare habent, quod fere ubique hastarum rectorum loco lineae curvae sunt. 4 Demetrius Poliorcetes. Hic quoque, ut n. 170, etsi Antigono et Demetrio coniunctum honores habentur, tamen res feliciter gestae quas Ephesii gratulantur, uni filio tribuntur. Quae fuit causa cur hic quoque editor de victoria Salaminia anni 306 a. Chr. cogitaret. Sed Droysenus Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 213 not. 2 maluit de rebus a Demetrio sub finem anni 302 a. Chr. in ipsa Asia minore prospere gestis interpretari haud improbabiliter. 2 Paulo ante eas victorias, de quibus Droysenus hoc decretum intellegit, anno 302 a. Chr. Demetrius Epheso potitus imperium populare restituisse videtur (Diodor. XX, 411, 3), ut aliquot annis ante Athenis fecerat. 3 Cf. n. 170⁵.

ἐξηγ[η]γελμένοις ἀγαθοῖς τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ στρατεύματος,] |
καὶ στεφανηφορεῖν Ἐφεσίους καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐνθάδε] ||
5 ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν τοῖς ἐξηγελμένοις· [θύειν δὲ καὶ | ἐδ]αγ-
γέλια τῇ Ἀρτέμιδι τοὺς ἐσσηνας⁴ καὶ [τὴν ἱέρειαν | καὶ τ]ὸν
οἰκονόμον⁶ καὶ εὖχεσθαι καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐπ[ὶ] πλεόν εὖ | γίνε]-
σθαι Δημητρίῳ τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ δήμῳ[ι τῷ Ἐφεσίῳν.
δοῦναι | δὲ κα] Ἄντιγόνῳ καὶ Δημητρίῳ τοὺς στεφάνους τοὺς
10 ἐκ τῶν || νόμῳ]ν. τοῦ δὲ ἀναλώματος τοῦ εἰς τὴν θυ[σίαν ἐπι-
μελεῖσθαι] | τῶν οἰκονόμων. ἐπαινέσαι δὲ καὶ Ἀπολλων[ίδην⁶
τὸν παρὰ] | τ[οῦ] βασιλέως καὶ ἀναγγεῖλαντα τὴν εὐν[οίαν τοῦ
βασιλέ]ως τῷ δήμῳ καὶ ἣν ἔχει αὐτὸς πρὸς τὸν βα[σιλέα καὶ
τὸν] | δ[η]μόν τὸν Ἐφεσίῳν, καὶ στεφανῶσαι αὐτόν χρ[υ]σῶσι στε-
15 φάνῳ ἀπὸ || χρ[υ]σῶν εἴκοσι· τοῦ δὲ στεφάνου ἐπιμε[λεῖσθαι
τὸν οἰκονόμον.] | δ[ο]ῦναι δὲ αὐτῷ καὶ πολιτεῖαν ἐ[φ'] Ἰσθμῇ καὶ
ὁμοίῃ | κ]αθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις, καὶ πρόσδοτον
πρὸς | τ]ῇ βουλήῃ καὶ τὸν δῆμ[ον] πρῶτῳ μετὰ τὰ ἱερά, καὶ
προεδρίαν ἐν τοῖς] | ἀγῶσι καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις.
20 ἀναγράψαι δὲ καὶ τὰς] || δεδομένας αὐτῷ δωρεὰς τοὺς νεω-
ποίας ----- οὐ καὶ] | τὰς ἄλλα[ς] πολιτείας ἀναγράφουσι
-----]

4 Cum in sermone poetarum ἐσσην haud dubie regem significet (Cf. Callimachi hymn. I, 66 οὐ σε θεῶν ἐσσηνα πάλοι θέσαν et lexicographos), proclivis est coniectura, ἐσσηνας Ephesiorum, quos collegium sacerdotum fuisse tituli docent, ipsos illos regiae gentis Βασιλίδων homines esse, quibus Strabo XIV, 4, 3 p. 633 Cas. abolito regno nihil nisi sacrorum curam relictam testatur; vix recte, siquidem ille definite βασιλέων appellationem eis mansisse affirmat. 5 Oeconomus civitatum passim in titulis Graecis commemorari, sed hoc testimonium reliquis omnibus longe antiquius esse adnotat H. 6 Apollonides Demetrii regis familiaris commemoratur apud Plutarchum Demetr. 50. Hicks.

176 Thebis in museo. Ex Lollingii apographo edidi I. G. Sept. I, 2449. Imagine photographica repraesentavit et acute supplevit et interpretatus est M. Holleaux Revue des études Grecques VIII (1895) p. 7 sqq. Scriptura disposita per duas columnas (a b).

Litterae vulgares quarti saeculi fine utique non multo recentiores, non ubique aequalis magnitudinis, quam rem H. nullam causam habere existimat nisi minorem quadratarii usum et diligentiam. Catalogus est donationum

α [----- ἐκατ]όν¹
 [----- ἐκατ]όν
 [----- στατε]ίρας
 [----- χ]ειλ(ως
 5 [----- στατ]εῖρας
 [-----]ως στατεῖ-
 [ρας ----- χ]ειλ(ως πεντακατί-
 [ως ----- χρ]ούσιοι χεῖλιο[ι] πεν-
 [τακάτιοι ----- Σαμοθρ]ᾶικες ἐπτακα-
 10 [τ(ως -----)] σ[τ]ατεῖρας

non uno tempore, sed sensim per longiorem annorum seriem factarum, id quod H. probavit cum aliis rationibus accommodatis ad persuadendum, tum quod eiusdem Philoclis nomen bis redit aliis donatoribus interiectis (v. 48. 27). Sed uno tempore haec omnia ex pluribus indiculis chartae mandatis in hunc lapidem transscripta esse vidit idem. Donata vero haec sunt ex parte civitati Thebanorum (τῇ πόλει v. 36), alia deis quos Thebani colebant ἀνέθεικε v. 27, δεκάτ[αν] v. 34). Maximam vero partem non ad rem divinam, (sed ad rempublicam Thebanorum adiuvandam spectasse bene et subtiliter contra meam sententiam probavit H. Et numerus et dignitas donatorum et magnitudo summarum rem plane singularem indicant; quae qualis sit, Holleauxii sagacitate iam patefactum est; recensentur hic quae a regibus et civitatibus liberis collata sunt in oppidum Thebanorum, quod Alexander anno 335 a. Chr. deleverat, restituendum. Namque Alexandri regno non antiquiorem titulum monetæ ab eo institutæ mentio (v. 44. 20) probat; post illud vero nulla fuit Thebanorum respublica dum 346 a. Chr. a Cassandro restitueretur. Atqui regum memoria (v. 35. 37. 39) usque ad annum 306 a. Chr. nos deducit. Quod nihil habet difficultatis, dummodo meminerimus hic omnia dona quae per longius temporis spatium acceperunt Thebani, ex peculiaribus laterculis in unum collectas recenseri. Namque non uno temporis puncto omnia perfici potuisse ac diu urbi restitutæ etiam aliorum auxilio et liberalitate opus fuisse per se patet. Denique haec omnia luculentissime confirmat locus Diodori de Thebis restitutis, quem affert K., XIX, 54, 1. 2: εἰκοστῇ δ' ἔτει ὕστερον Κάσσανδρος φιλοδοξῆσαι βουλόμενος, καὶ πείσας τοὺς Βοιωτοὺς, ἀνέστησε τὴν πόλιν τοῖς διασπυρμένοις τῶν Θηβαίων. συνεπελάβοντο δὲ καὶ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων τοῦ συνοικισμοῦ πολλὰ διὰ τε τὸν πρὸς τοὺς ἡτυγχεύοντας ἔλεον καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς πόλεως. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ τὸ πολὺ μέρος τοῦ τείχους ἀνέστησαν, καὶ τῶν ἄλλων οἱ μὲν ψυχοδόμησαν κατὰ δύναμιν, οἱ δὲ καὶ χρήματα πρὸς τὰς κατεπειγούσας χρεῖας ἀπέστειλαν, οὐ μόνον τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ Σικελίας, ἔτι δ' Ἰταλίας. Accuratoriæ de temporibus, quibus singulae pensiones factae videntur, vide not. 1. 3. 4. 6. 4 Prioris columnæ (a) reliquias ad tempora anno 340 a. Chr. antiquiora rettulit H. propter ea quae de alterius columnæ pensionibus enucleaverat (v. not. 3. 4. 6).

[-----ίω]ς στατεῖρας
 -----ειοι χρουσίως
 -----α[χ]ατίως
 -----χ]ατίως

- 15 [----- δραχμάς Ἀλεξανδρ]εῖας
 [Ἀντιγονεῖς τοι ἐκ τᾶς Τρ]ωίας² διακατίως | [----- ἐκα]τόν.
 b Φιλο[χλεῖς Ἀπολλοδώρ]ω³ | τάλαντ[α ---- ἀργουρί]ω || Ἀλεξαν-
 20 δ[ρεῖω].
 Ἑρετριεῖς [---- δραχμάς] | Ἀττικάς
 Κῶιοι⁴ τέτταρ[α-----]
 Μάλιοι τά[λαντ-----]
 25 Ἥγινᾱτη μ[ουρίας δραχμάς] | Ἥγινῆας
 Φιλοκλεῖς [Ἀπολλοδώρ]ω | ἀνέθεικε [τοῖς θεοῖς τάλαν]τα
 ἐκατ[όν]⁵.
 30 [Βα]σι[λεὺς Δαμάτριος] | δραχμ[άς ----- ἐν τὸ] | ἐληοχ[ρί-
 στιον ἀπὸ τῶν] | πᾶρ Ῥοδ[ίων λαφύρων] | δεκάτ[αν τοῖς
 θεοῖς ἀνέθεικε]⁶.

2 Acute supplevit H., etsi concedendum est [Τ]ρωία pro Τροία aut Τρωάς insolite dici. Antigonía Troadis condita est ab Antigono Philippi f. anno fere 313 a. Chr. (Cf. Droysen Gesch. des Hell. II, 2 p. 99), postea Alexandria nominata a Lysimacho (Droysen III, 2 p. 195) post pugnam apud Ipsum (301 a. Chr.). Vides Holleauxii supplementum temporis rationibus (not. 1) egregie convenire.

3 Supplevi. Cf. n. 202. 209. Philoclem anno 309 a. Chr. Caunum cepisse (Polyaen. III, 16) ab 310 ad 308 a. Chr. Deli commoratum esse (Homolle Archives de l'Intend. sacrée de Délos p. 42 sq.) atque omnino per illa tempora gravissimis quibusque rebus a Ptolemaeo I gestis interfuisse eumque strenue et constanter adiuvisse monuit H. Atqui Ptolemaeum anno 308 a. Chr. in ipsa Graecia feliciter rem gessisse, Acrocorinthum, Megara, Sicyona in eius potestatem venisse; per quam occasionem eum ad animos Graecorum conciliandos studium libertatis restituendae prae se tulisse (Diodor. XX, 37, 2). Qua in re quanti momenti essent Thebae cum aliis de causis tum propter firmitatem oppidi, eum nullo modo fugere potuisse. Bis igitur tum Philoclem, hominem sollertem et fidelem, ab eo cum magnis pecuniis illuc missum esse, fortasse primum 310, iterum 308 a. Chr. 4 Coi post Demetrii victoriam Salaminiam (306 a. Chr.) Antigoni imperio subiecti sunt; ante 309 a. Chr. inter reges certantes adeo prudenter medios se praestitisse, ut vix credibilis esset coniunctio cum Thebanis, monet H. Quae bene quadrant in eum temporum ordinem (not. 3), qui hanc pensionem anno 309 aut 308 a. Chr. vindicat. 5 Nomen τάλαντα et numerale contra sermonis usum divellere conatus eram, quia centum talentorum donum fidem excedere videbatur. At recte H. monuit, non de sua privatim pecunia Philoclem ea dedisse (not. 3). 6 Praeter vocem ἐληοχρίστιον a me

85 Τοι βασι[λεῖς τάδε ἔδωκαν] | τῇ πόλ[ι ἐν τὸν σουνοικισμὸν].
 Βασι[εὺς ----- δρᾶ]|χμ[ᾶς -----]
 40 Βασιλ[εὺς -----] || πεντ-----

restitutam huius oci supplementa omnia debentur Holleauxii ingenio et sagacitati; v. 30 vocis erasae βασιλεὺς in photographia ΑΣΙΑ agnovit H., cum Lollingius nihil nisi *ἸΣΙΛΛΙ* legisset. v. 33 ΓΑΠΡΟ L., ΓΑΡΡΟΔ H. Demetrius cum anno 304 a. Chr. a Rhodi obsidione discessisset, ad Boeotiam classem appulit militibusque expositis totam regionem a Cassandri partibus ad suas traduxit (Diodor. XX, 400, 5. 6. Plutarch. Demetr. 23). Thebae hic non nominatim commemorantur, sed eas quoque in illius dicionem venisse cum per se non est dubium tum probatur Athenaei narratione VI, 253 b de abiecta Thebanorum adulatione. Atqui a Rhodo etsi infecta re discesserat, tamen haud exiguum praedam ceperat, cuius decimam tunc deis qui Thebanorum oppidum tutabantur dono dedit.

177 In coemeterio Turcarum prope vicum *Sevri-hissar* (Teos). Edd. Lebas-Waddington Inscr. III 86 (Syll.¹ 426. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 249 n. 449. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 40 n. 34). Commentario bonae frugis pleno illustravit W. Feldmann Analecta epigraphica ad historiam synoecismorum et sympolitiarum, Argentorati 1885 p. 40 sqq. (Dissert. Argent. IX p. 406 sqq.).

-----ντε πε[-----] | ---δστις¹ δ' ἂν ἐς τὸ Πανιώνιον § 4
 ἀποστέ[λλεται, οἶδ]μεθα δεῖν [πρᾶξαι πάντα τὰ | κο]ινὰ τὸν
 ἴσον χρόνον, σκηνοῦν δὲ τοῦτον καὶ πανηγυρ(ί)ζειν² μετὰ
 τῶν παρ' [ύμῶν ἀφικομέ]ων καὶ καλεῖσθαι Τῆιον. —

Continebat lapis duas epistulas Antigoni regis ad Teios de coniunctione civitatum Tei et Lebedi: prioris epistolae initium periit. Titulum post annum 306 a. Chr., quo Antigonus regium nomen assumpsit, ante 304 a. Chr., quo anno ad Ipsum necatus est, incisum esse monuit W. Sed cum iam aestate 302 a. Chr. Prepelaus a Lysimacho in Ioniam missus (cf. n. 486) Antigono inter alia oppida Teon quoque eripuerit (Diodor. XX, 407, 5), hoc etiam anno epistulas antiquiores esse apparet. Veri simillimum est, anno 303 tribuendas esse, neque enim συνοικισμὸν illum Teiorum et Lebediorum perfectum esse, sed bello interpellatum inde recte collegit F., quod Lebedum oppidum a Lysimacho sublatum testatur Pausanias I, 9, 7. VII, 3, 5; potitus igitur eo erat priusquam incolae Teon traducerentur. 4 Lebedii ex sua tribu unum, Teii antiqui plures (v. 3) legatos ad Panionia mittunt. Sed hi omnes coniunctim Teiorum rempublicam repraesentant, siquidem Lebediorum nulla iam est. 3 Emendavit F. πανηγυράζειν L.-W.

(Ο)ἰόμεθα³ δὲ δεῖν καὶ οἰκόπεδον ἐκάστωι τῶν Λ[εβεδίων § 2
 5 δοθῆναι] || παρ' ὁμῖν ἴσον ὡς ἂν καταλίπηι ἐν Λεβέδωι. ἔως
 δ' ἂν οἰκοδομήσωνται, [ἅπασι δοθῆναι ο]ἰκίας τοῖς Λεβε-
 δίοις ἁμισθί, ἐὰν μὲν διαμένῃ ἡ ὑπάρχουσα πόλις, τὸ τ[ρί-
 τον μέρος⁴ τῶν | ὑπ]αρχουσῶν οἰκιῶν· ἐὰν δὲ δεῖ⁵ κατα-
 σκάπτειν τὴν ὑπάρχουσαν πόλιν, [καταλειφθῆναι⁶ | μὲν τῶν
 ὑπαρχουσῶν τὰς ἡμισείας, τούτων δὲ τὸ τρίτον μέρος δοθῆ-
 ναι τοῖς Λεβεδίοις, τὰ | δὲ] δύο μέρη ἔχειν ὁμᾶς· ἐὰν δὲ
 μέρος τι τῆς πόλεως κατασκάπτεται, [καὶ ἱκαναὶ ὥσιν αἱ
 10 κατα]λλειπόμεναι δέξασθαι καὶ ὁμᾶς καὶ τοὺς Λεβεδίους,
 δοθῆναι τοῖς Λε[βεδίοις τούτων τὸ | τρ]ῖτον μέρος· ἐὰν δὲ
 αἱ καταλειπόμεναι μὴ ἱκαναὶ ὥς δέξασθαι ὁμᾶς [καὶ τοὺς
 Λεβεδίους, τότε] | δὲ καταλειφθῆναι τῶν μελλουσῶν κατασκάπ-
 τεσθαι τὰς ἱκανά[ς, ἔως ἂν τελεσθῶσιν ἰκ]αναὶ οἰκαὶ ἐν τῇ
 [κ]ατασκευαζομένῃ πόλει· καὶ κατὰ τὰς οἰκίας τα[χθῆναι⁷
 τὴν ----- τὴν κατὰ τὴν χώρα]ν ἔξω τῇ[v] τ[ε] ἐ[π]ὶ τῆς περι-
 15 βαλλομένης πόλεως. οἰκοδομ[εῖν δὲ τοὺς Λεβεδίους πάντ]ας
 τὰ οἰκόπεδα ἐ[v] ἔτεσιν τρισίν· εἰ δὲ μή, δημόσια εἶναι τὰ
 [οἰκόπεδα. Οἰόμεθα δὲ] | δεῖν καὶ τὰ(ς) στέγας⁸ τῶν οἰκιῶν
 ἀποδοθῆναι τοῖς Λεβεδίοις, [ὅπως τάχιστα κατασκευά[ζω]-
 ται⁹ αἱ οἰκαί, [ἐν ἔτε]σιν¹⁰ τέσσαρσιν πρὸς μέρος ἐκάστω
 ἐν[αυτοῦ. — Οἰόμεθα δὲ] | δεῖν καὶ τόπον ἀποδειχθῆναι § 3

3 ΟΙΟΜΕΘΑ. Em. W. Cf. v. 64. 67. 423. 4 Supplevi. τὸ τε πλήθος
 τῶν | ὑπ]αρχουσῶν W., quod pertinere vult ad protasin. At cum hoc super-
 vacaneum est, tum careri nullo modo potuit definitione, quot domus Lebediis
 concedendae essent (cf. v. 8. 14). 5 Non soloeca particulae ἐὰν cum in-
 dicativo coniunctio hic statuenda est, sed contractio coniunctivi δέη in δῆ,
 aliena illa quidem a severo Atticismo, sed nequaquam inaudita, et scriptura
 quarto a. Chr. saeculo frequentissima εἰ pro ἦ. Cf. n. 450^b. F. ΔΕΙ pro
 ΔΕΗΙ lapicidae incuriae tribuere mavolt. 6 Supplevi coll. v. 40. σωθῆναι W.
 7 Cum Waddingtoni supplementa, quibus ipse diffidebat, mihi compluribus
 de causis displicerent, restituere conatus sum hunc versum et sequentis
 partem priorem. Quid sit quod pro numero domuum (κατὰ τὰς οἰκίας)
 dispertiri iubeantur Teii et Lebedii, non liquet. Quod in proœcdosi de one-
 ribus et sumptibus moenium exstruendorum mentionem inieci, id ab hoc
 loco alienum esse recte indicavit F. 8 Emendavi. τὰς τέγας W. Sed
 nescio an alibi quoque ubi haec feminini forma legitur — nam de neutro
 τέγος nulla dubitatio est — antecedens ε errori ansam dederit (Dio. Cass.
 XXXIX, 64, 2 ταῖς (σ)τέγαις). Hesychii glossa τέγη· στέγη, οἶκημα, qua F.
 traditam lectionem defendit, ex loco similiter corrupto nata esse potest.
 9 Supplevit F. 10 Supplevi. [μέρε]σιν W.

τοῖς Λεβεδίοις οὐ θάψουσι τοῖς νεκροῦς. — Ὅσα δὲ εἰς § 4
 τόκους¹¹ | δ]φε(λ)ει¹² ἡ Λεβεδίων πόλις, ταῦτα διορθωθῆναι
 20 ἐκ τῶν κοινῶν προσόδων κατ' ἐνιαυτόν. τὰ¹³ || δὲ δάνεια
 ταῦτα εἰς τὴν ὑμετέραν πόλιν, ὅπως οἱ Λεβ[έδιοι ὤφειλον,
 παραλαβεῖν¹⁴.] | — Καὶ ὅσοι δὲ πρόξενοί εἰσι τῆς Λεβεδίων § 5
 πόλεως ἢ εὐεργέται ἀναγεγραμμένοι¹⁵ | ἢ ἄλλην τινὰ δω-
 ρεᾶν ἢ τιμὴν ἔχουσιν παρὰ τῶν Λεβεδίων, τ[ὰ αὐτὰ ἔχειν
 καὶ παρ' ὅ]μιν, καὶ ἀναγραφῆναι τούτους, ὅπου καὶ οἱ ὑμέ-
 τεροὶ πρόξεν(ο)¹⁶ [καὶ εὐεργέται εἰσὶν ἀναγε]γραμμένοι, ἐν
 ἐνιαυτῷ. — Τὰ δὲ ἐγκλήματα καὶ τὰ συμβόλαια [τὰ ὑπάρ- § 6
 25 χοντα ἐκατέ]ροισι, αὐτοὺς πρὸς αὐτοὺς διαλυθῆναι ἢ δια-
 κριθῆναι [κατὰ τοὺς ἐκατέρων | νόμους καὶ τὸ παρ' ἡμῶν
 διάγραμμα ἐν δυοῖν ἔτεσι ἀφ' οὗ ἀ[ν τὸ διάγραμμα προ]-
 τε]θεῖται.¹⁷ Ὅσα δὲ ἐστὶν (ὑμῖν)¹⁸ πρὸς τοὺς Λεβεδίους ἢ τοῖς
 Λεβεδίοις π[ρὸς ὑμᾶς, ποεῖν ἀμφοτέ]ρους συνθήκην, γρά-
 ψασθαι δὲ τὴν συνθήκην, καὶ ἂν τι ἀντι[έ]γεται πρὸς τὴν |
 συ]νθήκην, ἐπικριθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐξαμήνῳ· ἐκκλη-
 30 τον [δὲ πόλιν γενέσθαι] || ἀμφοτέροισι συνωμολόγησαν Μιτω-
 λήνῃ. τὰ μὲν οὖν ἄλλα ὑπ[ο]λαμβάνομεν ἐπὶ τοιούτοις |
 γ[ρ]άφειν¹⁹ τοὺς συνθηκογράφους, οἷς ἂν ποτε γινώσκωσιν·
 ἐπεὶ [δὲ τοσαῦτα τὸ πλῆθος ἀκ]οούομεν εἶναι τὰ συναλλάγ-
 ματα καὶ τὰ ἐγκλήματα, ὥστε, ἂν τῷ [νόμῳ διακριθῇ,
 διὰ παν]τός τοῦ χρόνου μηθένα ἂν δύνασθαι ὑπομεῖναι —
 καὶ γὰρ ἔως τοῦδε οὐ δοκεῖ προκοπὴν²⁰ εἶ[]ληφέναι ταῦτα

14 Suppl. F. 13 ΦΕΙΔΕΙ. 13 Suppl. F. 14 Supplevit F., qui
 primus perspexit, priore enuntiato huius paragraphi de usuris aeris alieni,
 quod Lebediorum civitas contraxerat, quotannis pendendis, altera de ipsa sorte
 in Teiorum nomen transferenda dici. 15 Supplevi. ἢ φίλοι ἢ συγγενεῖς W.
 Sed haec honoris vocabula in Graecarum civitatum decretis antiquiore certe
 tempore non usitata sunt. καὶ ὅσοι ἀτέλειαν F., quod sane item ferri potest.
 16 ΓΡΟΞΕΝΘΙ. 17 Supplementum Waddingtoni retinui mutato διατεθῆ,
 quod non intellego, in προτεθῆ, 'publice propositum fuerit'. τὸ πολίτευμα
 δια[τε]θεῖ F. Qui quod contra meum supplementum monuit, iam ante hanc
 epistulam διάγραμμα regis, quod rectissime ab ea distinguit, editum fuisse,
 id quo pacto ex verbis v. 26 τὸ παρ' ἡμῶν διάγραμμα apparere dicat, non
 video. 18 Supplevit F. vocem propter ὁμοιοτέλευτον omissam, qua careri
 non potest. 19 Supplevit F. Rex in universum quidem συνθηκογράφους
 liberum arbitrium permittit, quia persuasum habet (ὑπολαμβάνομεν) eos quae
 optima et utilissima cognoscent conscripturos esse. Hoc supplemento etiam
 dativus οἷς a suspitione corruptetae vindicatur. 20 Supplevit F.

(ἄπερ)²¹ οὐδὲ αἱ συν[θῆκ]αι συντετελέσθαι διὰ τὸ ἐ[κ πολ-
 35 λοῦ παρελχόμενα²²] || εἶναι ὑμῖν τὰ συναλλάγματα — καὶ ἂν
 προστιθῶνται οἱ τόκοι πα[ρ'] ἕκαστον ἔτος, μηθενὲ | δ]υνατὸν
 εἶναι ἀποτεῖσθαι. οἰόμεθα δὲ δεῖν, ἄμ μὲν ἐκόντες ἀπο[τεί-
 σωσιν οἱ ὀφει(λο)ντες, γράφειν τοὺς συνθηγογράφους μὴ
 πλεῖον διπλασίου ἀπο(δ)[οῦναι τοῦ χρέους,]²³ | ἂν δὲ εἰς
 δίκην ἐλθόντες ὀφείλωσι, τριπλάσιον. — Ὅταν δὲ ἡ συν- § 7
 θήκ[η ἐπικυρωθῇ, γρά]ψασθαι τὰς δίκας καὶ ἐγδικάσασθαι
 40 ἐν ἐνιαυτῷ. ὅσοι δ' ἂν μὴ γράψων[ται ἢ ἐγδικάσων]τα | ἐν
 τῷ γεγραμμένῳ χρόνῳ δικῶν οὓσων, μηκέτι εἶναι γρά-
 ψασθαι μηδ' [ἐγδικάσασθαι. ἐὰν δέ τι]ς τῶν ὑμετέρων ἢ
 τῶν Λεβεδίων μὴ ἐπιδημῇ ἐν ταῖς προθεσμίαις, ἐξ[έστω τὸν
 ἀποδημοῦντα²⁴ πρ]οσκαλέσασθαι ἀπὸ τοῦ ἀρχείου καὶ ἀπὸ
 τῆς οἰκίας, δηλοῦντα τῷ [ἄρχοντι²⁵ -----] | ἢ ἐναντίον
 κ(λη)τό(ρ)ων²⁶ δύ[ο] ἀξιό[χ]ρεων. — Εἰς δὲ τὸ λοιπὸν καὶ § 8
 διδόναι [καὶ λαμβάνειν δίκας κατὰ νό]μους οὓς ἂν ὑπολαμ-
 βάνοιτε ἴσους ἀμφοτέροις εἶναι. (ἀ)[ποδείξει δὲ ἑκατέρους²⁷] ||
 45 νομογράφους τρεῖς μὴ νεωτέρους ἐτῶν τεσσαράκοντα [ὄντας
 ἀνεριθεύ[τους]²⁸. οἱ δὲ αἰρεθέντες ὁμοσάντων γράφειν νόμους
 οὓς ἂν νομίσωσιν βελ[τί]στους εἶναι καὶ συνοίσειν τῇ
 πόλει. ὅταν δὲ ὁμόσωσιν, [γραψάντων οὓς ἂν ἡγήσ[ω]νται
 ἴσους ἀμφοτέροις ἔσσεσθαι καὶ ἐνεγκάντων ἐντό[ρος] ἐξαμήνου·
 εἶναι δὲ | κ]αὶ ἄλλῳ τῷ βουλομένῳ γράψαντι νόμον ἐσφέ-
 50 ρειν· τῶν δὲ [εἰσενεχθέντων ὅσα] || μὲν ἂν ἐξ ὁμολογουμένῳ
 ὁ δῆμος ἐπικυρώσῃ, χρᾶσθαι τού[τοις, ὅσα δὲ ἀντιλεγό]-

21 Etsi in universum Feldmanni sagacitate hoc enuntiatum intricatissi-
 mum expeditum est, tamen ἄπερ manifesto structuram turbat; fortasse post
 hoc pronomem lapicida reliqua enuntiiati relativi verba errore transsiluit.
 22 Recepti quae praebet F., sententiae certe convenientia, etsi non admo-
 dum placet παρελχόμενα εἶναι circumlocutio. 23 Suppl. F. Versus 37
 sine ΑΡΟΑ traditur. 24 Suppl. F. 25 Supplevi. δικαστῇ Wadd.
 26 ΚΑΚΤΟΚΩΝ. Cum emendavissem [μ]α[ρ]τ[ύ]ρων, F. monuit κλητόρων et
 propius etiam ad tradita accedere et accuratius indicare id testium genus,
 quo hic opus esset. Attico κλητῆρ respondet κλήτωρ in sermone vulgari
 recentiore, cuius exempla ex grammaticis affert F. Bini in unaquaque causa
 etiam Athenis erant. 27 Supplevit F. Sane v. 44 extr. Δ, non Α traditur,
 sed δ[εῖ] ab hulus tituli usu abhorreere monuit F. 28 Sagaciter supplevit
 F. coll. C. I. G. 2674, 45. Lebas Inscr. III, 407. 408. I. G. Ant. 384 b, 24.
 Pretio corrumpi ἐριθεύεσθαι esse ex Arist. Polit. V, 3 p. 1303 a 16 et Suida
 s. v. apparere.

μενα ἦι, ἀναπεμφθῆναι πρὸς ἡμᾶς, ὅπως ἡ αὐτοὶ ἐπικρί-
νωμεν [ἢ πόλιν ἀποδείξω|μεν τὴν ἐπικρινοῦσαν· ἀναπέμψαι
δὲ καὶ τοὺς συνομολογηθέν[τας νόμους, καὶ δια|σαφεῖν τοὺς
τε ὑπὸ τῶν νομογράφων εἰσενεχθέντας καὶ τοὺς [ὑπ' ἄλλων
γραφέντας, | ὅπω]ς, ἐάν τινες φαίνωνται μὴ τὰ βέλτιστα
55 νομογραφοῦντες, ἀλλ' [ἀνεπιτήδεια, αὐτοῖς] || ἐπιτιμῶμεν καὶ
ζημιῶμεν· ταῦτα δὲ συντελέσαι ἐν ἐνιαυτῷ. [ἕως δ' ἂν οἱ
σύμπαν|τε]ς νόμοι συντελεσθῶσιν, οἱ μὲν παρ' ὁμῶν ὦιοντο
δεῖν τοῖς παρ' ὁμῖν [νόμοις χρᾶσθαι, οἱ δὲ παρὰ | τ]ῶν
Λεβεδίων ἡξίουσιν ἐξ ἑτέρας τινὸς πόλεως μεταπεμφαμένους
[χρᾶσθαι· ἐπεὶ²⁹ δὲ δικαί|]ότερον ὑπολαμβάνομεν εἶναι ἐξ ἄλ-
λης πόλεως μεταπέμψασθ[αι νόμους, κελεύσαντες μὲν ἄμ|]φο-
τέρους λέγειν ἐκ ποίας πόλεως βούλονται χρᾶσθαι νόμοις,
60 συνο[μολογησάντων δὲ || ἄ]μφοτέρων ὥστε τοῖς Κώϊων νόμοις
χρῆσθαι, ἐπικεκρίκαμεν, τοὺς [δὲ Κώϊους παρεκαλέσα|μ]εν³⁰
πρὸς τοὺς νόμους ὅπως δῶσιν ὁμῖν ἐγγράφασθαι³¹. οἰόμεθα
δὲ [δεῖν ἀποδείχθ|]ναι³² τρεῖς ἄνδρας εὐθὺς δταν [ἡ] ἀπό-
κ[ρι]σις ἀναγνωσθῇ, καὶ ἀποστ[αλῆναι³² ἐς Κῶν ἐν ἡμέ-
ρα]ις τρισὶν ἐκγράφασθαι τοὺς νόμους, τοὺς δὲ ἀποσταλέντας
ἐ[π]α[νενεχεῖν τοὺς νό]μους ἐσφραγισμένους τῇ Κώϊων
65 σφραγίδι ἐν ἡμέραις τρι[άκοντα· ἐπανενεχθέν|τω]ν δὲ τῶν³³
νόμων ἀποδείξει τάρχεϊα³⁴ ὁμᾶς τε καὶ τοὺς Λεβε[δίου]ς ἐν
ἡμέραις | δέκα. — Ὅσοι δὲ κεχορηγήκασιν ἡ τετριηραρχή- § 9
κασιν ἡ ἄλλην [λητουργίαν παρ' ἑκα]τέροις λελητουργήκα-
σιν, τούτους οἰόμεθα δεῖν μηκέτι τῇ [αὐτῇ λητουργίαι
ἐνέχεσθαι³⁵. ἡξί|ο]υν δὲ οἱ παρὰ τῶν Λεβεδίων καὶ χρόνον
τινὰ αὐτοὺς ἀφεθῆναι [τῶν λητουργιῶν, ἐν ᾧ] | συνοικί-

29 Huius enuntiationis conformationem commodius instituit F., quam W. et nos feceramus. 30 Supplevi probante F. ἐπικεκρίκαμεν τοὺς [Κώϊους]· ἐν πρὸς τοὺς νόμους. W. Sed ἐπικεκρίκαμεν absolute dicitur 'id (nempe ut a Cois peterentur leges) comprobavimus'. 31 ἐ[κ]γράφασθαι F. Sed non est cur emendemus, dummodo hic prius γ non nasalem, sed mediam assimilatione ortam interpretemur, perinde ac modo ἔχγονοι modo ἔγγονοι in titulis legitur. 32 Pro infinitivis activi [ἀποδεικνύναι et ἀποστ[εῖλαι] recte passivos reposuit F. 33 Supplevi. λαβόντας δὲ | τῶ]νδε τῶν νόμων W., in quibus et pronomen δεικτικὸν displicet et genetivi usus cum sermonis legibus pugnat. 34 I. e. magistratus creandi sunt. Cf. 214, 45. 35 Cf. n. 426, 34 sqq.: μὴ ἔστω δὲ ἐπάναγκες λειτουργεῖν τοὺς Μεδεωνίους ἐν Στίρι τὰς ἀρχάς, ὅσοι γεγέννηται ἐν Μεδεῶνι ἀρχόντες, ξενοδίκαι, πρακτῆρες, δαιμουργοὶ, ἱερεῖς, ἱερδᾶρχαι κτλ.

ζονται· ἡμεῖς δὲ οἰόμεθα δεῖν, ἃ μὲν ὑμεῖς πάντες μέ[νητε
 70 ἐν τῇ παλ]||αιᾷ, ἀτελεῖς εἶναι τοὺς Λεβεδίους τῶν λητουρ-
 γιῶν ἔτη τρία· ἐ[ὰν δὲ τινες ὑμῶν] | μετοικιζῶνται εἰς τὴν
 χερσονήσον³⁶, καὶ τούτους ἀτελεῖς εἶναι τὸν [αὐτὸν χρόνον,
 ὅσοι | δ' ἂν τὰ] οἰκία³⁷. μὴ μεθαιρῶνται³⁸, τούτους λη-
 τουργεῖν. — Ἐφασαν δὲ οἱ παρὰ τῶν Λ[εβεδίων δεῖν ἐς § 10
 σ[ί]του παράθεσιν³⁹ ἐξαιρεῖσθαι ἀπὸ τῶν προσόδων χρυσοῦς
 τετρακοσίους καὶ χιλίους⁴⁰, | ὥστε τὸ μ βουλόμενον λα-
 βόντα τὸ χρυσίον τοῦτο εἰς ὑποθήκην [εἰσάγειν σίτον εἰς ||
 75 τῇ] μ πόλιν καὶ πω[λ]εῖν τὸν ἐνιαυτὸν ὅπταν βούληται, ὅταν
 δὲ ὁ ἐ[νιαυτὸς τελευτήσῃ]⁴¹, ἀπ[ο]δοῖσθαι τὸ χρυσίον τῇ
 πόλει αὐτὸ καὶ τοὺς τόκους ἐφ' οἷς ἂν λάβῃ⁴². ὧν ἀξιούν-
 των ἄλλως τε συν[τάξαι]⁴³ ἡμᾶς καὶ νῦν τοῦτο γίνεσθαι,
 ὅπως ὑπάρχῃ σ[ί]του πλῆθος ἱκανὸν ἐν τῇ πόλ[ι]ει — οὐ
 γὰρ ποεῖν ὑμᾶς ἱκανόν — ὥιοντο δεῖν καὶ οἱ παρ' ὑ[μῶν]
 ταῦτ' γενέσθαι, ἡξίου δὲ | καὶ τὸ χρυσίον πλεῖον συν-
 80 ταχθῆναι, ἐπειδὴ ὁ συνοικ[ισμὸς] συντελεῖται καὶ πλεόν[|]ς⁴⁴
 γίνεσθε εἰς ταῦτ' ἐλθ[ό]ντες· ἡμεῖς δὲ πρότερον μὲν οὐ[κ]

36 Hicksius magnam paeneinsulam intellegit, quae Erythraeorum oppi-
 dum habebat; nam isthmi qui eam continenti adiungeret meridionalem par-
 tem Teios tenuisse (Strabo XIV, 4, 34 p. 644 Cas.). At locum in proxima
 oppidi vicinia potius designari vidit F. Namque Tei veteris reliquiae ipsae
 ex parte in paeneinsula parva sitae sunt, sed eas posterioris aetatis esse
 monuit F., qua iam effectum erat quod hic Antigonus Teiis proposuit.
 37 Qui sedem non mutabunt. Tenui quae in proœdosi posueram nisi quod
 pro composito [ἐπι]οικία, culus vim huc non quadrare iure monuit F., simplex
 reposui. 38 Qui domicilium non mutabunt. μεθαιρεῖσθαι fere idem quod
 μεταβάλλειν, ἀλλάττειν; Medium nusquam praeterea legi, activum apud unum
 Homerum θ, 376 adnotavit F., sed propterea non putaverim de lectionis
 fide dubitandum. 39 De horreis Tei instituendis recte haec interpretatur
 H. provocans ad Polybii II, 45, 8: τὰς εἰς τοὺς ἰδίους βίους καὶ τὰς εἰς τὰ στρατό-
 πεδα παραθέσεις. III, 47, 44: πολλὰ τῶν χρησίμων μετὰ ταῦτα κατεργάσατο διὰ
 τῆς τῶν χορηγιῶν παραθέσεως. 40 Wadd. hic τετρακισχιλίους καὶ διςχιλίους,
 v. 94 χιλίους supplevit. At F. vidit utrobique eundem fuisse numerum;
 nempe regem cum Teii nimium postulare viderentur (v. 79), Lebediis potius
 astipulatum esse. 44 Supplevi. τελεσθῇ W. 42 Sic scribere malui,
 quam δοκῇ cum W. Nam populo licere usurae stipulari quantum vellet,
 vix opus erat definite dici; et si dicendum erat, supra, ubi de pecunia
 mutua danda, non hic, ubi de reddenda dicitur, id scribi oportuit. 43 Hic
 quoque (v. 76—80) multo commodiorem quam antea fuerat enuntiati for-
 mam et structuram recuperavit F. 44 Supplevi. πάντες W. Sane ne
 illud quidem plane recte dicitur, sed hoc sensu cassum est.

ἐβουλόμεθα μηδεμιᾷ πόλῃ διδόναι τὰ σιτηγῆσια μηδὲ
 αὐτοῦ γίνεσθαι παράθε[σιν, οὐκ ἐώντες⁴⁵ τὰς | πόλεις εἰς
 ταῦτα ἀναλίσκειν χρήματα συχνὰ οὐκ ἀναγκαῖα [όντα, ἐβου-
 λόμεθα δὲ⁴⁶ | οὐδὲ νῦν ποεῖν τοῦτο, πλησίον οὐσης τῆς
 φορολογουμέ[νης χώρας⁴⁷, ὥστε ἐὰν χρεῖα⁴⁸ | γίνηται αὐτοῦ,
 εὐχερῶς⁴⁹ οἰόμεθα εἶναι μεταπέμπεσθαι ἐκ [ταύτης ὁπό-
 85 σ[σ]ον⁵⁰ ἂν τις βούληται· ἐσπουδάζομεν δὲ ὑπὲρ τούτων ταῖς
 [πόλεσιν βουλόμενοι⁵¹ συν[ε]νεγκεῖν, ἐπεὶ ὅτι γε ἰδεῖν ἐκ
 τοῦ πράγματος οὐδὲν γί[ν]εται ἡμῖν, γινώσκετε | ὅμεις καὶ
 οἱ ἄλλοι πάντες· ἀλλὰ συντάσσομεν ταῦτα θε[ω]ροῦντες ὅπως
 ὦν ὅφ[ε]ιλουσιν αἱ πόλεις ἐλευθεραὶ γένωνται. νομίζον[τες
 γὰρ⁵² ὅμᾶς τό γε ἐφ' ἡμῖν⁵³] | εἶναι τὰλλα ἐλευθέρους καὶ
 90 αὐτονόμους πεποιημέν[αι, ἐφροντίζομεν ὅπως⁵⁴ τούτ[ω]ν ἐπι-
 μέλειάν τινα ποιώμεθα, ἵνα ἀποδοθῇ⁵⁵ τὴν ταχίστην.
 ἐπεὶ δὲ συμφέροντα φαί[ν]εται⁵⁶ τὰ περὶ τὴν παράθεσιν

45 Supplevit F. νομίζοντες proëd. πρὶν αὐτάς W. In his et sequentibus restituendis paullo longius recedendum mihi videbatur a Waddingtoni exemplo, et sententiarum ordinem enuntiatorumque conformationem me recte intellexisse confido; unumquodque verbum praestare sane nolo. Sic procedit oratio: Primum (v. 80—87 οἱ ἄλλοι πάντες) Antigonus exponit, cur neque ante tale quid admiserit neque nunc ipse quidem id fieri necesse iudicaverit. Deinde (v. 87 sqq.) docet, cur tamen civitatum precibus morem gerat. Sic enim illa ἀλλὰ συντάσσομεν ταῦτα accipienda sunt: 'Sed tamen haec, quae vos ut iubeam a me petitis, iubeo'. In summa rei mecum facit F. 46 Supplevi. [εἰς τὸν φόρον, καὶ θέλομεν W. 47 Supplevi. νεώς W. At ut de aliis difficultatibus taceam, tributum colligere φορολογεῖν est, non φορολογεῖσθαι. Hoc passive usurpatur de eis, a quibus pensiones exiguntur. Mihi Antigonus hic explicare videtur, cur magnas frumenti copias Tei coacervare necesse non ducat: nempe terram suam, ubi ex decimis agricolarum frumentum multum in horrea regia collatum sit, haud procul esse, ut Teli quantum velint inde emere possint. 48 Supplevi. ἵνα δὲ πλῆθος W. 49 Hoc adverbium cum antecedentibus coniungit W. 50 Suppl. F. [τῆς ἡμετέρας, ὅσ[σ]ον nos in proëdosi. σίτ[σ]ον W. 51 Supplevi. ὅτι πλείστον W. Quod civitates frumentum coacervare prohibuerit eaque re coëgerit, si eo indigerent, ex horreis regiis emere, id se non sui lucri causa fecisse, sed ipsarum civitatum commodi, rex proficitur. Vides ex hac excusatione, quale hominum de eo iudicium fuerit. 52 Sic F., cum ego οὖν scripsissem. 'Quamquam enim in ceteris rebus quam maximam libertatem Graecis dare constitui, tamen hoc curare debeo, ut aere alieno, quod contraxerunt, liberentur'. 53 Supplevi. νομίζον[τες οὖν βέλτιον] εἶναι W. 54 Supplevi. πεποιημέν[αι. ἡμεῖς δὲ περὶ τούτ[ω]ν W. 55 Sc. δ' ὀφείλουσιν αἱ πόλεις (v. 87. 88). 56 τὴν ταχίστην δ' εἰς ὑποθήκην λαμβά[ν]εται, τὰ περὶ W.

τοῦ σίτου, ὥστε μὴθὲν δια[λιπεῖν ὁ δίκαιον μὲν, τῷ] | δὲ
 δῆμῳ συμφέρον ἐστίν, οἴομεθα δεῖν γίνεσθαι τὰς παραθέ-
 σεις τοῦ σ[ι]του, ὥσπερ οἱ πρέσβεις τῶν Λεβεδίων ἔλεγον,
 ὑπολαμ[βάνοντες χρυσ[ο]ν δίδοσθαι εἰς ὑποθήκην τὸ πᾶν
 χρυσοῦς χιλίους καὶ τετρακοσίους⁵⁷. — Τῶν δὲ σίτων⁵⁸ || § 11

7

- 95 καὶ εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν πάντων ἀποδειχθῆνα[ι ἐν τῇ
 στοᾷ τῆς ἀγο]ρᾶς, ὅπως ἐάν τισι μὴ λυσιτελῇ κατάγουσιν
 εἰς τὴν ἀ[γορὰν ἀπὸ ταύτης ποιεῖσ]θαι τὴν ἐξαγωγὴν, ἐξου-
 σία ἦι θεῖσιν τὰ τέλη ἐπὶ τῶν [ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀποδει]χθέν-
 των ἐξάγειν. ὅσαι δ' ἂν κῶμαι ἢ ἐπαύλια ὥσιν ἔξ[ω τῆς
 πόλεως | ὑμ]ῶν⁵⁹, νομίζομεν δεῖν προσαφορισθῆναι ἐκάστωι
 100 ἐγγρ[άφαι μὲν ὁπόσους ἂν⁶⁰ καρπ]οῦς ἐξάγειν βούληται ἀπὸ
 τῆς ἀγροικίας, ἐπαγγείλαν[τα δὲ τῷ ἀγορανόμῳ⁶¹ καὶ τὰ |
 τέλη διορθωσάμενον ἐξάγειν. — Ἡξίουσαν δὲ οἱ παρ' ὑμῶν § 12
 [καὶ οἱ παρὰ τῶν Λεβε]δίων καὶ ἄνδρας ἀποδειχθῆναι παρ'
 ἐκατέρων τρεῖς, οὔτιν[ες εἴ τινα ἔτι παραλέλειπ]ται⁶² τῶν
 συμφερόντων εἰς τὸν συνοικισμὸν γράψουσιν. [ἡμῖν οὖν
 συμφερόντως δο]κε[ι⁶³ ἔχειν ἀποδειχθῆναι τοὺς ἄνδρας ἐν
 105 ἡμέραις τριάκοντ[α ἀφ' ἧς ἂν ἡ ἀπόκρισ]ις ἀναγνωσθῇ.
 τοὺς δὲ αἰρεθέντας γράψαι τὰ παραλελειμμένα ὑφ' ἡμῶν.] |
 τῶν δὲ γραφέντων τοὺς μὲν ὑπ' ἀμφοτέρων συνομ[ολογη-
 θέντας κυρίους εἶν]αι, τὰ δὲ ἀντιλεγόμενα ἀναπεμφθῆναι
 ἐφ' ἡμᾶς ἐν ἄλλῃ διμ[ηνίαι, ὅπως ἀμφοτέρων ἀ]κούσαντες
 ἐπικρίνωμεν καθ' ἂν ὑπολαμβάνωμεν ἀμφο[τέροις συμ-
 φέρειν.]⁶⁴

[Βασ]ιλεὺς Ἀντίγονος Τητῶν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ § 13

- 140 χαίρειν· ἡμεῖς τὸ [πρότερον σκοποῦντες] || δπου τάχιστ' ἂν
 συντελεσθεῖη ὁ συνοικισμός, οὐκ ἐπωρῶμεν τὰ [ἀναγκαῖα
 ὑμῖν | χ]ρήματα πόθεν πορισθῇ, τοῦ ἔχειν Λεβεδίο[ις τὰς
 τιμὰς τῶν οἰ]κιῶν τάχιστα ἀποδοῦ[ναι⁶⁵, διὰ τὸ τὰ ἐκ τῶν
 προσόδων γινόμενα κατὰ χρόνους προσπορεύ[εσθαι ὑμῖν

57 Cf. not. 40. 58 Supplevit F. 59 Supplevit F. τῶν τῆς πόλεως
 ὅρων W. 60 Suppl. F. πόλους W. 64 Supplevit F. τελώνη(?) W.
 62 Supplevit F. γενομένοι ἐξετα]ταὶ W. 63 Supplevi, nisi quod pro
 ἀναγκαιῶς meo F. substituit συμφερόντως. γράψουσιν [ὅς ἂν δοκῇ· νομίζομεν |
 καὶ ἔχειν W. Sed in his cum καὶ vocis transpositio vehementer offendit,
 tum ἔχειν quid sibi velit non perspicio. 64 Supplevi. βέλτιστα W.
 65 Inde ab hoc loco usque ad v. 149 pleraque a Feldmanno demum acute et
 feliciter expedita sunt, ut inutile videatur priores conatus singillatim recensere.

μακροτέρους· δεξάμε[ν]οι δὲ τοὺς τε παρ' ὑμῶν καὶ τοὺς
 παρὰ τῶν Λεβεδίων διαπυνθανόμε[νοι αὐτῶν εἴ τινα ἔχουσιν
 ὅ]μιν πόρον εἰσηγεῖσθαι, οἷ φ]αμένων δὲ ἔχειν ἔξω τῶν
 115 περὶ τὰ τέλη, ἐπισ[χοπούμενοι τὰ δεδομένα] || αὐτοῖς εὐρί-
 σχομεν αἰετ μ[όν]ον [πρ]οεισενεγκεῖν ὑμῶν τοὺς εὐπορωτά-
 [τους· ἡμῖν οὖν οὕτως δοκ]εῖ ἔχειν, τοὺς μὲν γε εὐποροῦντας
 εἶναι ἐξαχούσιους, προεισενεγκεῖν [δὲ τούτους οἰόμεθα δεῖν] |
 κατὰ τὰς οὐσίας, ὥστε γενέσθαι τὸ τέταρτον μέρος τῶν
 τιμῶν τάχιστ[α τοῖς Λεβεδίοις,] | τὴν δὲ κομιδὴν γενέσθαι
 τοῖς προεμπορίσασιν πρώτοις ἐκ τῶν προσόδω[ν. — Τῶν § 14
 δὲ τιμῶν ἔτους | δ]ιεστῶτος πασῶν συντασσομένων, τοὺς
 120 μὲν ἄξοντας τοὺς τιμήσοντα[ς τὰς οἰκίας καὶ τοὺς ἐκ]||γρα-
 φομένους τοὺς νόμους ἐκ Κῶ αἰρεθῆναι εὐθύς, ὅταν ἡ
 ἀποψήφισις γένηται, καὶ ἀποστ||αλῆναι ἐν ἡμέραις πέντε
 ἀφ' ἧς ἂν αἰρεθῶσι[ν, καὶ] τοὺς μὲν ἐπὶ τοὺς νόμο[υς ἀπο-
 σταλέντας κομισ]αμένους ἐκ Κῶ ἀνενεγκεῖν ἐν ταῖς ἡμέραις
 αἷς γεγράφαμεν ἐν τῇ ἀπο[κρίσει· τοὺς δὲ ἐπὶ τοὺς τι]||μη-
 τὰς ἀποσταλέντας ἄγειν τοὺς τιμητὰς ὡς ἂν ἐνδέχῃται
 τάχιστα. Ο[ἰόμεθα δὲ δεῖν . . .]||ω ἐξαριθμηθῆναι τὰς παρ'
 ὑμῖν οἰκίας ἃς δεῖ δοῦναι τοῖς Λεβεδίοις εἰς π[αροικίαν ἐν
 125 ἡμέραις] || δεκαπέντε ἀφ' ἧς ἂν ἡ ἀπόκρισις ἀναγνωσθῇ,
 τοὺς δὲ ἐξαριθμησοντ[ας τὰς οἰκίας καὶ δώσ]οντας τοῖς
 παροικιζομένοις αἰρεθῆναι ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ παρ'
 ἐκάστ[της φυλῆς].

178 In monasterio quodam montis Atho, quo delatus est lapis
 ex metochio monasterii eiusdem sito in solo Potidaeae antiquae.
 Edd. Duchesne et Bayet, Mission au mont Athos (Archives des
 missions scient. et litt. Ser. III. Tom. III) n. 413 p. 266 (Syll.¹ 427.
 Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 242 n. 324).

Ἐφ' ἱερέως Κυδία¹· Βασιλε|ὺς Μακεδόνων Κάσσαν|δρο² δί-
 5 δωσι Περδίκκαι | Κοίνου³ τὸν ἀγρόν τὸν || ἐν τῇ Σιναίᾳ⁴ καὶ

Litterae volgares. 4 Si hic, ut quidem videtur, Cassandreae urbis
 sacerdos est, sacerdotium Cassandri regis, qui urbem condiderat, intellegendum
 est. Certe postea in eadem civitate Lysimachi regis sacerdotem epo-
 nymum fuisse videmus ex n. 496, 4. 2 Regio nomine usus est 306—297
 a. Chr. 3 Coenus Polemocratis f. (patris nomen et hic habes v. 7 et apud

τὸν ἐπὶ Τραπεζοῦντι οὖς ἐκκληροῦχησεν Πολεμοκράτης ὁ πάπ-
 10 πος αὐτοῦ | καὶ δν ὁ πατὴρ ἐπὶ Φιλίππου⁵, καὶ θάπερ καὶ Φί-
 λιππος ἔδωκεν ἐμ πατρικοῖς⁶ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις, κυριοῖς
 15 οὔσι κεκτῆσθαι καὶ | ἀλλάσσεσθαι καὶ ἀποδόσθαι, καὶ τὸν ἐ-
 Σ|παρτώλῳ⁷ δμ παρὰ Πτολεμαίου⁸ ἔλαβεν | ἐν ἀργυρίῳ, δι-
 20 δωσι καὶ | τοῦτον ἐμ πατρικοῖς || καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, | κυριοῖς
 οὔσι κεκτῆσθαι καὶ ἀλλάσσεσθαι | καὶ ἀποδόσθαι, καθά|περ καὶ
 25 Ἀλέξανδρος || ἔδωκεν Πτολεμαίῳ⁹ τῷ πατρὶ τῷ Πτολε|μαίου·
 30 δίδωσι δὲ καὶ ἀτέλειαν αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ εἰσάγον|τι καὶ
 ἐξάγοντι τῶν | ἐπὶ κτήσιν¹⁰.

Arrianum I, 14, 2. 24, 4. 29, 4. III, 14, 9. V, 8, 4. 27, 4) inter fidelissimos fortissimosque Alexandri duces erat; decessit morbo in India Ol. 143, 3. 326/5 a. Chr. (Arrian. VI, 2, 4. Curtius IX, 3, 20). 4 Σίνος urbs in laterculis

tributorum Thracicorum invenitur (cf. C. I. Att. I, 226 sqq.). Eandem esse quae apud Herodotum VII, 123 Σίνδος, apud Stephanum Byz. s. v. Σίνθος scriberetur, sitam in intimo sinus Thermaici recessu, monuit Boeckh Staatsh. der Ath. II p. 728.

5 Haec temporis definitio, ut verborum collocatio docet, ad eum modo agrum spectat qui Coeno Perdiccae patri assignatus erat, sine dubio post Olynthum captam urbesque Chalcidensium deletas (Ol. 108, 4. 348/7 a. Chr.). 6 I. e. eodem iure ac si a patre hereditate accepisset. Cf. titulum Pharsalium ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 127 n. 326, 3 sqq. ἔδουκε] (sc. ἡ πόλις ἡ Φαρσαλίου) γὰρ . . . πλέ|θρα ἐξείχοντα

ἐκείνου εἰβάντα, ἔχειν πατροῦεαν (i. e. πατρῴαν) τὸν πάντα χρόνον. 7 Spartolus sita in Chalcidice, Bottiaeorum (cf. n. 361) caput, quinto quidem a. Chr. saeculo civitas erat (C. I. Att. I, 37. 226 sqq.), postea vero pagus Olynthiorum, siquidem apud Isaeum V, 42 est τῆς Ὀλυνθίας (codd. Ὀλυσίας) ἐν Σπαρτώλῳ. 8 Ptolemaeus Ptolemaei f. (v. 25) Ol. 144, 4 (324/20 a. Chr.) ab Antipatro σωματοφύλαξ regius constitutus est (Arrianus ap. Photium bibl. cod. 92 p. 72a 15 Bk.).

9 Ptolemaei σωματοφύλακος (not. 8) patrem cognominem Droysen Gesch. des Hellenismus II, 4 p. 147 admodum probabiliter coniecit Ptolemaeum Seleuci f. fuisse, qui ipse apud Alexandrum eodem munere functus erat, et Ol. 144, 4 (333 a. Chr.) apud Issum ceciderat (Arrian. I, 24, 4. 29, 4. II, 10, 7). 10 Neque vero τῶν ἐπὶ πράσει. Cf. n. 480, 4 sqq.: ἀ[τέλειαν] εἶναι — ἀπάντων —, ὅσα ἂν εἴ[τε] τὸν ἔθ[νος] οἴκ[ον] ἐξάγωσιν.

179 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3369. Velsen Archaeol. Anz. 1858 p. 230* sqq. Koehler C. I. Att. II 243 (Syll.¹ 128. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 243 n. 143. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 127 n. 118).

- ου |την φ|.....
- 5ας παρ | [..... τ]οὺς πολεμ[μ]ίους,
ἀγαθῇ τύχῃ, δεδ[ό]χθαι τῷ | [δῆμῳ, ἐπαινέσαι μὲν Ὁ]ξύθεμιν
Ἰπ[ποστράτου]¹]ν ἀρετῆς ἐνε[χεν τῆς πρὸς τοὺς β]ασι-
- 10 λεῖς² καὶ τὸ[ν δῆμον τὸν Ἀθηνα]ίων, καὶ στεφανώ[σαι αὐτὸν
χρυσῶ]ι στεφάνῳ κατὰ τ[ὸν νόμον, ὅπως] ἂν ἐφάμιλλο(ν)³ ᾤ
πᾶ[σι συναγωνί]ζεσθαι ἀπροφασίστω[ς τῇ τε τῶν] βασιλέων
- 15 προαιρέσει | [καὶ τῇ τῶ]ν Ἑλλήνων ἐλευθερίαι, τ[ιμωμένων]
ὑπὸ τοῦ δήμου κατ' ἀξίαν | [τῶν ἀπο]δεικνυμένων τὴν εἰς τὰ
πρ[άγματ]α εὐνοίαν, εἶναι Ὁξύθεμιν Ἰ[πποστράτου Ἀθηναῖον]
- 20 αὐτὸν καὶ ἐ[κχ]λόνοους, καὶ εἶναι αὐτῷ γραψάσθ[αι] φυλῆς καὶ
δήμου καὶ φρατρίας ἧς ἂν βούληται κατὰ τὸν νόμον· τοὺς | δὲ
πρυτάνεις τοὺς τὴν εἰσιοῦσαν | πρυτανεῖαν πρυτανεύοντας δοῦν[αι]
- 25 περὶ αὐτοῦ τὴν ψήφον τῷ δήμῳ || εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν.
ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμμα[τέα] τὸν κατὰ πρυ-
τανεῖαν ἐν στήλῃ | λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν [ἀ]χροπόλει· εἰς δὲ
- 30 τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης || δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου ΔΔΔ
δραχμὰς ἐκ τῶν κοινῶν χρημάτων, ὅπως ἂν τετιμημένος ὑπὸ
τοῦ δήμου [π]ράττει καὶ ὑπὲρ τῶν ἱππέων τῶν αἰ[χμαλώτων]⁴
- 35 ὥς ἂν ὑπὲρ πολιτῶν ᾖ || ὑπολαμβάνει συμφέ(ε)ιν αὐτοῖς εἰς
σωτηρίαν.

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 4 De hoc Demetrii Poliorcetae
adulatore cf. Diodor. XXI, 45. Athen. VI p. 253 a. XIII p. 578 b. XIV p. 644 f.
Pater fortasse Hippostratus is fuit, quem Ol. 146, 4 (346/5 a. Chr.) in Media
sub Antigono exercitui praefuisse narrat Diodorus XIX, 46, 5 (cf. 189²).
2 Antigonum et Demetrium. Hinc apparet inter annos 306 et 304 a. Chr. titu-
lum incisum esse. 3 ΕΦΑΜΙΛΛΟΞ. Emendavit Kirchhoff apud Koehlerum.
4 Ex horum mentione haud improbabilius Velsenus collegit, brevi post
urbem a Demetrio captam haec decreta esse.

180 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Edd.
Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3484. Ex suo Velsenique apographo Koehler
C. I. Att. II 249 (Syll.¹ 429. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr.
p. 247 n. 147).

[Ἐπὶ] Κοροΐβου ἄρχ[οντος]¹, ἐπὶ τῆς|.ς πρυ-
τανείας·

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν. 4 Ol. 148, 3 (306/5 a. Chr.).
2 Versuum 7—9. 12. 13 supplementa mea sunt. De bello Lamiensi hic dici

Διότιμος Διοπεΐθους Εὐωνυμεὺς εἶπε· ἐπειδὴ Τι||μοσθένης πρό-
 5 ξενος ὦ[ν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων δι||ατελεῖ φίλος ὦν καὶ
 εὔνους τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναί|ων, καὶ πρότερόν τε ἐ[ν τῷ πο-
 λέμῳ δν πεπολέμηκε]ν ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων [πρὸς² Ἀντίπατρον
 ὑπὲρ τῆς ἐλ||ευθερίας τῶν [Ε]λλή|νων πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς πόλε-
 10 ως σ||ύνεδρος ἐπὶ τ[ὸ σ]τρα[τόπεδον τὸ Ἀθηναίων καὶ τῶν] || συν-
 μάχων ἡγωνίζετ[ο καὶ λέγων κα|ῖ] πράττων [τ]ὰ
 σ[υ]νφέ|ροντα τῷ τε δήμῳ τῷ Ἀθηναί|ων καὶ Καρ[υ]στ[ί]οις·
 [διατέλεσεν δὲ καὶ πρὸς τὸν δῆ||μον τὸν Ἀθ[ηναί]ων φιλοτιμού-
 μενος] | καὶ τῆς οὐ[σία]ς τὴν π[λειστέ]ν
 15]||ῆναι αὐτὴν [πᾶ]σιν ὑπ[.....]
 Μ||ακεδονικά ντ..... | ἀπέστη τῆς
 [οὐσ]ίας χ[αί] τ[ὸν] δῆμον τὸν Ἀθη-
 ναίω[ν] τοῖς ἀφικνο|υμένοις εἰς Κάρυστο[ν]
 20 ἐν τῷ χ||οινῷ τῷ Καρυστίων [λέγων καὶ πράτ-
 των τὰ συμφέ|ροντα τῇ τε αὐτοῦ π(ρ)α[τρίδι καὶ τῷ δήμῳ
 τῷ Ἀθ|ηναίων· καὶ ἐπιστρατεύ|σαντος Κασσάνδρου ἐπὶ τ]ῇ
 Ἀττικῇ³ ἐβοήθησεν τῷ δήμῳ ἐθε||λοντής· ἀγα-
 25 θε[τ]ὶ τύχηι, δεδ[όχθαι τῷ δήμῳ, ἐπαινέ||σαι Τιμοσθένην <τὴν>
 Δημοφά|νου ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ε||ύνοίας ἣν ἔχω[ν διατ]ελεῖ π[ερὶ
 τὸν δῆμον τὸν Ἀθην|αίων, καὶ στε[φανῶσαι] αὐτ[ὸν] χρυσῷ στε-
 φάνῳ ἀπὸ | Χ δ|ραχμῶ[ν]] μ-----

iam Koehlerus monuerat. Ei enim bello ex Euboeae incolis soli Carystii interfuerunt (Diodor. XVIII, 14, 2). 3 'Iam Ol. 148, 3 (306/5 a. Chr.) Cassandrum denuo Athenas adgressum esse ex hoc titulo primum comperimus' Koehler.

181 Lapis admodum detritus, ab omnibus partibus praeter dextram fractus, inventus in arce Athenarum. Ed. Koehler C. I. Att. II 737, et plenius Mitth. des arch. Inst. in Athen V (1880) p. 268 sqq. (Syll.¹ 430. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 466 n. 582).

[-----; Προ|βα(λ)ισιο[ς]¹, Ε[ὐ]π[ό]λε[μο]ς Ἔρ[μ]ειος, --|-----
 --,] Ξενοφίλος Ἀλ[ω]πεχ[ῆ]θεν, Θεο[-----|-----, -----] Κον-
 θυλῆθεν· ἐπιστά[της] π[ρ]υτ[ά]ν[ων]² ---|-----]ίδου Ἀμφιτ[ρ]ο-

Litterae volgares praeter + (φτ). Continet tabula laterculum pecuniarum acceptarum et expensarum a quaestoribus Minervae. 4 ΒΑΑΙΞΙΟ. 3 De eo epistata, quem prytanes cotidie ex suo numero sorte constituissent, hoc

5 πῆθεν. δ[ημοσί]οι· Ἀγαθ----||---, -----ρος. Ἐπὶ Κοροί-
 βου ἄ[ρχοντ]ος³ ἐπὶ τῆς [Οἰ|νεῖδο]ς⁴ δεκάτης πρυτανείας,
 ἐν|ἀ[τ]ε[ι φ]([θ])|νοντος⁵, [ταμ|αις τῶν τῆς θεοῦ χρήματα τάδε
 [τ]αρέδ[ω]κεν⁶ [τ]ὰ παρ' Ἀντιγ[ό]νου⁷, | δ' ἐκόμισε[ν] [Ξ]ενοκλῆς
 [Σφ]ήτ[ι]ος⁸, Κλε. . ἐ(ν)[ης]⁹ Π[εργασ|ῆθ]ε[ν]¹⁰, Χιω[ν]δης Θρι[ά]-
 10 σ[ι]ος, [ἀργυ]ρίου Ἀ[λεξ]αν[δ]ρ[ε]ίου || [δοκ]ιμασ[τ]ὰ τά[λ]α ντα
 [ἱ]α[ν]τα καὶ χρ[υ]σοῦς Μ[Α]XXX· σύ[μ]παν | κεφά[λ]αιον τά-
 λαντα [ἱ]α[ν]τα [ἱ]α[ν]τα.] τούτων δεδ[ω]χ[α]σι [ταμ]αι | [τῶν τῆς
 θ]εοῦ ἐπὶ Κοροίβου ἄ[ρχοντ]ος ἐπὶ τῆς Ἀκαμα[ν]τίδος [ἐν|δεκάτ]ης

accipi posse negavit Koe., quia manifesto ex alia tribu ac prytanes fuisset: Amphitropenses Antiochidis esse, quae illo anno duodecimum locum tenuisset (v. 21. 27), cum hic epistata ante decimam prytaniam (v. 7) munere functus esset. At cum illo anno iam fuisse constet Antigonida et Demetriada, quarum pagos maxima ex parte adhuc ignoramus, minime audax est coniectura, Amphitropenses in alterutram ex his translatos esse, eiusque tribus prytaniam fuisse qua proxime ante Oeneidem tales pensiones factae essent (Demetrias eo anno septima fuit, cf. C. I. Att. II 246, 2). Quod vero K. v. 18 Acamantidis prytania Acharnensem, qui pagus Oeneidis tribus sit, epistatae prytanum munere fungi dicit, item falli mihi videtur. Etenim ita adornata est haec tabula, ut singula rationum nomina ab archontis definitione incipiant et inter se spatii scriptura vacuis distineantur. Quorum neutrum v. 12 factum esse ipse Koehlerus monuit; quare ibi non novum nomen incipere, sed quasi per parenthesin statim addi quid pecuniis illis decima prytania acceptis factum sit, apparet. Itaque epistatae, servorum publicorum, quaestoris nomina v. 18—20 subiuncta non ad undecimam Acamantidis, sed ad decimam Oeneidis prytaniam spectant, neque ulla causa est, cur ἐπιστάτην τῶν πρυτάνεων tum alium fuisse statuamus atque eum qui et ante et post (C. I. Att. III 844, 3. 1047, 15. 1051, 22. 1053, 4. 1055, 13. 1058, 17) eo nomine usus est. Ac sane mirum esset, si huius tituli aetate, cum ut ipse Koehlerus putat etiamtum duo epistatae essent, is potissimum ex his ἐπιστάτης τῶν πρυτάνεων vocatus esset, qui non ex prytanum numero fuisset. 3 Ol. 148, 3 (306/5 a. Chr.). 4 Nomen tribus supplevit Koehler ex C. I. Att. II 247, 3. 248, 3. 5 Ol. ... 70Ξ. Mensis est Munychion. 6 Subiectum est Κλεο... ἐνης Περγασῆθεν, Χιωνίδης Θριάσιος. Hi a Xenocle qui Athenas detulerat pecuniam acceperant. K. 7 Etsi una modo littera exstat, iure supplementum certum iudicavit Koehler. Antigonum hucusque sciebamus nuntio de Athenis in libertatem vindicatis accepto centum quingenta milia medimnorum frumenti et materiam ad naves centum construendas Atheniensibus donasse (Diodor. XX, 46, 4. Plut. Dem. 10). Nunc videmus, anno insequente, cum Cassander urbem aggrediretur (n. 180, 22), illum Athenienses pecunia iuvisse. K. 8 Cf. n. 232, 56. 647, 10. 709, 2 cum notis meis. 9 ΚΛΕ ΕΙΙ. Supplevi et emendavi. Κλεογῆνης aut Κλε- γῆνης aut Κλεομῆνης fuit. 10 Supplevi.

πρυτανείας, ἐβδό[μῃ] φ[θι]ν[ο]ντος¹¹ χρήματα ἐδόθη | Πολυ|κλε-
 15 τωι [Ἄ]θηναίωι, [Ἡ]ρα|κλ[ε]ί[τω]ι Ἐρυθ[ρ]αίωι [καί] τ[οῖς] || στρα-
 τηγῶις ἀργυρίου Ἀλ[ε]ξ[ανδ]ρ[ε]ίου τάλαντα **††††** [--- | κατὰ
 ψή]φ[ισ]μα βουλ[ῆς, δ] ἔ[γ]ραψεν [Σ]α[υ]ρ[ο]ί[ας]¹² [Α]ἰ[κ]ωνεύς [---|
 --]ν[ή]σων Τεω¹³. . . . ἡς [Σ]φ[η]τ[ι]τος .χ.αι. . . . ι--- | [ἐ]πιστ[ι]ά-
 της π[ρ]οτάνεω[ν].¹⁴ Ἐπικρά[τ]ης Ἱππο[κ]λέους Ἀχα[ρ]νεύς. δη-
 20 μόσιοι· Ζωπυρ[ι]ω[ν, Λ]έω[ν. τα]μί[ας]· Μενεκλ[ῆ]ς. || [. . .] α φέρει¹⁵
 Σκύλαξ. Ἐπὶ Κ[ο]ροίβου ἄρχοντος ἐπὶ | τῆς Ἀντιόχιδος
 δωδεκάτ[η]ς πρυτανείας, ἐβδόμῃ [φθι]ν[ο]ντος, κατὰ ψήφισμα
 βουλ[ῆς, δ] ἔ[γ]ραψεν [Σ]αυρά[ς] Αἰ[κ]ωνεύς, ἀπὸ τ[ῶ]ν **††††** --
 τ[α]λ[ά]ντων, ὧν ἔλ[α]βον [Π]ολύκ[λ]ειτος Ἀθηναῖος κα[ὶ] Ἡρ[ά]-
 25 κλ[ε]ί[τος] Ἐρυθ[ρ]αί[ος] [κ]αὶ οἱ σ[τ]ρατηγ[οί], ἀπεδόθη¹⁶ τ[α]μί[α]ς
 τῶν [τῆ]ς θεοῦ [τά]λαντα **††** --| ὑπὸ --- πολ[έ]μου [τ]οῦ παρ[ά]
 τῶν στ[ρ]α[τ]ηγῶν. [Ἐ]πὶ [Κο]ροίβου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς
 Ἀντιόχιδος δωδεκάτης πρυτανείας, ἐνάτῃ φθινοντος¹⁷ ἐδώ-
 30 κ[α]μεν εἰς τὴν τ[ῶ]ν [ξύ]λων κομιδ[ή]ν τῶν π[ε]ρὶ κ[ώ]ν παρὰ [βασι]-
 λ[έ]ων [εἰς] τὰς ναῦς || [χρυσ]οῦς ἐπτακοσίους δ[ύ]ο¹⁸ κατὰ
 ψή]φ[ισ]μα δ[η]μ[ο]υ δ ἔ[γ]ραψεν Φίλιππος Ἀχαρνεύς, ταμί[αι] τῶν
 στρατιωτικῶν Ἀ[β]ρω[νι] Βουτ[ά]δει.¹⁹ Ἐπ' Εὐξενίππου ἄ[ρ]-
 χοντος²⁰, ἐπὶ τῆς Ἀντιόχιδος πρώτης πρυτανείας, [τε]τράδι
 ἐπὶ δέκα²¹, χρήματα ἀνεκομίσεν²² κατὰ ψήφισμα δ[η]μ[ο]υ, δ]
 35 ἔ[γ]ραψε Δ[η]μοκ[λ]άρχης Λευκονοεύς²³, Ἀ[ρ]ε[ο]παγ[ι]τ[ῶ]ν οἷδε·
 [---|----- Κ]ολλυτεύς, Φιλοκ[λ]ῆδης Ἀ[χ]αρνεύς, Εὐπόλ[ε]μος
 [Ἐ]ρ[μ]εῖος, Σωσίστρατος Μυρ[ρι]νοῦ[σι]ος, Ξεν[ό]φιλος Ἀλωπε-

11 Θαργηλιῶνος. 12 ΥΙΙΑΞ. Supplevit et emendavit Koehler, monens

Sauriam Aexonensem in tabula navali eiusdem aetatis (C. I. Att. II 736 B, 5) esse.

13 Post ΝΗΣΩΝ unius litterae vacuum spatium esse indicavit Koehler. Ceterum haec obscurissima sunt.

14 Tribus Oeneidis (v. 6), non Acamantidis (v. 12). Cf. not. 2.

15 ΤΕΠΕΙ tabula lithographa, sed ita, ut Τ potius litterae + (φι) partem inferiorem, quam integram Τ esse iudices.

Koehler dativum a praepositione ἐπὶ quae in lacuna periisset pendentem agnoscere sibi visus est. Mihi verbum φέρει certum videtur, etsi obiectum in -α desinens quale fuerit non assequor.

16 Praetores cum non totam pecuniam consumpsissent, reliqua quaestoribus reddiderunt. Κ.

17 Σκίροφοριῶνος. 18 ΔΓ.

19 Lycurgi oratoris filius, qui quadriennio proxime superiore (Ol. 117, 3. 340/9 a. Chr. — 118, 2. 307/6 a. Chr.) ὁ ἐπὶ τῇ διοικήσει fuerat. C. I. Att. II 467, 86. Koehler p. 276.

20 Ol. 118, 4 (305/4 a. Chr.). 21 Ἐξατομβαῖωνος.

22 Eadem sermonis negligentia hic cernitur ac supra v. 7 (cf. not. 6).

23 Orator notissimus, de quo cf. Ruhnken ad Rutilium Lupum p. 7. Sauppe Or. Att. II p. 344. Blass, Attische Beredsamkeit III, 2 p. 304 sqq. v. Wilamowitz Antigonos von Karystos p. 189 sqq.

[x|ῆθεν κα]ι ὁ ταμίας τῶν στ[ρατ]ιωτι[χ]ῶν Φ[ίλιπ]πος Ἀ[χα]ρ[νεύ]ς |
 [ἀργυρίου] Ἀττικοῦ τάλαντα $\Gamma\text{P}[X]XXX$ καὶ χρυσοῦ[ς] --- Δ ||
 40 -----ος καὶ ἑτερα [χρ]ήμ[ατα] θ' ἐκό[μισ]ε Χιωνίδ[ης] Θ[ρι]άσιος,
 ----- Ἑρ[οι]άδης ἐγ[ὶ] [Λ]ήμου κα(ι) Ἰ[μβρ]ου²⁴, [ἀ]ργυρίου Ἀτ-
 τικοῦ τάλαντα-- TTTXX[X^P]IIICT. σύμπαν [κε]φάλαιον
 τῶν | χρημάτων ὧν] ἀνεκόμισαν Ἀρεοπα[γί]ται καὶ ὁ ταμίας
 τῶν | στρατιωτικῶν] Φίλιππο[ς] Ἀχαρνεύς· τ[ά]λαντα ΓP [-||-
 45 καὶ δραχμὰς ΧΗΗΔΔΔ. τὸ χρυσίον [ἐδ]οκίμασ(εν)²⁵ Σπο[υ]-
 δ---|-- Φιλίππου ἀ[γ]αγόντος . . . αἰο. τῶν. ξη[-|--]---- Ἐπ'
 Εὐ[ε]νίππου ἄρχοντ[ος] ἐπὶ τῆς [Ἀν]τιγ[ονί]δος πρώτης
 50 πρυτανε[ί]ας, ὀγδ[ό]ηι-----|----- ταμ[ί]αι-----||---]ε----

24 ΚΛΥΙ.

25 ΟΚΙΜΑΣΞΙΙ.

182 Fragmenta tria tabulae lapidis Pentelici inventa Athenis inter ecclesias Christi et Hypapantes. Ex suis Velsenique apographis ed. Koehler C. I. Att. II 258 (Syll.¹ 434).

.....ν.....|.....ως τῇ[ν] εὐνοίαν ἐν-
 δεῖκνύμενος (ῆ)ν¹ εἶχε [πρὸς τε τὴν βουλῇ]ν καὶ τὸν δῆμον
 5 τ[ὸν] Ἀθηναίων, ἐπε[ὶ] || μελήθη δὲ καὶ τῆς [ἀναγ]ρ[αφῆς] τῶν ν[όμων],
 ὅπως ἂν ἐκτε[θῶσι] πά[ν]τες οἱ ν[όμοι] (εν)ομοθετημένοι² [ἐπὶ] Φερε-
 [κλέους] | ἄρχοντος³ σκοπεῖ(ν)⁴ [τῶ]ι βουλο[μένω]ι, καὶ μηδὲ εἰς
 40 ἀγν[ο]εῖ(ν) τοὺς τῆς [πό]λλεως νόμους· ὅπως [ἂν] οὖν ἡ βουλή
 [φα]ίνηται ἀξίαν χάρι[ν] ἐκάστωι(ς) ἀ[πο]διδοῦσα τῶν πεφλοτι-
 μημένων, [τύ]χει ἀγαθεῖ, δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, [ἐ]παινέσαι
 45 Εὐχάρη(ν)⁵ Εὐάρχου Κονθ[υ]λῆθεν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν θαλ-
 λ[οῦ] στεφάνωι ἀρετ[ῆ]ς⁶ ἕνεκα καὶ δικ[αιο]σύνης τῆς εἰς τὴν βου-
 λήν. ἀναγ[ρά]ψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμ[μα]τέα τὸν κατὰ
 20 πρυτανε[ί]αν καὶ στῆσαι ἔμπροσθεν [τ]οῦ βουλευτηρίου.
 Ἡ βουλὴ | Εὐχάρη[ν] | Εὐάρχου[ν] | Κονθυλῆ[εν].

Litterae volgares praeter Ξ, dispositae στοιχηδόν. 1 IIN. 2 OMO
 ΜΟΘΕΤΗΜΕΝΟΙ. 3 OL. 449, 4 (304/3 a. Chr.). 4 ΞΚΟΠΕΙΙ. 5 PHIL.
 6 ΑΡΕΤΙΞ.

183 Tabula marmorea inventa Sami. Ed. C. Curtius Inschriften und Studien zur Geschichte von Samos. Lübeck 1877. p. 27 n. 8

(Syll.¹ 132. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 248 n. 148. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 284 n. 367).

Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Μόλπος | Πυθαγόρου καὶ
 Ἀμφίδοκος Σκύθωνος | εἰ[π]αν· ἐπειδὴ Δήμαρχος Τάρωνος | Λύ-
 5 κιος ἔν τε τῇ φυγῇ¹ εὐνους καὶ πρόϋθος ὧν διετέλει τῷ
 δήμῳ τῷ Σαμίων καὶ ἰδία τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν | πολιτῶν
 χρήσιμον ἑαυτὸν παρείχε|το, καὶ νῦν διατρίβων παρὰ τῇ βασι-
 10 λίσ[σ]ῃ Φίλαι² καὶ τεταγμένος ἐπὶ τῆς φυ|λακῆς εὐνουν καὶ
 πρόϋθμον ἑαυτὸν | παρέχεται εἰς τε τὰς τοῦ δήμου χρε|ας καὶ
 ὧν<ν>αν τις ἰδία τῶν πολιτῶν δε|όμενός του τύχῃ· δεδόχθαι
 15 τῇ βουλῇ, | ἐπαινέσαι μὲν Δήμαρχον ἀρετῆς ἐνε|κε καὶ προϋ-
 μίας ἦν<ν> ἔχων διατελεῖ | πρὸς τὸν δῆμον τὸν Σαμίων· (κα)ι³
 εἶναι | αὐτῷ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας τυγχά|νειν ἄν του δέηται
 20 τοῦ δήμου. ἐπιμε|λεῖσθαι δ' αὐτοῦ καὶ τὰς συναρχίας⁴ ἀ|ελ τὰς
 ἐνεστώσας, ἄν τινος τυγχά|νῃ χρεῖαν ἔχων. εἶναι δ' αὐτῷ καὶ
 ἔφο|δον ἐπὶ τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, ἄν | του δέηται, πρῶτῳ
 μετὰ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ βα|σιλικά⁵. δεδόσθαι δ' αὐτῷ καὶ πο(λ)ι-
 25 τε|φαν⁶ καὶ ἐνγόνοις ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίαι. εἶναι | δ' αὐτὸν καὶ
 εὐεργέτην καὶ πρόξενον | τοῦ δήμου. ἐπικληρῶσαι δ' αὐτὸν καὶ
 ἐ[πι] | φυλὴν καὶ ἑκατοστὸν καὶ <ε> γένος⁷ κ[αθό]τι καὶ τοὺς
 30 ἄλλους Σαμίους· τῆς δ' [ἐπι]κλήρωσεως καὶ τῆς ἀναγραφῆς
 ἐ[πι]μμεληθῆναι τὸν γραμματέα τ[ῆς βου]λῆς. τὸ δὲ ψήφισμα
 τόδε ἀναγρ[άφαι] | εἰ(ς) στήλῃν λιθίνην καὶ στήσαι εἰς τὸ ἐ|ρὸν
 τῆς Ἑρας.

Litterarum formae volgares. 1 Cf. 462². 2 Phila natu maior, Antipatri filia, Demetrii Poliorcetae uxor. Propter nomen regium anno 306 a. Chr. antiquior esse nequit titulus, sed (etsi Phila usque ad a. 287 a. Chr. vixit) ne multo recentior quidem fuerit, quia Demarchus iam exilii temporibus, ex quo Samii redierunt 322 a. Chr., multis beneficiis eos affecisse dicitur. Quare nolo cum Droyseno Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 258 not. 3 usque ad Ol. 121, 2 (295/4) descendere. Haud improbabilius coniecit C., eo tempore quo Demetrius Rhodum oppugnaret (Ol. 148, 4. 305/4 a. Chr.) Demarchum apud Philam fuisse, quam tum in Lycia aut Cilicia fuisse appareret ex narrationibus Plutarchi Dem. 22. 32 et Diodori XX, 93, 4. 3 Δι. 4 Collegia magistratuum. Nam quia pluralis scriptus est, non est, cur omnes magistratus unum collegium effecisse statuamus, quod alibi sane nonnumquam factum est. Cf. W. Vischer Kl. Schr. II p. 23 sqq. 5 I. e. post legationes epistulasque a regibus missas. Sauppe apud C. 6 ΡΟΑΙΤΕΙ. 7 Cf. 462⁶. Cur χλιασπὸς hic omittatur, obscurum est.

184 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Post Pittakin Έφ. άρχ. 377 aliosque ex suo Velsenique apographo ed. Koehler C. I. Att. II 266 (Syll.¹ 433. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 244 n. 444. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 428 n. 449). Cf. quae exposuit Koehler Hermae V p. 346 sqq.

[----- Στρατοκλῆς Εὐθ]υδ[ήμου] Δ[ι]ο[μ]εῦς¹ εἶπεν· ἐπειδὴ |
...ότιμος π[ρ]ό[τ]ερόν τε, κατασταθεῖς ἐπὶ τὴν τ]οῦ Εὐρίπου
φυλακὴν ὑπὸ Πολεμα[ίου]², τελευτήσαντος ἐκείνου³ ἀπέδωκε
5 Χα[λκιδεῦσιν] τὸν Εὐρίπτον κ(α)[ι] (α)[ι]τιος⁴ ἐγένετο [τοῦ τὴν π[ό-
λιν] αὐτῶν ἐλευθέραν [γ]ενέσθαι κατὰ τὴν [π]ροα[ί]ρεσιν τῶν βα-
σιλέων Ἀντιγόνο[υ] καὶ Δη[μη]τρίου, καὶ νῦν ἐπιστρατεύσαντος
10 ἐπὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων Κασσάνδρου⁵ ἐπὶ δουλείαι τ]ις⁶
πόλεως π-----

Titulus exaratus στοιχηδὸν litteris vulgaribus praeter Υ. 4. Cf. 468³.
2 Demetrii filium, Demetrii Poliorcetae fratrem patruelem hunc esse primus vidit Rangabé. Vera nominis forma ex hoc demum titulo cognita est, ex qua facillime explicantur diversae inter se corruptelae Πτολεμαῖος et Πόλεμων. Atque cum uterque error in Diodori libris manuscriptis inveniat (ille frequentissime, hic XIX, 77, 2. 78, 3), scriptorem ipsum etiamtum accurata scriptura usum esse apparet. Chalcida Cassandro eripuerat Polemaeus Ol. 147, 4. 342/4 a. Chr. (Diodor. XIX, 78, 2). Tum ipsi urbi quidem praesidium non impositum esse Diodori testimonio constat; sed ad Euripum tamen milites collocati sunt. 3 Cum ab Antigono ad Cassandrum defecisset Polemaeus (Diodor. XX, 49, 2), Ol. 147, 4 (309/8 a. Chr.) Con ad Ptolemaeum Lagi f. se contulit, qui eum cum videret milites suos ab illo praemiis pollicitationibusque sollicitari, veneno interemit (Diodor. XX, 27, 3). 4 ΚΑ.Α.ΤΙΟΥ. 5 De rebus Ol. 148, 4 et 149, 4 (aestate 304 a. Chr.) gestis haec intellexit Koehler Hermae V p. 347. Sed cum ex n. 480, 22 ipse iure collegerit, iam Ol. 148, 3 (306/5 a. Chr.) Cassandrum Athenas aggressum esse, eo potius huius quoque tituli verba referenda erunt. 6 ἴς.

185 Stela marmorea, Eretriae in museo. Ed. A. Wilhelm Έφ. άρχ. 4892 p. 420 n. I (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 264 n. 344).

Δαμασίας Φανοκλείου Ἀφαρεῦθεν¹ εἶπεν· ἐπειδὴ Γλαύκιπ[ι]ος

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν; ΟΩ paullo minoris quam reliquae moduli. 4 Damasias nomen in nummis Eretriensium legitur, quos B. Head quidem, Greek coins in the Brit. mus., Central Greece p. LXV n. 428

5 καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἱπποδάμας καὶ Ἀπολλώνιος ἄνδρες
 ἀγαθοὶ διατελοῦσιν ὄντες | περὶ τὸν βασιλεῖα Δημήτριον² |
 καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἐρετριεῖων³ καὶ περὶ τοὺς στρατευομένους
 10 τῶν πολιτῶν ἐν ταῖς ναυσὶν⁴ πολλὴν φιλοτιμίαν ποιῶνται, ἔδο-
 ξεν τῷ δήμῳ· εἶναι <α> | αὐτοὺς προξένους καὶ εὐεργέτας
 15 τοῦ δήμου τοῦ Ἐρετριεῖων Γλαύκιππον καὶ Ἱπποδάμαντα καὶ
 Ἀπολλώνιον Διονυσίου | Ἀντιγονεῖς⁵ καὶ αὐτοὺς καὶ ἐγγόνους,
 καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς | καὶ οἰκίας ἐνκτησιν καὶ ἀτέλειαν εἰσαά-
 20 γουσιν καὶ ἐξάγουσιν, καθάπερ τοῖς ἄλλοις⁶ Ἐρετριεῦσιν, καὶ
 ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ εἰρήνης καὶ πολέμου καὶ κατὰ γῆν
 25 καὶ κατὰ θάλατταν καὶ πρόσδοδον πρὸς τὴν || βουλήν καὶ τὸν
 δῆμον πρῶτοις | μετὰ τὰ ἱερά. ἀναγράφαι δὲ τόδε | τὸ ψή-
 φισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ | καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος τοῦ Δαφνηφόρου.

inter annos 196 et 146 a. Chr. cusos putat, E. Babelon vero *Revue numism.* 4887 p. 212 sqq. propter artem qua Dianae caput effictum est, multo antiquiori aetati (a. 343—365 a. Chr.) vindicat. Quem verum vidisse hic titulus probat. W. 2 Demetrium Poliorceta designari litteratura titulus arguit, quae certe non recentior est initio saeculi a. Chr. tertii. W. 3 Per regni sui tempus (306—282 a. Chr.) Demetrius bis in insula Euboea classem contraxit, primum a. 302 a. Chr., quo a Graecis in isthmo Corinthiaco congregatis dux belli adversus Cassandrum gerendi creatus erat (Plut. Demetr. 25); tum enim Chalcida naves convenire iussas esse narrat Diodorus XX, 110, 2. Deinde 289/8 a. Chr. cum iterum magnas copias navales compararet, navium aedificandarum negotium quadrifariam divisit, ut una pars in Piraeo, altera Corinthi, tertia Chalcide, quarta prope Pellam efficeretur. Sed recte W. huius tabulae argumentum ei rerum condicioni, quae a. 302 a. Chr. fuerit, accommodatius existimat quam illi posteriori. De scriptura Ἐρετριεῖων cf. 1334. 4 Eretrienses foedere cum rege coniuncti naves ei auxilio miserant.

5 Antigoniae plures urbes⁶ erant, unde hi homines oriundi esse possint; etenim tum iam Antigoniam Bithyniae condita erat, cui postea Lysimachus Nicaeae nomen dedit (Droysen *Gesch. des Hellenismus* III, 2 p. 256) et Antigoniam Troadis, quae ab eodem Alexandria denominata est (Droysen p. 495) et Antigonea ad Orontem 306 a. Chr. aedificata (Diodor. XX, 47, 5. Droysen p. 292). Ex quibus Bithynica aut Troica optime huc quadrat, siquidem Demetrius anno 302 a. Chr. in illis ipsis regionibus versatus est. Cf. Diodor. XX, 111, 3. W. 6 Cum inter honores ab Eretriensibus in illos tresviri Antigonenses collatos (v. 11—26) civitas non sit, apparet aliis hic eadem ratione usurpatum esse ac n. 430, 12 sqq. νέμειν καὶ Καλλιῳδῶμαντι μερίδα, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Πειραιεῦσιν.

186 Ephesi quondam in templo Dianae, nunc Londinii in museo Britannico. Ed. Wood Discoveries at Ephesus, Append. II p. 28 n. 49. (Syll.¹ 134.) E. L. Hicks Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 92 n. CCCCXLIX. (Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 363 n. 488.)

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Ἡρογείτων εἶπεν· περὶ ὧν οἱ νεωποῖαι καὶ οἱ κούρητες¹ κατασταθέντες διελέχθησαν | τῇ βουλῇ, καὶ τὸ ψήφισμα ἤνεγκαν τῆς γερουσίας καὶ τῶν ἐ[π]-κλήτων² ὑπὲρ Εὐφρόνιου πολιτείας, δεδόχθαι τῇ βουλῇ· | ἐπειδὴ Εὐφρόνιος Ἡγήμονος Ἀκαρνάν³ πρότερόν τε εὖνους ὦν καὶ πρόθυμος διετέλει περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἐφεσίων, καὶ νῦν | ἀποσταλείσης πρεσβείας πρὸς Πρεπέλαον⁴ ὑπὸ τῆς γερουσίας καὶ τῶν ἐπικλήτων ὑπὲρ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς ἀτε-
⁵ λελλας τῇ θεῷ, συνδιοίκησεν μετὰ τῆς πρεσβείας ὅπως ἂν ἡ ἀτέλ[ει]α ὑπάρχηι τῇ θεῷ, καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἅπασι καιροῖς δια-τελεῖ | χρήσιμος ὦν καὶ κοινῇ τῷ δήμῳ καὶ ἰδία τοῖς ἐντυγ-χάνουσι [τῷ]μ πολιτῶν· ἐγνώσθαι ἐπαινέσαι τε Εὐφρόνιον εὐνοίας ἔνεκεν | ἣν ἔχει περὶ τε τὸ ἱερὸν καὶ τῇμ πόλιν, καὶ δοῦναι αὐτῷ πολιτε[ί]αν ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίῃ, αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις· ἀνα-γράψαι δὲ αὐτῷ τῇμ | πολιτείαν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος⁵,

Litterae volgares nisi quod fere omnes hastae paullum incurvatae sunt.
¹ Sic scripsi. οἰκουρῆτες Wood coll. Phot. s. οἰκούρες et Ar. Lys. 759 (τὸν ὄφιν τὸν οἰκούρον). At his exemplis inaudita verbi forma non defenditur, neque omnino dubium est, quin Curetum collegium indicetur, quod Ephesi fuisse cum Strabo testatur XIV, 4, 20 p. 640 Cas. (τότε δὲ καὶ τῶν κούρητων ἀρχεῖον συνάγει συμπόσια καὶ τινὰς μυστικὰς θυσίας ἐπιτελεῖ) tum confirmat alius titulus Ephesius (Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 219 n. DXCVIb, 8), ubi πρωτοκούρης recensetur. ² Cf. Strabo l. l. § 24 ἣν δὲ γερουσία καταγραφόμενη, τοῦτοις δὲ συνῆσαν οἱ ἐπικλήτοι καλούμενοι καὶ διψκουν πάντα. Ex hoc titulo apparet falli Droysenum Gesch. des Hellenismus III, 4 p. 33 et Guhlum Ephesiacorum p. 60, qui hos magistratus a Lysimacho demum institutos existimant. Neque Strabo id dicit. ³ Acarnanas, quia Aetoli ipsorum vicini et inimici a partibus Antigoni stabant, Cassandro se applicuisse narrat Diodorus XIX, 67, 3. Per eam occasionem Euphromius in Prepelai (not. 4) familiaritatem pervenisse videtur. H. ⁴ Prepelaus iam Ol. 416, 3 (344/3 a. Chr.) a Cassandro cum exercitu in Asiam missus erat (Diodor. XIX, 68, 5), Ol. 419, 3 vero (302/4 a. Chr.) ibi Lysimachi exercitui praefuit et cum Ephesum cepisset totam Ioniae oram in dicionem redegit (Diod. XX, 407, 2). Hoc demum tempore legationem de qua hic mentio fit ad eum missam conicit Droysen Gesch. d. Hell. II, 2 p. 202. ⁵ Ex aliis titulis (Inscr. of the Brit. Mus. III, 2 p. 94 n. CCCCL, 9 al.). νεωποῖαι hanc curam mandari solitam esse intellegimus.

οὐ καὶ αἱ λοιπαὶ πολίτε[ται ἀ]ναγεγραμμέναι εἰσίν· ἐπικληρῶσαι⁶
 δὲ αὐτὸν καὶ εἰς φυλὴν καὶ εἰς | χιλιαστὸν, ὅπως ἂν εἰδῶσι
 πάντες ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἐφεσίων τοὺς εὐεργ[ετοῦ]ντας τό τε ἱερὸν
 10 καὶ τὴν πόλιν τιμᾷ δωρεᾷς ταῖς προσηκούσαις. || ἔλαχε φυλὴν
 Ἐφεσεύς⁷, χιλιαστὸν Ἀργαδεύς⁸.

6 Hoc facere iubentur ἑσῶνες (de quibus cf. 475⁴) in titulis compluribus, veluti III, 2 p. 95 n. CCCCLI, 4. 7 Quinque fuerunt tribus Ephesi secundum Stephanum Byz. s. Βέννα, quarum nomina, partim leviter corrupta apud illum, omnia inveniuntur in titulis. Ἐφεσεῖς vocari quos Stephanus eodem ac totius urbis incolas nomine Ἐφεσίους nominat, consentiente titulorum testimonio plane constat. In contrariam partem idem Stephanus s. Ἐφεσος erravit cum in ethnicis recensendis diceret καὶ Ἐφεσεύς, ὡς Ταρσός Ταρσεύς, Ἀλικαρνασσεύς. 8 Haec Ephesensium tribus curia etiam Inscr. of the Brit. Mus. III, 2 p. 404 n. CCCCLX, 5 est. Praeterea huius tribus χιλιαστὸς ex titulis notae sunt Βωρεῖς Οἰνωπες Λεβέδιοι. De voce χιλιαστὸς cf. 462⁶.

187 Fragmenta duo tabulae marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. Superiorem partem (v. 1—23) post Pittakin Ἐφ. ἀρχ. 305 aliosque ex suo Velsenique apographo ed. Koehler C. I. Att. II, 270 (inde Syll.¹ 435. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 230 n. 434), inferiorem (v. 24—64) Lolling Δελτίον ἀρχ. 1889 p. 90 et ex eiusdem apographo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 77 (utramque repetivit Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 429 n. 122).

[Θ]εο[φ]. | Ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος¹ ἐπὶ τῆς (Α)λιαντίδος² δω-
 δεκάτης πρυτανείας, εἰ Νίκων Θεοδώρου Πλωθεὺς [ἐ]γγραμμά-
 5 τευεν, Σκίροφοριῶνος δεκάται ὑστέραι, μ[υ]τ[ι]αὶ καὶ εἰκοστεῖ τῆς
 πρυτανείας, ἐκκλησία· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἐπικράτης
 Διοκλέους Ἀχαρνέως καὶ συνπρόεδροι· ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ
 τῶ[ι] | δήμῳ· Εὐφίλητος Ἀριστείδου Κηφισιεύς εἶπεν· [ἐ]πιειδῆ
 10 Νίκανδρος Ἀντιφάνους Ἰλίου καὶ Πολύτ[η]λος Ἀπολλοφάνους
 Ἐφεσίους διατετελέκασιν ἐν [π]αντὶ τῷ καιρῷ εὖνους³ ὄντες
 τῷ δήμῳ τῷ Ἀθην[αίων] καὶ κατοικοῦντες Ἀθήνησιν εἰς πολλὰ
 τῶ[ν σ]υμφερόντων τῷ δήμῳ χρήσιμοι γέγονασιν, εἰς τ[ε] τὴν

Titulus incisus στοιχῆδὸν litteris vulgaribus praeter Ξ et Ϝ (φῖ). 1 Ol. 449, 3 (302/4 a. Chr.). 2 ΑΙΑΝΤΙΔΟΣ. 3 De hoc metaplasmo cf. K. Meisterhans Gramm. der att. Inscr. ed. 2 p. 447 not. 4067. In hac sylloge praeterea occurrit n. 547, 3. 649, 49.

15 οἰκοδομίαν τῶν νεωσοίκων καὶ τῆς σκευοθή[[x]ης⁴ εἰσφέροντες
 τὰς εἰσφορὰς καθ' ἕκαστον τὸν ἐ[[v]ιαυτὸν τὰς εἰς τὰ δέκα τά-
 λαντα⁵ καλῶς καὶ προθύ[[μ]ως ἀπὸ Θεμιστοκλέους ἄρχοντος⁶
 μέχρι Κηφισοδ[ί]ωρου⁷, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου⁸ εἰς
 τὰς ναῦς | [τάς] μετ' Εὐε[τ]ίωνος⁹ ἐκπλευσάσας εἰς τε τὴν πρῶ-
 20 τη[[v] ἐξέτ](α)σιν¹⁰ καλῶς καὶ φιλοτίμως συνεπεμελήθησ[αν δ]πως
 ἂν ἐκπλεύσωσιν, καὶ πάλιν [ἀ]πὸ τῆς ναυμαχ[ίας κατα]πλευσα-
 σῶν τῶν νεῶν τῆς τῆς ἐξ[α].| παρανγ(ε)ἰλ(α)-
 σι(v)¹¹ -----
 25 ..αν τοὺς τε βα[. ἐστ]φάνωσαν
 μετὰ τῶν μ. | . . . ροντες τοῦ[ς] Εὐε-
 τ[ί]ωνος [. , ἐστ]φάνωσαν δὲ [x]οιν[ῃ] με[τὰ
 τ]ῶν | χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ [ΔΔΔ δ]ρα[χ-
 μῶν. καὶ ὅτε Ἀθηναῖοι¹² ἐ[θ]έοντο τὰς ἐπιδόσεις εἰς [τὴν παρα-
 30 σκευὴν τοῦ || πόλεμου καὶ τὴν σωτηρίαν] τῆς πόλεως, ἐπέδο-
 σαν ἀ[μ]φότεροι: Χ δραχμάς. καὶ ἐπὶ [Κοροΐβου ἄρχοντος¹³ |

4 Cf. 168, 17. 5 Cf. 80¹⁴. 6 Ol. 108, 2 (347/6 a. Chr.). 7 Ol. 114, 2 (323/2 a. Chr.). 8 Cf. n. 163, 9 sqq. [ἐπὶ τοῦ πολέμου] τοῦ Ἑλληνικοῦ, δν ἐ[σ]τήρατο ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, cum nota. 9 Cf. Diodor. XVIII, 45, 8. 9 τῶν δὲ Μακεδόνων θαλαττοκρατούντων (Ol. 114, 2. 323/23 a. Chr., quo tempore Graeci Lamiam obsidebant) οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις ναυσὶν ἄλλας κατεσκεύασαν, ὥστε γενέσθαι τὰς πάσας ἐκατὸν ἐβδομήκοντα. τῶν δὲ Μακεδονικῶν νεῶν οὐσῶν διακοσίων καὶ τετταράκοντα τὴν ναυαρχίαν εἶχε Κλεῖτος. οὗτος δὲ ναυμαχίας πρὸς Ἡετίωνα (sic aut scriptoris aut librarii error pro Εὐετίωνα) τὸν Ἀθηναίων ναύαρχον ἐνίκησε δυοὶ ναυμαχίαι, καὶ συχνὰς τῶν πολεμίων νεῶν διέφθειρε περὶ τὰς καλουμένας Ἐχινάδας νήσους. Sed per idem bellum ad Amorgum classem Atheniensium victam esse a Macedonibus docet fragmentum novum chronici Parii Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII p. 187, 9: ἀπὸ τοῦ πολέμου τοῦ γενομένου περὶ Λαμίας Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον καὶ ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τῆς γενομένης Μακεδόσιν πρὸς Ἀθηναίους περὶ Ἀμοργόν, ἦν ἐνίκησαν Μακεδόνες, ἔτη πενήκοντα ἐννέα, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Κηφισοδώρου. Quo testimonio editor A. Wilhelm monet confirmari G. Droyseni (Gesch. des Hellenismus II, 4, 68) victoriam navalem Cliti aliquoties a Plutarcho (Dem. 11. de fort. Alex. II, 5 p. 338 A. praec. reipubl. gerend. 3 p. 799 F) commemoratam ad belli Lamiensis tempora referentis opinionem. 10 ΛΞΙΝ. Supplevi. [ἐξάνα]ξιν Rangabé. [ἐν]σ[α]σιν Schaefer Dem. III, 4 p. 348 not. 2 (ed. prior.). [ἐπί]σ[α]σιν? Droysen Hell. II, 1 p. 68 not. 2. [διά]σ[α]σιν Lolling. 11 ἸΑΡΑΝΑΓΓΑΛΞΙΙΙ. 12 Supplevi. 13 Supplevit Koehler. Lolling cum primae nominis litterae A aut Δ vestigia in lapide dispicere sibi videretur, Archippum (Ol. 115, 3. 348/7 a. Chr.), recentiore ex duobus cognominibus archontibus, agnovit. Sed recte K. monet, cum Hegesiae praetoris nomen (not. 14) Coroebi annum (Ol. 118, 3. 306/5 a. Chr.)

παρακαλέσαντος αὐτοὺς Ἡγη[σίου¹⁴ τοῦ στρατηγοῦ | χ]αί ἀξιώ-
 σαντος μετὰ τῶν ἄλλ[ω]ν [σ]υν[διακινδυνεύ]σαι καὶ συνεποικοδο-
 35 μῆσαι τοὺς πύργους [τοῦ νοτ[ί]ου¹⁵ τείχους τοὺς ἀποδειχθέντας
 αὐτοῖς¹⁶ καλῶς χ]αί] φιλοτίμως τὸ μέρος τὸ ἐπι[β]άλλον¹⁷ αὐτοῖς
 [ἐπωιχ]οδόμησαν· συνεστράτευνται δὲ καὶ τὰς στρα[τε]ί[ας] πάσας
 τὰς τε ναυτικὰς καὶ τὰς πεζὰς, τὰ ὅπλ[α μετὰ] τοῦ δήμου τιθέ-
 40 μενοι καλῶς καὶ φιλοτίμω[ς] ἐκ τῆ[ς] ἰδίων, καὶ ὅσῃ πώποτε
 αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου [προ]ετάρχθη, ἅπαντα καλῶς καὶ φιλοτί-
 μως πεποιή[χ]ασιν.] ὅπως ἂν οὖν ἅπασιν ᾗ φανερόν, ὅτι ἡ βουλὴ
 καὶ ὁ [δ]ῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐπίσταται χάριτας ἀποδιδόναι[ι
 45 κ]αταξίας τοῖς φιλοτιμουμένοις εἰ[ς] ἐα[υτ]ό[ν], ἀγα[θ]ῇ τύχῃ,
 δεδόχθαι τεῖ βουλευτῇ, τοὺς προέδρους, [οἱ] ἂν λάχουσιν προε-
 δρεύειν ἐν τῷ[ι] δ[ή]μῳ εἰς [τ]ῇ[ν] π[ρ]ώτ[η]ν ἐκκλησίαν, χρη-
 ματίσαι περὶ αὐτῶ[ν] κ]αθὰ [αὐ]τοῖς β[ο]ύλ[η]ται, γνώμην δὲ
 συμβάλλεσθαι [τῆς βουλῆς εἰ]ς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλευτῇ,
 50 ἐπα[ιν]έσαι || Νικαν[δρον] Ἀντιφάνους Ἰλιέα καὶ Πολύ[ζην]ον
 Ἄπολλοφ[άνους] Ἐφέσιον καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ [στεφ]άν[ω]ι
 ἐκάτερον αὐτῶν. εἶναι δὲ αὐτοῖς κα[ὶ] ἰσοτέλειαν π[α]ρὰ τοῦ
 δ[ή]μου καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἐγγ[όνοις] αὐτῶ[ν] καὶ γῆς καὶ
 55 οἰκίας ἔνκτησιν καὶ [τ]ὰς εἰσφο[ράς] αὐτοὺς εἰσφέρειν μετ'
 Ἀθηναίων καὶ [τὰς στρατε]ίας στρατεύεσθαι, ὅταν καὶ Ἀθηναῖοι
 [στρατε]ύωντα[ι]. ἐπιμελεῖσθαι δὲ αὐτῶ[ν] καὶ [τὴν β]ουλ[ή]ν
 τ[ῇ]ν ἀεὶ βουλευούσαν καὶ τοὺς στρατηγοὺς, ὅπως ἂν [μ]ῆδ'
 60 ὅφ' ἐνὸς ἀδικῶνται. καὶ εἶναι αὐτοῖς πρόσδο[ν] πρὸς τὴν βου-
 λήν καὶ τὸν δῆμον ὅταν δέωνται. ἀνα[γ]ράψαι δὲ τὸδε τὸ
 ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατ[ὰ] πρυτανείαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ
 καὶ στήσαι ἐν ἀκρ[ο]πόλει· εἰ[ς] [δὲ] τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης

monstrare, tum in idem tempus optime quadrare quae de munimentis Athe-
 narum restitutis hic legerentur coll. Pseudopl. vit. Xor. p. 851. 14 Cf.

C. I. Att. II, 733 B, 43: ἐπὶ Κοροίβου ἀρχοντος μηνὸς Σκιροφοριῶνος στρατηγοὶ
 οἱ μεθ' Ἡγησίου [στρατηγῆσαι]τες καὶ Ἡγησίας τὰδε παρέδοσαν [ταμίαις] τῶν
 τῆς θεοῦ. Eos moenium reficiendorum negotio praefuisse illic v. 2. 3 στρα-
 τηγῶν τῶν ἐπὶ τῇν τοῦ πολέμου παρασκευὴν κατεχε[ρο]τονημένων indicare
 videntur. 45 Supplevit Lolling coll. C. I. Att. II, 1467, 120: τοῦ νοτίου τεί-

χους π[έ]μ[π]τη μερὶς ἀπὸ τοῦ διατειχ[ί]σματος τοῦ ἐν Πειραιεῖ] μέχρι τοῦ Κη-
 φισοῦ. Meridionalem murum eundem intellegi, qui olim, dum Phalericus
 manebat, medius (τὸ διὰ μέσου τεῖχος) vocatus erat, vix est quod moneatur.

16 A praetoribus. Cf. turrets eorum qui aedificaverant nominibus appellatas
 Olbiae n. 226, 143. 144. 155. 17 ΕΠΙΕΑΛΛΟΝ.

δοῦναι | [τὸν τα]μίαν τοῦ δήμου [: Δ]ΔΔΔ [:] δραχμάς ἐκ τῶν
65 εἰς τὰ || [κατὰ ψηφίσμα]τα ἀναλίσκομένων τῷ δήμῳ.

188 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis inter hortum regium et Ilissum ut videtur. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 4372 (Rangabé Ant. Hell. 2298). Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 297 (Syll.¹ 436. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 264 n. 453. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 434 n. 423).

[Ἐπ]ἰ Ε[ὐκτῆμον]ος ἄρχοντος¹ ἐπὶ | [τῆ]ς Ἀντιγο[νίδος δ](ε)υτ(έ)-
ρ(α)ς² πρ[ο]υ[τ]ανείας, ἦι Θεόφιλος [Ξεν]ο[φῶν]τος Κε[φ]αλῆθεν
5 ἐγραμμάτε[υε]||ν, Μεταγεινιῶνος δεκάτει ὑστέραι, μιᾷ καὶ εἰκο-
στεὶ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησίᾳ· τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Λυ-
10 σίμαχος Να[υ]σιστράτου Προσπάλτιος καὶ || συνπρόεδροι· ἔδοξεν
τῷ δήμῳ· Φιλιππίδης (Φ)ιλομήλου³ Παιανιεύς⁴ εἶπεν· ἐπειδὴ
οἱ πρέσβεις οἱ ἀποσταλέντες πρὸς τὸν βασιλέα Κάσσανδρον
15 ἀποφαίνο[υ]σι Ποσειδίππον συναποδημήσαντα μεθ' ἑαυτῶν χρή-
σιμον εἶναι ἑαυτοῖς ἀποδεικνύμενον | τὴν εὐνοίαν ἣν εἶχε πρὸς
20 τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, δεδόχ(θ)αι⁵ τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι
Ποσειδίππον [Β]ακ(χ)ίου⁶ Κο(θ)ωκίδην⁷ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
θαλλοῦ στεφάνῳ, ὅπως ἂν ὡς πλείστοι φιλοτιμῶνται χρεῖαν
25 παρέχεσθαι ἐ||[π](ι)⁸ τὰ συμφέροντα τῷ δήμῳ. ἀναγράφαι δὲ
τόδε τὸ ψήφισμα τῶν γραμματέων κατὰ πρυτανείαν ἐν στή-
30 λει λιθίνει καὶ στή|σαι ἐν ἀκροπόλει· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν
τῆς στήλης δοῦναι τὸν ἐξεταστὴν καὶ τοὺς τριττάρχους ΔΔ
δραχμάς.

Litterae volgares praeter + (φι), dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 120, 2 (299/8 a. Chr.). Cf. Dionys. de Dinarcho c. 9. Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 347 not. 2. 2 ΓΥΤΗΡΑΣ. 3 ΠΙΑΟΜ. 4 De hoc homine eiusque maioribus cf. Koehler Hermae V p. 347 sq. Avus Philippides Philomeli f. est apud Platonem Protag. 345 A, pater Philomelus in titulis choregicis n. 705, 4. 742, 29, in dedicatione C. I. A. II, 1393, 4. 2, in tabulis navalibus (C. I. A. II 794 sqq. passim). Ipsius Philippidis nomen in eisdem tabulis invenitur (C. I. A. II, 795 sqq.). Exstat plebiscitum eius honorarium, rogatum a Stratocle Diomeensi, C. I. Att. II 302 (Ol. 124, 3. 294/3 a. Chr. aut anno proximo). 5 ΧΟΑΙ. 6 ΑΚΛΙΟΥ. 7 ΚΟΩΩ. 8 .ΙΤΑ.

189 Lapis quadratus, a dextra et infra fractus, Smyrna Athenas delatus. Ed. Kumanudis Παλιγγενεσία 45 Ἀπριλ. 1872. (E. Curtius arch. Ztg. XXIX (1872) p. 488). O. Lueders Bullettino dell' Inst. arch. 1872 p. 248 (Syll.¹ 437. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 364 n. 485).

Ἔδοξεν Ἰώνων τῷ κοινῷ τῶν τρεῖςκατ[δεκα πόλεων]¹· ἐπειδὴ
 Ἰπποστράτος Ἰπποδ[οτή]μου Μιλήσιος², φίλος ὢν τοῦ βασιλέως
 5 Λυσί[μάχου]³ καὶ στρατηγὸς ἐπὶ τῷ πόλε[ων] || τῶν Ἰάδων
 κατασταθεὶς, οἰκείως κ[αὶ φι]λανθρώπως καὶ ἰδίαι ἐκάστη τῷ
 π[όλεων] | καὶ κοινῇ πᾶσι χρώμενος διατελεῖ· ἀγα[θῇ τύ]χηι,
 δεδόχθαι τῷ κοινῷ, ἐπαινεῖσαι Ἰππο[στρα]τον Ἰπποδ[οτή]μου Μιλή-
 10 σιον ἀρετῆς ἔνεκ[α καὶ] || εὐνοίας ἣν ἔχων διατελεῖ πρὸς τὸ κοι-
 ν[όν τῶν] | Ἰώνων, καὶ εἶναι αὐτὸν ἀτελῆ πάντων ἐν ταῖς | πό-
 λεσι ταῖς τῶν Ἰώνων· ταῦτα δὲ ὑπάρ[χειν] | Ἰπποστράτῳ αὐτῷ
 καὶ ἐκγόνοις· στήσ[α]ι δὲ αὐ[τῷ] τοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῇν ἐφ' ἵππου
 15 ἐμ Πανιωνί[ῳ] || ἐλῆσθαι δὲ πόλεις δύο ἤδη, αἵτινες ἐπ[ι]με-
 λῇ]σονται θπως ἂν ἡ εἰκὼν ἡ Ἰπποστράτου[ς] στα[θῇ] κατὰ
 τάχος, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ πάντες [εἰδῶ]σιν, ὅτι οἱ Ἴωνες τοὺς
 καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας | ἄνδρας καὶ χρεῖα παρεχομένους
 20 ταῖς πόλε]σι τιμῶσι δωρεαῖς ταῖς προσηκούσαις· [ἀνενεγ]κεῖν
 δὲ ἐκάστους τῷ βουλευτῶν τὰ ἐγ[νωσμέ]να Ἰωσι εἰς τὰς ἰδίας

4 Ex numero apparet, Smyrnam tum societatis Ionicae fuisse, ut intellegatur urbem ab Antigono restitutam, a Lysimacho auctam (Cf. Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 196. 276) statim in eam receptam esse. Erravit igitur Vitruvius IV, 1, qui id Attali demum regis et Arsinoës beneficio factum dicit. L. 2 Hunc Luedersius eundem putat, quem Diodorus XIX, 46, 5 ab Antigono copiis praefectum narrat in Media Ol. 145, 4 (317/6 a. Chr.). Eum videri post proelium apud Ipsum commissum ad Lysimachum transiisse. At ille Hippostratus potest etiam Oxythemidis pater esse, quem Milesium non fuisse, etsi ethnicum n. 479, 7 periit, ambitus tamen lacunae prodit. 3 Post pugnam apud Ipsum commissam (304 a. Chr.) etsi tota fere Ionia potitus est Lysimachus, tamen quia Ephesus certe usque ad annum 295 a. Chr. in Demetrii ditione mansit (Droysen Gesch. des Hell. II, 2 p. 358), eo anno antiquior hic titulus esse nequit. Ex altera parte propter tredecim civitatum numerum utique priusquam Colophon et Lebedus tollerentur, incolis a Lysimacho Ephesum traductis, incisus esse debet. Quod quo potissimum tempore factum sit, ambigitur. Sed Droysen l. l. monuit non deesse argumenta, quibus post urbem quae anno 287 a. Chr. a Demetrio capta erat, a Lysimacho recuperatam nomen eius mutatum ac tum demum Colophonios Lebediosque illuc migrare coactos esse efficeretur. Annorum 295 et 287 igitur terminis huius tituli origo continetur.

πόλεις, ὅπως ὑπά[ρχη] ἐν | τοῖς δημοσίοις ἀναγεγραμμένα τὰ
 25 ἐ[γνωσ]||μένα ὑπὸ Ἰώνων· τὸ δὲ δόγμα τότε ἀνα[γράφα]|| εἰς τὸ
 βάθρον τῆς εἰκόνος τῆς -----

190 Samothracae. Edd. O. Blau et C. Schlottmann Monats-
 ber. der Ak. zu Berlin 1855 p. 623 n. 48 (Syll.¹ 438. Ch. Michel
 Rec. d'inscr. Gr. p. 267 n. 350). Anno 1897 lapidem diu deside-
 ratum repperit Phardys, cuius ex apographo ed. P. Wolters Mitth.
 des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 449 sqq.

[Βασιλεὺς]¹ Λυσιμάχο[ς]² ἐπειδὴ αἰ | διατε]λεῖ πᾶσαν ἐπιμέ-
 λειαν πο[ιού]μενος τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλεως, νῦν [δὲ | τ]οὺς
 5 ἀσεβήσαντας εἰς τὸ ἱερόν καὶ || ἐ]γχειρήσαντας συλῆσαι τὰ
 ἀναθήματ[α | τ]ὰ ἀνατεθέντα [ὅ]πὸ τῶν βασιλέωμ κα[ὶ | τ]ῶν
 ἄλλων Ἑλλήνων καὶ ζητήσαντα[ς | ἐμ]πρῆσαι³ τὸ τέμενος τῶν
 10 θεῶν καὶ [εἰσ]πηδήσαντας νύκτωρ ἐπ' ἀδίκαι | [καὶ] ἀσεβείαι
 τοῦ ἱεροῦ μετὰ τῶν [ἐκ]π[λ]ευσάντων⁴ ἐγ νυκτῶμ παρὰ | [Πυ]θα-
 γόρου⁵, παραγενόμενος ὁ βασιλ[εύς | εἰς] τοὺς τόπους δέδωκεν
 15 ἐγδότη[ς | τ]ῇ πόλει καὶ ἀφέσταλκε πρὸς τὸν [δ]ῆμον, ὅπως τύ-
 χῳσι τῆς προσηχοῦ[σ]ης τιμωρίας, καὶ ἄλλα συντέταχ[ε | καλ]ῶς
 καὶ μεγαλοπρεπῶς, περὶ | [πλ]είστου ποιούμενος τῆμ πρὸς τοῦ[ς |
 20 θε]οὺς εὐσέβειαν· ἀγαθῇ τύχῃ || [βα]σιλέως Λυσιμάχου καὶ τῆς
 πόλεω[ς, | ἐψ]ηφίσθαι τῷ δήμῳ, ὅπως ἂν ἀξίας | [χά]ριτας ἀπο-
 διδῶι ἢ πόλις τοῖς | [εὐ]εργέταις, ιδρύσασθαι βωμὸν | [β]ασιλέως
 25 Λυσιμάχου εὐεργέτου || [ὥς] κάλλιστον, καὶ θύειγ κατ' ἐνιαυτὸν |
 [κ]αὶ πομπεύειν τοὺς ἐννέα ἄρχοντας | [κ]αὶ στεφανηφορεῖν τοὺς
 πολίτας | [πά]ντας τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ποεῖν δὲ|-----

Litterae vulgares non dispositae στοιχηδόν; O reliquis paullo minor.
 4 Supra v. 4 margo est, ut appareat ante vocem [βασιλεὺς] nihil amplius
 scriptum fuisse. Quare Woltersium secutus aliquantum mutavi supplementa
 quae in proëdosi exhibueram. 2 Regium nomen assumpsit a. 306 a. Chr.,
 occisus est in pugna aestate 284 a. Chr. (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2
 p. 326 sq.). Ut Samothracen, etiam Lemnum sub eius imperio fuisse, Phylarchi
 apud Athenaeum VI p. 255 a testimonio (quod affert Droysen l. l.) constat.
 3 Supplevi. Cf. Diodor. XI, 14, 2 τὸ μὲν τέμενος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμπρῆσαι.
 4 Supplevi. 5 Supplevit W. Hic dux militum mercennariorum fuisse
 videtur, qui tum in propinquo Thraciae aut Asiae minoris littore versa-
 batur.

191 Basis marmorea inventa in Amphiarao Oropiorum. Ed. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 102 n. 3. E. Loewy Inschr. gr. Bildhauer p. 83 n. 103 a cum Addendis p. 384. Ex Lollingii collatione W. Dittenberger I. G. Sept. I, 279.

Βασιλεὺς Λυσίμαχος¹ | Ἄδειαν τὴν Αὐτοδίκου² | τοῦ ἀδελφοῦ
5 γυναῖκα, | ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ || εὐνοίας τῆς εἰς αὐτόν, | Ἄμφι-
αράωι.

Σθέννης Ἡροδώρου Ἀθηναῖος³ ἐποίησεν.

Litterae volgares. 4 Regnavit ab anno 306 a. Chr. usque ad mortem, quam ad Corupedion fortiter contra Seleucum dimicans oppetiit a. 281 a. Chr. (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 326). 2 Arrianus apud Photium bibl. cod. 92 p. 72a, 14 haec habet: σωματόφλακας δὲ τοῦ βασιλέως (Philipp Arrhidae) Αὐτόδουκόν τε τὸν Ἀγαθοκλέους παῖδα καὶ Ἀμόνταν τὸν Ἀλέξανδρου παῖδα, Πευκίστου δὲ ἀδελφόν, καὶ Πτολεμαῖον τὸν Πτολεμαίου καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Πολυσπέρχοντος — ἀπέφηνε (Antipater anno 321 a. Chr.). Iam cum Lysimachus quoque Agathoclis filius fuerit, recte Loewyus hic eundem hominem agnovit, sed perperam titulum ex Photio emendare conatus est. Immo Αὐτόδικος veram nominis formam apud hunc quoque reponendam esse apparet. 3 Alias eiusdem statuarii inscriptiones habes apud Loewy p. 63 n. 83. p. 370 n. 544. Quae cum alteri parti quarti a. Chr. saeculi iure vindicentur, etiam hoc monumentum propius ab initio quam a fine regni Lysimachi abesse putaverim. Etiam Sthennidis filius Herodorus paternam artem exercuit (I. G. Sept. I, 345).

192 Tabula marmoris Pentelici fracta in duas partes, Eleusine. Edd. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 135 sqq. tab. 9; cf. add. ipsius p. 159 et Pantazidis p. 243 sqq. Ex Lollingii ectypo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 154 n. 644 b. (Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 545 n. 606). Cf. quae disputavit G. de Sanctis Studi di storia antica II p. 47 sqq.

----- ε-----ο [-----|----- ἑαυτὸν
παρ]ασκε[υ]ά[ζων] κ[α]λὶ ἀδ[ωροδόχ]ητον -----|-----, ἀνθ'
ὦν ὁ δῆμος ἐστεφάνωσεν χρυσῶι στεφάνωι -----|-----

Litterae Ionicae volgares dispositae στοιχηδόν praeter versum 84 maioribus litteris exaratum. Haec duo decreta eodem tempore facta esse manifestum est. Anno 287 a. Chr., quo Demetrius rex Athenarum possessione exutus est eiusque uxor Phila (v. 14) mortem sibi conscivit, utique antiquiora sunt. Sed archontum nomina eaeque res, quas in eorum magistratibus gestas esse hic refertur (cf. not. 48. 49), ultra annum 290/89 a. Chr. ascendere utique vetant.

- 5 -----] διατελεῖ ἀκόλουθα [πράττων ----- || -----] τῶν
 φρουρίων ὅπως [----- | ----- ἐπαι]νῶνται
 καὶ στεφανῶνται ----- | ----- φ]ρούρια(ι), παρε-
 σκευάσ(α)το¹ δὲ [ὅπως ----- | ----- ἐξ] ἐτοίμου
 κατὰ μῆνα μνηθὲνός ἐ[λα]ττώνται τῶν λο[---|----- ἔθυσεν]
 δὲ καὶ τοῖς Ἀλώιους² τῇ τε Δήμητρι καὶ τῇ Κόρει καὶ τοῖς
 10 [ἄλ]λοις θεοῖς οἷς πάτριον ἦν ὑπὲρ τε τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων
 καὶ τοῦ βασιλέως [Δη]μητρίου καὶ τῆς βασιλείας [Φί]λας³ καὶ
 τ(ῶ)ν⁴ ἐγγόνων αὐτῶν. παρεκάλεσεν δὲ | [καὶ τοῖς] πολίτας
 ἄ[παντας] ἐπὶ τὴν θυσίαν, οἰόμενος δεῖν τῶν ἀγαθῶν τῶν γεγ[ο]-
 νότων ἐν τοῖς ἱεροῖς [μ]ετασχεῖν, ἀναλώσας ἐκ τῶν ἰδίων, ἀπο-
 δεικνύμενος κα[ὶ] ἐ]ν τούτοις τὴν εὐνοίαν ἣν ἔχων διατελεῖ πρὸς
 15 τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας· ἐπαγγ[έλλ]εται δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπ[ά], εἰς
 ἃ [ἄ]ν αὐτὸν ὁ δῆμος καθιστεῖ ἢ οἱ τεταγμένοι τ(ῶ)ν | πολιτῶν
 ἐν τοῖς φρουρίοις παρακαλῶσιν, ἄξιον ἑαυτὸν παρέξειν τῆς τε
 το[ῦ] δῆ[μ]ου χειροτονίας καὶ τῶν ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις πε-
 πραγμένων· ἵνα οὖν φα[ίν]ωνται καὶ οἱ τεταγμένοι τῶν πολιτῶν
 ἐν τοῖς φρουρίοις χάριτας ἀξίας [ἀπο]διδόντες τοῖς εἰς ἑαυτοὺς
 20 φιλοτιμουμένοις καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίω[ν, || ἀγ]αθεῖ τύχει,
 δεδόχθαι τοῖς τεταγμένοις τῶν πολιτῶν Ἐλευσῖνι καὶ ἐμ [Πανάχ]-
 τω] καὶ ἐπὶ Φυλεῖ καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς παρὰ τεῖ πόλει
 στρατευομ[ένοις | καὶ] τεταγμένοις Ἐλευσῖνι, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέ-
 χεσθαι, ἃ φησιν γεγενῆσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθυσεν τῇ τε
 Δήμητρι καὶ τεῖ Κόρει καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς οἷς πάτριον | ἦν,]
 ἐπαινέσαι δὲ τὸν στρατηγὸν Ἀριστοφάνην Ἀριστομένους Λευκονοέα,
 25 καὶ σ[τε]φ[αν]ῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν νόμον. ὅπως
 ἂν δὲ εἰδῶσιν ἅπαντες [ὅτι | τοῖς] φιλοτιμουμένοις εἰς τοὺς τε-
 ταγμένους τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς φρουρίοις κα[ὶ] χάριτας ἀξίας
 ἀποδιδόσθαι τῶν εὐεργεσιῶν, ποιήσασθαι αὐτοῦ εἰκόνα χ[αλκ]ῆν
 καὶ στήσαι ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἱεροῦ· ἀνειπεῖν δὲ τὸν
 στέφανον | καὶ] τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνης Ἀλώιων τε τῷ πα-
 30 τρίωι ἀγῶνι καὶ ἐμ Πανάχτωι Ἀπα[μ]τοῦριων τῇ θυσίαι καὶ
 ἐπὶ Φυλεῖ ὅταν γίνηται ἡ θυσία τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Ἀγροτέ[ρα]ι.⁵

1 ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΤΟ lapis. 2 Mense Posideone (Philochorus fr. 161 ap. C. Müller F. H. G. I p. 444); A. Mommseni dubitationes Heortol. 320 titulis a Foucarto Bull. de corr. Hell. VII p. 544 sqq. allatis refutatas esse monuit de Sanctis. 3 Cf. n. 1832. Supplementum certum est propter lacunae ambitum. 4 ΤΟΝ lapis. 5 Supplevit Pantazidis monens Dianae Agrotærae sacra notissima esse in Attica, etsi de Phyla potissimum forte

καὶ Διονυσίων τῶν ἐν ᾗσται τραγωιδῶν τῷ καινῷ ἀγῶνι δταν
 πρῶτο[ν ὁ δῆμος | συ]ντελεῖ τὰ Διονύσια⁶, ποιήσασθαι δὲ τὴν
 ἀναγόρευσιν τήνδε· οἱ τεταγ[μένοι Ἀθη]ναίων ὑπὸ τοῦ δήμου·
 ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἐμ Πανάκτωι καὶ ἐπὶ Φυλεῖ στεφανο[ῦσι τὸν |
 σ]τρατηγὸν Ἀριστοφάνην Ἀριστομένου Λευκονοέα χρυσῷ στεφά-
 35 νωι κα[τὰ τὸν νόμ]ο[ν] καὶ εἰκόνι χαλκῇ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας
 ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς [τε τὸν δῆμ]ο[ν] τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν
 βασιλέα Δημήτριον καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ [καὶ δικαιο]σύ[νης]⁷
 τῆς εἰς ἑαυτούς· ἵνα δὲ καὶ συντελεσθεῖ τὰ δεδομένα τὴν τα-
 χίστην, ἐλέσθ[η]αι πέντε μὲν ἄνδρας τοὺς Ἐλευσῖνι τεταγμένους,
 πέντε (δὲ)⁸ τοὺς ἐμ Πανάκτωι, ἕνα δὲ | τῶν⁹ ἐπὶ Φυλεῖ, τοὺς
 40 δὲ αἰρεθέντας ποιῆσθαι τὴν ἔγδοσιν τῆς εἰκόνο[ς τὴν ταχί]σ[την]·
 εἰς δὲ τὸ γινόμενον ἀνάλωμα παραγγελλέ[ω]σαν¹⁰ οἱ αἰρεθέντες
 τοῖς ἐν Ἐλευσίνι τεταγμένοις τῶμ πολιτῶν καὶ τοῖς ἐμ Πανάκ-
 τωι καὶ ἐπὶ Φυλεῖ καὶ τοῖς ξένοις | τοῖς μετὰ Γνωσίω τεταγ-
 μένοις εἰσφέρειν ὅτι ἂν αὐτοῖς ἐγλογιζομένο[ις φαίνη]ται¹¹· ὅπως
 ἂν δὲ εἰδῶσιν οἱ παραγινόμενοι εἰς Ἐλευσίνα τὴν τε τοῦ στρα-
 τηγοῦ | Ἀριστοφάνου εὐνοίαν καὶ τὴν τῶν ἀνατεθηκότων¹² εὐχα-
 45 ριστίαν, ἀναγρ[άφαι τόδε || τ]ὸ ψήφισμα ἐν στήλει λιθίνειαι καὶ
 στήσαι παρὰ τὴν εἰκόνα, τῇ[ς] δὲ ἀναγ[ραφῆς καὶ] | τῆς ποιή-
 σεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμε[λη-
 θῆναι] | τοὺς αἰρεθέντας ἐπὶ τὴν ποίησιν τῆς εἰκόνο[ς]· εἶναι δὲ
 αὐτοῖς ἐ[πι]μ[εληθεῖσι]¹³ | καὶ οἰκονομ[ή]σασιν ὀρθ[ῶ]ς¹⁴ καὶ

fortuna nihil memoriae exstaret. 6 Tunc igitur per aliquot annos propter calamitates publicas intermissa erat Dionysiorum celebratio. 7 Supplevit Koe. τῆς μερίμνης Pantazidis, praeter morem. 8 Voculam mera lapicidae incuria omissam supplevi. 9 Sic supplere malui quam καὶ ἕνα τῶν cum Philio; nam novem, non decem litteras desiderari proximi versus compa- ratio docet. Manet sane sic quoque inconstantia genetivi τῶν accusativis τοὺς Ἐλευσῖνι — τοὺς ἐμ Πανάκτωι respondentis. Quam fuit cum tollere conarer supplemento τοὺς ἐμ Πανάκτωι μετὰ τῶν ἐπὶ Φυλεῖ. Sed sic et una littera brevior sit versus, quam debet, et obstat index nominum v. 82—92 undecim, non decem homines enumerans. 10 ΕΤΟΣΑΝ lapis. 11 Supplevit Koehler, qui cum ipse initio versus nihil nisi ΙΟΓΩΞ in ectypo agno- visset, etiam de δοχῇ cogitari posse significavit, sed propter Phillii exemplum ΤΑΙΟΡΩΞ exhibens φαίνηται praelulit. Priora conamina repetere non opus est. 12 Hanc unam perfecti formam noverunt tituli Attici usque ad primum a. Chr. saeculum, qua aetate antiquissimum scripturae τέθεικα exem- plum occurrit. Cf. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschr. ed. 2 p. 452 not. 1311. 13 ΕΠΙ lapis. 14 ΟΡΘΩΞ lapis.

δικαίως ἅπαντα καὶ ἀποδοῦσ[ι τοὺς λογισμοὺς]¹⁵ | ἐπαινεθῆναι
καὶ στεφανωθῆναι κοινεῖ τε ὑπὸ πάντων καὶ ἰδί[αι ὑπὸ τῶν

• 50 τεταγ[μμένων].

Θεόδοτος Δημοκράτου Ἐλευσίνιος εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀριστοφάνης
[ἐν τε τῷ πρό]σθεν χρόνῳ πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρ-
έσχηται τῷ δήμῳ τ[ῷ Ἀθηναίων,] | γυμνασιάρχος τε χειρο-
τονηθεὶς ὅτε τὸ πρῶτον ὁ δῆμος συνετέλ[εσε Δημήτρι]¹⁶ α
προέστη τε τοῦ γυμνασίου καλῶς καὶ εὐσχημόνως πάντα πρᾶτ-
55 τω[ν ἀκόλουθα το]ῖς τε νόμοις καὶ τοῖς τοῦ δήμου ψηφίσμασιν,
φύλαρχος τε χειρ[οτονηθεὶς ἐν] | ταύτῃ τῇ ἐπιμελείᾳ ἀπεδεί-
ξατο τὴν ἑαυτοῦ φιλοτιμίαν, [καὶ μετὰ ταῦτα¹⁷ ἐ]πὶ Λυσίου
ἄρχοντος¹⁸, ἐν ᾧ ἐνιαυτῷ ὁ πόλεμος¹⁹ ἐνέστη, διετέλε[σεν ἐν

45 Supplevit Koehler; τὰς εὐθύνas Pantazidis, monens alibi constanter et in titulis et apud scriptores simplex διδόναι εὐθύνas usurpari, compositum uno Aeschinis loco III, 24 ἕως ἂν λόγον ἀποδώσι τῇ πόλει aliquatenus defendi.
46 Supplevit Koehler provocans ad Plutarchum Demetr. 42, qui quae narra-
ret de Demetriis, ea absurda quidem esse sed vix omnino ficta. Ac sane quod non nova sacra instituta, sed Dionysia magna nomen mutasse narrat, hoc ipso titulo (v. 32) redarguitur; etenim si id verum esset, certe non ante illa sacra antiquum nomen recuperatura fuisse consentaneum est, quam Athenienses Demetrii imperium exuissent. Sed peculiaris sacra quibus Demetrius honorabatur perperam confusa esse cum Dionysiis non incredibile est.
47 Supplevi; spatii rationes accurate conveniunt, ac si quis hoc additamentum otiosum existimet, monuerim sequentes quidem trium archon-
tum annos continua serie se excipere, inter Lysiae magistratum vero et ea quae supra relata sint, maius temporis intervallum intercedere videri.
48 Ol. 124, 4 (292/2 a. Chr.) Philippus archon fuit, cuius anno continuus magistratum notorum ordo finitur, Ol. 123, 2 (287/6 a. Chr.) Diocles, quo utique antiquiorem esse hunc titulum supra docui. Iam cum duo etiam post Lysiam archontes (v. 60. 64) hic commemorantur, apparet illum neque ante a. 292/1 neque post 290/89 a. Chr. in magistratu fuisse. Sed ex his tribus annis propter ea quae infra de bello et tum et per proximos annos gesto leguntur (not. 49) maxime probabile est primum (292/1 a. Chr.) Lysiae esse, alterum (291/0 a. Chr.) Cimonis, tertium (290/89) eius cuius nomen v. 64 intercidit. Sic statuit Stschukareff, neque multum ab eo discrepat de Sanctis.
49 Continuatum esse hoc bellum etiam per proximos annos docent quae infra v. 59—67 leguntur. Eis, quae hic omnino in censum veniunt, temporibus nullum adversus Demetrium gestum esse bellum recte monuit de Sanctis; neque enim ulla ex parte probabile esse quod Ungerus Philologi Suppl. V p. 698 statuisset, Athenienses tum nomine tenus servasse quidem amicitiam erga Demetrium, sed tamen contra illius duces et socios pugnasse. Immo cum ipso Demetrio tum adversus Aetolos et Boeotos eos arma tulisse, cuius belli tempora accurate definirentur ithyphallo ab Athenaeo

τῇ τῶν -]δίων²⁰ ἐπιμελείαι οὔτε τὴν τοῦ ἑαυτοῦ σώματος ἀσφάλειαν οὔτ' [ἄλλο οὐδὲν πρόσ]θεν τιθέμενος τοῦ τῇ πατρίδι
 60 συμφέροντος, κατασταθεῖς τε στρατηγὸς ἐπ' Ἐλ[ε]υσίνους²¹ εἰς τὸν ἐπὶ Κίμωνος²² ἐνιαυτὸν ἐπεμελήθη τῆς τε τῶν [φρουρίων φυλακῆς] | καὶ τῶν ἄλλων ὧν αὐτῷ προσέταττον οἷ τε νόμοι καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου, καὶ | ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐπαίνεκε²³ καὶ ἐστεφάνωκεν αὐτὸν ὁ δῆμος [οὐδὲν ἐλλείποντα] | σπουδῆς πρὸς τὴν πόλιν, ἐπήνεκε δὲ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσιν[ίων καὶ ἐστεφάνωκε]. | χειροτονηθεὶς τε τὸ δεύτερον στρατηγὸς ἐπ'
 65 Ἐλευσίνους εἰς τὸν ἐπὶ ----- ἐ[ν]νιαυτὸν²⁴ ἐπεμελήθη τῆς τε τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς καὶ τῆς [φυλακῆς τῶν φρουρίων²⁵] | Ἐλευσίνους καὶ Πανάκτου καὶ Φυλῆς· ἐπεμελήθη δὲ καὶ ὅπως ἐκ τῆς χώρας οἱ σῖ[τ]τοι²⁶ μετ' ἀσφαλείας εἰσνεχθῶσιν· διαταλεῖ δὲ καὶ ἰδ[ί]αι [τοῖς ἐντυγχάνουσιν]²⁷ | χρείας παρεχόμενος εἰς δὲ ἂν αὐτὸν παρακαλῇ, πολλοῖς [τε τῶν Ἐλευσινίων] | ἐν τῷ πολέμῳ γέγονεν αἴτιος τῆς σωτηρίας· ὅπως ἂν οὖν πάντες οἱ αἰρεθέν-
 70 τες] || ἐπ' Ἐλευσίνους στρατηγοὶ φιλοτιμῶνται πάντα τὰ συμφέ-

VI, 253 d servato, quem argumentis certissimis anno 390 a. Chr. vindicavit U. von Wilamowitz-Möllendorff Antigonos von Karystos p. 242. Finitum esse apparet hoc bellum illo pacto, quod inter Demetrium et Pyrrhum convenit anno, ut quidem videtur, 389 a. Chr. (Cf. Niese Gesch. der gr. und mak. Staaten I p. 378). Quare probabile est unicuique ex tribus qui hic recensentur archontibus antiquissimum inter ternos annos quorum optio datur (not. 48) assignandum esse. Simul apparet, ut animadvertit de S., non posse separatam ab Atheniensibus rempublicam habuisse Eleusinos per annorum 394—387 spatium (Wilamowitz Antigonos p. 355), sed eam rem, de qua per se nulla sit dubitatio, ad annos qui 387 a. Chr. proxime insecuti sint referendam esse. Sane ne tunc quidem eam condicionem diu mansisse, siquidem iam anni 385 a. Chr. aestate (n. 495, 33) Piraei recuperandi mentio fiat, Eleusinis non item; quae iam tum, sine armorum certamine ut quidem videtur, rursus in potestatem Atheniensium pervenerat. 20 (ἐφο)δίων Pantazidis. Sed neque notio vocis sententiarum nexui accommodata videtur — expectaveris certe ἐπιτηδείων — neque spatii rationes quadrant. 21 Cf. n. 498¹. 22 Ol. 132, 2 (394/0 a. Chr.). Cf. not. 48. 23 Cf. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 136 not. 4492. 24 Ol. 132, 3 (390/89 a. Chr.). Cf. not. 48. 25 Supplevit Pantazidis. 26 Supplevit Koehler, monens se formam οἶτοι in decreto paganorum ferre malle, quam [καρ(π)οί] emendare. Minus apte Pantazidis ὅπως οἱ εἰσφερόμενοι φόρτοι μετ' ἀσφαλείας εἰσνεχθῶσι. 27 Supplevit Koehler. Quod sequitur singularis παρακαλῇ, id mihi non videtur impedimento esse quominus illum sequamur, quandoquidem etiam alibi in structura et conexione enuntiatorum manifesti errores occurrunt (v. not. 8).

105	Νικοκλῆς Φωκεύς	Δ-----
	Μενεκλῆς Ἀργεῖος	-----
	Νικάνωρ Μακεδών	
	Ἀριστόδαμος Κρής	
	Νικασίων Κρής	
110	Πυραιμένης Ἀργεῖος	
	Ἀγασίας Θετταλός	
	Ἀπολλώνιος Αἰτωλός	
	Καλλίδαμος Φωκεύς	
	Ἀλέξων Ὑπούντιος	
115	Ἀπολλόδωρος Πλαταιεύς	
	Λύσων Φωκεύς	
	Θεόδωρος Ἀχαιός	

193 Fragmenta duo tabulae marmoris Hymettii inventa in arce. Sinistrum (a), versum 1—43 initia continens, edd. Kumanudis Ἀθηναίου VI p. 271. Lolling *Δελτίον ἀρχαιολογικόν* 1889 p. 207, dextrum Damiralis Ἐφ. ἀρχ. 1886 p. 137. Lolling *Sitzungsberichte der Berl. Akademie* 1887 p. 1189. Coniunxit Stschukareff de archontibus annorum 300—265 p. 113. Edidit, fragm. a a se exscriptum, b ex Lollingii exemplo, Koehler C. I. A. IV, 2 p. 84 n. 309 b. Cf. quae adnotavit G. de Sanctis *Studi di storia antica* II p. 52.

Θ[εοί]. | Ζήνων¹ .----- | Ἐπὶ Διοκλέους [ἄρχοντος², ἐπὶ
 3 τ]ῆς | ἰδος πρώτης π[ρυτανείας, ἥ]ι Ξενοφῶ[ν Νικέ]ου
 Ἀλαιοὺς ἐγ[ραμμάτε]υ[εν, Ἐξ]ατομβ[αιῶνο]ς ἐνδεκάτει, ἐ[νδεκάτει]

Litterae volgares praeter Ξ (pro Ξ) et Ψ (pro Ψ), dispositae στοιχηδόν, nisi quod v. 13 ΙΚΑII trium, v. 24 ΕΙΝ duarum litterarum spatium tenent. V. 2 multo maioribus quam reliqua litteris exaratus. 4 Classis a Ptolemaeo rege in Graeciam missae praefectus. Cf. v. 11. 12. 2 Aut Ol. 123, 4 (288/7 a. Chr.), quae est Stschukareffii sententia, aut 123, 2 (287/6 a. Chr.) hunc archonta fuisse utique certum est. Sed cum per primam eius magistratus prytaniam Athenas iam Demetrii Poliorcetae dominatione liberatas fuisse hoc plebiscitum doceat, in Stschukareffii definitione omnia quae inter Pythia Ol. 122, 2 (auctumno 290 a. Chr.) a Demetrio Athenis acta et Atheniensium defectionem intercesserunt, non multo plus quam unius anni et dimidii spatio evenisse statuendum esset; quod pro multitudine rerum gestarum et varietate vicissitudinum parum esse recte monuit Koe. Quare cum eo et de Sanctis potius anno 287/6 a. Chr. vindicandus est Dioclis magistratus. (Cf. n. 194 1).

τῆ[ς πρ]υτανείας, ἐκκ[λησία· τῶν πρ]οέδρων ἐ[πε]ψή[φισεν] Λυσίας
 [Λ]υσισμάχου [... ..]ος καὶ συμπρόεδροι· [ἐ]δοξεν τ[ῇ] βουλῇ
 10 κα[ὶ] τῷ δήμῳ· Ἐπίχαρμ[ο]ς Καλλι[στρατίδου] Κολωνῆθεν εἶπεν·
 ἐπε[ιδὴ] Ζή[νων] καθεστῆκ[ώς] ὑπὸ τοῦ βασιλέως | Πτολ[εμαίου]³
 ἐπὶ τῶν ἀφράκτων⁴ εὖνους ὦν δ[ι]α[τε]λεῖ⁵ κοινῇ τε τῷ δήμῳ
 καὶ ἰδ[ίαι] ἐκάστωι Ἀ[θηναίων] ἐνδεικνύμενος⁶ οἷς ἂν περιτ[ύ]-
 15 [γχάνη] καὶ λέγων καὶ πράττων ἀγαθὸν εἶναι | [δύναται ὑπὲρ τῆς]
 πόλεως· ἐπιμελεῖται δὲ | [καὶ τῆς κομιδῆς το]ῦ σίτου τῷ δήμῳ,
 ὅπως ἂν ἀσφαλέστατα δια[χομίζηται], συναγωνιζόμενος τῇ τοῦ
 20 δήμου σωτηρίᾳ· ἀγαθῇ τύ[χῃ]η, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, τοὺς
 πρόεδρο[υς], οἵτινες ἂν λάχῃσι πρ[οεδρέ]νουν ἐν τῷ δήμῳ | εἰς
 τὴν πρώτην ἐκκ[λησίαν], χρηματίζ[αι] περὶ τούτων, γνώμην δὲ
 συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, εἶτε δ[οκεῖ] τῇ βουλῇ,
 -----]

3 Ptolemaeus I (306—285 a. Chr.). 4 Cf. Plutarch. Demetr. 44: ἄμα γὰρ τὴν μὲν Ἑλλάδα πλεύσας στόλῳ μεγάλῳ Πτολεμαῖος ἀφίστη. Cuius classis pars in Atticam devecta Zenone duce Athenienses ad defectionem perpulsisse videtur. 5 Littera l in fine versus lapicidae incuria omissa. 6 Sic supplere conatus sum, ab hoc verbo pendere ratus accusativum ἀγαθὸν εἶναι δύναται; accuratioris definitionis causa his adiecta sunt καὶ λέγων καὶ πράττων. Non fugit me, paullo intricatius et insolentius haec enuntiata esse; sed Koehlerι προθυμολύμενος etiam magis ab usu sermonis recedere mihi videtur.

194 Fragmenta duo marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum. a (versuum 4—24 partes sinistras) edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 176. Ex Rossii apographo Meier Arch. Intelligenzblatt 1836 p. 353 sqq. b (versuum 44—57 partes dexteris) ab Elgino Londinium asportatum post Chandlerum aliosque Boeckh C. I. G. 407. Coniuncta exhibent Rangabé Ant. Hell. 446. E. L. Hicks Inscr. Gr. Mus. Br. I n. XV. Koehler C. I. Att. II 344 (a ex suo, b ex Hicksii apographo). (Syll.¹ 440. E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions p. 269 n. 459. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 434 n. 424).

Titulus exaratus litteratura vulgari praeter Ξ, στοιχηδόν, sed ita ut iota nonnullis locis cum alia littera unius modo spatium occupet (v. 4. 54. 55); magis etiam turbatus est ordo v. 48. 48.

[Ἐπὶ Διοτίμου ἄρχοντος¹ ἐπὶ τῆς Ἀντιγονίδος ἐβδόμης πρυτανείας, ἣν Λυσίστρατος Ἀριστομάχου Παιανιεὺς ἐγραμμάτευεν, Γαμηλιῶνος ἔηνι | καὶ] νέαι, ἐνάτῃ καὶ εἰκοσῇ τῇ [πρυτανείας, || ἐκκλήσι· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ----- | ...] οσθένου Ξυπεταίων καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξε]ν τῷ δήμῳ· Ἀγύρριος Καλλιμέδοντος Κόλλου] τεὺς² εἶπεν· ἐπειδὴ [πρότερόν τε οἱ πρόγονοι³ οἱ] | Σπαρτόκου χρεῖας [παρέσχηται τῷ δήμῳ, καὶ] ||
 10 νῦν Σπάρτοκος⁴ παρὰ λαβὼν τὴν εἰς τὸν δῆμον οἰ]κειότητα κοινῇ [τε τῷ δήμῳ χρεῖας παρέχε]ται καὶ ἰδίαι Ἀθηναίων τοῖς ἀφικνουμένοις | πρὸς αὐτόν, ἀνθ' [ὧν καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων αὐτοῦς] | πολίτας ἐποιή]σατο⁵ καὶ ἐτίμη]σεν [εἰκόσιν χαλ]||
 15 καὶς ἔν τε τῇ [ἀγορᾷ καὶ] ἐν τῷ ἐμπορίῳ [καὶ] | ἄλλαις δωρεαῖς⁶, αἷς προσή]κει τιμᾶσθαι τοῦ[ς] | ἀγαθοῦς ἄνδρ[ας, καὶ διέθε]το ἐάν τις βαδίζ[ει] | ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τ[ὴν τῶν προγόνω]ν αὐτοῦ ἢ τὴν Σπαρ]τόκου, βοηθ[εῖν παντὶ σθένε]ι κ[αὶ] κατὰ γῆν
 20 καὶ || κατὰ θάλατ[αν· ἔτι δὲ Σπάρτ]οκος, ἀφικ]ομένης⁷ | πρεσβείας [παρ' Ἀθηναίων, ἀκ]ούσας ὅτι ὁ δῆμος | κεκόμιστ[αι τὸ ἄστυ, συνή]θη τοῖς εὐτυχήμασ[ι] | τοῦ δήμ]ου, καὶ δέδωκεν σίτ]του δωρεάν μυρίου[ς] | καὶ πενταχοσίους με]δίμνους, ἐπαγγέλ-
 25 λε[ῖται δὲ καὶ ἐς τὸ λοιπὸν χρ]εῖαν παρέξεσθαι τῷ | δήμῳ καὶ

1 Ol. 123, 3 (286/5 a. Chr.). Cum diu inter hunc annum et proxime superiorem fluctuatum esset, iam rem confecit plebiscitum Diocle archonte compositum n. 493. Quod cum huic vindicaret annum 287/6 a. Chr. (vide ibi not. 2) necessario Diotimus in proximum detruditur. Quod haec de Spartoco Bosporano plus quam anno et dimidio post Athenas in libertatem vindicatas demum decreta sunt maxime propter v. 24 sq. (ἀκούσας ὅτι ὁ δῆμος κεκόμισται τὸ ἄστυ) mireris. Sed de ea re nihil potest esse dubitationis, utut de Diotimi anno statueris. Neque neglegendum est, n. 195, 47 sqq. similem formulam legi de Audoleonte Paeone, cuius decretum hoc Spartoci aliquot mensibus etiam recentius est, etsi multo breviori temporis spatio illuc legatio commeari poterat quam in Bosporum. Apparet igitur neutrum locum de legationibus e vestigio post liberatas Athenas missis intellegendum esse.
 2 Suppleverunt Meier et Koehler, allato Athenaei loco VIII 340 e Ἡρόδοτος δ' ὁ Κρατῆτειος ἐν τοῖς συμμίκτοις ὑπομνήμασι τοῦ Καλλιμέδοντος οὐδὲν ἀπέδειξε τὸν Ἀγύρριον (quem commemorat Philemo comicus in versibus ante ab Athenaeo apposis). Callimedon pater et Agyrrhius avus noti homines erant atque in re publica versati. De pago cf. 57¹. 3 Cf. titulum 129.
 4 Spartocus IV Eumelo patri successit Ol. 119, 4 (304/3 a. Chr.) et regnavit viginti annos usque ad Ol. 124, 4 (284/3 a. Chr.). Diodor. XX, 100, 7. Boeckh C. I. G. II p. 93. 5 Cf. 129⁷. 6 Coronis aureis (n. 129) et immunitate. 7 APhil.

- καθότι ἂν δύνηται, καὶ ταῦ[τα πράττει προαιρούμενος
 διαφυλάττειν τὴν [εὐνοίαν τὴν εἰς τὸν δῆμ]ον τὴν παραδεδομένην |
 30 [αὐτῷ παρὰ τῶν προγόνων]· ὅπως ἂν οὖν φαίνηται || [ὁ δῆμος
]μενος πρὸς τοὺς εὖνους | [διὰ τοῦ ἔμπροσθεν
 χρ]όνου διαμ[ε]μενηκότας⁸ αὐ[τῷ, τύχῃ ἀγαθῇ, δε]δόχθαι τῷ
 δήμῳ, ἐπ[αινε]σαι μὲν τὸν βασιλέα⁹ Σπάρτοκον Εὐμήλου¹⁰
 35 [Βοσ]πόριον, καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ [ἀπὸ--- || δραχ-
 μῶν ἀρετῆς] ἕνεκα καὶ εὐνοίας ἣν ἔχ[ω]ν δι[α]τελεῖ πρὸς τὸν δῆ-
 μον, καὶ ἀναιπεῖν τὸν στέ[φ]ανον Διονυσίων] τῶν μεγάλων τρα-
 γωιδῶν ἐν τῷ | [ἀγῶνι· τῆς δὲ ποιήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τῆς
 40 ἀ[ναγορεύσεως] ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἐπὶ τῇ διο[ψ]κῇ. στήσαι]
 δ' αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῇ¹¹ ἐν τῇ[ι] ἀγορᾷ παρὰ τοὺς προ-
 γόνους, καὶ ἐτέραν ἐν ἀκροπόλει· ὅπως ἂν δὲ καὶ εἰδῇ ὁ βα-
 σιλεὺς Σπάρτ[ροκος τὰ ἐψηφ]ισμένα τῷ δήμῳ, χειροτονῆσαι
 45 πρέ[σβεις τρε]ῖς ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων πάντων, οἵτι[νες αἰρε-
 θέ]ντες ἀπαροῦσιν καὶ τό τε ψήφισμα ἀ[ποδῶ]σιν καὶ ἀπαν-
 γελοῦσι τὴν εὐνοίαν ἣν | [ἔχει πρὸς αὐτὸν ὁ δῆμος, καὶ παρα-
 καλοῦσιν αὐ[τὸν βοιηθ]εῖν¹² τῷ δήμῳ καθότι ἂν δύνηται.
 50 δοῦ[ναι δὲ ἐφ'ό]δια τῶν πρέσβειων ἐκάστωι τὸ τε[τ]α[γ]μένον].
 ὅπως ἂν δὲ καὶ ὑπόμνημα ᾗ τῆς οἰκεί[ο]ς [τητος] καὶ τῶν δωρεῶν
 τῶν προστιθεμένων αὐ[τῷ] πρ[ὸς ταῖς] ὑπαρχούσαις, τὸν γραμ-
 ματέα τὸν | [κατὰ] πρυτανείαν ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφισμα | [ἐν
 55 στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν ἀκροπόλει· τὸ || [δὲ ἀν]άλωμα τὸ
 γεγόμενον μερίσαι τοὺς ἐπὶ τῇ | [διο]ικήσει.

In corona:

Ὁ δῆμος.

8 ΔΙΑΜΙ. 9 Regio nomine certe usque ad Spartoci avum Paerisadem non usi erant Spartocidae nisi ubi de barbararum nationum imperio dicebatur (Cf. 128⁴). 10 Eumelus Paerisadis I filius natu minimus post Satyri et Prytanidis fratrum necem regnavit quinque annos totidemque menses (Ol. 117, 4. 309/8 a. Chr. — Ol. 119, 4. 304/3 a. Chr. Diodor. XX, 25, 3). 11 ΧΑΛΚΗΙ. 12 Supplevi. De scriptura cf. 147¹⁵.

195 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in arce. Post Pittakin (L'ancienne Athènes p. 313) aliosque ex suo Velsenique apographo ed. Koehler C. I. Att. II, 312 (Syll.¹ 144. E. L. Hicks Manual of Gr. hist. inscr. p. 266 n. 157. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 133 n. 125).

[Ε]πί Διοτίμου ἄρχοντος¹ ἐπὶ τῇ[ς | Π]α(ν)διονίδος² δ[ω]δεκάτης
 πρυ[τα]νείας ἥι Λυσί[σ]τρατος [Α]ριστο[μ]άχου Παιανιδ[ς] ἐγρα-
 5 [μ]άτευε[ν], || Σχιροφοριῶνος ἔκτει [μ]ετ' εἰς[ά]δας³, πέμπτει καὶ
 εἰ[χο]στ[ε]ῖ τῆς [πρ]υτανείας, ἐκκλησί[α]· τῷ[ν] προέδ[ρ]ων ἐπεψύ-
 10 φισεν Φιλόμηλος Φιλ[ο]μήλου Ἀλαιοῦς καὶ συμπρόεδρ[ο]ι· ἔδο-
 ξεν τῷ δήμῳ, Σιμωνί(δ)[ης]⁴ Ἡ[γ]ήμονος Ἀγνού[σ]ιος εἰ[πε]ν·
 ἐ[πει]δὴ ὁ Παιόνων β[α]σιλεὺς [Α]ῦδω[λέω]ν⁵ ἐκ τε τῶν ἔμ[π]ροσθε
 15 χρόνων εἰ[σ]υ[ν]ους ἐστὶν τῷ δήμῳ τῷ[ι] Ἀθηνα[ί]ων, χρεῖας παρ-
 εχόμεν[ο]ς καὶ συ[ν]εργῶν εἰς τὴν ἐλευθερί[αν] τῇ [π]όλει, καὶ
 κομισαμένου [τ]οῦ δήμ[ο]υ τὸ ἄστυ πυθόμενος συ[ν]ήσθη [τ]οῖ[ς]
 20 γεγεννημένοις εὐτυχήμασι, || νομίζων εἶναι κοινὴν καὶ αὐτ[ῶ]ι τὴν
 τῆς πόλεως σωτηρίαν, παρ[έ]χετα[ι] δὲ χρεῖας καὶ ἰδία τοῖ[ς] |
 τε διατρίβουσιν Ἀθηναίων πα[ρ']· | ἑαυτὸν καὶ τοῖς ἀφικνουμέ-
 25 νο[ι]ς εἰς τὴν χώραν· δέδωκεν δὲ καὶ [σ]ι[τ]του δωρεὰν τῷ δή-
 μῳ μεδίμ[ο]υς ἐπτακισχίλους κα[ὶ] πεντα[χ]οσίους Μακεδονίας
 30 τοῖς ἰδίοι[ς] | ἀναλώμασιν καταστήσας εἰς [το]ῦς λιμένας τοὺς
 τῆς πό[λ]εως· ἐπ[α]νγέλλεται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν | παρέξεσθαι
 χρεῖας συνεργῶν [ε]ἰς τε τὴν τοῦ Πειραιέως κομ[ι]δ[ί]αν καὶ τὴν
 35 τῆς πόλεως ἐλευθερί[αν]· ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τῷ | δήμῳ,
 ἐπαινέσαι τὸν βασιλεῖ[α]⁶ | Αὔδωλέοντα Πατράου⁷ Παίονα [ἀ]ρε-
 τῆς ἔνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰ[ς] τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ
 40 σ[τ]εφ[αν]ώσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάν[ω]ι, καὶ ἀνεῖπειν τὸν σ[τ]ε-
 φανον Δ[ι]ο[ν]υσίων τῶν μεγάλων [τρ]αγωιδ[ῶ]ν τῷ ἄγῳ[ν]ι· τῆς
 45 [δ]ὲ πό[λ]εως τοῦ [σ]τεφάνου καὶ τῆς ἀναγορεύσεω[ς] || ἐπιμελη-
 θῆναι τοὺς ἐπὶ τεῖ δι[ο]ικήσει. εἶναι δὲ αὐτὸν Ἀθηναί[ο]ν καὶ
 τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ, καὶ [ἐ]ξ[ε]ῖναι αὐτῷ γράφασθαι φυλῆς κ[αὶ]

Litterae volgares dispositae στοιχηδόν; sed aliquotiens (v. 28. 39. 48) iota inter ordines insertum est. 4 Ol. 123, 3 (286/5 a. Chr.). Cf. 1941.

2 ΑΜΔΙΟΝΙΔΟΣ. 3 I. e. die vigesimo sexto. Cf. n. 205². Communem esse Diotimi annum etiam ex n. 194, 3. 4 apparet. 4 ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. 5 Nummi

exstant qui huius regis nomen iisdem plane atque hic litteris scriptum habent. Cf. Catal. numm. Mus. Britann. Macedonia p. 4 sqq. Ut antea cum Cassandro foedere coniunctus fuerat ab eoque adiutus erat contra Autariatias (Diod. XX, 49, 4), sic tunc eum ab Lysimachi partibus stetisse ideoque de Athenis Demetrii dominatione liberatis gavisum esse apparet. Quod de thesauris eius Lysimacho proditis ex Diodoro (XXI fr. 43 Dindorf) narrat Tzetzes Chil. VI, 53, nisi ipsius error subest (satis dubitanter certe loquitur: ἡ Λυσίμαχος ἡ τινι τῆς Θράκης βασιλέων), ad posteriora tempora referendum est. Cf. n. 208². 6 Cf. 433⁴. 7 Huius quoque regis nummi exstant. Cf. Cat. Mus. Brit. Maced. p. 2 sq.

50 δήμου καὶ φρατρίας ἧς ἄμ βοῦλῃται· τοὺς δὲ πρυτάνεις οἱ ἄν
 [π]ρωτον λάχωσιν πρυτανεύειν δ[ο]ῦναι περὶ αὐτοῦ τὴν ψῆφον
 εἰς [τ]ῇμ πρώτῃν ἐκκλησίαν· τοὺς δὲ [θε]σμοθέτας [εἰ]σαγαγεῖν
 55 αὐτῷ τῇν δοκιμασίαν τῆς δωρεᾶς εἰς [τ]ὸ δικαστή[ρι]ον ὅταν
 πρώτον οἰσ[ί]ν τ' ἦι· στήσ[αι] δ' ἐ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα | χ[α]λκῇ[ν]
 ἐφ' [ἱ]π[π]ου ἐν ἀγορᾷ· τῇ[ς] δ' ἐ πό[λ]εω[ς] κα[ὶ] τῆς στά[σ]εως
 60 ἐπι[μ]ελ[ή]ηθῆ[ναι] τοῦς ἐπὶ τῇ[ι] διοικ[ή]σει.

196 Tabula ab inferiore parte fracta, in metochio *Dokhiarion*, ubi quondam sita erat Potidaea (Cassandra). Apographum ab adolescente Graeco *Hadji-Thomas* acceptum expressit L. Duchesne *Rev. arch.* XXXI (1876) p. 107 (Syll.¹ 142. Ch. Michel *Recueil d'inscr.* Gr. p. 243 n. 323).

Ἐφ' ἱερέως τοῦ Λυσιμάχου¹ Τιμησίου, | Δημητριῶνος². Παν-
 τα(ι)νος Συμμάχου Ἰπ(π)ολυτεῦς³ εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀν(δ)ρόβολος
 5 Μ(ή)νιος⁴ | Αἰτωλὸς ἐκ Ναυπάκτου ἀνὴρ ἀγαθός ἐστιν | περὶ τὴν
 πόλιν τὴν Κασσανδρ(έ)ων⁵ καὶ | τοῖς εἰσαφικνουμένοις ἐκ ταύτῃ[ς]
 εἰς Αἰτωλίαν -----

1 Lysimachus Macedoniam Pyrrho expulso occupavit 286 a. Chr., eam-
 que obtinuit usque ad mortem (284 a. Chr.). Hoc temporis spatio titulus
 incisus est, neque enim ultra Lysimachi necem sacerdotium mansisse cre-
 dibile videtur. 2 Mensem significari, qua de re editor dubitavit, certum
 est; nam nomen patris cum aliis de causis tum propter articulum omissum
 haberi nequit. A Cerere potius quam a Demetrio (Poliorecta) eum nomen
 accepisse existimo, quia aliter sine dubio post expulsum Demetrium statim
 abolitus esset. 3 Ut Cassandreae tribubus heroum nomina imposita hic
 videmus, ita etiam in urbe Thessalonica ab eodem Cassandro condita factum
 apparet ex Steph. Byz. s. Κεχροπία. ἔστι καὶ Κεχροπὶς χώρα Θράκης· ἔστι καὶ
 δῆμος (rectius fortasse dixisset φυλὴ) Θεσσαλονίκης. οἱ δημόται Κεχροπιοῦ.
 4 ΜΕΝΙΟΣ. 5 ΚΑΣΣΑΝΔΡΑΙΩΝ, quod retinuit D., emendavi. Nam ut
 neque Κασσανδραῖος ethnicum unquam fuisse neque tam antiqua aetate ᾧ
 et ἔ confusa esse credibile est, ita error in transcribendo, praesertim ab
 homine Graeco, cui utrumque idem sonaret, et in hoc difficili negotio non
 admodum exercitato, facillime committi potuit.

197 Tabula marmoris Hymettii fracta in duas partes. Superior
 (v. 4—48) inventa in theatro Bacchi. Edd. Rhusopulus Ἐφ. ἀρχ.
 περ. II n. 109. Kumanudis Φιλίστωρ III p. 463. Koehler C. I. A.

Π 314. (Syll.¹ 443. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 274 n. 160.) Disputaverunt de ea Zink Eos I p. 24 sqq. W. Dittenberger Hermae II p. 286 sqq. Inferiorem partem (v. 48—74), Eleusine inventam, edd. D. Philios Έφ. άρχ. 1890 p. 69 sqq. et ex eiusdem apographo ectypoque Lollingii chartaceo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 85 (totum titulum repetivit Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 134 n. 126.) Cf. quae adnotavit J. E. Kirchner Hermae XXXI p. 260.

[Έ]πι Εϋθίου¹ άρχοντος, έπι τής Ά[χαμαντίδος] [τρίτης | π]ρυ-
 τανείας, ει Ναυσιμένης Ναυσικύδου Χολαρ[γεύς] έγραμμάτευεν,
 Βοιηδρομιώνος δγδδει έπι δέ[χα, έ]ν)άτει και δεκάτει τής πρυ-
 5 τανείας, έκκλησία κυρ[ί]α· τών προέδ[ρ]ων έπεψήφισεν Έρομνή-
 μων Τεισιμάχου εκ Κοίλης και συμπρόεδροι· έδοξεν τήι βουλευ-
 ι και τώι δήμωι· Νικήρατος Φιλέου Κεφαλῆθεν ειπεν· έπειδή
 Φιλιππίδης² διατετέλεκεν έν παντι καιρώ[ι] | άποδεικνύμενος την
 10 προς τόν δῆμον ευνοϊαν και άποδημήσας προς (τ)όν³ βασιλέα
 Λυσίμαχον⁴ πρότερόν | τε διαλεχθείς τώι βασιλεϊ εκόμισεν τώι
 δήμωι δωρεάν πυρών μεδίμνους Άττικούς μυρίους, τούς διαδο-
 θέντας πᾶσιν Άθηναίοις έπ' Εϋκτήμονος άρχοντος⁵, διελέχθη
 15 δέ και ύπερ κεραίας και ίστοϋ⁶, όπως άν || δοθεϊ τήι θεώι εις

Litterae volgares praeter Ξ et Ϡ (φῖ). Theta ubique O est. Titulus στοιχηδόν scriptus. 1 C. I. Att. II Add. p. 445 n. 314 b, 2 άρχων Εϋθιος est, qua forma iam Zinkius usus erat iniuria vituperatus a me, qui cum aliis Εϋθίας praeferebam. Idem Z. perspexit eum proximo post Isaeum (v. 39) anno in magistratu fuisse. Nam cum ea quae de prioribus Philipptidis meritis dicantur ex more illius aetatis addita sint honoris causa, veram atque propriam rationem cur hoc plebiscito ornetur, agnothesiam esse qua Isaeo archonte functus sit. Iam cum Isaeus excipiat Diotimum, id quod ex C. I. Att. II 567, 2. 5 cernitur, sequitur ut Euthli annus sit Ol. 124, 4 (384/3 a. Chr.). 2 Philoclis f. Cephelensis (v. 58 cum not. 22), poeta comicus. Cf. Meineke F. Com. I p. 470 sqq. 3 ΡΡΟΞΕΟΝ. 4 Cf. Plut. Dem. 12 ἦν δὲ ὁ Φιλιππίδης Λυσίμαχου φίλος και πολλά δι' αὐτὸν ὁ δῆμος εὖ ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Eodem pertinet, quod Stratoclem Demetrii Poliorcetae adulatorem (cf. 168³) acerbissimis versibus insectatus est (Meineke F. C. IV p. 474 sq.). 5 Ol. 120, 2. 399/8 a. Chr. Cf. 188¹. 6 De nave Panathenaica, cuius malo et antennis peplos veli instar adnexus erat, cf. n. 582. Philostr. vitt. soph. II, 1, 5. Plut. Dem. 12: ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὃπερ ἐψηφίσαντο μετὰ τοῦ Διὸς και τῆς Ἀθηνᾶς προσενεφθῆναι Δημήτριον και Ἀντίγονον, πεμπόμενος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ μέσος ἐπράγη θυέλλης ἐμπροσθς. Quod cum magnis Panatheneis Ol. 119, 3 (302/1 a. Chr.) factum esse constet, cum summa probabilitate R. Schubert Hermae

τὰ Παναθήναια⁷ τῷ πέπλῳ, ἃ ἐχομίσθη ἐπ' Εὐκτῆμονος ἄρ-
 χοντος· καὶ νικήσαντος Λυσιμάχου τοῦ βασιλέως [τῇ]ν μάχην
 τὴν Ἰφῳι γενομένην⁸ πρὸς Ἀντίγον[ον καὶ] Δημήτριον τοὺς μὲν
 τελευτήσαντας ἐν τῷ χ[ινδύνῳ] τῶν πολιτ[ῶν]⁹ ἔθαπεν τοῖς
 20 ἑαυτοῦ ἀναλώμα[σιν, ὅσοι δὲ] αἰχμάλωτοι ἐγένοντο, | ἐμφανίσας
 τῷ βα[σιλεῖ καὶ] λαβὼν αὐτοῖς ἄφε[σιν, τοὺς μὲν] βουλομένους
 στρατ[εύεσθαι] διώικησεν ὅπως ἂν καταχωρισθῶσιν [ἐν] ἡγεμο-
 νίαις¹⁰, τοὺς δὲ προα[ιρουμένους] ἀπιέναι ἀμφιέσας καὶ ἐφόδια
 25 δοὺς παρ' ἑαυτοῦ ἀπέστειλεν οὐ ἕκαστοι ἡβ[ρο]ύλοντο, πλείους
 ὄντας ἢ τριακοσίους· παρειτήσατο δὲ καὶ ὅπως ἂν ἀφεθῶσιν
 καὶ ὅσοι τῶν πολιτῶν κατελήφθησαν ἐν | τῇ Ἀσίᾳ εἰργμένοι¹¹
 ὑπὸ Δημητρίου καὶ Ἀντ[ι]γόνο[υ]¹², καὶ τοῖς ἀεὶ περτυγάνουσιν
 30 Ἀθηναίων χρήσιμ[ος] ὢν διατελεῖ καθότι ἂν ἕκαστος αὐτὸν πα-
 ρακαλε[ῖ]⁽⁷⁾¹³, καὶ κομισαμένου τοῦ δήμου τὴν ἐλευθερίαν διατ[ε]-
 τέλεε λέγων καὶ πράττων τὰ συμφέροντα τῇ τῆς | πόλεως σω-
 τηρίᾳ, καὶ παρακαλῶν τὸν βασιλέα βοηθ[εῖν] καὶ χρήμασιν καὶ
 35 σίτῳ, ὅπως ἂν διαμένει ὁ δῆμος ἐλεύθερος ὢν καὶ τὸν Πει-
 ραιᾶ κομίσθαι καὶ τὰ | φρούρια τὴν ταχίστην¹⁴, καὶ ὑπὲρ τού-
 των π[ά]ντων πολ[υ]λάκις μεμαρτύρηκεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς πρὸς
 τοὺς π[ρ]οσεβύοντας Ἀθηναίων πρὸς ἑαυτὸν· καὶ χειροτον[ῆθαι]ς

X p. 447 coniecit, cum ea procella malus quoque et antenna fracta essent, in proxima Panathenaea Lysimachum ea restituenda curasse. Sed cum Panathenaea magna primo anni mense Hecatombaeone celebrata sint, non est cur cum eodem Euctemonem Ol. 120, 3 (298/7 a. Chr.) demum in magistratu fuisse statuamus. Immo sub finem anni superioris dona regis Athenas pervenerunt. 7 Panathenaea magna anni insequentis Ol. 120, 3 (298/7 a. Chr.).

8 Ol. 119, 3 aut 4 (aestate 304 a. Chr.). 9 Mercennarios potius, quam milites ab ipsa Atheniensium civitate Antigono et Demetrio auxilio missos, hos fuisse existimat Droysen Gesch. des Hell. II, 2 p. 209. 10 ἡγεμονίας hic esse partes exercitus ex quibus suum quaeque ἡγεμόνα habuit, recte monuit Z.

11 Obsides indicari coniecit Z. Sed fortasse cives qui adversati fuerant Demetrii dominationi, ab eo comprehensi et in Asiam ad patrem missi erant.

12 Regis tum etiam superstitis nomen priore loco ponitur, patris defuncti subiungitur. Nam de Antigono Gonata nondum viginti annos nato cogitari nequit.

13 Γ'ΑΡΑΚΑΛΕ|Κ. 14 Contra Zinkium, qui Piraeum et castella iam reciperata fuisse statuerat, monui neque perfectio usuros fuisse Athenienses nisi significare voluissent, usque ad hoc tempus Philippidem petere non desiisse, neque enuntiatum finale aptum esse, si de re iam peracta sermo esset. Apparet igitur hinc, mense Septembri 284 a. Chr. portum castellaque nondum expugnata fuisse ab Atheniensibus.

40 ἀγωνοθέτης¹⁵ ἐπὶ Ἰσαίου ἄρχοντος¹⁶ ὑπήκουσε[ν τῷ δῆμῳ
 ἐθελοντῆς ἐκ τῶν¹⁷ ἰδίων, τὰς τε πατρίο[υς θυσίας] ἐθυσεν τοῖς
 θεοῖς ὑπὲρ τοῦ δήμου, καὶ τῇ[ν διωβελίαν]¹⁸ ἔδωκεν πᾶσιν
 Ἀθηναίοις πάντας τοὺς | [ἀγῶνας]¹⁹, καὶ ἐπ[ι]θετον ἀγῶνα κατ-
 εσεύασεν τεῖ Δῆμ[ητρι καὶ τεῖ Κόρε]²⁰ [πρ]ῶτος ὑπόμνημα
 45 τῆς τοῦ δήμου || [ἐλευθερίας²¹, ἐπεμελή]θη, δὲ καὶ τῶν ἄλλων
 ἀγώνων κα[ὶ] θυσιῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ εἰς ταῦτα πάντα ἐκ
 τῶ[ν] ἰδίων ἀναλώσας πολλὰ χρ[η]ήματα τὰς εὐθύνas δέδωκεν κατὰ
 το[ῦ] νόμου κα[ὶ] οὐθ[ὲν] ὑπεναντίον πρὸς δ[ι]ημοκρατίαν οὐδεπώ-
 50 ποτε [ἐποίησε]ν ο[ὐδ']τε λόγῳ οὐτε || ἔργῳ· ὅπως ἂν οὖν φανερόν
 εἴ [πᾶσιν, ὅτι ὁ δῆμος ἐπ[ι]σταται χάριτας ἀποδιδόναι τοῖς
 εὐεργέταις ἀξί[ας] ὧν ἂν εὐεργετήσωσιν, ἀγαθεῖ [τύχει, δεδόχθαι
 τε]ῖ βουλεῖ, τοὺς προέδρους οἱ ἂν λά[χουσιν] προεδρεύε[ιν] εἰς
 55 τὸν δῆμον, ὅταν ἐξέλθωσιν αἱ [ἐκ τοῦ νόμου ἡμ]ῆραι τῆς αἰτή-
 σεως χρηματίζει περὶ [τούτων εἰς τῇ]ν πρώτην ἐκκλησίαν κατὰ
 τὸν νόμον, γνῶ[μην] δὲ ξυμβ[ι]άλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον,
 ὅτι δοκεῖ [τεῖ β]ουλεῖ, ἐπαινέσαι Φιλίππιδην Φιλοκλέους Κεφα-
 60 λ[ῆ]θεν²² ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας ἧς ἔχων διαταλεῖ π[ε]ρι

15 Cf. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen III (1878) p. 232 sqq., qui demonstravit paullo ante huius tituli aetatem choregiae institutum eo pacto immutatum esse, ut populus ipse hoc susciperet (ὁ δῆμος ἐχορήγει) et provinciam ludos adornandi magistratui annuo, suffragiis electo, mandaret, cui nomen erat ἀγωνοθέτης. A Demetrii Phalerei principatu (348—307 a. Chr.) huius mutationis originem repetendam esse summa cum veri specie coniecit idem. 16 Ol. 123, 4 (285/4 a. Chr.) cf. not. 1. 17 Cf. ἐκτελέσαντι I. G. Sept. I, 4794, 1. Ἀκκτοῖσι Olympia V p. 343 n. 230, 3. 18 Supplevi. Refutatis priorum conaminibus (πολιτείαν Rhusopulos, εἰστίας Zink), conieci distributionem (διανομήν) pecuniae aliusve rei significari (qua in re assentitur Koehler p. 234 not. 2) et cum vocabulum lacunae magnitudini accurate respondens deesse existimarem, ipsum διανομήν fuisse sed in incidendo hic ut v. 40 erratum sumpsit. Quod in proöcdosi posui διωβελίαν, accurate quidem explet lacunam neque ineptum est, cum v. 40 verba ἐθελοντῆς ἐκ τῶν ἰδίων indicent, sua sponte Philippidem sumptus, quos agonotheta facere debebat accepta ex aulario publico pecunia, ex sua re familiari fecisse. At nunc scrupulum movent quae de διωβελίας vi et natura his annis disputata sunt (cf. n. 54¹¹). Koehlerus de vini cibique distributionibus (Philochorus ap. Ath. XI 464 f. Meineke F. C. G. II p. 295) cogitabat. 19 Supplevit Zink. 20 Supplevi. 21 Supplevi. εὐεργετίας Rhusopulos. φιλοτιμίας Zink. 22 Patris nomen iam notum erat ex Suida s. v., pagus nunc accedit. Philocles Cephalensis trierarchus 325/4 a. Chr. (C. I. Att. II, 844 c, 228) sine dubio poetae comici pater fuit. Ex posteris Kirchnerus nepotem poetæ Philippidem agnovit archontis regis magistratu fungentem in catalogo C. I. Att.

τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ στεφανῶσαι αὐτ[ὸν] [χ]ρυσῶι
 στεφάνῳ κατὰ τὸν νόμον, καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον Διονυσίων
 τῶν μεγάλων τραγωιδῶν τῷ ἀγ[ῶνι]. στήσαι δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα
 χαλκῇ ἐν τῷ θεά[τ]ρῳ, καὶ εἶναι αὐτῷ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ
 65 καὶ ἐκ[κ]λόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ, καὶ προεδρία[ν] ἐν πᾶσι |
 [τ]οῖς ἀγῶσι τοῖς²³ ἢ πόλιν τίθησιν· τῆς δὲ πο[ι]ήσεως τοῦ
 στεφάνου καὶ τῆς ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι | τοὺς ἐπὶ τῇ
 διοικήσει. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν
 70 κατὰ πρυτανεῖαν ἐν στήλῃ || λιθίνει καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεῶ²⁴
 τοῦ Διονύσου· εἰς | δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης μερίσαι τοὺς
 ἐπὶ τῇ | διο[ι]κήσει ΔΔ δραχμὰς [ἐκ] τῶν εἰς τὰ κατὰ ψήφί-
 σματ[α] ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ.

In corona: Ὁ δῆ[μος].

II, 859, 4, pronepotem Philoclem auctorem comoediae cui Τραυματίας titulus erat circa 460 a. Chr. in scaenam datae C. I. Att. II, 975, 40. 23 Articuli pro pronomine relativo usus mirus in titulo Attico et a mero ni fallor lapididae errore repetendus. 24 Cf. K. Meisterhans Grammatik der att. Inschr. ed. 2 p. 404 not. 954.

198 Tabula marmoris Pentelici, inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. αρχ. 3499. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 317 (Syll.¹ 1444. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 436 n. 127).

[Ἐπὶ Νικίου¹ ἄρχοντος] Ὑτρυνέ[ως, ἐπὶ τῆς -----δος ἐκ-
 τ]ῆς πρυτανείας, ἥι Ἰσοκράτης Ἰσοκρά[του Περγασῆ]θεν [ἐγ]ραμ-

Litterae C(ε) □(θ) □(ο) P(ρ) O(ω). φῖ plerumque volgarem formam habet, sed v. 6 in nomine Παμφίλου + est. Titulus non στοιχηδὸν exaratus. 1 Archontis nomen supplevit Koehler ex n. 520, ubi vice versa demoticum ex hoc titulo restitutum est. Nam eiusdem anni esse cum lacunarum quae utrobique sunt ambitus tum scribae nomen demonstrat. Cf. etiam n. 636, 17. Ex eodem illo titulo apparet, ante Niciam Otrynensem archonta fuisse Meneclem. Hunc Ol. 424, 3 (282/1 a. Chr.), illum 424, 4 (281/0 a. Chr.) fuisse conieceram; quam coniecturam novis certisque argumentis confirmavit v. Wilamowitz-Möllendorff Antigonos von Karystos p. 246. Recentiores esse non posse quia titulus 201, quem uno ex his annis compositum esse litterarum formae praeter has tres tabulas plane inaudita demonstrarent, manifesto ante Lysimachi mortem (281 a. Chr.) incisus esset. Antiquiores vero non esse, quia C. I. Att. II 644, ubi Niciae successor commemoratus fuit, Dumontius Chronologie des archontes Athéniens p. 417 Gorgiae (Ol. 425, 1.

μάτευεν, Ποσιδεῶνος ἐν[δεκά]τει, δω[δεκά]τει τῆς π[ρ]υτανείας,
 5 ἐκκλησία κυρία· τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Μ[νη]σίστρατος Σω-
 σίππου Κυδαθηναεὺς καὶ συνπρόεδρο[ι]· | ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ
 τῷ δήμῳ· Φυτίος Παμφίλου (Θ)ο[ρίχ]ι[ος]² εἶπεν· ἐπειδὴ Σ(τ)ρόμ-
 βιχος³, στρατευόμενος πρότερο[ν] | παρὰ Δημητρίῳ καὶ κατα-
 λειφθεὶς ἐν τῷ ἄστει μετὰ Σ[πι]νθάρου, λαβόντος τοῦ δήμου τὰ
 10 δπλα⁴ ὑπὲρ τῆς ἐλευθ[ερ]ί[ας] καὶ παρακαλοῦ[ν]τος καὶ τοὺς στρα-
 τιώτας (τ)θεσθα[ι] π[ρ]ὸς τὴν πόλιν, ὑπήκουσεν τῷ δήμῳ εἰς
 τὴν ἐλευθερίαν [χ|α]· ἔθετο τὰ δπλα μετὰ τῆς πόλεως, οἰόμενος
 δεῖν μὴ ἐν[σ(τ)](α)σθαι⁵ τῷ τῆς πόλεως συμφέροντι, ἀλλὰ συν-
 αἷτιος γενέσ[θ]α[ι] τεῖ σωτηρίᾳ· συνεπολιόρχει δὲ καὶ τὸ Μου-
 15 σ[εῖ]ον⁶ μετὰ [το]ῦ δήμου, καὶ συν[τε]λεσθέν[των] τεῖ πόλει τῶν
 πρ[α]γμάτων [ν χ]αὶ τὰς λοιπὰς χρεῖας ἀπροφασίστως παρασχόμε-
 νο[ς] διατ[ε]τέλεκεν, καὶ διαμείνηκεν ἐν τεῖ τοῦ δήμου εὐ[νο]ίᾳ,
 κα[ὶ] τοῦ πολέμου γενομένου (ἀ)ν(ήρ)⁷ ἀγα[θ]ός [ἦν περὶ τὸν δῆ-
 μον κα[ὶ] ἀγωνιζόμενος ὑπ[ὲρ] αὐτοῦ ἐποίησεν⁸ ὅσα παραγγέλλοι
 ὁ στρατηγ[ός] κα[ὶ] -----]

280/79 a. Chr., cf. Plut. vit. X or. p. 847 D) nomen restituisset eaque con-
 iectura spatii rationibus accuratissime conveniret. G. F. Unger Philologus
 Suppl. V p. 704 sqq. et G. de Sanctis Studi di storia antica II p. 58 sqq.
 Meneclem et Niciam archontas proximo post 270 a. Chr. n. tempore (244¹)
 fuisse statuunt argumentis usi per se neutiquam ineptis. At neque Wilamo-
 witzii rationes ab eis refutatae sunt, neque probabile videtur, Strombichum
 propter res fortiter et feliciter anno 287 a. Chr. gestas fere viginti annis post
 demum ab Atheniensibus collaudatum esse. 2 Ο□Ι. 3 ΞΥ□ΜΒΙΧ□Ξ.
 4 Exeunte anno Ol. 123, 1 (vere aut initio aestatis 287 a. Chr.). Namque
 prima anni Attici Ol. 123, 2 (287/6 a. Chr.), quo Diocles archon fuit, prytania
 Athenas iam liberas fuisse titulus 193 docet. 5 CN'Ξ. | ΙΞ□ΑΙ. 6 De
 Museo ab Atheniensibus duce Olympiodoro expugnato cf. Paus. I, 26, 1. 2.
 29, 13. 7 Ν'Π. 8 Supplevi. ἀγωνιζόμενος ὑπ[ὲρ] ἡρέτην ἅπαντα Koehler,
 in quibus displicet ἀγωνιζόμενος absolute scriptum.

199 Tabula marmoris Hymettii inventa Athenis in rudibus
 ecclesiae Παναγίας Ποργιωτίσης. Ed. Kumanudis Ἐπιγρ. Ἑλληνι-
 καὶ ἀνέκδοτοι, Ἀθην. 1860, ἀρ. 2. (Koehler C. I. Att. II 348.
 Syll.¹ 145).

[----- οἰόμενος δεῖν μὴ ἐνίστασθαι τῷ τῆς πόλεως
 συμφέ[ρ]οντι, ἀλλὰ συνα[ί]τιος γενέσθαι τεῖ σωτηρίᾳ, συ[ν]επολιόρ-
 χει δὲ χ[α] | τὸ Μουσεῖον μετὰ τοῦ δήμου· χ]αὶ συντελεσθέντων |

5 [τεῖ πόλει τῶν πραγμάτων κα]ἰ τὰς λοιπὰς χρεῖας πα[ρ]α[σ]χό-
 μενος διατετέλεκεν,] καὶ διαμεμένηκεν ἐν τ[εῖ] τοῦ δήμου εὐνοίαι·
 καὶ τοῦ] π(ο)λέμου¹ γενομένου | [ἀνὴρ ἀγαθὸς ἦν περὶ τὸν δῆ-
 μον] καὶ ἀγωνιζόμενος ὑπ[ὲρ] αὐτοῦ ἐποίησεν ὅσα παραγγέλλ(ο)ι²
 ὁ στρατηγός· κα[ὶ] εἰς τὸ λοιπὸν ἐπαγγέλλετ[αι] χρεῖας παρέ-
 10 ξεσ[θ]ῆναι τῷ δήμῳ ----- δπως ἂν οἶν ἐφάμιλλον ε[ῖ]-----
 --- εὐρ]έσθαι παρὰ τοῦ | δήμου ----- καὶ τιμᾶσθαι
 ὑπὸ τοῦ δήμο[υ], ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ], τοὺς
 προέδρ[ους], οἱ ἂν λάχουσιν προεδρεύειν ἐν τῷ] δήμῳ εἰς τὴν ||
 15 [ἐπιούσαν ἐκκλησίαν, ὅταν ἐξήκ]ωσιν αἱ ἐκ τοῦ ν[ό]μου ἡμέραι,
 χρηματῖσαι περὶ τούτων, γ]νώμην δὲ ξυμ[β]άλλεσθαι τῆς βουλῆς
 εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ β[ου]λεῖ, ἐπαινέσαι Στρόμβιχον καὶ
 στεφανῶσαι χρυ[σ]ῶι στεφάνῳι κατὰ τὸν νόμον ἀρετῆς] ἔνεκα
 20 καὶ φ[ι]λοτιμίας τῆς εἰς τὸν δῆμον. εἶναι δ]ὲ αὐτὸν Ἀθην[α]ῖον
 καὶ τοὺς ἐκγόνους αὐτοῦ, καὶ γρά]ψασθαι φυλῇ[ς] καὶ δήμῳ καὶ
 φρατρίας ἧς ἂν βούλητα]ι κατὰ τὸν ν[ό]μον, τοὺς δὲ πρυτάνεις
 δοῦναι περὶ αὐ]τοῦ τὴν ψῆφ[ον] εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν, τοὺς
 25 δὲ θεσ]μοθέτ[ας] εἰσαγαγεῖν αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν τῆς δωρεᾶς,
 ὅ[ταν] πρῶτον -----]

Litteratura simillima titulo 498, sed O et O plerumque rotundae, paullo rarius quadratae sunt, E raro media linea caret (C); φῖ hic quoque semper φ est praeter v. 40 ubi in voce ἐφάμιλλον ± legitur. Ne hic quidem titulus στοιχηδόν exaratus. 'Pertinent haec haud dubie ad alterum exemplar eius decreti quod antecedit. Possit fortasse aliquis cogitare de commilitone Strombichi, sed quum nomen eius vs. 48 lacunam accurate expleat, illud probabilius esse videtur' Koehler. 1 ΠΡΑΕΜΟΥ. 2 ΕΛΛΒΙ (scilicet ex ei correctura effectum). Ceterum cf. 498^a.

200 Fragmenta duodecim marmoris Pentelici ad idem monumentum choregicum pertinentia. Edd. Rhusopulos Ἐφ. ἀρχ. περ. II n. 170—175. Kumanudis Φιλίστωρ IV p. 544 (A. Dumont Fastes éponymiques d'Athènes p. 24). Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen IX (1884) p. 49 (C. I. Att. II 4294).

in fronte

Ὁ δῆμος ἐ[χ]ορ[ή]γει, Νικίας ἡρχε¹.

Litterae volgares, nisi quod πῖ modo Γ modo Γ est, non dispositae στοιχηδόν. 1 Ol. 424, 4 (284/0 a. Chr.), ut quidem videtur. Namque

ἀγωνοθέτης Γλαύκ[ω]ν Ἐπιοκλέους Αἰθαλίδης².
 Λεωντίς [ἀν]δρῶν ἐνίκα· Ἴπποκλῆς Βοιώτιος | ἡῦλε³.
 Θ[εοδ]ωρίδης Βοιώτιος ἐδίδασκε.

fragmenta lateris dextri
(in tribus coronis)

5 ἀν[θι]ππασίαι ⁴ Ὀλ[υ]μπίε[ια]	I
ὁ δ[ὲ]μος φυ[λαρχή]σ[αντα]	II
10 ἀνθιππ[ασίαι] ⁴ Παναθήν[αια] τὰ μεγάλα	III

fragmenta lateris sinistri
(in tribus coronis)

15 στρατηγ[ή]σαντα ἐπὶ τῶν δπλων	IV
ὁ δῆμος ἀγωνοθετ[ή]σαντα	V
20 στρατηγ[ή]σαντα ἐπὶ τῶν δπλων	VI

sine dubio recte Koe. hunc Niciam non distinxit ab Otrynensi, qui est n. 198. 520. 636. 2 Chremonidis (n. 214, 7) frater et consiliorum adiutor. Utriusque pater Ἐπιοκλῆς Χρεμωνίδου Αἰθαλίδης est n. 613, 11. C. I. A. II, 1368, soror Φειδοστράτη Ἐπιοκλέους Αἰθαλίδου θυγάτηρ C. I. A. II, 1369. Fratres post bellum Chremonideum solum vertere coactos apud Ptolemaeos Philadelphum et Euergetam magna gratia floruisse apparet ex Teletis testimonio (p. 16, 4 Hense) et confirmatur titulo n. 222. Proxenum Rhodiorum fuisse videmus ex I. ins. mar. Aeg. I p. 14 n. 25: Γλαύκων Ἐπιοκλέους Ἀθηναῖος πρόξενος Ἀπόλλωνι Πυθίῳ. De victoria Olympica v. ad n. 222. Cf. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen IX p. 49 sqq. U. v. Wilamowitz-Möllendorf, Antigonos von Karystos p. 225 not. 47, qui monet, perperam a Droyseno Gesch. des Hellenismus III, 1 p. 226 not. 2 ad hunc Glauconem referri quae legantur apud Athenaeum II, 44 c: Πύθερμος δὲ ἐν τοῖς Πειραιῶσι τυραννεύουσι καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. 3 Cf. 694⁵. 4 Cf. 687, 1 cum adnotatione.

201 Fragmenta duo marmoris Hymettii inventa Athenis in arce. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3647. 4005. Koehler C. I. Att. II 320 (Syll.¹ 146. E. L. Hicks Manual of Gr. hist. inscr. p. 265 n. 155).

--- π. λι --- | ----- | --- λ --- | --- νων (δ)ε[ι]τ[α]ι¹ --
 5 --- || -----] καὶ το.ς ----- | . . . ε. . . ελε. π[υ]λῶν(?) . .

Litterae □ (ε) □ (ο, sed aliquoties O invenitur) P (ρ) ut n. 198. 199. Sed O et φ hic vulgarem formam habent. Xi Ξ, omega Ω est. De aetate cf. adn. ad n. 198 init. Titulus incisus στοιχηδόν praeter versum ultimum. 1 ΛC.. Λ.

- ...μ...ο--- | ...εσσ... εις τ[ἄλ]λα κατὰ χώραν.....
]ας καθί[στ]ησιν, τῶν δὲ ἄλλων|ως
 10 καὶ ἐ[σ]τὶν περὶ πάντας Ἀθην[αίους] ἀνὴρ ἀγαθός τε || καὶ εὖν[ου]ς
 τῷ δήμῳ· τύ[χη] ἀγαθῇ, δεδόχθ[η]αι τεῖ β[ουλ]ε[τ], τ[ο]ὺς προέ-
 δρους οἵτινες ἂν λάχωσιν | προσδρ[εύε]ιν ἐν τῷ δήμῳ εἰς τὴν
 [πρώτην ἐκκλησι]αν χρημα[τ]ίσαι περὶ τούτων, γνώμ[ην] δὲ συμ-
 βάλλεσθ[η]αι [τ]ῆς βο[υ]λῆς εἰς τὸν δῆμον, δ[ε]τι δοκεῖ τῇ βουλῇ,
 15 ἐ||παιnéσα[ι] Βίθον Κλέωνος Λυσ[ιμαχέα]² ἀρετῆς ἕνεκα | καὶ
 εὐνοίας τῆς εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ | στεφανῶσ[αι]
 χρυσῷ στεφάν[ω]ι ἀπὸ .. δραχμῶν. εἶνα[ι] δὲ αὐτὸν [Ἀθη]-
 ναῖον καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, καὶ γ[ρ]άψασθα[ι] φυλῆ[ς] καὶ
 20 δήμου [καὶ] φρατρίας ἧς ἂν βού[λ]ηται κατὰ τὸν [ν]όμον, τοὺς δ[ὲ]
 πρυτάνεις τοὺς πρυτ[ανεύ]οντας δοῦν[αι] π[ε]ρὶ αὐτοῦ τῇ ψῆφον,
 ὅπως ἂν ἐφ[έ]μιλλον εἰ πᾶσιν [φ]ιλοτιμ[εῖσθαι] περὶ τὸν δῆμον |
 τὸν Ἀθηναίων εἰδότη[ς]³ δ[ε]τι χάριτας ἀπολήφονται κα[ὶ] ταξί[ας] τῶν
 25 ἐδεργετ[η]μάτων. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψ[ή]φισμα τὸν γραμμ[α]-
 τέα τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στή[λ]ῃ λιθίνει, καὶ [στήσ]αι ἐν
 ἀκροπόλει, εἰς δὲ τὴν ἀν[α]γραφήν τῆς στή[λ]ης μερίσαι τοὺς ἐπὶ
 τῇ διοικί[σ]ει Δ δραχμάς.

2 Bithys Lysimachi regis familiaris commemoratur ap. Athenaeum VI
 p. 246 e. XIV p. 614 f. Koe. 3 ΛΙΔΟΥ/Ξ.

202 Tabula lapidea magna, fracta in duas partes, inventa iuxta ecclesiolam Panagiae, quae est in angulo meridionali et orientali insulae exiguae Νικουργία sitae e regione Amorgi ab occidente et septentrionibus. Ex ectypo et apographo suo ed. J. Delamarre *Revue de philologie* XX p. 104. (Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 287 n. 373).

[Ἐδοξε]ν τοῖς συνέδροις τῶν νησιωτῶν¹· ὑπὲρ ὧν | [Φιλοκλῆ]ς
 ὁ βασιλεὺς Σιδονίων² καὶ Βάκχων ὁ νη[σί]αρχος³ ἔγραψαν πρὸς

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν; O et O reliquis minores.
 1 Commune insulanorum maris Aegaei circiter 308 a. Chr. Ptolemaei I auspiciis conditum (cf. not. 7. 8) in fide regum Aegypti mansit, donec Ptolemaei III classe proelio navali superata principatus maris Aegaei ad Rhodios transiit (n. 224 cum notis. Cf. praeterea n. 209. 223). 2 Cf. n. 476³ et 209¹. Mandatu Ptolemaei regis Philoclem insulanorum concilium per Bacchona convocasse manifestum est. 3 Huius in compluribus titulis Deliis mentio

τὰς πόλεις, ὅπως ἂν ἀπο[στ]είλωσιν συνέδρους εἰς Σάμον⁴,
 5 οἷτινες || [χρημ]ατιῶσιν ὑπὲρ τῆς θυσίας καὶ τῶν θεωρ[ῶ]ν καὶ
 τοῦ ἀγῶνος, ὃν τίθησιν ὁ βασιλεὺς Πτ[ολε]μαῖος⁵ τῷ πατρὶ ἐν
 Ἀλεξανδρείᾳ ἰσολύμπ[ι]ον⁶, καὶ νῦν] ἐκ πόλεων παραγενομένοις
 10 τοῖς συ[ν]έδροις] δ[ιελέγ]ησαν Φιλοκλῆς καὶ Βάκχων, δ[ι]ᾷδ[ε]σθ[ε]ναι
 τῷ κοινῷ τῶν συνέδρων, ἐπειδὴ ὁ | βασιλεὺς καὶ σωτὴρ Πτο-
 λεμαῖος πολλῶν | καὶ μεγάλων ἀγαθῶν αἴτιος ἐγένετο τοῖς | [τ]ε
 νησιώταις καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν⁷, τὰς τε πόλεις ἐλευθερώ-
 15 σας⁸ καὶ τοὺς νόμους ἀποδοὺς || [κ]αὶ τὴν πάτριον πολιτείαν
 πᾶσι καταστήσας | καὶ τῶν εἰσφορῶν κουφίσας⁹, καὶ νῦν ὁ
 βασιλεὺς | [Π]τολεμαῖος, διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν¹⁰ παρ[ι]ᾷ
 τοῦ πατρὸς, τὴν αὐτὴν εὖνοιαν καὶ ἐπιμέλειαν π[α]ρεχόμενος
 20 διατελεῖ εἰς τε τοὺς νησιώτας κα[ὶ]¹¹ || τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας, καὶ
 θυσίαν ποιεῖ τῷ πατρ[ὶ]¹² | καὶ ἀγῶνα τίθησιν ἰσολύμπιον γυ-
 μνικόν κα[ὶ]¹³ | μουσικόν καὶ ἱππικόν¹⁴, τὴν τε πρὸς τοὺς θεοὺς

fit commemoratis a Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 402 sqq.
 Quorum in uno cum Nicetae filius Boeotius dicatur (ac rarissimum nomen
 quod est Βάκχων praeterea paene nusquam nisi in Boeotia inveniri monuit
 Homolle), summa cum probabilitate collegit Delam., nesiarchum non ab
 ipsis insulanis electum, sed a Ptolemaeo rege constitutum esse. Etenim ne
 alterum quidem qui notus esset huius aetatis nesiarchus, origine insulanum
 fuisse (C. I. G. 3655: Ἀπολλόδοτος Ἀπολλωνίου Κυζικηνός). 4 Haec insula
 non interfuit concilio insulanorum, sed in Ptolemaei potestate erat, qui ea
 praecipue statione classis suae utebatur. Hinc quoque apparet, illud com-
 mune plane pependisse ex regis Aegypti nutu atque auctoritate. Delam.
 5 Ptolemaeus II Philadelphus (285—247 a. Chr.). 6 Cf. not. 44. [7 De
 rebus annorum 340—308 a. Chr. spatio in Graecia marique Aegaeo a Ptole-
 maео feliciter gestis (n. 476) hic dici manifestum est. 8 Cf. Diodor. XX,
 37, 2: ἐπεβάλετο μὲν οὖν καὶ τὰς ἄλλας τὰς κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεις Πτολε-
 μαῖος ἐλευθεροῦν, μεγάλῃν προσθήκην ἡγούμενος ἔσεσθαι τοῖς ἰδίοις πράγμασι τὴν
 τῶν Ἑλλήνων εὖνοιαν. 9 Non plane sublatum, sed imminutum tributorum
 onus ex huius verbi usu collegit Del. Sed ni fallor sic genetivus nullam
 haberet probabilem explicationem; quare praestat κουφίσας hic (ut Latini
 levandi verbo utuntur) de tributis omnino abrogatis intellegere. 10 Ap-
 paret hinc, proximis post Philadelphi ad imperii accessionem (285 a. Chr.)
 temporibus haec decreta esse. 11 Quinquennalia fuisse haec Ptolemaei Soteris
 sacra ex ipsa Olympiorum comparatione (cf. not. 44. 206¹¹) elucet. Quando
 primum acta sint, non constat. Iure Del. monuit, utique ante nuptias Philadelphi
 et Arsinoës, (i. e. ante anni 274 a. Chr. auctumnum, cf. n. 244⁵), cuius nomen
 hic nusquam compareret, celebrata esse. Sed omnino magnum intervallum
 inter 285 a. Chr. et eos ludos intercessisse credibile non est (cf. not. 40), neque
 est cur cum Del. anno 280 a. Chr. priores esse negemus. Ad easdem ferias

[ε]ῶσέβ[ειαν] διαφυλάττωγ καὶ τῇμ πρὸς τοὺς π[ρογ]όνου]ς¹²
 25 εὖνοιαν διατηρῶν, καὶ παρακαλεῖ εἰς ταῦτ[α] || τοῖς τε νησιώτας
 καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ψ[η]φίσα[σθαι] τὸν ἀγῶνα ὑπάρχειν
 ἰσολύμπιον, προ[σ]ήκει πᾶσι τοῖς νησιώταις, τετιμηκόσιμ πρῶ-
 [τ]οις¹³ τ]ὸν σωτῆρα Πτολεμαῖον ἰσοθέους τιμαῖς | καὶ διὰ τὰς
 30 κοι[νάς] εὐεργεσίας] καὶ διὰ τὰς ἰδίο[υ]ς ὠφελείας τῷ βασιλεῖ
 Πτο[λ]εμαίῳ παρακαλοῦ[ντι] ἔν τε τοῖς ἄλλοις συλλα[μ]βάνεσθαι
 καὶ νῦν κατὰ | [τὴν αἴρεσιν αὐτοῦ μετὰ πάσης] προθυμίας
 ψηφίσα[σθαι] | -----] μὲν τὸμ
 35 πᾶσιν ἀπ|-----αι καταξίας τιμὰς || [---
 ----- τῇ]ς ἑαυτῶν εὐνοίας | ἀποδέχεσθ[αι]
 τὴν θυσίαν καὶ τοὺς θεωροὺς ἀ[ποστέλλειν] εἰς τὸμ πάντα χρό-
 νον ἐν τοῖς καθ[ή]κουσι χρόνοις,] καθάπερ ὁ βασιλεὺς ἐπέσταλκε · |
 40 [κ]α[τὰ] εἶναι τὸν ἀγῶνα ἰσολύμπιον, καὶ τοῖς νικῶσιν || [τῶν νη-
 σιωτῶν] τὰς τιμὰς τὰς αὐτὰς ὑπάρχειν, αἵπερ | εἰσ[ι]ν ἐν] τοῖς
 νόμοις παρ' ἐκάστοις τῶν νησιωτῶν | [γεγραμμένα] τοῖς τὰ
 Ὀλύμπια νικήσασιν¹⁴· στεφανῶ[σ]αι δὲ καὶ τὸ[μ] βασιλέα Πτο-
 λεμαῖον βασιλέως καὶ | [σ]ωτῆρο[ς] Πτολεμαίου χρυσῶν] στεφά-
 45 νων ἀριστε[ρ]ῶν ἀπὸ] στα[τή]ρωγ χ[ρ]υ[κ]ίων ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ
 εὐ[νο]ίας τῆς εἰς τοὺς νησιώτας, ἀναγράφαι δὲ τοὺς | [συν]έ-
 δρους τότε τὸ ψ[ή]φισμα εἰς στήλην λιθίνην καὶ | [σ]τῆσαι ἐν]
 Δήλ[ω]ι παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ σωτῆρος | [Π]τολεμαίου. [κατὰ]
 50 ταῦτά δὲ ψηφισάσθωσαν τότε || [τὸ ψ]ήφισμα καὶ αἱ μετέχουσαι
 τῶμ πόλεων τοῦ συν[ε]δρ[ου], καὶ ἀναγραφάτωσαν εἰς στήλας
 λιθίνας | [κ]αὶ ἀναθέτωσαν εἰς τὰ ἱερὰ ἐν οἷς καὶ αἱ λοιπαὶ
 τιμαὶ εἰσιν ἀναγεγραμμένα παρ' ἐκάστοις. ἐλεῖσθαι | [δ]ὲ τοὺς

primum peractas Del. acute et probabiliter rettulit pompam magnificentissimam, cuius descriptionem servavit Athenaeus V, 197 c sqq. Namque quin pentetericorum potissimum sacrorum illa partem effecerit, praeter splendorem et opulentiam dubitare non sinere ipsam Athenaei narrationem coll. p. 197 d: τὰ δὲ κατὰ μέρος αὐτῶν εἴ τις εἰδέναι βούλεται, τὰς τῶν πεντετηρίδων γραφὰς λαμβάνων ἐπισκοπεῖται. p. 198 a: ὃ γυνὴ περικαλλεστάτη κατὰ τὸ μέγεθος εἶπετο — ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Πεντετηρίς. 42 Supplevit Del., monens εὖνοιαν vocem videri quidem minus aptam esse, sed geminum exemplum legi infra n. 295, 14: εὐνοίας τὰς εἰς τοὺς θεούς. 43 Sine dubio propter res anno 308 a. Chr. gestas (not. 7. 8). Quod Del. coniecit, iam tum ei ab insularis cognomen Σωτήρ, quod vulgo ad Rhodios Demetrii obsidione liberatos (Pausan. I, 8, 6) referretur, decretum esse, id certe ex tituli verbis non necessario colligitur. 44 Cf. n. 206, 9. 15. 24: τὸν ἀγῶνα — τὸν μὲν μουσικὸν ἰσοπόθιον, τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν ἰσονέμεον ταῖς τε ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς.

55 συνέδρους καὶ θεωροὺς τρεῖς, οἵτινες ἀφ[ψκ]όμενοι εἰς Ἀλεξάν-
δρειαν θύσουσιν τε ὑπὲρ τοῦ | [x]οινοῦ τῶν νησιωτῶν Πτολε-
μαίῳ Σωτῆρι καὶ | [τόν σ]τέφανον ἀποδώθουσιν τῷ βασιλεῖ.
τὸ δὲ εἰς | [τ]ὸν στέφανον ἀργύριον καὶ εἰς ἐφόδιογ καὶ πορε[ί]ας
60 τοῖς θεωροῖς εἰσενεγκεῖν τὰς πόλεις, ἐκάσ[τη]ν κατὰ τὸ ἐπιβάλλ-
λον αὐτῇ, καὶ δοῦναι ὧι ἄμ Βάκ[χω]ν ἀποδείξει. ἡμέθησαν
θεωροὶ Γλαύκων Κύθ[ν]ιος, | ----]ας Νάξιος, Κλεώκριτος Ἄνδριος.

203 Tabula ahenea utrimque mutila, Dodona Berolinum translata.

Ed. Karapanos Arch. Zeitung XXXVI (1878) p. 115 (Syll.¹ 147.
E. L. Hicks Manual of Greek hist. inser. p. 277 n. 162. A. Fick
ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 44 n. 1368).

[Βασιλεὺς Πύρρος καὶ]
[Ἀπειρῶ]ται καὶ Τ[α]ραντῖνοι¹
ἀπὸ Ῥωμαίων καὶ [τῶν]²
συμμάχων Διὶ Να[ί]ωι].

Litterae volgares. 1 [αὔτα] Karapanos, quia Tarentinorum nomini
spatium non sufficeret; at non est cur versus pari longitudine fuisse statu-
amus. 2 [ἀπὸ] K. insolita praepositionis repetitione. Dedicatum videtur
hoc donum post pugnam Heracleensem (280 a. Chr.).

204 Pars basis lapidis calcarii leucophaei, inaedificata Olympiae
in muro recentioris aetatis. Ed. K. Purgold Arch. Zeitung XXXVIII
(1880) p. 63 n. 355 (Syll.¹ 148). Imago tituli a Purgoldo delineata
exhibetur Olympia V p. 435 n. 340.

[Ἡ πόλις] τῶν | βασιλίσσαν Ὀλυμ[πιάδα] | βασιλέως
Πύρ[ρου].

Litterae volgares; O et Ω reliquis litteris paullo minores. Olympias
Pyrrhi filia nupsit fratri germano Alexandro, et post eius mortem, Pyrrho
et Ptolemaeo filiis nondum adultis, regnavit (Iustin. XXVIII, 4, 4). Cum
Antigonos Gonatas moreretur (239 a. Chr.) illa etiamtum superstes erat. De
eius morte narrationes vehementissime inter se discrepantes composuit
Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 25. Utrisque huic lapidi coniuncti
erant alii, ut appareat, duas aut plures statuas uni permagnae basi impo-
sitas fuisse, ad quas omnes spectabat versus primus litteris permagno inter
se spatio distantibus per totam basin percurrans.

205 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis in parietinis ecclesiae Παναγίας Πυργιωτίσσης. Edd. Kumanudis Ἐπιγρ. ἀνεκδ. Ἀθ. 1860. ἀρ. 75. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3772. Koehler C. I. Att. II 323. (Syll.¹ 149. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 274 n. 164. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 136 n. 128). Cf. quae de titulo exposuerunt C. Wachsmuth Histor. Zeitschr. X p. 1 sqq. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V (1884) p. 307 sqq. G. F. Unger Philologus Suppl. V p. 700 sq.

[Ἐ]πὶ Πολυεύκτου¹ ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Αἰγείδος ἐνάτης πρ[ο]τα-
νείας, ἥι Χαιρεφῶν Ἀρχεστράτου Κεφαλῆθεν ἐγρα[μ]μάττευεν,
Ἐλαφβολιῶνος ἐνάτει μετ' εἰκάδας², τριακο[σ]τ[ί] ἐτ[ί] τῆς πρυτα-
5 νείας· ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Κύβερνις Κ[υ]β[ε]ρ[ν]ίου³ Ἀλιμούσιος εἶπεν·
ἐπειδὴ τὸ κοινὸν τὸ τῶν Αἰτ[ω]λῶν ἀποδεικνύμενον τὴν πρὸς
τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν | [ἐ]ψ[ύ]φισται τὸν ἀγῶνα τὸν τῶν Σωτηρίων

Litterae volgares praeter Ξ, στοιχηδὸν exaratae praeter v. 40. Sed v. 4 ante ἥι, v. 5 ante ἐπειδὴ singularum, v. 4 ante ἔδοξεν duarum litterarum spatia vacua relicta sunt. 4 Galli prope Delphos victi sunt Ol. 125, 2 (279/8 a. Chr.). Cum in hymno Delphico Bull. corr. Hell. XVIII p. 355 ὧλεθ' ὕγραϊ χι[ρό]νι legatur, U. Koehler apud F. Staehelin Geschichte der Kleinasiatischen Galater p. 4 not. 4 non ante mediam hiemem, i. e. sub finem anni Iuliani 279 a. Chr. id factum collegit; utique de anno Attico constat. Post quem qui primus vacuus erat Ol. 125, 4 (277/6) ei quondam Polyeucti magistratum assignaveram. Sed sic dilationis nullam probabilem causam perspicere recte monuit U. Quod si reputaremus, penteterica tum cum instituerentur fuisse Soteria (n. 206¹¹) et arctissimo cum Pythiis vinculo coniuncta, summa cum veri specie ea ut Pythia tertio cuiusque Olympiadis anno agi solita statui. Quocirca decretum nona prytania factum non posse non secundo Olympiadis anno tribui. Atqui cum Ol. 125, 2 vix ita post turbas Gallicas compositae essent res Graecae ut eiusmodi institutum locum haberet, sequi ut sub finem Ol. 126, 2 (vere anni 274 a. Chr.) haec decreta, initio 126, 3 (auctumno eiusdem anni) prima Soteria acta sint. Quae rationes ut aliis probatae sunt sic mihi quoque plane probantur. 2 Vigessimus nonus mensis diem hic significari mihi persuasum est; etenim H. Useneri opinio, etiam in formula μετ' εἰκάδας apud Athenienses tertiae decadis dies retro numeratos esse, post ea quae G. F. Unger Philologi Suppl. V p. 634 sqq. et A. Schmidt Gr. Chronologie p. 518 sqq. contra illum disputaverunt non potest amplius teneri. Communis igitur fuit annus Polyeucti, in quo mensis et prytaniae dierum numeri fere inter se respondebant. Id confirmatur altero eiusdem anni decreto C. I. Att. II, 322, 3, ubi sextus decimus mensis Pyanepsionis dies item sextus decimus est prytaniae quartae. 3 Supplevit Kum., huius Cybernidis filium, avitum nomen gerentem, statuens Cydiam qui ad Thermopylas contra Gallos pugnans occubisset (Paus. X, 24, 5).

τιθέναι τῷ Δι[ι] τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυ[θ]ίῳ
 ὑπόμνημα τῇ[ς] μ[α]χῆς τῆς γενομένης πρὸς τοὺς βαρβάρους τοὺς
 10 ἐπισ[τ]ρατεύσαντας ἐπὶ τε τοὺς Ἑλλήνας καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος
 ἱερὸν τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, ἐφ' οὗ καὶ ὁ δῆμος ἐξέπεμπε[ν]
 τοὺς τε ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἱππεῖς συναγωνιούμεν[ους] ὑπὲρ τῆς
 κοινῆς σωτηρίας, καὶ περὶ τούτων τὸ κοι[νὸν] τῶν Αἰτωλῶν καὶ
 15 ὁ στρατηγὸς Χαρίξενος ἀπεστάλκ[ασι] πρὸς τὸν δῆμον πρεσβεῖαν
 τὴν διαλεξομένην ὅπως | [ᾧ]ν ἀποδέχεται⁴ ὁ δῆμος τῶν ἀγ[ῶ]ν[α],
 τὸ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἰσο-
 νέμειον ταῖς | τε ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς -----]

4 Quae sequuntur supplevit Haussoullier ex titulo 206.

206 Tabula marmoris Parii fracta in duas partes, inventa Delphis prope porticum Atheniensium (n. 3). Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V (1884) p. 300 sq. (Syll.¹ 450. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 282 n. 365).

-----μαρχος Ἐπιμ...ος, Μελήσιππος Φίλο-----|-----ν...
 Ἀγγελίσκου εἶπαν· ἐπειδὴ Αἰτωλοί, οἵκε[τοί] τε καὶ φίλοι ἀπὸ
 προγόνων ὑπάρχοντες τῷ[ι] δῆμῳ, ἀποδεικνύμενοι τὴν πρὸς
 τοὺς θεοὺς εὐσεβειαν ..|... θεω[ρ]οῦς ἀπ[ο]στελλαντες Κλέωνα καὶ
 5 Ἡράκωνα καὶ [.] ἐπαγγέλλουσιν τὸν ἀγῶ[να] τῶν Σωτη-
 ρίων, ὃν συντελοῦσιν ὑπόμνημα [τῆς αὐτῶν εὐσεβ[ε]ίας καὶ] τῆς
 νίκης τῆς γενομένης πρὸς τοὺς βαρβάρους τοὺς [ἐπιστρατεύσαν]-
 τας ἐπὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ
 ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας, | ἐπέσταλκε δὲ περὶ τούτων τῷ δῆμῳ καὶ
 τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν καὶ ὁ στρατηγὸς Χαρίξενος, ὅπως ἂν
 ἀποδεξ[ά]μεθα τὸν ἀγῶνα τὸ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν δὲ
 10 γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἰσονέμειον ταῖς τε ἡλικίαις¹ καὶ ταῖς

Litterae vulgares praeter $\Xi\Pi$. Titulus sine dubio eodem tempore atque n. 205 (Ol. 126, 2. 275/4 a. Chr.) incisus. Chiorum plebiscitum est. 4 Certas unicuique ex ludorum Panhellenicorum numero aetatum definitiones fuisse praeter hunc et alium titulum Delphicum etiam posteriorum temporum inscriptiones dedicatariae probant, ubi in victoriarum gymnazarum recensu παῖδας Ἰσθμικοῦ, παῖδας Πυθικοῦ ascriptum est (n. 677. 678). Quo minus dubitandum est, quin recte apud Photium et Suidam s. v. Παναθηναία traditum sit καὶ ἀγωνίζεται παῖς Ἰσθμικοῦ πρεσβύτερος καὶ ἀγένειος καὶ ἀνῆρ.

τιμαῖς², [καθάπερ καὶ αὐτοί] | ἐψηφισμένοι εἰσίν· ὅπως οὖν ὁ
 ὄημος φαίνεται τὰς τῶν θεῶν τιμ[άς συναύξων³, μεμνη]μένους⁴
 τῆς τε οἰκειότητος καὶ φιλίας τῆς ὑπαρχούσης αὐτῷ πρὸς
 [Αἰτωλούς⁵, ἀγαθῇ τύ]χη, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, δέχεσ[θ]αι τὴν
 τε ἐπαγγελίαν καὶ τὸν ἀγ[ῶνα τῶν Σωτηρίων, δν] | τιθέασιν
 Αἰτωλοὶ ὑπέρ τε τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Δελφοῖς [καὶ
 15 τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων] || σωτηρίας στεφανίτην, καθάπερ ἐψή-
 φισται τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν, τὸ[μ μὲν μουσικὸν ἰσο]πύθιον,
 τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν ἰσονέμεον ταῖς τε ἡλικίαις καὶ
 ταῖς τιμαῖς· εἶναι⁶ | δ]ὲ καὶ τοῖς ἀγωνισαμένοις τῶμ πολιτῶν
 καὶ νικήσασιν τὸν ἀγῶνα τῶν Σ[ωτηρίων πάντα ὅσα καὶ | τ]οῖς
 Πύθια καὶ Νέμεα νικήσασιν ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται· ἐπαινέσαι
 δ]ὲ καὶ τὸ κοινὸν τῶν Αἰτ[ω]λῶν, καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στε-
 20 φάνῳ ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐσεβε[ί]ας τῆς εἰς τοὺς θεοὺς κ]α[ί
 ἀ]νδραγαθίας τῆς εἰς τοὺς βαρβάρους. ἵνα δὲ καὶ εἰδῶσι πάν-
 τες [τὰς δεδομένας τιμά]ς, ἀ]νειπεῖν τὸν ἱεροκλήρυκα Διονυσίοις
 ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅταν οἱ τῶν παῖδων χοροὶ μέλλωσιν ἀγων[ε]ί-
 ζεσθαι⁷, τότε (τὸ) κήρυγμα· “Ὁ δῆμος[ος] ὁ Χίων στεφανοῖ τὸ κοι-
 νὸν τῶν Αἰτωλῶν χρυσῶι στεφάνῳ | ἀ]ρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐσε-
 βείας τῆς εἰς τοὺς θεοὺς, ἐψήφισται δὲ κα[ί] ἀποδέχεσθαι τὸν
 ἀγῶνα | δν συντε[λου]σι, τ]ὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν δὲ
 25 γυμν[ικὸν καὶ ἵππικὸν ἰσο]νέμεον ταῖς τε ἡλικίαις καὶ ταῖς τι-
 μαῖς². τοῦ δὲ κηρύγματος ἐπιμ[ελεῖσθαι τὸν ἀγωνοθέ]την. ἀνα-
 γράψαι δὲ καὶ τὸ ψήφισμα τότε εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆ[σαι
 ἐν Δελφοῖς | ἐν τῷ ἱερῷ⁸ τοὺς διαπλ[ε]υ[ο]υμένους⁹ θεωροῦς.
 ἐλέσθ[αι δὲ θεω]ροὺς τρεῖς ἐκ [πάντων]¹⁰, ὅταν τ[όδε τὸ] ψή-
 φισμα χειροτονηθῇ· γίνεσθ[αι δὲ εἰς τὸ λοιπὸν] | τὴν ἀπόδειξιν
 τῶν θεωρῶν καθ’ ἐκάστην πενταετηρίδα¹¹, ὅταν καὶ οἱ εἰς

2 Quid hoc sibi velit, plenius et distinctius enuntiatur n. 302, 39 sqq.:
 [κ]α[ί] εἶναι τὸν ἀγῶνα ἰσολύμπιον, καὶ τοῖς νικῶσιν [τῶν ἡνσιωτῶν] τὰς τιμάς
 τὰς αὐτάς ὑπάρχειν, αἵπερ εἰσὶν ἐν τοῖς νόμοις παρ’ ἐκάστους τῶν ἡνσιω-
 τῶν [γεγραμμένοι] τοῖς τὰ Ὀλύμπια νικήσασιν. Cf. infra v. 46—48. 3 Sup-
 plevi. 4 Supplevi. 5 Supplevi. πρὸς [τὸ κοινόν] H. 6 Sic supplere
 malui quam didónai cum H. 7 Supplevi. ὅταν οἱ τῶν παῖδων χοροὶ εἰσά-
 γωνται, ...]ζεσθαι τότε κήρυγμα H. At cum iam ἀνειπεῖν antecedit, κήρυγμα
 non ab infinitivo illo in -ζεσθαι exeunte pendere apparet. Neque facile eius-
 modi vocabulum quo in ea sententia opus sit invenias. 8 Supplevi.
 9 Supplevi. 10 Supplevi. 11 Pentetericum fuisse Soteriorum certamen
 cum hinc collegissem, oblocutus est H. Pomtow Jahrb. f. Philol. CXLIX
 (1894) p. 503, et theoros unoquoque quadriennio creatos sumpsit, qui iidem

30 τὰ Πύθια καθιστ[ι]ῶνται¹². διδοσθαι δὲ τοῖς ἀποδεικνυμένοις εἰς
μὲν τὴν θυσίαν [-----, εἰς δὲ ἐφ[ό]δι(α) 8)τι¹³ ἄν [τῶι] δῆ-
μω[ι] δόξει. τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ εἰς τὴν ἀναγραφὴν¹⁴ καὶ [τ]ὴν
στήλῃν δοῦναι τοὺς τὰς τάξεις ----- | .αι ε. ε. λ. ται.

35 δοῦναι δὲ καὶ εἰς [-----|-----] τὸ δὲ -----||--το----

----|---- τοὺς ταμίας καθότι[-----|---τὰ εἰς τὴν ἀναγ[ρ]α-
φὴν εἶν(αι)¹⁵ εἰς φυλακὴν¹⁶. ἐφ[ό]δια] ἐτάχθη ἐκ[ά]στωι¹⁷ δραχ-
μ[αι]¹⁸ --]ά[κ]ο[ν]τα. θ[ε]ωροὶ εἰρέθησαν Μίχκος Ἑρμίδος, Οἰνεὺς
40 Φησίνου¹⁹, || ---- Ἀριστοφῶντος.

quater ad annuas ferias Delphos se conferrent. Quod num per se credibile sit, vix opus est quaerere, siquidem quae supra de victorum praemiis et honoribus scripta sunt (cf. not. 2) omnino cogunt Soteria penteterica existimare. An credibile est eosdem honores, quibus in civitatibus Graecis afficiebantur Pythionicae, eis tributos esse qui longe viliores annui certaminis coronam rettulissent? Catalogi Delphici (cf. n. 694) sane annuorum sunt Soteriorum, sed inter haec decreta (205. 206) et illarum tabularum annos gravem totius instituti mutationem intercedere eo certius est, quia hic Aetoli, illic Amphictiones ludis praesunt. Quod discrimen etsi nominis potius quam rei est, tamen aliquando ab illis ad hos curam feriarum translatam esse apparet. 12 Supplevit H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXLIX (4894) p. 505 not. 9, cum ego in proëcdosi minus apte de Olympiis cogitassem. 13 ... ἈΟΔΙΔΩΤΙΑΝ. Supplevi et emendavi. εἰς μὲν τὴν θυσίαν....ο διδοῦσι ἄν [τῶι] δῆμω[ι] δόξει H., quae sensu cassa sunt. εἰς ἐφ[ό]δια etiam 78, 11. 408, 41. 452, 44. 244, 40 legitur. 14 Supplevi coll. 78, 3. 4. τὸν στέφανον H. 15 ΕΑΦΗΝΕΙΝ. Supplevi et emendavi. 16 Cf. 453, 406 cum not. 44. Hoc privilegium, quaecumque id fuit, posteriore aetate etiam ad eas res transferri solitum esse, quae re vera nullo modo ad custodiam urbis et agri pertinerent, satis constat. Cf. 250, 43. 254, 43. 17 Supplevi. 18 Supplevi. 19 Nomen Chium. Φησίνος Σκυθίου Χίος a civibus suis statuarum honore et Athenis (C. I. Att. II, 4474) et Delphis (Bull. de corr. Hell. XX p. 633) affectus est; ad titulum Delphicum editor Homollius inscriptionem C. I. G. 2242 Κλαύδιος Φησ[ι]νός et nummum Chium litteris ΦΗΞ signatum (Eckhel D. N. II p. 566) attulit.

207 Fragmenta duo inter se contingentia tabulae marmoris Pentelici, inventa in arce Athenarum. Minusculis litteris ed. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν, 1889 p. 58, maiusculis ex eiusdem apographo Koehler C. I. A. IV. 2 p. 93 n. 374 b.

Litterae volgares, nisi quod pro Ω praeter paucos locos ubique Ο exaratum est, dispositae στοιχηδόν per versus litterarum duodequadragenarum;

[-----, καὶ ἀνανεωσαμένου¹] τοῦ δῆμ[ο]υ τῇν
 θυσίαν καὶ τὰ ἀγωνίσματα² τῶν Παναθηναίων τὸ τε στάδιον
 κατεσκεύασεν ἐπαξίως καὶ ἀνατίθησιν τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Νίκῃ
 5 γραφῆς ἐχούσας ὑπομνήματα τῶν [τῷ βασιλεῖ³ π]επραγμένων
 πρὸς τοὺς βαρβάρους ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας· ὅπως
 ἂν οὖν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος φαίνεται διαφυλάττων [τοῖς εὐεργέ-
 ταις]⁴ τὰς χάριτας, ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, ἐπαι-
 10 νέσαι μὲν Ἡράκλειτον Ἀσκληπιάδου Ἀθμονέα⁵ καὶ στεφανῶσαι
 χρυσῷ στεφάνῳ εὐσεβείας ἕνεκα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ
 εὐνοίας καὶ φιλοτιμίας ἧς ἔχων διατε[λ]εῖ[ν] περί[τε] τε [τὸν βασιλέα
 Ἀντίγονον⁶ καὶ] τῇ βουλῇ [τὴν καὶ τὸν] δῆμον τὸν Ἀθηναίων. καὶ
 15 ἀναγορεῦσα[ν] τοῦτον τὸν στέφανον ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι τὸν
 ἀγωνοθέτην κατὰ τὸν νόμον· ἐπιμεληθῆναι δὲ [τῆς ποιήσεως
 τοῦ στεφάνου τὸν ἐπὶ] τῆς διοικήσε[ως]⁷· ὅπως δ' αὐτῷ καὶ
 ὑπόμνημα ὑπάρχῃ τῆς φιλοτιμίας, τὸν γραμματεῖα τὸν κατὰ

sed v. 6 fin. duarum, v. 8 ante ἀγαθῇ τύχῃ unius litterae spatium vacuum relictum est. 4 Supplevi. Aliquantisper intermissas fuisse Panathenaeorum ferias saeculo tertio a. Chr. n. eo minus mirum est, quia de Dionysiis magnis idem testatum habemus n. 492, 34 (cf. ibi not. 6). 5 Supplevi. Agonothetam Panathenaeorum fuisse ideoque hic collaudari Heraclitum videntur L. et K. 6 Cum barbaros (v. 6) Gallos qui anno 279/8 a. Chr. in Graeciam irruptionem fecissent intellegeret L., socios Atheniensium in eis reprimendis fidelissimos Aetolos et hic et v. 8. 43 commemoratos fuisse statuit. At his omnibus locis scriptura consulto deleta est. Quod in Aetolorum nomine unquam factum esse cum neque traditum sit neque credibile, iure K. haec potius ad Antigonom Gonatam rettulit. Eius ad Lysimachiam victoriam (Iustin. XXV, 2, 6. Diog. Laert. II, 444), non res ad Thermopylas ab Aetolis gestas illis picturis ab Heraclito ipsius regis amico et ministro expressas esse (cf. not. 5). 4 Supplevit K. Cf not. 3. 5 Antigoni Gonatae familiarem fuisse discimus ex decreto honorario n. 220, ubi ille antea quidem apud regem commoratus multifariam adiuvisse dicitur Salaminios, deinde vero Piraeo ab illo praefectus haud minora in eos contulisse beneficia. Id manifesto post bellum Chremonideum factum est, hic vero titulus antiquior videtur neque multis annis post Antigoni de Gallis victoriam (not. 3) exaratus. Qui C. I. A. II, 859 a b, 33 est ἀρχων Ἡράκλειτος Ἀθμονεύς, eum ipsum Asclepiadis f. intellegit L.; sed ille catalogus recentior esse videtur quam ut id statuere liceat. 6 Supplevit K. Cf not. 3. 7 Supplevit Schmitthenner apud K. Lollingius genetivo τῆς in huius magistratus designatione offensus maluit inferre τὸν ἀντιγραφέα τῆς διοικήσε[ως], qui ex scriptoribus (Philochorus ap. Harpocr. s. ἀντιγραφεύς. Pollux VIII, 99) notus in nullo dum titulo comparuit. At negotium pecunias erogandi vix in ἀντιγραφέως magistratum cadere existimaverim.

20 πρυτα]νεῖαν ἀνα[[γράφαι τὸ⁸ ψήφισμα τοῦτο ἐν στήλῃ· εἰς δὲ τ]ὴν στ[ήλην δοῦναι τὸν ἐπὶ τῇ διοικήσει τὸ γιγνόμεν]ν[ον ἀνάλωμα].

8 Inde ab hac voce finem tituli restituere conatus sum. Aliter L.: ἀνα[[γράφαι μὲν τὰ ἐψηφισμένα εἰς στήλην λιθίνην, στῆσαι δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῆν οὗ] ἀν | [δοκῇ ἐν καλλίστῳ εἶναι]. K. supplendi conatu abstinuit. Is versus postremi reliquias 'N enotavit. L. av.

208 Basis lapidis arenacei flavi inventa Olympiae septentrionem versus a templo Iovis. Ex G. Hirschfeldi apographo edidi Arch. Zeitung XXXV (1877) p. 38 n. 37. Accurate a Purgoldio delineatus titulus est Olympia V p. 427 n. 303.

[Δρω]πίωνα Λέοντος¹, | [βα]σιλέα Παιόνων | [x]αί κτίστην², τὸ
5 κοινόν³ | [τ]ῶν Παιόνων ἀνέθηκε || ἀ[ρ]ετῆς ἔνεκεν | καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς αὐτοῦς.

Litterae volgares praeter Π; Ξ modo vulgarem formam saeculi a. Chr. quarti habet, modo extremis lineis leniter curvatis exaratum est. 4 Cf. Pausan. X, 43, 4: βίωονος δὲ ταύρου τῶν Παιονικῶν χαλκοῦ πεποιημένην κεφαλὴν Δρωπίων Λέοντος (em. Sylburg, Δέοντος codd.) ἐπεμψεν ἐς Δελφοὺς βασιλεὺς Παιόνων. De aetate praeter huius tituli litteraturam, quae ineunti tertio a. Chr. n. saeculo egregie convenit, accuratiora discimus ex nummis. Nam cum in eis qui ΠΑΙΟΝΩΝΔΡ̄ inscriptum habent (P. Six, Annuaire de numismatique 1883 p. 5) compendium scripturae ipsum Dropionis nomen indicare certum sit, idem in tetradrachmis Lysimachi regis (B. Head, Historia nummorum p. 206) comparere memorabile est. 2 Paeones cum a Philippo Amyntae filio Macedonum imperio subiecti essent, inter Alexandri successorum certamina libertatem recuperaverunt. Anno 306 a. Chr. adeo Audoleon eorum princeps illorum ducum exemplum secutus regium nomen assumpsit (cf. n. 195⁵). Post eius mortem Lysimachus eos in suam dicionem redegit, ita tamen ut sub illius imperio suum regulum haberent. Qui, cum non Lysimachus modo caesus esset sed etiam omnes Macedoniae Thraciaeque regiones funestis Gallorum incursionibus vehementissime concussae, ex hoc naufragio emergens Paeonum regnum quod plane sui iuris esset constituit; non nequiquam igitur natio suum conditorem praedicat regem. 3 Non in liberas modo gentes cadere hoc vocabulum, sed etiam in eas quae regio imperio utantur, praeter hunc titulum comprobatur n. 262, 4.

209 Tabula marmoris albi cum aëtomate, inventa Deli meridiem versus a templo Apollinis. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 327 n. VI (Syll.¹ 455. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 295 n. 387).

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Μνήσαλκος Τελεσιδήμου |
εἶπεν· ἐπειδὴ βασιλεὺς Σιδωνίων Φιλοκλῆς¹ ἐν τε τοῖς [ἐ]μ[προ-
σ]θ[εν] χρόνοις πᾶσαν εὖνοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἐνδεδε[ι]γ[μ]ε[ι]νος
5 διετέλει περὶ τὸ ἱερὸν καὶ Δηλίου, καὶ νῦν πρεσβε[ί]ας ἀ[π]ποστα-
λείσης πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν χρημάτων ὧν [ῶφει]λλον οἱ νη-
σιῶται Δηλίοις πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἐποίησαντο εἰπως Δῆλιοι κομί-
σονται τὰ δάνεια [καθὰ]περ ὁ βασιλεὺς | Π[τολεμαῖος] συνέταξεν,
καὶ μὴ γ[ένωντ]αι² διατριβαὶ καὶ | μελλήσ[ει]ς³ τῆς ἀποδόσεως
10 Δηλίοις ----- λοι--- || ---ι-----υ-----η-----τ--- | ---
ει----- τῷ να[υ]άρχῳ. ἴν' οὖν [εἰ]δῶσιν [π]άντες | οἱ ἀφι-
κνούμε[νοι] εἰς Δῆλον) ὅτι ἐπίσταται ὁ δῆμος ὁ Δη[λί]ων χάρι[τας]
ἀποδιδόναι τοῖς εὐεργετοῦσι τὸ ἱερὸν | καὶ Δηλίου, [δεδο]χθαι
15 τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι [βασ]ιλ[έ]α Σιδωνίων Φιλοκλῆ [εὐσεβ]είας
ἔνεκεν τῆς περὶ τὸ ἱερὸν | καὶ ἀρετῆς τῆς [πρὸς τὸν δῆμον τὸν
Δηλίων, καὶ στεφανῶ]σαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάν[ῳ] ἀπὸ δραχ-
μῶν χιλίων καὶ ἀναγο[ρεῦ]σαι τὸν ἱεροκῆρυκα ἐν τῷ θεάτρῳ
τοῖς Ἀπολλωνίοις, | ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος ὁ Δηλίων βασιλέα
20 Σιδωνίων || Φιλοκλῆ χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ δραχμῶν Χ εὐσ[ε-
β]είας ἔνεκεν τῆς [εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἀρετῆς τῆς εἰς τὸν | δῆμον
τὸν Δη[λί]ων], καὶ [θῦσα]ι σωτήρια ὑπὲρ Φιλοκλέους | ἐν Δῆλῳ
Ἀπόλλ[ωνι] καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ⁴, καὶ Διὶ Σωτῆρι | ἐν Ἀθή-
25 ναις⁵· τὸ δ' ἐ γινόμενον] ἀνάλωμα δοῦναι τὸν ταμίαν || ἀπὸ τῶν

Litterae volgares praeter Ξ Σ ; o paullo minoris quam reliquae litterae magnitudinis. 1 Athenis inventus est lapis cum titulo Βασιλεὺς Σιδωνίων Φιλοκλῆς Ἀπολλοδόρου (C. I. Att. II, 1374). Donationes eius inter alias hominum illustrium, quos saeculo quarto exeunte et tertii initio vixisse constat, recenseri in laterculis ineditis rerum sacrarum Apollinis Delii monuit H. De aetate tituli, quem H. primo Ptolemaei Philadelphi aetati vindicaverat, deinde Archives de l'int. sacr. à Delos p. 40 sqq. (assentiente V. de Schoeffer de Deli ins. reb. p. 95) intra annorum 345—308 a. Chr. spatium incisum statuit, nunc omnis lis composita est eruto decreto insulanorum n. 303 per ipsa Philadelphi initia facto. Namque illo hoc paullo recentius esse argumentum docet. Anno vero 308 a. Chr. magnae quidem iam erant Philoclis partes, sed regno Sidoniorum nondum potitus erat (n. 176³). 2 Supplevi. 3 Supplevi. 4 Supplevi. 5 De sacrificio Deliorum impensis Athenis faciendo dici monuit H.

προσόδων -----τενι... | φ----- πε.ιν | -----ν
 θυσία... | καὶ -----σθαι δι... | περιόντος τόκω[ν -----]
 30 ε-- || ---ο---ν----- | αι-----αιου ο-----

210 Tabula inventa Erythris. Ex ectypo et apographo transmissis ab A. Fontrier ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. III (4879) p. 388 sqq. (Syll.¹ 459. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 374 n. 503). Cf. Hermae XV p. 609. XVI p. 494. H. Gaebler Erythrae p. 23 sqq.

Ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου¹, μηνὸς Ἀρτεμισιῶνος, | ἔδοξεν τῷ
 δήμῳ· Πολύκριτος Ἱατροκλείους εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ οἱ
 στρατηγήσαντες τὴν πρώτην | τετράμηνον ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἡγησα-
 5 γόρου, Σῆμος Ἀπολλωνίου, Φύρσων Ἱατροκλείους, Ἀθήναιος
 Διονυσίου, Ἀνα[ξι]χράτης Θρασυβούλου, Ἐκατὰς Γνώτου, Πύθεος
 Πυθέου, | Ἀ]πελλικῶν Πειθαγόρου, Μοιρωνᾶς Ἐνδήμου, Λή-
 ν[αιος] | Ἡρογ]ένου, ἄνδρες ἀγαθοὶ καὶ φιλότιμοι γεγόνα[σι περὶ] |
 10 τὸν δῆμον, καὶ καλῶς μὲν καὶ συμφερόντως τ[ῆς] τε φυλα[κ]ῆς²
 καὶ τῶν ἑξοπλασιῶν³ ἐπεμελήθησαν, πολλῶν δὲ φό[β]ων καὶ
 κινδύνων περιστάσεων καὶ διαπ[άνης] πρὸς | εἰρήνην οὐκ ὀλίγης
 ἐν ἅπασιν διετ[ήρησαν] τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἀκέραιον, ἐπι-
 μεληθέν[τες]⁴ μὲν τῶν χρη[μα]τῶν συναγωγῆς τε καὶ ἀποστ[ολῆς]
 15 τοῖς περὶ Λεον[νόριον]⁵ βαρβάροις ἀ συνετάξατο ἡ π[όλις], φρον-
 τίσαντες | δὲ τῶν τοῖς παρ' Ἑρμοκράτει⁶ τατ[τομένους] δια[γ]ρα-
 φέντων χρημάτων ὑπ' Ἀθη[ναίου]⁷, καὶ τῶν τοῖς Πτολε[μαῖοις]⁸

Litterae volgares. 4 Quo tempore hic in munere fuerit, definitur Leonnorii nomine quod v. 44. 45 restitui. Nam is anno 278 a. Chr. cum Gallis in Asiam traiecit; uno igitur ex annis proxime insequentibus hic titulus incisus est. 2 Supplevi. [τὰ τῆς φυλακῆς Foucart. 3 Haec vocabuli forma etiam in titulo Ceo 522, 39 inventitur et nescio an etiam Diodoro Sicillensi reddenda sit ex librorum manuscriptorum memoria pro ἑξοπλισία quod editiones habent. 4 V. 13—20 supplevi. 5 Cf. not. 4. Nomen Λεωννόριος, ut hic, scribitur apud Strabonem XII, 5, 4 p. 566 Cas., Λεωννῆριος ap. Memnona Heracleotam (Phot. bibl. p. 227b, 30 Bk.). 6 Hermocrates mercennarius Ptolemaei praeerat, qui Erythris post captam urbem (not. 7) in praesidio erant. G. 7 Athenaeum classis Ptolemaei praefectum, quae Erythris potita erat, intellegit G. At id incertum est, etsi recte negasse videtur, eum civem Erythraeum esse. 8 Ptolemaei Philadelphi milites, cuius in potestate tum fuisse civitatem demonstravit G.; etenim si sui iuris fuisset, certe in tam prolixo decreto etiam futurum fuisse ut propter libertatem et autonomiam patriae conservatam praetores collaudarentur.

προσοφειλομένων⁹ ε[ίς σιτηρέσιον¹⁰, τοῖς δὲ μισθο]φόροις τῶν
 20 ὀψωνίων ἐκ πλε[ονος λειπόντων, ἔδοσαν εἰσε]νεύειν ἄνδρες ἐκ τῶν
 ἰδίων· [ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ τῆς] | ἄλλης διοικήσεως τε ----
 ----- | τῶν ἐπιπεσόντων π[-----, δεδοχ-
 θαι τῷ] | δῆμῳ, ἐπαινέσαι μέ[ν τοὺς στρατηγοὺς τοὺς στρατῆ]-
 25 γήσαντας ἐφ' ἱεροπ[οιοῦ Ἡγησαγόρου τὴν πρώτην τε]τράμηνον
 καὶ σ[τεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνῳ¹¹, Σῆμον] | Ἀπολλωνίου, Φύρ-
 [σωνα Ἰατροκλείους, Ἀθήναιον Διονυσίου,] | Ἀναξικράτην [Θρα-
 συβούλου, Ἐκατᾶν Γνώτου, Πύθεον Πυθέ]ου, Ἀπελλικῶν [τα
 Πειθαγόρου, Μοιρώνακτα Ἐνδήμου, Λήναι]ον Ἡρογένου· [δοῦ-
 30 ναι δὲ αὐτοῖς προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶ]σιν· ἀναγ[γεῖλαι δὲ
 τὴν δεδομένην αὐτοῖς τιμὴν τοῦς] | ἀγωνοθέτας [-----
 ἐν τῷ] | θεάτρῳ, δτα[ν -----· ἀναγράφαι δὲ] |
 τόδε τὸ ψή[φισμα τὸν γραμματέα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στῆ]σαι
 35 ἐν τῇ[ι ἀγορᾷ-----]||υαι χε-----|τω ὁ δῆ[μος
 -----]

Ptolemaeum vero tum felicissime contra Antiochum I bellum gessisse; quod bellum cum priores paullo recentiori tempore vindicassent, F. Kopp *Musei Rhenani* XXXIX p. 309 sqq. in annum 276/5 a. Chr. incidere demonstravit. 9 Praeter ea de quibus proximis verbis dictum est. G. 10 Sic nunc scripsi, quia σῖτον spatium non sufficere recte monuit G., cuius ipsius inventum εἰς τὰ Γαλιτικά sane improbable existimo. 11 Novem coronarum cum praetorum nominibus supra hoc plebiscitum reliquiae exstant.

211 Tabula marmorea inventa Erythris. Editus titulus in Μουσ. καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγ. σχολῆς, 1876—1878 p. 58 n. 139 (Syll.¹ 160. Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 376 n. 505).

[Ἐδ]οξ[ε]ν [τῇ] βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ, | [πρυτάν]ε[ω]ν, στρατηγῶν,
 ἑξεταστῶν γ[νώ]μη· ἐπειδὴ Φανῆς Μνησιθέου | [ἀν]ή[ρ] ἀγαθός
 5 ὢν καὶ εὖνους διατε[λ]εῖ εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἐρυθραίων | [π]ᾶ-
 σαν προθυμίαν ἐνδεικνύμενο[ς], χρήματά τε ἐσῆν[ε]γχευ ἄτοκα
 κα[τὰ] εἰς τὴν ἔκπεμφ[ν] τῶν στρατιωτ[ῶν]¹ καὶ τῆς ἀκροπόλεως

Titulus exaratus στοιχῶδόν. Dolendum est quod formas litterarum ignoramus, quia ex eis fortasse de tituli aetate coniecturam fieri licuisset. 1 Antiochum Sotera, cum praesidium Erythris habuisset, id belli gerendi causa inde deduxisse constat (cf. F. Lamprecht de rebus Erythraeorum publicis. *Berolini* 1874. p. 44). Sed minime certum est, ad illud potissimum

10 τὴν κατα[α]φήν, δεδόχθαι τῇ [βο]υλῇ², στε[φ]α|νῶσαι Φανῆν
 Μνησιθέου χρυσῶι | [σ]τεφάνωι στατήρων Φιλιππέων | [π]εντή-
 15 κοντα, καὶ ἀναγγεῖλαι τοῖ[ς] Διонуσίοις· ὅπως δὲ ἀναγγεληθή-
 ται, ἐπιμεληθῆναι Ζηνόδοτον | τὸν ἀγωνοθέτην. δεδόσθαι δὲ
 αὐτῶι καὶ ἑμ̄ πρυτανείω σίτησιν· ἀν|αγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα
 20 τόδε εἰς σ|τήλας δύο, καὶ θεῖναι μίαν μὲν εἰς τὸ Ἀθήναιον³,
 μίαν δὲ εἰς τὸ Ἡράκ|λεον⁴, ἵνα ἅπαντες εἰδῶσιν ὅτι ἐπ[ι]σταται
 ὁ δῆμος χάριτας ἀποδι[δ]όναι κατ' ἀξίαν τῶν εἰς αὐτὸν εὐ[ε]ρ-
 γητημάτων.

tempus hoc plebiscitum spectare; litterarum dispositio (cf. n. 139) antiqui-
 orem aetatem indicare videatur cuiquam. 2 Hoc unum exemplum populi
 in illa formula apud Erythraeos omissi esse notavit Gaebler Erythrae p. 146
 ideoque mera negligentia lapicidae verba καὶ τῷ δήμῳ excidisse sumpsit.
 3 Cf. 107⁴. 4 De Herculis apud Erythraeos cultu cf. Lamprecht p. 56.

212 Fragmenta duo inter se contingentia lapidis calcarii flavi
 inventa Olympiae. Dextrum fragmentum ex R. Weillii apographo edidi
 Arch. Zeitung XXXVI (1878) p. 475 n. 196, totus titulus ex Pur-
 goldii delineatione expressus est Olympia V p. 433 n. 308.

[Βασιλεὺς Π]τολεμαῖος βασιλέω[ς Πτολεμαίου¹ | Ἀρέα Ἀχρο]-
 τάτου Λακεδαιμονί[ων βασιλέα², | εὐνοίας εἵνεκεν τῆς εἰς αὐτὸν
 καὶ εἰς τοὺς | σύμπαντας Ἑλ]ληνας, Διὶ {Ὀλ}υμ[πι]ῳ[ι].

Litterae volgares praeter Σ; Ο et Ω reliquis paullo minores. Fines
 hastarum paullulum dilatatae neque tamen veris apicibus ornati. 4 Ptole-
 maeum II Philadelphum (285—247 a. Chr.) designari certum est; nam primus
 patre rege non est usus, tertius cum rerum potiretur Areus pridem vita
 functus erat. 2 Regnavit annis 309—285 a. Chr. Cf. 244⁸. Tria eius
 monumenta Olympica commemorat Pausanias VI, 12, 5. 15, 9, ex quibus
 unum ab Eleis dedicatum hic in censum non venit. Ex reliquis duobus
 alterum prope Hieronis statuas ad orientalem tituli frontem erat, alterum
 ad meridionale eiusdem latus haud procul ab Antigoni et Demetrii statu-
 is (n. 171, 173). Illum locum huic monumento cum per se accommodatiorem
 iudicat Purgold, tum quia illic inventae sunt reliquiae columnarum, quibus
 Philadelphi et Arsinoës statuae impositae erant (Olympia V p. 431 n. 306. 307).
 Nam eiusdem generis columnae hanc quoque basin fuisse constat.

213 Pila marmoris Hymettii inventa ad S. Demetrium Κατηφόρη.
 Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 4108. Kumanudis Φιλίστωρ I p. 136.

Koehler C. I. Att. II 334 (Syll.¹ 462. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 282 n. 467. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 437 n. 429). Cf. R. Klueber, Verh. der philolog. Ges. in Würzburg 4862. p. 97 sqq.

-----ειαν . . . ασε [----- | --ἐ]πολιόρχησεν¹ τῆς εἰ[----- |
 -----ε]ν δσα ἦν² ἐν τεῖ τῶν ἐναντίων συμμαχί[ι· Θυμο|
 χά]ρη[ς] δὲ ὁ ὅς ὁ τοῦτου, πατήρ δὲ Φαίδρου, χει[ροτοντ.]|
 5 θεῖς στρατηγός ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ ναυτικ[ὸν ἐπλε]υσεν ἐπὶ
 τῶν νεῶν δς ὁ δῆμος [τῶι τῶν Μακεδόνων στόλῳ³] | συνέπεμ-
 πεν εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ συνδιεπολέμησ[εν τ]|ὸν πόλεμον τὸν ἐν
 Κύπρῳ⁴ καὶ ἔλαβεν Ἀγωνα⁵ τὸν [τῆς] καὶ τὰς ναῦς τὰς

Litterae volgares praeter Ξ. Plebiscitum quo honores decernuntur Phaedro Thymocharis f. Sphettio. Cum post Niciam Otrynensem (not. 20. cf. n. 498¹) unius certe archontis, Eubuli (v. 58) annus ante hoc decretum elapsus sit, utique hoc anno 280 a. Chr. non antiquius est habendum, sed probabile est inter illos duos archontas etiam aliquot annorum intervallum intercedere. Ex altera parte cum ea, quae hic de Demetrio et Antigono scripta fuerunt, satis honorifica fuisse consentaneum sit, belli Chremonidei initio titulus aliquanto antiquior esse debet, ut ultra Ol. 428, 4 (268/7 a. Chr.) descendere nullo modo liceat. 4 Dicitur de avo Phaedri, qui videtur Phaedrus Calliae f. Sphettius (425⁶) esse. Eum bello Lamiensi in Euboea rem bene gessisse narrat Strabo X, 4, 6 p. 446 Cas. Quo tituli initium spectare probabiliter sumpsit Kl., etsi nimis audacter v. 2 fin. insulae nomen restituit. 2 [-----]μενος δ ἦν Koehler. 3 Viginti fere litterae consulto deletae. Droysenus Gesch. des Hellenismus II, 4 p. 435 not. 2 Ἀντιγόνῳ scriptum fuisse iudicat, quia aliis eiusdem tituli locis Antigoni et Demetrii nomina erasa sint. Klueber p. 408 τεῖ τῶν Μακεδόνων δυνάμει aut ταῖς Κασσάνδρου ναυσὶν exsculpta putat. Ac si reputaveris, id quod Koe. monuit, anno 200 a. Chr. cum Philippus Atticam vastaret, haec deleta esse, Cassandri quidem mentio cur tolleretur non fuisse concedes, sed Macedonum nomen non minus quam Antigoni tum Atheniensibus odio fuisse Livius XXXI, 44, 7 (*sacerdotes publicos — detestari atque execrari Philippum, liberos eius regnumque, terrestres navalesque copias, Macedonum genus omne nomenque*) testatur, etsi idem § 4 ubi de exsculpendis nominibus dicit, sane Philippum eiusque maiores solos commemorat. Quodsi necesse non est Antigoni nomen repone- re, Klueberi rationem praeferemus quia sic non opus est bellum Cyprium ceteroquin plane ignotum fingere; neque intellexeretur, quomodo factum esset, ut Athenienses a. 324 a. Chr. Antigonum potissimum navibus adiuvarent. 4 Ol. 444, 4 (324/0 a. Chr.) Antigonum contra Perdicae classem, cui Hagno praefuisset, feliciter pugnassee Cyprumque cepisse coniecit Droysen. Sed veri similis est (cf. not. 3) ad certamina anni Ol. 446, 4 (316/5 a. Chr.) haec referenda cum Kl. Tum enim Seleucum Ptolemaeumque classe contra

10 μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Πραξιβούλου ἄρχον[τ]ος⁶, Γλαυκέτου⁷ καθειληφότος⁸ Κύθον καὶ καταγαγόν[τ]ος ἐντεῦθεν τὰ πλοῖα, τὴν τε πόλιν ἔλαβεν καὶ αὐτὸν | Γλαυκέτην καὶ τὰ πλοῖα τὰ μετ' αὐτοῦ⁹, καὶ παρεσκευάσεν ἀσφάλειαν τοῖς πλέουσι τὴν θάλατταν· Κασσάνδρου δὲ πολιορκούντος Ὁρεδν¹⁰ ἀποσταλεις σπ[η]ρα-
 15 τηγὸς ἐπὶ τῶν νεῶν τῶν τῆς πόλεως τοὺς πολίτας | τοὺς πλέοντας ἐν ταῖς ναυσὶν παρειτήσατο¹¹ ὥστε [τ]ῶν συμμάχων μόνους Ἀθηναίους ἀλειτουρήτους | εἶναι τῶν ἔργων τῶν πρὸς τὴν πολιορκίαν· καὶ αὐτὸς δὲ Φαῖδρος τὴν αὐτὴν αἵρεσιν ἔχων τοῖς
 20 προγῶ[ν]οις διατετέλεκεν ἑαυτὸν ἄξιον παρασκευάζ[ω]ν τῆς πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίας· καὶ ἐπὶ Νικίου μὲν ἄρχοντος¹² στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ δήμου χειροτονηθεὶς ἐπὶ | τὴν παρασκευὴν δις¹³

Antigonum circa Cyprum bellum gessisse constat. Quos adiutos esse Cas-
 sandri et Atheniensium navibus ex hoc titulo collegit Kl. 5 Cf. Plut.
 Alex. 40 ἐπεὶ δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν ἑώρα (Ἀλέξανδρος) παντάπασιν ἐκτετρωφηκὸς
 καὶ φορτικὸς ταῖς διαταῖς καὶ πολυτελείαις ὄντας, ὥστε Ἄγωνα μὲν τὸν Τήιον
 ἀργυροῦς ἐν ταῖς κρηπίσιν ἦλους φορεῖν (cf. c. 32). Nummum (Mionnet VI, 376)
 exstare inscriptum Ἄγων Τηίων monuit Kl. Tum (346 a. Chr.) nauarchus
 Antigoni fuisse videtur. 6 Ol. 146, 2 (345/4 a. Chr.). 7 Parti quinqua-
 ginta navium ab Antigono ad Peloponnesi oram missarum (Diodor. XIX, 63, 9)
 hunc praefuisse suspicatur Kl. Droysenus quoque Gesch. des Hell. II, 2 p. 48
 eum Antigoni nauarchum iudicat. At Glaucetas non naves longas habuit,
 sed πλοῖα (v. 12), ut appareat eum praedonem fuisse. 8 Cf. K. Meisterhans
 Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 80 not. 750. 9 Non quae ceperat,
 sed quibus ipse cum suis vehebatur. 10 Cf. Diodor. XIX, 75, 7. 8: ἀνα-
 ζεύξας οὖν (Κάσσανδρος) μετὰ τριάκοντα νεῶν εἰς Ὁρεδν ἐπολιόρκει τὴν πόλιν.
 ἐνεργῶς δ' αὐτοῦ ταῖς προσβολαῖς χρωμένον, καὶ τοῦ πολιέματος ἤδη κατὰ κράτος
 ἀλίσκομένου, παρεγένετο βοηθήσων τοῖς Ὁρεταῖς Τελεσφόρος μὲν ἐκ Πελοποννή-
 σου μετὰ νεῶν εἰκοσι καὶ στρατιωτῶν χιλίων, Μήδιος δ' ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων
 ναῦς ἑκατόν. οὗτοι δ' ὁρῶντες ἐφορμούσας τῷ λιμένι τὰς τοῦ Κασσάνδρου ναῦς
 πῦρ ἐνήκαν, καὶ τέτταρας μὲν κατέκαυσαν, παρ' ὀλίγον δὲ καὶ πάσας διέφθειραν·
 τοῖς δ' ἑλαττωμένοις παραγενομένης βοήθειας ἐξ Ἀθηναίων ἐπέπλευσαν
 οἱ περὶ Κάσσανδρον καταφρονοῦσι τοῖς πολεμίοις. συμβαλόντες δ' αὐτοῖς μίαν μὲν
 κατέδυσαν, τρεῖς δ' αὐτάνδρους ἔλαβον. Gesta haec sunt Ol. 146, 4 (343/2
 a. Chr.). De nominibus Ὁρεός et Ἰστιάει v. n. 245¹. 11 I. e. παρητήσατο.
 K. Meisterhans Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 80 not. 194. 12 Ol.
 124, 4 (296/5 a. Chr.). 13 Cum Nicias ἄρχων ὑστερος dicatur in duobus titulis
 (C. I. Att. II 299, 1. IV, 2 p. 82 n. 299 c, 1) atque ex priore quidem ex his appareat,
 etiam prytaniarum distributionem medio fere anno de integro coeptam esse,
 ingeniose Wilamowitz Antigonos p. 238 nova omnium magistratuum comitia
 tum fuisse coniecit, quo factum esset, ut Phaedrus eodem anno civili his
 praetor crearetur. Neque enim audiendus Ungerus Philol. suppl. V p. 686, qui
 in Niciae annum et eum qui proxime insecutus esset Phaedrum praetorem

πάντων ὧμ προσῆκεν ἐπεμελήθη|η καλῶς καὶ φιλοτίμως· καὶ ἐπὶ
 25 τὴν χώραν χειροτονη|θεις πλεονάκεις καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους γενό-
 μενος τρις| τὴν πᾶσαν ἐποίησατο σπουδὴν ὅπως ἂν οἱ στρατιῶ-
 ται | ὥς ἄριστα κατασκευασμένοι παρέχωνται τὰς χρεῖας τῷ
 δήμῳ· πρεσβεύσας δὲ πρὸς τὸν βασιλέα τὸν | πρεσβύτερον Πτο-
 30 λεμαῖον¹⁴ ἐκόμισεν τῷ δήμῳ σῖτον || καὶ χρήματα· χειροτονη-
 θεις δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τὰ | ὅπλα στρατηγὸς τὸν ἐνιαυτὸν
 τὸν ἐπὶ Κίμωνος ἄρχοντος¹⁵ διετέλεσεν ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς
 κοινῆς σωτηρί|ας, καὶ περιστάντων τεῖ πόλει καιρῶν δυσκόλων¹⁶
 διεφύ|λαξεν τὴν εἰρήνην τῇ χώρῃ, ἀποφαινόμενος ἀεὶ τὰ κρά-
 35 τῆ|στα, καὶ τὸν σῖτον ἐκ τῆς χώρας καὶ τοὺς ἄλλους καρποὺς |
 αἴτιος ἐγένετο εἰσχομισθῆναι, συμβουλευσας τῷ δήμῳ| συντε-
 λῆσαι [-----|----], καὶ τὴν πόλιν ἐλευθέραν καὶ δημοκρα-
 τουμένην αὐ|τόνομον παρέδωκεν καὶ τοὺς νόμους κυρίου τοῦς
 40 μεθ' || ἑαυτὸν [-----|-----] διετέλεσε καὶ λέγων καὶ
 πράττων ἀγαθὸν ὅτι ἡδύνατο ὑπὲρ τοῦ δήμου [-----|-----
 ----|----] χειροτονη|θεις ἐπὶ τὰ ὅπλα πρῶτος¹⁷ ὑπὸ τοῦ

creatum opinantur. Namque id tituli verba nullo modo significare possunt. De causa rei plane singularis dissentiunt homines docti. Utique ad Athenas a Demetrio captas hoc referri non posse cum Droyseno (Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 388 sqq.) et Ungero (Philol. XXXVIII p. 455 sqq.) demonstrarunt Wilamowitz Antigonus p. 238 sqq. et G. de Sanctis Studi di storia antica II p. 45 sqq., cum quia eundem qui praetor urbem a Demetrio defendisset capta iterum creatum esse incredibile est, tum quia certis rationibus evincitur, non Niciae, sed proximo Nicostrati anno medio urbem in Demetrii potestatem venisse. De Sanctis haud improbabiler medio Niciae archontis anno Lacharem, quo facilius adversariorum moliminibus occurreret, omne civitatis regimen ad se traxisse perque eam occasionem magistratus senatumque mutatum esse coniecit. 44 Ptolemaeus Lagi f., qui regnavit 306—285 a. Chr. Cum omnia hic accurate secundum temporum ordinem narrentur, hanc legationem Niciae (296/5 a. Chr.) et Cimonis (294/0 a. Chr. cf. not. 45) annis mediam interiectam esse apparet. Itaque sponte se offerunt tempora per quae Athenae a Demetrio Poliorceta obsidebantur (295—294 a. Chr. Cf. Niese Gesch. der griech. u. makedon. Staaten I p. 359 sqq.). 45 Ol. 422, 2 (294/90 a. Chr.). Cf. n. 492²². Sane G. de Sanctis Studi di storia antica II p. 60 hunc Cimonem ab illo distinguit et ad belli Chremonidei (n. 244¹) tempora refert, quia bellum hic v. 30—36 commemoratum non posset non contra Macedones gestum esse. Verum hoc posuit, non probavit (cf. not. 46), neque crediderim in rebus a Phaedro gestis, quae in decreto tam prolixo mentione dignae viderentur, post Ptolemaei I tempora (v. 30) fere viginti annorum hiatus intercessisse. 46 Ad bellum inter Demetrium et Aetolos gestum (Niese I p. 372) haec referenda videntur. 47 Quo haec

43 δήμου || στρατηγὸς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Ξενοφῶντος ἄρχοντος¹⁸ |
 διετέλεσε πάντα πράττων ἀκολούθως τοῖς τε νόμοις καὶ τοῖς
 τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ψηφίσμασιν [---|-----|---
 50 -----||-----|-----|-----] | καὶ ἀγωνοθ(έ)-
 τῆς¹⁹ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ Νικίῳ|υ ἄρχοντος²⁰ ἐπε-
 55 μελήθη τῶν τε θυσιῶν ὅπως συντελεσ[θ]ῶσι πᾶσαι κατὰ τὰ
 πάτρια καὶ οἱ ἀγῶνες ὡς κάλλιστοι | [ἔσο]νται καὶ ἄξιοι τῆς τοῦ
 δήμου φιλοτιμίας, καὶ ὅστ[ε]ρον τοῦ ὑοῦ θυμοχάρου ἀγωνοθέτου
 χειροτονηθέντος | [εἰς τὸ]ν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπ' Εὐβούλου ἄρχοντος²¹
 60 συνεπεμελήθη καὶ τούτῳ πάντων, φανεράν ἀποδεικνύμενος || ἐμ
 πᾶσιν ἦν ἔχει πρὸς τὸν δῆμον εὖνοιαν· καὶ τὰς ἄλλας δὲ πᾶσας
 λειτουργίας λαλειτούργηκεν φιλοτίμως, καὶ ὅσαι ἐπιδόσεις γεγό-
 νασιν ἐν τῷ δήμῳ πα[σ]ων μετέσχεκεν, καὶ ἐπὶ πᾶσιν τούτοις
 65 ἐστεφάνωνται ὑπὸ τε τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου· ὅπως ἄν οὖν
 φαίνεται καὶ ὁ δῆμος τιμῶν τοὺς ἀγαθοὺς | ἄνδρας καὶ ἀξίους
 μνήμης, ἀγαθεῖ τύχει, δεδο[χ]θαι τεῖ βουλευῇ, τοὺς προέδρους,
 οἵτινες ἂν λά[χ]ωσιν προέδρευσιν ἐν τῷ δήμῳ, ὅταν αἱ ἡμέραι |
 70 αἱ ἐκ τοῦ νόμου ἐξήκωσιν, χρηματίσαι περὶ τοῦ[τ]ων, γνώμην δὲ
 συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν | δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλευῇ,
 ἐπαινέσαι Φαιδρον θυμοχάρου Σφήττιον, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν |
 χρυσῷ στεφάνῳ κατὰ τὸν νόμον ἀρετῆς ἐνεκ[α] καὶ εὖνοίας
 75 ἦν ἔχων διατελεῖ περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων· καὶ ἀναγο-
 ρεῦσαι τὸν στέφανον Διονυσίων τῶν μεγάλων τραγῳδῶν τῷ
 ἀγῶνι τῷ | καινῷ, καὶ Παναθηναίων τῶν μεγάλων τῷ γυμνι-
 κῷ ἀγῶνι· τῆς δὲ πόσεως τοῦ στεφάνου | καὶ τῆς ἀναγορεύ-
 80 σεως ἐπιμεληθῆναι τὸν ἐπὶ || τεῖ διοικήσει. στήσαι δὲ αὐτοῦ
 τὸν δῆμον καὶ | εἰκόνα χαλκῇ ἐν ἀγορᾷ, καὶ εἶναι αὐτῷ σί-
 τησιν ἐμ πρυτανείῳ καὶ ἐκγόνων τῷ πρεσβυτάτῳ ἀεὶ, καὶ
 προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν | οἷς ἡ πόλις τίθησιν. χειροτο-

vox spectet, obscurum est, nisi quod Phaedrus primus post nescio quam
 rerum publicarum mutationem praetor creatus esse dicitur. 18 Neque
 prius quam proximo post Cimonem (not. 15) anno, i. e. Ol. 422, 3 (390/89
 a. Chr.) hic in magistratu fuit, neque posterius quam Ol. 423, 4 (288/7 a. Chr.).
 Namque qui inter hunc et Niciae Otrynensis annum (not. 20) interiecti
 sunt, ei Dioclis, Diotimi, Isaei, Euthii, Meneclis nominibus occupati sunt.
 19 ΟΟΤΗΣ. De hoc magistratu cf. 497¹⁵. 20 Nicias Otrynensis (Ol. 424, 4.
 (284/0 a. Chr.) cf. n. 498. 499. 21 Idem est C. I. Att. II 329, 44. Annum
 Nicia Otrynensi (not. 20) recentiore quidem esse, sed non multo, apparet (v.
 quae supra de tituli aetate dixi). Accuratius definiri nequit.

85 νῆσαι δὲ τὸν δῆμον ἤδη τρεῖς ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων, οἵτινες |
ἐπιμελήσονται τῆς τε ποήσεως τῆς εἰκόνας | καὶ τῆς ἀναθέσεως.
ἀναγράφαι δὲ τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν
90 ἐν σ[τ]ήλει λιθίνει καὶ στήσαι παρὰ τὴν εἰκόνα· || εἰς δὲ τὴν
ἀναγραφὴν τῆς στήλης μερίσαι τῶν ἐπὶ ταῖς διοικήσει τὸ γενό-
μενον ἀνάλωμα.

Λύσανδρος²² Λυσιάδου Ἀναφλύστιος εἶπεν· ἀγα[θ]εῖ τύχει,
δεδοχθαι τῷ δήμῳ, τὰ μὲν ἄλλα | [πά]ντα πράττειν περὶ τῆς
95 δωρεᾶς ἧς εἵτηκεν²³ || [Φ]αῖδρος κατὰ τὸ πρότερον ψήφισμα δ
Λύσανδρο|ς εἶπεν· τοὺς δὲ θεσμοθέτας εἰσαγαγεῖν αὐτῷ τὴν δο-
κιμασίαν τῆς δωρεᾶς εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὸν νόμον. ἐπὶ
100 τὴν ἀνάθεσιν τῇ|ς εἰκόνας οἶδε χειροτόνηται· θυμοχάρης
Σφήττιος²⁴, Μένων Ἀχαρνέως²⁵, Στράτων | Σφήττιος.

In corona: Ἡ βουλή | ὁ δῆμος.

22 Λύσανδρος legere maluit Κλ., illud nomen Graecum esse negans. At ut Πεῖσανδρος, Σώσανδρος quidem frequentissima, Πεῖθανδρος, Σώανδρος (I. G. Sept. III, 806; alibi per contractionem Σῶνδρος) rara sed nequaquam inaudita sunt, sic eadem inter Λύσανδρος et Λύανδρος ratio intercedit. Alia nominis Λύανδρος exempla habes C. I. A. II, 444, 86. 835, 25. 27. 984, 5. 23 I. e. ἤτηκεν (not. 44). Memorabile est tum iam moris fuisse, ut homines de republica bene meriti ipsi praemia peterent. Nam frustra hoc in tituli verbis inesse negat Klueber p. 426. 24 Phaedri filius. Cf. v. 57. n. 232, 69. 25 Eundem in decreto honorario Zenonis Diog. Laert. VII, 42 commemorari, ubi sane nomen in libris corruptum est, monuit Klueber.

214 Fragmenta duo tabulae marmoris Hymettii inventa Athenis in arce. a Edd. Rangabé Ἐφ. ἀρχ. 4. Ant. Hell. 453. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 2047. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 332 (Syll.¹ 463. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 286 n. 169. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 439 n. 430). Cf. quae exposuit Koehler Sitzungsberichte der Ak. d. W. zu Berlin 1895, XL p. 975 sqq. b Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3648. Koehler C. I. Att. II, 333. Eiusdem lapidis esse demonstravit A. Wilhelm, Mitth. des arch. Inst. in Athen XVII (1892) p. 493 sqq.

Litterae volgares, nisi quod π modo Γ modo Π et ω inde α v. 9 plerumque ο est. Titulus in universum στοιχηδὸν incisus, sed post v. 48 ordo compluribus locis turbatus.

α Θεο[ς]. | Ἐπὶ Πειθιδήμου ἄρχοντος¹ ἐπὶ τῆς Ἑρεχθεΐδος δευτέρας π[ρ]οτανείας.

5 Μεταγεινιώνος ἐνάτει ἰσταμένου, ἐνάτει τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία κυρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Σώστρατος Κ[α]λλιστράτου Ἑρχιεὺς καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Χρεμωνίδης Ἑτοκλέους Αἰθαλίδης² εἶπεν· ἐπειδὴ | πρότερον μὲν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ σύμμαχοι οἱ ἐκατέρων φιλοῦν καὶ συμ-
 10 μαχίαν κοινὴν ποιησάμενοι πρὸς ἑαυτοὺς πολλοὺς καὶ καλοὺς ἀγῶνας ἡγωνίσαντο μετ' ἀλλήλων πρὸς τοὺς καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις ἐπιχειροῦντας, ἐξ ὧν ἑαυτοῖς τε δόξαν ἐκτήσαντο καὶ τοῖς ἄλλοις | Ἑλλήσιν παρεσκευάσαν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ νῦν δὲ χ[α]ιρῶν | καθειληφότων³ ὁμοίων τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν διὰ
 15 τοῖς χ[α]ταλύειν ἐπιχειροῦντας τοὺς τε νόμους καὶ τὰς πατρίους ἐκάστοις πολιτείας, ὃ τε βασιλεὺς Πτόλεμαῖος⁴ ἀκολούθως τεῖ τῶν προγόνων καὶ τεῖ τῆς ἀδελφῆς⁵ προ[α]ιρέσει φανερός ἐστιν

4 Foedus hoc belli Chremonidei (Niebuhr Ueber den chremonideischen Krieg. Kleine Schriften I p. 454 sqq. Droysen Gesch. des Hell. III, 1 p. 225 sqq.) initio factum esse apparet. Cuius belli de tempore nihil scimus, nisi Areum Lacedaemoniorum regem in pugna caesum esse sub finem Ol. 128, 3 (vere 265 a. Chr.); nam de Athenarum captarum tempore dissentiunt adhuc homines docti, etsi accommodatissimae ad persuadendum sunt Gaëtani de Sanctis rationes, quibus ductus eam rem ad annum 260 a. Chr. rettulit (Studi di storia antica II p. 55 sqq.). Pithidemum archonta cum aut Ol. 128, 2 (267/6 a. Chr.) aut 128, 3 (266/5 a. Chr.) in magistratu fuisse coniecissem Hermae II p. 304, Koehlerus monuit, plus temporis elapsum esse videri inter foedus factum et Arei necem, quam ut utrumque ad eundem annum referri liceret. Quare aut Ol. 128, 4 (268/7 a. Chr.), id quod veri simillimum iudicat Wilamowitz Antigonus p. 253, aut insequens annus Pithidemo tribuendus est. Neque accommodata sunt ad persuadendum, quibus G. F. Unger Philol. Suppl. V p. 708 annum 266/5 a. Chr. defendere conatus est. 2 Ab hoc homine nomen accepit ὁ Χρεμωνίδειος πόλεμος (Hegesander apud Athenaeum VI p. 250 f.). Cf. not. 6. Urbe capta ad Ptolemaeum se contulit una cum Glaucone fratre, de quo v. 200². Uterque summa apud Ptolemaeum gratia florebat (Teles p. 16, 4 Hense apud Stob. Flor. 40, 8), et Chremonides postea eius auspiciis bellum navale contra Rhodios gessit (Polyaen. V, 18. Cf. 224³). 3 Cf. 213, 40. 4 A Ptolemaeo Philadelpho totum bellum conflatum esse apparet; cum hoc iam antequam Peloponnesii ab eo concitati societatem Atheniensium peterent, ab his foedus factum erat (v. 19). 5 Arsinoë φιλόδεσπος regis soror et coniunx. Eius nuptias cum fratre germano, quarum de tempore diu multumque quaesitum est, iam titulo hieroglypho Heroopolitano usus certa ratione ad aetatem vel auctumnum anni 274 a. Chr. rettulit Koehler l. l. p. 974. Homines litteratos Graecos aut in rebus publicis

σπουδάζων ὑπὲρ τῆς κοινῆς τ[ῶν] Ἑλλήνων ἐλευθερίας, [κα]ί |
 ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων, συμμαχίαν ποιησάμενος πρὸς αὐτόν, καί ||
 20 τοὺς λοιποὺς Ἑλληνας ἐψήφισται⁶ παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν
 προαίρεσιν, ὥσαύτως δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι φίλοι καὶ σύμ[μαχοι
 τοῦ βασιλέως ὄντες Πτολεμαίου καὶ πρὸς τὸν δῆμον τ[ὸν] Ἀθη-
 ναίων εἰσὶν ἐψήφισμένοι συμμαχίαν μετὰ τε Ἡλείων | καὶ Ἀχαιῶν
 25 καὶ Τεγεατῶν καὶ Μαντινέων καὶ Ὀρχομενίων κα[ί] Φια[λέων]
 καὶ Καφυέων καὶ Κρηταέων ὅσοι εἰσὶν ἐν τεῖ συμμ[αχ]αί⁷ τ[ε]ῖ
 Λακεδαιμονίων καὶ Ἀρέως⁸ καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων[ν, καί]
 πρέσβεις ἀπὸ τῶν συνέδρων ἀπεστάλκασιν πρὸς τὸν δῆμ[ον] καὶ
 οἱ παραγεγονότες παρ' αὐτῶν ἐμφανίζουσιν τὴν τε Λακεδαιμο-
 30 νίων καὶ Ἀρέως καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων φιλοτιμίαν ἣν ἔχου-
 σιν πρὸς τὸν δῆμον, καὶ τὴν περὶ τῆς συμμαχίας ὁμολογίαν
 ἔχουσι κομίζοντες· ὅπως ἂν οὖν κοινῆς ὁμονοίας γενομένης τοῖς
 Ἑλλήσι πρὸς τε τοὺς νῦν ἡδικοχότας καὶ παρεσπονδικοχότας τὰς
 πόλεις⁹ πρόθυμοι μετὰ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου | καὶ μετ' ἄλ-
 85 λήλων ὑπάρχουσιν ἀγωνισταί, καὶ τὸ λοιπὸν μεθ' ὁμοφ[ω]ίας
 σώιζουσιν τὰς πόλεις, ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῷ[δ]ήμῳ, τὴν
 μὲν φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν εἶναι Ἀθηναίοις κα[ί] Λακεδαι-
 μονίοις καὶ τοῖς βασιλεῦσιν τοῖς Λακεδαιμονί[ων] | καὶ Ἡλείοις καὶ
 Ἀχαιοῖς καὶ Τεγεαταῖς καὶ Μαντινεῦσ[ιν] κα[ί] Ὀρχομενίοις καὶ
 40 Φιαλεῦσιν καὶ Καφυεῦσιν καὶ Κρητ[αεῦσιν], ὅσοι ἐν τεῖ συμ-
 μαχίαι εἰσὶν τεῖ Λακεδαιμονίων κα[ί] Ἀρέως, | καὶ τοῖς ἄλλοις
 συμμάχοις κυρίαν εἰς τὸν ἅπαντα [χρόνον, ἦν] | ἔχουσι κομί-
 ζοντες οἱ πρέσβεις· καὶ ἀναγράψα[ι] αὐτὴν τὸν γρ[αμ]ματέα τὸν
 κατὰ πρυτανεῖαν ἐν στήλῃ χαλκ[ῇ] καὶ στήσαι ἐ[ν] ἀκροπόλει

versatos, qui a Macedonum regibus expulsi Alexandriam venissent auxilium
 rogatum, ab Arsinoë potissimum marito commendatos esse ideoque reginam
 hic inter auctores Graeciae liberandae cum rege nominari probabiliter con-
 iecit idem. 6 Hoc quoque decretum a Chremonide rogatum ideoque eius
 nomine totum bellum significari solitum esse haud inepte statuit Koehler.
 7 Enuntiatum relativum ad solos Cretenses pertinet, quorum ut solebant
 civitates acerrime inter se dissidere, pars modo a Ptolemaei Lacedaemonio-
 rumque partibus stabat. Nam si illa ad omnes socios referremus (ut
 Droysenus p. 233 locum intellegere videtur), verba καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων
 sensu cassa essent. 8 Areus Acrotati f. (n. 212²) cum Cleomeni avo suc-
 cessisset 309 a. Chr., quadraginta quattuor annos regnavit (Diodor. XX, 29, 1).
 Occisus est in pugna ad Corinthum contra Antigonum commissa a. 265
 a. Chr. 9 Regem Macedonum tyrannosque qui eius opibus et favore nixi
 singillatim civitatibus Graecis imperarent significari monuit Koe.

45 παρὰ τὸν νεώ¹⁰ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πο[λιάδος. ὁμόσαι δὲ || τὰ] ἀρ-
χεῖα¹¹ τοῖς πρέσβεσιν τοῖς παραγεγ[νόσιν παρ' αὐτῶν τὸν δρκον
τὸν περὶ τῆς συμμαχίας κατὰ τὰ [πάτρια ----|-----] ὑπὸ
τοῦ δήμου πρ[εσβ]ε----|-----το----

δ [------] συμμάχους Ἀθη[ναί]αι ||

50 Ἀθηναίους¹² μὲν Λακεδαι[μον]ίοις ὁμόσαι τοὺς τε
ἄρχοντας καὶ τοῦς στρατηγοὺς καὶ τ[ὴν] βουλὴν καὶ ἱπάρχους
καὶ ἱππέας καὶ] φυλάρχους καὶ ταξι[άρχους, νῆ τὸν Δία, Ἀπόλ-
λωνα, Ἄρτεμιν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρε[ίαν, Ποσειδῶ, Δήμητρα,
53 ἐμμένουσι μὲν] ἐν τεῖ συμμαχίαι τεῖ γεγ[ενημέν]ει εἶναι αὐτοῖς
πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ἐπιποροῦσι δὲ τάνα[ν]τία. Λακεδαιμονίων δὲ
Ἀθηναίοις ὁμόσαι κατὰ ταῦτα τοῦ[ς] βασιλεῖς καὶ τοὺς ἐφόρους
καὶ] τοὺς γέροντας· κατὰ ταῦτα δ[ὲ] ὁμόσαι καὶ κατὰ <τα> τὰς
ἄλλας] πόλεις τοὺς ἄρχοντας¹³. ἐὰν δ[ὲ] δοκεῖ Λακεδαιμονίοις
60 καὶ τ[οῖς] συμμαχοῖς καὶ Ἀθηναίοις || [ἄμεινον εἶναι προσθεῖναι
τι] καὶ ἀφελεῖν περὶ τῆς συμμαχί[ας, δ ἂν] δοκεῖ ἀμφοτέροις,
ἔνορκον εἶναι¹⁴. ἀναγράφαι δὲ τὴν συ[νθήκην] τὰς πόλεις ἐν
στήλαις καὶ στήσαι ἐν ἱερῶι ὅπου ἂν βοῦ[λῳ]νται].

40 Cf. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 404 not. 954.

41 Collegia magistratuum (cf. 477, 65. C. I. G. 3437, 77). Ab antiquiore Atti-
corum sermone hic vocis usus alienus. 42 Hoc fragmentum, cui Koe.

nonnulla modo supplementa ascripserat, docte et sagaciter in integrum restituit
Wi. 43 Post hanc vocem duarum litterarum spatium vacuum relictum est.

Idem in deperditis partibus Wi. usu venisse sumpsit vs. 53 post ταξιάρχους
et v. 56 post τάναντία. 44 εὐορκον Wi., qui hoc a δοκεῖ pendere volt.

Sed mihi haec duo verba εὐορκον εἶναι apodosin efficere videntur, cum priora
omnia ad protasin pertineant: 'Si quid addere aut demere constituerint
communi consensu, id non existimabitur contra iusiurandum
esse'. Cf. εἶναι ἐνσπονδον 78, 49.

215 Delphis in muro substructionum templi Apollinis. Edd.
Ross. Inscr. inedd. I p. 26 n. 70. Rangabé Ant. Hell. 706. Lebas
Inscr. II 837 (Syll.¹ 487). Accuratissime H. Pomtow Jahrb. f. Philol.
CXLIX (1894) p. 507, tab. I fig. 4 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr.
p. 200 n. 244).

Litterarum formae volgares praeter O multo minoris quam reliquae
moduli et , quae forma tertiae a. Chr. saeculi propria est. Scriptura non
disposita στοιχηδόν.

Θεοί. | Ἐπὶ Ἀμύντα ἄρχοντος¹, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν
 Ἀριστοβούλου, Λέωνος, Ἀλεξάνδρου, Νικιάδα, Γεννάδα, Παιδία,
 Ἀλαθίωνος², Νικοβούλου, Ἀντιλέωνος, Κωνωπίωνος | Χίου³,
 Δελφῶν Νικομάχου, Ἀγάθωνος, Βοιωτῶν Θαρσία, Τιμόλα,
 5 Φωκέων Στράτωνος, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορα-
 τροῖς⁴. ἐπεὶ δὲ Καλλικλῆς⁵ ἱεροκηρυκεύων τῷ κοινῷ συνεδρῶναι
 τῶν Ἀμφικτυόνων διατελεῖ χρεῖας παρε[χ]όμενος τοῖς τε ἱερομνή-

4 Hunc titulum ut reliquos qui ad Calliclis causam spectarent (not. 5) ex omnibus tertii saeculi decretis Amphictionicis proximos aetate esse post Soteriorum catalogos (cf. n. 694 cum adnotatione) diligenti et subtili disquisitione effecit P. Itaque ab anno 260 a. Chr. utique non magno intervallo distat Amyntae magistratus. 2 Hoc in lapide esse constat. ΑΓΑΘΙΩΝΟΞ, quae lectio me in proœcdosi decepit, nihil esse nisi tacitam Lebasii. correcturam eandemque plane supervacaneam monuit P. 3 Non nomen proprium hoc esse, sed ethnicum monuerunt P. et A. Nikitsy Mitth. des archi Inst. in Athen XIX (1894) p. 494 sqq. Haud raro in tertii saeculi decretis Amphictionicis proximum post hieromnemonas Aetolorum locum tenet homo Chius; atque etsi et hic et alibi ethnicum non genetivo pluralis praemittitur hieromnemonis nomini, sed singulari numero subiungitur, ut videatur non separandum nomen ab eis quae proxime antecedant, sed id civitati transmarinae foederis Aetolici participi datum esse, ut unum locum inter eos, qui gentis Aetolicae nomine in concilium Amphictionum mitterentur, Chius civis teneret, tamen in nonnullis titulis et Χίων legitur et nomen separatum ab Aetolis locum tenet, ut probabile sit, hos hieromnemonas nulla necessitudine cum illa gente contineri. V. Pomtow Hermae XXXIII p. 332. 4 Eosdem hos esse, qui antea πυλάγοροι vocati essent, nemo non perspexit Aeschinis aetate sane hieromnemonas solos suffragia habuisse, pythagoras coram illis suarum civitatum lites orasse aut desideria et rogationes earum ad concilium tulisse videmus. Tertio autem saeculo id mutatum esse ex hoc reliquisque Calliclis titulis collegerunt homines docti. Iniuria si quid video; namque in laudibus ministro concilii Amphictionum decernendis etiam illorum partes fuisse, quia ipsi quoque eius opera multifariam usi erant, consentaneum est; neque vero inde recte colligitur, etiam in aliis eisque gravissimis rebus Amphictionicis eos una cum hieromnemonibus deliberasse et decrevisse. Immo quod tertio alteroque a. Chr. saeculis decretis Amphictionum semper omnia hieromnemonum nomina praemittuntur, nunquam pythagororum, inde apparet tum quoque illos solos concilium Amphictionicum effecisse. 5 Eiusdem hominis honores continent quattuor alia Amphictionum decreta archontibus Nicaida (Lebas Inscr. II. 835), Dione (Lebas II, 834), Praocho (Lebas II, 838. 839; omnia ex lapide accuratissime edidit P. I. I.) facta, et unum populiscitum Delphorum Dionis anno incisum (Curtius Anecd. Delph. 60). Hos quattuor annos perexiguo inter se spatio distare manifestum est.

μοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι⁶ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἅπασιν
ἀνεκκλητῶς, ἔδοξε τοῖς ἱερομν[ή]μοσιν, ἐπαινέσαι τε Καλλικλῆ
Καλλικλέ[ος] Ἀθηναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίᾳ, καὶ στεφανῶσαι
δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ εἶναι αὐτῷ | καὶ ἐχγόνοις
προδικίαν, ἀσφ[ά]λειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐμ
10 πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τιθέσθ[ο]ιν οἱ Ἀμφικτιόνες.

6 Non ad conventum Amphictionicum hoc spectat, cui nulli intersunt homines qui maiore aut aequo iure ἀμφικτύονες vocari possint quam ipsi hieromnemonēs; immo totae gentes nationesque foederis Amphictionici participes intellegendae sunt, id quod confirmatur addito καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἅπασιν.

216 Tei (Sevrihissar). Ed. Lebas-Waddington Inscr. III n. 87 (Syll.¹ 465. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 338 n. 457). Cf. quae adnotavit E. Sonne de arbitris externis p. 76 n. CXXXIII et p. 104 sqq.

[-----τοῦ] δήμου¹ πρέσβ[εις ἀπο]στειλαντος πρὸς Τητίους
ὑπὲρ τοῦ δικαστοῦ, [ἵ]να παρα[δ]ιδῶσι πρὸς ἡμᾶς τὸν ἄνδρα,
καθ' ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐκέλ[ε]υσεν, βουλόμενος ὁ δῆμος ὁ Τητίων
5 τῷ τε βασιλ[ε]ϊ πεῖθ[ε]σθαι καὶ τῇ πόλει ἡμῶν χαρίζεσθαι,
ἀπέσταλ[ε]ν ἄνδρ[α] καλὸν καὶ ἀγαθὸν Τύρωνα Πολύθρου², ὃς
ἀφικόμενος | τῶν δικῶν τὰς μὲν διέλυσεν τὰς δὲ διέβαινε³,
ἀ[ε]ὶ ἀπὸ π[ρ]αντὸς τοῦ βελτίστου ποιησάμενος τὰς κρίσει[ς] δε-

Litteratura vulgaris praeter ΞΣ; litterae ΟΟΩ reliquis paullo minores.
† Bargylitarum, quorum hoc decretum esse v. 24 indicat. Eiusdem civitatis esse decretum apud C. Curtius in programmate gymn. Lubecensis 1877 n. 43, quo iudices a Samiorum populo missi collaudantur, ex egregia omnium rerum similitudine quae ei cum hoc titulo intercedit, collegit S. Tempus definitur versu 22, ubi Antiochi nomen necessario restituendum esse docuit W., quia Ptolemaeus Soter Cariam omnino non obtinisset, sed Philadelphus demum ea potitus esset. Ceterum sub finem regni Antiochi, paucis ante 264 a. Chr. annis, haec inscripta esse ex cognomine Σωτήρης apparere, quod ille post Gallos devictos demum accepisset. 2 Pro ἀπέσταλ[ε]ν perquam probabiliter aut ἀπέσταλκεν aut ἀπέπειλεν reponendum esse coniecit S. Ceterum Πολύθρους Ὀνησίμου est in lege Teiorum de pueris educandis n. 528, 4 sqq. In nummo Teio (Mionnet Ionie n. 4483) Πολύθρους legi monuit W. 3 διαβαίνειν δίκην est une expression nouvelle, dont le sens doit être trancher un procès, le décider sommairement. W. Mihi simpliciter diiudicandi notionem habere videtur.

10 δ[ό]χθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπηνῆσθαι μὲν [τόν] || δῆ-
 μον τὸν Τηϊῶν ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας [τῆς] | τε εἰς τὸν
 βασιλέα καὶ τῇ πόλιν ἡμῶν, ἐπ(η)[ινῆσθ]αι⁴ δὲ καὶ τὸν δικαστὴν
 Τύρωνα, ὅτι καλῶς καὶ δι[κα]ί[ως] τῶν δικῶν τὰς μὲν διέλυσεν
 τὰς δε δι[έβαιν]εν, ἀφ' Ἰσου πᾶσι ποιησάμενος τὰς κρίσεις· ἵνα
 15 δ[ὲ] καὶ || οἱ ἄλλοι πάντες εἰδῶσιν, ὅτι τοὺς εἰς τὴν πόλιν ἄν[θρω]-
 δρας ἀγαθοὺς γινομένους ὁ δῆμος τιμᾷ κα[ταξί]ως, στεφανῶσαι
 αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ ἀρετ[ῆς] ἕνεκ[α] καὶ δικαιοσύνης τῆς τε
 εἰς τὸν βασιλῆ[α] καὶ εἰς | τὸν δῆμον· τῆς δὲ ἀναγγελίας ἐπιμε-
 20 ληθῆ[ναι] τὸν ἀ[γ]ωνοθέτην, ἵν' ἀ(ν)αγορευθῇ⁵ ἐν τῷ γυμνασίῳ
 ἀ[γῶνι] | τῷ συντελουμένῳ ὑπὸ τοῦ δήμου βασιλε[ῖ] Ἀντιόχ[ῳ]
 Σωτήρι⁶. εἶναι δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον καὶ εὐερ[γέτην] τῆς πό-
 λεως, δεδόσθαι δὲ αὐτῷ καὶ πολ[ιτεῖ]αν καὶ μετουσίαν πάντων
 25 ὧν καὶ Βαργυλιῆ[ται] || μ[ε]τετέχουσιν, καὶ εἰσοδὸν ἐπὶ τε βουλῇ
 καὶ ἐκκλησί[ᾳ]ν πρώτῳ μετὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ βασιλικά⁷. τὰ [δὲ]
 αὐτὰ ὑ[πο]πάρχειν καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ· τὸν δὲ ἐπιμήνιον
 τῶν | τ[α]μιῶν⁸ ἐπιδοῦναι ὅπως ἀναγραφ[ῆ]ται⁹ τὸ ὄνομα αὐ[τοῦ] |
 30 π[α]τρὸθεν ἐν τῇ στήλῃ, ἐν ἧ καὶ οἱ ἄλλοι πρόξε[νοι] || καὶ
 εὐεργεταὶ καὶ πεπολιτογραφημένοι εἰσὶν [ἀναγ]εγραμμένοι· κα-
 λῆσαι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ ξένια ἐ[ν] τῷ | π[ρ]οτανεῖν καὶ μετεῖναι
 μετὰ τῆς συναρχίας¹⁰. [ἐλέσθ]αι¹¹ δὲ καὶ ἄνδρας οἱ ἀποκατα-
 στήσουσιν αὐ[τὸν] εἰς | τὴν ἰδίαν μετὰ ἀσφαλείας, καὶ ἀποδόντες
 35 τὸ [ψήφ]ισμα παρακαλοῦσιν τὸν δῆμον τὸν Τηϊῶν εἰς [τε]¹² |
 τὸν λοιπὸν χρόνον διαφυλάσσειν τῇ φιλίᾳ τὴν [ὑπ]άρχουσαν
 ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας, καὶ νῦν [ἐπιμέ]λειαν ποιήσασθαι
 ὅπως καὶ παρ' αὐτοῖς ἀναγο[ρευθ]ῶσιν αἱ τιμαὶ αἱ διδόμεναι
 40 τῷ δικαστῇ, καὶ τὸ [ψήφ]ισμα ἀναγραφῇ ἐν στήλῃ καὶ στα-
 θῇ παρὰ τῷ [βωμῷ]¹³ | τ[οῦ] Ἡρακλείους· ὅπως δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς

4 ἐπα[ινέσ]αι Wadd. D. ἐπηνῆσθαι ex v. 9 et altero titulo Bargylietico (v. not. 4) emendavit S. 5 INAAΓOPEYΘHI, quod W. retinuit, emendavi cum propter v. 38 tum propter constantem sermonis usum. 6 Cf. not. 4. 7 Cf. n. 4835. 8 Collegium erat quaestorum, cui alio mense alius ex collegarum numero praeerat. 9 Emendavi. ANAΓPAYHI, quod W. retinuit, ad quaestorem pertinere non posse manifestum est. Alius vero homo, ad quem referatur, nusquam commemoratus est. 10 Singularis indicat, omnes magistratus coniunctos unum collegium effecisse (cf. 4834). 11 Supplevi. [διαλέξ]αι W. 12 Supplevi. εἰς | τὸν λοιπὸν W. Sed reliqui versus omnes in fine mutili sunt neque ex Lebasii exemplo conici licet, hunc integrum esse. 13 Supplevit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 88 n. 45 provocans ad titulum Delium Bull. de corr. Hell. X (4886

εἰδήσῃ | περὶ | τούτων ὅτι χρησίμως αὐτῶι τε καὶ τῶι δῆμῳ |
 περὶ|ποιήται τὰς κρίσεις καὶ ἀπὸ παντός τοῦ βελ[τίστου, | ἀ]πο-
 45 δοῦναι καὶ τῶι βασιλεῖ τὸ ψήφισμα τῇμ πρό[τερον || ἀ]ποσταλεῖ-
 σαν πρὸς αὐτὸν πρεσβεῖαν, ὡς ἂν τά[χιστ]α παραγένηται ἐς
 τοὺς τόπους, ἀναγγεῖλα[ι δὲ] | καὶ Ἀλεξάνδρῳ¹⁴ τῶι [καταλ]ε-
 λειμμένῳ ὑπὸ [τοῦ | β]ασιλέως τοὺς προ[απεσταλ]μένους πρὸς
 50 αὐτ[όν] | π]ρεσβευτὰς τὰ δεδογμένα τῶι δῆμῳ ὑπέ[ρ τοῦ] || δικα-
 στοῦ. ἡρέθησαν Θεαίτητος Ἀναξίπ[που]¹⁵, | Ἀ]πολλωνίδης Θεο-
 πόμῃου.

p. 425 v. 28 sqq. παρὰ τῇ βωμῇ τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως. Ante legebatur παρὰ
 τῇ [Ιερῇ], quem locum statuæ erigendæ inauditum iure dicit W. 44 Hunc
 regis Antiochi ministrum aut satrapam esse apparet, neque dissimile est veri,
 eundem designari C. I. G. 3437, 400 sqq.: καὶ τοὺς τε κλήρους αὐτῶν τοὺς δύο
 ὃν τε ὁ θεὸς καὶ σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ ο[ὔ] Ἀλέξανδρος
 γεγράφηνεν, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατέτους. Nam Droyseni opinionem, qui illic
 vestigium assignationis agrorum ab Alexandro Magno factæ deprehendisse
 sibi visus est (Gesch. des Hellenismus I, 2 p. 294), ferri non posse plus una
 de causa apparet. 45 Supplevi. Ἀναξίπ[όλιος] W., cui nomini spatium
 sufficere non videtur.

217 Basis marmorea, Syracusis. Post alios edd. J. Franz
 C. I. G. 5368. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. p. 4 n. 2 (E. L. Hicks
 Manual of Greek hist. inscr. p. 285 n. 168. F. Blass ap. Collitz
 Gr. Dialektinschriften III p. 406 n. 3234).

Βασιλέος¹ ἀγε[ομένου²] | Ἱέρωνος Ἱεροκλέος | Συρακοῖοι θεοῖς
 πᾶσι.

Litterae volgares; O reliquis paullo minor. 4 Regium nomen Hiero
 Hieroclis f. Syracusanorum dux accepit post victos ad Longanum flumen
 Mamertinos (Polyb. I, 9, 8), i. e. anno 270 a. Chr.; nam idem Polybius VII, 8, 4
 quattuor et quinquaginta regni annos ei tribuit, quem 246 a. Chr. decessisse
 omnino constat. Pausanias VI, 12, 2 τὴν δ' ἀρχὴν εἶχεν ἔπει δευτέρῃ τῇς
 (ἑκτῆς) ὀλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς εἴκοσι καὶ ἑκατόν, ἦν Κυρηναῖος στάδιον ἐνίκα Ἰδαῖος
 (275/4 a. Chr.) manifesto non de regno dicit, sed de imperio militari, quod
 illum iam aliquot annis ante cepisse ipsa Polybii narratio indicat. 2 ἀγε-
 [μόνος] Kaibel cum plerisque antiquioribus, ex quibus R. Rochettus provo-
 cavit ad Polyb. VII, 4, 5 ὃν (sc. Πύρρον) — Σικελιωταὶ πάντες εὐδόκησαν σφῶν
 αὐτῶν ἡγεμόνα εἶναι καὶ βασιλέα. Sed neque asyndeton placet, neque merus
 genetivus substantivorum, cum ex usu aut ἐπὶ βασιλείᾳ aut βασιλεύοντος
 dicatur. Neque utrumque idem sibi vult; immo propter victoriam partam

cum rex exercitui praeesset hanc dedicationem factam existimo. Qua vi cum et ἀγεμονεύοντος (Lupus) et ἀγεομένου (cf. Dialektinschr. III p. 405 n. 3230, 7 sqq.: ὡς [οὐδενὸς τῶν π]ρότερον ἀγῆμένων | [πράξεις τα]λικάυται ὑπάρχ[οντι]), quod post Franzium aliosque Blass recepit, aequè bene dicantur, tamen illi spatium non sufficit. Ceterum nescio an post ipsam victoriam ad Longanum hoc monumentum dedicatum sit. Certe litterarum formae optime quadrant in illa regni Hieronis initia.

218 Basis inventa Syracusis inter rudera aedificii medii aevi in insula Ortygia. Ed. Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 400.

᾽) δᾱμος τῶν Συρακοσίων | βασιλέα Γέλωνα¹ βασιλέος Ἰέρωνος | Διὶ Ἑλλανίωι.

Litterae volgares praeter ΑΣ (sed v. 4 bis Ξ est). 4 Gelo Hieronis l. anno 216 a. Chr. plus quam quinquagenarius obiit (Polyb. VII, 8, 9) paullo ante patrem (Diodor. XXVI, 45), cui semper obsequium et pietatem egregiam praestiterat. Titulum aliquot decenniis recentiore esse quam n. 217, litterarum formae produnt, neque probabile est illum priusquam adolevisset regio nomine ornatum esse. Quare post medium saeculum a. Chr. tertium demum hoc monumentum scriptum videtur.

219 In theatro Syracusano praecinctionis maioris muri singulis cuneis singuli tituli inscripti fuerunt, qui partim perierunt, partim aetatem tulerunt. Post alios edd. Th. Mommsen Mus. Rhen. IV p. 626. J. Franz C. I. G. 5369. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. p. 4 n. 3 (F. Blass ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 406 n. 3232).

1 [Βασιλέως Γέλωνος]¹

2 Βασιλίσσας Νηρηίδος²

Litterarum formae volgares praeter Σ. 4 Hic Gelonis (n. 218), in cuneo 4 Hieronis nomen reponendum esse, non vice versa, etsi ambitus et terminatio utriusque eadem est, tamen recte statuit Götting, quia sic utriusque sua uxor (cf. not. 2. 3) proxima est. 2 Filia Pyrrhi regis, uxor Gelonis, mater Hieronymi qui post avum paternum paullisper adulescentulus regnavit. Cf. Polyb. VII, 4, 5: οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰπποκράτην λαμβάνοντες εἰς τὰς χεῖρας τὸ μετράχιον (τὸν Ἰερώνυμον) — ἐψυχαγῶγουν — φάσκοντες μηδεὶ κατῆλκεν μᾶλλον τὴν ἀπάντων Σικελιωτῶν ἀρχὴν ὥς ἐκείνη, πρῶτον μὲν διὰ τὸ τῆς Πύρρου θυγατρὸς υἱὸν εἶναι Νηρηίδος, ὃν μόνον κατὰ προαίρεσιν καὶ κατ' εὐνοίαν Σικελιωταὶ πάντες εὐδόκησαν σφῶν αὐτῶν ἡγεμόνα εἶναι καὶ βασιλέα, δεῦτερον δὲ κατὰ τὴν Ἰέρωνος τοῦ πάππου δύνασταιαν. Pausan. VI, 12, 3: οὗτος

- 3 Βασιλίσσας Φιλιστίδος³
 4 [B]ασιλ[έος Ἰέρω]νος⁴
 5 Διδὸς Ὀλυμπίου⁵
 6 Β[α]σ[ιλε]ας⁶
 7 [Ἡρ]α[κ]λέος [K]ρατε[ρ]οφρονο[ς]⁷

ὁ Ἰέρων ξενίαν πρὸς Πύρρον τὸν Αἰακίδου καὶ ὁμοῦ τῇ ξενίᾳ καὶ ἐπιγαμίαν ἐποίησατο, Γέλωνι τῷ παιδί Νηρηΐδα ἀγαγόμενος τὴν Πύρρου. 3 Nummi exstant Syracusani cum titulo Βασιλίσσας Φιλιστίδος (Greek coins in the British Museum, Sicily p. 242 sqq.). Ea quin Hieronis uxor sit, ut primi Osann et Panofka statuerunt, cum propter nummorum aetatem non est quod dubitetur, tum quia in his titulis iuxta Nereida, quam Gelonis coniugem fuisse constat (not. 2) nulli alii reginae locus est. Iam, etsi nomen tacetur, Leptinis Syracusani magna auctoritate inter cives florentis filiam in matrimonium duxisse Hierona testatur Polybius I, 9, 2. Atqui ex nominum Λεπτίνης et Φιλιστίς in eadem familia coniunctione Holmius (Gesch. Siciliens II p. 287 sqq. 494 sqq.) acute collegit cum ipsa Dionysiorum familia affinitatem contraxisse Hierona, qua sibi viam ad regnum muniret. Namque Dionysio maiori frater fuit Leptines (n. 66, 7. 87, 2), cuius filiam in matrimonium duxit Philistus rerum gestarum scriptor (Plutarch. Dion. 44); deinde qui a Diodoro commemoratur Leptines Timoleonis adversarius (XVI, 45, 9. 72, 3. 5) itemque Agathoclis dux (Diodor. XX, 56, 3. 62, 4 sqq.) eiusdem familiae esse videntur; haud improbabilius Dionysii maioris fratris H. illum filium, hunc pronepotem statuit. Hunc vero, qui sub Agathocle militavit, rursus soceri Hieronis patrem, Philistidis avum, existimaverim. 4 Cf. n. 247¹. 5 Medius cuneus regis deorum est, quem proxime a sinistra attingit Hiero. Quo cum nemo inter mortales tum illic nobilior fuerit, dextram partem non hominibus, sed deis et heroibus concessam existimo, cui optime favet Hercules nomen (7). 6 Supplevi. Neque enim βασιλέως τοῦ θεῖου fuisse potest (cf. not. 5). 7 Idem cognomen est Alterth. von Hierapolis IV p. 89 n. 46, 6.

220 Tabula marmoris albi ab inferiore parte fracta. In vico *Kuluri* insulae Salaminis, quo ex vico *Ambelaki* aut *Katzi-Viglia* translata dicebatur. Ed. Monceaux Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 525. Ex Lollingii apographo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 448 n. 594 b. Cf. quae disputavit G. de Sanctis Studi di storia antica II p. 58.

Χαιρέδημος Ἐπιχαρίνου Κολωνῆθεν εἶπεν· ἐπειδὴ Ἡράκλειτος Ἀσκληπιάδου Ἀθμονεὺς¹ πρότερόν τε παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀντι-

Litterae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. De aetate tituli v. not. 4. 1 Cf. 207⁵.

- γ(ό)νωι² τεταγμένος διατέλει λέγων καὶ πράττων ὑπὲρ τοῦ δήμου
 5 τοῦ Σαλαμινίων ἃ ὑπελάμβανεν συμ|φέρειν, καὶ [τοῖς ἰδίαι Σαλα-
 μινίων ἀφικνουμένοις πρὸς τὸν | βασιλέα συμφιλοτιμούμενο(ι)ς
 εἰς τὸ μηθενὸς τῶν δυνατῶ|[v] ἀπράκτους γενομένους ἀπιέναι,
 καὶ νῦν καθεστηκώς ὑπὸ τ|[o]ῦ βασιλέως στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ
 Πειραιέως καὶ τῶν ἄλλων τῶν | [τ]αττομένων μετὰ τοῦ Πει-
 10 ραιέως³ διατελεῖ πολλὴν πρόνοιαν || ποιούμενος ὅπως ἂν μηθὲν
 ἀδίκημα γίνηται κατὰ τὴν χώρα|[α]ν, καὶ τῶν τειχῶν τῶν ἐν τῇ
 νήσῳ πεπτωκότων συνεπεμε|[λ]ήθη ὅπως ἀνοικοδομηθεῖ, καὶ
 πολέμου γενομένου τοῦ περὶ Ἀλέξανδρον⁴ καὶ πειρατικῶν ἐκ-
 πλεόντων ἐκ τοῦ Ἐπιλιμνίου | τὴν πᾶσαν πρόνοιαν ἐποιεῖτο τοῦ
 15 μηθὲν βλαβερὸν γίνεσθαι π[ε]ρὶ τὴν χώραν, ἀκολούθως τὴν τού-
 των ἐπιμέλειαν ποιούμενος τῇ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν δῆμον
 αἰρέσει· ἔτι δὲ καὶ σώματος ἀρπ[α]σθέντος ἐκ τῆς νήσου καὶ
 ἐξαχθέντος εἰς τοὺς ὑπεναντ|[ίου]ς ἀν[ε]ζήτη[σεν]⁵ καὶ τοὺς ἀδική-
 σαν[τ]ας ἐκόλασεν φανερ[ὸ]ν ποιῶν | [δ]τι οὐ[κ] ἐπιτρέψει τοῖς
 20 ἀδικοῦσιν τὰ ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ ἐν τῇ χώ|[ραι, π]αρέχεται
 δὲ καὶ κοινῇ καὶ ἰδίαι χρεῖαν τῷ βουλομένῳ Σαλ|[αμι]ν[ίων]
 κα]ὶ τὰλλα πράττων διατελεῖ τὰ συμφέροντα Σαλαμινι|[οις καὶ

2 ANTIGONOI. Antigonum Gonatam (278—239 a. Chr.) intellegendum esse manifestum est. 3 Post bellum Chremonideum Piraeus et alia loca munita Macedonum praesidiis tenebantur, dum coniuncta Arati Sicyonii et Diogenis phrurarchi opera (n. 233) contigit ut tota Attica eis liberaretur (fere 229 a. Chr. n.). Etiam in insula Salamine tum milites collocatos fuisse hic titulus indicio est.

4 Alexander Crateri filius, qui Antigoni Gonatae patri iussu Corinthum tenebat, ab eo defecit anno fere 245 a. Chr. n. Cf. Plut. Arat. 17. 18. Trogus prol. 26: *dehinc* (Antigonus Gonatas) *cum fratris sui Crateri filio Alexandro bellum habuit*. Etenim recte de S. monuit, non esse cur cum Droyseno Gesch. des Hellenismus III, 4 p. 244 sumeremus, iam antea, paullo post 265 a. Chr., Alexandrum defecisse, postea cum in fidem Antigoni venire coactus esset fere viginti annorum spatio iterum rebellasset. Nam illius antiquioris conatus nullum exstat vestigium nisi quod Trogi prologus post verba supra allata sic pergit: *ut princeps Achaiae Aratus Sicyonem et Corinthum et Megara occupavit*. Sed inde non recte colligi bellum Antigoni Alexandrique prius fuisse Sicyone ab Arato occupata (251 a. Chr.) observavit de S.; videri enim Trogum ab Alexandri rebus transiisse ad Corinthum dominatione Macedonum liberatam, sed hanc per occasionem de Arati vita rebusque ante ab eo gestis quae necessaria viderentur interposuisse.

5 ANΓΞΙΛΛΕΝ. Supplevi. ἀπέναντον Koehler, quod neque sermonis usui neque vestigiis litterarum a Lollingii enotatis satis accommodatum existimaverim.

[Ἰδ(α)ι κα[ι] κοινεῖ, ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τῷ δήμῳι τῷ Σ[α]λ[α]-
μινίῳν, ἐπαινέσαι] Ἡρά[κλει]τον Ἀσ[α]λ[η]π[ι]ά[δ]ου Ἀθ[η]ν[ο]νέ[α]--
-----]

221 Tabula marmorea utrimque inscripta inventa cum instauraretur ecclesia vici (*Chora*) in insula Samothrace, nunc est ibidem in ludo litterario. Ed. O. Kern Mitth. des arch. Inst. in Athen XVIII (1893) p. 348 n. 4. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 267 n. 351.) Cf. quae de titulo disputaverunt M. Fränkel Mitth. XIX (1894) p. 433. 395 et A. Wilhelm ibid. p. 294. 526.

α [----- Ἡγ[η]σίστρατος¹ [-----, ἐπειδὴ | Ἴππομέ-
δων] Ἀγησιλάου Λακεδαιμόνιος², ὁ καταστα[θ]είς ὑπὸ τ[ο]ῦ βασι-
λέως Πτολεμαίου³ σ[τ]ρ[α]τ[η]γός | ἐφ' Ἑλ[λ]ησπόντου καὶ τῶν ἐπὶ
5 Θράκης τόπων, εἰς[ε]β[ω]ς διακείμενος πρὸς τοὺς θεοὺς τιμᾷ
τὸ τέ[μ]ενος⁴ | θυσίαις καὶ ἀναθήμασιν, καὶ ἔσπ[ε]υσεν παρα[γε]-
ν[ο]ς[μ]ενος εἰς τὴν νῆσον μετασχεῖν τῷ μυστ[η]ρίῳν, | τῆς τε
κατὰ τὸ χωρίον ἀσφαλείας πᾶσαν πρόνοιαν ποιεῖ[τ]αι ἀποστέλ-
10 λων τοὺς διαφυλάξοντας ἱππεῖς [τε καὶ] || πεζοὺς στρατιώτας καὶ
βέλη καὶ καταπάλας καὶ | τ[ο]ὺς χρησμένους τούτοις, εἰς τε
τοὺς μισθοὺς [τοῖς] | βραδέσιν⁵ ἀξί[ω]θεις προδανεῖσαι χρήματα

Litterae volgares, nisi quod ὦ μέγα modo Ω modo ☞ est, non dispositae στοιχηδόν; ΟΩ reliquis minores. 4 Magistratus eponymus Samothracum, βασιλεὺς. Cf. decretum apud Conze Reisen auf den Inseln des thr. Meeres p. 66: ἔδοξεν τῇ βουλῇ· βασιλεὺς Λεοθάρσης Πυθοκλείδου εἶπεν. Alibi sane πρόεδρος rogationes ad populum fert (H. Swoboda die gr. Volksbeschlüsse p. 60. 93. 448). 2 Nomen supplevit K. Agesilaum Agidis regis patrum filium habuisse Hippomedonta, et horum utrumque acerrimum illius in rei publicae emendandae conatu adiutorem fuisse testatur Plutarchus Agid. 6. Illo caeso Hippomedon patrem servavit (Plut. c. 46). Iam de eodem Hippomedonte Teles in oratione de exilio, quam Megaris anno fere 240 a. Chr. habitum Wilamowitzius evicit (Antigonos von Karystos p. 300 sq.), haec habet p. 46, 2 Hense: Ἴππομέδων ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ νῦν ἐπὶ Θράκης καθεστამένος ὑπὸ Πτολεμαίου, Χρεμωνίδης (n. 244?) καὶ Γλαύκων (n. 200) οἱ Ἀθηναῖοι, οὐ πάρεδροι καὶ σύμβουλοι: Cum anno 244 a. Chr. Sparta fugerit, vix ante 239 a. Chr. a Ptolemaeo administrationem rerum Chersonesi et orae Thraciae ei commissam esse probabile est. K. 3 Euergetam (247—223 a. Chr.) dici temporum rationes (cf. not. 2) demonstrant. 4 Cf. n. 490, 8. 5 Eis qui non in tempore veniebant. Hanc vocem primo Wilamowitzii coniectura restitutam postea in ectypo chartaceo agnovit K.

- ἔδω[κεν,] | βουλόμενος ὑπακούειν πάντα τὰ ἀξιούμενα [ἀείῃ] |
 15 τῇ πόλει, διακείμενος δὲ καὶ πρὸς τὸν δῆμον [εὐνό]ως πᾶσαν
 ἐπιμέλειαν ποιεῖται καὶ κοινῇ τῇ[ς πό]λεως καὶ ἰδίαι τῶμ πρὸς
 αὐτὸν ἀφικνουμένω[ν, ἀκό]λουθα πράττων τῇ τοῦ βασιλέως
 αἰρέσει, ἢ [βου]λῇ προβεβούλευκεν αὐτῷ περὶ ἐπαίνου καὶ καθ'
 20 δτι[ι] | ἥ τε πολιτεία καὶ τὰ λοιπὰ τὰ δεδομένα παρὰ τῶν ||
 20 πολιτῶν φιλά[νθ]ρωπα ἀναγραφῆσεται εἰς στήλην [καὶ | ἀνα-
 τεθ]ήσεται ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀ[θηνᾶς] ἀγαθῇ τ[ύχη]-----
 -----]
 b [----- ἐλέσθαι⁸ δὲ καὶ πρεσβευτὰς ἄνδρας τρεῖς,
 οἵτινες ἀσπασάμενοι Ἱππομέδοντα παρὰ τοῦ δήμου καὶ ἀποδόν-
 τες τὸ ψήφισμα παρακαλέσουσιν αὐτὸν διαφυλάττειν τὴν ὑπάρ-
 χουσαν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν εὐνο]αν καὶ [ἀχολου]θεῖν⁹ καὶ εἰς
 τὸ λοιπὸν τ]εῖ τοῦ βασιλέως καὶ τῇ[ς βα]σιλείας αἰρέσει] καὶ
 25 σ[ίτου ἐξ]αγωγῇ[ν] καὶ ἀτέλειαν δοῦ[ναι]¹⁰ τῇ || π[ό]λει¹¹ [ἐκ]
 Χερρονήσου καὶ ἄλλοθεν ὅθεν αὐτῷ εὐκαιρον φ[άνει]ται εἴ[ναι].

6 Supplevi; [δὲ] K. provocans ad psephisma Arcadicum Magnesiae ad Maeandrum inventum n. 258, 52, ubi legitur τὰ ὑπὸ τοῖς συ[γ]γενέσι καὶ φίλοις — ἀξιούμενα ὑπακούει. At in dialecto Arcadica, quae etiam ἀπὸ cum dativo iungit, haec scriptura nihil habet insoliti, neque quicquam inde colligi licet de hoc decreto vulgari sermone composito. 7 Sic restituere maluit K.

quam Ἀ[ρτέμιδος] aut Ἀ[φροδίτης], quae deae sane item Samothracae sacra habebant (Ἀρτέμιδι ἐπηκόφ Mitth. XVIII p. 376 n. 27, 4. Ἀφροδίτῃ Καλάδι Conze Reisen p. 69 tab. XVI n. 10. Cf. etiam Plin. hist. nat. XXXVI, 25: *Scopae laus cum his certat. is fecit Venerem et Pothon, qui Samothrace sanctissimis caerimoniis coluntur*), cum quia spatium illorum neutri sufficere videtur, tum quia aliud decretum honorarium (Greek Inscr. in the British Museum III, 4 p. 63 n. CCCCXLIV, 42) item Samothracae in Minervae delubro scriptum proponi iubetur. 8 Quae ante primum versum servatum fragmenti b quondam scripta fuerunt, ea ad exemplum titulorum 194, 42 sqq. 303, 38 sqq. C. I. G. 3595, 42 sqq. reflinxit W., sententiam magis adumbrans quam singula verba pro certo poni posse ratus. 9 Inde ab hoc loco pleraque in parte postica lapidis Fränkeli solertia restituta sunt. 10 Pendere hoc ab παρακαλέσουσιν aut alio simili verbo, quod ante v. 22 interciderat, vidit W. Samothracas petunt ab Hippomedonte, ut sibi liceat ex Chersoneso aliisque oportunis locis frumentum invehere in insulam sine vectigali. W. Quod F. dixit duas res hic distingui, neque ἐξαγωγὴν καὶ ἀτέλειαν idem esse atque ἀτέλειαν τοῦ ἐξάγειν (sive ἐξαγωγὴν ἐπ' ἀτέλειαν), per se verum est. Sed quidni utrumque petivisse statuamus Samothracas a praefecto regio, et ne vetaret omnino frumentum inferri, et ne vectigal exigeret? 11 F. hic ἐλαδγουσαν suppleverat, W. τῇ πόλει. Sed haec lis iam diremta est, cum K. et W. in ectyπο distincte quattuor ex quinque nominis substantivi litteris agnoverint.

διαλέγεσθαι δὲ αὐτῷ τοὺς [πρε]βευτὰς κα[ὶ περὶ] | τοῦ ὀχυρώ-
ματος¹² καὶ παρακαλεῖν αὐτὸν συμπρᾶξαι τῇ π[όλ]εῖ ε[ἵ]ς τὸ
συντελεσθέντος αὐτοῦ] κατασ[τ]α[θ]ῆναι τῷ πολ[ι]τῶν τοὺς
30 κληρουχῆσοντας καὶ γεωργήσοντας¹³ τὴν χώραν, ὥς || δν] ἐκ
τ[ῶ]μ προσόδ[ω]ν θυσ[α]ί συντελ[ῶ]νται καὶ ἀπαρχ[αὶ ἀ]να[τι]θῶν-
ται¹⁴ τοῖς θεοῖς ὑπὲρ τοῦ βασιλέ[ω]ς καὶ τῆς βασιλ[ε]ας
-----]

42 Et haec munitio et ea, quae v. 8—43 leguntur de defensione insulae et apparatu militari, Samothracen tunc crebris incursionibus vexatam indicant. Quae ab editoribus recte ad praedones maritimos referuntur collato titulo 490. Quod praeterea etiam ab Antigono Gonata Macedonibusque cavendum fuisse iudicat K., id nescio num cum temporum rationibus ab ipso propositis (not. 2) commode concilietur. Nam ipso anno 289 a. Chr. extrema senectute decessit princeps egregius, neque Demetrium filium per prima regni initia Samothracibus molestum fuisse probabile videtur. 43 Inculta iacuerat propter frequentes piratarum rapinas pars terrae, quae cum iam munitione perfecta ita defendatur ut arari et conseri possit, per sortes (κλήρους) singulis civibus dividitur. 44 [π]ορῶνται suppl. F. [δ]νατιθῶνται W., cuius verbi litterae quarta et quinta ectypo iterum a W. et K. examinato cognitae sunt.

222 Fragmenta quattuor basis lapidis calcarii leucophaei inventa Olympiae, ubi inaedificata erant in muro recentioris aetatis intra prytaneum. Edidi ex Furtwängleri apographo Arch. Ztg. XXXVII (1879) p. 54 n. 234. Accurate a Purgoldo delineata tituli imago est Olympia V p. 449 n. 296. Cf. quae de eo disputavit G. Hirschfeld Ztschr. f. d. österr. Gymnasien XXXIII p. 470.

[Βασιλεὺς Πτολεμαῖος¹ βασιλέως | Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης |
Ἄρσινός² Γλαύκων] Ἐτεοκλέους | [Ἀθηναῖον³ ἀρετῆς] ἐνεκὲν ||

Litterae volgares praeter A et Σ, quod extremas hastas plerumque parallelas, nonnunquam paene parallelas, semel (v. 8) valde divergentes habet. Hastae passim leviter inflexae.

4 Euergetam (247—223 a. Chr.) potius intellexerim cum H. quam Philadelphum (285—247 a. Chr.). Nam etsi quae v. 5 de Glauconis erga regis patrem benevolentia leguntur, non recte negatur propter aetatem impuberem Glauconis de Ptolemaeo Lagi intellegi posse, siquidem illum ante a. 280 a. Chr. iam bis praetorem fuisse prodit titulus 200, tamen illum ad Euergetae regnum superstitem fuisse et ei in consilio fuisse Teles (p. 46, 4 Hense) testatur; etiam litteratura tituli magis in huius regnum quadrat. 2 Suppl. H. Cf. not. 1. 3 Supplevit H. De homine confer

5 [καὶ εὐνοίας τῆς] πρὸς τὸν πατέρα | [Πτολεμαῖον καὶ τὴν]
ἀδελφὴν | [. καὶ τὸν] δῆμον.

quae adnotavi 300². Alius eius titulus Olympiae erutus est (Olympia V p. 305 n. 478: Διὶ Ὀλυμπίῳ Γλαύκῳ Ἐπεοκλέους Ἀθηναῖος) inscriptus ille quidem basi curus, de quo dicit Pausanias VI, 46, 9: Κλεάρετός τέ ἐστιν Ἥλειος πεντάθλου λαβὼν στέφανον καὶ ἄρμα ἀνδρὸς Ἀθηναίου Γλαύκωνος τοῦ Ἐπεοκλέους· ἀνηγορεύθη δὲ ὁ Γλαύκων οὗτος ἐπὶ ἄρματος τελείου δρόμου.

223 Basis marmoris albi inventa Deli prope forum. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 325 n. IV (Syll.¹ 468).

Οἱ νησιῶται¹ τὸν ναύαρχον | Καλλικράτην Βοΐσκου Σάμιον² | ἀνέθηκαν.

Litterae AΣ. 4 Cf. 303¹. 2 Exstant duo epigrammata (Athen. VII p. 348 d. Mus. Rhen. XXXV p. 94) quae docent Callicratem nauarchum Arsinoae sorori et coniugi Ptolemaei Philadelphi templum Zephyrii dedicasse. Arsinoae et Ptolemaei statuarum ab eodem Olympiae erectarum supersunt tituli (Olympia V p. 434 n. 306. 307). H. Num idem sit Callicrates, quem Ptolemaeus Lagi Cyprum misit anno 340 a. Chr. (Diodor. XX, 21, 4. Wilamowitz Antigonus p. 88), dubito. Hunc titulum Euergeta regnante incisum esse propter litteraturae cum Chrysermi titulo Deliaci Bull. de corr. Hell. III p. 470 n. 2 similitudinem probabile est, praesertim cum Callicratem usque ad illius regnum superstitem fuisse etiam propterea verisimile sit, quia templi Arsinoës exstructio Philadelphi morte interpellata est (v. Wilamowitz Antigonus p. 338). Sed non multis annis post Euergetae initia (247 a. Chr.) ea videtur mansisse rerum condicio, qua communes res insularum ad nutum et arbitrium regum Aegypti gerebantur (cf. n. 224 cum notis).

224 Lapis inventus Deli meridiem et occidentem versus a templo Apollinis. Ex Ravosié et Piroti apographo titulus editus est Expédition de Morée III p. 28 n. 4. Lebas Inscr. II, 4943 (Rangabé Ant. Hell. 4490. Boeckh C. I. G. Vol. II Add. p. 4039 n. 2283 c). Repetivit et versuum 7. 8 imaginem ex Homollii ectypo delineatam exhibuit E. Loewy Inscr. gr. Bildhauer p. 443 n. 478. Cf. quae disputavit C. Schumacher Mus. Rhen. XLI p. 223 sqq.

Litterae volgares, sed hastis plerisque leniter inflexis et finibus earum dilatatis; ΟΩ reliquis litteris minores.

Τὸ κοινὸν τῶν | νησιωτῶν¹ | Ἀγαθόστρατον² | Πολυαράτου³ ||
 5 Ῥόδιον | θεοῖς [π]ᾶσι.
 Φύλης Ἀλικαρνασσεὺς | ἐπέει⁴.

4 Cf. n. 202. 209 cum adnotationibus. 2 Polyaeus V, 48 Agathostratum Rhodiorum classis praefectum apud Ephesum classem Ptolemaei regis, cui praeerat Chremonides Atheniensis (de quo cf. 214²) ficta fuga deceptam vicisse narrat. Quem eundem hic designari summa cum probabilitate disputavit S. Etenim cum ab extremis saeculi quarti annis ultra medium tertium Ptolemaeorum opes et auctoritas in mari Aegaeo adeo praevaluisent, ut illud commune insulanorum nihil esset nisi quoddam dominationis Aegyptiacae instrumentum, iam illa victoria navali, quae paullo post quam Antigoni Gonatae classis a Ptolemaei Euergetae ductibus apud Andrum victa est accidisse videtur (fere 244 a. Chr., cf. Droysen Geschichte des Hellenismus III, 4 p. 407 sqq.), principatus insulanorum ad Rhodios translatus est. S. 3 Polyaratus Rhodius, cuius magna auctoritas erat apud cives belli inter Romanos et Persea gesti aetate (Polyb. XXVII, 7, 4. 42. 44, 2. XXVIII, 2, 3. XXIX, 27, 9. XXX, 6, 4. 7, 40. 9, 4 sqq. Liv. XLIV, 28, 10. 29, 7. XLV, 22, 9), nescio an Agathostrati nauarchi filius sit ex notissimo Graecorum more avi paterni nomen gerens. 4 Elusdem statuarii tres alios habemus titulos, duos Rhodios (Loewy Inschr. gr. Bildhauer p. 443 n. 479. 480), tertium Astypalaensem (Loewy p. 442 n. 477), ex quo eius patri Polygnoto nomen fuisse cognoscimus.

225 Basis marmoris leucophaei inscripta litteris minutissimis, Erythris. Ed. Hamilton Res. in As. min. II n. 226 et inde Waddington ap. Lebas Inscr. III n. 4536 (Syll.¹ 472. Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 375 n. 504). Cf. H. Gaebler Erythrae p. 37. 404 sqq.

[Ἐδοξεν τῷ] δῆμῳ· στρατηγῶν, πρυτάνε[ων, ἐξεταστῶν | γνώ-
 μῃ· ἐ]πειδὴ οἱ στρατηγοὶ οἱ στρατηγήσαν[τες ἐπὶ ἱερο]ποιοῦ
 Ἀπολλ[ο]δώρου τῇ μ[ε]σσην τετράμηνον, Ἀθή[ν]αιος Εὐπόλι[ος]δος,
 5 Φύλων Ἡροσῶντος¹, Βοττᾶς Βοττᾶδος², Ἀλυ[ος] Ἐπαμείνο[ος]νος,

Litteras ΘΞΠΣ, quas Ham. exhibet, nullam habere fidem neque eis quicquam tribuendum esse in aetatis definitione recte monet G. 4 Huius nomen in nummo Erythraeorum (Mionnet Suppl. Ionie n. 921. 945) esse monuit W. Pater Ἡροσῶν Ἡρακλεώτου est in catalogo apud W. Christium Sitzungsber. der Ak. d. Wiss. zu München 1866 I p. 246, quem annorum 268—260 a. Chr. esse demonstravit G. p. 95, patruus Φύλων Ἡρακλεώτου ibidem, avus Ἡρακλεώτης Ἡροσῶντος infra n. 600, 75. G. 2 Bottas Erythraeus commemoratur in epistula Antiochi regis quam ed. E. Curtius Ber. der Ak. zu Berlin 1876 p. 554 (Syll.¹ 466).

Ἐπαμείνων Ἐπαμείνωνος³, Ἀριστομένης Διονυσίου⁴, Διο]τρέφης
 Ἡρακλείτου, [Λεωδά]μας Ἀριστάρχου⁵, Μητροδωρος Θεοτ[ί]μου,
 τά τε κατὰ τὴν ἀρχὴν καλῶς καὶ ἐνδόξως διώικησαν [καὶ τοῦ
 πο]λέμου⁶ περιστάντος τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἐκτενεῖς κα[ὶ
 προθύ]μους αὐτοὺς παρέσχοντο πρὸς τὴν τῆς πόλεως φυλακ[ήν,
 10 οὐδένᾳ οὐ]τε φόβον οὔτε κίνδυνον ὑποστελλόμενοι, προθύμως
 δὲ ἐα[υ]τοὺς ἐπιδιδόντ[ες]⁷ εἰς τὸ καὶ λέγειν καὶ πράττειν τὰ τῇ
 πόλ[ει] | συμφέροντα, διδ[ο]ν⁸ τὴν δημοκρατίαν συνδιετήρησαν
 τ[ῶ]ι δ[η]μ[ο]ι καὶ τὴν πόλιν ἐλευθέραν παρέδωκαν τοῖς μεθ'
 αὐτοὺς σ(τρ)α[τη]γ[ο]ῦσιν, ἔν τε τοῖς ἄλλοις ἀνεύθουνοι καὶ ἀνέγ-
 15 κλητοὶ γεγόν[α]σι· τύχη ἀγαθῇ, δεδόχθαι τῶι δήμῳ, ἐπαι-
 νέσαι τοὺς σ[τ]ρα[τη]γ[ο]ὺς τοὺς στρατηγήσαντας ἐπὶ ἱεροποιοῦ
 Ἀπολλοδώρου | [τῇ]ν δευτέραν τετράμηνον ἐπὶ τοῖς διωικημένοις
 κατὰ τὴν | [ἀ]ρχήν, καὶ στεφανῶσαι ἕκαστον αὐτῶν χρυσῶι
 στεφάνῳ· | [ὑπ]άρχειν δ[ὲ] ἀδ[ι]τοῖς προεδρ[αν]⁹ ἐμ[ε] πᾶσι τοῖς
 20 ἀγῶσι τοῖς ὑ[π]ὸ τῆς πόλεως συντελουμένοις¹⁰. ἀναγράψαι δὲ
 καὶ τὸ ψήφισμα | [τόδε-----]

3 Horum fratrum pater Ἐπαμείνων Σωστίου est in titulo apud Christium (v. not. 4). G. 4 Pater Διονυσίος Ἀριστομένους recensetur n. 600, 129. 141. G. 5 Fratrem Demetrium Aristarchi f. habes n. 600, 30. 60. 6 Iniuria Wadd. de bello Aristonici cogitat aut adeo ad inferiora etiam tempora descendendum opinatur. Immo hominum nomina (de quibus cf. not. 1. 2. 3. 4. 5) non multo utique post medium saeculum a. Ch. tertium haec incisa produnt. Ac F. Lamprecht quidem de rebus Erythraeorum publicis p. 45 et Droysen Hellenismus III, 1 p. 398 not. 3 tertium bellum Syriacum inter Ptolemaeum Euergetam et Seleucum Callinicum gestum agnoscunt. Sed recte G. monet, ex monumento Adulitano (C. I. G. 5427, 44) apparere, tum Ioniam omnem ab Euergeta captam esse, ut exiguum et infirmum Erythraeorum populum ei solum restitisse sane improbable sit. Multo commodius bellum alterum quo Antiochus II et Ptolemaeus Philadelphus conflixerunt intra annorum 264 et 248 a. Chr. terminos, hic intellegi. 7 ΤΑΣ. 8 Supplevit G. δι' (δ)[v] multo minus commode W. (L. D.). 9 Supplevit G. 10 Supplevit G.

226 Tabula marmoris candidi utrimque inscripta (v. 4—97 in fronte, v. 98—192 in parte aversa), inventa inter rudera Olbiae veteris. Edd. Koepfen Alterthümer am Nordgestade des Pontus, Vindobonae 1823, p. 85 sqq. Koehler, zwei Aufschriften der Stadt Olbia, Petropoli 1822 p. 8 sqq. Ex utriusque exemplis Boeckh C. I. G. 2058. Qui ante Boeckhium de titulo commentati sunt, enumerantur apud ipsum. Postea docte et subtiliter de argumento ac

potissimum aetate plebisciti disseruit W. A. Schmidt Mus. Rhen. IV (1836) p. 357 sqq. 571 sqq., quae commentatio recusa est Abhandlungen zur alten Geschichte p. 66 sqq. (Syll.¹ 248). Lapide denuo accurate examinato ed. B. Latyschew Inscr. orae sept. Ponti Euxini I p. 30 n. 16 cum Addendis p. 220. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 254 n. 337).

Ἐδοξε βουλῇ καὶ δῆμῳ], εἰκάδι· οἱ ἄρχοντες¹ καὶ οἱ ἐπτά²
εἶπαν³· ἐπειδὴ Ἡροῶν τε ὁ Πρωτογένους πατὴρ πολλὰς καὶ
5 μεγάλας | χρεῖας παρεῖσθηται τῇ πόλει καὶ εἰς χρημάτων καὶ

Litterae volgares praeter $\Xi\Pi\zeta$ et $\Theta\Theta$ minoris moduli. Etiam ζ aliquot locis reliquis elementis minor. De aetate huius tituli admodum diversae prolatae sunt sententiae; sed de plerisque earum non opus est dicere post Schmidti disputationem doctrinae et acuminis plenam; qui cum inprimis quaereret, quinam essent Galli hic commemorati, de Bois Boiohaemum incolentibus, de Cimbris, de Gallograecis Asiae minoris cogitari nullo modo posse probavit. Ipse eos indicari statuit, qui post cladem Delphicam anni 279 a. Chr. Comontorio duce in Thracia consedissent imperiumque suum cuius caput erat Tyllis prope Haemum montem sita magis magisque propagassent, donec Cauaro regnante a Thracibus rebellantibus deleti essent (Polyb. IV, 46, 4). Quare neque ante a. 278 neque post 248 a. Chr. Protogeni a civibus honores decretos esse. Quem hominem doctissimum verum vidisse nunc mihi plane persuasum est. Nam quibus argumentis ex rerum gestarum memoria repetitis in prooedosi etiam de Scordiscis et saeculo altero a. Chr. n. cogitari posse dixi, ea quidem recte se habere nunc quoque existimo. Sed minus recte tum Schmidti quidem sententiae favere tituli sermonem, recentiora vero tempora indicari litteratura pronuntiavi. Immo litterarum quoque formae in tertium a. Chr. n. saeculum quadrant, siquidem ζ lunatum tunc rarum quidem fuit, sed non inauditum (I. G. Sept. I, 2841 sqq.), insueta vero litterae Ω figura quae hic comparet adeo illius potissimum saeculi propria fuisse videtur (cf. n. 224). 4 Quinque fuerunt Olbiae annui archontes, quorum unus principem locum obtinebat, quare frequens est in titulis formula οἱ περὶ τὸν δεῖνα ἄρχοντες (v. 49. Latyschew n. 21, 4. 22, 5. 24, 4. 30, 4). Item quinquarius erat praetorum (στρατηγῶν) et aedilium (ἀγορᾶν) numerus. B. 2 De his septemviris, qui curam rerum sacrarum apud Olbiopolitas habebant, cf. titulum aetate supparem n. 629, ubi in eorum numero est Λεοντομένης Ἡροῶντος, Protogenis frater ut quidem videtur. 3 Olbiae etsi privatis licebat plebiscita ferre (εἰσηγήσασθαι), id tamen necessario per magistratus fieri debebat, qui rogationes ab illis factas populi deliberationi et suffragiis subiciebant (εἰπεῖν). Ubi, ut hic, nemo privatus rogationis auctor (εἰσηγόμενος) nominatur, magistratus sua sponte ad populum tulerunt. Ceterum in rogatione utriusque magistratus, ut hic, coniunctim mentio fit ap. Latyschew I p. 27 n. 43, 4, cum ibidem p. 57 n. 22, 8 soli archontes eo officio fungantur.

εἰς πραγμάτων λόγον, Πρωτο|γένης τε διαδεξάμενος τὴν παρὰ
 τοῦ πατρὸς εὖνοιαν πρὸς τὸν δῆμον διὰ βίου δια|τετέλεκεν λέ-
 10 γων καὶ πράττων τὰ βέλ|τιστα, καὶ πρῶτον μὲν παραγενομένου
 Σαῖταφάρνου⁴ τοῦ βασιλέως εἰς Κάγκυ|τον καὶ ἀπαιτοῦντος τὰ
 δῶρα τῆς παρόδου⁵, | τῶν δὲ κοινῶν ἐξηπορημένων, ἐπικληθεῖς |
 ὑπὸ τοῦ δήμου ἔδωκε χρυσοῦς τετρακοσί[ς], | τῶν τε ἀρχόν-
 15 των θέντων τὰ ἱερὰ ποτήρῃα εἰς τὴν τῆς πόλεως χρεῖαν πρὸς
 Πολύχαρ|μον πρὸς χρυσοῦς ἑκατὸν καὶ οὐκ ἐχόντων | λύσασθαι,
 τοῦ δὲ ξένου⁶ φέροντος ἐπὶ τὸν | χαρακτήρα, αὐτὸς ὑπεραποδοῦς
 20 τοὺς ἑκα|τὸν χρυσοῦς ἑλύσατο, τῶν τε περὶ Δημοκῶν|ητα ἀρχόν-
 των ἀγορασάντων λυσitelῶς οἶνον | χρυσῶν τριακοσίων, οὐκ
 ἐχόντων δὲ τὴν τιμὴν | διαλύσαι, ἐπικληθεῖς ὑπὸ τοῦ δήμου
 ἔδωκε τοὺς | τριακοσίους χρυσοῦς, ἐπὶ τε Ἡροδώρου ἰέρει⁷
 25 σιτο|δεῖας οὔσης καὶ πωλουμένου τοῦ σίτου εἰς πέν|ητε⁸, καὶ διὰ
 τὸν κίνδυνον τὸν ἐπιφερόμενον οἰο|μένου δεῖν τοῦ δήμου παρα-
 θέσθαι⁹ σῖτον ἱκα|νόν, καὶ εἰς ταῦτα παρακαλοῦντος τοὺς | ἔχον-
 τας, πρῶτος παρελθὼν ἐπηγγείλα|το μεδίμνους δισχιλίους εἰς
 30 δέκα, καὶ || τῶν λοιπῶν παραχρῆμα κομισαμένων τὴν τιμὴν

4 Regnabat hic in orientali Hypanis fluminis ripa e regione urbis Olbiae, neque dissimilis veri est Boeckhii sententia, eum Saïorum (v. 34) regem fuisse. Certe quod illic dicitur ἀθρόων παραγενομένων Σαίων commodissime ita accipitur, ut totius populi profectio distinguatur a regis ipsius adventu qui v. 9. 83 commemoratur. 5 Dona quae ei danda erant quotiens prope Olbiam accedebat. Nam ius aliquod usu diuturno stabilitum significari articulus τὰ δῶρα indicat. B. In horum donorum numero tiaram auream cum titulo dedicatorio Parisios in museum publicum delatam habendam esse sibi persuaserunt Héron de Villefosse alique homines docti qui genuinam eius originem defendebant. Sed callidae potius fraudi illud artificum deberi, cui hic ipse Protogenis titulus ansam dedisset, A. Furtwängler probavit, neque nunc quicquam restat dubii, postquam E. von Stern musei Odessitani praefectus vel auctorum huius fictionis nomina palam fecit (Cf. Berliner philol. Wochenschrift 1897 n. 24 p. 764 sqq.). 6 Polycharmus argentarius, quod quaestus genus maxime a peregrinis exerceri solebat. B. 7 Hunc genetivum, quem etiam alii tituli coloniarum Milesiarum habent (ἐπὶ ἱέρει^ω Arch. epigr. Mitth. aus Oesterreich XI p. 38 n. 43. p. 42 n. 55, Tomis) ab nominativo ἱέρει^ωs descendere vidit B. Introd. (C. I. G. vol. II) p. 408. Quem nominativum nunc testatur titulus Mileti, Olbiopolitarum metropolis, qui infra edetur (n. 627, 4). Attica haec forma vocatur a scholiasta Dionysii Thracis (Bekk. Anecd. p. 4197). 8 Cum ex hoc loco coll. v. 29 appareat, vocabulis εἰς δέκα multo minus pretium indicari quam εἰς πέντε, Letronnius vidit, numerum medimnorum qui uno aureo emerentur definiri. 9 Cf. 477, 73 sqq.

αὐτὸς ἐνιαυτὸν συμπε|ριεγεγχεῖς¹⁰ τόχον οὐδένα ἐπράξατο, ἐπὶ
 τε τοῦ αὐτοῦ ἱέρω ἀθρόων παραγενο|μένων Σαῖων¹¹ ἐπὶ τὴν
 35 τῶν δώρων κομ|δῆν, οὐ δυναμένου δὲ τοῦ δήμου δοῦναι αὐτοῖς,
 ἀξιώσαντος δὲ Πρωτογένην | βοηθῆσαι τοῖς καιροῖς, παρελθὼν
 ἐπηγγε|λατο χρυσοῦς τετρακοσίους, αἰρεθεῖς τε | τῆς τῶν ἐννέα¹²
 40 ἀρχῆς οὐκ ἐλαττόνωμ || μὲν ἡ χιλίων καὶ πεντακοσίων χρυσῶν |
 πρόθεσιν¹³ ἐποίησατο ἐπὶ ταῖς μελλούσαις | προσόδοις, ἐξ ὧμ
 πολλοὶ μὲν σκηπτούχοι¹⁴ | ἐθεραπεύθησαν εὐκαίρως, οὐκ ὀλίγα
 45 δὲ | δῶρα παρεσκευάσθη τῷ βασιλεῖ λυσιτελῶ[ς]· || πραθέντος τε
 τοῦ στόλου εἰς βασιλεια¹⁵ | κατὰ τὸ ψήφισμα, ἐν ᾧ ἔδει τοὺς
 ἀγορά|σαντας λαβεῖν παρὰ τῆς πόλεως χρυσοῦς | τριακοσίους,
 καὶ ἀγοράσαντος Κόνωνος, διὰ τὸ δὲ τὰ χρήματα μὴ δύνανθαι ||
 50 δοῦναι τοὺς ἄρχοντας, ἀλλ' εἶναι πα|ρὰ τοῖς τελώναις¹⁶, διαλυ-
 σαμένων τὴν ὥ|νῃν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ διὰ ταῦτα τρεῖς |
 ἀναπραθείσης τῆς ὥνῃς, καὶ τὸ τρίτον | ἀγοράσαντος Φορμω-
 55 νος, συνιδὼν || Πρωτογένης διότι μεγάλοις διαπτύμασι περιπε-
 σεῖται ἡ πόλις, αὐτὸς παρελ|θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔδωκε τοὺς
 τρια|κοσίους χρυσοῦς· πάλιν τ' ἐπὶ Πλειστάρχο[υ] | ἱέρω σιτο-
 60 δείας γενομένης ἰσχυρᾶς καὶ πω|λουμένου τοῦ σίτου εἰς μέδιμ-
 νον καὶ δύο τρι|τεῖς, προδήλου δὲ ὄντος ἔσσεσθαι τιμουστέρου,
 ὥσπερ δὲ καὶ ἐγένετο παραυτίκα ὁ μέδι|μνος χρυσοῦ καὶ δύο
 τριτῶν¹⁸, καὶ διὰ ταῦτα | διαγωνιάσαντος τοῦ δήμου καὶ οἰομέ-

10 'Cum venia et patientia se accommodans nec repetens debitum' Boeckh.

44 Gens ad orientalem Hypanis ripam incolens (not. 4). Utrum Scythica fuerit an ut Boeckhius voluit Sarmatica, peritiores dilucidant. Utique his cum Salis Thracibus ex Archilochi fragmento notis praeter fortuitam nominis aequalitatem nihil necessitudinis intercedit. 42 Pecuniarum publicarum curam hos habuisse ex hoc ipso loco iure collegit B. Intro. p. 89.

43 'in antecessum dedit pecuniam ex futuris redditibus restituendam' B. Verbum προτιθέναι eadem vi est v. 127. 160 et passivum προκτεῖσθαι v. 128. 44 Reguli Saïtapharnis imperio subiecti. B. 45 Sc. Saïtapharnis. Ex omisso articulo B. collegit, nominis proprii instar hoc vocabulum fuisse, et mentionem iniecit loci Herodotei IV, 20 πέρην δὲ τοῦ Γέρρου ταῦτα δὴ τὰ καλούμενα βασιλήϊα ἐστὶ. (Intro. p. 84). Sed nequaquam certum mihi videtur, utrobique eundem locum indicari.

46 Publicani quae aerario debebant nondum pependerant. B. 47 Cononem et socios intellegi iubet B., recte sine dubio, etsi socios Cononis fuisse antea non dictum erat. 48 Hunc iniuria Boe. sibi persuasit nominis τριτεύς genetivum esse, qui τριτῶν esse debebat. Immo τριτῇ nominativus est, quod nummi nomen tam accurate respondet ἔκτῃ Φωκαίδι, quam τριτεύς frumenti mensura τεταρτεῖ et ἔκτε. Singuli igitur medimni singulis aureis et binis partibus aurei tertiis constabant.

65 νου || δεῖν σιτωνῆσαι, εἰς δὲ ταῦτα χρεῖας παρασχέσθαι τοὺς
 εὐπορουμένους, πρῶτος συνελθούσης ἐκκλησίας ἐπηγγέλματο εἰς
 τὴν | σιτωνίαν χρυσοῦς χιλίους, οὐδὲ παραυτίκα ἐνέγκας ἔδωκε,
 70 ὧν τοὺς τριακοσίους ἀτόκους || εἰς ἐνιαυτόν, καὶ δοὺς χρυσίον
 πᾶν χαλκὸν | ἐκομίσματο ἐκ τετρακοσίων¹⁹. πρῶτος δ' ἐπηγγεί-
 λματο πυρῶν μεδίμνους δισχιλίους πεντακοσίους, ὧν τοὺς πεντα-
 75 εἰς || δύο καὶ ἑπτὰ ἡμιέκτεα, καὶ τῶν λοιπῶν τῶν | ἐν τούτῳ
 τῷ καιρῷ ἐπαγγεilaμένων παρὰ χρεῖμα τὰς τιμὰς κομισσάμενων
 ἀπὸ τῶν | πορισθέντων χρημάτων αὐτό(ς) συμπεριενεργήθεις ἐνιαυ-
 80 τὸν τὴν τιμὴν ἐκομίσματο τῷ οὐδένᾳ πραξάμενος, καὶ διὰ
 τῆς Πρωτογένους προθυμίας πολλὰ μέγ' χρήματα, οὐκ ὀλίγος
 δὲ σῖτος ἐπορίσθη τῷ δήμῳ. τοῦ τε | βασιλέως Σαῖταφάρνου
 παραγεν(ομεν)ομένου εἰς τὸ πέραν²⁰ ἐπὶ θεραπείαν, τῶν δὲ
 85 ἀρχόντων συναγαγόντων ἐκκλησίαν καὶ τὴν τε παρουσίαν ἐμφα-
 νισάντων τοῦ βασιλέως καὶ δίδῃ ἐν ταῖς προσόδοις ἐστὶν οὐδέν,
 παρελθὼν | Πρωτογένης ἔδωκε χρυσοῦς ἑνακοσίους, τῶν | δὲ
 90 πρεσβυτέρων λαβόντων τὰ χρήματα καὶ ἀπαντησάντων βασιλεῖ,
 Πρωτογένους καὶ | [Ἀ]ριστοκράτους, τοῦ δὲ βασιλέως τὰ μὲν
 δῶρα | [δεξ]αμένου, εἰς ὄργην δὲ καταστάντος καὶ | [τὴν] ἀνά-
 ζευξιν ποιησαμένου μετα.ρ[---|-----] δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας
 95 ἀνα[ξίως, || δι' αὐτὴν συνελθὼν ὁ δῆμος περίφοβος ἐγένετο καὶ |
 πρεσβευτὰς ἐπὶ τ----|---ισω...ο----- | ἔτι δὲ τοῦ πλείστου
 μέρους τοῦ πρὸς τὸν ποτ[α]μὸν τῆς πόλεως ἀτειχίστου ὄντος τοῦ
 100 τε κατ[ὰ] || τὸν λιμένα παντὸς καὶ τοῦ κατὰ τὸ πρότερον |
 ὑπάρχον ἰχθυοπώλιον ἔως οὗ ὁ ξηρὸς ὁ Σωσίας²¹, | τῶν δὲ αὐτο-
 μολων ἐπαγγελλόντων Γαλάτας καὶ Σκύρους²² πεποιῆσθαι συμ-
 105 μαχίαν καὶ δύναμιν συνῆχθαι μεγάλην καὶ ταύτην τοῦ χειμῶνος
 ἤξειν ἐπαγγελλόντων, πρὸς δὲ τοῦτοίς θισαμάτας²³ καὶ Σκύθας

Cum igitur uno aureo ne unus quidem integer medimnus tritici emeretur, facile intellegitur cur hoc solo loco a ratione solita pretia frumenti indicandi (not. 8) discessum sit. 49 Locutio obscura. Koe. (quem Letr. et Boe. sequuntur) coniecit Protogenem sescentos modo aureos recepisse, reliquorum quadringentorum loco aes redditum esse. 20 E regione Olbiae ad ripam Hypanis (non Borysthenis) accessit. B. 24 Usque ad eum locum ubi Sosiae herois statua aut sacellum est. 22 Hos ad Vistulam habitare narrat Plin. N. h. IV, 97. B. Prioribus saeculis eorum sedes Ponto propiores fuisse ex hoc titulo cognoscitur. 23 Hanc gentem et Soudaratas in occidentali Hypanis ripa, inter Olbiam et Galatas habitasse veri simile est. B.

καὶ Σαυδαράτας ἐπιθυμεῖν τοῦ ὀχυρώματος, δεδιότας ὡσαύτως
καὶ | αὐτοὺς τὴν τῶγ Γαλατῶν ὠμότητα, καὶ διὰ | ταῦτα πολλῶν
140 ἐχόντων ἀθύμως καὶ παρεσκεῖασμένων ἐγλείπειν τὴν πόλιν, ἅμα
δὲ τῷ καὶ | ἄλλα γεγενῆσθαι ἐλαττώματα πολλά | κατὰ τὴν
χώραν ἐφθάρθαι μὲν τὴν οἰκετεῖαν ἅπασαν καὶ τοὺς τὴν πα-
145 ρώρειαν οἰκοῦντας μιξέλληνας²⁴, οὐκ ἐλάττους ὄντας τὸν
ἀριθμὸν χιλίων καὶ πεντακοσίων | τοὺς ἐν τῷ προτέρῳ πολέ-
μῳ συμμαχήσαντας | ἐν τῇ πόλει, ἐγλεοιπέναι δὲ πολλοὺς μὲν |
τῶγ ξένων, οὐκ ὀλίγους δὲ τῶμ πολιτῶν· ὧν ἔννεκεν συνελθὼν
150 ὁ δῆμος διηγωνιακῶς καὶ τὸν κίνδυνον τὸν μέλλοντα καὶ τὰ δεινὰ
πρὸ ὀφθαλμῶν ποιούμενος παρεχάλει πάντας | τοὺς ἰσχύοντας
βοηθῆσαι καὶ μὴ περιδεῖν τὴν ἐκ | πολλῶν ἐτῶν τετηρημένην
πατρίδα ὑποχεῖριον γενομένην τοῖς πολεμίοις, οὐδενὸς δ' ἐπι-
155 διβρόντος ἑαυτὸν οὐτ' εἰς ἅπαντα οὐτ' εἰς μέρη ὧν | ἡξίου ὁ
δῆμος, ἐπηγγεῖλατο αὐτὸς κατασκευᾶν²⁵ | ἀμφοτέρω τὰ τεῖχος καὶ
προθήσειμ πᾶσαν τὴν | εἰς αὐτὰ δαπάνην καίπερ αὐτῷ προκειμέ-
160 νων²⁶ | οὐκ ἐλασσόνωγ χρυσῶν ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων, καὶ
εὐθύς ἐνέγκας εἰς τὴν ἐκκλησίαν χρυσοῦς | πεντακοσίους εἰς τοὺς
ἀρραβῶνας, ἀπέδοτο πάντα τὰ ἔργα ὑπὸ κήρυκα, καὶ παρὰ²⁷
165 τὸ τὴν ἀριθμῆσιν ποιήσασθαι ἐξ ἐτοίμου τοὺς ἐργῶνας οὐκ
ὀλίγα χρήματα περιποίησε τῇ πόλει· ἔτι δὲ πολλῶν ἐργῶν
ἐγκαταλιπόντων τὰ ἔργα Πρωτογένης τῇ πόλει τὰ μὲν ἔργα

²⁴ Mixta ex Scythia et Graecis natio, quam in eadem regione iam novit Herodotus IV, 47 ἀπὸ τοῦ Βορυσθενείτων ἐμπορίου — πρῶτοι Καλλιπίδαί νέμονται ἐόντες Ἑλληνες Σκύθαι. Cum montes in illis terris omnino nulli sint, παρῳρειαν iure interpretes intellexerunt de praeruptis illis ripis, quibus planities Scythica a littore maris et fluminum vallibus distinctetur.

²⁵ Eiusmodi verborum in -δζω futura contracta in titulis trium postremorum a. Chr. saeculorum satis frequentia sunt. Cf. n. 540, 42 sqq. 734, 413. Hermae XVI p. 172 not. 4.

²⁶ In antecessum dati debebantur Protogeni mille quingenti aurei. De προκεῖσθαι cf. not. 48. Boeckhius quia v. 439 impensarium in moenibus restituendis factarum eadem summa fuisse dicitur, hunc locum sic interpretari maluit: 'etsi ei propositus esset sumptus in eam rem faciendus aureorum mille quingentorum'. At sumptus faciendi notio nusquam in hoc enuntiato exprimitur, neque προκεῖσθαι id significat quod Boeckhius vult.

²⁷ Non 'praeterquam quod', ut Boeckhius interpretatur, sed 'propterea quod' praepositio hoc loco valet. Nempe quia praesentem pecuniam accipiebant, minore mercede opera efficiebant, quam si exspectandum fuisset dum civitas persolvere posset. Neque opus est τοῖς ἐργῶναις emendare, nam cum Protogenes redemptoribus praesentes pecunias numerasset, hi rursus operariis mercedem sine mora solvere poterant.

αὐτὸς συνετελέ|σατο, διάπτωμα δὲ τῷ δήμῳ οὐδὲν ἀνῆ|νεγκεν,
 ἀναλώσας τε εἰς ἀμφοτέρω τὰ τείχῃ | χρυσοῦς χιλίους πεντα-
 140 κοσίους καὶ τὸ πλείστον || διαλόμενος χρυσὸν ἐκομίσατο χαλκὸν ἐκ
 τετρα|κοσίων²⁸. κατεσκεύασε δὲ καὶ τοὺς πύργους κακῶς δι|ακει-
 μένους τοὺς πρὸς ταῖς μεγάλαις πύλαις ἀμ|φοτέρους καὶ τὸν
 Καθηγήτορος²⁹ καὶ τὸν κατὰ τὴν | ἀμαξιτὸν καὶ τὸν Ἐπιδαυρίου·
 145 ἐπεσκεύασε δὲ || καὶ τὸ σιτόβολον, κατεσκεύασε δὲ καὶ τὸν πυλῶ|να
 τὸν ἐπὶ τοῦ δειγματος· ἔτι δὲ τῆς πόλεως | ναῦλον τελοῦσθης
 τοῖς ἄγουσιν τοὺς λίθους ἰδιώ|ταις διὰ τὸ τὰ πλοῖα τὰ δημόσια
 κακῶς διακεῖσθαι καὶ μηθὲν ἔχειν τῶν ἀρμένων, ἐπηγγείλατο ||
 150 καὶ ταῦτα κατασκευαῖν, ἀναλώσας τ' εἰς ταῦτα | πάντα χρυσοῦς
 διακοσίους λόγον ἤνεγκε παρα|χρῆμα· ὧν ἔνεκεν ὁ δῆμος πολλάκις
 αὐτὸν καὶ | πρότερον ἐστεφανώκως καὶ τότε' ἐστεφάνωσεν | ἐπὶ τῇ
 155 τοῦ λόγου ἀποδείξει· ἔτι δὲ λοιπῆς οὔσης || ἀσυντελέστου τῆς
 κατὰ τὸν Πόσιος πύργον σχοι|νιαίας εἰς τὸν ἐπάνω τόπον³⁰ ἐπι-
 καλεσάμενος ὁ | δῆμος ἤξιωσε καὶ αὐτὴν συντελέσασθαι τε|τάρτην
 οὔσαν σχοι|νιαίαν, Πρωτογένης δὲ οὐ|δέμ βουλόμενος ἀχαριστεῖν
 160 ὑπέμεινε καὶ ταύ|την τὴν τειχοδομίαν, εἰς ἣμ προέθηκε χρυσοῦς
 ἐ|κατόν· ἐπὶ τε τῆς κοινῆς οἰκονομίας καὶ ταμειρίας γενόμενος

28 Cf. not. 19. 29 καθ' Ἡγήτορος Boeckhiius intellegens κατὰ τὴν
 Ἡγήτορος οἰκίαν (aut κατὰ τὸ Ἡγήτορος ἱερόν, si heroa quam hominem statuere
 malis). At ut recte et perspicue dicitur ἐν Διονύσου, quia praepositio ἐν
 genetivum regere non potest, sic καθ' Ἡγήτορος elliptice dici non licet sine
 articulo propter ambiguitatem. Immo ut apud Dem. XIX, 249 legimus πρὸς
 τῷ τοῦ ἥρω τοῦ ἱεροῦ, ita hic in eadem elliptici scribendum fuit τὸν κατὰ τὸ
 Ἡγήτορος. Itaque hoc quoque ut v. 144 τὸν Ἐπιδαυρίου et v. 155 τὸν Πόσιος
 πύργον de homine intellegendum, qui turrin aedificavit. Turres a Cleombroto
 Pantaclis f. et Anaximene Posidei f. Olbiopolitanis exstructas L. monuit in
 ipsius collectione I p. 131 n. 99. p. 134 n. 104 commemorari. Cf. etiam 187¹⁶.
 30 Moenia divisa fuisse videntur in partes paris longitudinis, quae a fune
 (σχοῖνῳ) quo dimensae erant, σχοι|νιαῖαι vocabantur. Eandem divisionem L.
 monuit in titulo Odessi veteris (*Varna*) C. I. G. Vol. II Add. p. 998 n. 206 *g*
 haberi: [Ἀ]πολλωνίου Ἀπολ[λ]ωνίου τοῦ Προμα[θ]ῆμονος [τ]ῆ[ν] σχοῖν[αν] (σχοι-
 νια[ι]α em. L.) τὴν μετὰ τὴν δύο πύργων οἰ[κ]δομήσας καὶ στεγνῶσας [ἐ]κ
 τῶν ἰδ[ι]ῶν κτλ. Atque ea quidem pars, de qua hic verba fiunt, non flumi-
 nis ripam sequitur, sed a Posidis turri, quae ad fluvium sita fuisse videtur,
 introrsus pertinet in editiorem locum. Quarta dicitur, ita ut muros quos
 antea a Protogene exstructos esse narratum est, tres σχοι|νιαίας effecisse pro-
 babile sit. Sane illi mille quingentis aureis constabant, hic non amplius
 centum. Sed illos a fundamentis extruxisse videtur Protogenes, hos antea
 iam incohatos perfecisse. B.

καὶ χειρίσας τὰς μεγίστ(α)ς³¹ τῆς πόλεως προσόδους οὐδένα μὲν
 τῶν τελωνῶν ἐκ τῶν | ὑπαρχόντων ἐξέβαλε, οὐδενὸς δ' ἀπηλ-
 165 λοτρήσας οὐδὲν τῶν ὑπαρχόντων· συμπεριενεγχεῖς | δὲ τοῖς
 καιροῖς αὐτῶν πᾶσι τοῖς μὲν ἀφέσεις ἐποίησατο τῶν χρημάτων,
 τοῖς δὲ συμπεριενεγ|χθεῖς χρόνον ὅσον ἠβούλοντο τόκον οὐδένα
 170 ἐπράξατο· πλεῖστα δὲ χειρίσας τῶν κοινῶν, τρία δὲ || ἔτη συνε-
 χῶς πάντα διώικησεν ὀρθῶς καὶ δικαίως, τοὺς μὲν λόγους ἐν
 τοῖς ὠρισμένοις χρόνοις ἀποφέρων, τὰ δ' ἀπὸ τῶν προσόδων
 πίπτοντα | ἐν τοῖς τῆς πολιτείας χρόνοις παραδεξάμενος | εἰς
 175 κομιδὴν ἑαυτῷ³², οὐ γεγεννημένου τούτου ἐπ' ἀλληθείας, ἐξ ὧν
 ἀπέλυσεν μὲν τὴν πόλιν ὀφειλη|μάτων, παρέλυσεν δὲ τόκων· τῶν
 δ' ἐν τῇ πόλει | κακῶς διαχειμένων πάντων διὰ τε τοὺς πολέ-
 [μ]ους καὶ τὰς ἀφορίας, καὶ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸ | [μ]η|θὲν
 180 ἠκόντων, ζητήσαντος ὑπὲρ τούτων τοῦ || [δῆ]μου ἐπιμνηνεῦσαι³³
 καὶ προνοῆσαι χρησίμως | [τοῖς] τε δανεισταῖς καὶ τοῖς χρήταις³⁴,
 ὀφειλομένων | [α]ὐτῷ καὶ τῷ πατρὶ χρυσῶν ἐξακισχιλίων πρῶ-
 185 τοῦ | [ἐ]πέτρεψε τῷ δήμῳ δν ἄμ βούληται τρόποι χρή[σασθαι]
 αὐτῷ· ἀξιῶσαντος δὲ ἄφεσιμ ποιήσα||[θαι] τοῖς χρ[ή]ταις ἀφῆκε
 πᾶσι πάντα καὶ οὐδένα | ἐπράξατο, -----]ότερον αὐτῷ
 νομίσας εἶναι | -----] ὑπάρχειν εὐνοίαν τοῦ ἰδ[ί]αι
 συμφέροντος ----- τ]εθραυσμένος τοῖς ὑπα | -----
 190 ----- αὐτοῖς οὐκ ἐλάσσους || -----ους
 οὐδ' ἄσας τοῖς | -----πρὸς οὐδένα ε|-----
 τευχ|-----

34 TAC. 32 Acceperat rettulit reipublicae pecunias, quas re vera non
 acceperat, quia redditus publici, ex quibus civitatem debita sibi persolvere
 scribebat, re vera defecerant. B. 33 Dilatio per menses concessa est de-
 bitoribus. Menstruae enim erant usurae. B. 34 Debitoribus. B.

227 Tabula lapidis Hymettii, Athenis in arce. Edd. Pittakis
 Ἐφ. ἀρχ. 1056. Rangabé Ant. Hell. 454. Ussing inscr. inedd.
 n. 55. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 308
 (Syll.¹ 439. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 266 n. 156).
 Cf. quae de titulo disputavit E. Sonne de arbitris externis p. 35
 n. LV.

Litterae volgares praeter ≡ dispositae στοιχηδόν.

- Ἐπὶ Θεραυλόχου ἄρχοντος¹ ἐπὶ τῆς . . . τ[ι]δ[ος] δευτέρα(ς)² πρω-
 τανείας, ἧ[ι] Διόδοτος Δ[ι]ογνήτου Φρεάρριος ἐγραμμ[άτευε, Μετα]-
⁵ γεινιῶνος δωδεκάτη, δωδε[κάτη τῆς πρ[ο]υτανείας· ἐκκλησία κυ-
 ρία· τῶ[ν] προέδρων | ἐπεψήφισεν Πυθογένης Γλαυ[κίππου Ἀλω]-
 πεκῆθεν καὶ συ[ν]πρόεδροι· | ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῶ[ι] δήμῳ· |
¹⁰ Καλαΐδης Καλαΐδου Ξυπεταίων [εἶπεν· ἐπε]ἰδὴ τοῦ δήμου τοῦ
 Ἀθηναίων καὶ [τοῦ κοινο]ῦ τοῦ Βοιωτῶν σύμβολον ποιησαμ[ένων]
 πρὸ]ς ἀλλήλους καὶ ἐλομένων ἔκκλη[τον] τὴν Λα[ο]μέων πολιν³,
 ἀνεδέξατο καθιεῖν τὸ δικασ[τήριον]⁴, καὶ νῦν οἱ ἀποσταλέντες
¹⁵ ὑπὸ τῶν Λα[ο]μέων ἐπὶ [τάς] δ[ι]κ[ας] ἀ[πο]φαινουσιν -----]

⁴ Eiusdem anni sunt duo alia plebiscita Attica, C. I. A. IV, § p. 83 n. 307 b et C. I. A. II, 307, v. 26—27 (infra n. 635). Atque huic quidem praemisum est in eiusdem tabulae v. 4—25 decretum Callimede archonte factum, cuius magistratum proximum ante Thersilochum fuisse consentaneum est. Praeterea Callimedis archontis nomen etiam psephisma C. I. Att. II, 306 prae se fert. Iam cum in titulo C. I. Att. II, 307, 26 tribus nomen erasum sit, apparet eam aut Antigoniada aut Demetriada fuisse. Quas cum constare videretur sublatas esse circa belli Chremonidei (267—263 a. Chr.) tempora, certatim nos omnes, qui de archontibus tertii a. Chr. saeculi disputavimus, Callimedis et Thersilochi magistratus primae saeculi a. Chr. n. tertii parti vindicavimus. At nunc constat, Philippi demum contra Athenienses bello (200 a. Chr.) adeo exarsisse Atheniensium odium atque iracundiam ut illas tribus tollerent simulque et earum nomina et omnia vocabula, quae Macedonum regni et Antigoniadarum stirpis commonefacere, in tabulis publicis delerent. Quare non modo aequo iure illos duos annos alteri tertii a. Chr. n. saeculi parti ascribere licet, ac priori, sed illud adeo praefendum est cum propter titulorum scripturam, tum quia ei anni, qui uni ex illa superiore aetate horum titulorum argumento accommodati videbantur, nunc aliis archontum nominibus quae tituli recens eruti praebuerunt occupati sunt. Itaque rex Demetrius, cuius Callimede archonte C. I. Att. II 306, 9 mentio fit, non pater, sed filius Antigoni Gonatae intellegendus est, qui regnavit ab anno 239 ad 229 a. Chr. G. de Sanctis Studi di storia antica II p. 36 not. 4 rursus ante bellum Chremonideum Thersilochi et Callimedis annos collocare conatus est, sed mihi quidem non persuasit. 2 ΔΕΥΤΕΡΑΙ. 3 Praeter hoc plebiscitum et n. 228 tertium habemus titulum de Lamiensium inter Athenienses et Boeotos arbitrio C. I. Att. IV, 2 p. 97 n. 873 h. Sed id posterioris aetatis est, aut ultimorum saeculi tertii annorum aut adeo secundi ineuntis, ut recte Lollingius et Koehlerus statuerint bis eadem ratione illas duas gentes a Lamiensibus iudices petivisse. 4 Non civitatum lites diiudicat hoc iudicium collegium, sed privatorum hominum Atheniensium cum hominibus privatis Boeotis disceptantium; qua de re dubitari non sinit decretum 228 ab eodem homine rogatum; adde quod σύμβολον (v. 44) nunquam spectat ad publici iuris controversias inter duos populos.

228 Tabula lapidis Hymettii inventa in arce Athenarum. Edd. Kumanudis Έφ. άρχ. 1884 p. 129 n. 4. Ex ectypo chartaceo, quod miserat Lolling, Koehler C. I. A. IV, 2 p. 83 n. 308 b.

[Κα]λαΐδης Καλαΐδου Ξυπεται[ών ειπεν¹· ἐπειδὴ οἱ χ[ει]ροτονη-
θέντες δικασταὶ ὑπὸ [τῆς πόλεως τῆς Λαμ|ιέ]ων ἐπὶ τὰς δίκας
τὰς εἰληγμένα[ς κατὰ τὸ σύμβολ|ον]² Βοιωτοῖς καὶ Ἀθηναίοις
5 τὰς μ[έν] διέλυσαν, τὰς δ' || ἔχ[ρι]ναν δικαίως· ἀγαθεῖ τύχει,
[δεδόχθαι τεῖ βου|λε]ῖ, τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιου-
σαν ἐκ[κλ]ησίαν χρηματίσαι περὶ τού[των, γνῶμην δὲ ξυμβά|λ]-
λεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ[μον, δτι δοκεῖ τεῖ βο|υ]λεῖ, ἐπαι-
10 νέσαι τοὺς δικα[στας δικαιοσύνης ἔνε]||κα, καὶ στεφανῶσαι
ἕκαστο[ν αὐτῶν θαλλοῦ στεφάνω|ι], Πάτρωνα Κυλούθου³, Ἀρι..
.....|. λεισθένην Φιλ[ι]ππου
.....|. οδαμο-----

Litterarum formae volgares praeter Ξ; scriptura disposita στοιχηδόν.
1 Cf. n. 227, 9. 2 Supplevit Koehler ex n. 227, 41. 3 Nomen fortasse
reponendum in titulo Lamiensi ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 34
n. 1440, 13, ubi editores ἱππαρχέοντοςα τοῦ Κόλου exhibent. Sed
Stephanus et Pittakis inter ΚΥΛΟΥ et ΕΓΓ vacuum spatium indicant, in quo
nescio an ΟΟΥ interciderit.

229 In parietinis Orchomeni Arcadiae, fragmentum tabulae.
Ed. P. Foucart Rev. arch. XXXII (1876) p. 96. (Lebas-Foucart
Inscr. II 353.) Cf. quae de titulo exposui Hermae XVI p. 476 sqq.
(Syll.¹ 478. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 324 n. 187.
O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 448 n. 1634.
Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 484 n. 199).

Haec decreta esse cum Orchomenii Arcades foederis Achaici participes
fierent manifestum est. Quod Foucartus anno 199 a. Chr. factum esse sta-
tuit, fretus testimonio Livii XXXII, 5, 4. At cum hoc ipso Livii loco
scriptum sit *qui redderent Achaeis Orchomenum*, itemque apud Polybium
IV, 6, 5, ubi de rebus anni 222 a. Chr. dicit, Ἀντίγονος — Ὀρχομενὸν κατὰ
κράτος ἐλὼν οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς, inde efficitur, iam ante
aliquando Orchomenios in societate Achaica fuisse. Quando ad eam acces-
serint, sane non constat. Sed sunt rationes quibus probabile fiat paullo
post quam Lydiadas Megalopolitanus deposita tyrannide patriam ad Achaeos
adduxit (234 aut 233 a. Chr., cf. n. 230) id factum esse. Cf. quae exposui l. l.
p. 478 sqq.

-----ραιν-----|-----μον πέμπ[η]ι εἵτε ἄρχω[ν-----|
 -----]ίοι εἵτε [ι]διώτας ψαφοφοροί[----- | ὀφλέτω]
 τριάκοντ[α τά]λαντα ἱερὰ τοῦ Διὸς τοῦ Ἀμαρίου, καὶ ἐξέστω
 5 τῷ βουλομένῳ αὐτῷ δίκαν θ]ανάτου εἰσάγειν εἰς τὸ κοινὸν
 τῶν Ἀχαιῶν----- ὁμνουόντων τὸν | ὄρχον τὸν αὐ]τὸν οἱ
 Ὀρχομένιοι καὶ οἱ Ἀχαιοί, ἐμ μ[ὲν Αἰγίῳ οἱ σύνεδροι τῶν
 Ἀχαιῶν καὶ ὁ στρατ]αγὸς καὶ ἵππαρχος καὶ ναύαρχος¹, ἐν δ[ὲ
 Ὀρχομενῷ οἱ ἄρχοντες | τῶν Ὀρχομενίων·] Ὁ[μ]νύω Δία Ἀμά-
 ριον², Ἀθάναν Ἀμαρίαν, Ἀφ[ροδ]ί[ταν καὶ τοῦ]ς θεοὺς πάντας, |
 ἥ μάν ἐμ] πᾶσιν ἐμμε[ν]εῖν ἐν τᾷ στάλῃ καὶ τᾷ ὁμολογίαι³
 10 καὶ τῷ ψαφίσματι τῷ γενο[μ]ένῳ τῷ κοι[ν]ῷ τῷ τῶ]ν
 Ἀχαιῶν· καὶ εἴ τίς κα μὴ ἐμμένῃ, οὐκ ἐπιτρέψω εἰς δύναμιν. |
 καὶ εὐδοκῇ]οντι μὲν μοι εἴη τάγαθά, ἐπιδοκῇ]οντι δὲ τάναντία. τῶν
 δὲ λαβόντων ἐν Ὀρ[χο]μενῷ γὰρ] κλᾶρ[ο]ν⁴ ἥ οἰκίαν ἀφ' οὗ Ἀχαιοὶ
 ἐγένοντο μὴ ἐξέστω μηθενὶ ἀπαλλοτριω[σ]αι ἐντὸς ἐτ[έ]ρων⁵ εἴ[η]οσι.
 εἰ δέ τι ἐκ τῶν ἔμπροσθε χρόνων ἥ οἱ Ὀρχομένιοι Ἀχαιοὶ
 ἐγέ[νοντο ἦτοι] Νε[ά]ρ[χω]ν⁶ ἐγκλημα γέγονεν ἥ τοῖς υἱοῖς, ὑπό-
 15 τομα εἴμεν πάντα, καὶ μ[ὴ] δικα[ί]εσθω⁷ μή[τε] Νεάρχῳ μηθεὶς
 μήτε τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, μηδὲ Νεάρχος μηδὲ | [τῶν υἱῶν αὐ]τοῦ
 μηθεὶς περὶ τῶμ πρότερον ἐγκλημάτων ἥ οἱ Ὀρχομένιοι Ἀχαιοὶ

4 De hoc tertio ex summis magistratibus militaribus Achaeorum ex hoc demum titulo certiores facti sumus, cum στρατηγὸς et ἵππαρχος frequentissime commemorantur apud scriptores. 2 Hanc veram nominis formam esse Foucartus vidit, apud scriptores varios in modos corruptam (Ὁμαγύριος Pausan. VII, 24, 2. Ὁμάριος Polyb. II, 39, 6. Fanum eius Aegii situm Ὁμάριον Polyb. V, 93, 10. Αἰνάριον, Ἀρνάριον in codicibus Strabonis VIII, 7, 3 p. 385. 7, 5 p. 387, ubi sane iam coniectura emendatum erat Ἀμάριον). Ingeniose idem nomen derivat ab ἀμάρα, quam vocis ἡμέρα formam sane hucusque non novimus nisi ex Locrorum dialecto (I. G. Sept. III, 334), sed dialectos gentium ad utramque oram sinus Crisaei incolentium haud exiguum inter se similitudinem habuisse ex aliis indiciis cognoscimus. 3 Pactum de recipiendis in Achaeorum foedus Orchomeniis distinguitur ab hoc ipso decreto concilii communis Achaeorum, quo variae res quibus recepta Orchomeno opus est constituuntur. 4 Supplevi. γὰρ ἐπ[ι]κλάρ[ο]ν Foucart. ἐν Ὀρ[χο]μενίοις ἥ] κλᾶρον H., improbabiliter si quid video. 5 Supplevi allato Appian. Civ. III, 2, ubi narratur Caesarem dictatorem item colonos quos deduxerat intra vigesimum annum agros vendere vetuisse. πλέον χρυσέων εἶκοσι Foucart, quod cur ferri nequiret docui l. l. p. 482. 6 Tyrannum Orchomeniorum hunc fuisse, qui imperio se abdicasset sua sponte, ut Lydiadas Megalopolitanus fecerat, summa cum probabilitate coniecit F. 7 Supplevi. ἐγκαλέ[σθω] F. contra sermonis usum.

ἐγέ[[νοντο· καί] δ[στ]ις δικάζοιτο ὀφλέτω χιλίας δραχμάς καί
 ἅ δέκα ἀτελῆς ἔστω. περ[[ι δὲ τᾶς τραπέζας τᾶς χρυσέ[ας] τοῦ
 Διὸς τοῦ Ὀπλοσμίου⁸, ἀγ καταθέντες ἐνέχυρα οἱ Μεθυ[[δριεῖς⁹
 οἱ μετοική]σαντες¹⁰ ἐ[τ]ις Ὀρχομενὸν διείλοντο τὸ ἀργύριον, καί
 20 τινες αὐτῶν ἀπέ[[δοσαν, τινὲς δὲ οὐ¹¹. ἐ]ὰμ μὴ ἀποδιδῶντι
 τὸ ἀργύριον τοῖς Μεγαλοπολίταις, καθὼς ἐ[[παγγέλαντο¹² ποτὶ
 τὰμ πόλιν τὰν Ὀρχομενίων, ὁποδίκους εἶμεν τοὺς μὴ ποιοῦντας
 τὰ δέκατα.

8 Hoc cognomine Iuppiter in compluribus Arcadiae civitatibus colebatur: Mantinea tribus erat Ὀπλοδμία (Lebas-Foucart Inscr. II, 352 p). Arcadibus ea sacra tribuit Arist. de part. anim. III, 40, 673 a, 19. Ἦρα Ὀπλοσμία in Elide culta commemoratur a Lycophrone v. 644. F. Templum quod mensam auream hic commemoratam habebat Methydrii, non Megalopoli fuit. 9 Methydrium ex eorum oppidulorum numero erat, quae cum Megalopolis conderetur sui iuris esse desierunt et pagi Megalopolitanorum facti erant (Μεθύδριον τῆς Μεγαλοπολιτιδος Polyb. IV, 40, 40). Sed paullo antequam Orchomenii ad foedus Achaicum accederent, Methydrienses pristinam autonomiam recipere conati sunt; quod cum initio prospere eis cessisset, pecunias quibus ad oppidum defendendum opus esset mutuas sumpserunt pignori data mensa illa aurea. At brevi post cum Megalopolitae Methydrium recepissent, defectionis auctores Orchomenum, quae civitas nondum Achaica erat, confugerunt pecuniasque illas inter se dividerunt. Iam cum Orchomenii quoque Achaei facti essent, Megalopolitas in suis recipiendis adiuvare debebant. 40 Supplevi. μεταστή]σαντες F. H. Sed id transitive intellectum cum loci sententia, intransitive usurpatum cum sermonis legibus pugnat. 44 Supplevi. ἀπέ[[φυγον, παρέχειν αὐτοὺς, ἐ]ὰμ μὴ F. ἀπέ[[φασαν ἀποδιδόναι H. 42 Supplevi. ἐ[[ψήφισται, τὰμ πόλιν F. καθὼς ἐ[[ιχός, ποτὶ τὰμ πόλιν H. Qui recte quidem monet, ὁπόδικος ποτὶ τινα nihil habere offensionis. Sed εἰκός hac vi usurpari prae fracte nego.

230 Basis quadrata lapidis calcarii candidissimi inventa Lycosurae in prodromo templi. Ed. B. J. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1895 p. 263 n. 4.

[Ἄ πό]λις K[λητορ]([ω]ν)¹ | Λυδιάδαν Εὐδάμου | ἀρετᾶς ἔνεκα
 καὶ εὐνοίας | τᾶς εἰς αὐτάν.

Litterae volgares Ionicae, lineis hic illic paullulum incurvatis, tertium a. Chr. n. saeculum indicant. Quo minus dubium est, quin editor recte illum hic agnoscat Lydiadam Megalopolitam, qui cum primo tyrannus patriae fuisset, postea se dominatione abdicavit et patriam Achaeorum foederi adiunxit, in quo plus semel summo magistratu functus est dum a. 226 a. Chr.

fortissime contra Lacedaemonios dimicans mortem occubuit. 4 Κ[λιτο-
ρ]ι[ω]ν supplevit L., in universum quidem recte; sed cum sane diphthongo
volgari reponendae spatium non sufficiat, tamen Κλῑτωρ tam antiqua aetate
scriptum et pronuntiatum esse non est credibile. At Κλητορῶν semet ipsos
appellasse incolas etiam foederis Achaici aetate demonstrant nummi (Weil
Zeitschr. f. Numismatik IX tab. VIII). Cf. etiam n. 406, 22. Clitoris arctis-
simam cum Lycosura necessitudinem intercessisse docet fabula apud Pausa-
niam VIII, 4, 5: Κλῑτωρ μὲν δὴ ὁ Ἀζᾶνος ἐν Λυκοσώρᾳ τε ᾤκει καὶ τῶν
βασιλέων δυνατώτατος, καὶ Κλῑτορα ᾤκισεν ἀφ' αὐτοῦ πόλιν.

231 Troezenae. Ex apographo corruptissimo Fourmonti, qui
Hermionensem lapidem dicebat, ed. Boeckh C. I. G. 4204. Cum
Arati nomen agnovissem et inscriptionem repetivissem Syll.¹ 479,
P. Jamot lapide invento emendationes meas confirmavit et titulum
accurate exscriptum ed. Bulletin de corr. Hell. XIII (1889) p. 493
n. 18 (W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 474
n. 3363).

Ἄρατον Κλεινία [Σ]ικ[υώ]νι[ον]¹
[ὁ] δᾱμος² ἀνέθηκε.

Litterae volgares praeter Σ. 4 Praetor Achaeorum nobilissimus
2 Troezeniorum, quos paullo post Corinthum Arati ope regio imperio libe-
ratam (243 a. Chr.) ipsos quoque Macedonicam dominationem exuisse et ad
foedus Achaeorum se applicuisse testantur Plutarchus Arat. 24 et Pausanias
II, 8, 5. Jam.

232 Fragmenta quattuor tabulae marmoris Hymettii, inventa
Athenis ad ecclesiam dirutam Ὑπαπαντῆς. Edd. Eustratiadis Ἐπιγρ.
ἀνεκδ. φυλλ. β'. 1852. ἀρ. 62. Rangabé Ant. Hell. 880. Koehler
C. I. Att. II 334 (Syll.¹ 464. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr.
p. 288 n. 470). Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 520 n. 608. Cf.
quae de titulo disputaverunt J. Beloch Jahrbücher für Philol. CXXIX
(1884) p. 484 sqq. et Lolling Δελτίον ἀρχαιολ. 1892 p. 48.

Ταμίας στρατιω[τικῶν] | Εὐρυκλείδης Μικίωνος [Κη-
φισιεύς]¹.

Litterae volgares praeter Ξ. π modo Π modo Π est. Litterae θ punctum
plerisque locis evanuit. Decretum (v. 3—29) accurate στοιχηδόν incisum est
nisi quod semel v. 49 iota inter ordines insertum est. V. 1. 2. 30—32 maiores
reliquis litteras habent. 4 Homo nobilissimus et potentissimus. Sub idem

[Ἐ]πὶ Διομέδοντος ἄρχοντος² ἐπὶ τῆς [.³ δεκάτης
 πρ[ο]υτανείας, ἥι Φορουσκίδης Ἀριστομένους Λ[ευκονοεὺς ἐγράμ-
 5 μ[α]ρτε[ρ]εν, Ἐλαφβολιῶνος ἔνει καὶ νέαι ἐμ[βολίμωι, δευτέραι⁴
 τ[ῆς] πρυτανείας, ἐκκλησία· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Καλλί-
 σ[τ]ρατος⁵ Τελεσίνου Ἐρχι[ε]υς καὶ συμ[πρόεδροι]· | ἔδοξεν τῷ
 δήμωι· | [Θε]όφρημος Τιμοκλέους Μαραθώνιος εἶπε[ν· ὅπως ἂν
 10 χρημάτων || πο]ρισθέντων ἔχει ὁ ταμίς μερίζειν τὰ [δεόμενα,
 καὶ κατὰ τὸν κ]ατάλοιπον χρόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ συνκ[ομισθῶσιν
 οἱ ἐκ γῆς | κ]αρποὶ μετ' ἀσφαλείας· ἀγαθεὶ τύχει, δε[δο]χθαι
 τεῖ βουλεῖ, | τ]οὺς λαχόντας προέδρους⁶ εἰς τὴν ἐπιου[σαν ἐκκλη-
 σίαν χρημ[α]τίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ συμβάλλε[σθαι τῆς
 15 βουλῆς, δτι] || δοκεῖ τῇ βουλεῖ, τοὺς βουλομένους τῶ[ν πολιτῶν
 καὶ τῶν ἄλ]λων τῶν οἰκούντων ἐν τῇ πόλει ἐπιτιδόν[αι εἰς τὴν

tempus, cuius hic titulus est (not. 2) praetoris magistratum gessit (C. I. A. II, 858, 5). Eo auctore a. 233 a. Chr. Athenienses Arato contra Cleomenem auxilio venire noluerunt (Plut. Arat. 41). Cum fratre Micione circiter a. 217/6 a. Chr. Atheniensium reipublicae praefuisse dicitur a Polybio V, 106, 7: Ἀθηναῖοι — χρώμενοι προσταταῖς Εὐρυκλείδῃ καὶ Μικίωνι. Anno fere 213 a. Chr. uterque a Philippo rege veneno interemptus est (Pausan. II, 9, 4). Cf. praeterea n. 233. 242, 4. J. E. Kirchner Hermae XXVIII p. 439 sqq. 2 Belli Chremonidei aetati hunc titulum vindicavit Eustr., quem cum aliis secutus sum in praecedosi. Sed ea opinio uno tribus Antigonidis aut Demetriadis nomine (not. 3) nitebatur. Quas cum non illius belli tempore, sed a. 200 a. Chr. demum sublatas demonstraverit Beloch, nihil inde colligitur, nisi tertii saeculi titulum esse. Accuratiores docet Euryclidis nomen (not. 4). Paullo ante a. 229 a. Chr. haec decreta esse titulus n. 233 monstrat, cuius initio manifesto quae hic perscripta sunt respiciuntur. 3 Nomen consulto deletum aut Ἀντιγονίδος aut Δημητριάδος fuit. Koe. 4 Supplevit G. F. Unger Philol. Suppl. V p. 709, sex priores prytanias undetricenorum, sex posteriores tricenorum dierum statuens, nisi quod decimae dies intercalaris, quippe qui extra hanc distributionem esset, accederet unus et tricesimus. Sic temporis notationes, quae hic leguntur, conveniunt in diem anni communis ducentesimum sexagesimum sextum. Haec ratio nunc mihi longe probabilissima videtur. Nam Boeckhii, qui annum intercalarem fuisse sumpsit, supplementum ὀγδόγη, quod olim probavi, spatii rationibus vix ac ne vix quidem accommodari concedendum est; quod vero Lollingius sagaciter coniecit εἰκοστῇ reponendum et titulum ad tredecim tribuum aetatem (cf. n. 650) referendum esse, id pugnat cum temporum rationibus quae inter hunc titulum et n. 233 intercedere videntur (Cf. n. 233³). 5 Supplevit Koehler coll. C. I. Att. II 329, 27, ubi Καλλίστρατος Τελεσί(ν)ου Ἐρχιεύς prytanis est, monens unius litterae spatium in altera v. 6 parte vacuum fuisse videri. 6 Hunc antiquissimum esse titulum qui hanc formulam exhibeat, cum usque ad illud tempus τοὺς προέδρους οἱ ἂν λάγωσι προεδρεύειν fuerit, monet Koe.

σωτηρία]]ν τῆς πόλεως καὶ τὴν φυλακὴν τῆς χώρας ἐπαγγεί-
 λασθαι τεῖ β]]ουλειῇ ἢ πρὸς τοὺς στρατηγούς ἀπογράψα[σθαι
 ἐντὸς μηνὸς Μο]]υνιχιῶνος· μὴ ἐξέστω δὲ μηθενὶ ἐπιδουνα[ι
 20 πλέον ΗΗ δραχμῶν] || μὴδ' ἔλαττον [Α. εἶναι δὲ τοῖς ἐπιδουσι
 [στεφανωθῆναι τε κα]]ῖ ἐπαινεθῆναι καὶ τιμηθῆναι ὑπὸ τοῦ δῆ-
 [μου καθότι ἂν ᾖ ἅξι]ος ἕκαστος αὐτῶν. τὸν δὲ γραμματέα
 τοῦ δ[ήμου ἀναγράψαι τὸ]δ[ε τὸ ψήφι[σμα] καὶ τὰ [δ]νόματα τῶν
 ἐπιδόντ[ων ἐν στήλει λιθίν]]ει κ[α]ῖ σ[τ]ῆσαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὅπως
 25 ἂν φανερ[ὰ ᾖ ἅπασιν ἢ φιλοτ]]ῃ μία τῶν βουλομένων εὐεργετεῖν
 [τὸν δ]ῆ[μον· τὸ δὲ ἀνάλωμα τ]]ὸ γενόμενον εἰς τε τὴν στήλιν
 καὶ τὴν ἀ[ναγραφὴν τῶν ὀνομάτ]ων μερίσαι τὸν ἐπὶ τῇ διοική-
 σει. τὸ δὲ ψή[φισμα τόδε, ἐπειδὴ] | περὶ πόρου χρημάτων[ν] ἐστὶν
 στρατιωτικῶ[ν, εἶναι ἅπαν εἰς φυ]]λακὴν τῆς χώρας⁷.
 30 Οἷδε ἐπέδωκαν εἰς τὴν σω[τηρίαν τῆς πό]]λεως
 καὶ τὴν φυλακὴν τῆς [χώρας κατὰ τὸ] | ψήφισμα τοῦ
 δήμου·

Ἀντιφῶν Ἐρχι.	ΗΗ	Δρακοντίδης Ἐρχι.	ΗΗ	----
Εὐρυκλείδης Κηφισ. ⁸	ΗΗ	Ἀριστοφῶν Ἐρχι.	Η[Η]	----
35 Μικίων Κηφισι. ⁹	ΗΗ	Ἱεροκλῆς Σουνιε.	ΗΗ	----
[Δ]ρομέας Ἐρχιε.	ΗΗ	Μικίων Θριασι.	ΗΗ	----
[Διο]κλῆς [Ἐ]ρχιε.	ΗΗ	Σπουδίας Τειθρά.	ΗΗ	----
-----		ορος Θημακ.	ΗΗ	----
-----		ρας Ἀφιδ.	ΗΗ	----
40 -----		Εἰρεσ.	ΗΗ	----
-----		[..... ἐκ Κ]οῖλ.	Η[Η]	----
-----		----ωνίδης Κολων.		----
-----		ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὁοῦ	ΗΗ	Υ--
-----υ.	ΗΗ	Σῶτος Ἀλαιεύς	ΗΗ	Λυ--
45 [----- ἐξ] Οἶου	ΗΗ	Ζήνων Ἀλαιεύς	ΗΗ	Θε--
----- αθο.	ΗΗ	Νικαγόρας Ἐρχι.	ΗΗ	Κα--
-----ης Μακε.	ΗΗ	Λυσίας Κηφισιε.	ΗΗ	Φιλ--
-----ων Ἀφιδναῖ.	Η	Στρατίος Σφήττ.	ΗΗ	Αι--
[---γ]νωτος Ἀλωπ.	Η	Παυσίμαχος ἐκ Κολ.	ΗΗ	Κτ--
50 Εὐμαχος Σωκράτου		Παυσίας Παιανι.	ΗΗ	Δ--
Εὐπυρίδης	ΗΗ	Σωσίβιος ἰσοτε.	Α	Ἱερ--
Φιλίσκος Παμβω.	ΗΗ	καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁοῦ		Ἱερ--

7 Cf. 158¹⁴. 8 Cf. not. 4. 9 Frater Euryclidis eiusque potentiae et auctoritatis particeps. Cf. not. 4.

	Ἀριστόλας Ἐρχι.	ΗΗ	Διο[ν]υσίου	ΓΙ	Τιμ--
	Θουμόριος Εἰδων.	ΗΗ	Ξέν[ω]ν Ἀσκληπιάδου		Τι--
55	Ἀρισταγόρας ἐκ Κολ.	ΗΗ	Φυλάσιος	[Η]Η	Αι--
	[Ξ]ενοκλῆς Σφήττι.	ΗΗ	Ἀσκληπιάδης [Ξ]ένω-		Ἀλκ--
	[Ξ]άνθιππος Ἐρχι.	ΗΗ	νος Φυλ[ά]σιος	ΗΗ	Δημ---
	[Ζ]ώπυρος Συρακ.	ΗΗ	Εὔαγ[ιδ]ης Φιλαί.	ΗΗ	Φυσ--
	. ἱμων Ὀῤῥθεν	ΗΗ	Κηφισοφ[ῶ]ν Ἀθμ[ον].	ΗΗ	Κηφι---
60	[Δ]ημόφιλος ἐξ Οὔ.	ΗΗ	Ἀρχανδρος Ἐλευσίν.	ΗΗ	Φειδ---
	Ἐρίωτος ¹⁰ Μελιτ.	ΗΗ	Χαιρεφῶν Εἰτεαί.	Η	Διογ---
	Νικοκλῆς Φλυε.	ΗΗ	Ἀρίστων Παιανι.	ΗΗ	Φιλι---
	Νικοσθένης Φλυ.	ΗΗ	Ἀντίπατρος Παιαν.	ΗΗ	Πυθο---
	Φιλ[ο]κλῆς Κοριν.	ΗΗ	. . νοκ[ρά]της Ἀλαι.	ΗΗ	Ἀμοι[β]--]
65	Διοπείδης Φυλά.	ΗΗ	Φυρόμ[α]χος Στε[υ]ρι.	ΗΗ	Ἀριστ--
	Τίμων Σφήττι.	ΗΗ	Αἰσχρων Παιανι.	ΗΗ	Θεα[υ]τ--
	Ἀπολλόδωρος Σωγέ- ου Ὀτρυνεύς	ΗΗ	Ἀπολλοφάνης Ἀλωπ.	ΗΗ	Ἐπι. α--
	Καλλίμαχος	ΗΗ	Σωσιγένης Παιαν. ¹¹	Η	Πραξιτ--
	70 Λύκων φιλόσο. ¹⁴	ΗΗ	Θυμοχάρης Σφήττι. ¹²	ΗΗ	Εἰρεσ-- ¹³
	Ἄλε[ξ]εις Φυλάσι.	ΗΗ	Θεόπομπος Λαμπτρ.	ΗΗ	Θουκρ--
	Ἐκαταῖος Μεσημβρι.	ΗΗ	Αὐτίας Ἀχαρνε.	ΗΗ	Δωρίων--
	Νικήτης Περιγασῆ.	Η	Θεόπομπος Αἰγίλ.	ΗΗ	Λαχαρ--
	[Ν]ικοκρά[της] Μελ.	ΗΗ	Λυσιθείδης Ἐρχι.	ΗΗ	Σιμίαις Δ--
75	----- Σφήτ.	ΗΗ	Φιλόθεος Φρεάρρι.	ΗΗ	Θ[ε]μ[ι]στο--
	-----ης Σφήτ.	ΗΗ	Δημόφιλος Φρεάρρι.	ΗΗ	[Ν]ικομα--
	-----		Σώφιλος Κόλλυτ.	Η	vac.
	-----		Ἀριστίων Θημακ.	Η	

40 ΛΟΙΩΤΟΣ Koehler, ΕΠΙΩΓΟΣ Eustrat. Rangabé. Utrum Ἐρίωτος an Βοιωτὸς fuerit incertum, sed illud tamen verisimilius iudicat K. coll. C. I. Att. II 885, 20, ubi ex eiusdem hominis nomine ΠΙΩΤΟΣ superest; certe ipsi Koehlero prima littera P potius quam O fuisse videtur. 41 Archon alicuius ex proximis annis (C. I. Att. II, 982, 4 Ἐπὶ Σωσιγένους ἀρχοντος οἶδε τὸν πύργον ἀνέθηκ'αν' sequuntur nomina quae plerumque hic quoque exstant). Wilamowitz Antigonus p. 252 not. 7. 12 Phaedri (n. 218) filius. 13 Πραξιτέλης Κηφισοδότου | Εἰρεσίδης supplendum videtur. Nam patris nomen additum fuisse inde apparet, quod sic modo ex huius tituli dispositione demoticum initio versus sequentis collocari poterat (cf. col. I v. 50. 54. 67. 68 col. II v. 54. 55. 56. 57). Homo ex familia Praxitelis sculptoris nobilissimi fuit. 14 Lyco Troadensis, qui fere a. 270—226 a. Chr. Athenis Peripateticorum scholae praefuit (cf. Diog. Laert. V, 65. Zeller Philosophie der Griechen II, 2 p. 922. v. Wilamowitz Antigonus p. 78 sqq.).

-----	-----ος Φλυεύ.	HH
-----	[---- Ελ]ρεσι.	H
80 -----	-----	H

233 Tabula marmoris Hymettii inventa in Piraeo. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 8. Koehler C. I. Att. II 379. (Syll.¹ 480. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 324 n. 484.) Cf. quae disputaverunt Koehler Hermae VII p. 3 sqq. et J. E. Kirchner Hermae XXVIII p. 439 sqq.

[-----, γενόμενος δὲ ταμίης] | ο(τ)ρ(ατ)ιω(τ)(ικῶν¹ -----) πλει. . .
 νι----- | ἐπιμέλειαν [κα]λὴν τὴν τῶν στρατ[ιωτικῶν ἀρχήν(?) διε]-
 ξήγαγεν διὰ τοῦ ὑοῦ² καὶ προανήλωσε[ν κ]αὶ [αὐτὸς οὐ]κ ὀλίγα χρη-
 5 ματα³· καὶ ἀγωνο(θ)έτης⁴ ὑπακούσα[ς ἀνήλων]σεν ἑπτὰ τάλαντα,
 καὶ πάλιν τὸν ὅν δοῦς [εἰς ταύτην] | τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ καλῶς τὴν
 ἀγωνοθεσ[ίαν ἐκτέλεσας,] | προσανήλωσεν οὐκ ὀλίγα χρήματα· καὶ
 [τῆς χώρας διὰ] | τοὺς πολέμους ἀργοῦ καὶ ἀσπόρου οὐ[σ]ης αἰτίας
 10 ἐγέ[νε]το τοῦ ἐξεργασθῆναι καὶ σπαρῆναι [χρήματα πορ]ί[σ]ας,
 καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀποκατέστησεν τῇ πόλει με[τὰ] τοῦ ἀδελ-
 φοῦ Μικίωνος μετὰ τοὺς ἀπ[οδό]ντας τὸν Πει[ρα]ῖα⁵, καὶ τὰ εἰς
 τὸν στέφανον τοῖς στρα[τιώταις τοῖς] | ἀποκαταστήσα(σα)σιν μετὰ

Litterae volgares praeter Ξ et ϖω, quod modo P modo P est. Decretum honorarium Euryclidis Cephisiensis (232¹) paullo post annum 329 a. Chr. (cf. not. 5) factum esse docuit Koehler. 1 ΞΙΡΛΓΙΩΙ. Ceterum cf. 232, 1. Nam hic de quaestura militari Euryclidis dici rectissime statuit K., unde simul apparet illum titulum hoc paullo antiquiorem esse. 2 Huic filio, ut fratri Euryclidis, Micioni nomen fuisse tituli docent: C. I. Att. IV, 2 p. 248 n. 4464 b, 8 ἱερεὺς Ἀφροδίτης Ἠγεμόνης est. Inter eos qui Sosigene archonte turrim dedicaverunt (n. 232¹¹) commemoratur C. I. Att. II, 982, 4. Circiter 190 a. Chr. Panathenaea vicit (C. I. Att. II, 966 B, 24), fere 180 a. Chr. senex exacta aetate ἐπέθωκε καὶ ὑπὲρ τοῦ ὑοῦ Εὐρυκλείδου καὶ τοῦ ὑἱοῦ Μικίωνος (C. I. Att. II, 982, 8). Ki. 3 Ad ἐπίδοσιν n. 233, 34 recensitam hoc probabiliter rettulit Ki. 4 ΟΟΕΤΗΞ. 5 Eum qui decretum concepisset parum accurate locutum esse aut lapicidam incuriose exemplar reddidisse suspicatur Koehler, sine idonea causa si quid video: Primum locum inter eos qui de Athenis in libertatem vindicandis bene meruerunt, ii tenent qui civibus Piraeum reddiderunt, proximum post eos Euryclides et Micio. Neque propterea hoc in dubium vocandum esse, quia parum honorifice in Euryclidis titulo honorario alii potior beneficii locus tribuatur quam ipsi, intelleges si reputaveris quam effusis ac paene divinis honoribus (not. 6) Athenienses affecerint Diogenem.

Διογένου[ς⁶ τὰ χωρία χρήμα]τα ἐπόρισεν, καὶ τοὺς λιμένας
 15 ὠχύρωσ[ε, καὶ τὰ τεῖχη τοῦ] ἄστεως καὶ τοῦ Πειραιέως ἐπε-
 σκεύα[σε μετὰ Μικίωνος τοῦ] ἀδελφοῦ, καὶ πόλεις Ἑλληνίδας
 χ[αῖ συμμάχους⁷ προση]γάγετο, καὶ ὅσοι τῷ δῆμῳ χρήμα[τα
 ὠφείλον, παρὰ τούτων] τὰ δίκαι' ὅπως γένητ' ἐφρόντισ[εν⁸,
 20 ----- πο]ρίσας χρήματα καὶ τὰς Ἀ-----||ησά-
 μενος παρεσκευα[----- τῷ] δῆμῳ χρήσιμα, προεισ[ή-
 νεγεν⁹ -----] εἰσήνεγκεν δὲ καὶ νό[μον-----]σεν δὲ
 καὶ τὰς θεάς ----- | ἀγῶνα εἰσηγγήσατο [----- ||
 25 η]ῤῆσεν δὲ καὶ τὸν δ[----- τε]μ[έν]η καὶ στοὰν ἀνα-----
 ----|.ις πρὸς πάντας Ἀ[θηναίους] -----|.].τ...ιλε

6 Anno 229 a. Chr., Demetrio Macedonum rege mortuo, Aratus Diogeni phrurarcho, qui tum praesidiis Macedonicis in Piraeo, Munychiae, Salamine, Sunii collocatis praeerat, centum quinquaginta talentis numeratis persuasit, ut milites inde deduceret (Paus. II, 8, 6. Plut. Arat. 34). Cuius beneficii gratiam Athenienses Diogeni rettulerunt, cum sacerdotem Diogenis crearent (cf. inscr. sellae in theatro Bacchi Διογένους Εὐεργέτου C. I. Att. III 299), ferias (Διογένεια) instituerent gymnasiumque epheborum eius nomine (Διογένειον) ornarent. Koehler. 7 De Ptolemaeo Euergeta rege et fortasse de Romanis quoque hanc vocem intellegendam esse monuit Koehler. 8 Supplevit F. Blass Mus. Rh. XXXVI p. 617, cum ΓΕΝΗΤΕ pro γένηται scripturam ab illa aetate plane alienam esse doceret. 9 Supplevit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 90. In proöcdosi προελς integram vocem esse statueram.

234 Lapis inventus Phigaliae. Edd. ex Blasti apographo Kumanudis Φιλόπατρις 1859 Ἰουλ. 14 (Arch. Anzeiger 1859 p. 144. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 3493). Conze et Michaëlis Annal. dell' Inst. arch. 1864 p. 56. Lebas-Foucart Inscr. II 328 a (Syll.¹ 184. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 176 n. 187). Cf. quae de titulo exposuit E. Szanto, Das griechische Bürgerrecht p. 76 sqq.

Messeniorum decretum est de societate cum Phigalensibus ineunda, quorum in urbe ex more alterum exemplum lapidi incisum erigebatur. Magna cum probabilitate inter a. 250 et 222 a. Chr. haec scripta statuit F. Nam 221 a. Chr. Phigalea iam Aetolorum concilii particeps erat (συμπολιτευομένη τοῖς Αἰτωλοῖς Polyb. IV, 3, 6. ταπτομένης ὑπ' Αἰτωλούς IV, 34, 1), cum hic etiam tum foedere modo (συμμάχῃ, non συμπολιτείῃ) cum iis coniuncta sit. Cuius discriminis parum mihi videtur rationem habuisse Sz., qui decretum circa ipsa belli socialis quod dicitur initia (220 a. Chr.) factum statuit.

[Ἐπειδὴ παραγενόμενο]ι πρεσβε[υ]ταὶ καὶ διαλυ[ταὶ παρὰ τῶν
 Αἰτωλῶν Τίμαιος¹, Κλεόπατρο[ς, -----, τὸ ψάφισμ]α
 τὸ παρὰ τῶν Αἰτωλῶν ἀπ[έδωκαν καὶ αὐτοὶ] διελέγοντο δμοια
 5 τοῖς ἐν τ[ῶ]ι ψαφίσματι, ἀξ[ι]ῶντες διαλυθῆμεν ποτὶ τῶ[ς Φια-
 λέας, συνπ]αρόντες δὲ καὶ τῶν ἐ Φιαλείας | ----- Θα-
 ρυκίδας, Ὀνόμανδρος, Ἀμφίμα[χος², -----]λας, Ὀρθολαΐδας,
 Κραταιμένης, Τι[-----, Δ]αμάρετος τὰ αὐτὰ ἤξιων, ἔδοξε
 10 ταῖ || [πόλι ταῖ Μ]εσσανίων, ἦμεν τοῖς Μεσσανίοις κα[ὶ] τοῖς Φι-
 αλέοις ἰσοπολιτεῖαν³ καὶ ἐπιγαμ[ί]αν ποτ' ἀλλ[ά]λως· ποιήσασθαι
 δὲ καὶ συμβολάν α[ν] κα δοκεῖ] ἀνφοτέραις ταῖς πόλεσι· τὰν
 15 δὲ χ[ώ]ραν καρπ[ι]ζέσθαι ἑκατέρως, τῶς τε Μεσαν[ί]ων⁴ καὶ
 τῶς Φι[α]λέας, καθὼς καὶ νῦν καρπιζόμεθα. | [ὅ]ποσα δὲ κ]α
 ὁμολογήσωμες ποτ' ἀλλ[ά]λως, ὁμ[ο]ῖ[σαι ἀνφοτέρ]ως, καὶ στάλας
 καταθέσθαι ἐν τοῖς | [ι]εροῖς, καθὼς κ]α δοκεῖ ἀνφοτέραις ταῖς
 20 πόλεσι. ἐὰν δὲ μὴ ἐμ]μένοντι οἱ Φιαλεῖς ἐν ταῖ φιλ[ί]αι ποτὶ
 τῶς Με[σ]σανίως καὶ Αἰτωλῶς, ἄχυρος ἔ[στω] ἄδε ὁ ὁμολο[γ]ία·
 ἔδοξε δὲ καὶ τοῖς Φιαλέ[ο]ις ποιεῖν καθάπερ οἱ Μεσσανίοι ἐψα-
 φίξαντο. Ὅρχος τῶν Μεσσανίων· Ὀμ[ν]ύω Δία Ἰθωμάταν,
 25 Ἡρα[ν, --[-----]ον καὶ θεῶς ὀρχί[ω]ς πάντας ἡ || μάν ἐμ-
 μενεῖν -----] ἐν ταῖ φιλία[ι] ταῖ ποτὶ | τῶς Αἰτωλῶς⁵ καὶ
 Φι[α]λέας τ-----|----- μεν-----

1 Timaeus quidam cum militibus Aetolis in Laconicam profectus eam crudelissime vastaverat et Neptuni Taenarii fanum spoliaverat (Polyb. IV, 34, 9. IX, 34, 9), quem F., dubitans sane, eundem esse coniecit, qui hic legatus est. Illud gestum esse videtur circiter 242 a. Chr. (Droysen, *Gesch. des Hell.* III, 4 p. 429). Eundem putaverim, qui praetor Aetolorum est n. 483, 4. 2 ΑΥΦΙΜΑ Conze et Michaëlis. 3 Vocabulum ἰσοπολιτεία altera demum tertii a. Chr. n. saeculi parte usurpari coeptum idem sibi velle ac πολιτεία ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ titulorum testimoniis congestis et examinatis evicit Sz. Id cum de civitate honoris causa singulis hominibus decreta, tum de ea quam altera civitas uno eodemque decreto omnibus alterius civibus donat, usurpari. Hic id uno tempore ab utraque parte fit, ut frequenter in pactis civitatum insulae Cretae. 4 ΜΕΞΑΝΩ C. et M. 5 Supplevi.

235 Basis rectangula inventa in Asclepieo Epidauriorum. Edd. P. Cavvadias Ἀθηνάϊου X p. 528. J. Baunack *Aus Epidaurus* p. 47 n. 84. P. Cavvadias *Fouilles d'Epidaure* I p. 63 n. 472. Cf. quae de titulo exposuit R. von Scala, *die Studien des Polybios* p. 15 not. 1.

Θεαρίδαν Λυκόρτα Μεγαλο|πολίταν¹ ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων
ἀρετᾶς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας, ἥς ἔχων διατελεῖ εἰς αὐτάν.

Litterae volgares praeter ΠΣ. Extremae hastae paullulum dilatatae.

1 Cf. n. 290. Cum litteratura hunc titulum illo aliquanto antiquiorem probet, hic Lycortae illius patrem, Polybii rerum scriptoris avum paternum recte agnovit v. Sc. Eundem fuisse Thearidam, qui una cum Lysandrida anno 222 a. Chr. (Plut. Cleom. 24) Cleomeni persuasisset ut Megalopoli captae parceret, summa cum probabilitate statuunt editores.

236 Apud Aegium (*Vostizza*). Exscripsit Cyriacus Anc. p. VIII n. 62, versibus non distinctis. Ed. Muratorius T. II p. DXC. 4. Ex utriusque exemplo Boeckh C. I. G. 1542. (Syll.¹ 482. O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 150 n. 4636. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 482 n. 200.)

Ἔδοξε τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν τοῖς ὁμήροις τῶν | Βοιωτῶν
καὶ Φωκέων προξενίαν δόμεν αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις, Εὐδάμῳ
Βρύχωνος Πλαταιῇ, Ἀρχέαι¹ | Ὀλυμπίῳ Ταναγραίῳ, Ἀριστο-
5 μένῃ Μειλίχῳ || Ὠρωπίῳ, Ἀπολλοδώρῳ Ἀσκληπιοδώρου Κορω-
νεῖ, | Ἀκροτάτῳ Ἰσμηνοδώρου Θηβαίῳ, Ῥόδωνι Τιμοκράτους
Ἀλιαρτίῳ, Ἀριστίῳ Καλλιπίδου Ὀρχο|μενίῳ, Νικέαι Κόρ(ρ)ι-
νάδου² Θεσπιῇ, Κλεαρέτῳ | Ἀντιλέοντος Φανοτεῖ³, Λεοντιάδῃ
10 Νικοβούλῳ Ἐπλατεῖ, καὶ εἶμεν αὐτοῖς ἀτέλειαν καὶ ἀσολίαν
καὶ πολέ|μου καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν |

Intra Olympiadum 425 (280 a. Chr.) et 452 (471 a. Chr.) terminos hunc titulum incisum esse Boeckhius statuit, quia illo tempore Achaeorum foedus restitutum, hoc vero Haliartiorum civitas sublata esset, qui hic etiamtum inter Boeotiae populos recensentur. Ac certius quidem aetas definiri vix poterit, etsi sunt quae non ita multo post medium saeculum a. Chr. tertium titulum incisum indicare videantur. 1 APXEΛAI Mur. APXEAI Cyr., quem sequitur Boeckhius. 2 ΚΟΡΡΙΝΑΔΟΥ. Emendavit G. Kaibel Hermae VIII p. 448 ex antiquo titulo Thespiensi I. G. Sept. I, 1793: Κορρινάδα[ς] | ἀνέθη-
κεν | τῷ Ἐρμᾷ[i]. K. Keilii Zur Sylloge Inscr. Boeot. Lips. 1868 p. 623 coniecerat Κορι(β)άδου. 3 Civem eius urbis Phocicae, quae apud scriptores plerumque Πινόπη sive Πανοπεύς vocatur, intellegendum esse monuit B. allatis locis Livii XXXII, 48, 6. Strab. IX, 3, 44 p. 423 Cas. (Πανοπεύς δ' ὁ νῦν Φανοτεύς), Thuc. IV, 76, 3. 89, 4. Φανοτεύς scribitur cum in lege Labyardarum (n. 438, 495), tum passim in manumissionibus Delphicis (Wescher-Foucart 50, 4. 405, 4. 422, 4).

καὶ τᾶλλα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | (κα)¹ εὐεργέ-
ταις διδοται. ἐπὶ δαμιορ[γῶν -----] ἡγά Βου[ρίου, Νικανδρί-
δα -----

4 ΔΙ.

237 Delphis in muro prope templum. Ed. C. Wescher sur le monument bilingue de Delphes (*Mémoires présentés par divers savants à l'Ac. des Inscr. Ser. I. Tom. VIII*) p. 439 D. (Syll.¹ 184.) Denuo accurate exscriptum exhibet H. Pomtow *Jahrb. f. Philol. CXLIX* (1894) p. 517, tab. I fig. II (Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 202 n. 246).

Ἐπὶ Ἀρχιάδα ἄρχοντος¹ ἐν Δελφοῖς, πυλαίας ἡρινῆς, ἱερομνη-
μονούντων | Αἰτωλῶν Γαύσου, Τριχᾶ, Πολύφρονος, Τεισάρχου,
Πολυχάρμου, Φωκέων | Δωροθέου, Πεισίωνος, Δελφῶν
Ἀναξανδρίδα, Νικοδάμου, Βοιωτῶν Θηβαγγ[έ]λου, | Μοιρίχου,
Ἀθηναίων Φαλαίκου, Εὐβοιέων Ἐπηράστου, Σικυωνίων
5 Σωσικλέους, || ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν· ἐπειδὴ Σάτυρος Νικομά-
χου Ἀκαρνάν ἐκ Τυρβείου² | καὶ Τείσανδρος Μιχλίνα Αἰτωλὸς
ἐγ Βοττοῦ³ καὶ Φαινίων Καλ(λ)ικλέους | Μεγαρεὺς χρήματα τῷ

Litterae volgares praeter $\Xi\Pi\Phi$; $\Theta\Omega$ reliquis aliquanto minores. 1 Archontum Archiadae (n. 237), Stratonis (Lebas II 833), Eudoci (Bull. de corr. Hell. VII p. 440 n. I), Damosthenis (C. Wescher sur le monument bilingue de Delphes p. 438 C) annos inter se tempore suppare esse, sed eis quibus Callicli praeconi honores decreti sunt (cf. n. 245 cum notis) aliquanto recentiores ex scriptura et locis ubi incisi sunt tituli subtiliter demonstravit P. Memorabile est hic ubique Aetolorum hieromnemes comparere quinos, cum et antea (n. 245. 694) et rursus sub finem saeculi (n. 248. 249) multo plures fuerint. Consentaneum est, minutum numerum ad opes Aetolorum Antigoni Gonatae ac magis etiam Demetrii II (229—229 a. Chr.) fortitudine repressas atque imminutas referendum esse. Cf. Strabo X, 2, 4 p. 431: πορθούντος τὴν χώραν (sc. τὴν Αἰτωλίαν) Δημητρίου τοῦ ἐπικληθέντος Αἰτωλικοῦ. 2 Τυρβείου errore incisum esse pro Θυρβείου (cf. n. 327, 9) summa cum probabilitate statuit. Pomtow *Jahrb. f. Phil. CXLIX* p. 518. CLI p. 463, monens in titulo Thyrrhei (*Agios Vasilios*) reperto (I. G. Sept. III, 487, 5) Nicomachum Thyrrheum esse. 3 Idem sine dubio oppidulum situm in valle angusta occidentem et septentrionem versus a Naupacto, quod ex titulis in delubro Aesculapii in loco vicino cui Κρουνοί nomen erat sito nuper erutis cognovimus. Illic sane Βουττός scribitur (I. G. Sept. III, 379 sqq.).

θεῶι ἐμάνυσαν ἃ ἦσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀπολω(λό)τα⁴ | ἀπὸ τοῦ
 ἀναθέματος τοῦ Φωκέων, καὶ ἐξήλεξαν τοὺς ἱεροσυληκότας, |
 καὶ τὰ τε ἀπολωλότα ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀνέσωσαν, καὶ τὰ ἄλλα ἃ
 10 αὐτοὶ ἐκτημέν[οι] || ἦσαν οἱ ἱεροσυλήσαντες ἱερὰ ἐγένοντο τῷ
 θεῷ, δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμο[σι], | Σατύρῳ καὶ Τεισάνδρῳ καὶ
 Φαινίωνι δοῦναι προδικίαν καὶ ἀσφάλεια[ν] | καὶ ἐπιτιμάν, καθά
 καὶ τοῖς ἄλλοις αἱ προδικίαι ἐντὶ⁵, καὶ αὐτοῖς | καὶ ἐκγόνοις,
 ἐπειδὴ φαίνονται τὸν θεὸν εὐεργετηκότας.

4 ΑΡΟΛΩΤΑ. Simili negligentia quadratarius v. 2 ΡΟΛΟΦΟΝΟΣ, v. 4
 ΞΝΙΚΑΕΟΥΣ exaraverat, sed haec quidem ab ipso statim emendata sunt.
 5 I. e. 'ut reliqua προδικίας decreta concepta sunt' sive 'quae reliquis elus-
 dem generis decretis contineri solent'.

238 Plebiscitis Larisaeorum quae continentur tabula marmorea
 permagna duae insertae sunt epistolae Philippi Demetrii f. Mace-
 donum regis, quas solas hic (n. 238. 239) repetimus. Totum titulum
 ed. Lolling Mittheilungen des arch. Instituts in Athen VII (1882)
 p. 64 sqq. (C. Robert et Th. Mommsen Hermae XVII p. 467 sqq.
 XVIII p. 348. F. Blass Jahrb. f. Phil. CXXV p. 525. A. Fick ap.
 Bezzenberger Beitr. VII p. 277 et ap. Collitz Gr. Dialektinschr. I
 p. 133 n. 345. O. Hoffmann Griech. Dialekte II p. 20 n. 16.
 Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 54 n. 44).

Βασιλεὺς Φίλιππος¹ Λαρισαίων τοῖς ταγοῖς² καὶ τῇ πόλει χαί-
 ρειν· Πετραῖος καὶ Ἀνάγχιππος καὶ Ἀριστόνους³, ὡς ἀπὸ τῆς
 πρεσβείας ἐγένοντο, | ἐνεφάνιζόν μοι, ὅτι καὶ ἡ ὑμετέρα πόλις
 διὰ τοὺς πολέμους προσδεῖται πλεόνων οἰκητῶν· ἕως ἂν οὖν
 καὶ ἐτέ'ρους ἐπινοήσωμεν ἀξίους τοῦ παρ' ὑμῖν πολιτεύματος,

Litterae volgares praeter ΕΠ et ΟΟ reliquis aliquanto minores, non
 dispositae στοιχηδόν. 1 Demetrii filius qui regnavit a. 230—179 a. Chr.
 2 Cum apud scriptores ταγός summum omnium Thessalorum ducem (Xen.
 Hellen. VI, 4, 8: εὐπετῶς ἂν ἐγὼ ταγός Θετταλῶν ἀπάντων κατασταίην) significet,
 tituli tertii et secundi a. Chr. saeculorum demonstrant, tum universae genti
 praetorem (στρατηγόν) praefuisse, singularum vero civitatum summum magi-
 stratum fuisse ταγῶν collegium. Cf. G. Gilbert Gr. Staatsalterthümer II p. 15
 not. 2. Larisae quinque enumerantur initio plebisciti cui haec epistula in-
 serta est: [τα]γεύοντων Ἀναγχιπποὶ Πετθαλεῖοι, Ἀριστόνοιο Εὐνομείοι, Ἐπιγένης
 Ἰασονεῖοι, Εὐδίχοι Ἀδαμμαντεῖοι, Ἀλεξία Κλεαρχείοι. 3 Vides inter tres
 legatos duos fuisse ex summorum magistratuum (not. 2) collegio.

ἐπὶ τοῦ παρόντος κρίνω⁴ ψηφίσασθαι ὑμᾶς, ὅπως τοῖς κατοικ-
 5 κούσιν παρ' ὑμῖν Θεσσαλῶν ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων δοθῇ ἡ
 πολιτεία. τούτου γὰρ συντελεσθέντος καὶ συνμεινάντων πάντων
 διὰ τὰ φιλάνθρωπα πέπεισμαι ἑτερά τε πολλὰ τῶν χρησίμων
 ἔσσεσθαι καὶ ἐμοὶ καὶ τῇ πόλει, καὶ τὴν | χώραν μᾶλλον ἐξερ-
 γασθῆσθαι. ἔτους β', Ὑπερβερεταίου κα'.

4 Etsi populi suffragiis res Larisaeorum administrabantur, tamen re
 vera supremum earum arbitrium penes Macedonum regem fuisse hic vide-
 mus, plane ut Polybius Thessalorum condicionem descripsit IV, 76, 2:
 Θετταλοὶ γὰρ ἐδόκουν μὲν κατὰ νόμους πολιτεύειν καὶ πολὺ διαφέρειν Μακεδόνων,
 διέφερον δ' οὐδέν, ἀλλὰ πᾶν ὁμοίως ἐπασχον Μακεδόσι καὶ πᾶν ἐποίουν τὸ προσ-
 ταττόμενον τοῖς βασιλικοῖς. Sane nonnunquam hanc servitutem exuere cona-
 bantur (n. 239, 2), sed brevi regis imperiis et minis eorum contumaciam
 repressam esse consentaneum est. Mo. 5 Mense fere Septembri anni
 249 a. Chr. n.

239 De lapide itemque de editionibus vide quae exposui ad
 n. 238.

Βασιλεὺς Φίλιππος Λαρισαίων τοῖς ταγοῖς καὶ τῇ πόλει
 χαίρειν· πυνθάνομαι τοὺς πολιτογραφηθέντας κατὰ | τὴν
 παρ' ἐμοῦ ἐπιστολὴν¹ καὶ τὸ ψήφισμα τὸ ὑμέτερον καὶ
 ἀναγραφέντας εἰς τὰς στήλας ἐκκεκολλάσθαι. εἴπερ οὖν ἐγε-
 γόνει τοῦτο, ἡστοχίχρισαν οἱ συνβουλευσαντες ὑμῖν καὶ τοῦ
 συμφέροντος τῇ πατρίδι | καὶ τῆς ἐμῆς κρίσεως· ὅτι γὰρ
 πάντων κάλλιστόν ἐστιν ὥς πλείστων μετεχόντων τοῦ πολι-
 5 τεύματος || τὴν τε πόλιν ἰσχύειν καὶ τὴν χώραν μὴ ὥσπερ 30
 νῦν αἰσχυρῶς χερσεύεσθαι, νομίζω μὲν οὐδ' ὁμῶν οὐθένα ἂν
 ἀν|τειπεῖν, ἔξεστι δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς τοὺς ταῖς ὁμοίαις

De litteratura v. n. 238. 4 Cf. n. 238. Illa epistula inserta est plebi-
 scito, quo Larisaei regi morem gerentes inquilinis civitatem dant. Alteram
 epistulam sequitur alterum decretum de restituendis nominibus excisis. In-
 firmam lapidis partem ipse novorum civium laterculus tenet; servata sunt
 nomina Samothracis unius, Crannoniorum centum quadraginta unius, Gyrto-
 niorum quinquaginta septem; sed iam horum recensensus mancus est lapide
 infra fracto, neque dubium est quin aliarum civitatum non modo Thessali-
 carum sed etiam reliquarum Graeciae regionum (n. 238, 5 Θεσσαλῶν ἢ τῶν
 ἄλλων Ἑλλήνων) haud pauca nomina interciderint. Permagnum igitur tum
 numerum inquilinorum fuisse qui in civitatem reciperentur apparet.

πολιτογραφίαις χρωμένους θεωρεῖν, ὧν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι
 εἰσιν, οἱ καὶ τοὺς οἰκέτας δταν ἐλευθερώσωσιν προσδεχό-
 μενοι εἰς τὸ πολίτευμα² καὶ τῶν ἀρχαίων με[[ταδι]δόντες³
 καὶ διὰ τοῦ τοιούτου τρόπου οὐ μόνον τὴν ἰδίαν πατρίδα
 ἐπηυξήκασιν, ἀλλὰ καὶ ἀποικία[ς]⁴ σχεδὸν | [εἰς ἐβ]δομή-
 κοντα τόπους⁵ ἐκπεπόμφασιν. πλ[ή]ν ἔτι γε καὶ νῦν παρα-
 10 καλῶ ὑμᾶς ἀφιλοτίμως προσελθεῖν || [πρὸς τὸ] πρᾶγμα, 35
 καὶ τοὺς μὲν κεκριμένους ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀποκαταστήσαι
 εἰς⁶ τὴν πολιτείαν, εἰ δέ | [τινες ἀ]νήκεστόν τι πεπράχασιν
 εἰς⁶ τὴν βασιλείαν ἢ τὴν πόλιν ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν μὴ
 ἄξιοι εἰσιν | [μετέχ]ειν τῆς στήλης ταύτης, περὶ τούτων τὴν
 ὑπέρθεσιν ποιήσασθαι, ἕως ἂν ἐγὼ ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆς |

2 Cf. Cicero pro Balbo 9, 24: *servos denique, quorum ius, fortuna, con-
 dicio infima est, bene de re publica meritis persaepe libertate, id est civitate,
 publice donari videbamus*. Ante Augusti aetatem re vera omnes libertinos
 cives fuisse monuit M. Quod contra apud Graecos civitate carebant eaque
 condicione utebantur quae inquilinorum (μετοίκων) simillima sed tamen etiam
 aliquanto infra illos esset. 3 Cum ἀρχεῖον proprie sedem magistratus
 (n. 157, 12) significet, frequenter translate de ipso collegio usurpatur, ut
 paene nihil discriminis inter hanc vocem et ἀρχή intercedat (n. 177, 65.
 214, 45. 306, 44). Sic hic accipienda vox, etsi quod rex de Romanis prae-
 dicat non est verum; namque libertinis ipsis minime patebat aditus ad
 honores reipublicae. Sed fortasse de eorum filiis posterisque cogitabat, qui
 eodem iure ac reliqui cives ingenui erant. Mo. 4 Libertinos potissimum
 in colonias deductos esse non traditum est nisi de tempore multo inferiore;
 cf. Strabo VIII, 6, 23 p. 381 Cas. πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μέλασα ἡ Κόρινθος
 ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ θεοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἐποίκους πέμψαντος
 τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους. De antiquiore aetate testimoniis caremus,
 neque necessario verba regis ita intellegenda sunt, ut ipsos colonos liber-
 tinos fuisse indicent, sed civium numerum crebris manumissionibus ita
 auctum esse, ut tot civitatibus condendis sufficeret. Mo. 5 Hic numerus
 manifesto ultra veritatem auctus est. Novimus usque ad annum 214 a. Chr.
 (not. 9) deductas quadraginta duas, Latinas triginta unam, civium Romanorum
 undecim. Asconius ad Cic. in Pisonem p. 3, 9 K. et Sch. Placentiam, quae
 ipsa postrema ante illum annum deducta est, tertiam et quinquagesimam
 coloniam Romanorum dicit. Videntur igitur nonnullae civium coloniae in
 oblivionem venisse, cum Latinas omnes noverimus. At septuagenarius
 numerus sine dubio nimius est. Mo. 6 Intra eiusdem vocabuli ambitum
 geminatio sibilantis praecipue ante tenues et aspiratas perfrequens est omni
 aetate in omnibus Graeciae regionibus. Neque mirum idem in confiniis
 vocabulorum accidere, praesertim in illa artissima conexione quae intercedit
 inter praepositionem et articulum.

[στρατ]είλας⁷ διακούσω· τοῖς μέντον⁸ κατηγορεῖν τούτων μέλ-
λουσιν προείπατε, ὅπως μὴ φανῶσιν διὰ [φιλοτ]ιμίαν τοῦτο
ποιοῦντες. ἔτους ζ', Γορπιαίου ιγ'.⁹

7 Philippus eo anno quo haec epistula scripta est (not. 9) Apolloniam frustra temptavit (Livius XXIV, 40, 2), deinde Orico potitus est (ibid. § 3). Sed M. Valerius cum classe Romana brevi oppidum recuperavit (§ 6), deinde castra regia improvise adortus oppressit regemque in Macedoniam se recipere coëgit (§ 44—47). Hanc contra Romanos expeditionem in litteris significari manifestum est. 8 Cum Lollingius μεντιῶν, Robertus μέντοι emendare conati essent, L. Cohn Hermae XVII p. 645 traditam lectionem defendit provocans ad Heraclidem grammaticum apud Eustathium comm. Hom. II. p. 722, 58: τὸ δὲ 'οὐ μὲν θην κάμετόν γε' (Θ, 448) οὕτω μὲν γεγραμμένον σαφῶς ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος καθ' Ἑρακλείδην αὐτῇ· οὐ μὲντον κάμετόν γε. — καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν τὸ οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξαιρουντές, φησι, τὸ ἰ ἐντάττουσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες καὶ τὸ τιθεῖς τιθένες, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπεῖδω σπένδω καὶ τὸ οὐ μέντοι οὐ μέντον καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν. Σικελοὶ μέντοι, φησὶν, ἔμπαλιν τὸ ἰ ἀντὶ τοῦ ν τάττουσι τὸ ἔνδον ἔνδοι λέγοντες ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως, καὶ Ὀμηρος εἰνάνυχες ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. Photius s. v. μέντοι· τὸ δὲ μέντον βάρβαρον, εἰ (cod. ως, em. Dobree) καὶ Χρύσιππος χρῆται. Qui sermonis usus Chrysippo tribuatur, eum Philippo quoque regi convenire recte monet C. 9 Mense Iulio vel Augusto anni 244 a. Chr. n.

240 Stela cum aëtomate inventa Deli. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XV (1894) p. 359.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Φίλιος Χαρίλα¹ | εἶπεν·
ἐπειδὴ [Βο]ῦκρις Δαίτα Ναυπάκτιος² ἀνὴρ ἀ[γ]αθὸς ὢν δια-
τελεῖ περὶ τε τὸ ἱερόν καὶ Δηλίους[, ἀεὶ | λ]έγων ἀγαθὸν εἶ
5 ἂν δόνηται καὶ πράττει[ων ὑπέρ τε] || τοῦ ἱεροῦ καὶ Δηλίων, καὶ
κοινῇ τοῖς ἐντυ[ρχάνουσι] | Δηλίων καὶ ἰδίαι χ[ρ]ε[ί]ας δια-
τελεῖ π[α]ρεχόμενος, | οἷ ἂν τις αὐτὸν παρακαλεῖ· π[ε]ρὶ δὲ
τούτων δεδ[ο]χθαι τῇ βουλῇ καὶ τ[ῷ] δήμῳ, εἶναι Βοῦκριν
10 Δαίτα | Αἰτωλὸν ἐκ Ναυπ[ά]κτου³ πρόξενον τοῦ τε ἱεροῦ || καὶ

Litterae volgaes praeter Π, non dispositae στοιχηδόν; ΟΩ reliquis minores. 1 Charilae II, qui anno 220 a. Chr. summo apud Delios magistratu functus sit (Th. Homolle, Archives de l'intendance sacrée p. 406) hunc filium esse probabiliter statuit H. 2 Cf. titulos n. 244. 248. 249 cum notis. 3 Naupactii cum origine Locri essent, tamen iam initio tertii a. Chr. saeculi aut adeo prius Aetolorum societati se applicuerant, ex qua nunquam ad Locros redierunt, sed etiam Imperatorum Romanorum aetate semper Aetoli

Δηλίων. [εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις] | καὶ προεδ[ρίαν] -----
----- | ..]οσω-----|-----

habebantur (Cf. I. G. Sept. III, 357). Quod idem homo modo Ναυπάκτιος modo Αἰτωλὸς ἐκ Ναυπάκτου dicitur, omnino accommodatum est Graecorum usui de quo verba feci Hermae XXXII p. 470.

241 Tabula marmoris Pentelici inventa septentrionem versus a Theseo. Edd. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. XV (1891) p. 352 sqq. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν, 1894 p. 45 n. I. Ex ectypo chartaceo a Lollingio transmissio Koehler C. I. A. IV, 2 p. 404 n. 385 c. (Ch. Michel Rec. d'inscr. Gr. p. 144 n. 434.)

Θεοί. | 'Επὶ 'Ηλιοδώρου ἄρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἐνδε-
κάτης πρυτανείας, Θαρρηλιῶνος· Λυσίστρατος Φυλαρχίδου
5 Οἰναῖος εἶπεν· ἐπειδὴ Εὐμαρίδας² πρότερόν τε, || καθ' ὃν και-
ρὸν συνέβη Βοῦκριν³ καταδραμόντα τὴν χώραν καταγαγεῖν εἰς

Litterae volgares praeter ΞP , non dispositae στοιχηδόν. 4 Idem archon est C. I. Att. II, 384, 1, qui titulis cum Attali I regis (244—197 a. Chr.) mentionem faciat, a Koehlero, sine dubio propter scripturae genus, ad medium fere eius regnum refertur. Quae sententia hoc monumento confirmatur. Etenim cum propter Euryclidis et Micionis nomina (cf. 242⁴), tum propter rationes quas hic Cretensium civitatibus et inter se et cum Aetolis intercedere videmus (cf. not. 3. 6) Homollus Heliodorum et Archelaum archontes, qui utique non multorum annorum intervallo inter se distant, proximo post 247 a. Chr. n. tempori vindicavit. Atque Heliodoro quidem ipsum annum 247/6 a. Chr. tribuit perquam probabiliter, quia eo anno pax inter duas civitatum insulae Cretae societates, quarum alteri Cnosii, alteri Polyrrhenii praeerant, composita esset, id quod egregie conveniret cum eis quae hic 45—47 legerentur (cf. not. 6). 2 Hic et v. 23 initio Εὐμαρείδας (-δαν) incisum erat, sed lapicida statim errorem emendavit et cum pergeret veram formam posuit 242, 3. 8. 44. 243, 3. 46. 47. 3 Daetae f. Naupactius n. 240, 2, in concilio Amphictionico hieromnemon Aetolorum archonte Pithagora (n. 248, 1. 249, 2), cuius annus a 230 a. Chr. non magno distat intervallo. Aetolorum atrocissima delicta, qualia hic habemus, non cadere in tempora pacis probe perspexerunt editores; quare L. bellum sociale (221—216 a. Chr.), quod unum propter reliquas temporis notas (cf. 242⁴) hic in censum venit, agnovit, H. vero etiam accuratius tempora definivit, cum moneret anno 249 a. Chr. Cnosios cum Lyttis bellum gerentes auxilio vocasse Aetolos (Polyb. IV, 52, 8 sqq.). Cuius inter Cretenses et Aetolos connexionis cum hic certissima compareant vestigia, illi potissimum anno vindicandas esse Bucris rapinas, proximos annos elapsos esse per varias Eumaridis contentiones et

Κρήτην τῶν τε πολιτῶν πλείους κα[1] | τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς
 πόλεως, πολλὰς καὶ μεγάλας χρε[1]ας παρέσχετο τῷ δήμῳ καὶ
 προεισήνεγκε χρήματα ἐκ τῶν ἰδίων εἰς τὰ εἴκοσι τάλαντα τὰ
 10 συμφωνηθέντα⁴ ὑπὲρ || τῶν αἰχμαλώτων, ἐδάνεισε δὲ καὶ τοῖς
 ἀλοῦσιν εἰς ἐφόδια⁵, | καὶ νῦν ἀποστείλαντος τοῦ δήμου πρεσβευ-
 τὰς, ὅπως τὰ | τε φιλάνθρωπα διαμένει πρὸς πάντας Κρηταίεις⁶
 καὶ ἵνα, | εἴ που λάφυρον ἀποδέδοται τοῖς καταπλέουσιν⁷, ἀρθεῖ
 15 τοῦτο, συνηγόρησεν εἰς τὸ πάνταπραχθῆναι τὰ συμφέροντα || τῷ
 δήμῳ· συνεπρέσβευσεν δὲ καὶ εἰς Κνωσὸν καὶ τοὺς συμμάχους,
 ἔδωκε δὲ καὶ ἐπιστολὰς τοῖς πρεσβευταῖς εἰς Πολύρρηνα⁸ πρὸς
 τοὺς φίλους, ὅπως συναπραγματεύωνται μετ' αὐτῶν περὶ τῶν
 συμφερόντων· ἀναδέχεται δὲ τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσεσθαι
 20 τοῦ διαμένειν τὰ φιλάνθρωπα τῷ δήμῳ[1] || πρὸς τοὺς οἰκοῦντας
 ἐν Κρήτει πάντας· ὅπως ἂν οὖν καὶ ὁ δῆ[1]μος φαίνεται τιμῶν
 τοὺς ἀποδεικνυμένους ἢν ἔχουσιν αἵρεσιν ἐμ παντὶ καιρῷ,
 ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, | ἐπαινέσαι Εὐμαρίδαν
 Πανκλέους Κυδωνιάτην⁹, καὶ στεφάνῳσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ

expensas, de quibus v. 8—10 diceretur, denique pace a. 216 a. Chr. in insula illa composita legationes de quibus v. 11—18 verba fierent missas esse. 4 Quae ut penderentur inter Athenienses et Cretenses convenerat. 5 Cf. 78, 11. 108, 11. 152, 11. 206, 31. ἐδάνεισεν sine obiecto pro χρήματα ἐδάνεισεν, ut n. 325, 14 εἰς λύτρα προτιθεῖς. 6 Ut cum omnibus Cretensibus amicitia concilietur, legati mittuntur Cnosum (v. 15) et Polyrreniam (v. 16. 17). Inde apparet tum totam insulam in duas partes divisam fuisse, quarum alterius Cnosii, alterius Polyrrenii principatum tenerent, sed inter haec duo foedera pacem fuisse. Quae accurate conveniunt cum condicione anni 216 a. Chr. Nam cum Polybius IV, 55 Cnosios cum suis sociis Aetolos, Polyrrenios cum suis Philippum regem et Achaeos in bello sociali militibus missis adiuisse narret, VII, 14, 4 de pace regis auctoritate conciliata haec habet: ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τῶν κατὰ Κρήτην· καὶ γὰρ ἐπ' ἐκείνων Ἀράτῳ μὲν καθηγεμόνι χρησάμενος περὶ τῶν ὧν (Φίλιππος), οὐχ οἷον δδιδάσκας ἀλλ' οὐδὲ λυπήσας οὐδένα τῶν κατὰ τὴν νῆσον, ἅπαντας μὲν εἶχε Κρηταίεις ὑποχειρίους, ἅπαντας δὲ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ἐπήγετο διὰ τὴν σεμνότητα τῆς προαιρέσεως. H. 7 Si qua in civitate Cretica constitutum est, ut praedam de Atheniensibus captam in portum devehere ibique venumdare liceat. Cf. Polyb. IV, 26, 7: οἱ δ' Ἀχαιοὶ συνελθόντες εἰς τὴν καθήκουσαν σύνοδον τό τε δόγμα πάντες ἐπεκύρωσαν καὶ τὸ λάφυρον ἐπεκλήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν. IV, 36, 6: τοῦτου δὲ ταῦτα πράξαντος ἐπεκλήρυξαν τὸ λάφυρον οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ τῶν Ἀγαιῶν. 8 Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 74, 5 ἐμ Πολύρρηνι est, itemque Stephanus Byzantius aut sic (AR) aut Πολύρρην (V) scripsisse videtur, cum editiones vulgarem formam Πολυρρηνία exhibeant. H. Cives Πολυρρηνιοὶ sunt n. 288, 4. 9 Cf. Strabo X, 4, 11 p. 478 Cas.: μετὰ

25 κατὰ τὸν νόμον εὐνοίας ἔθηκε καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὴν βου-
λὴν καὶ τὸν δῆμον τὸ[ν] | Ἀθηναίων. στήσαι δὲ αὐτοῦ καὶ
εἰκόνα χαλκῇ ἐν ἀκροπόλει. εἶναι δ' αὐτῷ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν
χρείας παρεχομένῳ | τιμηθῆναι καταξίως ὣν ἂν εὐεργετήσῃ.
ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τοῦ δήμου εἰς
30 στήλην λιθί[ν]ην καὶ στήσαι παρὰ τὴν εἰκόνα· τὸ δὲ γενόμενον
ἀνάλωμα | εἰς τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνης καὶ τῆς στήλης μερῖσαι
τὸν | ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τοὺς ἐπὶ τεῖ διοικήσει.

δὲ ταύτην (sc. τὴν Κνωσσόν) δευτερεῦσαι δοκεῖ κατὰ τὴν δύναμιν ἢ τῶν Γορτυ-
νίων πόλις, συμπράττουσαί τε γὰρ ἀλλήλαις ἅπαντας ὑπάρχους εἶχον αὗται τοὺς
ἄλλους στασιάζουσαι τε διέστησαν τὰ κατὰ τὴν νῆσον· προσθήκη δ' ἦν ἡ Κυδωνία
μεγίστη ὁποτέρους προσγένοιτο. Ex hac oppidi condicione intellegitur, homi-
nem Cydoniatam prae aliis aptum fuisse talibus negotiis perpetrandis, qualia
hic de Eumarida praedicantur. H.

242 Infra n. 244 in eadem tabula. Edd. P. Foucart Bull. de
corr. Hell. XV (1894) p. 352. Lolling Δελτικὸν ἀρχαιολογικόν, 1894
p. 46 n. II. Koehler C. I. A. IV, 2 p. 104 n. 385c. (Ch. Michel
Recueil d'inscr. Gr. p. 144 n. 131.)

Ἐπὶ Ἀρχελάου¹, Ἀνθεστηριῶνος ἐμβολίμου². Διονύσιος Θεοφί-
λου Ἐλαιούσιος εἶπεν· ἐπειδὴ διὰ τὴν εὐνοίαν ἦν ἔχων διατελεῖ
πρὸς τὸν δῆμον Εὐμαρίδας Κυδωνιάτης³ πρότερον μὲν | ὁ δῆμος
5 ἐψηφίσατο ἀναθεῖναι αὐτοῦ εἰκόνα, νῦν δὲ Εὐρυκλεῖδης καὶ
Μικίων⁴ ἐμφανίσαντες περὶ αὐτοῦ τὰς χρείας ὧς π[α]ρέχεται
ἀξιοῦσι δοθῆναι τὴν ἀνάθεσιν ἐν τῷ τεμένει το[ῦ] | Δήμου καὶ
τῶν Χαρίτων⁵, ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, δεδύσθαι

Litteratura eadem ac n. 244. 4 Idem archon est C. I. Att. II, 431, 1. 27,
quem titulum propter litteraturam aliquanto recentiore iudicavisse videtur
Koehler quam re vera est; neglegenter incisum esse ipse refert. Certe
Archelaus aut proximo post Heliodorum (n. 244) anno, id quod mihi longe
veri simillimum videtur, aut certe perexiguo spatio interiecto in magistratu
fuit. 2 Cf. n. 20¹⁶. Quae tum potissimum fuerit causa Anthesteriona pro
Posideone duplicandi, latet. 3 Cf. n. 244⁹. 4 Cf. n. 232¹. Potentia
Euryclidis et Miclonis fere ab anno 229 a. Chr. initium cepisse videtur,
interemti sunt fere 213 a. Chr. Quod perbene convenit cum eis quae aliunde
de horum titulorum aetate explorata sunt. 5 Ex hac tabula aliisque
lapidibus inscriptis cognitum est eo ipso loco, ubi haec monumenta effossa
sunt, delubrum Populi et Gratiarum fuisse.

- Εὐμαρίδαι τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνας, ἧς πρότερον ἐψήφισται ὁ
 10 δῆμος, ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δήμου καὶ τῶν Χαρίτων, || [x]αθάπερ
 αἰτοῦνται αὐτῷ Εὐρυκλείδης καὶ Μικίων· εἶναι δὲ | καὶ τὰς
 λοιπὰς τὰς ἐψήφισμένας τιμὰς αὐτῷ κυρίας.
 15 Ἡ βουλὴ, | ὁ δῆμος | Εὐμαρίδαν || Πανκλέους | Κυδωνιάτην.

243 Infra n. 242 in eadem tabula. Edd. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XV (1894) p. 352. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν, 1894 p. 46 n. III. Koehler C. I. A. IV, 2 p. 104 n. 385 c. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 442 n. 434.)

- Ἐπὶ Φαναρχίδου ἄρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος τρίτης | πρω-
 τανείας, Βοηδρομιῶνος· Νικίας Πολ[υξέ]νου Πόριος εἶπεν· |
 ἐπειδὴ Χαρμίων, υἱὸς ᾧν Εὐμαρίδου τοῦ Κυδωνιάτου², προξένου
 5 καὶ εὐεργέτου ὄντος, ἄξιον ἑαυτὸν παρασκευάζων τῷ[v] || δεδο-
 μένων τῷ πατρὶ αὐτοῦ τιμῶν, καταπλεύσας εἰς τὸν | Πειραιᾶ
 θεωρὸς ἀπεσταλμένος εἰς Δελφοὺς³ ὑπὸ τῶν πολιτῶν, | προσα-
 γαγόντων αὐτὸν τῶν στρατηγῶν ἀπολελόγισται τεῖ | βουλεῖ τὴν
 τε πατρικὴν εὐνοίαν καὶ τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένα, καὶ εἰς τὸ
 10 λοιπὸν ἐπαγγέλλεται χρήσιμος ἔσεσθαι || καὶ ἰδία καὶ κοινεῖ
 τοῖς παραγινομένοις εἰς Κρήτην Ἀθηναίων· ὅπως ἂν οὖν ἐμ-
 παντὶ καιρῷ τὰ φιλόφθονα πρὸς τοὺς ἀξίους | πράττηται καὶ
 νῦν καθάπερ καὶ πρότερον, τύχει ἀγαθεῖ, δεδόχθαι | τεῖ βουλεῖ,
 τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζαι
 15 περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι || τῆς βουλῆς εἰς τὸν
 δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, τοὺς μὲν στρατηγούς ἀποστεῖλαι
 ξένια Χαρμίῳ Εὐμαρίδου καὶ τοῖς παρὰγεγονόσι μετ' αὐτοῦ

Litteratura eadem ac n. 244. 242. Aut igitur is, qui aliquot decenniis post (cf. not. 1) illis duobus decretis hoc tertium subiungere iussus erat, eximia cura scripturam eorum imitatus est, aut, id quod probabilius mihi videtur, omnia simul Phanarchide demum archonte huic tabulae incisa sunt.
 1 Cf. C. I. Att. II, 392, 8: [ἐπὶ ----- ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φαναρχίδην. Quod decretum exeunte saeculo tertio vix recentius, sed idem ne multo quidem antiquius iudicavit Koehler, in universum recte, nisi forte ad primum alterius a. Chr. saeculi initium descendere praestat. Etenim illius Eumaridae, cui a. 247/6 et 246/5 a. Chr. honores ab Atheniensibus decreti sunt, filius Charmio hic (v. 17) iam ipse adulta aetate filium, Eumaridam natu minorem, habet. 2 Cf. 244°. 3 Ad Pythia. Tertio igitur Olympiadis alicuius anno hoc decretum factum est, sed quatenam sit Olympias, latet. H.

συνθεώροις καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Εὐμαρίδαι⁴ | τὸν δὲ ταμίαν
τῶν στρατιωτικῶν μερίσαι τὸ γενόμενον ἀνά[[λ]ωμα κατὰ τὴν
30 διάταξιν. ὑπάρχειν δ' αὐτῷ καὶ τὴν πατρικὴν || [π]ροξενίαν καὶ
τοῖς ἐκγόνοις· εἶναι (δ')⁵ αὐτῷ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν τῇ[ς] | ἰδί[ας]
αἰρέσεως ποιουμένῳ τὴν ἀπόδειξιν εὐρέσθαι ἀγαθὸν | [π]αρὰ
τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, δτου ἂν φαίνεται ἄξιος εἶναι.

4 Cf. not. 1.

5 Suppleverunt H. et L.

244 Fragmentum stelae marmoris albi, inventum in loco insulae Naxi qui vocatur *Avlonitza*, sito prope *Kastro-Palivi*, translatum in oppidum *Naxia* in domum Sommaripa. Ed. J. Martha Bull. de corr. Hell. IX (1885) p. 496 n. 3. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 340 n. 440.)

Ἔδοξεν Αὐλωνίοις¹ | ἐπειδὴ ἀλόντων σωμάτων ἐκ τοῦ δήμου
5 [ὅ]π[ο] τῶν Αἰτωλῶν² [δ]ι[α]κ[ο]σίων καὶ ὀγδοήκον[τ]α [κα]τα-
π[λ]εύσαντες | [δ]ημοσί[αι]³ Χάροπος Ἀ[μ]φιχλείδου, Ξενόδοχο[ς] |
10 Ἀριστοξένου, [Δ]ήμω[ν] || .]αρ. . . , Ἀριστοκλῆς . . . | ου, Φειδίας
Γνω[σ]ί[ου] ἐλυτρώσαν[το]⁴ | π[α]ρὰ τ[ῶν] Αἰτωλῶν, [ἐ]παινέσαι
ἀρετῆς ἐν]εκα ---|-----

Litterae volgares praeter Ξ; Ο et Ω minoris quam reliquae mensurae. Haec litteratura tertio potissimum a. Chr. n. saeculo convenit, neque aliud monstrat tituli argumentum (not. 2). 1 Pagus insulae Naxi, quem M. haud improbabiliiter in occidentali et meridionali eius parte situm fuisse opinatur prope hodiernum *Avlonitza*. 2 Aetolorum rapinis insulae et littora maris Aegaei altera potissimum tertii a. Chr. saeculi parte et secundi primis annis vexatae sunt. Cf. Polyb. IV, 46, 40 et huius sylloges titulos 244. 242. 243. 245. 247. M. 3 'Navibus a republica acceptis' interpretatur M. Sed mihi potius illos non privato consilio, sed publice civitatis iussu profectos esse indicari videtur. 4 Supplevi; ἐλύτρωσαν M. contra sermonis usum.

245 Stela inventa Deli. Versus 1—4 in corona. Ed. F. Durrbach Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 402 n. I. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 265 n. 346.)

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν; Θ et Ο reliquis minores.

Ὁ δῆμος | ὁ Ἰστιαίων¹ | Ἀθηνόδωρον | Πεισαγόρου.

- 5 Οἱ ἄρχοντες εἶπαν· προβουλεῦσαι τὴν βουλὴν εἰς | τὸν δῆμον·
ἐπειδὴ Ἀθηνόδωρος Πεισαγόρου Ῥόδιος² | εὖνους ὦν διατελεῖ τῷ
δήμῳ καὶ χρεῖας παρέχεται | ἰδία τε τῶν πολιτῶν ἀεὶ τῷ δεομένῳ
καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ τοῖς ἀποσταλεῖσι σιτώναις³ ὑπὸ τῆς πό-
10 λεως || εἰς Δῆλον συνεπραγματεύθη πάντα προθύμως καὶ ἀργύριον
ἄτοχον προεισήνεικεν καὶ (π)αραίτιος⁴ ἐγένετο τοῦ | τὴν ταχίστην
σιτωνήσαντας ἀπολυθῆναι, ἐπίπροσθε | ποιούμενος τὸ πρὸς τῇ
πόλιν εὐχάριστον τοῦ ἰδίου λυσιτελοῦς· ὅπως οὖν συνειδῶσι
15 πάντες ὅτι ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἰσθμιαίων ἐπίσταται τιμᾶν τοὺς εὐερ-
γετοῦντας αὐτὸν | καὶ πλείους ἀγωνιστὰς γίνωνται ὑπὲρ τῶν
συμφερόντων | τῇ πόλει, ὁρῶντες τοὺς ἀξίους τιμ[ω]μένους,
ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι Ἀθηνόδωρον
Πεισαγόρου | Ῥόδιον ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν πόλιν [ε]ὐ[ν]οίαι καὶ στε-
20 φανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς
τὸν | δῆμον τὸν Ἰστιαίων· ἀναγορεῦσαι δὲ τὸν στέφανον ἐν
τῇ πομπῇ τῶν Ἀντιγονείων· ἐπιμεληθῆναι δὲ τῆς ἀναγορεύ-
σεως τὸν ἀγωνοθέτην. δοῦναι δὲ καὶ πολιτεῖαν αὐτῷ | καὶ

4 Athenienses Ἔστια, Ἐστιαῖς scribebant (C. I. Att. I, 28. 29. 231, 6. 232, 36), ipsi incolae, id quod probant cum nummi tum tituli inde ab illo antiquissimo Ἐφ. ἀρχ. περιόδος II n. 447, Ἰστία, Ἰστιαῖς. D. Neque id mirum, siquidem nomen appellativum unde hoc nomen descendit Attice ἔστι, Ionice ἰστίη est. Domesticam formam plerique scriptores inde ab Homero retinuerunt. De Ὠρεός nomine D. acute et probabiliter sic disputat, ut solenne civitatis nomen semper Ἰστίαz mansisse statuat, Ὠρεός in cotidiano sermone usurpatum, quare hoc omnino ignorare nummos, rarissime usurpare titulos (n. 212, 14).

2 Negotiatorem hunc esse perspexit D., monens frequentissimum tum commercium inter Rhodios et Delios intercessisse. Sed mercaturam frumento eum fecisse non putaverim; nam quae infra scripta sunt (v. 40 συνεπραγματεύθη πάντα. v. 44 ἀργύριον ἄτοχον προεισήνεικεν) vix referri possunt ad frumentum de ipso Athenodoro emptum et ad pretium faciliter et indulgenter sitonis creditum, sed de pecunia mutua data accipienda sunt. Quare eum argentarium potius fuisse crediderim.

3 Magistratum publicum intellegit D., qualis fuit sane Athenis (C. I. Att. II, 335, 5. 41. III, 645, 4. 646, 4. 708, 41); distinguendi ab eis σιτοφύλακες, quorum officium non erat frumentum coëmere. Sed hic omnino de magistratu perpetuo et ordinario dici nego; immo in praesentia hoc negotium Delum proficiendi frumentumque pecunia publica emendi suffragiis comitorum ad cives nonnullos delatum erat.

4 ΓΑΡΑΙΤΙΟΣ. 5 Aut Antigoni Gonatae (278—239 a. Chr., aut Antigoni Dosonis (229—221 a. Chr.) honoris causa has ferias institutas esse observat D., id quod cum eis quae aliunde de tituli aetate cognita habemus (not. 8) bene convenit.

25 ἐκγόνοις κατὰ τὸν νόμον, καὶ πρόσδοτον πρὸς τὴν βουλὴν || [x]αὶ
τὸν δῆμον πρώτῳ μετὰ τὰ ἱερά. ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα |
[ε]ἰς στήλην λιθίνην καὶ ἀναθεῖναι παρὰ τε ἡμῖν εἰς τὸ ἱερόν |
[τ]οῦ Διονύσου⁶ καὶ ἐν Δήλῳ εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλ[λ]ωνος, |
τόπον αἰτησαμένους τὸ κοινὸν Δηλίων· τὸ δὲ ἀνάλω[μα] τὸ γενό-
30 μενον εἰς τὴν ἀναγραφὴν [δ]οῦν[α]ι τὸν ταμῖαν τὸν προστα-
τεύοντα⁷.

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Παρμε[ν]ίων Πολυβοῦ-
λου⁸ | [ε]ἰπεν· δοῦναι τόπον ἐν τῷ ἱερῷ Ἰστιαίῃσιν [δν] αἰτοῦν-
ται | ἀνάμεσον τῶν εἰκόνων Ὀφε[--- καὶ ---]κρεῖτος, | ὥστε
35 ἀναθεῖναι στήλην ἐν ἧ εἰσι ἀν[αγεγραμμέ]ναι || αἱ τιμαὶ αἱ δε-
δομέναι Ἀθηνοδώρῳ ὑπὸ Ἰστιαίων. Θεοφᾶς | Κλεοσθένου
ἐπεψήφισεν.

6 Ex scriptoribus et titulis quidem nihil discimus de Histiaeensibus Bacchi sacris, sed nummi plerique Bacchi caput pampinea corona ornatum, nonnulli caput Ariadnes habent. D. 7 Collegium quaestorum erat, cui per aliam partem anni alius praesidebat. Cf. ὁ ταμίας ὁ προάρχων I. G. Sept. I, 302, 37. 3472, 444. 4443, 4. D. 8 Parmenio Delius frequenter commemoratur in traditionibus hieropoeorum Demare archonte (fere 480 a. Chr.) propositis (n. 588, 49 sqq.), item Polybulus hieropoeus (n. 588, 37 sqq.). Sed hic Polybuli magistratus aliquot decenniis antiquior est ipso titulo; Homollius apud D. eum anno 300 a. Chr. tribuit. Itaque fieri facile potest ut decretum a Parmenione filio rogatum etiamtum postremorum saeculi a. Chr. tertii temporum sit. Quod propterea probabile est, quia tituli litteratura manifesto antiquior est quam n. 264. 265, qui tamen certa ratione anno 300 vel 199 a. Chr. vindicantur.

246 Tabula marmoris Pentelici ex particulis quattuordecim Eleusine repertis composita. Ed. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1887 p. 4 sqq. Duo fragmenta addidit idem Ἐφ. ἀρχ. 1890 p. 85. Omnia ex ectypis chartaceis a Lollingii missis expressit Koehler C. I. A. IV, 2 p. 463 n. 649 b (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 522 n. 609). Cf. de tituli aetate Stschukareff Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 69 sqq. Fragmentum postea inventum, versuum 55—64 sinistras partes continens, ed. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1897 p. 44 n. 42.

Litterae volgares praeter Ξ, ita dispositae, ut nonnullis locis, praecipue prope sinistrum marginem, directos ordines servare voluisse quadratarium, sed plerumque id neglexisse appareat. Versus 4. 51. 52 maioribus litteris exarati.

Θεοί. | Ἔδοξεν Ἀθηναίων τοῖς τεταγμέ[νοις] ἐν Ἐλευσίνοι καὶ
 Πανάτῳ κ[αί] | Φυλεῖ καὶ τοῖς ὑπαίθεροις· [ἐπειδὴ Δ[ημ]αί-
 νετος διατελεῖ εὐ[νο]ύς ὢν τῷ δήμῳ καὶ εἰς [β]ασιλέα αὐτὸν λ[ει-
 5 τ]ουργίας χειροτόνη|κεν καλῶς καὶ ἐνδόξως ἐξ[ῆ]χεν καὶ πρὸς
 τ[ε] τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν | πλεονάξιος ἐπρέσβευσε[ν]¹, ὁμοίως
 δὲ καὶ π[ρὸς] τὸν βασιλέα Φίλιππον², | ὅπως ἂν παρ' ἐκατέρων
 τῷ [δ]ήμῳ ἦ τε φιλι[α] καὶ ἡ εἰρήνη διατηρῇ|ται καὶ μηδ'
 ὕ[φ]ρ' ἐνὸς περι[σ]πωμένη ἡ πόλις [ἀ]ποκατασταθεῖ εἰς | τὴν ἐξ
 10 ἀρχῆς εὐδαιμονίαν, οὔτε κακοπα[θ]ῆ[ι]αν οὐδεμίαν οὔτε κί[ν]η[σ]ιν
 ὑποστέλλόμενος, ἀλλὰ καὶ λόγῳ κ[αί] ἔργῳ τὰ συμφέροντα
 π[ρ]άτ[ε]ων³ τεῖ πατρ[ὶ]δι, ἀνθ' ὧν αὐτὸν ὁ δῆ[μ]ος ἐπείνεσεν⁴ τε
 πλεονάξιος καὶ ἐστεφάνωσεν χρυσοῖ στεφάνῳ, χάριν ἀξίαν ἀπο-
 διδοῦς | [τῶ]ν εὐ[ε]ργεσιῶν τῶν εἰς ἑαυτὸν· χειροτόνη|θεις δὲ
 στρατηγός | ἐπὶ τὴν χώρα[ν] τὴν ἐπ' Ἐ[λ]ευσίνος τὸ μὲν [πρῶτον
 15 ἐπὶ Χ]αιρεφῶντος || ἄρχοντος⁵ καλῶς καὶ ἀξίως αὐτοῦ ἐξήγαγεν]

4 Aetolos et Philippum regem tum inter se bellum gessisse, Athenienses neutrius partis fuisse ideoque utrorumque violentiam eis timendam fuisse, sed Demaeneti legati ope pacem et securitatem terrae Atticae ab utrisque feliciter defensam esse videmus. Quam rerum condicionem ex toto Philippi regno non cadere nisi in bellum sociale (a. 320—216 a. Chr.) recte monuit Stschuk. Namque inde ab anno 300 a. Chr. ipsi Athenienses internecivo bello a Philippo petiti non poterant legationibus ab eo pacem impetrare; quod etiam a. 211—205 a. Chr. contra illum cum Attalo, Ptolemaeo, Aetolis, Rhodiis, Cretensibus bellasse Athenienses dicit Stsch., sane errare videtur; nam ad quos provocat scriptorum locos, ex eis Pausanias I 36, 5 manifesto ad res anno 300 a. Chr. et eis qui proxime insecuti sunt gestas spectat (vide Hitzigii et Blümneri commentarium I p. 349), Livius vero haec habet XXVII, 30, 4. 5: *eo legati ab rege Aegypti Ptolemaeo Rhodiisque et Atheniensibus et Chii venerunt ad dirimendum inter Philippum atque Aetolos bellum. adhibitus ab Aetolis et ex finitimis pacificator Amyndander rex Athamanum. omnium autem non tanta pro Aetolis cura erat, ferociore quam pro ingeniis Graecorum gente, quam ne Philippus regnumque eius rebus Graeciae, grave libertati futurum, immisceretur.* Hinc quomodo colligi potuerit, Athenienses tum belli socios Aetolis contra Philippum affuisse, non assequor. Ac tamen ne de huius quidem belli temporibus recte cogitari concedo, quandoquidem tum temporis praeter Philippum et Aetolos etiam Romani legationibus adeundi fuerunt. 2 Demetrii filius, qui regnavit 220—179 a. Chr. 3 ΠΙΑΤΤΩΝ. 4 Cf. K. Meisterhans Grammatik der attischen Inschriften p. 136 not. 1192. 5 Cum omnia haec secundum temporum ordinem disposita sint, Chaerephonta, Dioclem, Aeschrona archontes utique non multo post bellum sociale in magistratu fuisse recte statuit Stsch. Accuratori definitioni, quam ille proposuit, cum maxime quidem probabiliter Chaerephonti annum 218, Diocli 214, Aeschroni 210 a. Chr. assignari, sed unumquemque

τὴν [ἀρχὴν το]ῖς τε | νόμοις [ἀκο]λούθως [καὶ τ]οῖς ψηφίσμ[ασιν
καὶ] πᾶσαν πρόνοιαν π[οι]οῦμενος [καὶ] ἐπιμ[έλ]ειαν τοῦ [μη]θ[έν
μη]δαμοῦ ἀδικήμα μῆτε ἐ[ν] | τῇ χώρῃ μ[ήτ]ε ἐ[ν] τοῖς φρου-
ροῖς γε[νέσθαι]· ὡσαύτως δὲ καὶ πάλιν χειροτ[ον]ηθεὶς τὸ δεύ-
30 τερον ἐπὶ [τὴν αὐ]τὴν χώραν ἐπὶ Διο[κλέους] ἀρχ[ο]ντος⁶ διετέ-
λεσεν ὑπερτιθέ[με]νος ἑαυτ[ὸν] ἐν τε [τῇ] | πρὸς τὴν φυλακὴν
ἐπιμελ[ε]ῖται καὶ (τ)εῖ⁷ πρὸς τ[οὺς] ὅφ' ἑαυ[τὸν] τε[ταγμένους]
φιλοτιμίαι· χειροτονηθεὶς [δὲ] καὶ τὸ τρίτον στρα[τηγός] ἐπὶ
τ[ῇ]ν χώραν τὴν [ἐ]π' Ἐλευσῖνος [ἐπὶ] Ἀῤῥωνος ἀρχον[τος]⁸ τῆς
τε [φυ]λακῆς ἐφρό[ν]τισεν τῆς χώρ[α]ς καὶ τῶν φρουρ[ω]ν, ||
35 καθάπερ [καὶ] ἐν τοῖς ἐνπρο[σ]θε χ[ρ]όνοις. γινομένης δὲ καὶ | τῆς
πανηγύρεως τῶν Ἐλευσ[ιν]ίων τῶν μεγάλων⁹ ἐν τοῖς ἔτε[σιν]
οἷς ἐστρατήγηκεν¹⁰, ἔθυσεν ταῖς θεαῖς μετὰ τῶν ἐξ Ἐ[λευσίνος]

ex eis etiam aut uno aut quattuor aut quinque annis recentiorem esse posse pronuntiaret (p. 84) cum catalogus archontum C. I. Att. II, 859 ansam prae-
buit, tum observatio de quadriennio inter binos ex his tribus archontibus
intercedente. Ac de illo quidem catalogo vide not. 6; de quaternorum an-
norum intervallo vero opinionem refutasse mihi videor not. 10. Chaerephon
archon praeterea ignotus est. Nam cur C. I. Att. II, 859 d, 15 ex ingenti
nominum in -ων cadentium numero potissimum [Χαιρεφ]ῶν Ἀλωπε(α)ῖος
reponamus cum Stsch., nulla est satis idonea causa. 6 Nomen quod est
Διοκλῆς certe non minus quam sex archontes eponymos Atheniensium ges-
sisse observavit Stsch. Qui quod ex eis hic in censum venire iudicavit
Cydathenaeensem quem habet catalogus C. I. Att. II, 859 b, 13, eo quidem
nomine non absurde fecit, quod Koehlerus homo harum rerum peritissimus
eum recensum postremae tertii a. Chr. n. saeculi parti vindicavit. Sed cer-
tum id ita modo haberi liceret, si etiam reliquorum duorum qui hic occur-
runt archontum illic vestigia occurrerent. Quod non ita est; nam de Chaere-
phonte cf. not. 5 extr. 7 ΓΕΙ. 8 Huius anno decretum orgeonum
C. I. Att. II, 622 factum est, quod Koehlerus quidem primis saeculi secundi
decenniis vindicat. Sed hic ut in simili Archelai archontis monumento (cf.
n. 242¹) insignis scripturae neglegentia, quam utrobique K. ipse notat, levis
erroris in aetate definienda causa fuisse videtur. 9 Idem quidem nomen non
legitur nisi in titulo aetatis imperatorum Romanorum (C. I. Att. III, 663, 7). Sed
nihil aliud esse τὴν πεντητηρίδα τῶν Ἐλευσινίων, quae una cum earundem
feriarum trieteride in rationibus epistatarum Eleusiniarum (n. 587, 263 sqq.)
commemoratur, rectissime statuunt Th. et Stsch. Omnino autem probe
tenendum est, in titulis Atticis Ἐλευσινίων nomen non usurpari nisi de ludis
et certaminibus, cum illa sanctissima et nobilissima sacra anniversaria ut
hic (v. 29) sic ubique sollenni μυστηρίων vocabulo indicentur. 10 Editores
haec sic accipiunt, ut in unamquamque ex tribus Demaeneti praeturis
Eleusiniarum magnorum ferias incidisse statuunt ideoque quaternos annos

περί τ[ῆ]ς τοῦ δήμου σωτηρίας· ἐπεμελήθη δὲ καὶ | τῆς τῶν
 30 μυστηρίων [τελ]ετῆς¹¹ καθ' ἐκάστην στρατηγίαν¹², ὅπως || μετὰ
 πάσης ἀσφαλε[ί]ας συντελεσθεῖ· διετέλεσεν δὲ καὶ | πρὸς τοὺς
 ὑφ' ἑαυτὸν [τετα]γμένους τῶν πολιτῶν ἴσον αὐτὸν | παρασκευάζων
 ἐν πᾶ[σιν] ἀε[ί]¹³ καὶ ἀδωροδόκη[τ]ον· ἐπεμελήθη δὲ καὶ τῆς τῶν
 35 δ[ι]ψωνίων διαδόσεως, σ[ι]τ[ό]ν τε [π]α[ρ]ατιθέμενος ἐξ ἐτοίμου
 δ[ι]πως ἂν ἔχ[ω]σιν ὡς λυσιτελέσ[τα]τ[ον]¹⁴, || καὶ ἐν πᾶσι τοῖς
 ἔτεσι[ν] αὐτοῖς προδιδοὺς¹⁵ ἀργύριον εἰς | ἐσθῆτα, ἀεὶ προνοού-
 μενο[ς] τῶν ὑφ' αὐτὸν τεταγμένων τῆς | εὐσημοσύνης, καὶ εἰς
 ταῦ[τ]α οὐκ ὀλίγα ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλίσκων, καὶ κοινεῖ πᾶσιν
 40 εὐχρηστῶν καὶ ἰδία ἐκάστου | φροντίζων· ὅπως ἂν οὖν καὶ
 Ἀ[θ]ηναίων οἱ[ι] τεταγμένοι ἐν || τοῖς φρουρίοις φαίνωνται [τ]ι-
 μῶντες τοὺς εἰς τὸν δῆ|μον φιλοδοξοῦντας καὶ εἰς ἑαυτοὺς φιλο-
 τιμομένους, | ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τοῖς τετ[α]γμένοις τῶν
 πολιτῶν | ἐν Ἐλευσίνι καὶ Πανάκτῳ καὶ Φυλῇ καὶ τοῖς
 ὑπαίθροις, | ἐπαινέσαι Δημῖνον Ἑρμ[ο]κλέου[ς] Ἀθμονέα, καὶ
 45 στεφάνῳσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ[ι] κατὰ τὸν νόμον καὶ εἰκό[ν]ι
 χαλκεῖ, καὶ στήσαι αὐτὴν ἐν [τεῖ] αὐλεῖ τοῦ ἱεροῦ· ἀναγορεύσαι
 δὲ τὸν στέφανον τοῦτ[ο]ν Ἀλῳίων τῷ πατρίῳ | ἀγῶνι· τῆς δὲ
 ποιήσεως τῆς εἰκό[ν]ος καὶ τῆς ἀναγορεύσε[ω]ς ἐπιμεληθῆναι τὸν
 50 γραμματεῖα καὶ τὸν ταμίαν καὶ τοὺς || εἰρημένους¹⁶.

Οἷδ' εἰρέθησαν ἐπὶ [τ]ὴν ἀνάθεσ[ιν] | τῆς εἰκό[ν]ος· |
 [Κλε]ιτοφῶν Ἰφιστιάδης, [Ξε]νοφῶν Βερενιχ[ίδης, -----]ης Παια-
 νιεύ[ς, Νίκα]νδρος Τυρμε[ίδης, -----]

inter binos ex eis magistratibus intercessisse sumant. Sed id aliter enuntiaturum fuisse rogatorem plebisciti mihi persuadet v. 29, ubi de mysteriis, quae annua fuerunt, dicitur καθ' ἐκάστην στρατηγίαν. Unam igitur Eleusiniorum penteterida in illos tres annos incidisse statuo. Non definite indicari quam potissimum praetura id acciderit nihil habet offensionis, praesertim si statuamus continuo triennio ter illum praetorem fuisse, id quod statuere licet dummodo Dioclem archonta distinguamus ab illo cognomini Cydathenaeensi (cf. not. 6). 44 Cf. not. 9. 42 Cf. not. 10. 43 ἐν πᾶ[σιν] κα[ί] (καί) Ph. Koe. Sed non est, cur lapicidam erroris insimulemus, quare supplevi ἀε[ί]. Stsch. exhibet ἐν πα[ν]τὶ καιρῷ καὶ. Sed id cum spatii rationibus pugnare intelleges si hunc versum cum proxime superiore contuleris. 44 Supplevit Koehler; vocem λυσιτελής hic idem significare, atque εὐτελής in sermone antiquioris aetatis, existimaverim. Cf. n. 226, 24. 45 Non donavit, sed in praesentia numeravit pecuniam quae ex aerario publico ipsi restituerentur. Haec enim est vis verbi compositi. 46 Cf. not. 4.

55	Ἀθη[να]ίων οἱ τε- ταγ[μέ]νοι ἐν Ἐ- λευ[σί]νι καὶ οἱ ὅπαι- θροι Δημαίνετον Ἑρμοκλέους Ἀθμο- νέ[α] στρατηγῆσαν- τα ἐφ' ἑαυτῶν τρίς.	
60	Ἀθηναίων οἱ τεταγμένοι ἐν Πανάκτ[ω]ι Δημαίνετον Ἀθμονέα.	Ἀθηναίων οἱ τεταγμένοι ἐπὶ Φουλεῖ Δημαίνετον Ἀθμονέα.
65		

247 Carthaeae in anta dextra templi Apollinis, v. 4—12 in uno lapide (VII apud Bröndstedium), v. 15—20 in alio (VIII ap. B.) v. 21—33 in tertio (VI ap. B.). Edd. Bröndsted Itin. I tab. XXI n. 240. XXII n. 12. XX n. 7 et inde Boeckh C. I. G. 2350. 2354. 2352. Lebas Inscr. II 1763. 1764. 1765. (Syll.¹ 183. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 309 n. 178. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 48 n. 1440. p. 24 n. 1424. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 33 n. 27.)

Ἐδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς· ποτὶ τοὺς [Κε]ίους τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρ-
χουσαν διαφυλάσσειν καὶ μηθὲν (ᾧ)γειν¹ Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν
ἐν Αἰτωλίαι πολιτευόντων τοὺς Κείους μηθαμόθεν ὀρμώμενον
μήτε κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλατταν μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικόν
5 μήτε ποτ' ἄλλο ἐγκλημα μηθέν, ὥς Αἰτωλῶν || ὄντων τῶν Κείων.
εἰ δέ τις κα ἄγει τοὺς Κείους, τὸν στραταγὸν ἀεὶ τὸν ἐνάρ-
χοντα² τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα [καταδικάζ]οντα κύριον εἶμεν,

Litterae volgares. Primum decretum (v. 4—9), post quod duorum ver-
sum spatium vacat, Aetolorum, tertium (v. 21—33) Ceiorum est. Medium
(v. 10—20) Naupactiorum esse B. cum ex ratione quae ei cum primo et tertio
intercedit, tum ex eponymi magistratus designatione (not. 5) collegit. Ante
fractas Romanorum bello opes Aetolorum (189 a. Chr.) haec decreta esse
sponte patet; ac commodissime quidem ad postrema saeculi a. Chr. n. tertii
saeculi tempora aut ad ipsa secundi initia referuntur (cf. n. 280). 4 ΛΓΕΙΝ.
2 Sic Boeckh; at fortasse ἐναρχον legendum ut alibi, et τὰ a lapidica per-
peram repetitum est.

- καὶ τοὺς | συνέδρους³ καταδικάζοντας τοῖς Κείοις [τὰν τῶν ἀ[γόν-
των αὐ]το[ὺς ζα]μίαν | ἄγ κα δοκιμάζωντι κυρίους εἶμεν· στρα-
[ταγέοντος ----- τὸ τέ]ταρτον, πρεσβευσάντων⁴ ἐν Κέ[ω-----].
- 10 Ἐπὶ θεωροῦ⁵ Σωκράτους τοῦ Τιμόνου [ἔδοξεν τῷ δάμῳ
τῷ Ναυπακτίων] | τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσιν ποτὶ Κε[ίους δια-
φυλάσσειν⁶, καὶ τὰ ψαφίσματα τὰ γε]γονότα αὐτοῖς [πρότερον
περὶ πάντων τῶν φιλανθρώπων κατάμονα εἶμεν. δε[δοσθαι δὲ
αὐτοῖς καὶ πολιτείαν ἐν Ναυπάκτῳ καὶ γὰρ καὶ οἰκίας ἔγκτη-
σιν, | καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ὥνπερ οἱ ἄλλοι Ναυπάκτιοι με-
15 ἔχουσιν, τοὺς Κε[ίους μετέχ]ειν. καὶ μηθέν α[γ]ειν⁷ αὐτοὺς
Ναυπακτίων μηδὲ τῶν ἐν Ναυπάκτῳ πολιτευ[όντων μήτε [κατὰ
γὰρ μήτε κατὰ θάλασσαν, ὥς Ναυπακτίων ὄντων αὐτῶν· εἰ] | δέ
τίς κα ἄγ(η)⁸, ἀν----- | καὶ ἀποδιδόμεν [-----
20 καταδικά]ζοντας καὶ [----- εἰ]||μεν δὲ τα-----
Ἡρακλείδης εἶπεν· ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ἐπειδὴ
ἀναγγέλλουσιν οἱ πρέ[σβεις οἱ ἀποσταλέντες εἰς Ναύπακτον καὶ
πρὸς τοὺς συνέδρους τοὺς Αἰτωλῶν | πᾶσαν εὐνοίαν καὶ φιλοτι-
μίαν ἐνδεδεῖσθαι Ναυπακτίους καὶ τοὺς συνέδρους | τοὺς Αἰτω-
λῶν πρὸς τὰς πόλεις τὰς Κείων, καὶ ἐψηφισμένοι εἰσὶν Ναυ-
25 πάκτιοι || πολιτείαν εἶναι Κείοις καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν,
καὶ τῶν ἄλλων μετέχει Κε[ίους ὥμπερ καὶ Ναυπάκτιοι μετέ-
χουσιν, δεδόχθαι Κείων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ⁹, | εἶναι
Αἰτωλοῖς πολιτείαν ἐν Κέῳ καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, καὶ
τῶν ἄλλων | μετέχειν αὐτοὺς πάντων ὥμπερ καὶ Κεῖοι μετέχου-
30 σιν. . . . δεῖν----|οῖς τοὺς ---- προ---- || Αἰτωλ----- | εἰσι
--- | ----- | τ---

3 Praetori de ipsis rebus restituendis modo iudicare liceat, synedris vero etiam de multa constituenda. B. 4 Imperativum hunc B. esse vult contra sermonis usum; immo manifesto participium est. 5 Naupactiorum rei-publicae praeerat collegium θεωρῶν. Plerumque quidem eorum scriba eponymi magistratus locum tenet (I. G. Sept. III, 360, 2. 366, 3. 373, 4. 374, 4. 375, 4. 377, 2. 379, 4. 383, 4. 384, 4. 385, 4). Sed I. G. Sept. 388, 4 ἐπὶ Στασία [θε]ραποῦ legitur, qui est princeps illius collegii. Nullam aliam novimus civitatem Graecam, quae eodem magistratus vocabulo usa sit. Immo alibi θεωροί (θεραποί) semper sunt legati ad sacra quaedam peregre missi. 6 Haec et sequentia B. supplevit cum ex decreto Ceiorum v. 24 sqq. tum ex lapide Teio n. 280. 7 ΑΔ. 8 ΚΑΤΑΓΟΙ. 9 Ceiorum civitates, quarum duae certe (cf. v. 24 τὰς πόλεις τὰς Κείων), Iulis et Carthaea, tum etiam manebant, senatum comitiaque communia habebant. B.

248 Delphis. Ed. Lebas Inscr. II, 840 (Syll.¹ 206. H. Pomtow Jahrb. f. Philol. CXLIX (1894) p. 530. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 205 n. 251). Cf. quae adnotavit Pomtow Mus. Rhen. LI p. 354 sqq.

Πειθαγόρα ἄρχοντος¹, πυλαίας ὁπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Τελέσωνος, Βίττου², Λεοντομένους, Δρωπάκου, Βού-
 x[ριος³], | Ὁ[μάρου⁴, Χηρία, Δελφῶν Λύσωνος, Ζακυνθίου,
 Φωκέων Νικάρχου, Τιμασικράτους, Βοιωτῶν Οἰνάδου, Ξενο-
 φάνους, γρα[μματέυ]οντος Μελανθίου Αἰτωλοῦ· ἐπειδὴ καλῶς καὶ
 δικαίως Ἀγάθων ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ⁵ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν
 ἔργων ἐποιή[σατο ἂ προσετάχθη⁶] | ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν Ἀμ-
 φικτυόνων, καὶ μετ' ἐκεῖνον ὁ ὕδς αὐτοῦ Ἀγασικράτης, καὶ νῦν
 Ἀγαθοκλῆς ἐπειδ(ῆ)⁷ ἐπαὔξε τὸ ἄ[-----] καθάπερ ὁ πα-
 5 τῆρ⁸ || Ἀγασικράτης· ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι, τὴν αὐτὴν εἶναι
 προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν Δάμωνι καὶ αὐτῶι καὶ τοῖς ὑπάρχουσιν
 αὐτῶι, κα[ὶ πολέμου καὶ εἰρή]ν(η)⁹, ἡμπερ καὶ τῶι ἀδελφῶι
 Ἀγαθοκλεῖ¹⁰· ἐάν δέ τις αὐτό(ν) ἄ(γ)γι (ῆ)¹¹ τῶν τούτου τι, τὸμ

Litteratura vulgaris praeter Ξ; litterae ΟΟΩ reliquis paullo minores. Supplementa mea sunt praeter ea quae nominatim ad alios referuntur. 1 Hunc non eundem esse, quem habemus n. 268, 30 sqq. (a. 494/3 a. Chr.), sed antiquiorem, fortasse illius avum, ex tituli positura, litteratura, argumento collegit P., qui eum circiter a. 230 a. Chr. in magistratu fuisse statuit. Concilii Amphictionici compositio, in quo cum septem Aetolis sex modo Delphorum, Phocensium, Boeotorum hieromnemones coniunguntur, ei tempori quod Demetrii regis mortem (229 a. Chr.) proxime insecutum est, optime convenire mihi videtur. 2 Pater sine dubio Nicandri Trichoniensis (n. 293, 46) cuius magnae partes in rebus Aetolorum fuerunt priore alterius a. Chr. n. saeculi parte. 3 Daetae f. Naupactius. Cf. n. 240², 241³. Nomen ex n. 249, 2 hic supplevit P. 4 Hoc quoque nomen ex altero eiusdem anni hieromnemomonu recensu (n. 249, 2) restituit P. 5 Cf. n. 93¹. 6 Supplevit P. monens supplementum meum τῶν προστάχθέντων lacunae ambitum excedere. 7 ΕΡΕΙΔΙ. 8 Supplevi; P. sane Agasicratem fratrem potius quam patrem Agathoclis et Damonis esse opinatur, sed cum utique ex n. 93 collato cum hoc decreto appareat, eiusdem familiae homines per saeculum fere operibus templi Delphici interfuisse, quamvis non sine intermissione, Pomtowii argumenta mihi non videntur ad persuadendum accommodata. 9 ΝΕΞ. Supplevi et emendavi. Titulo Bull. de corr. Hell. VII p. 423 n. V lectionem meam confirmari monuit P. 10 Cf. n. 88, 32 sqq. cum not. 12. Ut illic homini Delio nescio cui ea una de causa, quia Pythodori de Atheniensibus bene meriti sororis filius est, honores decernuntur, sic hic idem fit in Damone propter officia quae Agathocles frater Delphis praestitit. 11 Praeclare restituit P. cum

μὲν ἄγοντα ἀποτεῖσ[αι] σ' στατῆρας ἱερ[οὺς] τῷ Ἀπόλλωνι, καί |
 Δάμωνι ὑπόδικον εἶναι ἐν ἱερομνήμοσιν· τὴν δὲ πόλιν τῶν
 Δελφῶν καὶ τῶν ἄλλων δεῖ ἅμ παρ[ῆ]¹² κυρίους εἶναι ἐγδικά-
 ζοντας καὶ πράσσον[τας], εἰ μὴ τις . . . ηἱ πρὸς ἴδιον συμβό-
 λαιον ἐγχ[αλῶν] τ[ι] α . . . | Δάμωνι· ἀναγράψαι [δὲ -----]

Lebas **AYTOMATHI** exhibeat. 12 Haec expedit P., nisi quod δε(οι) ἅμ
 παρ[ῶσι] scripsit, quod mutavi quia non opus est quadratarum errorem statuere.
 Pluralis κυρίους εἶναι ἐγδικάζοντας καὶ πράσσοντας ne si ad unum quidem δε
 ἅμ παρῆ referretur quicquam offensionis haberet, quoniam hoc synesis
 genus frequentissimum est in sermone Graeco. Sed ad coniuncta subiecta
 τὴν πόλιν τὴν Δελφῶν καὶ δεῖ ἅμ παρῆ spectat.

249 Delphis in muro substructionum templi. Initia versum
 edd. Wescher et Foucart Inscr. rec. à Delphes 454, totum titulum
 B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 424 n. IV. Accu-
 ratissime cum imagine lapidis photographica H. Pomtow Jahrb. f.
 Phil. CXLIX (1894) p. 525. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 204
 n. 250.)

Ἐπὶ Πειθαγόρα ἄρχοντος¹, πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούν-
 των | Αἰτωλῶν Τελέσωνος, Βίττου, Λεοντομένου, Βούκριος,
 Δρωπάκου, Ὀμά|ρου, Χηρία, Δελφῶν Λύσωνος, Ζακυνθίου,
 Φωκέων Νικάρχου, Τιμασφράτου[ς], | Βοιωτῶν Οἰνάδου,
 5 Ξενοφάνους, γραμματεύοντος Μελανθίου Αἰτωλοῦ, || ἔδοξε τοῖς
 ἱερομνήμοσι, Ἀχαιῶνα καὶ τὸν ὄν Ἀνταγόραν ὑπηρέτας εἰ|μεν
 τοῖς ἱερομνήμοσιν, καὶ εἶναι αὐτοῖς τὴν αὐτὴν προδικίαν καὶ
 ἀσφ[ά]λειαν ἦνπερ καὶ τῷ κήρυκι τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ ἀτέ-
 λειαν αὐτοῖς | εἶναι καὶ ἐχγόνους. | εἰ δὲ τίς κα παρὰ ταῦτα
 10 πράσσηται αὐτούς², ὑποδίκους εἰμ[εν] || ἐν τοῖς ἱερομνάμοσιν

Litterae volgares praeter ΞΦ. Sigma plerumque Ξ est, raro Σ; ΟΟΩ
 reliquis multo minores. V. 4 in voce ἄρχοντος lapicida Β exarare pro Ρ
 coeperat, sed animadverso errore imperfectum reliquit; vs. 4 alterum nominis
 Οἰνάδου Ο duplicavit, deinde posterius in Υ mutavit. Item v. 10 vocis ἱερο-
 μνάμονας prius Ο bis exaravit, eandemque vocalem v. 12 perperam inseruit
 inter Υ et Ξ vocabuli κυρίους. 4 Cf. 248¹. 2 πράσσηται, αὐτοὺς ὑπο-
 δίκους εἶμεν Ρ., qui intellegere videtur: 'si quis contra fecerit'. At hac vi
 medium cum legibus sermonis pugnat neque facile intellegitur, qua vi
 αὐτοὺς iuxta illud quod sequitur τοὺς πρᾶξαντας ponatur; nam 'ipsos' ab huius
 loci tenore alienum est. Quare sine dubio αὐτοὺς ad πράσσηται referendum

τοὺς πράξαντας, τοὺς δὲ ἱερομνάμο[νας] | τοὺς ἐνάρχους ὄντας
ἀεὶ τὰν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ αὐτῶν ποιεῖ[σθαι] | καὶ καταδικάζοντας
καὶ πρᾶσσον[τας] κυρίους εἶμεν.

est: si quis neglecto hoc immunitatis privilegio (παρὰ ταῦτα) pecuniam ab iis exegerit, in ius vocabitur ab hieromnemonibus. Cf. n. 479, 7.

250. 251 Delphis in muro substructionum templi Apollinis. Ed. E. Curtius Anecd. Delph. p. 85 n. 68. 69. (Rangabé Ant. Hell. 737. 38.) Accuratissime Lebas Inscr. II 850. 851. (Syll.¹ 190. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 376 n. 506. p. 377 n. 507.)

(250) Θεοί. | Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ¹, στρατηγῶν, πρυτάνεων, ἐξεταστῶν γνώμη². ἐπειδὴ | Νεοπτόλεμος Φύσκου Αἰτωλός³, πρόξενος ὦν καὶ πολίτης ἡμῶν, παραγενομένων εἰς Θερ|μπούλας⁴ τῶν πρεσβευτῶν Πυθαγόρου, Ἐπικούρου, Λάμπωνος, καὶ
5 ἐμφανισάντων || περὶ ὧν ἦσαν ἀφισταλμένοι, συνεβούλευεν τε καὶ συνέπραττεν φιλοτίμως ἃ ἦν χρήσιμα | τῇ πόλει, καὶ ὥστεο δεῖν ἡμᾶς ἀποστεῖλαι πρεσβείαν πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν περὶ τῆς πόλιος | καὶ τῆς καταδίκης⁵, καὶ αὐτὸς ἐπηγγέλματο συναντιλήψεσθαι τῶν τῇ πόλει συμφερόντων. ὅπως οὖν | ὁ δῆμος φαίνεται τιμῶν τοὺς προαιρουμένους εὐεργετεῖν τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῇ | βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι Νεοπτόλεμον Φύσκου καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στε-
10 φάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα || καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν δῆμον. ὅπως δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ ὁ στέφανος ἀναγραφῆσεται εἰς στήλην | καὶ ἀνατεθῆσεται ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιμεληθήτωσαν οἱ πρεσβευταὶ Πυθαγόρας | καὶ Ἐπίκουρος καὶ ἐπιγραφάτωσαν. Ὁ δῆμος ὁ Ερυθραίων τῶν ἐν Ἰωνίαι Νεο-
πτόλεμον Φύσκου Αἰτωλόν'. | ἀναγγειλάτωσαν δὲ καὶ οἱ ἀγωνο-

1 Erythraeorum Ionum.

2 Cf. 214, 1. 225, 1.

3 Neoptolemus

Aetolus hieromnemon fuit Nicodamo archonte (Wescher-Foucart Inscr. Delph. n. 5, 3), fere 270 a. Chr. n. (cf. n. 694¹), Physcus Aetolus est Olympia V p. 449 n. 295, 2. Sed utrique quatenus intercedat ratio cum hoc Neoptolemo Physci filio non satis perspicuum est.

4 Iter Delphos facientes ad Thermopylas pervenerant; neque enim de Amphictyonum conventu Pylaico hic dicitur. 5 Sine dubio multa ab Amphictyonibus irrogata significatur, qua ut levetur Erythraei Aetolorum concilium adierunt, penes quos tum unus rerum Amphictyoniarum arbitrium erat, quia plus quam dimidiam suffragiorum partem in hieromnemonum concilio gerebant. C.

θέται τὸν στέφανον τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Σελευκείοις. ταῦτα δὲ | εἶναι εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως⁶.

- (254) Θεοί. | Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, στρατηγῶν, πρυτάνεων, ἐξεταστῶν γνώμη· ἐπειδὴ Τιμοκράτης | Τιμέου Ἐρυθραῖος⁷ τῶν ἐπὶ Θερμοπόλαις ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις ἀεὶ διατελεῖ τὰ συνφέροντα λέγων καὶ πράσσων τῇ πόλει ἡμῶν, καὶ νῦν πα-
 5 ραγενομένων πρὸς αὐτοὺς τῶν πρεσβευτῶν || Πυθαγόρου, Ἐπι-
 κούρου, Λάμπωνος, ἀποδειχθεὶς πρεσβευτῆς ὑπὸ τοῦ δήμου συνεπρέσβευεν | καὶ συνέπραττε φιλοτίμως μετὰ τούτων ἃ ἦν χρήσιμα τῇ πόλει· ὅπως οὖν καὶ ὁ δῆμος φαίνεται τιμῶν τοὺς προηρημένους⁸ εὐεργετῆν τὴν πόλιν, ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ | δήμῳ, ἐπαινέσαι Τιμοκράτη Τιμέου καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνῳι ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν δῆμον. ὅπως δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ ὁ στέφανος
 10 ἐνγραφῆσεται εἰς στήλην || καὶ ἀνατεθῆσεται ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιμεληθήτωσαν οἱ πρεσβευταὶ | Πυθαγό-
 ρας καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ἐπιγραψάτωσαν· Ὁ δῆμος ὁ Ἐρυ-
 θραίων τῶν ἐν Ἰωνίαι Τιμοκράτην | Τιμέου Ἐρυθραῖον τῶν ἐπὶ Θερμοπόλαις· ἀναγγ[ε]λάτωσαν δὲ καὶ οἱ ἀγωνοθέται τὸν | στέφανον ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Σελευκείοις. ταῦτα δὲ εἶναι εἰς φυλακὴν | τῆς πόλεως.

6 Cf. 453, 406. 206, 38.

7 Eiusdem civitatis mentio fit in arbitrio quo lis inter Hypataeos et Erythraeos de monte aliquo in confiniis utriusque agri sito dirimitur (Mitth. des arch. Inst. in Athen IV (1880) p. 209 sqq.). Illic Ερυθρηίων, Ἐρυθρηῖος scriptum est. Praeterea n. 425, 34 scriba publicus Aetolorum est [Ἀύ]κος Ἐρυθραῖος, quem sponte patet non Ionem Asianum esse, et 494, 35 qui inter Hestiaeensium Euboeae proxenos comparat homo Erythraeus, is potest certe ad oppidulum vicinum Thermopylis referri.
 8 Sic L. ΠΡΟΞΕΝΟΥΣΤΟΥΣ C. R.

252 Basis quadrata, Spartae. Ed. L. Ross Bull. dell' Inst. arch. Rom. 1840 p. 107 (Archaeol. Aufs. II p. 667. Lebas-Foucart Inscr. II 162 e. Syll.¹ 191).

Μαχανίδ|ας¹ ἀνέθ|κε τᾷ Ἐλευ|σίᾳ².

Litterae volgares, O reliquis paullo minor.
 Rossius coniecit hunc esse tyrannum qui a. 210—207 a. Chr. Spartae imperium obtinuit.

4 Haud improbabiler
 2 Laconicam formam nominis Εἰλειθῶνα esse Rossius

coniecit dubitanter, confirmaverunt Keilius in nota ad Rossii editionem, qui monuit θ in σ transire apud Lacedaemonios (Ahrens Diall. II p. 66 sqq.), et Foucartus qui formam nominis simillimam Ἐλεούθια attulit ex duobus titulis civitatum Cretensium (Lebas-Waddington Inscr. III 67. 74).

253 Marmor album, in ecclesia vici *Kalapodi*, quo delatum est ex vico *Bogdanos*. Ed. I. Bilco Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 174 (Syll.¹ 192. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 55 n. 42). Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. III, 78.

Βασιλεὺς Φίλιππος¹ | Ἀβαίων τῷ κοινῷ² | χαίρειν· οἱ παρ'
 5 ὁμῶν | πρεσβεύται, Ἀμειν(ας, || Παγχαρίδας, Σώτιμος, | Ἀρχέδα-
 μος, Εὐάνωρ, Ἀρχί(ας, Νικόβουλος, ἀποδόν(τες τὸ ψήφισμα
 10 διελέγ(τησαν, ὅπως ὑπάρχ(η ὁμῶν || τῆς ἱερᾶς χώρας ἡ ἀτέλ(ε[ια] |
 καθά καὶ πρότερον. καὶ διὰ | τὸν θεὸν οὖν καὶ ὁμῶν βουλῶ-
 15 μενος χαρίζεσθαι γέγρα[[φ]α τῷ Ἡρακλείδῃ³ μὴ ἐνο[[χ]λεῖν
 ὁμᾶς. ἔρρωσθε. | [ἐ]τους γ' καὶ ι', Ὑπερβερεταίου.

Litterae ΑΠ. Theta, omicron, omega reliquis minores. 4 Ex scripturae ratione apparet, Demetrii, non Amyntae filium indicari. B. Mensis Hyperberetaeus anni eius regni tertiidecimi (v. 16) respondet mensium Augusti et Septembris a. 308 a. Chr. partibus. 2 Tum cum Philippus Aetolos prope Lamiam bis vicisset (Liv. XXVII, 30, 2) pars exercitus usque in Phocida penetrasse videtur duce Heraclide. Nam expeditio Phocica a Polybio X, 42, 2 et Livio XXVIII, 5 sqq. narrata hic in censum non venit cum quia ei Polyphantas, non Heraclides praefuit, tum quia posteriore demum anno (207 a. Chr.) facta est. 3 Duos huius nominis duces in exercitu regis fuisse, Gyrtonium (Polyb. XVIII, 23, 2) et Tarentinum (Pol. XIII, 4, 4) monuit B.

254 Tabula marmorea infra fracta, Deli. Ed. A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 10 n. 4.

Ἐδοξεν τεῖ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· | Καλλίας Ἀντιπάτρου εἶπεν·
 ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος Φιλίππου¹, ἀπόγονος ὢν βασιλέως Ἀλεξάν-

Litterae volgares praeter Σ, non dispositae στοιχηδόν. 4 Cf. Liv. XXXV, 47, 5. 6: *Amyntander* (Athamanum regulus) *uxorem Apamat, filiam Alexandri cuiusdam Megalopolitani, habebat, qui se oriundum a magno Alexandro ferens filiis duobus Philippum atque Alexandrum et filiae Apamat nomina imposuerat; quam regis in clutam nuptiis maior e fratribus Philippus secutus in Athamaniam fuerat. Maior filius Philippus, quem avi paterni nomen gessisse hic titulus docet, per rerum in Thessalia a. 194 a. Chr. inter Philippum*

5 δρου, || παραγενόμενος εἰς Δῆλον καὶ | ἐνδημήσας πλείω χρόνον
 εὐτάκτως καὶ ὡς προσήκον αὐτῷ | τὴν ἐνδημίαν ἐποιήσατο,
 10 καὶ κοι|νεῖ καὶ ἰδῆαι Δηλίων τῷ ἐντυ|χάνοντι χρεῖας παρεχό-
 μενος | [ἀεὶ, εἰς ἀ] ἄν αὐτόν τις παρα|καλῇ· δπως] οὖν καὶ ὁ
 δῆμος φαίνεται | -----αν-----

Demetrii f. et Antiochi asseclas gesti narrationem aliquotiens a Livio (XXXVI, 8, 3. 43, 7. 44, 3) commemoratur. Patrem Alexandrum a Deliis honore affectum esse antequam per bellum Antiochi eius causa foedum naufragium faceret, atque adeo priusquam filia Amynandro nuberet, ut titulus ad ipsa saeculi a. Chr. n. secundi initia referendus esset, perquam probabiliter observavit H.-B.

255 Aegialae in insula Amorgo prope parietinas templi Minervae Poliadis. Apographum ab Aegialensium paredro diligentissime confectum expressit L. Ross Act. soc. Gr. Lips. II p. 77 n. VIII (Archaeol. Aufs. II p. 643). Inde et ex exemplo Graeci cuiusdam, quod Finlayus miserat, Boeckh C. I. G. Vol. II Add. p. 4032 n. 2263 c. (Rangabé Ant. Hell. 767. Syll.¹ 493. E. L. Hicks Manual of Gr. hist. inscr. p. 349 n. 486. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 293 n. 384). Lapide denuo collato haud paucorum locorum lectiones emendavit A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 229 sqq.

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· | [Σωτ]ηρίδης Φεῖδιος Κο-
 σούλлитης¹ | [ἐπε]στάτει, Φιλόξενος² Φιλοθέμιος | [N]ασίτης³ εἶπεν·
 5 ἐπειδὴ πειρατῶν εἰς || [τ]ὴν χώραν ἐμβαλόντων νυκτὸς κα[ὶ] | ἀ]λου-
 σῶν παρθένων τε καὶ γυναικῶν | [x]αὶ ἄλλων σωμάτων καὶ ἐλευ-
 θέρων καὶ δοῦ[λ]ων τῶμ πάντων πλειόνων ἢ τριάκοντα, | [τ]ά
 10 τε ἐπὶ τοῦ λιμένος πλοῖα ἐξέκοψαν || [x]αὶ ἔλαβον τὸ πλοῖον τὸ
 Δωριέος, ἐν ᾧ | [ὦ]χοντ'⁴ ἔχοντες τὰ τε σώματα καὶ τὰ | [ἀ]λλα

Litteratura vulgaris praeter E. Litterae OΩ reliquis paullo minores. Alteri tertii a. Chr. n. saeculi parti Rossius titulum tribuit magna cum probabilitate.

1 Sic Rossianum apographum; Κοσμήτης Finlayanum, quod B. sequitur. Pagum Amorgi insulae significari monuit Ro. 2 Hoc in lapide esse testatur A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 72. Φεῖδόξενος exemplaria impressa, qui est oculorum ad v. 2 Φεῖδιος aberrantium error. 3 ΝΑΣΙΤΗΣ in lapide esse testatur Wi., ut appareat non posse [Nη]σίτης reponi cum Rossio, qui insulas parvas prope Amorgum sitas pagum civitatis Aegialensium effecisse opinabatur. 4 Supplevit Rang. [ἐτυ]χόν τ' Ro. B., quod neque sententiae neque enuntiati structurae convenit.

ἃ ἔλαβον· τούτων δὲ συμβάντων[ν] Ἡγήσιππος καὶ Ἀντίπαππος οἱ
 15 υἱοὶ | [οἱ] Ἡγησιστράτου, ὄντες καὶ αὐτοὶ αἰχμῶντοι, συνέπει-
 σαν τὸν ἐπὶ τῶν πει[ρ]ατῶν ἐπιπλέοντα Σωκλεῖδαν ἀπολύσαι τὰ
 τ' ἐλεύθερα σώματα καὶ τινα | [τῶν] ἐξελευθέρων καὶ τῶν δού-
 20 λων, | [α]ὐτοὶ δὲ ὑπὲρ τούτων προήρηνται || [ὁμ]ηρεύειν, ἐνδείκνυ-
 μενοι πᾶσαν | [φι]λοτιμίαν, ὅπως μήτε τῶμ πολιτῖδω(ν) | μήτε
 τῶμ πολιτῶν μηθεὶς ἀχθεῖ ἐπὶ | [τ]ὸ λάφυρον μηδὲ πραθεῖ μηδὲ
 25 ἐν ἀνάγκαις καὶ κακοπαθείαις γένηται, || μηδὲ διαφωνήσει⁵ σῶμα
 μηθὲν πολιτικόν, ἀλλὰ διὰ τούτους σέσωιστα[ι] | τὰ αἰχμάλωτα
 σώματα εἰς τὴν | [ἰ]δίαν ἀπαθῇ· δεδόχθαι^{ον} τῶι δῆ[μ]ωι, στεφα-
 30 νῶσαι Ἡγήσιππον καὶ || [Ἀ]ντίπαππον ἐχάτερον θαλλοῦ στε[φ]ά-
 νωι ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ φιλοτιμ[ί]α[ς] ἣν τυγχάνουσιν πεποιημένοι |
 [εἰς] τοὺς γενομένους τῶν πολιτῶν | [αἰ]χμάλωτους. ἀνειπεῖν δὲ
 35 τόδε τὸ ψή[φ]ισμα Διονυσίοις ἐν τῶι ἀγῶνι τῶν τ[ρ]αγωιδῶν· ὁ
 δὲ κῆρυξ ἀναγορεύε[ι]τ[ω] ὅτι ὁ δῆμος στεφανοῖ Ἡγήσιπ[ο]ν καὶ
 40 Ἀντίπαππον ἀρετῆς ἐν[ε]χ[ε]ν καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τοὺς || [ἀ]λόν-
 τας μεθ' αὐτῶν⁶· ἀναγρά[ψαι] | δὲ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς στήλην
 κ[αὶ] | στήλῃς εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς τῇ[ς] | Πολιάδος, τῆς δὲ
 ἀναγραφῆς ἐπιμ[ε]ληθῆναι Ἡγησίστρατον.

5 διαφωνεῖν *'intercidere'*, *'perire'* recentioris Graecitatis est. Ad Diodor.
 XVI, 8, 8 et Hesych. v. διαφωνεῖν provocavit Ro. 6 Iniuria Ro. aspira-
 tionem perperam additam existimat; immo pronomini reciproci usum facile
 ex vi nominis φιλοτιμία explicari (quasi diceretur φιλοτιμηθέντας εἰς τοὺς
 ἀλόντας μεθ' αὐτῶν) monuit Rang.

256 Magnesia ad Maeandrum in angulo fori meridionali et
 occidentali intra porticum, quae forum ab occidente terminat, per-
 magnus titulorum numerus cum parieti breviori meridionali porticus
 (n. 16—34 ap. Kernium) tum parieti postico occidentali incisus
 est. Inter illos est quem hic repetimus, editus ab Ottone Kern
 Inschriften von Magnesia p. 42 n. 16.

----- |ες καὶ Ἀλ(ε)ξάνδρε(ι)α¹ -----
 -|----- (ν) δύο δ[ο]θῆ[ν]αι καὶ τοιαύτης [-|----- |
 α]ἰδοῖς τε α(ε)..ν τοὺς προει[ρη]μένους ----- |]ς

Litterae volgares praeter ΕΠΣ, altae plerumque 0,04. 4 Quasunque
 litteras Kornius in titulis Magneticis puncto supposito incertas esse indicavit,
 eae hic uncis rotundis includuntur.

- 5 ὁ θεὸς καθ' οὗς ἱερὰν τηρήσουσι (τὴν) (π)όλιν ---- ||] φον
ἐπιφανομένης αὐτοῖς Ἀρτέμι[δο]ς Λε[υκοφρυγ]ῆς² | λώ]ιον
αγαριστοὶ χρηστηριάζει τάδε πρὸς τὴν ἐρώ[τησιν] | λώ]ιον
εἶμεν καὶ ἄμεινον τοῖς σε[β]ομένοις Ἀπ[ό]λλωνα Πύθιον³ | καὶ
Ἄρτεμιν Λευκοφρυγην καὶ τὰ[μ] π[ό]λιν καὶ τὰν | χ[ι]ώ]ραν τὰμ
10 Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Μαιάνδρ[ο]υ⁴ [ἱερὰν καὶ ἄσω]λον νομιζόντοισ·
ἐπιφανοῦς δὲ γενομένης [τῆς Ἀρτέμιδος] | προσδεξάμενοι — τὴν
χ[ρ]ησμὸν ἐπὶ σ[ε]φανηφόρου | Ζηνοδότου, ἐν Ἀθήναις δὲ ἄρ-
[χο]ντος Θρασυφ[ώντος]⁵, Πύθι]α δὲ κιθαρωιδοῦ νικῶντος τῶι
προτέρωι ἔττει]ου Βοιωτίου, Ὀλύμπια δὲ τῶι ὑστέρωι
15 ἔτει (τὴν) [ἐκατοστήν] || καὶ τετρακακοστήν Ὀλυμπιάδα⁶ νικῶντος
[ἀνδρῶν] | π[α]γκράτιον⁷ Ἀγησιδάμου Μεσσηνίου — πρῶτον στε-
φαν[ο]ν τὴν ἀγῶνα θεῖναι τῶν κατοικούντων τὴν Ἀσίαν [ἐπεβά-
λον]το, τὴν ἐκδοχὴν τοῦ χρησμοῦ ταύτην λαβόντες, [καθότι] |
20 τιμήσουσιν οὕτως Ἄρτεμιν Λευκοφρυγην[ν], ἄλ[λως] πρὸς || τὴν

2 Epiphaniam deae, quae oraculo Delphico consulendo ansam dedit, anno Ol. 139, 4 (221/0 a. Chr.) accidisse hic titulus docet (cf. not. 6); at legati qui nova Leucophryenorum sacra indicere quattuordecim demum annis post (207/6 a. Chr.) quoqueversum dimissi sunt (not. 10). Eo tempore, quod medium erat, templum magnificum ab Hermogene architecto (Vitruv. III, 2, 6 exstructum esse, ita ut prima Leucophryena simul novae aedis inaugurandae causa haberentur, perquam probabiliter coniecit K. Sed hunc titulum cum reliquis, qui ad eandem rem spectant, etiam aliquot annis post, certe non ante 200 a. Chr. lapidi incisum esse demonstravit idem (cf. not. 7). 3 In plebiscitis aliarum civitatum, quibus ad Magnetum legationes responderetur, ubique unius Dianae Leucophryenae hoc loco mentio fit (n. 257, 12. 258, 6. 259, 17), quia Apollinis nomen in oraculo positum, ut Magnetes admonerentur pietatis et gratiae quam deo qui illud dedisset deberent, ad ipsam causam de qua illi reliquos Graecos legationibus adibant non spectabat. 4 Genetivum habes etiam n. 258, 2. 260, 19, cum n. 260, 3 legitimus dativus sit, pro quo nescio an genetivus irrepserit confusa hac dicendi formula cum illa Μάγνητες οἱ ἀπὸ Μαιάνδρου (n. 257, 3. 258, 28. 264, 9. 717, 14). 5 Idem archon praescribitur decreto Atheniensium de rebus sacris Herois Medici (C. I. Att. II 403, 6), cuius annus (221/0 a. Chr.) hoc demum titulo accurate definitur (v. not. 2. 6). K. 6 Annus est 220/19 a. Chr. Memorabilis Olympiadis numerus in titulo tam antiquo. Olympiae prima quae lapidi inscripta inveniatur Olympias centesima undeoctogesima (a. 64 a. Chr.) est; cf. Olympia V p. 587 n. 530. 7 Vix aliud vocabulum hic scriptum fuisse potest; atqui eo additamento opus non erat priusquam pancratium puerorum institueretur, id quod Olympiade 145 (a. 200 a. Chr.) factum testatur Pausanias V, 8, 11. K. 8 Cur pancratiū, non ut moris est stadiū victor nominetur in definienda Olympiade, latet.

θεῖον εὐσεβῶς ἔχοντες, ἐὰμ Μάγνησιν ἐπὶ τὸν [ἀγνὸν ἀφιγ]μένον
 βωμὸν ἀρχηγέτιδι γέρα κεχαρισμέν[α κομίσωσιν,] | ἄτε καὶ τῶν
 ἄλλων ἀ[γίωνων τ(ῆ)ν ἀρχ(ῆ)μ] μὲν ἐπ' ἀργ[ύρῳ τε]θέντων,
 χρόνῳ δὲ ὕστερον διὰ χρησμοὺς στεφαν[ιτῶν γεγο]νότων. — ὡς
 25 δὲ ἐπιβ[α]λόμενοι παρη[χο]ύσθησ(α)[ν⁹, ἐπὶ || σ]τεφανηφόρου Μοι-
 ραγόρου, ὅς ἐστιν τέτ(τ)αρ[τ]ος [καὶ δέκατος]¹⁰ | (ἀ)πὸ Ζηνοδότου,
 καθ' ὃν αὐτοῖς ἐγί(ν)ε[τ](ο) ὁ χ[ρ]η[σ]μ[ός, ἀναμ]ι[(μ)νησόμενοι
 πατρίων καὶ ἄλλοις (ἐ)πεδείξα[ντο -----]](τ)ο — στεφανη-
 φοροῦντος δὲ Μοιραγόρου τοῦ Στεφάν[ου | ἰ]σοπύθιον¹¹ στέφανον
 30 διδόντες ἀπὸ πεντήχ[οντα] χρ[υσῶν,] || ἀποδεξαμένων τῶμ βασι-
 λέων¹² [κ]αὶ τῶν ἄλλ[ων Ἑλλήνων ἀπάν]((τ)ωμ, πρὸς οὓς ἐπρέσ-
 βευσαν, κατὰ ἔθνη¹³ καὶ πόλεις¹⁴ ἀποδεξα[μ]ένων τιμᾶν Ἀρτεμιν
 [Λε]υκοφρυηνὴν κα[ὶ] ἄσυλον νομίζειν | τ(ῆ)μ Μαγνήτῳ πόλιν
 καὶ χώραν διὰ τῆμ παρὰ[κ]λησιν τοῦ | θεοῦ καὶ τὰς ὑπαρχούσας
 35 πρὸς πάντας (α)ὐ[τ]οῖς¹⁵ φιλίας || κα[ὶ] οἰκειότητας ἐκ προγόνων
 Μάγνη[σιν¹⁶ -----]

9 Quos tum adierunt Magnetes Graecos in Asia incolentes, ut secum
 sacra Dianae Leucophryenae facerent, ei illis morem gerere noluerunt.
 10 Supplevit K., duplicatam consonam T errori lapicidae tribuens; nam
 supplementum τεττα[ρακ]ισ[τὸς] cum propter spatii rationes reiciendum esse,
 tum quia Moeragorae magistratus nullo modo usque ad annum 184 a. Chr.
 detrudi posset, siquidem ex decretis civitatum quibus responderetur legatis
 Magnetum nonnulla illo annos necessario multo antiquiora esse deberent (cf.
 n. 260³). 11 Cf. n. 257⁵. 12 Aetatem tulerunt epistolae Antiochi III
 (Inscr. v. Magnesia p. 15 n. 48), Attali I (p. 17 n. 22), Ptolemaei IV Philo-
 patoris (p. 18 n. 23). 13 Decreta communia gentium haec exstant:
 Boeotorum Inscr. v. Magnesia p. 18 n. 25, Acarnanum p. 21 n. 31, Epiro-
 tarum p. 23 n. 32, Phocensium p. 25 n. 34, Achaeorum p. 30 n. 39. Longe
 alius generis est illud ficticium Cretum decretum quod habes p. 16 n. 20.
 Ceterum etiam in singularum civitatum populiscitis frequenter gentium
 ratio habetur ita, ut infra decretorum tenorem recenseantur reliquae eius-
 dem gentis civitates, quae eadem decreverunt. Cf. n. 258, 58 sqq. cum adno-
 tatione. 261, 76 sqq. 14 Cf. n. 257—261. Praeter haec permultarum civi-
 tatium decreta huius generis Magnesia eruta sunt, ex quibus nominasse
 sufficiat nobiliores, Athenienses (Inscr. von Magnesia p. 27 n. 37), Argivos
 (p. 31 n. 40), Sicyonios (p. 32 n. 41), Corinthios (p. 32 n. 42), Messenios (p. 33
 n. 43), Corcyraeos (p. 34 n. 44), Eretrienses (p. 38 n. 48), Rhodios (p. 46 n. 55),
 Cnidios (p. 46 n. 56). 15 Supplevi. αὐτοῖς Kern, sed pronomen potius ad
 reges et populos ante commemoratos spectare videtur, cum dativus proximo
 versu scriptus fuerit. 16 Supplevi; cf. not. 15.

257 *Magnesiae ad Maeandrum in postico pariete porticus quae est ad forum* (v. n. 256). Ed. O. Kern *Inscriptionen von Magnesia* p. 27 n. 36.

[Ἐπ](ι)¹ δαμιοργῶν Ἀρνίσκο[υ τοῦ -----, Τ]ιμάνορος [τοῦ -----,] | Ἀναξιλάου τοῦ Κλεομήδεος, [ἐκκλησίᾳ ἐν] τῷ Ὀδυσσε(ι)[ωι, γραμματέος Ἀ]|γλαοτέλεος· ἐπειδὴ Μάγνητες (ο)[ι ἀ]π[ὸ Μαι]νάνδρου οἰκεῖοι ὄντε[ς] | χ[αί] φίλοι | τᾷ πόλιος τῶν Ἰθάκων²
 5 πρεσβευ[τ]ᾶς [ἀ]π[ο]στελλαντες τοὺς δὲ αὐ[τ]οὺς || καὶ ἐπαγγεληθῆρας Σωσικλῆν Διοκλέος, Ἀριστόδαμον Διοκλέος, Διο[τ]ι[μ]ον Μηνοφίλου, οἵτινες τό τε ψάφισμα ἀπέδωκαν καὶ αὐτοὶ ἀπελογίζαντο τάν τε τᾷς Ἀρτέμιδος ἐπιφάνειαν³ καὶ τᾷς γεγενημένας ὑπὸ τῶν προγόνων αὐτῶν ἐν τοὺς Ἑλλαντας εὐεργεσίας καὶ ἐν τῷ ἱερῶν τὸ ἐν Δε(λ)φοῖς | διὰ τε τῶν χρησμῶν καὶ διὰ τῶν ποιητῶν καὶ
 10 διὰ τῶν ψαφισμάτων || τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς παρὰ ταῖς πολίους καλῶν τε καὶ ἐνδόξων, παρανέγνωσαν δὲ καὶ τὸν χρησμόν, ἐν ᾧ κατακεχωρισμένον ἦν, λώιον εἶμεν καὶ | ἄμεινον τοῖς σεβομένοις Ἄρτεμιν Λευκοφρυγῶν⁴ καὶ τὰμ πόλιν καὶ τὰ γ | χώραν ἱερὰν καὶ ἄσυλον νομιζόντοισι, δεδόχθαι τᾷ ἐκκλησίᾳ· ἐπαινεῖσαι | μὲν τὸν δᾶμον τὸμ Μαγνήτων ἐπὶ τε τᾷ ποτὶ τοὺς θεοὺς
 15 εὐσεβεῖν || καὶ ἐπὶ τᾷ ποτὶ τοὺς Ἑλλαντας χαλοκαγαθίαι, καὶ καλεῖν τὸν δᾶμον τὸμ Μαγνήτων ἐν τᾷν προεδρίαν τοῖς Ὀδυσσείοις· εἶμεν δὲ αὐτῶν τάν τε πόλιν καὶ | τάν χώραν ἱερὰν καὶ ἄσυλον, καθὼς ὁ Ἀπόλλων ὁ ἐν Δελφοῖς ἀνιέρωσεν· | δέχεσθαι δὲ καὶ τάν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα, δν τίθεντι τᾷ Ἀρτέμιδι τᾷ | Λευκοφρυγῶνι στεφανίταν ἱσοπύθιον⁵ ταῖς τιμαῖς⁶· δόμεν δὲ καὶ
 20 ἐν ἀπαρχᾷ τᾷ θεᾷ δραχμὰς ἐπιχωρίας δεκαπέντε καὶ τὸ

Litteratura eadem ac n. 256. 1 Cf. n. 256¹. 2 Ithacam tum in clientela Cephallenum fuisse haud absurde ex decreto Samaeorum (Inscr. v. Magnesia p. 26 n. 35, 36) collegit K., quoniam illic legitur παραπέμφαι δὲ αὐτοὺς (sc. τοὺς πρεσβευτὰς τῶν Μαγνήτων) καὶ εἰς Ἰθάκην, cum alibi nihil usquam simile scriptum sit. Ceterum Ἰθακός pro Ἰθακήσιος poetarum est: Ἰθακός Ὀδυσσεύς Sopater apud Athen. IV, 160 c. Οὔτις σύ; ποδαπός; Ἰθακός Ἀποδρασιπιδίου Aristophanes Vesp. 485. Affectatio antiqui sermonis in huius ethnici usu cernitur. 3 Cf. n. 256². 4 Cf. n. 256³. 5 Quod iam ex hac voce necessario colligitur (cf. n. 206¹¹), quinquennialia fuisse Leucophryenorum sacra, id definite enuntiatur n. 264, 49 διὰ πέντε ἐτῶν. 6 Cf. n. 260, 22 sqq. καὶ τοῖς νικήσασιν Χαλκ[ι]δ[έ]ων τ[ὸ]ν ἀγῶνα τοῦτον διδόναι τὰ ἴσα ἀθλα, ὅσαπερ [καὶ] τοῖς τ[ὸ] Πύθια νικήσασιν ἐκ τοῦ νόμου καθήκει[ν] διδοσθ[ε]ναι. Similia etiam 259, 30 sqq. et 264, 36 sqq. leguntur. Ceterum memorabile est, hic non ut n. 206, 10 ταῖς ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς scriptum esse.

ἐνέστιον θυ[μ]α οἶν· καλέσαι δὲ αὐτοὺς καὶ ἐπὶ ξένια ἐπὶ τὰν
 πάτριον ἐστὶ(α)ν· | ἐλέσθαι δὲ χ(α)ῖ θεαροδόκον τὸν ὑποδεξού-
 μενον τὰς αἰε παραγινομένα[ς] | θεαρίας παρὰ τῶμ Μαγνήτων. —
 αἰρέθη Ἰγέρτας⁷ Πραῦλου. — ἐπαινέσαι δ(ἐ) | τὸν τε ἀρχιεῖαρον
 25 Σωσικλῆν καὶ τοὺς θεαροὺς Ἀριστόδαμον, Δισ[κ]ριμον, ἐπὶ τε ταῖ
 ὑπὲρ τᾶς αὐτῶν πατρίδος φιλοτιμίαι καὶ ἐπὶ ταῖ σπουδῇ τοῦ
 μολεῖν ποθ' ἄμέ, καὶ εἶμεν αὐτοὺς προξένους καὶ εὐεργέτας τᾶς |
 πόλιος τῶν Ἰθάκων, καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς παρὰ τᾶς πόλιος πάντα
 τὰ φιλάνθρωπα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις
 ὑπάρχει· ἀναγράψαι | δὲ τόδε τὸ ψάφισμα ἐστάλας δύο καὶ
 30 ἀναθήμεν τὰμ μὲν ἐν τῷ [Ὀδ]υσσεΐῳ, || τὰν δὲ ἐν τῷ ἱερῷ
 τᾶς Ἀθάνας· ὃ δὲ ἐπιδαμιοργὸς Σωτίων τὰν ἐπιμέλειαν ποιη-
 σάσθω.

7 Lectionem nominis certam esse testatur K.; ex Ἐγέρτας reconditiore
 quadam dialecti proprietate natum videtur.

258 Magnesia ad Maeandrum in postico pariete stoeae quae
 est ad forum (v. n. 256). Ed. O. Kern Inschriften von Magnesia
 p. 28 n. 38. Cf. quae adnotavit F. Hiller von Gaertringen apud
 Pauly-Wissowa Realencyclopaedie II, 1 p. 1134 sq.

Πρεσβευτᾶν καὶ θε(α)[ρῶν¹ π](α)[ρ](α)γεγο[νότων]² π[α]ρὰ τῷ δά-
 μωι | τῶμ Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Μαιάνδρου³, Φιλίσχ[ωι τῷ
 Πυθα]γόρῳ⁴, Κώνωνος τῷ Διονυσίῳ⁵, Λαμπέτῳ τῷ Πυθα-

Litteratura eadem ac n. 256. 1 Cf. n. 256¹. 2 Sc. εἰς Μεγάλαν
 πόλιν. Nam Megalopolitanorum hoc esse decretum K. collegit ex eis quae
 v. 27 de oppido muris cincto leguntur (cf. not. 18). Anno 207/6 a. Chr. per
 aliquantum temporis plerasque Arcadiae civitates se a societate Achaeorum
 segregasse atque antiquum foedus Arcadum restituisse, cui etiam nonnullae
 vicinae urbes Achaicae et Doricae (cf. not. 27. 28. 31. 32) se adiunxerunt, hic
 titulus docuit. Ex Arcadiae civitatibus hic desiderantur Antigoneses (Man-
 tinenses) quos in Achaeorum societate perseverasse consentaneum est.
 Ceterum proximo post hoc decretum tempore Arcadas Achaeis rursus se
 adiunxisse eis probatur quae de Philopoemenis rebus tradita sunt. K.
 3 Cf. n. 256⁴. 4 Permulta lapicida Magnes imperitia sermonis Arcadici
 corrumpit; sic hic eum Πυθαγόραυ incidere debuisse apparet. At fortasse
 Arcades potius de altera nominis forma Πυθάγορος cogitabant, cuius gene-
 tivum in -ω cadentem ille ut alibi (not. 5) perperam iota muto auxit.
 5 Iota non recte additum ut in eis qui proxime sequuntur genetivis.

γο]ραι⁶, καὶ ἀποδόντων τὸ ψάφισμα, ἰν οἱ κατεχε[ώριστο] ||
 5 ὁ χρησμός ὁ γεγωνὸς ὑπὸ τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ ἰν Δε[λφοῖς,] | λώιον
 ἱμεν καὶ ἄμεινον τοῖς σεβομένοις Ἄρτεμιν | Λευκοφρυηνάν⁷ καὶ
 τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν ἱεράν καὶ | ἄσυλον νομίζουσιν, καὶ περὶ
 τῶν λοιπῶν⁸ πάνσιν διαλεχθέσσι⁹, καθά εἶχον τὰς ἰντολάς παρὰ
 10 τῇ ἰδίαι πόλῃ (x)αὶ ἀρμοζόντ(ω)ς¹⁰ τοῖς ἰν τοῖς¹¹ ψαφίσματι
 γεγραμμένοις· ἰν(ε)φάνιζον¹² δὲ καὶ τὰν τὰς θεᾶς ἐπιφάνειαν¹³ |
 καὶ τὰν γε(γ)ονῶσαν ὑπὸ τοῖς προγόνοις ἰ(ν) τὸ(ι)ς¹⁴ Ἑλλα|νας
 εὐχρηστ(α)ν καὶ παρακαλέντω(ν)¹⁴ ὥς ἀποδέχῃ|ται ἡ πόλις τὰν
 15 πανάγυριν καὶ ἐκχειρίαν καὶ τὸν ἀγῶν|να στεφανίταν ἰσοπύθι[ο]ν¹⁵
 τὸν τε μου[σι]κὸν καὶ γυμνικὸν καὶ ἱππικόν, τὸν τιθεῖ τῇ Ἄρ-
 τέμιδι τῇ Λευκοφρυηνᾷ | ὁ δᾶμος τῶμ Μαγνήτων, καὶ τὰν
 πόλιν καὶ τὰν χώραν | αὐτῶν ἱεράν καὶ ἄσυλον εἶναι· τῇ δὲ
 πόλι τῇ ἀμετέραι | πάτριόν ἐστιν μάλιστα μὲν τὰς τὰν θεᾶν
 20 τιμὰς συν[α]ύξῃν, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς συγγενέας καὶ φίλος ἀν-
 ευερ|γετῇν ἰν τὸ ἀπροφασίστος φαίνεσθαι εἶναι φίλος πρὸς
 πάντας τὸς καὶ ἀμέ ἐαρημένους¹⁶· τῶν δὲ Μαγνήτων τῶν | ἀπὸ
 Μαιάνδρου ἐκ παλαιῶν μὲν χρόν(ω)ν ἔχοντες¹⁷ εὐνῶς | πρὸς
 25 ἄμμε, συμφανὲς δὲ ποιησάντων τὰν ἔχουεν ἐκτ[ε]λειαν καὶ αἵρεσιν,
 ἀν(ι)κα παρεγένοντο πρὸς αὐτὸς πρεσβεύ|οντες Πρόξενος, Ἄγις, Ἀρι-
 στοπάμων· εὐνῶς τε γὰρ ποσ[ε]δέξαντο οἱ Μάγνητες καὶ ἔδωκαν
 ἰν τὸν τειχισμὸν τὰς | πόλιος¹⁸ δαρεικὸς τριακοσίος, τὸς ἐκόμισεν
 Ἄγαμήστωρ· διὸ ἡ πόλις μεμναμένα τὰς τε συγγενείας καὶ ||
 30 φιλίας καὶ πάντων τῶν γεγονότων εὐγνωμόνων ὑπὸ τῇ πόλι τῇ

6 Sic pro Πυθαγόρῳ incidit lapicida, fortasse eis huius decreti locis
 in errorem inductus, ubi post praepositiones Arcadum more dativus pro
 genetivo usurpatur. 7 Cf. n. 256³. 8 Genetivum sermonis vulgaris hic
 negligentia quadratarum irrepisse pro dativo Arcadico monstrat πάνσιν ab eodem
 relictum etsi nusquam nisi ad illa τῶν λοιπῶν spectare potest. 9 Ipsorum
 Megalopolitanorum, non lapicidae Magnetis culpa dativum per anacolutum
 usurpatum apparet, nam hoc participium illis superioribus παραγεγονότων —
 καὶ ἀποδόντων ex aequo adiungitur. K. 40 ΑΡΜΟΙΟΝΤΟΙΣ lapis; emen-
 davit K. 41 ΙΝΤΟΙΣΦΑΦ lapis; emendavit K. 42 ἰνιφάνιζον lapis;
 emendavit K. 43 Cf. n. 256². 44 παρακαλέντως lapis; emendavit K.
 45 Cf. n. 257⁵. 46 Hic quoque aliquid ab homine dialecti ignaro turbatum
 videtur, sive ἀιρημένος fuit sive ἀπαιρημένος sive nescio quae prorsus ignota
 eiusdem perfecti forma. K. 47 Debuit scribi ἐχόντων. 48 Propter
 daricorum mentionem de re ante regnum Persarum ab Alexandro eversum
 gesta hic dici certum est; neque vero tum ullus alius oppidi Arcadici τα-
 χισμός notus est ad quem Magnetis pecunias dedisse credibile sit praeter
 urbem Megalopolitanorum anno 369 a. Chr. conditam. K.

Μαγνήτων ἀποδέχεται τὰ[ς] | θυσίας τᾶς Ἀρτέμιδος τᾶς Λευκο-
 φρυνηᾶς καὶ τὰν ἐκε|χηρίαν καὶ τὸς ἀγῶνας στεφανίτας ἰσοπυθίος
 33 τὸν τε | μουσικὸν καὶ γυμνικὸν καὶ ἵππικόν, τὸν ποίενσι οἱ Μά|γνη-
 τες, δικαίαν ἀποδιδόντες χάριν τᾷ εὐεργέτιδι καὶ | καταγεμόνι τᾶς
 πόλιος, καὶ τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν | εἶναι¹⁹ αὐτῶν ἱεράν, καθὼς
 ὁ θεὸς ἔχρησεν καὶ ἀξιόσι[ν] | οἱ παραγεγονότες πρεσβευταὶ καὶ
 θεωροί²⁰. τοῖς θεωροῖς | τοῖς ἐπαγγέλλοσι τὰν θυσίαν καὶ ἐκε-
 40 χηρίαν τᾶς Ἀρτε|μίδος τᾶς Λευκοφρυνηᾶς δότω Σθενόλας ὁ τα-
 μίας | ----- (σ)υμφόροις ἰνίσ[τιον]²¹, καὶ τὰ | [ἰν
 τοῖς νόμοις γεγρα|μμένα ἦν διδοσθαι, τὰ ἴσα γρα|[ψάτω ἰν τ]ᾶν
 θεωρίαν, ἰν δὲ τὸ λοιπὸν τί δεῖ διδοσθαι | ταινί τᾷ θεαρίαι
 45 ἰνίσ[τιο]ν (ἐν)εκέχειρον, || οἱ νομογράφοι οἱ ἰν τᾷ ἐπὶ Λυκίν[ου]
 ἐτελεί γραψάν|τες ἐπιδειξάντων τᾷ πόλει, ὡς οἱ πολῖται βουλεύ-
 ο(ο)νται²² περὶ τοινί· χωρασάντων δὲ οἱ νομογράφοι | ἰν τὸ(ι)ς
 νόμος καὶ ταννὸν²³ τὰ[ν] ἐ|(κ)εχειρίαν, καὶ τὸς | ἀγῶνας τοσὺν²³
 50 γραψάντων πὸς (τ)ὸς ἄλλος || στεφανίτας, ὡς συμφανὲς γίνητα[ι
 τ]οῖς Μάγνησιν, ὅτι ἅ πόλις τὰς τε τῶν θεῶν θυσίας συναύξει |
 καὶ τὰ ὑπὸ τοῖς συγγενέσι καὶ φίλοις καὶ [εὐ]νοίοις | ἀξιώμενα
 ὑπακούει. θεαροδόκος κατεστάθη | Νικήρατος Ἀρχεσίλου. ἐδόθη
 55 τοῖς θεαροῖς ἐπὶ || τὰν κοινὰν ἰστίαν τᾶς πόλιος θῦσαι οἷς²⁴
 καὶ τᾷ | θεοῖ ὅσον καὶ αὐτοὶ διδοῦσι²⁵, καὶ ξένια τοῖς θεαροῖς |
 τὰ ἐκ τῶν νόμων αὐθαμέραν.

Ἀκολούθως δὲ ἔδοξεν ψηφίσασθαι καὶ τοῖς ἄλλοις
 Ἀρχάσιν²⁶.

60

Τεγεάταις
 Μεθυδριεῦσιν
 Στυμφαλίοις

Ὀρχομενίοις
 Καφουεῦσιν
 Φλεασίοις²⁷

19 Lapidica volgarem formam intrusit pro Arcadica ἱμεν, quam v. 6 recte expressit. K. 20 Hic et v. 43 in voce θεωρία vocalis ω item quadratario deberi videtur (cf. v. 4. 44. 53. 54. 56). 21 Cf. n. 257, 20. 22 βουλεύονται lapis, emendavit K. 23 Vere Arcadicæ formæ sunt ταινί v. 44. τοινί v. 47. Quod contra ταννὸν et τοσὺν ex similibus earum a lapidica male intellectis ortæ videntur. K. 24 Cf. n. 257, 20. 25 Lapidicæ error pro διδόναι. K. 26 Eodem modo perfrequenter in hoc titulum genere aliarum eiusdem gentis et regionis civitatum nomina, quæ idem decreverunt, subscribuntur (cf. n. 264, 76 sqq. Inschriften von Magnesia p. 47 n. 24. p. 20 n. 28. p. 24 n. 34. p. 24 n. 38. p. 25 n. 35. p. 30 n. 39. p. 32 n. 44. p. 34 n. 44. p. 38 n. 48. p. 42 n. 52. p. 43 n. 53. p. 54 n. 61). 27 De scriptura nominis cf. n. 75. Uni hi sunt Dorienses, qui tum finitimorum Arcadum foederi se applicaverunt. Cuius rei aliud vestigium K. sagaciter

	Κλειτορίοις	Φενεάταις
	Πελλανευσιν ²⁸	Φιαλευσιν ³⁰
65	Ἡραιεῦσιν	Ἀλεάταις
	Ψωφιδίοις ²⁹	Κυναίθεῦσιν
	Θελφουσίοις	Καρυννεῦσιν ³¹
	Λουσιάταις	Τριταιεῦσιν ³²

deprehendit apud Pausaniam II, 42, 3: ὅτι μὲν Ἀρκάσι Φλειάσαι προσηκούσιν οὐδέν, δηλοῖ τὰ ἐς τὸν Ἀρκάδων κατάλογον τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, ὅτι οὐκ εἰσὶν Ἀρκάσι καὶ οὗτοι συγκατελεγμένοι. Nam quid haec sibi vellent, nisi scriptor alicubi Phliasios inter Arcadas commemoratos invenisset? 28 Achaeos Sicyoniorum vicinos recte intellegit K., negans referri posse ad oppidulum Laconicum non procul ab Eurotae fontibus situm, quod sane item aliquando Arcadum fuit (Olympia V p. 304 ad n. 474). 29 Psophis oppidum anti-quum Arcadicum (Polyb. IV, 70, 3 ἡ δὲ Ψωφίς ἔστι μὲν ὁμολογούμενον καὶ παλαιὸν Ἀρκάδων κτίσμα τῆς Ἀζανίδος) cum per aliquantum temporis in dicione Aetolorum fuisset, bello sociali a Philippo et Achaeis recuperatum est (Polyb. IV, 74 sq.). K. 30 Phigalia cum post medium saeculum a Chr. tertium ad Aetolorum sympolitiam se applicuisset (cf. n. 234. Polyb. IV, 3, 6. 31, 4), bello sociali ab eis ad Achaeos et Philippum regem defecit (Polyb. IV, 79, 8). 34 Cives urbis Achaicae, quae alibi Κερύνεια aut Κερώνεια vocatur. Cf. Bursian Geogr. v. Griechenl. II p. 334. 32 Tritaenses Achaiae (Bursian II p. 324) aliquando Arcades fuisse praeter hunc titulum demonstrant epigramma Agesarchi pugillis Olympionicae apud Pausaniam VI, 42, 8. K.

259 Magnesiae ad Maeandrum in eodem pariete stoeae ac tituli proxime superiores. Ed. O. Kern Inschriften von Magnesia p. 36 n. 46.

Παρά Ἐπιδαμνίων.

----- λαχρ----- φῶντος, μτ[ν]ός Ἀλι[ο]τροπίου¹.
[ἐπειδὴ Μ]άγ[νητες] οἱ ἐπὶ Μαι[ά]νδρ[ου], συγγ[ενεῖς] ὄντες
καὶ φ[ι]λοι² τῶν Ἐπ[ι]δαμνίων, εὐ[σεβ]ίως [διακείμ]ενοι ποτὶ τὸ
5 θεῖον κα[ὶ] τὰ κάλ[ιστα] αἰρ[οῦ]μενοι τ[ῶ]ν || κατ' ἀνθρώπο[υς]
ἀφυστά[λκα]ντ[ι] πρεσβευτάς, τ[ο]ὺς δὲ αὐ[τοῦ]ς καὶ θια[ρο]ύς,
Σωσικ[λῆ] | Διοκλῆος, Ἀρι[σ]τ[ό]δαμον Διοκλ[έ]ος, Διότιμον Μη-
νοφι[λου], οἳ ποτελθόντες ποτὶ τὰν βουλάν καὶ τὸν δᾶμον
ἀμῶν τὸ ψά[φισμα] ἀπέδωκα[ν] καὶ αὐτοὶ διελέχθην μετὰ πά[σας]

¹ Litteratura eadem ac n. 256. ⁴ Idem mensis nomen, nisi quod levi errore Ἀλοτροπίου exaratum est, in decreto Apolloniarum Illyrici, Inschriften von Magnesia p. 35 n. 45, 2 legitur. ² Cf. n. 256¹.

φ[ι]λοτιμία[ς] ἐμφαν[ε]ς[αντες τὰν] τὰς Ἀρτέμι[δος ἐπιφάν]ειαν³ καὶ τὰν γεγενημέν[α]ν | βοάθειαν ὑπὸ τ[ῶ]ν (π)[ρ]ο[γόνων αὐ]τῶν [εἰ]ς
 10 τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς, νικασάντων μάχαι τοὺς || βα[ρ]βάρους το[ύ]ς ἐπιστρ[ατεύ]σαντας ἐπὶ διαρπαγαῖ τῶ[ν] τοῦ [θ]εοῦ χρη-
 μάτων⁴, καὶ τὰν | εὐε[ργ]εσίαν, ἃν [συ]νετελέσαντο εἰς τὸ κοι-
 νὸ[ν] τῶν Κρηταί[ων] δι[α]λύσαντες τὸν ἐμφύλιον πόλεμον⁵, ἐνεφάνιζαν δὲ καὶ τὰς εἰς τοὺς ἄλλους [Ἑλ]λανας γεγενημένας |
 εὐε[ργ]εσίας διὰ τε τῶν τοῦ θεοῦ χρησμάτων καὶ διὰ τῶ[ν] π[ρ]ο(η)-
 τῶν καὶ διὰ τῶν [ε]πιτορ[ι]αγράφων τῶν συγγεγραφέ[ων] τὰς
 15 Μαγνήτων πρ[ο]φ[η]τείας⁶ παρανέγνωσαν δὲ || καὶ τὰ ψαφίσματ[α]
 τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς παρὰ ταῖς πόλ[ε]σιν, ἐν οἷς ἦν⁷ καταγε-
 γραμμέν[αι] τιμαὶ τ[ε] καὶ στέφαν[ο]ι εἰς δόξαν ἀνίκοντ(α) (ταῖ)
 [π]ό[λ]ι[ν] (ε)ι, τοῦ θεοῦ τοῦ ἐν | Δε[λ]φοῖς χρῆσαντος λώιον εἰμ[ε]ν
 καὶ ἄμεινον τοῖς σε[βο]μέν[ο]ις Ἀρτε(μ)ιν Λευκοφ[ρ]υηνῶν⁸ καὶ
 τὰν πόλιν καὶ τὰς χώρας τ[ῶ]ν [Μαγ]νήτων [ἐ]ρεὰν καὶ ἄσυχον
 νομιζόν[τες] σι, τὸν δᾶμον ἐψαφίσθαι ταῖ ἀρχαγέτιδι τὰς πόλεις

3 Cf. n. 256².

4 Magnetas aliquando Apollinis Pythii fano auxilium tulisse etiam in oraculo indicatur, quod accuratissime edidit O. Kern Beiträge zur gr. Phil. u. Religion p. 80 v. 14 sqq. Μάγνητες κτεάνους ἐπαμύνορες ἡμετέροιςιν. Iam barbarorum mentio dubitari non sinit, quin hoc de Gallica anni 279 a. Chr. incursione accipiendum sit. Cui interfuisse Magnetum milites non est mirandum; nam etiam alia tum ex Asia veniebant auxilia, cf. Pausan. X, 20, 5 βασιλέων δὲ ξενικά πεντακόσιοι τε ἐκ Μακεδονίας καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας ἴσοι σφίσι ἀφίκοντο ἀριθμόν· ἄρχοντες δὲ τῶν μὲν παρ' Ἀντιγόνου πεμ-
 φθέντων Ἀριστόδημος ἦν Μακεδών, τῶν δὲ παρὰ Ἀντιόχου τε καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας Τελέαρχος τῶν ἐπὶ Ὀρόντῃ Σύρων. Ac F. Staehelin quidem, Geschichte der Kleinasiatischen Gallier, Basileae 1897 p. 6, ipsos qui hic ex Asia venisse dicantur duce Telesarcho, cives Magnesiae interpretatur, quod oppidum tunc sub imperio Antiochi regis fuerit. Qua in re neglexit, Pausaniam definite de exercitibus militum mercenariorum (ξενικά) dicere. Distinguenda igitur ab his auxilia Magnetum, quorum in libris qui aetatem tulerunt nulla exstat memoria. 5 Hoc K. conicit spectare ad sententiam Magnetum inter Gortynios et Cnosios pronuntiatam paullo post annum 220 a. Chr., quae commemoratur in decreto Gortynio Inschr. von Magnesia p. 56 n. 65. Nam ea finem impositum esse cognoscimus bello intestino per quod iuniores Gortyniorum a reliqua civitate secesserant eamque armis impugnaverant (Polyb. IV, 53, 7). Magnetas potissimum adierant Cretenses propter illam utriusque populi necessitudinem, quam fabulosa memoria ab ipsis urbis initiis repe-
 tebat (O. Kern, die Gründungsgeschichte von Magnesia am Maeander, Berlin 1894. Inschr. v. Magnesia p. 14 n. 47. p. 16 n. 20). 6 Inter hos etiam is numerari videtur, qui narrationem de Magnetum originibus tum ipsum cum his decretis lapidi incisam (Inscriben von Magnesia p. 14 n. 47) composuit. K. 7 I. e. ἡσαν, Dorice. 8 Cf. n. 256³.

- 20 Ἄρτέμιτι συντελεῖν θυσ[ι]ᾶ[ν] τε καὶ πανάγυριν καὶ ἀγῶνα
στεφανίταν ἰσοπύθιον μο[υ]σικόν τε καὶ γυμνικόν κα[ὶ] ἱππικόν·
παρεκάλουν δὲ καὶ ἀμέδοντας οἰκείους καὶ φίλους) ἀποδέ-
ξασθαι τάν τε θυσίαν καὶ τὸν ἐκχευρίαν καὶ τὸν ἀγῶνα
στεφανίταν ἰσοπύθιον ταῖς τιμαῖς· | ἐ(δ)οξε ταῖ βουλᾷ καὶ
τῷ δάμῳ τῷ Ἐπιδαμνίων τύχ[αις] ἐπὶ ταῖς ἀρίστοις ἀπο-
κρίνασθαι Μάγνησιν, ὅτι ὁ δᾶμος ὁ τῶν Ἐπιδαμνίων αὐτ[ό]ς τε
25 ποτὶ τὸ θεῖον εὐσεβέως τυγχάνει διακεείμενος, π(άτ)ρ(ι)όν τέ ἐστιν
(αὐ)τῷ καὶ τὰς τῶν οἰκείων | τιμὰς συναύειν· ἐπαιν[έ]σαι δὲ
καὶ τὸν δᾶμον τὸμ Μαγνήτων ἐπὶ τε ταῖ ποτὶ | τοὺς θεοὺς
εὐσεβεῖαι καὶ ἐπὶ τᾷ ποτὶ τοὺς Ἑλλαν[ας] εὐνο[ί]αι καὶ ἐπὶ
ταῖς εὐεργεσίαι | ταῖς τε εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς καὶ εἰς
τοὺς ἄλλους Ἑλλαν[ας]· δέχεσθαι δὲ καὶ τὸν | ἀγῶνα ὃν συν-
τελοῦν[τι] Μάγνητες ταῖς Ἀρτέμιτι τᾷ Λε[υ]κοφρυγῇ στε-
30 φανίταν ἰσοπύθιον[ν] π(ο)τι χι.
θ(ει) . . . καὶ ὑπάρχειν τοῖς νικῶν[τε]σ(ι) τοῦτον τὸν ἀγῶνα
φιλάνθ[ρ]ωπα) (δ)σα (κ)αὶ τοῖς τὰ Πύθια νικ[ώ]ν[τε]σσι παρὰ
τᾷ πόλει[ος] δέδοται.) (εἰμ)εν δ(ε) τάν πόλιν καὶ τὰ γ[χ]ώραν
τᾶν Μαγνήτων ἱερὰν καὶ ἄσυ[λον], καθότι ὁ Ἀπόλλων ὁ ἐν
[Δελφοῖς] ἔχρησεν· ἐπαινέ[σαι] δὲ τὸν τε ἀρχιθέρον¹⁰ | [Σω-
σικλῇ] (κ)αὶ (τ)οὺς (θ)ι[α]ροὺς, Ἀριστόδαμον, Διότιμον ἐπὶ τε ταῖ
35 ὑπὲρ τᾷ πατρ[ὶ]δος φιλοτιμ[ί]αι καὶ (ἀ)ναστροφᾷ· αἱ ἐποιή-
σαν[το] ἀ[ν]ίως ἀμφοτερᾶν τᾶν πολ[ί]ων· καὶ εἰμ[εν] (δ)ε αὐτοὺς
προξένους καὶ εὐεργ[έ]τας τᾷς πόλεις τῶν | Ἐπιδαμνίων· ὅπως
δὲ τὰ ἐψηφισ[μέ]να μετὰ τᾷς τῶν θε[ῶ]ν εὐνοίας νῦν τε καὶ εἰς |
τὸν αἰ[ὶ] χρόνον ἐπ' ἀγαθῷ συντελῆται τῷ [τε] Μαγνήτων
καὶ Ἐπιδαμνίων, τὸμ | πρό[τα]νιν [. τᾷ] Ἀρτέμιτι
40 ταῖς Λε[υ]κοφρυγῇ καὶ ταῖς Ἑστιά· καλέ[σαι] (δ') (α)υτοὺς
εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐπὶ τὰν κοινὰν ἐστ[ί]αν, ἱερεῖον θῦσαι ἐφέ-
στιον¹¹ σ[. τὰ σ]κέλ(η) καὶ τὸ νάκος καὶ
(ἐ)νεκέχρον) ἀργυρίου Κορινθίου | [----- ἀργυ]-
(ρ)ίου ἡμιμναῖον, δὲ καὶ τὰ κατάλοιπα | -----
---- νεισδ----- ἐς καιρὸν ἦι τὰν συν[.
45 . . . α. . . . (ἀ)γῶνος [----- || ἐ]γ
Μαγνησίας αἶα γίνηται τᾷμ πολίω[ν] ἀμφοτερᾶν θεωρ[---] | . . .
. ἀναγράφ(ψ)αι δὲ καὶ τὸ ψάφισμα ἐμ βουλευτηρίῳ.

9 Cf. n. 257⁶.
tribuenda videtur.

40 Forma vulgaris lapicidae Magnetis negligentiae
41 Cf. n. 257, 20.

260 Magnesia ad Maeandrum in eodem pariete ac tituli proxime superiores. Ed. O. Kern Inschriften von Magnesia p. 36 n. 47.

[Οἱ στρα]τηγο[ι] εἶπαν· [περὶ ὧν ὁ β]ασιλεὺς Φίλι[π]πος¹ | ἔγρα-
[ψε]ν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμ[ω]ι περὶ [Μ]αγνή[τ]ων τῶν ἐπὶ
Μαιάνδρῳ, οἱ [σ]υγγενεῖς ὄντες Μακεδόνων ἡξίουσα(ν)² τὸν
5 ἀγῶνα, δ]ν τιθέασι [τῇ] Ἀ[ρ]τέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ, προσδέ-
ξασθαι στεφανίτην· | αὐτὸν μὲν οὖν ὑπα[χ]ηχοέν(α)ι, [τ]ῷ[αὐ]τῷ
δὲ ποιήσει(ν) κα[ι] | τοὺς πολίτας³ προσ[δ]εξαμένους τοὺς ἄνδρας
τοὺς | ἀπεσταμένους ὑπὲρ τοῦτ[ων]· | ἀκολούθως δὲ καὶ οἱ ἡ[ι]ερ-
10 μένοι ὑπὸ Μαγνήτων περὶ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ ἀγῶνος, Ἀπολ-
λοφάνης Αἰσχύλου, Εὐβουλο[ς] Ἀναξαγόρου, Λυκομήδης Χ[α]ρι-
σίου, πρόσοδον ποιη[σ]άμενοι | καὶ τὸ ψήφισμα ἀποδόντες καὶ
ἀπολογισάμενοι | τὴν τε τῆς θεᾶς (ἐ)πιφάνειαν⁴ καὶ τὰς γεγε-
νημένας | ὑπὸ τῆς πατρίδος εὐχρηστίας εἰς τοὺς Ἕλληνας, ||
15 παρεχάλου ἀποδεξα(μέ)νους τοὺς πολίτας συναύξειν τὰς ἐψ[η]-
φισμένας τιμὰς τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ· περὶ δὲ τοῦ-
των [δε]δόχθαι τῇ βουλῇ καὶ | τῷ δῆμῳ, ἀποδέξασθαι τὸν
ἀγῶνα τῶν Λευκοφρυγῶν, δ]ν τιθέασι Μάγνητες οἱ[ι] ἐπὶ Μαι-
20 ἀνδρου τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ στε[φ]ανίτην ἰσοπύθιον⁵,
καθά[περ] οἱ ἀπεσταλμένοι ὑπ' [α]ὐ[τῶν] θ]εωροὶ ἐπαγγέλλουσιν, |
καὶ τοῖς νικήσασιν Χαλκ[ι]δ[έων] τὸν ἀγῶνα τοῦτον διδόναι τὰ
ἴσα ἄλλα, ὅσαπερ (κ)α[ι] το[ῖς] τ]ὰ Πύθια νικήσασιν | ἐκ τοῦ
25 νόμου καθήκει[ι] δίδοσθ[αι]· ἀποστελλεσθαι δὲ καὶ || θεωροὺς
παρὰ τῆς πόλεως, δτ[αν] καθήκωσι οἱ ἀγῶνες | [τ]ῶν Λευκο-
φ[ρυ]γῶν, δίδο[σ]θ[αι] δ[ὲ] τὴν ἀπαρχὴν τοῖς ἀποστελλομένοις
θεωροῖς παρὰ [Μ]αγνήτων τὴν ἐκ τοῦ νόμου.

Litteratura eadem ac n. 256. 4 Demetrii f. Macedo (220—179 a. Chr.).

2 Cf. n. 256¹. Imperfectum ἡξίουσαν eiusdem generis est atque aoristi ἀπήλ-
θοσαν n. 300, 40, παρελάβοσαν n. 588, 412. 424. 435. 440, εἶπασαν n. 300, 54 et
optativus praesentis διοιχέοισαν n. 306, 78. 3 Cum videamus hic decer-
nere quidem comitia Chalcidensium, sed regem eis praescribere, quid potis-
simum decernendum sit, geminum plane exemplum habemus eius rationis
quam inter eundem regem et Larisaeos Thessaliae intercessisse apparet ex
epistulis n. 238. 239. Sed ei locum non fuisse post annum 499 a. Chr. sponte
patet. K. 4 Cf. n. 256². 5 Cf. n. 257⁵.

261 *Magnesiae ad Maeandrum in eodem pariete stoeae ac tituli proxime superiores.* Ed. O. Kern *Inscriptionen von Magnesia* p. 39 n. 50.

Παρά Παρίων.

- Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· K]αλλιθεῖ[δ]ης Νήσιος
 ε[π]εν· ὑπὲρ ὧν οἱ ἄρχο[ν]τες καθε[γ]ράψαντο ὑπὲρ τοῦ ψη-
 5 [φ]ίσματ[ο]ς τοῦ [ἐκ] (M)[αγν]ησ[α]ς¹, [δ]εδό[χ]θαι, τοὺς ἄρχον-
 τας ἐπὶ τὸν δ[ῆ]μον | ἄγειν τοῦς θ[ε]ωροὺς τοὺς ἀπ[ε]σταλμέ-
 νους ἀπὸ Μα[γ]νησίας ὑπὲρ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ ἀγῶνος².
 Καλ(λ)ιθεῖ[δ]ης Νήσιος εἰ[π]εν· τὰ μὲν ἄλλα τῶν τῆς βουλῆς·
 ἐπειδὴ (δὲ)³ Μάγνητες οἱ ἀπὸ Μαϊάνδρου φ[ι]λοι ὄντες τ[ο]ῦ
 10 δ[ῆ]μου [τ]οῦ Παρίων ἀπε[σ]τάλκαθ[ι] ψήφισμα καὶ ἄνδρας, |
 M]ολοσσὸν Καλλιφώντος, [Δημή]τριον Ἀμφιστρά[τ]ου, Καλλικρά-
 την [Ἰ]φικρά[τ]ου, οἵτινες ἐπ[ε]λ[θ]όν[τ]ες ἐπὶ τὴν [βουλήν] καὶ
 τὸν [δῆ]μον καὶ ἐμφανίσαν[τ]ες τὴν (τ)[ῆς θεᾶς] ἐπιφάνειαν⁴,
 15 δ[ι]ότι ----- || -----σαν----- | -----
 ----- | ----- | ἐψήφισται ὁ δῆμος [συντ]ε-
 λεῖν τῇ ἀρχηγέτιδι (τ)[ῆς] | πόλεως Ἀρτέμιδι Λευκ[ο]φρυγῇ
 20 διὰ πέντε ἐτῶν⁵ || θυσίας τε καὶ πανήγυριν καὶ ἐκεχειρίαν καὶ
 ἀγῶνα | στεφανίτην ἱσοπύθιον μουσικόν [τ]ε καὶ γυμνικόν | καὶ
 ἱππικόν, καὶ παρακαλοῦσιν καὶ ἡμᾶς κ[αί] ἀξιοῦ[σιν] ἀποδέξασθαι
 τε τὸν ἀγῶνα κ[αί] συν[α]ύξειν τὰς | ἐψηφισμένας τιμὰς τῇ
 25 θεᾷ· δπως οὖν καὶ [ὁ Παρί]ων δῆμος φαίν[η]ται τῇ πρὸς
 τοὺς θεοὺς ε[ὐ]σέβει[αν] (δ)ιαφυ(λ)άττων (καί) τὴν πρὸς τὴν
 πόλ[ι]ν αὐτῶν προ[υ]πάρχουσιν (φ)[ι](λ)[ί]ανω...
(ων) | ἐπὶ πλεῖον αὔξων καὶ ἐπ[ε]κ[α]λοῦσθαι τοῖς ἀξιουμέ[ν]οι-
 30 νοις ὑπ' αὐτῆς καὶ τοὺς ἀγῶν[α]ς, ο[ἱ]ς τίθησι τῇ Ἀρ[τ]εμίδι
 τῇ Λευκο[φ]ρ[υ]γῇ, συγκα[τα]σκευάζ[ων]· τ[ὴ]ν οὖν (τ)ῇ⁶
 ἀγαθῇ τῆς τε πόλ[ε]ως τῆς ἡμετέρας καὶ | τῆς Μαγνήτων,
 δεδόχθαι τῷ δήμῳ, [δέ]χεσθαι | τ[ὴ]ν τε ἀσυλίαν τῆς πόλεως
 καὶ τῆς χώρας τῶν Μα[γ]νήτων καὶ τὴν καθιέρωσιν καὶ τὰς

Litteratura eadem ac n. 256.

4 Cf. n. 256¹.

2 Senatus legatis

Magnetum morem gerendum non decreverat, sed tamen eis permiserat ut ipsi ad comitia adirent atque experirentur num forte populus concessurus esset quod peterent.

3 Supplevi particulam necessariam ad conectenda enuntiata, sed omissam proclivi errore propter proximam δῆ. 4 Cf. n. 256².

5 Cf. n. 257⁵. 6 Emendavi. οὐρίη K., quod cum aliis de causis tum propter vocalem Ionicam ferri nequit. Litteras ρ et η incertas esse K. adnotat, I vero ex T facile natum esse potest evanescente superiore linea.

- 35 θυσίας [καὶ τὸν] ἥ ἄῳνα στεφανίτην, ὃν τιθέ[α]σιν τῇ Ἀρτέμιδι
Μά[γνητες] [ἱ]σοπύθιον εἰς τὸν ἀπα(ν)τα χ(ρ)όνον, (καὶ) [ὕπαρ]-
χειν τοῖς νικῶσιν τὸν ἄῳνα τοῦτον τὰς τι(μ)ὰς [τάς] | ἐν τοῖς
νόμοις γεγραμμένας τοῖς νικῶσιν τὰ Π[ύ]θια, | ἀναγορεῦσαι δὲ
40 καὶ τὴν ἀσυλίαν καὶ τὴν καθίερω[σιν] ἥ τῆς τε πόλεως καὶ τῆς
χώρας τῆς Μαγνήτων το[ύς] | ἄρχοντας ἐν τῷ θεάτρῳ, δταν
πρῶτον ἄγωμεν [τὰ Διο]γύσια τὰ μεγάλα⁷, τραγωδῶν τῷ ἄῳνι·
ποιήσασθαι δ[ὲ] | καὶ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἄῳνος καὶ τῆς πανη-
45 γύρ[ε]ως τοὺς παραγεγονότας, Μολοσσόν, Δημήτριον, [Καλ]λι-
κράτην· ἀποστεῖλαι δὲ τὸν δῆμ[ο]ν καὶ θεωρὸν ε[ἰς] | τὸν ἄῳνα
τὸν συντελούμενον ὑπὸ Μαγνήτων | τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυη-
νῇ, περὶ δὲ τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ ἀναλώματος τοῦ εἰς ταῦτα
προγράψασθαι τοὺς ἄρχοντας τοῦ μηνός (τ)οῦ Ποσιδεῶνος,
50 (ἐ)λ[έσ]θαι δὲ τὸν πρό[ε]δρον καὶ θεωροδόκον, δστις θεωροδ[ο]-
κῇσει τοῖς ἐπαγγέλλουσιν τὸν ἄῳνα τοῦτ[ο]ν, καὶ ε[ἰ]ναι τῷ[ι]
α[ἰ]ρεθέντι θ[εω]ροδοκίαν αὐτῷ καὶ ἐγγόνις· δοῦ[ν]α[ι] δ[ὲ] τοῖς
θεωροῖς [καὶ] ἐκέχειρον τὸν ταμίαν, τὸ δ[ὲ] |(ι)ον
55 (ἐ)..... δίδοσθαι τοῖς θεωροῖς· | ἐ[π]αίνεσαι δ[ὲ] καὶ
το[ύς] θεωροὺς, Μολοσσόν Κα[λλι]φ[ω]ντος, Δημ[ή]τριον Ἀμφι-
στ[ρά]του, Καλλι[κρά]τ[ην] Ἰ[φικρά]του, [στεφανῶσαι δὲ καὶ]
ἕκαστον [αὐτῶν] | -----τους [.....] -----
60 ----- ἥ ... τ[ὴν] θεᾶν ----- | ... τ[ρ]αγω-
δῶν τ[ῷ] ἄῳνι ----- | ...] καὶ προξένους καὶ
εὐεργέτας [εἶναι τῆς] πόλεως Παρίων καὶ αὐτοὺς καὶ ἐγγόνους,
65 καὶ | ὑπάρχειν αὐτοῖς πάνθ' [δο]α καὶ τοῖς ἄ[λλοις] προξένους
ὑπάρχει. κ(α)λέσαι [δὲ καὶ] | τοὺς θεωροὺς ἐ[πὶ] ξέ[ν]ια τοὺς
ἄρχοντας | εἰς τὸ πρυτανεῖον, [τὸ] δὲ ἀνάλωμα [εἰς ταῦτα]
εἶναι⁸ ἀπὸ τῆς π[αρα]στάσεως⁹ τῶν δη[μο]σίων. | ἀναγράφε[ιν]
70 δὲ καὶ τὸ ψ[ή]φισμα τὸ ἐγ Μαγνησίας ἥ ἐν τῷ δημοσίῳ [τοῦς]
ἄρχοντας μετὰ τοῦ | γρ[αμ]ματέως, τὸν [δὲ] α[ἰ]ρεθέν[τα] θ[εω]-
ρὸν | ἀξιοῦν Μ[ά]γνητας ἀ(ν)αγράψαι τ[ὸ]δ[ε] τὸ ψ[ή]φισμα κα[ὶ]
θ[ε]ῖναι εἰς τὸ [ε]ρὸν τῆς Ἀρ[τέμ]ιδος [τῆς] Λευκοφρυην[τ]ς.
75 θ[εω]ροδ[ό]κος ἡφ[ε]θη Ἀλέξανδρος Νε[ο]κ[ύ]δου.
[κατὰ τὰ] αὐτὰ δὲ ἐψηφίσαντο¹⁰.

7 Tum igitur aliquantisper Dionysiorum feriae intermissae erant neque constabat, quando futurum esset ut resumerentur. Cf. n. 192, 31. 207, 1 sqq. 8 Supplevi.

9 Quid haec vox sibi velit me non perspicere fateor.

10 Cf. n. 258²⁶.

	[N]άτιοι	Ἄνδριοι
	Ἀρσινοεῖς ¹¹	Τήνιοι
	Θηραιεῖς ¹²	Ἰουλιται ¹⁵
80	Σάμιοι οἱ ἐμ Μινοῖαι ¹³	Καρθαεῖς
	Σερφιοι	Ἀρχεσινεεῖς ¹⁶
	[K]ύθνιοι	Ἀσκληπιεῖς ¹⁷
	Α[?]γιαλεῖς ¹⁴	Οἶν[αῖοι ἐξ Ἰκάρου] ¹⁸
	[. . . ο](ι)	Κιμ[ώλιοι]
85	-----	Μυκ[δ]ν[ιοι]

41 De Arsinoë oppido Cretico (Inscr. v. Magnesia p. 17 n. 24, 8. Steph. Byz. s. v.) hic cogitari nequit. Ἀρσινόην τὴν κατὰ Πελοπόννησον commemorari in titulo arae Ptolemaeo regi, incertum cui, saeculo a. Chr. n. tertio erectae in insula Thera, eamque fortasse eandem esse cum Methana paeneinsula Argolidis, in qua praesidium Aegyptiacum tum temporis fuisse ex titulo apud Strackium, Die Dynastie der Ptolemäer p. 250 n. 92 apparet, monuit F. Hiller von Gaertringen apud K. Sed ne haec quidem in hoc insulanorum recensu suum locum habere videtur. 42 Alibi plerumque Θηραῖοι vocantur; sed alterum exemplum ethnici Θηραιεὺς praebet titulus Oropius I. G. Sept. I, 262, 5, ubi propter inauditam vocis formam Θη[β]αῖα emendavi, iniuria, ut nunc apparet. 43 Antiquissimum hoc est testimonium de Samiorum in illo insulae Amorgi oppido colonia. Apparet Aegialae (v. 83) et Arcesinae (v. 84) nullas etiamtum fuisse Milesiorum civitates, quae non commemorantur nisi in titulis imperatorum Romanorum aetate incisis. K. 44 Insulae Amorgi, cf. not. 13. 45 Singularis ethnici forma; alibi semper Ἰουλιταὶ vocantur, cf. n. 80, 420. 404, 5 sqq. 396, 4. Stephani Byzantii Ἰουλιεὺς ficticium est. 46 Insulae Amorgi. Cf. not. 13. 47 Ignota civitas. 48 Cf. n. 86, 43. 414.

262 Basis parva marmoris caerulei, Deli ad porticum Philippi. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 247 n. 9 (Syll.¹ 494).

Τὸ κοινὸν Μ[αχεδόνων]¹ | βασιλέα Φίλ[ιππον βασιλέως] | Δημη-
τρίου ἀ[ρετῆς ἔνεκεν] | καὶ εὐνοί[ας τῆς εἰς ἑαυτούς].

Litterae volgares; vs. 4 diductionibus litteris scriptus. 4 Supplevi coll. n. 208, 3. Reliquorum versuum supplementa Homollii sunt.

263 Ad aedem Beatae Virginis in oppido *Mandraki* insulae Nisyri, tabula marmoris albi. Ed. Ross Inscr. inedd. II p. 54 n. 166

(Syll.¹ 495. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 220 n. 3497. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 56 n. 43). Apograpum multo accuratius Ioannis Logothetis Nisyrii F. Hiller von Gaertringen nobis benigniter commodavit..

Βασιλεὺς Φίλιππος¹ Νισυρίοις χαίρειν· ἀφέσταλκα Καλλίαν
 πρὸς | ὑμᾶς, ὄντα καὶ ἡμῖν συνήθη καὶ ὑμέτερον πολίτην·
 5 εἰδὼς δὲ αὐτῶν εὖνουν ὄντα τῇ πόλει καὶ πολλὰίς ὑπὲρ ὑμῶν
 διευλεγμένον πρὸς ἐμέ, ἐντέταλμαι² αὐτῶι ἀναγγεῖλαι ὑμῖν ὃ
 ἡβουλόμεν ὑμᾶς εἰδῆσαι.
 10 Ἐπὶ Λυσικράτους δαμιεργοῦ, || μηνὸς Καρνείου ἱκάδι, | ἔδοξε
 τῶι δάμωι, βουλᾶς γνῶμαι· ἐπειδὴ Καλλίας πάρεστι | πάρ βα-
 15 σιλέως Φιλίππου γράμματα φέρων καὶ σφραγίδα τὰν || βασιλέως
 καὶ ἀπαγγέλλων | δεδώκεν³ βασιλῇ ἅμιν νόμοις | τοῖς πατρίοις⁴
 καὶ ὑπάρχουσιν | χρῆσθαι, δεδόχθαι Νισυρίοις, | ὅπως Καλλίας
 20 ἀπαγγέλλει, || [τοῖς νόμοις] χρῆσθαι ἀπα-----

Litterae volgares praeter Ξ et Υ ; O minoris quam reliquae moduli.
¹ Demetrii f. Macedo. Eum Ol. 145, 1 (300/199 a. Chr.) plerisque Cycladibus et reliquis minoribus maris Aegaei insulis potitum videri per Dicaearchum Aetolum (Polyb. XVIII, 54, 8. Liv. XXXI, 15, 8) monuit Ross; quo tempore sine dubio hanc epistolam scriptam esse. ² Hoc verbum, quod ex Rossiani exempli corruptela restitueram Hermae XVI p. 192, in lapide agnovit L. ³ ΔΕΔΩΚΕΝ lapis ex consentientibus Rossii et Logothetis testimoniis; quare malui nunc (cum Bechtelio) infinitivum perfecti ad praesentis similitudinem formatum, qui Doriensibus familiaris est (Ahrens Dial. II p. 330) agnoscere, quam cum Rossio δεδωκέν(αι) emendare. ⁴ Sic Ross, $\Upsilon\text{P}\iota\omicron\omicron\omicron\text{L}$ L., quod supplendum opinatur [Νισυρίοις, improbabiliter.

264 Stela supra margine prominente ornata, fracta infra et inde a v. 7) a sinistra, inventa Deli. Ed. F. Durrbach Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 144 n. 2 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 298 n. 394).

[Ἐ]δοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῶι δῆμωι· | Τ]ηλέμνηστος Ἀριστείδου¹
 εἶπεν· | ἐ]πειδὴ Ἐπικράτης Πολυστράτο[υ | ᾿Ρ]όδιος², ἀποσταλεῖς

Litterae ΑΞΠΣ; O et Ω minoris quam reliquae moduli. ¹ Multa aetatem tulerunt decreta populi Deliorum ab hoc eodem homine rogata (n. 265. Bull. de corr. Hell. I p. 279. II p. 334. IV p. 54. VIII p. 87. 89), quae omnia secundi a. Chr. n. saeculi ineuntis sunt. D. ² Epicrates Rhodius per rerum

5 ὑπὸ τοῦ δήμου] || ἐπὶ καταφράκτων πλοίων κατὰ | πόλεμον³,
 συστρατευομένων αὐ[τ]ῶι τῶν τε νησιωτικῶν τριήρων⁴ | [χα] τῶν
 10 Ἀθηναίων ἀφράκτων⁵, ἐφρ[ο]ν[τι]σεν τῆς τε τῶν πλεόντων ἀσ[φα]-
 λείας καὶ τῆς τῶν νήσων φυλα[κ]ῆς καὶ τῆς περὶ τὸ ἱερὸν
 εὐσεβείας, δι[α]γράμμα ἐχθεὶς ὅπως οἱ πε[ρ]ιπατεῦ[ον]τες⁶ τοὺς
 15 πολεμίους ὁρ[μ]ηθῶσιν ἐκ τῶν ἰδίων λιμένων, τῶι δ' || ἐν Δήλῳ
 μ]ηθεὶς ὁρμητηρίῳ χρή[σ]η[ται]⁷, συμπ[ρ]άσσωσιν τῇ τε τοῦ δ[ή]μου

anno 190 a. Chr. gestarum narrationem commemoratur a Livio XXXVII, 43, 14, 1. 2. 45, 6. Homo sine dubio idem est; sed de alio tempore aliisque rebus gestis hic dici cum aliis de causis (not. 3) tum propterea certum est, quia illic paucis modo triremibus Rhodiis praeest, hic integrae classi ex Rhodiorum, insulanorum, Atheniensium navibus compositae. D. 3 Bellum hoc, quod Rhodii et insulani coniunctim cum Atheniensibus gerunt, non potest aliud esse atque illud contra Philippum Macedonum regem, quod anno 200 initium cepit. Cum Philippus civitates Graecas in ora Thraciae sitas, Cycladas, Asiae minoris oram occidentalem occupasset, Rhodii cum rege Attalo ei obviam ierunt et duobus proellis navalibus ad Chium et ad Laden insulam ancipiti Marte cum eo conflixerunt. Tum demum inter Athenienses quoque et regem Macedonum bellum exarsit. Itaque cum Attalus cum Rhodiis per mare Aegaeum Aeginam usque processisset atque ipse Athenas se contulisset, ubi summis honoribus exceptus est, iam inter Romanos, Attalum, Rhodios, Athenienses foedus contra Philippum confirmatum est. Quo facto cum Attalus Aeginam rediisset, Rhodiorum classis per Cyclades domum revertit ubique imperium regni evertens et libertatem civitatum restituens. De hoc tempore decretum Deliorum recte intellegit Durrbach. 4 Commune insulanorum fractis Ptolemaeorum in mari Aegaeo opibus per aliquot decennia sub Rhodiorum principatu fuit (n. 224), sed anno 200 a. Chr. Philippus Cycladibus potitus erat. De eis a Rhodiis Aegina redeuntibus (v. not. 3) recuperatis Livius XXXI, 45, 8 haec habet: *Rhodii Ciam ab Aegina, inde per insulas Rhodum navigarunt omnibus praeter Andrum Parumque et Cythnum, quae praesidiis Macedonum tenebantur, in societatem receptis.* Harum ut quaeque recepta erat, statim naves suas cum Rhodiorum classe coniunxisse videtur. 5 Etiam Livius XXXI, 22, 8 Athenienses ad agros maritimos a praedonibus tutandos *apertas* modo naves habuisse narrat. D. 6 Supplevit A. von Domaszewski Arch.-epigr. Mittheilungen aus Oesterreich X (1886) p. 344, monens etiam a Philippi partibus eiusmodi naves commemorari apud Livium XXXI, 22, 6: *et praedonum a Chalcide naves, quae non mare solum infestum, sed etiam omnis maritimos agros Atheniensibus fecerant.* Diodor. XXVIII, 1: *ὅτι Φιλίππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Δικταρχον τὸν Αἰτωλόν, ἀνδρα τολμηρόν, πείσας πειρατεύειν ἔδωκεν αὐτῷ ναῦς εἰκοσι, προσέταξε δὲ τὰς μὲν νήσους φορολογεῖν, τοῖς δὲ Κρησὶ παραβηθεῖν ἐν τῇ πρὸς Ῥοδίους πολέμῳ. οὗτος δὲ κατὰ τὰς ἐντολὰς τοὺς μὲν ἐμπόρους ἐλήστευε, τὰς δὲ νήσους λεηλατῶν ἀργύριον εἰσепράττετο.* De transitiva vocis πειρατεύειν structura cf. Schol. Eurip. Hecub. 934: ὑπὸ Αἰγινήτων πειρατεύομενοι Ἀθηναῖοι. 7 Supplevi,

φανερ]αῖ αἰρέσει καὶ τῇ περὶ | τὸ ἱερὸν εὐσεβ]εῖαι, δι' οὗ
 συνέβη μ[έν | -----]ης περὶ τοὺς τὸ -----αι
 30 καὶ διψ[χαιουσύνῃ καὶ τῇ περὶ τὸ ἱερὸν⁸ εὐ[σεβεῖται⁹ -----]

χρη[σθ]ῇ D., qui desiderari quidem aoristum medii adnotat, sed eius coniunctivum, quantum ipse meminisset, non esse in sermone Graeco. Cf. Thuc. II, 4, 6. Lysias IX, 5. Dem. X, 34. XXXIV, 46. LIX, 98. LXI, 45. 8 Supplevi. 9 Supplevi.

265 Stela fracta infra et a dextra, inventa Deli. Ed. F. Durrbach Bulletin de correspondance Hellénique X (1886) p. 148 n. 3.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Τη[λέμνησ]τος Ἀρισταίδου¹
 εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀνα[ξ----- | Φ]ειδιάνακτος Ῥόδιος, ἀποσταλεῖ[ς
 5 ὑπὸ | τοῦ δήμου τοῦ Ῥοδίων ἄρχων ἐπὶ τε [τῶν νή]σων καὶ
 τῶν πλοίων τῶν νησιωτικῶ[ν², καὶ ἐ]πιδεδημηκῶς ἐν τῷ ἱερῷ
 πλείω χ[ρόνον, | τῇ]ν τε ἐνδημίαν καλῶς καὶ εὐσεβῶς | πεπ]οίη-
 ται καὶ ἀξίως τοῦ δήμου τ[οῦ ἀπο]στε[λ]αντος αὐτόν, ἐν τε τοῖς
 10 λο[ιποῖς || ἀν]ήρ ἀγ[αθός] ὧν διατελεῖ περὶ τ[ε τὸ ἱε]ρὸν καὶ τὸν
 δῆμ[ον] τὸν Δηλίων καὶ χρ[εῖας] πα[ρ]έσχηται καὶ κ[οι]νῇ τῇ
 πόλει καὶ [ἰδ]εῖται τοῖς | ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ τῶν πολιτῶν, ---
 -----]

Litterae volgares praeter ΞΠΣ; ΘΟΩ reliquis minores. Scriptura non adornata στοιχηδόν. 4 Cf. n. 264¹. Hoc nomine probatur, hos duos titulos utique non magno intervallo inter se distare. Neque vero recte D. dixisse videtur, hunc utique illo aliquot annis recentiore esse. Immo utrum antiquior an recentior sit, non licet pro certo definiri (not. 2). 2 Rectissime hunc hominem eodem loco fuisse statuit D., atque ante νηστάρχαι fuerant. Namque ut illi non a communi insularum electi, sed ab Aegyptiorum rege ei praefecti erant (n. 202²), ita hic definite regimen insularum et classis insularum a populo Rhodiorum civi Rhodio mandatum scribitur. Verum enim vero non recte D. maris Aegaei principatum tertio a Chr. saeculo inter Aegypti modo et Macedoniae reges huc illuc iactatum sumit, Rhodios post bellum annorum 200—197 a. Chr. demum eo potitos esse. Quod contra titulus n. 224 iam aliquot decenniis ante hoc bellum Rhodios illic dominatos esse, prodit, neque est cur iam ante annum 200 a. Chr. Philippum insulas sibi adiunxisse statuamus. (Cf. 263¹.) Quare quinam temporum ordo inter titulos 264 et 265 utique aetate suppres intercedat in medio relinquendum est.

266 Fragmenta duo tabulae lapidis Hymettii, Athenis in arce. Alterum edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 4059. Rangabé Ant. Hell. 479. Ussing Inscr. ined. n. 57; alterum (versuum 5—49 dextras partes continens) addidit Koehler C. I. Att. II 443 (Syll.¹ 496. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 347 n. 484. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 444 n. 434).

[----- τῆς πρυτῆ] ανε[ί]ας ----- ψήφισ[μα] δῆμου· τῶν προ-
 ἑδρων ἐπεψή[φι]ζεν Ἀντιμένη[ς] | καὶ συμπρόεδροι·
 5 ἔδοξεν τῷ | δῆμῳ· Φιλέας Φι[λ]ον[αύτ]ο[υ] | Παλληνεὺς εἶπεν·
 ἐ[π]ειδὴ Εὐξ[εν]ίδης διατελεῖ [ε]ῶνους ὧν τῷ δῆμῳ τῷ Ἀθη-
 10 ν[ι]ῶν, καὶ τὰς τε εἰσφορὰς ἀπ[ά]σας, δσας ἐψήφισται ὁ δῆμος
 ε[ἰ]σενεγκεῖν τοὺς μετοίκους, [ε]ὐτάκτως [ε]ἰσενήνοχεν, καὶ ἐν
 τῷ πολέ[μ]ῳ τῷ πρότερον¹ ἐθελοντῆς [ν]αύτας δώδεκα ἐνεβί-
 15 βασεν, καὶ νῦν εἰς τοὺς καταπάλτας² ν[ε]υρὰς ἐπέδωκεν, καὶ
 δσα ἔπετάχθη αὐτῷ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν | καὶ τῶν ταξιάρχων
 20 ἅπαντα προθύμως ὑπηρέτηκεν, καὶ τ[ὰ] ἄ[λλα] διατελεῖ φιλο-
 τιμούμε[νο]ς εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, δε-
 δόχθαι τῷ | δῆμῳ, ἐπαινέσαι Εὐξενίδην | Εὐδόλιδος Φασγηλίτην,
 25 καὶ σ[τε]φανῶσαι θαλλοῦ στεφάνῳ ε[ἰ]νοίας ἔνεκα καὶ φιλοτι-
 μί[α]ς τῆς εἰς τὸν δῆμον· καὶ εἶναι | [αὐτὸν] ἰσοτελῆ καὶ αὐτὸν
 30 καὶ | ἐχγόνους· καὶ οἰκίας αὐτοῖς | εἶναι ἔγκτησιν Ἀθήν[ων]
 δε[π]ου ἄν βούλωνται -----]

Litterae volgares praeter Ξ et \mp ($\varphi\tilde{\iota}$), dispositae στοιχηδόν. Ad belli Macedonici aetatem rettulit K., paullo post duas Philippi in Atticam incursiones exiguo intervallo Ol. 445, 4 (300/499 a. Chr.) factas Euxenidi hos honores decretos statuens. 1 De priore belli contra Philippum parte haec interpretatur K. addens 'scilicet iam ante incursiones Macedonum classem instruxerant et bello maritimo interfuerant, de qua quidem re quantum memini ab historicis nihil diserte traditum est; cf. tamen Liv. XXXI, 45 et Polyb. XVI, 26'. 2 Hanc unam scripturam noverunt tituli antiqui.

267 Tabula marmoris Pentelici admodum detrita, inventa in arce Athenarum. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 209. Rangabé Ant. Hell. 444. Ex suo Velsenique apographo Koehler C. I. Att. II 444 (Syll.¹ 497. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 346 n. 483).

Litterae volgares praeter $\Xi\Sigma$. $\varphi\tilde{\iota}$ modo Φ modo ϕ est, $\pi\tilde{\iota}$ plerumque Π , nonnunquam Π et Π .

-----τα φίλ(α) η¹ [----- | ----- 'Αθ]ηναίοις ἀξι -----|
 ----- ατο-----α καὶ ε..α-- | ----θαι συμφέρο[ντ]ος κ-----
 5 δοξ----- τε..ς, || [ἀγ]αθεὶ τύχει, δεδ[όχθ]αι τῷ δ[ήμ]ωι, ἐπαι-
 νέ[σαι] Ἡρι[ν] Κόθωνος Βυζάντιον², καὶ στεφαν[ῶσαι] χρυσῶ[ι] |
 στεφάνωι εὐνοία[ς] ἔινεκεν [καὶ] φιλο[τ]ιμ[ί]ας θ[ν] ἔ[χει] πρὸς Ἀθη-
 ναί[ο]υς. εἰ[ν]αι δὲ α[ῦ]τ[ὸ]ν κ[αὶ] π[ρ]όξενον | καὶ εὐεργέτην τοῦ
 10 δ[ήμ]ου, καὶ δι[δο]σ[θ]ῆ[ναι] ἔ[γ]κ[τη]σιν αὐτῷ γῆς καὶ οἰκίας κατὰ
 τοὺς ν[ό]μους. ἐπ[α]ινέσαι δὲ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τριηράρχ[ους],
 [Μη]νοφάνην Ἀσκληπιάδ[ου], Ἐκ[α]ταῖον Κόλχου, κα[ὶ] τὸν | τα-
 μίαν Γλαῦκον Λυσ[ίου] Βυζ[αν]τι[ό]υς, [κ]αὶ σ[ε]φ[α]νῶσαι ἕκαστον
 15 αὐτ[ῶ]ν θαλλ[οῦ] στεφάν[ω]ι (εὐ)[νο]ί[ας]³ ἔινεκεν τῆς πρὸς τὸν
 δ[ήμ]ον. καλέσαι δὲ Ἡριν | καὶ Μηνοφάνην καὶ Ἐκαταῖ[ον] κ[αὶ]
 [τὸν] ταμ[ί]α[ν] ἐπὶ δ[ε]ῖπνον εἰς πρυτανεῖον ἐπὶ ξέν[ια]⁴ εἰς αὐ[ρ]ι[ο]ν.
 ὑπάρχ[ει]ν δὲ [α]ῦτ[οῖς] καὶ εἰς τὸ λοιπὸν φιλοτιμουμ[έ]ν[οις] ἐπὶ
 20 πλέον ἀποδείκνυσ[θ]α[ν] τῇ[ν] ἑαυτῶν εὐνο[ί]αν πρὸς Ἀθηναίους
 κ[αὶ] [ἄλλ]ο ἀγαθ[ὸ]ν εὐρέσθ[αι] (παρὰ)⁵ | τοῦ δήμου μείζον, [οὔ]
 ἂν ἄξιοι εἶ[ναι] δοκῶσιν. ἀνα[γ]ράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν
 γρα[μματέα] τὸν | κατὰ [πρυταν]εῖαν ἐν στήλει λιθ[ί]νει καὶ στή-
 25 σ[α]ι | ἐν [ἀκροπόλει]. τῆς δὲ πόσεως τῆς στήλης καὶ || τῇ[ς]
 ἀναθέσεως ἐπιμεληθῆ[ναι] κ[αὶ] μερίσαι τὸ γ[ε]ν[ό]μ[ε]ν[ον] ἀνά-
 λωμα τοὺς ταμ[ί]ας [τῶ]ν [-----]--, δ[ι]π[λ]ως ἂν το[ῦ]τω[ν] συν[τε]-
 λ[ο]υ[μ]ένων⁶ [-----]--ον[-----]σιν εὐσ[-----] δ[ι] δ[ήμ]ος [-----] |
 30 .ου[-----]π.ν.π.ο[-----]ος [-----]||. αἰ χ[ί]ριτας καὶ [οἱ] εὐεργέ-
 ται τύχῃσι τιμῆς τῆς | π[ρ]οσ[η]κο[ύ]σης.

4 ΤΑΦΙΛΛΗ. 2 Byzantios in primis se cum Attalo et Rhodiis ad bellum contra Philippum gerendum coniunxisse (Polyb. XVI, 2, 40) ideoque mirum non esse quod per belli Macedonici tempora classis Byzantium in Piraeum venisset et ab Atheniensibus publicis honoribus recepta esset, monuit Koehler. Polybius IV, 52, 4 pacem inter Rhodios et Byzantios anno 248 a. Chr. factam narrat ἐπὶ Κόθωνος τοῦ Καλλιγέστονος ἱερομνημονούτος ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ubi ex titulo Κόθωνος rescribendum. Nam nomen utique idem est, quominus homo quoque idem sit certe temporum rationes non obstant. 3 ~. 4 Coniunctio formularum ἐπὶ δεῖπνον et ἐπὶ ξένια a sollemni usu plane abhorrens negligentiae eius qui hoc decretum composuit tribuenda est. 5 Praepositionem manifesto lapicidae errore omissam adiecit Koehler. 6 OYNE.

268 Titulus Delphis incisus muro meridionali substructionum templi Apollinis. Edd. C. Wescher et P. Foucart Inscr. rec. à

Delphes n. 48. Archontum annos definivit A. Mommsen Philol. XXIV p. 4 sqq. (Syll.¹ 498). Th. Bergkii commentatio de hoc titulo doctrinae plenissima post ipsius mortem edita est Philologi XLII p. 228 sqq. Lapide denuo collato haud paucorum locorum lectiones emendavit A. Nikitsy Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 403 sq. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 557 n. 655).

Τοῖδε Δελφῶν πρόξενοι·

a. Chr.

ἄρχοντας Ἐμμενίδα, βουλευόντων | Δαμοχάρους, Ἀγίω- 197/6
5 νος, Πράξωνος· | Πολύξενος Λεοντομένεος Λιλαϊεύς¹. || ἄρ-
χοντας Ἐμμενίδα, βουλευόντων | τὴν δευτέραν ἐξάμη-
νον Πατρέα, Ταραντίνου, | Ἡρώος· Ξένων Διονυσίου Ἀθη-
ναῖος².

ἄρχοντας Ὀρθαίου τοῦ Μαντία, βουλευόντων | τὴν 196/5
10 δευτέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Λύσωνος, || Παργασίου·
Θεόδωρος Ἡρώνακτος, Κλεοδάμος | Καΐκου, Κρινᾶς Πυθία,
Πυθίας Κρινᾶ, Μασσαλιῶται.

ἄρχοντας Διοδώρου τοῦ Μαντία, βουλευόντων τὴν 195/4
δευτέραν | ἐξάμηνον Καλλικράτεος, Ὀρθαίου, Δίωνος· Βλάτ-
15 τος | Ματούρου Κανυσῖνος. || ἄρχοντας Διοδώρου, βου-
λευόντων τὴν δευτέραν | ἐξάμηνον Καλλικράτεος, Ὀρθαίου,
Δίωνος· Κόϊντος | Ὀτόριος³ Κοίντου Ῥωμαῖος. | ἄρχοντας
Διοδώρου, βουλευόντων τὴν πρώτην | ἐξάμηνον Ὀρέστα,
20 Βούλωνος, Μένωνος· Ὑμνος || Σκύθα Χερσονασίτας. | ἄρ-
χοντας Διοδώρου, βουλευόντων τὴν πρώτην | ἐξάμηνον
Ὀρέστα, Βούλωνος, Μένωνος· Ἀπατούριος | Νίκωνος Παν-
τικαπαιεύς. | ἄρχοντας Διοδώρου, βουλευόντων τὴν
25 πρώτην || ἐξάμηνον Ὀρέστα, Βούλωνος, Μένωνος· Λάτροπος |
Ζωβίου Κορίνθιος. | ἄρχοντας Διοδώρου, βουλευόντων
τὴν δευτέραν | ἐξάμηνον Καλλικράτεος, Ὀρθαίου, Δίωνος·
Ξενοφῶν | Εὐρυλέοντος Αἰγιεύς⁴.

¹ Cf. Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes n. 312, 2, ubi idem homo duas ancillas Apollini Pythio venundat archonte Praxia (178/7 a. Chr. n.).

² Cf. C. I. Att. II, 420, 51, ubi inter epimeletas pompae Dionysiaca est Διονύσιος Ξένωνος Ἀμαξαντεύς huius proxeni filius ut quidem videtur.

³ I. e. *Voturius* (*Veturius*). Similiter *v* initialis ante *α* (*δ*) non expressa est in nomine Ὀλτεινία n. 300, 4. Ὀδλτινία C. I. Att. III 595, 4. Th. Mommsen Ephem. epigr. I p. 285.

⁴ Xenophon Aegiensis a. 197/6 a. Chr. colloquio Philippi regis et T. Quinctii Flamini interfuit (Polyb. XVIII, 4, 4. Liv. XXXII, 32, 44) et deinde Romam legatus profectus est (Polyb. XVIII, 40, 44).

30 ἄρχοντας Πειθαγόρα, βουλευόντων τὰν πρώταν | 194/3
 ἐξάμηνον Ἀβρομάχου, Εὐρυμάχου, Βαβύλου· | Ἀλέξανδρος
 Ἀντιόχου Ἀκαρνάν⁵, καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ | Φίλιππος, Ἀντί-
 γονος⁶, Ἀκαρναῆνες. | ἄρχοντας Πειθαγόρα, βουλευόν-
 35 των τὰν || πρώταν ἐξάμηνον Ἀβρομάχου, Εὐρυμάχου, | Βα-
 βύλου· Φανταγόρας Φανταγόρα Κῳιος.

ἄρχοντας Θεοξένου, βουλευόντων τὰν δευτέραν
 ἐξάμηνον Φιλοκράτους, Πολεμάρχου, Ἀρχωνος, οἷδε πρό-
 40 ξενοί· Κάσανδρος Μενεσθέος Τρῶς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας⁷.

ἄρχοντας Πειθαγόρα, βουλευόντων | τὰν δευτέραν
 ἐξάμηνον Διοδώρου, | Εὐκλείδα, Μνάσωνος· Ἠγησιάνης |
 45 Διογένους Ἀλεξανδρεὺς ἐκ τᾶς Τρωάδος⁸. || ἄρχοντας
 Πειθαγόρα, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Διο-
 δώρου, | Εὐκλείδα, Μνάσωνος· Ἀθηναγόρας Ἀθηναγόρα
 τοῦ Λεωσέβου Χῖος.

ἄρχοντας Ὀρθαίου τοῦ Μαντία, βουλευόντων || 196/5
 50 τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Λύσωνος, | Κλεοδάμου, Παρνασσίου·
 Σωκράτης Ἐπικράτης, Λύκων Σωσάνδρου, Βόηθος Ἀμει-
 νοκλέος, Λαμνίς.

55 ἄρχοντας Κλεοδάμου, βουλευόντων τὰν || πρώταν 192/4
 ἐξάμηνον Ἀμύντα, Θεοφράστου, | Πραξία· Φορμίων Πυ-
 θίωνος, Ἡρακλείδας | Ῥίσθα, Χερσονασίται ἐκ τοῦ Πόν-
 του⁹. | ἄρχοντας Κλεοδάμου, βουλευόντων τὰμ | πρώ-

Euryleonta Achaeorum praetorem 209 a. Chr. Polybius commemorat X, 24, 4, qui nescio an Xenophontis pater sit. 5 Alexander Acarnan primo Philippi, deinde cum is cum Romanis pacem fecisset, Antiochi Magni familiaris erat (Liv. XXXV, 48, 4), et cum parti exercitus ab eo praefectus esset (Liv. XXXVI, 44, 6) ex vulneribus in proelio ad Thermopylas acceptis in Cenaeo Euboeae promunturio decessit a. 194 a. Chr. (Liv. XXXVI, 20, 5). 6 Cf. Polyb. XXVII, 5, 4 ὅτι Περσεὺς πυνθανόμενος ἔτι τινὰς τῶν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πό-
 λεων ἀντέχεσθαι τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, Ἀντίγονον ἐξαπέστειλε τὸν Ἀλεξάνδρου
 πρεσβευτήν. Sane ethnico non addito certum non est, hunc Alexandri Acar-
 nian filium esse, sed veri non dissimile, quia is paterna habebat et odium
 Romanorum et familiaritatem cum regia Macedonum familia. 7 Cf. n. 294
 cum notis. 8 Hegesianax Alexandrensis ex Troade, poeta, grammaticus,
 rerum gestarum scriptor (C. Müller F. Hist. Gr. III p. 68), ab Antiocho Magno
 cum Lysia et Menippo legatus ad T. Quinctium Flaminium missus est
 (Polyb. XVIII, 47, 4. 50, 3. Liv. XXXIV, 57, 6. Appian. Syr. 6). Eo tempore
 Delphi proxeniam ei decreverunt. P. Foucart Revue de philologie II (1878)
 p. 216. (E. Rohde Mus. Rh. XXXIV p. 153). 9 Ipsum proxeniae decretum
 (n. 284) hos duumviros a civibus missos victimas Apollini Pythio et Minervae

60 ταν ἐξάμηνον Ἀμόντα, Θεοφράστου, || Πραξία· Ἰππαρχος
Γλαυκίππου Δη||μητριεύς.

ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων τὰν δευ|τέραν ἐξά- 191/0
μηνον Παρν(ν)ασσίου, | Μενεστράτου, Μαντία· Σάλσιος Τα-
65 γόλλιος Ταγίλου υἱὸς Ἀργυριππανός. | ἄρχοντος Φαί-
νιος, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Παρνασσίου,
70 Μαντία, Μενεστράτου· | Γάιος Στατώριος Γαίου υἱὸς || Βρεν-
τεσίνο. | ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων τὰν πρώ|ταν
ἐξάμηνον Ἀνδροκρίτου, Κλεοδάμου, | Ξένωνος· Εὐβουλίδης
Εὐχέρου Ἀθηναῖος¹⁰. | ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων
75 τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Μαντία, || Παρνασσίου, Μενεστρά-
του· Ἄγρων Θεοφίλου Ἡρακλειώτας.

ἄρχοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων | τὰμ πρώ- 190/89
ταν ἐξάμηνον Μνάσωνος, Θρασυκλέος, Μένωνος· Δημή-
80 τριος Μνασέα | Θηραῖος. || ἄρχοντος Καλλικράτεος,
βουλευόντων | τὰν πρώταν ἐξάμηνον Μνάσωνος, | Μένωνος,
Θρασυκλέος· Ὀρθων Ζωπύρου | Ῥηγῖνος. | ἄρχοντος
85 Καλλικράτεος, βουλευόντων || τὰν πρώταν ἐξάμηνον
Μνάσωνος, | Μένωνος, Θρασυκλέος· Μάαρκος Ὀαλ[έ]ριος¹¹ |
Ὀμοττόνης¹² καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ Πόπλιος, | Γάιος, Μάαρ-

Pronaeae adduxisse docet. 40 Eucheir eiusque filius Eubulides Athenienses pagi Cropidarum, statuarii, commemorantur cum a Plinio N. h. XXXIV, 88. 94 et Pausania VIII, 44, 40, tum in titulis satis multis, quos compositos habes apud E. Loewy Inschr. der gr. Bildhauer p. 164 n. 222 sqq., qui subtili et cauta disputatione effecit, omnes ad eosdem artifices spectare, qui coniunctim circa medium saeculum a. Chr. n. alterum artem statuariam exercuissent; paullo post defuncto patre Euchire filium Eubulidem per se solum in ea versari perrexisset. Iam hic Eubulides proxenus pater Euchiris artificis, avus Eubulidis esse videtur. Neque enim scriptura et flexio nominis Εὐχέρου eum ab illa familia separare cogit. Idem videtur esse Εὐβουλίδης Εὐχειρος Κρωπίδης C. I. Att. II, 952, 28 epimeleta, filius [Εὐ]χειρ Εὐβουλίδου Ἀθηναῖος] hieromnemon Bull. de corr. Hell. VI (4882) p. 237 n. 72. 41 ΟΑΛ. ΠΙΟΞ. Suppleverunt F. et W. dubitantes. Nunc iam cum sciamus Muttinem (not. 42) M. Valerii Laevini consulis beneficio civitatem Romanam nactum esse, de nomine gentili nihil dubii relinquitur. Eadem scripturae ratio observatur C. I. Att. II 465, 409 (Ὀαλέριος). Polyb. II, 20, 2 (Ὀδόμεν). Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 288 n. 443, 2 (Σερούλιον). 42 Muttnes Libyphoenix Hippacritanus cum Agrigentum Romanis prodidisset (Liv. XXVI, 40, 3 sqq.) a. M. Valerio Laevino cos. 240 a. Chr. in senatum introductus et tribuno plebis rogante civitate donatus est (Liv. XXVII, 5, 6. 7). Anno 190 a. Chr. in exercitu L. Scipionis equitibus Numidis praecerat (Liv.

- κος, Κόιντος, Ῥωμαῖοι. | ἄρχοντος Καλλικράτεος,
 90 βουλευόντων || τὰν πρώταν ἐξάμηνον Μνάσωνος, | Μένωνος,
 Θρασυκλῆος· Λέοντις | Σωσικράτεος Ἀκραγαντίνος. | ἄρ-
 χοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων | τὰν πρώταν
 95 ἐξάμηνον Μνάσωνος, Μέλωνος, Θρασυκλῆος· Στρόμβιχος |
 Διονυσοδότου Ἀπολλωνιάτας. | ἄρχοντος Καλλικρά-
 τεος, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Γλαύκου,
 100 Δεξικράτεος, Καλλία· Ἐράτων Ἀμφιτίμου || Λευκάδιος. |
 ἄρχοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων τὰν | δευτέ-
 ραν ἐξάμηνον Γλαύκου, Δεξικράτεος, Καλλία· Ὀνάσιμος
 Ἐπικρατίδου Πελλαῖος.
 105 ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων 189/8
 τὰν πρώταν ἐξάμηνον Ἀγάθωνος, Ξενοστράτου, Κλεοδάμου·
 Ἄβρων Καλλίου Ἀθηναῖος¹³. | ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ
 Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Κλεο-
 δάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· Πραῦλος Φοξίου Σχοτου-
 110 σαῖος¹⁴. || ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βου-
 λευόντων τὰν | δευτέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος,
 Δεξικράτεος· | Τίτος Κοῦγκτιος Τίτου υἱός Ῥωμαῖος¹⁵. |

XXXVIII, 44, 42 sqq.), ac tunc ei una cum filiis (ex quibus unus sub patris imperio militans apud Livium commemoratur) Delphi proxeniam decreverunt. Cf. Hermæ XV p. 158 sqq. 43 Habro Calliae f. Batensis inter pueros Theseorum victores recensetur C. I. Att. II 444, 72. 445, 44. Ac de prioris quidem tituli aetate magnopere dissentiunt homines docti; qua in re id certe iure a Koehlero pronuntiatum est, propter tribum Attalida non licere ultra annum 200 a. Chr. ascendere (Cf. Liv. XXXI, 45, 6); ac mireris sane G. Hirschfeldium Ber. der sächs. Ges. der Wissensch. phil.-hist. Cl. 1878 p. 24 securum de illo argumento tabulam annis 220—240 a. Chr. vindicare. Quodsi statim post a. 200 Theseorum victores inscriptos iudicamus, fieri potest, ut idem Habro qui tunc puer vicit, decem annis post a Delphis proxenus creatus sit; sin autem aliquot decenniis post demum illum titulum confectum sumemus, cognominem nepotem intellegemus, quem novimus ex C. I. Att. II 445, 44, qui nullo modo ad maiorem illum Habronem spectare potest. 44 In Eusebii chronicorum versione Armeniaca (I p. 243, 85 ed. Schoene) inter Thessalorum strategos qui inde ab anno 195 a. Chr. fuerunt, anno septimo (489 a. Chr.) recensetur *Ῥαβίλος Φαλαε (Ἄλιος) Κουσαεὺς*. Ipso igitur prae-turae anno proxeniae honore a Delphis affectus est. R. Weil, Zeitschr. f. Numismatik I p. 482. 45 T. Quinctius Flamininus cos. 198 a. Chr. Quo tempore proxenia ei decernebatur, non iam in Graecia erat, sed Romae cen-sura fungebatur, ut monuit A. Mommsen Philol. XXIV p. 82, qui tamen in-iuria sumpsit, eum iam ante aliquo ex eis annis, qui huius catalogi initium

ἄρχοντας Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὴν
 δευ|τέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· ||
 115 Λεύκιος Ἀχιλῖος Καίσιωνος υἱὸς Ῥωμαῖος.¹⁶ | ἄρχοντας
 Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὴν δευ|τέραν
 ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· | Μάαρκος
 Αἰμύλιος Λέπεδος Μάαρκου υἱὸς Ῥωμαῖος.¹⁷ | ἄρχοντας
 120 Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὴν || δευτέραν
 ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξι|κράτεος· Λύκος Φιλέα
 Ταραντῖνος.¹⁸

ἄρχοντας Κλεοδάμου τοῦ Π[ολυ]κλείτου, | 188/7
 βουλευόντων τὴν πρώταν ἐξάμηνον Ἐτυ|μῶνδα, Πραξία,
 125 Πεισίλα· Χαροπῖνος Ἀντά|βλου Ἐλεάτας. | ἄρχοντας
 Κλεοδάμου τοῦ Πολυκλείτου, βουλευόντων τὴν
 πρώταν ἐξάμηνον Ἐτυμῶνδα, | Πραξία, Πεισίλα· Εὐδοξος
 130 Αἰσχύρωνος Ἐλε|άτας. || ἄρχοντας Κλεοδάμου τοῦ
 Πολυκλείτου, βουλευόντων τὴν πρώταν ἐξάμηνον Πει-
 σίλα, Ἐτυ|μῶνδα, Πραξία· Πτολεμαῖος Πτολεμαίου | τοῦ
 Χρυσέρμ[ου] Ἀλεξανδρεὺς¹⁹ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γαλέστ[ης]²⁰, |
 135 Πτολεμαῖος Μάκρωνος καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ Κλεο|βουλος,
 Πτολεμαῖος, Ἀνδρυτος, Ἀλεξανδρεῖς.

proxime praecedunt, proxenum factum esse. Neque enim hic honos iterari potuit (cf. not. 34). 46 Pater M' Acilii L. f. K. n. Balbi cos. 450 a. Chr. Th. Mommsen Ephem. epigr. I p. 285 not. 4. 47 Cos. 497 a. Chr. Eum tum vel maxime operam dedisse ut Graeciae regiones Delphis propinquas a. M. Fulvii Nobilioris, quocum privatas inimicitias habebat, violentia tegeret, monuit A. Mommsen Philol. XXIV p. 34, eamque ob causam ei proxeniam decretam esse haud improbabiliiter coniecit. 48 Phileas Tarentinus a. 212 a. Chr. cum per speciem legationis Romae esset, obsides Thurinos sollicitavit, sed cum eis fugiens deprehensus et de saxo deiectus est. Liv. XXV, 7, 44—44. Quem si Lyci patrem esse statuemus, temporum certe rationes optime convenient. 49 Cf. Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 470 n. 2: Χρῴσερμον Ἡρακλείτου Ἀλεξανδρέα, τὸν συγγενῇ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ ἐξηγητὴν καὶ ἐπὶ τῶν λατρῶν, καὶ ἐπιστάτην τοῦ Μουσείου κτλ. Plut. Cleomenes 36: Πτολεμαῖος ὁ Χρυσέρμου φίλος ὦν τοῦ βασιλέως (Ptolemaei IV Philopatoris) πάντα τὸν χρόνον ἐπεικῶς διελεχτο τῷ Κλεομένει καὶ συνήθειά τις ὑπῆρχεν αὐτοῖς καὶ παρρησία πρὸς ἀλλήλους. Haec spectant ad annum fere 220 a. Chr., qua cum re bene convenit, quod ex filiis alter a. 188/7, alter (v. 186) a. 185/4 a. Chr. a Delphis proxeniae honore affectus est. 20 Ad hunc ingeniose et probabiliter E. Rohde Mus. Rh. XXXIV p. 453 not. 2 rettulit narrationem Aeliani Var. hist. I, 30 Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς (quem R. intellegit Eriphanem, 205—184 a. Chr.) ἐρώμενον εἶχε Γαλέτην (scr. Γαλέστην) ἰδεῖν κάλλιστον κτλ.

Ἀριστόνικος Ἀριστονίκου Ἀλεξανδρέυς²¹ Πτολεμαῖος Πτολεμαίου Ἀλεξανδρέυς²² Νέων Πτολεμαίου Ἀλεξανδρέυς Κομανός²³ Ἀλεξανδρέυς 440 Ἀρατομένης Ἀλεξανδρέυς Στρατίος Στρατίου Ναυπάκτιος, Φίλων Κάστορος²⁵ Ἀλε- ξανδρέυς, Ἀγήσαρχος Τλωεύς. ἄρχοντος Κλεοδά- 445 μου τοῦ Πολυκλείτου, βουλευόντων τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Ἦρυος, Ὀρθαίου, Ξενοκράτους· Λεόντιχος Ἀριστοβούλου Ἀσχειεύς²⁶. ἄρχοντος Μαντία τοῦ Πολύωνος, βουλευόν- των τὴν πρώτην ἐξάμηνον Σωδαμίδα, Πολυκράτης· ἐνει- κίδης Δορκύλου Θηβαῖος. 450 ἄρχοντος Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, βουλευόντων τὴν δευτέραν ἐξάμηνον²⁷. -----] [ἄρχον]τος Πεισίλα, βουλευόντων τὴν πρώτην 187/6 [ἐξά]μηνον Θεοφράστου, Ξένωνος, Ἀριστοτέλεος· . . . λων 455 Εὐδάμου Τριχονεύς, Πυθόδωρος Μεγΰστοτιμου Ναυπάκ- τιος. ἄρχοντος Πεισίλα, βουλευόντων τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ἦρυος, Φιλιτάλου· Κλέων Φι- λιστίδα Ὠρώπιος²⁸. ἄρχοντος Πεισίλα, βουλευόντων 460 τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ἦρυος, Φιλιτάλου·	Διονύσιος²⁴ Διονυσίου Ἀλεξανδρέυς

21 Aristonicus eunuchus Ptolemaei Epiphanis mercennariis militibus praefuit. Polyb. XXII, 7, 6. 22 Versuum 137—140 dispositionem qualis in lapide est expressi ut appareret fieri posse ut ad nomina Κομανός et Ἀρατομένης, quae contra huius catalogi morem patronymicis carent, ex v. 188 suppleretur Πτολεμαίου. Quod nescio an confirmetur Polybii testimonio XXXI, 28, 2 qui a. 160 a. Chr. Comanum et Ptolemaeum fratres a Ptolemaeo Physcone Romam missos narrat. 23 Comanus a. 169 a. Chr. Ptolemaeo Physconi cum Antiocho Epiphane bellum gerenti in consilio fuit (Polyb. XXVIII, 19, 1), aliquot annis post ab eodem Romam missus est (not. 22). 24 Fortasse hic Dionysii Thracis, qui a. 216 a. Chr. Ptolemaei Philopatoris militibus praeerat (Polyb. V, 65, 40) filius est. 25 C. I. Att. II 384, 40 populus Atheniensium Castori cuidam honores decernit, qui multum valebat apud Ptolemaeum quendam regem, quem Koehlerus Euergetam (247—222 a. Chr.) potius quam Philopatora (222—205 a. Chr.) esse putat. Eius filius sine dubio Philo est. 26 Steph. Byz. Ἀσχειον, πόλις Ἀχαΐας· τὸ ἔθνηκόν Ἀσχειεύς ὡς Σιγείεύς, Ῥοιταιεύς. 27 Lapidida versum imperfectum reliquit. W.-F. 28 Hic archonte Menete (171/70 a. Chr.) servum Apollini Pythio vendidit (Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 217, 3).

Θρασύλοχος Ἀλεξάνδρου | Ἀτράγιος²⁹, Ἀριστοκλῆς Ἀρι-
στοκλέους | Ἀλικαρνασσεύς.

165 ἄρχοντος Νικοβούλου μηνὸς Βουβιατίου, βου- 186/5
λευόντων τὰμ πρώταν ἐξάμηνον Δεικράτεος, Εὐκλείδα,
Ξενοστράτου· Καφισόδωρος Μνασέα, Ξενοτίμους Φιλίππου,
Θράσων Μύτωνος³⁰, Λεπαδεῖς. | ἄρχοντος Νικοβού-
170 λου, βουλευόντων τὰν δευτέραν || ἐξάμηνον Εὐκράτεος,
Δάμωνος, Ξενοχάρεος· Ἀπολλώνιος Δημητρίου Χίος. |
ἄρχοντος Νικοβούλου, βουλευόντων τὰν | πρώταν
ἐξάμηνον Εὐκλείδα, Δεικράτεος, Ξενοστράτου· Δάμαρ-
χος Ἀγισία Θισβεύς.

175 ἄρχοντος Πεισίλλα, βουλευόντων τὰν δευτέραν 187/6
ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ἡρως, Φιλαιτώλου· Ξένων Ξέ-
νωνος Καρσανδρεύς.

ἄρχοντος Εὐκράτεος, βουλευόντων τὰν | πρώταν 185/4
180 ἐξάμηνον Ἀβρομάχου, Ἀρχελάου, || Ξένωνος· Εὐάγγελος
Εὐκράτεος, Ἐπιτέλης Ἑρμαίου, Λεβαδεῖς. | ἄρχοντος
Εὐκράτεος, βουλευόντων τὰμ πρώταν ἐξάμηνον Ἀβρο-
μάχου, Ἀρχελάου, Ξένωνος· Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου ||
185 Ἀλαβανδεύς, Ζωῖλος Ἰστιαίου Ἀλεξανδρεύς, | Γλαύκων
Πτολεμαίου τοῦ Χρυσέρμου Ἀλεξανδρεύς.³¹

ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων τὰν | δευτέραν 191/0
ἐξάμηνον Παρνασσίου, | Μενεστράτου, Μαντία· Βότρως
190 Τιμοθέου Ἀλεξανδρεύς.

ἄρχοντος Εὐκράτεος, βουλευόντων | τὰν δευτέ- 185/4
ραν ἐξάμηνον Κράτωνος, | Ὀρθαίου, Σωδαμίδα· Σχύμονος |
Ἀπελλοῦ Χίος³².

195 ἄρχοντος Κράτωνος, βουλευόντων | τὰν δευτέ- 184/3
ραν ἐξάμηνον Πεισιλάου, | Ἀνδρονίκου, Σωσινίκου· Διόγνη-
τος, | Δημᾶς Καλλικράτεος, Χίος.

200 ἄρχοντος Ἀρισταινέτου, βουλευόντων || τὰν πρώ- 183/2

29 Eodem anno praetor Thessalorum erat. Nam quin idem homo sit qui apud Eusebium I p. 246, 8 decimo loco recensetur *Thrasimachus Alexandri (filii) Atraganus*, nemo dubitabit. Cf. R. Weil l. l. 30 Μύτων Θρασώνιος equitum Lebadensium ilarchus est I. G. Sept. I 3087, 3, sine dubio huius Delphorum proxeni pater. 34 Cf. not. 19. 32 Hunc geographum esse coniecit E. Rohde Mus. Rh. XXXIV p. 453, patrem fortasse philosophum Academicum, Arcesilai discipulum, commemoratum a Plutarcho de adul. et am. 22 p. 63D et Athenaeo X 420 d.

ταν ἐξάμηνον Ἀμόντα, Ἀρχελάου, | Πράξωνος· Ὀλυμπιό-
δωρος Ὀλυμπίου Ἀθηναῖος³³.

ἄρχοντας Δαμοσθένης, βουλευόντων | τὰν δευ- 182/1
(τέ)ραν ἐξάμηνον Ἡρως, Σωδαμίδα, | Ἀστούχου· Νικάνωρ

205 Λυκίσκου Ἀμβρακιώτας, || Ὀλύμπιχος Εὐμήλου³⁴, Ἐπι-
χάρης Καλλίππου, | Φιλοκράτης Δεξιάρου, Κορωνεῖς.

ἄρχοντας Ἀνδρονίκου, βουλευόντων | τὰν δευ- 184/0
τέραν ἐξάμηνον Καλλία, | Δαμένεος, Κράτωνος· Δωσίθεος ||

210 Ζωΐλου Καλχηδόνιος, | Ἀντίπατρος Μενεδάμου Κορίνθιος.

ἄρχοντας Μαντία, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἐξά- 180/79
μηνον Διοδώρου, Ξένωνος, | Σωσινίκου· Εὐφανίσκος Καλ-

215 λεινίου, καθ' οἷο|θεσίαν δὲ Νικασιδάμου, Πιστόζενος Πυ-
θοδότου, | καθ' οἷοθεσίαν δὲ Θήριδος, Γοργόνας Κλεισιμ-
βρότου, | Πειθιάδας Κλεομβρότου, Βωλίων Ἀ(να)ξάνδρου³⁵, |

Ἀγῆτωρ Δαμοστράτου, καθ' οἷοθεσίαν δὲ | Τιμοστρά-
220 του, Εὐέλθων Ἀντιδότου, Στράτων || Ἀριστοκράτεως,
Κλεώνυμος Δαμοκράτεως, | Ῥόδιοι.

ἄ[ρχο]ν[τος Ε]ὐαγγέλου, | βουλευόντων τὰμ πρώ- 179/8

225 ταν ἐξάμηνον Βούλωνος, || Αἰακίδα, Μελισσίωνος· Δι-
νύσιος Ληγέτου Ἐλεάτας. | ἄρχοντας Εὐαγγέλου, |

230 βουλευόντων τὰμ πρώ|ταν ἐξάμηνον Βούλ|ωνος, Αἰακίδα,
[Με]λισσί|ωνος· Μικυθίων Μικυλίωνος | Χαλκιδεύς³⁶.

33 Haec duo nomina alternatim usurpata sunt in familia aliqua pagi Anaphlystiorum (Ὀλυμπιόδωρος Ὀλυμπίου Ἀναφλόστιος C. I. Att. II 1872. 1874. Ὀλύμπιχος Ὀλυμπιόδωρου Ἀναφλόστιος C. I. Att. II 1874). 34 Olympichum Coronensem Romanorum sectatorem commemorari a Polybio XXVII, 4, 9 monuit A. Mommsen Philol. XXIV p. 8. Idem nomen redit v. 247. Quae res sic sine dubio intellegenda est, ut cum ille bis theoriae Delphos missae interesset, qua in re sollemne erat ut omnes theori proxenia honorarentur (cf. not. 9), mera negligentia sive oblivione beneficii antea in eum collati eius nomen etiam in alterum proxeniae decretum receptum statuamus. Iam Mommsenus de simili interpretatione cogitaverat, sed dubitabat quia sibi persuaserat licuisse eundem hominem bis eo honore affici. 35 Ἀλεξάνδρου W.-F. Sed ΑΞΑΝΔΡΟΥ sine lacuna in lapide esse testatur N. Quod malui in Ἀ(να)ξάνδρου quam cum illo in Ἀ(λε)ξάνδρου mutare propter faciliorem erroris explicationem; nomen Rhodium est (cf. I. G. Ins. mar. Aeg. I Ind. p. 242). 36 Micynthio Chalcidensium princeps a. 192 a. Chr. frustra impedire conatus erat quominus cives deserta Romanorum societate cum Aetollis et Antiocho se coniungerent (Liv. XXXV, 38, 4. 46, 9. 50, 40. 54, 6). Anno 170 a. Chr., quamvis pedibus captus, a civibus Romam missus est qui quereretur de avaritia magistratuum Romanorum (Liv. XLIII, 7, 5).

ἄρχοντος Πραξία, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἐξά- 178/7
 235 μῆνον Μνάσωνος, Σωτῆ|μου, Ἀμφιστράτου· Ἀπολλωνίδης
 Ἀσκλη|πιοδώρου Ζεφ[υ]ριώτης³⁷. | ἄρχοντος Πραξία,
 βουλευόν|των τὰμ πρώταν ἐξάμῃ|νον Μνάσωνος, Σωτῆ|μου, ||
 240 Ἀμφιστράτου· Ἀθηνίων | Ἀθηνίωνος Κορίνθιος. | ἄρ-
 245 χοντος Πρα|ξία, βουλευόν(ον)|των τὰν || δευτέραν ἐξά-
 μῆνον | Καλλία, Δαμένεος, | Βάχχιος· Ὀλύμπιχος | Εὐμή-
 250 λου³⁸, Μίκκων Διο|νυσοδώρου, Ἀθανίας || Ἐπαινέτου,
 Κορωνεῖς.

ἄρχοντος Μελισσί|ωνος, βουλευόντων τὰμ | πρῶ- 177/6
 255 ταν ἐξάμῃ|νον Δεξικράτεος, Ἀρχελάου, Ἀν|δρομέneos·
 Δαμέας Θεάν|του Βούριος, | Φιλόνικος Σωκράτεος | Ἐλα-
 260 τεύς. | ἄρχοντος Μελισσί|ωνος, βουλευόντων || τὰν
 δευτέραν ἐξάμῃ|νον Πρα[ξί]α, Ἀνδρονίκου, | Ἀριστίωνος·
 Πολέμων Μιλησί|ου Ἰλιεύς³⁹.

ἄρχοντος Ἀρχέλα, βουλευόντων τὰμ πρώταν 175/4
 ἐξά|μῃνον Μελισσίωνος, Ξένωνος, Βούλωνος· | Κάλλιππος
 Σωχῶρου Ἐλατεύς.

265 ἄρχοντος Ξενοχάρεος, βουλευόντων | τὰν δευτέ- 176/5
 ραν ἐξάμῃ|νον Ἐκεφύλου, Πρά|[ξ]ωνος, Θεοφράστου· Ἀδμ[η]-
 τος Ἀριστομέ|νεος, Σωμένης Σωμένεος, Καλλικράτης |
 270 Νέωνος, Σεκυώνιοι, || Μνήμων Ἀρίστωνος Πάφιος, | Πεισί-
 λας Κρίτωνος Ἐλατεύς.

ἄρχοντος Αἰακίδα, βουλευόν|των τὰν δευτέραν 173/3
 ἐξάμῃ|νον Εὐ|κράτεος, Ξενέα, Δαμοκράτεος· Νίκανδρος ||
 275 Μενεκράτεος Ῥωμαῖος· εἶμεν δὲ αὐτῷ | γὰρ καὶ οἰκίας
 ἔνκτησιν.

ἄρχοντος Κλεοφάνεος, βουλευ[ο]ντων | τὰν δευ- 172/4
 τέραν ἐξάμῃ|νον Αἰακίδα, Μελισί|ωνος, Λαϊάδα· προξενία
 280 ἐδόθη παρὰ τὰς πόλ|λιος κατὰ τὸν νόμον Ἀσκληπιάδῃ

37 Cf. Steph. Byz. Ζεφύριον· ἡ Ἀλικαρνασσὸς τῆς Καρίας οὕτως ἐκαλεῖτο.
 καὶ πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτης. 38 Cf. not. 34. 39 Perie-
 getam intellegendum esse docuit P. Foucart *Revue de philol.* II (1878) p. 215.
 Nam cum patriam et aetatem convenire, tum illo potissimum tempore usi-
 tatum fuisse civitatibus eos homines proxenia aliisque honoribus ornare,
 qui carminibus aut libris pedestri oratione compositis laudes earum cele-
 brassent; atqui Polemonem περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν scripsisse (Plut.
 quaest. conv. V, 2 p. 675 B). Neque obstat Suidae testimonium, qui eum
 Εὐηγέτου filium dicit; nam in hoc genere errores frequentissimi sunt.

Μητροδώρου, Δημητρίωι Ἀναξίππου, | Ἀντιοχείοις⁴⁰ ἀπὸ
 Πυράμου⁴¹. | ἄρχοντας Κλεοφάνεος, βουλευόντων |
 285 τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Αἰακίδα, || Μελισσίωνος, Λαϊάδα·
 Φιλόνικος | Θεωνίδα Ὑανπόλιος⁴².
 290 ἄρχοντας Λαϊάδα, βουλευόντων τὰν πρώταν 170/69
 ἐξάμηνον | Βαχίου, Ἀριστίωνος, Ἀμυνέα, οἶδε πρόξεινοι·
 295 Ἀντίφιλος || Ἀρίστωνος | Ταναγραῖος, | Ἀλεξίς | Ἀριστεά |
 300 Ἡρακλειώτας, || Διδώρος | Ἡρακλείδου | Ταναγραῖος.
 ἄρχοντας Πύρρου, βουλευόντων Ἀθάμβου, Ἀρ-
 χία, | Δίωνος· Νίκων Νικίου Μεγαπολίτας, Ἐχεκράτης ||
 305 Ἐχεκράτου, Φίλων Φιλοκλέους Ἀργεῖοι, Πυθῆς | Ἀπολ-
 λωνίου Ἀθηναῖος, | Θεόπομπος Νίκωνος Σικυώνιος, | Νί-
 κων Διοδώρου Θηβαῖος.
 ἄρχοντας Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, βουλευόντων
 310 τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Εὐδώρου τοῦ Ἀμύντα, Ξεναγόρα
 τοῦ Εὐκλείδα, γραμματεύοντος δὲ Εὐκράτεος τοῦ Καλλι-
 κῶνος· Ἰσιδωρος Διονυσιοφάνεος Αἰολεύς ἀπὸ Ἄσσου. |
 ἄρχοντας Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, βουλευόντων τὰν
 δευτέραν ἐξάμηνον | Εὐδώρου τοῦ Ἀμύντα, Ξεναγόρα τοῦ
 Εὐκλείδα, γραμματεύοντος | δὲ Εὐκράτεος τοῦ Καλλικλῆ-
 315 νος· Πολύαινος Πολυαῖνου Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου.

40 Steph. Byz. s. Ἀντιόχεια· τὸ ἐθνικὸν πασῶν Ἀντιοχεὺς καὶ Ἀντιό-
 χειος. Nam dativus plur. nominis Ἀντιοχεύς, si notissimo illo dialecti
 Delphicae aliarumque nonnullarum metaplasmo usus esset lapicida, certe
 Ἀντιοχέοις sine iota esse debuit. 41 In Cilicia iuxta ipsum Pyrami flumi-
 nis ostium exstant parietinae oppidi, quod antiquiore nomine Magarsus ap-
 pellatum inde a tertio usque ad primum a. Chr. n. saeculum Antiochiae
 nomen gessit. Cf. Steph. Byz. s. Ἀντιόχεια· ἔκτῃ Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Πυράμου.
 R. Heberdey et A. Wilhelm Reisen in Kilikien p. 6 sqq. 42 Haec una
 ethnici forma in titulis comparet (I. G. Sept. I, 3055, 39. III, 226, 48. Wescher-
 Foucart Inscr. rec. à Delphes 82, 4). Sane Wescher et Foucart n. 242, 4. 2
 Ὑαμπολλί[τ]ου supplent, sed sine dubio illic quoque Ὑαμπολλί[ο]υ legendum
 est, cum quia Stephani Byzantii, qui unus illud novit, auctoritas hoc in
 genere nulla est, tum quia dialectus certe Ὑαμπολλίτα flagitaret.

269 Basis marmoris caerulei, inter rudera ecclesiae in loco
Tristomo insulae Carpathi. Edd. M. Beaudouin Bull. de corr. Hell.
 VIII (1884) p. 358 (C. Schumacher de republica Rhodiorum p. 55 sqq.
 Mus. Rh. XLII p. 635 sqq.). W. R. Paton Classical Review III p. 333 sq.

F. Hiller von Gaertringen Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVII p. 102. 247 (M. Holleaux Revue de philologie XVII p. 483. F. Hiller von Gaertringen Inscr. insul. mar. Aeg. I, 4036).

[N]ικαγόρας Παμφιλίδα¹, | καθ' ὁδοεσίαν δὲ [Nικαγόρα², |
5 σ]τραταγήσας ἐπὶ τὸ πέραν³ | κα]τὰ πόλεμον⁴ ἐκ πά[ντων || τε]-
τράχισ⁵ καὶ τάν τε χώραν⁶ | καὶ τὰ φρούρια ἀ[πῆμαντα]⁷ |

Litterae vulgares praeter Σ; hastae hic illic leviter incurvatae, fines earum paullulum dilatati. Ο et Ο plerumque figuram ellipticam potius quam circularem habent. 1 Supplevit Hiller. 2 Supplevit Hiller ex aliis eiusdem hominis monumentis, Mitth. des arch. Inst. in Athen XV p. 334 n. 3: ὁ δ[ᾱμ]ος ὁ Κεδρεατᾶν ἐτίμασε | Νικαγόρ[α]ν [Παμ]φιλιδα καθ' ὁδοεσίαν ἐκ Νικαγόρα. Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. I p. 59 n. 202: Νικαγόρας Παμφιλίδα | [καθ'] ὁδοεσίαν δὲ Νικαγόρα | Λαδάρμιος. Quare quod Carpathi potissimum hoc monumentum erectum est, id aut ad militum potius quam ipsius ducis originem referendum est, aut adoptivus quidem Nicagorae pater Ladarmius ex insula Rhodo erat, naturalis vero Pamphilidas Carpathius. H. Hoc praetulerit quispiam propter n. 270, sed perquam dubium est, num ille titulus ad eundem Pamphilidam spectet. 3 Supplevit Schumacher ex titulo I. G. mar. Aeg. I p. 27 n. 49, 27. Non modo quae proprie Rhodiorum Peraea dicitur paeninsula, sed omnia quae illi in continenti e regione insulae possidebant significari videntur. 4 Anno 204 a. Chr. Philippus Macedo post proelium navale ad Laden commissum etiam terrestribus copiis in Caria superior fuerat et oppida Iasum Euromum Bargyliam Pedasa praesidiis firmaverat (Polyb. XVIII, 44, 4). Item paeninsulam Lorymorum, quae proprie Peraea Rhodiorum dicitur, ab eo tum occupatam esse apparet ex Polyb. XVIII, 2, 3. Sed post regis ad Cynoscephalas cladem (197 a. Chr.) Pausistratus Rhodiorum praetor in Cariam penetravit Macedonesque, qui praesidia ex oppidis et castellis contraxerant, prope Alabanda fudit (Livius XXXIII, 48, 8 sqq.). Qui cum Bargyliam fugissent, facile hoc quoque oppido potiri poterant Rhodii, ni Pausistratus castellis Peraeae expugnandis tempus trivisset (Liv. XXXIII, 48, 20). Idem bellum hic significari, ac Nicagoram quidem proximo ante Pausistratum loco praetorem fuisse, ut quattuor anni eius magistratus 204—198 a. Chr. sint, admodum probabile est, quia Pausistrati expeditioni iam interfuerunt Pisuetae (Liv. XXXIII, 48, 3), cum a Nicagora demum Pisyetis regio recuperata dicatur hic v. 9. Hiller. 5 De quattuor annis v. not. 4. Vocabula ἐκ πάντων vero vix aliter intellegi possunt nisi ut vulgo quidem singulos praetores ex singulis populi partibus electos esse, sed aliquando necessitate urgente nulla huius divisionis ratione habita eum qui maxime idoneus videretur ex toto populo creatum statuamus. 6 Supplevi. τὰν Τ[αριτανῶν] Paton probante Hillero, qui tamen ipse concedit non sufficere spatium. Et re vera collato versu proxime superiore vix plus sex litteris reponere licebit. Neque absurdum est, de terra defensa (διαφυλάξας) sic in universum dici, at quae recuperata sint bello (ἀνακτησάμενος) singillatim

πάντα διαφυλάξας τῷ[ι δάμωι] | καὶ ἀνακτησάμενος τὰ[ν] | Πι-
40 συήτιν⁸ χώραν καὶ τὰ[ν] || Ἰδυμίαν⁹ καὶ τὰν Κολλανδία[ν]¹⁰ |
x]αὶ τὰ ἐν αὐταῖς φρούρια, | [Π]οτειδᾶνι Πορθμῶι¹¹.

enumerari. τ[ε] Περαίων vel τ[ε] Ἀπειρον Wilamowitz, sed haec quoque iusto longiora sunt. 7 Aut sic cum Saridaki aut ἀπ[ταίστως] cum Wilamowitzio ap. Hillerum Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterr. XVI p. 248 not. 2 supplendum est. Priorum conamina minus felicia repetere non attinet. 8 Cf. Steph. Byz. s. Πισύη· πόλις Καρίας. λέγεται καὶ Πιτύη. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Πισυήτης. Liv. XXXVIII, 48, 3 (not. 4). Sch. Vicum Turcicum *Pisikiōi* situm occidentem et meridiem versus ab oppido *Mughla-Mobollia* eius urbis locum tenere coniecit Paton, titulo illic invento confirmavit O. Benndorf Anzeiger der phil.-hist. Cl. der Wiener Ak. d. Wissensch. 1892 Juli 20 p. 5. 9 Supplevit Schum., probantibus P. et H., qui monet [Ἰλ]υμίαν et [Ἀωρ]υμίαν et lacunae ambitu et ipsorum oppidorum situ multo minus commendari. Cf. Steph. Byz. s. Ἰδυμα· πόλις Καρίας, οὗ καὶ Ἰδυμος ποταμός· τὸ ἐθνικὸν Ἰδυμῆς καὶ Ἰδύμιος. λέγεται καὶ Ἰδύμη ἢ πόλις. Quinto a. Chr. n. saeculo frequenter inter socios Atheniensium vectigales occurrunt Ἰδυμῆς (C. I. Att. I, 37 t, 29. 234, 25. 232, 15. 233, 27. 235, 14 c. 239, 67). Illic Pausistratus cum Rhodo traiecisset milites exposuisse videtur atque inde in interiora Cariae penetrasse. 10 Huius quoque civitatis in laterculis tributorum societatis Atticae frequens est memoria (C. I. Att. I, 37 t, 34. 226, 20. 228, 9. 229, 20 b. 234, 19. 233, 24). 11 Templum Neptuni Porthmii in septentrionali insulae Carpathi parte situm a freto (πορθμῶ) quod inter eam et Sarum intercedit nomen habuisse manifestum est. H. Erat fanum publicum totius populi Rhodiorum (n. 494¹⁰).

270 Stela marmoris caerulei inventa prope Brycunta (hodie Βουργοῦντα) insula Carpathi. Edd. Manolakakis, Δωρικὸν ψήφισμα τῆς Καρπάθου 1878 p. 104. Plenius et accuratius M. Beaudouin Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 353 (F. Hiller von Gaertringen Inscr. ins. maris Aegaei I p. 170 n. 4033. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 326 n. 437).

[----- τοὺς ὑπ' αὐτῶι] τεταγμένους εὐθα[ρσῶς | -----]εο
γεννηθέντος συν[έ]πραξε τοὺς | μὲν ἐ]ναν[τ]ί[ους ἀποστάντας τὰς
5 ἐ]πιβολᾶς | ἀπράκτους ἀ[π]ε[λ]θεῖν, ἀμέ δὲ κινδυνεύον[τας] || μετὰ
τ]έκνων καὶ γυναικῶν τυχεῖν σωτηρί[ας, | τό τε] περιπόλιον¹

Litterae volgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. Sigma in Beaudouini exemplo brachia divergentia quidem habet, sed non multum. Vs. 4—7 restituit Wilamowitz (ap. H.), reliqua B. 4 Plerumque suburbium interpretantur, neque ea opinio ab ipsius antiquitatis Graecae temporibus aliena

διατήρησε τῷ δάμῳι². ἔν τε | [ταῖς ἀρχ]αῖς πάσαις φιλοδόξως
 ἀνέ[[σ]τραπ[ται] κατὰ δύναμιν τὰν αὐτοῦ, τοῖς τε ἐν[[τυγ]χά[ν]ουσι
 10 αὐτῷ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν παρο[[κ]ω]ν εἰς πάντα τὰ καλῶς
 ἔχοντα αὐτὸν ἐπιδι[[δο]ύς διατελεῖ· ὅπως οὖν καὶ ἁ κτοίνα ἁ
 Ποτι[[δαι]έων³ φαίνεται εὐχάριστος ὁδσα καὶ τιμοῦσα τοὺς
 ἀέλους τῶν ἀνδρῶν καὶ παρεισχημέ[ν]ους χρεῖαν ἐν ἀναγκαίοις
 15 καιροῖς, δεδῶ[[χ]θαι τῇ κτοίνῃ, ἐπαινέσαι καὶ στεφα[ν]ῶ[σαι]
 χρυσέῳ στεφάνῳ ἀπὸ χρυσῶν δέχ[α] | Παμφιλίδαν Ἰέρωνος
 Καρπαθιοπολίταν⁴ | ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας ἂν ἔχων δια[τε]-
 20 λῇ εἰς τὰν κτοίναν τὰν Ποτιδαίεων. καλέ[σαι] || δὲ αὐτὸν καὶ
 ἐπὶ ξένια εἰς τὸ ἱεροθυτεῖο[ν·] | ὁ(π)ως⁵ δὲ καὶ σῶλαι ἀγ(ο)-
 [ρ]ασθῶντι⁶ δύο λ[ί]θου | Λαρτίου⁷, εἰς ἃς ἀναγραφῆσαι⁸ τῶδε
 τ[ὸ] | ψάφισμα, καὶ ἀνατεθῶντι, μία μὲν ἐμ Π[ορ]θμῳ ἐν τῷ
 25 ἱερῷ τοῦ Ποσειδᾶνος⁹, μία [δ'] || ἐν Ποτιδαίῳ ἐν τῷ ἱερῷ

videtur. Sed proprie vox nihil indicat nisi praesidium sive castellum neque
 ullam habet viciniae oppidi indicationem; neque enim a περι et πόλις de-
 scendit, ut προδοσιον a πρὸ et δοσι, sed a περίπολος (n. 526²) eodem modo
 derivatur ac φρούριον a φρουρός. Est igitur locus in quo περιπόλων prae-
 sidium collocatur. 2 Non dubito quin hic ut n. 269, 8 Rhodiorum popu-
 lus intellegatur, cuius partem tum Carpathi incolae efficiebant. Namque
 quod H. monet, si Rhodi oppidi suburbium intellegeretur, Potidaeensium,
 quippe qui in insula Carpatho habitarent, periculum v. 5. 6 significatum
 minus intellegi, id a prava vocis περιπόλιον (v. not. 4) interpretatione profi-
 ciscitur. 3 De populi agrique divisionibus, quae κτοίνας vocabantur apud
 Rhodios, cf. n. 449 cum not. 2. Ibi cum τὰς κτοίνας τὰς Καμυρέων τὰς ἐν
 τῇ νήσῳ καὶ ἐν τῇ ἀπείρῳ legatur, apparet κτοίνας inter tria oppida antiqua
 divisas fuisse ita ut unumquodque ex his etiam extra Rhodiorum insulam
 haberet quae ad ipsum pertinerent. Potidaearum κτοίαν in insula Car-
 patho sitam, quae videtur a vicino Neptuni Porthmii (v. 24. n. 269¹¹) fano
 nomen habuisse, Lindiorum civitati ascriptam fuisse ex cultu Minervae
 Lindiae (v. 26) recte collegit B. 4 Cf. 269². Si hunc Pamphilidam distin-
 guamus a Nicagorae patre, haud inepte titulum rettuleris ad eum, qui classis
 Rhodiorum praefectus anno 190 a. Chr. strenue contra Antiochum pugnavit
 (Polyb. XXI, 7, 5. 10, 5. Liv. XXXVII, 22, 3. 23, 8. 25, 8). Qui nescio an per
 ea tempora, quibus Philippus Macedo insulas maris Aegaei in dicionem redi-
 gere conatus est (204/0 a. Chr. cf. 264) insulae Carpathi partem ab incursione
 hostili tutatus sit eoque tirocinio viam sibi muniverit apud populares ad
 illud amplius et gravius imperium, quod bello Antiochi nactus est. Sed con-
 cedendum est, id quod H. ad titulum 269 recte monet, nomen Rhodi neuti-
 quam infrequens fuisse. 5 ΟΜΩΣ. 6 ΑΓΩ.ΑΣΘΩΝΤΙ. 7 Cf. n. 560⁴.
 8 Dorienses futuris passivi, ut aoristis, terminationes activi tribuere solent.
 Cf. Ahrens Dial. II p. 289. Kühner-Blass Ausf. Grammatik der gr. Sprache
 I, 2 p. 442 not. 4. Sed n. 594, 22 legitur ἀντεθῆσεται. 9 Cf. n. 269¹¹.

τὰς Ἀθῆνας | ἵ[τ]α̃ς Λ[ι]νδίας¹⁰, δότω ὁ ταμίας τὸ γενόμενον |
 [τ]έλε[σ]μα εἰς τε τὸν στέφανον καὶ τὰς | [σ]τάλας· ἐλέσθαι δὲ
 καὶ ἄνδρα, ὁ δὲ αἰρεθεὶς | [π]οιησάσθω τὰν αἵτησιν¹¹ τοῦ στε-
³⁰ φάνου || [χ]αὶ ἀνάθεσιν τῶν σταλῶν ἐν τῷ σύμπαντι | [δ]άμωι·
 αἰρέθη(ι)¹² Θεμιστόλας Τελεσάνδρου | [Κα]ρπαθιοπολίτας.

40 Cf. not. 3. 44 Honores quos singulae πτοῖναι civibus decernebant, ita modo rati erant, si universus Rhodiorum populus eorum scita confirmaverat; itemque in Neptuni Porthmii fano, quod in insula Carpatho quidem situm, sed publicum populi Rhodiorum erat, nihil sine eius permissione collocari licebat. 42 Non recte B. de augmento temporali omisso dicit. Nam cum ΑΙ non minus αἰ (α) quam αὶ significare possit, tituli Dorici paullo inferioris aetatis qui iota omittunt, augmentum in hoc verborum genere neutiquam neglectum indicant. Cf. n. 330¹⁰.

271 Lapis inventus Mycenis. Ed. Chr. Tsuntas Ἐφ. ἀρχ. 1887 p. 155 (W. Prellwitz ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 436 n. 3345. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 469 n. 473). Cf. quae adnotaverunt E. Meyer Philologus XLVIII p. 487 (Forschungen zur alten Geschichte p. 404) et H. Swoboda ibid. p. 762.

Προτίμου Γορτυνίου. | Θεοῖς, ἀγαθῶι τύχαι. ἀλῖαι¹ ἔδο(ξ)ε² |
 τελείαι τῶν Μυχανέων³, Πανάμου | ὕστεραιαι πρατομηνίας·
⁵ ἀρήτευε⁴ || δαμιοργῶν Δελφίων Τ[ι]μοκρίτου Δαί[φ]οντέυς⁵· ἐπε[ι]δῆ

Litterae volgares non dispositae στοιχηδόν. 4 Eadem comitiorum significatio in decreto aut universi Argivorum populi aut alicuius ex eius pagis invenitur Bull. de corr. Hell. IX p. 352 n. 4. Lo. Etiam in titulo Argivo C. I. G. 1449, 2 manifesta formulae [ἀλῖαι εἰ]δοξε τελεί(α) vestigia monstravit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 89. Adiectivum frequentem contionem significare videtur, substantivo cum Atheniensium heliaea nescio quid intercedere necessitudinis probabiliter coniecit E. Meyer. 3 ΕΔΟΙΕ. 3 Eandem ethnici formam habes n. 7, 49. Mycenae a. 460 a. Chr. dirutas esse constat; postea restitutae sunt, neque vero oppidum sui iuris fuerunt, sed pagus (v. 44 τοῖς χωμέταις) civitatis Argivorum. In altero decreto ibidem invento et edito a Tsunta l. l. p. 458 v. 2 legitur τῶι χώμαι τῶν Μυχανέων]. 4 Sic, non ἀρίστευε, ut edidit Ts., in lapide esse testatur A. Wilhelm ap. Michel in addendis quae involucro fasciculi secundi impressa sunt. Eadem vox obscura est in titulo Argivo n. 428, 44. 5 Eadem tribus etiam Thuriae in Messenia fuit (Lebas-Foucart Inscr. II, 302). Argivorum praeter tres tribus Doricas Ὑλλέων, Δυμῶν, Παμφύλων noveramus Ὑρναθῶν tribum (C. I. G. 4430, 4. 4434, 5) denominatam ab Hyrnethe Temeni filia. Huius vero maritus fuit Daiphontes; cf. Nicolaus Damasc. ap. Müller F. Hist.

[ἀπαχ]θέντων [τῶν⁶ | ἡ]βώντων Μυχανέων ἐς Λ[α]χεδαίμονα⁷
 10 ἐπολούρηε⁸ Πρότιμος | Τιμάρχου Γορτύνιος καὶ τὰν ἀπαν[σαν]⁹
 σπουδὰν ἔθετο ὡς διασωθεῖεν | τοὶ ἀπαχθέντες, δεδόχθαι τοῖς
 χωμέ[ταις]¹⁰, ἐς προεδρίαν χ[α]λ[ε]ῖσθαι τοῖς Διονυσίοις καθάπερ
 καὶ τὸν[ς] ἄλλο[ν]ς ἐ[β]ε[ρ]γέ[ταν]ς¹¹ Πρότιμον [καὶ αὐτὸν καὶ τὸν
 15 ἐκ[γόν]ον, καὶ τὰ [ἄλλα-----]

III p. 376 fr. 38: θυγάτηρ δὲ (ἦν Τημένη) τοῦνομα Ὑρνηθώ, ἦντινα ἔδωκε γυναῖκα
 Δηϊφόντῃ τῷ Ἀντιμάχου τοῦ Θρασύανου τοῦ Κτησίππου τοῦ Ἡρακλέους. Post
 Temenum filiam et generum una regnasse narrat idem. 6 Supplevi.
 Sane non plane quadrant reliquiae a Tsunta enotatae haec: ΘΕΝΤΩΝ Τ. |
 .ΩΝΤΩΝ. Quibus si ab omni parte satisfacere velis, [ἀπαχ]θέντων (τῶν)
 ἔτι | [ἡ]βώντων legendum erit, ita ut syllabam ΤΩΝ quae bis ponenda
 esset errore semel scriptam statueremus. Sed ἔτι displicet, siquidem magis
 ab impuberibus quam a senibus exacta aetate distinguendi videntur viri tunc
 abducti. [ἡ]βώντων restituendi cum Prellwitzio nullam video in illius
 aetatis titulo idoneam causam. 7 Nabis Lacedaemoniorum rex (cf. n. 285²)
 Argis, cuius civitatis tum pagus erant Mycenae (not. 3), a Philocle regio
 praefecto, non invito ipso Philippo, sibi traditis potitus est a. 497 a. Chr.
 (Livius XXXII, 38), anno 495 a. Chr. demum a Romanis coactus inde cessit
 (Liv. XXXIV, 33, 3). Per quod biennium Argivos superbissime et crudelissime
 ab eo habitos esse constat (Polyb. XVIII, 47. Liv. XXXII, 40, 40. 44). Tunc
 Mycenaeos Lacedaemona abductos esse manifestum est. Ts. 8 Cf. νιξία;
 682, 7. Haec sigma inter duas vocales primum in spiritum asperum con-
 vertendi, deinde plane delendi consuetudo Laconum et Argivorum et Eleorum
 dialecto communis est (cf. G. Meyer Gr. Gramm.³ p. 300 § 223). 9 De
 consonis vs ab Argivis conservatis cf. G. Meyer Gr. Gramm.³ p. 357 § 273.
 10 Sic scribere malui quam cum Ts. (Pr.) χωμέ[ταις] supplere. Etenim et
 omnes versus usque ad inferioris partis fracturam (v. 4—12) a dextra in-
 tegri sunt et χωμέτας optime defenditur vocis φυλέτας similitudine, quae
 ad nomen primae declinationis φυλά redit ut illa ad κόμα. Sane proprie
 vocalis correpta eorum est quae a secundae declinationis stirpibus descen-
 dunt, ut οἰκέτης, γαμέτης, δαμέτας (n. 494, 9); sed sic haud raro ex alio
 nominum genere ad aliud manavit derivationis ratio. Quod contra χωμέτας
 quomodo explicem non habeo.

272 Ex tribus marmoribus albis, quae summam partem basis
 permagnae efficiebant, dextra et media paene integrae, scriptura
 sane in sinistra medii lapidis parte magna ex parte detrita, ex-
 stant; sinistri vero lapidis exiguum modo frustum, singulorum
 versuum binas ternasve litteras continens, servatum est. Hoc frag-
 mentum in theatro Pergameno inventum est, duo integri lapides

ad marginem meridionalem fani Minervae. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 4 p. 47 n. 60.

[Βασιλεὺς Εὐμένης ἀπὸ] τῶ[ν γενομένων ἐκ τ]ῆς στρατείας λαφύρων, | [ἦν ἐστρατεύσατο μετὰ Ῥωμαίων κ[αὶ τῶ]ν ἄ[λλων] σ[υ]μμάχ[ω]ν ἐπὶ Νάβιν τὸν Λάκωνα¹, | [τὸν καταστρεψάμενον Ἀργε]ίου[ς² καὶ] Με[σ]σ[η]νίους³, ἀ[π]αρχὴν Ἀθηναί Νικηφόρῳι.

Litterae volgares praeter ΠΣ et ΟΘ reliquis minores. Fines hastarum tenuibus lineolis transversis notatae. 4 Cf. n. 285². Anno 195 a. Chr. Eumenes Romanos in bello quod contra Nabin gerebant adiuvit. Liv. XXXIV, 29, 2 sqq.: *certior deinde factus (L. Quinctius) Gytheum oppidum omnium maritimarum rerum Lacedaemoniis receptaculum esse nec procul a mari castra Romana abesse, omnibus id copiis adgredi constituit. erat eo tempore valida urbs et multitudine civium incolarumque et omni bellico adparatu instructa. in tempore Quinctio rem haud facilem adgredienti rex Eumenes et classis Rhodiorum supervenerunt.* Cf. etiam XXXIV, 30, 7. 35, 2. 40, 7. F. 2 Anno 197 a. Chr. Nabis Argos in dicionem redegerat (Livius XXXII, 38, 4 sqq. Polyb. XVIII, 17, 1. n. 2717). F. 3 Iam a. 202 a. Chr. Lacedaemonium tyrannus Messenen ceperat, sed statim a Philopomene et Megalopolitanis oppidum rursus dimittere coactus erat (Pausan. IV, 29, 10. VIII, 50, 5. Plut. Philop. 42. Polyb. XVI, 13, 3. 16. 17). Quam rem adversarios a. 193 a. Chr. nondum oblitos fuisse probant quae T. Quinctium dicentem facit Liv. XXXIV, 32, 16: *nam et Messenen, uno atque eodem iure foederis et Lacedaemonem in amicitiam nostram acceptam, socius ipse sociam nobis urbem vi atque armis cepisti.*

273 Basis marmoris albi fracta a sinistra et ab inferiore parte, inventa in muro Byzantino orientem versus a foro antiquo Pergami. Ed. M. Fränkel Alterth. von Pergamon VIII, 4 p. 48 n. 61.

[Βασιλέα Εὐμένη ἀρετῆς ἔνε[κεν | οἱ μετ' αὐ]τοῦ πλεύσαντε[ς | εἰς τὴν Ἑ]λλ[ά]δα στρατιῶτ[αι | -----¹] ἐπὶ τὸν πρὸς 5 Νάβιν || τὸν Λάκωνα² πόλεμον.

Litteratura eadem ac n. 272. 4 Quid hic scriptum fuerit, non assequor. Nam quod F. supplet ἐξιόντες coll. Dionys. Hal. Ant. III, 65 Σαβίνοι — ἀμα πάντες — ἐξηλθον ἐπὶ τὸν πόλεμον, id mihi non probatur, quia multo simplicior et usui accommodatior fit structura, si et εἰς τὴν Ἑλλάδα et ἐπὶ τὸν πρὸς Νάβιν τὸν Λάκωνα πόλεμον ab eodem participio πλεύσαντες pendere statuimus. 2 Cf. 272. 285 cum notis.

274 Stela marmorea, cuius frons (a) et latera sinistrum (b) et dextrum (c) scripturam habent. In parte antica nomina militum per tres columnas (I, II, III) disposita. Infra mutilatus lapis, ut omnium laterum indices nominum non integri sint. Mantineae prope forum. Ed. G. Fougères Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 436 n. 12, cum Add. p. 166.

α 'Επὶ στραταγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Φιλοποίμενος τὸ τέτα[ρ]τον¹, ἀπο-

Litterae volgares praeter ΑΞΠΣ, accurate incisae et tenuibus lineolis in finibus hastarum ornatae; littera O reliquis paullo minor. 4 Anno 493/2 Philopoemen quartum praetor Achaeorum fuit. Iam cum Nabis Gythium oppugnaret, Achaeorum ira, priusquam legati ea de re Romam missi redirent, in bellum erupit Philopoemene in conventu Sicyone habito suadente quidem, ut illorum redditum opperirentur, sed haud ambigue tamen significante, se morae impatientem esse. Quod bellum cum primo mari homo Arcas et rei navalis imperitissimus infelicitate gessisset, deinde terra rebus egregie gestis hoc incommodum compensavit ac denique Nabide in oppido Sparta incluso totaque terra per triginta dies devastata victor domum rediit (Liv. XXXV, 25—30). Quas res gestas tali monumento dedicando ansam praebere potuisse neque defuisse manibus ex quibus id conficeretur, sponte patet. Ac tamen F. noluit illuc referre titulum cum quia anno 492 a. Chr. Cretensibus praefuisset Telemnastus (Liv. XXX, 29, 4), cum hic v. 27 Ocymenes primum inter eos locum teneret, tum quia nihil memorabile anno 492 a. Chr. Mantineae aut in eius oppidi vicinia gestum esset. Quare maluit de proelio a. 207 a. Chr. illic Philopoemene duce commissio interpretari, quo Machanidas Lacedaemoniorum tyrannus superatus et occisus est. Atqui ipse concedit, praeter unum Simiae nomen, quem tamen ipse anno 492 a. Chr. iterum ordinem duxisse coactus concedit (not. 4) nihil hic commemorari, quod ad illud potissimum certamen spectet. Nam neque Aristaneti Dymaei (Polyb. XI, 44, 7), Polyaei Cyparissiensis (Polyb. XI, 48, 2), Polybi Megalopolitani (Polyb. XI, 45, 5) ducum nomina hic comparent, neque Tarentinorum, quod genus equitum esse notum est (Polyb. XI, 42, 6, 7), neque Illyriorum (Polyb. XI, 44, 4. 44, 4) mentio fit. Haec omnia nomina in inferiore lapidis parte periisse statuit F., non inepte, dummodo aliunde constaret monumentum proelii Mantinensis hic haberi. At perquam memorabile est, Cretensium, qui hic v. 26 sqq. recensentur, in rebus militaribus anni 492 a. Chr. per frequentem esse memoriam, in accuratissima vero proelii Mantinensis descriptione Polybiana nullam, id quod nemo ad merum casum referet praesertim si reputaverit eo quod interiectum erat tempore Philopoemena per aliquot annos in illa insula versatum esse. Atque ut haec omnia leviora esse, quod nego, tamen in praesentia largiar, quis tandem credet, si Philopoemen cum commilitonibus integris tribus lustris post rem gestam monumentum erexisset, eum victoriae quondam reportatae in titulo dedicatorio ne verbo quidem mentionem facturum fuisse? Ut igitur ad res 492 a. Chr. gestas titulum

τελείου² δὲ | τῶν πεζῶν Δαμέα, τῶν δὲ ἵππέων Σιμία, οἱ στρα-
τευσάμενοι καὶ εἰσενέν[χ]αντες εἰς τὸ ἀνάθημα θεοῖς πᾶσι·

I	[Δ]αμέας Δεξικλῆος
5	'Αρίστων Σώτωνος
	Εὐβούλος Διφίλου
	'Α(λ)καίνετος ³ Εὐβούλου
II	'Αριστείδας Ἡρακλείτου
	Δάμων Δάμωνος
40	Αἰσχίνας Μναῖστράτου
	Γόργος Ἑρμο-----
	[Ἴ]στοκλῆ[ς] -----]
III	Χάρης Ἀπολλωνίου
	Εὐνομίδας Δεῖνωνος
45	Δόρκων Στυμφάλου
	Λαγένης Φιλαρχίδα
	Εὐαν[δρος] Ἀγγ-----

spectare omnium certissimum est, ita locus ubi erutum est monumentum editori ne levissimum quidem scrupulum movisset, nisi de natura dedicationis in errore manifesto versatus esset. Non a toto exercitu Achaeorum hoc opus consecratum est, sed a Mantinensium militibus qui ei bello interfuerunt. Nam primum quidem verba v. 2 οἱ στρατευσάμενοι de omnibus omnium ordinum militibus dici demonstrant. At quantumque lapidis partem infra periisse statues, num credibile est, integrum Achaeorum exercitum hic nominatim inscriptum fuisse? Deinde Philopoemen non est inter dedicantes, sed temporis modo significandi causa eius nomen ascribitur, quod ut in Mantinensis numeri, cuius ille non fuit, monumento necessarium erat, ita in totius exercitus absurdum. Porro desideratur hipparchus, equitum vero praefecturam habere dicitur homo, qui neque anno 207 ad Mantineam neque 192 in Laconica toti Achaeorum equitatus praefuit (not. 4). Neque aliud monstrat ἀποτελείου appellatio (not. 2). Denique cur nulli adiungitur civitatis nomen, cuius est, nisi quod omnes eiusdem sunt, Mantinensium? Quae una huic interpretationi obstande videtur Cretensium mentio, ea probabilem habet explicationem (not. 5). 2 Qui singularum civitatum Achaicarum coplis praeerant, eos ἀποτελείους vocatos esse testatur Polybius X, 23, 9. XVI, 36, 3. Suidas ἀποτελείοι· οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἀχαιῶν (codd. Ἰουδαίων; emendaverunt Hemsterhuis et Toup. Illud irrepsit et glossa proxime superiore ἀποτεθρίακεν, in qua legitur φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι). Neque ulla est causa cur hic aliter interpretemur (not. 4). Peditatus igitur Mantinensium in Philopoemenis exercitu anno 192 a. Chr. praefuit Dameas Dexiclis f., equitatus Simias Callicratis f. Quod F. totius exercitus equitatum et peditatum intellegit, id luculentissime refutatur Simiae nomine (not. 4). 3 ΑΚΑΙΝΕΤΟΣ, quod F. intactus reliquit, emendavi.

<i>b</i>	Ἰππεῖς
	Σιμίας Καλλικράτης ⁴
20	Ἀριστέας Μενεδάμου
	Φίλαγρος Ξενία
	Λυκίσκος Λυκομήδεος
	Ἀρχέδαμος Παμφάεος
	Δαμο[χλ]ῆς Ἀριστομάχου
25	Πα[σι]φίλος . . . μος
<i>c</i>	Κρηῆτες ⁵
	Ὠχυμένης Μονίτου
	Δέρκετος Δαμίνου
	Εἰχαρίδας Σίμου
30	Ἀριστοκράτης Δαμοκράτης
	Αὐτόλυκος Λύκωνος
	Ἀριστόμαχος Πίστωνος
	[Γο]ργίας Τιμοκρά[της]

⁴ Collato Polybii loco XI, 48, 2 hoc nomine abusus est F. ut suam de monumento ad Mantinense proelium referendo sententiam firmaret. Sed primum ne ipse quidem neglexit, illa ἀποτελείου δὲ non posse ad aliud tempus spectare quam ad Philopoemenis quartam praeturam (192 a. Chr.); itaque necessario eundem qui equites anno 207 a. Chr. duxisset, etiam quindecim annis post eodem officio functum esse sumit. Fieri id potuit; sed ita certe ipsum Simiae nomen nihil iam de proello Mantinensi probat. Deinde equitibus Achaeorum anno 207 a. Chr. neutiquam praefuit Simias, sed Aristaenetus Dymaeus (Polyb. XI, 44, 7); quod contra de illo cum Polyaeo Cyparissiensis haec leguntur οἷς ἐγρήτο τότε (ὁ Φιλοποίμην) παρασπισταῖς, quod officium hercle alienissimum est a praefecto equitum. Sane ne a. 192 a. Chr. quidem Simias toti Achaeorum equitatui praefuit, sed Lycortas Megalopolitanus (Livius XXXV, 29, 4). At ea ipsa re sententia nostra confirmatur, ἀποτελείον τῶν ἱππέων non esse Achaeorum equitatus ducem, sed equitum Mantinensium praefectum. Ceterum utrum Simias Polybianus idem sit qui hic est an alius, neque sciri potest neque quicquam momenti habet. ⁵ Quo pacto Cretenses mercennarii commemorentur in dedicatione monumento Mantinensium (not. 4) mireris; sed nihil obstat quominus et hanc et alias civitates Achaicas suis pecuniis milites peregrinos conduxisse statuamus, quos una cum suis civibus ad communem totius societatis exercitum mitterent. Iam apparet, cur Telemnasti, qui omnibus Cretensibus in exercitu anni 192 a. Chr. praefuit (not. 4), nomen hic non legatur.

275 Marmor ex Peloponneso Venetiam in museum Nanianum delatum. Ed. Boeckh C. I. G. 1325 (Syll.¹ 199. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 327 n. 194).

Τίτον Τίτου Κοίγχιον¹, στραταγὸν ὑπατον² Ῥωμαίων, ὁ δᾶμος ὁ Γυθεατᾶν³ τὸν αὐτοῦ σωτῆρα.

Litterae ΑΘΠΣ, et O minoris quam reliquae magnitudinis. 4 T. Quinctius Flaminius cos 198 a. Chr. 2 Cf. Th. Mommsen Eph. epigr. I p. 223 sqq., qui docuit hanc pleniorē et antiquiorē esse consulis significationem, expressam sine dubio ex Latino *praetor maximus*. Postea in eius locum successit brevior ὑπατος, cuius antiquissimum exemplum habes infra n. 300, 43 (a. 174 a. Chr.), recentissima antiquioris usus 315, 2 (185 a. Chr.) et apud Polybium I, 52, 5. VI, 14, 2. XVIII, 46, 5, qui praeterea ubique iam simplici ὑπατος utitur. Ceterum cum hic titulus incideretur, (cf. not. 3) pro consule erat Quinctius, non consul. Sed antiquiore tempore Graeci ipsis magistratuum vocabulis etiam de eis utuntur, qui imperium prorogatum habent. 3 Gythium Quinctius cepit a. 195 a. Chr. (cf. Liv. XXXIV, 29, 13); σωτῆρα eum vocant Gytheatae, quia eos a Nabidis dominatione liberaverat. B.

276 Tabulae duae marmoris albi inventae Lampsaci. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου IX p. 313. 365. Lolling Mitth. des arch. Inst. in Athen VI (1884) p. 96 sqq. Cf. eiusdem additamenta maximam partem ex Th. Mommseni litteris expressa ibid. p. 242 sqq. (Syll.¹ 200. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 396 n. 529).

α --ε--ια[----- ἐν | τοῖς ψηφίσμασι τοῖς] ὑπεράνω γεγραμμένο[ις.
τοῦ δὲ δήμου ζητοῦντος] καὶ κατακαλουμένου μετὰ πάσης [φι-
λοτιμίας τοῦς] ἐπι(δύ)σοντα¹ ἑαυτούς, καὶ ψηφισαμένου [ἡ]να
τοῖς] πρεσβεύσασιν ὑπὲρ τῆς πόλεως πρὸς τε | [Μασσαλι]ήτας καὶ
Ῥωμαίους τίμιόν τι ὑπ(ά)ρξει² παρὰ το[ῦ] δήμου κ[ι](α)ῖ³ ἵνα,
ὅταν ἐπανεέλθωσιν οἱ πρεσ[β]ευταί, προβο[υ]λεύσει ἡ β[ου]λὴ καθότι

Litterae volgares praeter Σ. Inter prioris tabulae finem (v. 44) et alterius initium (v. 42) perpaucos modo versus intercidisse testatur L. Plebiscitum Lampsacenorum est de honoribus Hegesiae qui cum duobus aliis civibus legationes ad Massilienses, Romam ad senatum, Corinthum ad T. Quinctium Flaminium pro consule susceperat. Has legationes anno 196 a. Chr. gestas esse monuit L., ita ut decretum aut eidem anno aut proxime insequenti tribuendum sit. 1 ΕΠΙΔΥΣΟΝΤΑΣ. 2 ΥΓΑΡΞΕΙ. 3 ΑΙ.

τιμ(η)[θ]ήσονται⁴, καὶ προβληθέντων | τινῶν καὶ] οὐκ ὑπομενόν-
 10 των, ἐνίων δὲ καὶ χειροτονηθέντων καὶ ἐξομοσαμένων διὰ τὸ
 μέγεθος τῆς κομιδῆς [καὶ | τῆς ὀχλήσεως,] Ἑγησίας προβληθεὶς
 ἀντὶ τοῦ ἐξομῶσ[α]σθαι χειροτονηθεὶς καὶ ἀ(ἐ)ιωθεὶς⁵ ὑπὸ τοῦ
 δήμου οὐδ[ἐν | φροντίσας⁶ τῶν] κατὰ τὴν ἐκδημίαν⁷ κινδύνων,
 ἀλλ[ἀ ἐν | ἐλάσσονι θέμε]νος τὰ καθ' αὐτὸν τοῦ τῇ πόλει συμ-
 15 φέ[ρον]τος ἐπεδέξατο] τὴν πρεσβείαν, καὶ ἐγ(δ)ημήσας⁸ καὶ πα-
 [ραγε]νόμενος εἰς τὴν] Ἑλλάδα, ἐντυχὼν μετὰ τῶν συμπε[ρ]σβευ-
 τῶν τῷ στρατηγῷ τῶν Ῥωμαίων τῷ ἐπὶ τῶν να[υτι]κῶν Λευ-
 κίῳι⁹ ἀ]πελογίσαστο αὐτ[ῶ]ι διὰ πλειόνων διότι σ[υ]γγενῆς ὢν καὶ]
 20 φίλος¹⁰ ὁ δῆμος τοῦ Ῥωμαίων δήμου ἐξαπέστ[ει]λεν αὐτοὺς¹¹
 πρὸς αὐτόν, καὶ διότι ἀξιοῖν αὐτόν καὶ παρα[καλ]οίη μετὰ τῶν
 σ[υ]μπρεσβευτῶν, ὄντων ἡμῶν συγγενῶν τῶν Ῥω[μα]ίων, προνοεῖν
 περὶ τῆς πόλεως ἡμῶν, ἵνα συντελῇται ἂ δο[κεῖ εἶναι] λυσitelῇ
 τῷ δήμῳ — ἐπιβάλλειν γάρ αὐ[τοῖς] | ἀεὶ προϊσ[τα]σθαι τῶν
 25 τῇ πόλει συμφερόντων διὰ τε [τὴν ὑπάρ]χουσαν ἡμῖν πρὸς
 αὐτοὺς συγγένειαν, ἣν καὶ ἀπο[δέξασθαι] αὐτούς¹², καὶ διὰ
 τὸ Μασσαλιήτας εἶναι ἡμῖν ἀδελ[φούς]¹³, | οἳ εἰσι φίλοι καὶ
 σύμμαχοι τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων — καὶ ἔ[στι]ν παρ' αὐτοῦ
 λ[άβω]σιν ἀποκρίσεις τὰς ἀρμοζούσας τ¹⁴. |
 30 στεῖλασθαι δι' ὧν εὐθαρσέστερος ὁ δῆ[μος] . ||]αῖς
 διασαφεῖ ἀποδεχόμενος¹⁵ τὴν οἰκε[ίστη]τα καὶ συγγέν]ειαν
 τὴν ὑπάρχουσαν ἡμῖν πρὸς Ῥωμ[αίους], | καὶ ὑπέσχε]το¹⁶, ἐὰν

4 TIM//HΣONTAI. 5 AΞΙΩΘΕΙΣ. 6 Supplevi. οὐδ[ἐνα] | λόγον
 εἶχε L. 7 Cf. n. 77, 47. 540, 74. C. I. G. 3437, 408: ἐκ Ἑγησίας. Rangabe
 Ant. Hell. 744, 8: ἐκ Νευπάκτου. 8 ΕΓΛΗΜΗΣΑΣ. 9 L. Quinctius
 Flaminius Titi frater. Ei cum a. 499 a. Chr. praetor urbanus fuisset (Liv.
 XXXII, 4, 2), senatus in annos sequentes imperium prorogavit ita, ut eum
 classi praeficeret; στρατηγός igitur hic propraetorem significat (cf. 275³).
 Iniuria Livius Lucium Titi fratris legatum et praefectum classis vocat.
 Th. Mommsen ap. L. p. 243. 10 Acute L. hanc necessitudinem inde
 repetit, quod Lampsaceni participes erant foederis Iliaci et sacrorum Minervae
 Iliadis (cf. 469, 59). 11 Supplevi. ἄνδρας L. 12 Supplevi. ἀπὸ [προγέ-
 νων] ὑπάρχει L. At sanguinis necessitudinem a maioribus repetendam esse per
 se patet, cum tamen particula καὶ novi aliquid adiungi indicet. 13 Utri-
 que Phocaeensium coloni erant. L. 14 Hunc et insequentem versum
 malui mutilos relinquere, cum neque ipse invenerim quod mihi placeat,
 neque Lollingii supplementa τῇ συγ[κλήτῳ] ἀποστεῖλασθαι, δι' ὧν εὐθαρσέστερος
 ὁ δῆ[μος] εἶρηται ἂ ταῖς γραφ[αῖς] διασαφεῖ ferri posse existimen. 15 Ab hac
 voce novum enuntiatum incipere vult L., id quod propter particulae copu-
 lativae defectum improbabile est. 16 Supplevi. ἀνταπεκρίνατο (sine καὶ) L.

πρὸς τινὰς φιλίαν ἢ ὄρκια ποῖται, [διότι | ἐν τούτοις¹⁷ π]ε-
 ριλήφεται τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ διατηρήσει | τὴν δημοκρατίαν
 35 καὶ τὴν αὐτονομίαν καὶ τὴν εἰρήνην || καθ'¹⁸ ἃ ἂν φαί[n]ηται
 εὐχρησθήσιν, καὶ διότι ἐάν τις [παρεν|οχλεῖν πειρᾶτ]αι οὐκ ἐπι-
 τρέψει ἀλλὰ κωλύσει. ἐντυ[χὼν δὲ μετὰ | τῶν συμπε]σβευτῶν
 τῷ ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ ταμίᾳ[ι¹⁹ ...]. καὶ πείσα[ς²⁰ αὐτὸν ἀεί-
 40 τινος ἀγαθοῦ παραίτιον γίνε[σθαι, | λαβὼν δὲ²¹ π]αρ' αὐτοῦ
 ἐπιστολὴν πρὸς τὸν δῆμον || καὶ γνούς²²] συμφέρουσαν εἶναι
 κατεχώρισεν εἰς²³ | διακομισθεὶς δὲ ---

b ----- καὶ [ὁ]πὲρ ὧν εἶχεν τὰ ψηφίσματα, π[λεῦσας τὸν |
 εἰς Μασσαλίαν πλοῦν πολὺν καὶ ἐπικίνδυνον, ἐπ[ελθὼν ἐπὶ |
 45 τοὺς ἐξακοσίους²⁴ παρεστήσατο αὐτοὺς καὶ ἔπρα[ξεν δ]ωμῶς τύχοι
 πρ[εσβ]ευτῶν²⁵ εἰς τὸ συμπρ[εσβ]εύσασθαι μεθ' [αὐτῶν --|-----
 εἰς²⁶ Ῥώμην· κρίναντες δὲ χρήσιμον εἶναι ἀξιώ[σαντες ἔλ]α[βον
 παρὰ τῶν] ἐξακοσίων συμφέρουσαν ἐπιστολὴν ὅ[π]ερ ἡμῶν | πρὸς
 τὸν δῆμον τῶν Τολοστοαγίων²⁷ Γαλατῶν. διακομ[ισθεὶς δὲ εἰς |

17 Supplevi. ποῖται, [ἐν ταῖς | συνθήκαις π]εριλήφεται L., quo supple-
 mento enuntiat structura pervertitur. 18 Supplementa Lollingii retinui,
 nisi quod is καὶ ἃ ἂν scripsit. 19 Cf. Mommsen Röm. Staatsrecht II³, 4
 p. 563 not. 1, qui monet iniuria ante (apud Loll. p. 213) se de quaestore
 classico cogitasse; immo praetori qui classi praefectus esset (v. 17) eadem
 ratione ac lege quaestorem additum fuisse atque illis qui provincias guber-
 narent et exercitus ducerent praetoribus, propraetoribus, proconsulibus.
 Legati cum Massiliam navigarent, in portu aliquo Italiae quaestorem conve-
 nisse videntur. 20 Supplevi. εὖ εἰδὼς L. 21 Supplevi. ἐκομίσσατο L.
 22 Supplevi. ἦν κρίνων L. 23 εἰς [τὰς παρ' ἡ]μῶν ἐπιστολάς. L. 24 Cf.
 Strabo IV 4, 5 p. 179 Cas. διοικούνται δ' ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάν-
 των εὐνομώτατα, ἀνδρῶν ἐξακοσίων καταστήσαντες συνέδριον διὰ βίου ταύτην
 ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς τιμούχους καλοῦσι. 25 Supplevi. ἔπρα[ξε μετὰ |
 τῶν συμπρ[εσβ]ευτῶν L. 26 μεθ' [αὐτῶν πρ[εσβ]ευτάς εἰς L. 27 Praeter
 vocalem syllabae alterius cum hac scriptura plane concinit Τολιστοάγιοι quod
 in titulis Pergamenis est (Alterthümer von Pergamon VIII, 4 p. 26 n. 23, 4.
 p. 27 n. 24, 2). Ac nescio an α syllabae quartae lateat etiam in corruptela
 τολιστολογίοις apud Polybium XXI, 37, 2, ubi editores sane Τολιστοβοργίοις
 reposuerunt. Praeterea scriptores, utut reliquis in rebus variant, quarta
 syllabae initio constanter consonam β habent: Τολιστοβῶγιοι Eratosthenes ap.
 Steph. Byz. s. v. Strabo IV, 4, 13 p. 187. XII, 3, 13 p. 547. 5, 4 p. 566 Cas.
 Liv. XXXVIII, 15—23. Τολιστόβιοι Appian. Syr. 32. 42. Steph. Byz. s. v.
 Τολιστοβόγιοι Florus I, 27 [II, 14], 5. Cf. F. Staehelin Gesch. der Kleinasien.
 Galater p. 52 n. 2, qui in summa rei recte iudicat, sed perquam improbabili-
 ter

Ῥώμην μετὰ τῶν συμπρεσβευτῶν καὶ τῶν συναποστ[αλέντων] ||
 50 ἐκ τῆς Μασσα[λίας], καὶ χρηματίσας τῇ συνκλήτῳ μετ' [αὐτῶν,
 ἤ]κουσε δηλωσάν]των²⁸ τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν αἴρεσιν ἣν ἔχ[οντες
 δια]τελοῦσι πρὸς αὐ]τοὺς καὶ ἀνανεωσαμένων τὴν ὑπάρχουσαν
 συμ[μαχίαν πρὸς] αὐτοὺς, ἀπολογισαμένων δὲ αὐτοῖς καὶ [περὶ
 ἡμῶν | διότι αὐτοῖς] εἶναι ἀδελφοῖς τῷ δήμῳ ἡμῶν συμβαίνει[ι
 35 καὶ τὴν || εὐνοίαν ἀκόλ]ουθον ἔχειν τῇ συγγενεί[α]. ἐ]νεφάνισε δὲ
 αὐ]τοῖς καὶ | περὶ τῶν Γαλα]τῶν, καὶ ὧν προσδεόμε[ος] ὁ δῆμος
 ὑπάρξει [αὐτῷ ἐξ]απέστειλε τῇ]μ πρεσβείαν, καὶ παρεχάλει
 αὐτοὺς μετὰ τῶν συμ[πρεσβευτῶν] περὶ τῆς τῶν ἄλλων φίλων
 καὶ οἰκείων [ἀσφαλε]([ας προνοεῖν x)αὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἡμῶν
 60 φροντ[ῆ]ειν δι[ὰ τὴν συ]γγένειαν καὶ τ[ὰ ὑπάρχοντα] ἡμῖν πρὸς
 αὐτοὺς φιλά[νθρωπα | καὶ τὴν γε]γεννη]μένην ἡμῖν σύστασιν διὰ
 Μασσα[λιητῶν ἀξί]ων ἐπιστολὴν λ]αβεῖν συμφέρουσαν τῷ δήμῳ·
 καὶ ἐγ[λιπαρησάν]των τῶν πρεσβ]ευτῶν δπως συμπεριληφθῶμεν
 [ἐν ταῖς | συνθήκαις] ταῖς γενομέναις Ῥωμαίοις πρὸς τὸμ [β]α-
 65 [σιλέα²⁹, αὐ]τῇ μὲν συμπερι]έλαβεν ἡμᾶς [ἐ]ν ταῖς συνθήκαις
 πρὸς τὸμ βα]σιλέα, καθό]τι καὶ αὐ]τοὶ ἄφουσιν, περὶ δὲ τῶν
 [ἄλλων πάν]των ἀνήγαγ]εν αὐτο[ῖς] ἡ σύγκλητος πρὸς τὸν τῶν
 Ῥωμα[ίων στρατηγ]ὸν ὕπατον³⁰ Τίτον³¹ καὶ τοὺς δέκα τοὺς ἐπὶ
 τῶν τῆς | Ἑλλάδος πραγμάτ]ων·³² καὶ παρ[α]γενόμενος εἰς Κό-
 70 ρινθον με[τὰ ----]||--- καὶ Ἀπο]λλοδώρου³³ ἐνέτυχεν τῷ στρα-
 τηγῷ [καὶ τοῖς | δέκα, καὶ δια]λεγείς αὐτοῖς ὑπὲρ τοῦ δήμου
 καὶ πα[ρακαλέσας μετὰ πάσης] φιλοτιμίας ἵνα πρόνοιαν ποιῶν-
 ται [ὑπὲρ ἡμῶν | καὶ συμβάλλω]νται εἰς τὸ διασω[ί]ζεσθαι τὴμ
 πόλιν [ἡμῶν αὐτ]ονομουμένην] καὶ δημοκρατουμένην· περὶ ὧν
 75 [x]αὶ -----||-----ν καὶ ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς βασιλεῖς³⁴

ex duabus partibus gentis illius alteri hoc, alteri illud nomen fuisse coniecit.
 Ceterum probabiliter coniecit L., Massiliensibus propterea amicitiam fuisse
 cum Tolistoagiis, quia gentes quaedam Gallicae cum illis sanguinis neces-
 situdine coniunctae in ipsa urbis vicinia domicilium habuissent. 28 Sup-

plevi. τῇ συνκλήτῳ μετέειχεν αὐτῶν δηλωσάν]των L. 29 Philippum Mace-
 donem. 30 Cf. 275². 31 T. Quinctius Flamininus cos. 198 a. Chr.

32 Supplementum Lollingii (p. 244) retinui, etsi dubitationem movent spatii
 rationes, praesertim cum articulo τῆς, quem L. sane omisit, careri nullo
 modo possit. 33 Hinc tres fuisse legatos iure collegit L. 34 Cum L. de
 vicinis regibus, Eumene aliisque, hic dici perspexisset, accuratius F. Stäehelin
 Gesch. der Kleinasiat. Galater p. 34 praeter Eumenem potissimum Prusiam I
 regem Bithyniae in censum venire observavit.

-----|-----ο]ύσας αὐτῷ εἶναι διαπέστειλεν [-----|
 ----- ὁ δῆμος, καθότι προεψηφίσ[ατο-----]

277 Marmor inventum Eretriae in parietinis templi a Cyriaco Anconitano (p. 36 n. 242). Ex eius schedis ed. Muratorius I p. 145. 1, qui pro suo arbitrio in versus diremit. Boeckh C. I. G. 2144 (Lebas Inscr. II, 1602. Syll.¹ 201. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 262 n. 343). Cf. quae de titulo disputavit U. von Wilamowitz-Möllendorff Antigonos von Karystos p. 101.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου Θεόδοτος Θεοδώρου καὶ οἱ | πολέμαρχοι
 Σ(ω)σίστρατος¹ Πρωτομένου, Αἰσχύλος Ἀντανδρίδου², | Ἰθαιγένης
 Αἰσχύλου εἶπα(ν)· ἐπειδὴ τῇ πομπῇ τῇ Διονύσου | ἦ τε φρουρὰ³
 ἀπ᾽ ἧθεν⁴ δ τε <ο> δῆμος ἡλευθερώθη καὶ τοὺς π[α]τ[ρ]ι[ο]ύς ||
 5 (νόμ)ους⁵ καὶ τὴν δημοκρατίαν ἐκομίσατο· ὅπως ὑπόμνημα τῆς |

Titulus neglegentissime exscriptus, ut ei qui restituere conetur, paullo violentius agendum sit. 1 ΣΟΣΙ. 2 Apud Diogenem Laertium II, 444 commemoratur Aeschylus quidam Eretriensis, qui Menedemum philosophum cui in re publica adversabatur apud Demetrium regem calumniatus esset. Eum hic agnoscit Wil., sed id propter nominis frequentiam et incertam tituli aetatem (not. 4) in medio relinquendum est. 3 ΦΡΟΥΤΑ. 4 Ad res Ol. 145, 4 (197/6 a. Chr.) gestas haec rettulit Boe., praesidium deductum aut Macedonum aut Romanorum fuisse ratus. At, si modo illius aetatis est decretum, de Macedonibus verba intellegi nequeunt, quia aliquanto post pacem cum Philippo factam demum Eretriensibus libertatem redditam esse apparet ex Polybii narratione XVIII, 47, 10. 11: Ὁρεὺν δέ, ἔτι δὲ τὴν Ἐρετρίαν πόλιν ἐδόκει μὲν τοῖς πλείοσιν εὐμένει δοῦναι· τίτου δὲ πρὸς τὸ συνέδριον διατελλαντος οὐκ ἐκυρώθη τὸ διαβούλιον, διὸ καὶ μετὰ τινα χρόνον ἡλευθερώθησαν αἱ πόλεις αὗται διὰ τῆς συγχλήτου. Videtur Flamininus, ut communem Graecorum libertatem in frequentissimo Isthmiorum conventu pronuntiaverat, sic Eretriae quoque de industria instituisse, ut ipso Dionysiorum festo die praesidium deduceretur. Longe antiquiorem sane inscriptionem existimat Wil., praesidiorum anno 813 a. Chr. a Polemaeo (n. 184²) ex Euboea deductorum mentionem iniciens. Id vix diiudicari poterit, quia ex foedissimo apographo veram tituli litteraturam cognoscere non licet. Neque enim Aeschyli nomen (not. 2) sufficit ad eam sententiam probandam neque video quo iure Wil. dicat, libertatem quidem Eretrienses Flaminini aetate recuperasse, neque vero populare imperium. Quare, ut in re incertissima, titulum hoc loco retinere malui. 5 Κ.....ΑΤΟΥΣΥΜΝΟΥΣ Cyr. Κ....ΑΤΟΥΣΗΜΝΟΥΣ Mur. Boe. dubitans ipse, κατὰ τοὺς ὕμνους 'inter ipsos hymnos cantatos'. Sed et lacuna post K maior esse videtur, neque ipsa sententia placet. Quare aliquanto audacior emendationem adhibui, quam incertam esse non ignoro.

ἡμέρας ταύτης ἦι, ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, στεφαν-
νη|φορεῖν Ἑρετριεῖς πάντας καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας κιττοῦ πτέφα-
νον | τῇ πομπῇ τοῦ Διονύσου· τοὺς δὲ πολίτας⁶ (λαβεῖν τοὺς
στεφάνους ἐκ τοῦ δημοσίου), ἀπομι(σ)θοῦν τε [τὸν ταμν|]αν (τ)οὺς
σ[τεφ]άνους⁷· ἐπάρχεσθαι δὲ καὶ τοὺς χοροὺς (-----)⁷ εἰας
10 τὰς τῷ || Διονύσῳι (-----)⁸ οἶνον καταπεμπο----

6 Inde ab hoc loco maiores lacunas esse quas Cyriacus et qui item apographo a Cyriaco confecto usus est Muratorius non indicassent intellexit Boe., qui hunc versum supplēvit. 7 ΑΠΟΜΙΘΟΥΝΤΕ...|ΑΝΟΥΣΙ..ΑΝΟΥΣ. Supplevi. Boe. simpliciter ἀπομι(σ)θοῦν τε [τοὺς στεφ|]άνους scripsit, cum sumeret errore syllabas ΑΝΟΥΣ iteratas esse. 8 His quoque duobus locis lacunas satis magnas non significatas latere sumpsit. Boe. post ΟΙΝΟΝ lacunam statuere maluit, et antecedentia sic supplet: ἐπάρχεσθαι δὲ καὶ τοὺς χοροὺς [χορ]εῖας τῷ Διονύσῳι, οἶνον [δὲ-----]. Sed sic ei sumendum est articulum ΤΑΣ post ΕΙΑΣ errore additum esse, id quod probabilitate caret.

278 In ecclesia S. Georgii quae est prope vicum *Dheminiko*, ubi fuit Cyretiarum oppidum, invenit Leake et edidit *Diar. class. XIV p. 339* (E. Q. Visconti, *Journal des savants* Sept. 1816 p. 21 sqq. Boeckh C. I. G. 1770). Leake *Travels in Northern Greece IV p. 305*, tab. XXXVI n. 174 (Lebas *Inscr. II, 4303. Syll.¹ 202. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 326 n. 490. P. Viereck Sermo Graecus p. 4 n. I. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 56 n. 44*).

Τίτος Κοίνκτιος¹, στρατηγὸς ὑπατος² Ῥωμαίων, Κυρετιέων³ |
τοῖς ταγοῖς⁴ καὶ τῇ πόλει χαίρειν· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς
πᾶσιν | φανεράν πεποήχαμεν τήν τε ἰδίαν καὶ τοῦ δήμου τῷ

Litterae AZΞΠΣ, et O minoris quam reliquae magnitudinis. 4 T. Quintus Flamininus cos. 198 a. Chr. 2 Cf. 275². 3 Cyretias, Perrhaebiae oppidum, anno 300 a. Chr. Aetoli Romanorum socii ceperant et diripuerant (Liv. XXXI, 44, 5). Qua de causa non paucos homines ibi fuisse, qui Philippi partibus studerent, Boe. coniecit. Quorum bona post proelium ad Cynoscephalas commissum publicata videri, postea vero Quinctium, cum ab Antiocho belli periculum immineret, lenius agere coepisse. Tum hanc epistolam scriptam esse, aut a. 196 cum Athenis hiemaret, aut 194 cum Elateae totius hiemis tempus consumeret iure dicundo et eis quae Philippi eiusque praefectorum licentia in civitatibus facta essent mutandis: Liv. XXXIV, 48, 2. 4 Hi et hic et alibi in titulis singularum civitatum magistratus sunt, cum Xenophon haud paucis Hellenicorum locis hac voce significet communem omnium Thessalorum imperatorem.

Ῥωμαίων | προαίρεσιν ἣν ἔχομεν εἰς ὑμᾶς ὅλο[σ]χ[ε]ρῶς⁵, βεβου-
 5 λήμεθα καὶ || ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπιδείξει κατὰ πᾶν μέρος προσετη-
 κότες | τοῦ ἐνδόξου, ἵνα μὴδ' ἐν τούτοις ἔχωσιν ἡμᾶς καταλα-
 λεῖν οἱ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου εἰωθότες ἀναστρέφεσθαι. ὅσαι
 γάρ ποτε ἀπολείπονται⁶ κτήσεις | ἔγγειοι καὶ οἰκίαι τῶν καθη-
 10 κουσῶν εἰς τὸ δημόσιον || τὸ Ῥωμαίων, πάσας δίδομεν τῇ ὑμε-
 τέραι πόλει⁷, | ὅπως καὶ ἐν τούτοις μάθητε τὴν καλοκάγαθIAN
 ἡμῶν | καὶ ὅτι τελέως ἐν οὐθενὶ φιλαργυρῆσ[αι] βεβουλῆμεθ[α], |
 περὶ πλείστου ποιούμενοι χάριτα καὶ φιλοδοξ[αν]. ὅσοι μὲν|τοι μὴ
 15 κεκομισμένοι εἰσὶν τῶν ἐπιβαλλόντων αὐτοῖς⁸, || ἐὰν ὑμᾶς διδά-
 ξωσιν καὶ φαίνωνται εὐγνώμονα λέγοντες, στοχαζομένων ὑμῶν
 ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ γεγραμ|μένων ἐγκρίσεων, κρίνω δίκαιον εἶναι
 ἀποκαθίστασθαι αὐτοῖς. | ἔρρωσθε.

5 OAO. V. ΡΩΣ lapis teste Leakio. 6 I. e. quae nondum alienata sunt aut donatione aut venditione, sed adhuc publica populi Romani manent. B. 7 Civitati donantur, non, ut Leak. et Visc. interpretati erant, pristinis dominis redduntur. B. 8 Si cui civi, qui ipse criminis expers erat, iuris aliquid erat in bonis publicatis (veluti ex hypotheca, aut quia errore bona eius tamquam si alius essent publicata erant), is ne suo iure privaretur cautum erat, atque nonnulla eiusmodi bona causa probata iam reddita erant a Romanis. Quod idem civitas Cyretiensium in eis quae adhuc restant facere iubetur. B.

279 Inter rudera templi Bacchi, quod fuit apud Teios. Edd. Boeckh C. I. G. 3045. Lebas-Waddington Inscr. III 60 (Syll.¹ 204. P. Viereck Sermo Graecus p. 2 n. II. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 63 n. 54).

Ῥωμαίων¹.

Μάρκος Οὐαλάριος Μάρκου στρατηγός² καὶ | δήμαρχοι καὶ ἡ
 σύγκλητος Ἰγῆτων τῇ βουλῇ καὶ τῷ | δήμῳ χαίρειν· Μένιππος³
 5 ὁ τε παρ' Ἀντιόχου βασιλέως ἀποσταλὴς πρὸς ἡμᾶς πρεσβευ-

1 Praeter hanc magistratum senatusque Romani epistulam etiam decreta Aetolorum (n. 280), Delphorum (Lebas-Waddington III, 44) et multarum civitatum Creticarum Tei inventa sunt, quibus Teiis ius asyli confirmatur. Quae fere eiusdem aetatis esse verisimile est. 2 M. Valerius Messalla a. 493 a. Chr. praetor peregrinus erat (Liv. XXXIV, 54, 2. 55, 6). B. 3 Ipso anno 493 a. Chr. Menippus et Hegesianax regis Antiochi legati Romae versabantur (Liv. XXXIV, 57, 6. 59, 3. 6).

τῆς προχειρισθεὶς καὶ ὅφ' ὑμῶν πρεσβεῦσαι περὶ τῆς πόλεως, |
 τό τε ψήφισμα ἀνέδωκεν⁴ καὶ αὐτὸς ἀκολούθως τοῦτ' αὖτε δι-
 ελέχθη μετὰ πάσης προθυμίας· ἡμεῖς δὲ τὸν τε ἀνδρα ἀπεδε-
 10 ξάμεθα φιλοφρόνως καὶ διὰ τὴν προγεγενημένην αὐτῷ δόξαν
 καὶ διὰ τὴν ὑπάρχουσαν καλοκάγαθίαν, περὶ τε ὧν ἡξίου διτ-
 χούσαμεν εὐνόως. καὶ ὅτι | μὲν διόλου πλεῖστον λόγον ποιούμε-
 νοι διατελοῦμεν τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας, μάλιστα' ἂν τις
 15 στοχάζεταιτο ἐκ τῆς συναντωμένης ἡμῖν εὐμενίας || διὰ ταῦτα
 παρὰ τοῦ δαιμονίου· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων πλείονων πε-
 πείσμεθα συμφανῇ γεγονέναι | τὴν ἡμετέραν εἰς τὸ θεῖον προ-
 τιμίαν. διὸ καὶ διὰ τε ταῦτα καὶ διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐνοίαν
 καὶ διὰ τὸν ἡξιωμένον | πρεσβευτὴν κρίνομεν εἶναι τὴν πόλιν
 20 καὶ τῇ χάλλ' ἱερὰν καθὼς καὶ νῦν ἔστιν καὶ ἄσυλον καὶ ἀφο-
 ρολόγητον ἀπὸ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων, καὶ τὰ τε εἰς | τὸν
 θεὸν τίμια καὶ τὰ εἰς ὑμᾶς φιλόανθρωπα πειρασόμεθα συνε-
 παύειν διατηρούντων ὑμῶν καὶ εἰς τὸ | μετὰ ταῦτα τὴν πρὸς
 ἡμᾶς εὐνοίαν. ἔρρωθε.

4 δ(π)έδωκεν emendare conatus erat B., sed illud in lapide esse testatur W.

280 Tei. Edd. Chishull Antt. As. p. 104, deinde post alios Boeckh C. I. G. 3046 et accuratius Lebas Inscr. III, 85 (A. Fick ap. Bezzenberger Beiträge VII p. 248. P. Cauer Delectus Inscr. Gr. ed. 2 p. 168 n. 238. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 19 n. 1444. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 75 n. 68).

Αἰτωλῶν¹.

Στραταγέοντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου², Παναιτωλικοῦς³. | ἐπεὶ

1 De decretis ad Teiorum asylum spectantibus cf. quae adnotavi ad n. 279. 2 Hic ter, primum sub finem tertii a. Chr. saeculi, deinde annis 196/5 et 185/4 a. Chr., praetor Aetolorum fuit. Eundem esse Alexandrum Isium cuius in Polybii de rebus Aetolicis narratione frequens est memoria (Polyb. XIII, 1 a. XVIII, 3, 4. 4, 1. 5. 10, 9. 36, 5. XXI, 25, 44. 26, 9 sqq.) probabiliter statuunt homines docti. Filius Nicias Calydonius anno 179/8 a. Chr. inter hieromnemonas erat (n. 293, 12). Quatenam potissimum Alexandri praetura hic intellegenda sit, non convenit inter homines doctos. Ratio huic lapidi cum n. 279 intercedens suadere videtur, ut de altera potissimum cogitemus. At vero non iterationis modo nota omissa melius in primam quadrat, sed etiam aliis argumentis efficitur, non omnes has litteras Teias

Τῇιοι πρεσβευ]τάς ἀποστείλαντες Πυθαγόραν καὶ Κλεῖτον τάν
 τε οἰκειότατα | καὶ τάν φιλίαν ἀνενεοῦντο καὶ παρεκάλεον τοὺς
 5 Αἰτωλοὺς, ὅπως τάν τε πόλιν || αὐτῶν καὶ τάν χώραν ἐπιχω-
 ρήσωντι ἱερὰν εἶμεν καὶ ἄσυλον τοῦ Διονύσου· | δεδόχθαι τοῖς
 Αἰτωλοῖς, ποτὶ τοὺς Τηῖους τάν φιλίαν καὶ οἰκειότατα τάν
 ὑπάρχουσαν | διαφυλάσσειν, καὶ τὰ ψαφίσματα τὰ πρότερον
 γεγονότα αὐτοῖς περὶ πάντων τῶν φιλαν|θρώπων κατὰμονα εἶμεν·
 ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν Αἰτωλῶν τὰς τε πόλιος καὶ τὰς |
 10 χώρας τάν ἀνιέρωσιν καὶ ἀσυλίαν, καθὼς καὶ οἱ πρεσβευταὶ
 ἀξίου, καὶ μηθένα Αἰτωλῶν μηδὲ || τῶν ἐν Αἰτωλῖαι κατοι-
 κεόντων ἄγειν τοὺς Τηῖους μηδὲ τοὺς ἐν Τέωι κατοικέοντας,
 μηδαμόθεν | ὀρμωμένους, ἀλλὰ τάν ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν εἶμεν
 αὐτοῖς τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰ|τωλῖαι κατοικεόντων. εἰ
 δὲ τίς κα ἄγῃ ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τὰς πόλιος ἢ χώρας, τὰ μὲν
 ἐμ|φανῇ ἀναπράσσειν τὸν σ[τρ]ατα[γόν] καὶ τοὺς συνέδρους ἀεὶ
 15 τοὺς ἐνάρχους, τῶν δὲ | ἀφανέων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς ἀχνη-
 κότας⁴, γινομένας τοῖς Τηῖοις τὰς ἐγδικάσιος || καὶ τὰς λοιπὰς
 οἰκονομίας καθὼς καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς τεχνίταις ὁ νόμος τῶν |
 Αἰτωλῶν κελεύει. ὅπως δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους καταχωρισθῇ
 (ἀ) ἀνιέρωσις⁵ καὶ ἀ ἀσυλία, | τοὺς κατασταθέντας νομογράφους
 καταχωρίζαι, ἐπεὶ κα αἱ νομογραφίαι γίνονται, | ἐν τοὺς νόμους⁶.

eiusdem temporis esse; atque Aetolorum quidem decretum eorundem lega-
 torum nominibus conectitur cum Athamanum et Delphorum. Atqui Delphi-
 cum quidem tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis, non alterius ineuntis
 esse constat, ut nullus amplius sit dubitandi locus, quin hic primus Alexandri
 magistratus designetur. A. Wilhelm Gött. gel. Anzeigen 1898 n. 3 p. 249.
 3 Ex similitudine aliorum nominum (Πανιόνια, Παμβοιότια) expectaveris
 Πανατωλοῖς. Sed nihil sollicitandum docet titulus I. G. Sept. III, 444, 4:
 στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Φ[ι]λλισ[ς] | τοῦ Πανταλέωνος (Πλευρ)ῶ[ν]λου, ([Π]α-
 ντωλ[ι]κ[ς])ο[ς] [ς], ubi spatii rationes de supplemento dubitare vetant. 4 Cf.
 n. 451⁶. Sane illic διεξαγνῆται est. Sed eadem inter mediam et aspiratam
 fluctuatio etiam alibi (cf. δέχμενος, δέχμενος) occurrit. 5 Articulum pro-
 cliivi lapicidae errore omissum, quo careri nullo modo potest, reposuit Boeckh.
 6 Cf. n. 295, 26. 654, 23 sqq. cum adnotatione.

281 Lapis Parnassius, inventus Delphis ante columnam Na-
 xiorum, evolsus e muro Pelasgico, occidentem versus a porticu
 Atheniensium. Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. VI (1882)
 p. 249 n. 49 (Syll.¹ 207. P. Cauer Delectus inscr. Gr. ed. 2 p. 146
 n. 207. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 240 n. 264).

Θεοί. | Ἄρχοντος Κλεοδάμου¹, βουλευόντων Ἀμόντα, Θεοφράστου, Πραξία², ἔδοξε τῇ πόλει τῶν | Δελφῶν· ἐπειδὴ ἐπανελθόντες θεωροὶ οἱ ἀποσταλέντες ἐπὶ τὰν ἐπαγγελίαν τῶν Πυθίων³ Ἀμόν-
 5 τας καὶ Χαρίξενος ψάφισμά τε ἀνήνεγκαν παρὰ Χερσονασιτῶν
 τῶν ἐ[χ τ]οῦ || Πόντου, καθὼς ἦν⁴ λελυτρωμένοι⁵ ὑπ' αὐτῶν καὶ
 πεπολυωρημένοι ἐμ πάντοις, κ[αὶ ἀδ]τοὶ διελέγεν ἀκολούθως
 τοῖς γεγραμμένοις ἀπολογιζόμενοι ἂν ἔχοιεν αἴρεσιν | ποτὶ τὰμ
 πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ κοινᾷ καὶ καθ' ἰδίαν πάντοις, καὶ νῦν
 ἀποστείλα[ντες] | Φορμίωνα καὶ Ἡρακλείδαν θυσίαν συνετέλεσαν
 τῷ θεῷ ἐκατόμβαν βούπρω[ιρον⁶, καὶ] | δωδεκαῖδα⁷ βούπρωιρον
 τῇ Ἀθάναι⁸, καὶ τὰ κρέα τὰμ βοῶν διένειμαν τοῖς πολ[ίταις,] ||
 10 ἐποίησαντο δὲ καὶ αὐτοὶ τὰν ἐπιδαμίαν καταξίως καὶ αὐτῶν καὶ
 τῶν ἀποστειλάντων αὐτούς, δεδόχθαι τῇ πόλει τῶν Δελφῶν,
 ἐπαινέσαι τε τῇ πόλει⁹ τῷ Χερσονασιτῶν τῶν ἐχ τοῦ Πόντου
 καὶ τοῖς ἀποσταλέντοις ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τε τῇ αἵρέσει | αἱ ἔχοντι
 καὶ εὖνοιαί ποτὶ τε τὸν θεὸν καὶ τὰμ πόλιν τῶν Δελφῶν· δε-
 15 δόσθαι δὲ καὶ τῇ | [πόλ]ει τῶν Χερσονασιτῶν προμαντεῖαν, καὶ
 τοῖς ἀποσταλέντοις Φορμίωιν καὶ Ἡρα[[κλεῖδ]αι προξενίαν¹⁰.
 ἀναγράψαι δὲ τὸ ψάφισμα τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐνάρχους ἐν τῷ[.]

Litterae ΕΠΣ. 4 Ol. 147, 4 (192/4 a. Chr.). Cf. 268, 54 sqq. 2 Hi
 in munere erant per prius anni semestre, a mense Iulio ad Decembrem
 192 a. Chr. (268, 55. 59). 3 Nescio an Pythia, quae tertio cuiusque Olym-
 piadis anno fieri solebant, tum aliqua de causa dilata fuerint. Nam sive de
 antecedentibus Ol. 146, 8 (194/3 a. Chr.) sive de insequentibus Ol. 147, 3
 (190/89 a. Chr.) Pythiis hunc titulum intellegimus, haud exiguae difficultates
 oriuntur. 4 I. e. ἦσαν, Dorice. 5 Sumptus, qui Delphorum legatis
 faciendi erant dum Chersonesi commorabantur, civitas Chersonesitarum in
 se recepit. H. Sane aliud huius vocabuli λυτρωθεῖναι usus exemplum mihi
 quidem notum non est. 6 Centum victimas, quarum prima bos est.
 Hesych. βούπρωρον· θυσία ἐξ ἐκατὸν προβάτων καὶ βοὸς ἑνός, cf. τριπτοία βόαργος
 20, 37. H. 7 Cf. titulos Delphis repertos in thesauro Atheniensium Bull.
 de corr. Hell. XX p. 709: [Ἀ]γαθῇ τόχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δ[ι]ή[μ]ου τοῦ Ἀθη-
 ναίων· ἐπὶ ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Ἀντιγένοῦ, Ἀθήνησι δὲ Ἀρχιτίμου (Augusti
 vel Tiberii aetate) οἷδε ἤγαγον τὴν δωδεκῆδα. p. 715: [ἐ]πὶ Α[ὐ]τοκράτορος
 Καίσαρος Σεβ[ε]ραστοῦ Δ[ο]μιτιανοῦ Γερμανικοῦ Διὸς Ἐλευθε[ρ]ίου ἄρχοντος ἐν
 Ἀθήναις, οἷδε ἤλθον [θ]ύοντες τὴν δωδεκῆδα βούπρωρον. Articulus utrobique
 additus statum sacrificium fuisse indicat, quibusque Pythiis ni fallor Delphis
 faciendum, sed id per priorum annorum miseras intermissum inde a prin-
 cipatus initiis instauratum esse monet Homolle. 8 Nempe τῇ Προναίᾳ. H.
 9 Hic dativi usus etiam in titulis Atticis quinti et quarti a. Chr. saeculi
 occurrit (Cf. 494). 10 Cf. 268, 56. 57.

ἰε]ρῶι τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ξένια τοῖς παραγεγο-
νότοις Φορμίωνι | [κ]αὶ [Ῥ]α[κλε]ῖδαι τοὺς ταμίας Χαρίξενον,
Διδῶρον.

282 Basis magna marmoris caerulei composita ex quattuor fragmentis inventis Pergami. Sinistram partem ed. Conze Monats-berichte der Kgl. Ak. der Wissensch. zu Berlin 1884 p. 869, tab. II B (Syll.¹ 203. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 328 n. 192). Omnia coniuncta M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 4 p. 48 n. 62.

Οἱ μετὰ βασιλέως Εὐμέ[νου] πλεῦσαντες | τὸ δεύτερον εἰς τὴν
Ἑλλ[άδα] στρατιῶται | ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Νάβ[ιν¹] καὶ
3 Ἀντίοχον² | ἐπιστρατεύσαντας το[ῖς] Ἑλλήσιν || ἀχροθίνιον Ἀθη-
ναῖ Νικηφόρῳ.

supra haec in prominente margine:

[Ῥ β]ουλῇ καὶ ὁ δῆμος [ἐπεσχεύασε] | καὶ ἀποκα[τέστησεν]
Ἀθηνᾶν³.

Litterae volgares praeter ΠΣ. Hastae extremae obductis lineolis ornatae; © et O reliquis litteris minores. 1 Cf. 285². De hoc altero Eumenis contra Nabin bello nihil memoriae proditum est, sed de tempore tamen non est cur dubitetur. Neque enim post pacem anno 195 a. Chr. factam usque ad ver 192 a. Chr., quo tempore pax inter Nabin et Romanos mansit, rex Pergamenus illum bello persequi poterat. Tum vero rursus inimicitiae inter illum et Achaeos in vim et arma eruperunt (cf. n. 274¹). Cui bello Eumenem cum auxiliis Pergamenis interfuisse etsi ex hoc titulo et n. 283 solis cognoscitur, cum scriptores Achaeorum modo mentionem faciant, tamen certissimum est, quoniam eiusdem anni auctumno Nabis occisus est (Liv. XXXV, 35, 18), ut ad posterius tempus utique referri non possit Eumenis expeditio. F. 2 Etiam adversus Antiochum res in Graecia ab Eumene gestae tales quidem, quae magnificis operibus ex praeda dedicandis occasionem praeberent, a scriptoribus commemorantur nullae. Nam praesidia Pergamena Chalcida missa (Liv. XXXV, 39, 2. 50, 8) neutiquam prospere rem gesserunt, sed primum ex illa ipsa urbe eiectione (Liv. XXXV, 54, 6) deinde etiam Salganeo, quo se receperant, pacti cum Menippo Antiocho duce excesserunt (ibid. § 8). Quae postea adversus Antiochum gesta sunt, in eis sane Eumenis regis et Attali fratris egregiae fuerunt partes (n. 285), sed in Asia, non in Graecia, ut hic in censum non veniant. 3 Titulus monu-menti refectioni non nimio temporis intervallo postquam conditum est; certe litteratura eadem est. Per huius instaurationis occasionem basi insertus

videtur lapis cum reliquiis antiquioris tituli (c. apud Fränkelium); agnoscuntur litterae ΠΥΑ, quas ex Sipyli montis nomine restare et ad designationem loci ubi Attalus I feliciter quondam pugnaverat spectare coniecit F.

283 Fragmenta duo basis exiguae marmoris caerulei; Pergami, alterum in theatro, alterum in fano Minervae. Ed. M. Fränkel *Alterth. von Pergamon* VIII, 4 p. 50 n. 63.

[B]ασ[ιλεὺς Εδμένης] | Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ Νι[κ]ηφόρῳ | ἀπ[ὸ] τῆς
5 μετὰ Ῥωμ[αι]νῶν¹ | [καὶ Ἀχαιῶν πρὸς Νά]βιν τὸν || [Λάκωνα²
δευτέρως στρατείας].

Litterae volgares praeter Σ. Alpha, quod v. 3 bis solita forma exaratum est, v. 4 pro linea transversa arcum habet. Fines hastarum lineolis tenuibus transversis ornati. 4 Romani re vera belli anno 192 a. Chr. n. contra Nabin gesti participes non fuerunt. Sed quia tum foedere cum Eumene et Achaeis coniuncti erant, honoris causa in hoc monumento nominantur. F. 2 Cf. n. 282 cum notis.

284 Pars superior tabulae marmoris Hymettii, inventa Athenis in clivo occidentali arcis. Edd. minusculis litteris Lolling *Δελτιὸν ἀρχαιολογικόν*, 1889 p. 40; maiusculis ex eiusdem apographo Koehler C. I. Att. IV, 2 p. 116 n. 441 d.

Θεοί. | Ἐπὶ Ξενοκλέους ἀρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Οἰνεΐδος δωδεκάτης
πρυτανείας, ἥτις Σθενέδημος Ἀσκληπιάδου² Τειθράσιος ἐγγραμ-
μάτῃ, | Σχιροφοριῶνος ἔνει καὶ νέαι, μιᾷ καὶ τριακοστῇ τῆς
5 πρυτανείας³, || ἐκκλησίᾳ σύγκλητος ἐν τῇ θεάτρῳ κατὰ ψήφισμα
δ' Ἀρισ[τ-----] | Σημαχίδης εἶπεν· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν
Ἀλεξίδημο[ς -----]κου ἐκ Κοίλης καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν

Litterae volgares praeter ΓΣ; θῆτα plerumque Θ est, sed semel (v. 46) Θ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 Hunc non ante annum 168 a. Chr. in magistratu fuisse ex Herculaniensi philosophorum Academicorum indice apparere monuit Koehler ad C. I. Att. II, 975. Quare ultimo regni Eumenis decennio titulus vindicandus est. 2 ΑΣΚΗΠΙΑΔΟΥ. 3 Annum intercalarem fuisse adnotat Koehler. Dies est totius anni postremus; atqui in anno communi duodecim tribuum aetate nulla prytania plus quam triginta dies habere poterat. Cur tricesimus unus, non tricesimus alter postremae prytaniae dies in ultimum Scirophorionis diem incidat, sane non perspicio.

τῇ βουλῇ καὶ τῷ [δήμῳ] | Ἀρτέμων Πολυμήλου Πειραεὺς
 εἶπεν· ἐπειδὴ Διόδωρος φ[ίλος] | ὑπάρχων τῷ βασιλεῖ Εὐμένει
 10 καὶ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ⁴ καὶ [ἐν τοῖς] || μάλιστα τιμώμενος ὑπ'
 αὐτῶν καὶ προαγόμενος εὐνοῦς [ἐστίν] | κοινεῖ τε τῷ δήμῳ
 λέγων καὶ π[ράτ]των ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀγ[αθόν] | ὅτι ἂν δυνατὸς
 ᾗ καὶ κατ' ἰδίαν [ἀεὶ] τοῖς ἐντογγάνουσιν ἀδ[ιφ] | τῷ πολιτῶν
 15 εὐχρηστον ἑαυτ[όν] παρασκευάζει τοῖς [τε περ] πομένοις ὑπὸ τοῦ
 ὀήμου πρεσ[βε]υταῖς συναγωνιζόμε[νος] ἐ[κ]τε[ν]ῶς διατελεῖ, ὑπὲρ
 ὧ καὶ ἀ[πο]μεμαρτύρηται αὐτ[ῷ] πλεονάκεις· ὅπως οὐγ καὶ ὁ
 δῆμος φ[α]ίνεται τιμῶν τ[οὺς] ἀποδεικνυμένους τ[η]μ πρὸς ἑαυτὸν
 εὖνο[ι]αν, ἀγαθεῖ[ν] τύχει, | δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τ[οὺς] λαχόν[τας]
 προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι -----]

4 Cf. n. 295, 44.

285 Marmor rubrum Laconicum cum aëtomate inscriptum
 litteris accuratissime incisis, inventum Deli. Ed. Th. Homolle Bull.
 de corr. Hell. XX (1896) p. 503.

*Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Χαρίλας Ἀριστοθάλου¹
 εἶπεν· ἐπειδὴ βασιλεὺς² | Νάβις Δαμαράτου³ Λακεδαιμόνιος ἀνῆρ

Litterae vulgares praeter Ξ, non dispositae στοιχηδόν. ΟΩ reliquis
 minores. 1 Charilas quidam archon fuit Deliorum anno 220 a. Chr., aut
 idem aut alius eiusdem nominis hieropoei munere functus est anno 193
 a. Chr., cum 198 a. Chr. Orthocles Aristothalis f., huius Charilae frater,
 trictyarchus fuisset. Hom. 2 Regium nomen alibi neque apud scriptores
 neque in inscriptionibus tribuitur Nabidi; sed in latere quem P. Wolters
 Spartaë invenit, impressum legitur βα(σι)λέος Νάβιος. Cf. Mitth. des arch.
 Inst. in Athen XXII (1897) p. 189. Scriptores eum plerumque tyrannum
 vocant, quem tamen ex regia Heraclidarum familia fuisse praeter titulum
 regis etiam nomen patris (not. 3) indicio est. Imperio potitus est Machanida
 in proelio Mantinensi caeso anno 207 a. Chr., interfectus 192 a. Chr. Intra
 horum annorum terminos ut accuratius definiret huius tituli tempus, Hom.
 primum quidem ex inscriptionibus Deliorum nullas maiorem cum hac litte-
 raturae similitudinem habere observavit, quam eas quae annis 204 et 197
 a. Chr. incisae essent. Deinde vero a Delis Nabin his honoribus affici non
 potuisse nisi per ea tempora, quibus cum Philippo Macedone aut Romanis,
 quibus Deliorum respublica per totum illius regnum obnoxia erat, ei amicitia
 intercederet ac simul Lacedaemoniorum classis magna in mari Aegaeo po-
 tentia atque auctoritate uteretur. Quod utrumque coniunctum non cadere
 nisi in annum 197 a. Chr., quo inter T. Quinctium Flaminium et Nabin

- 5 ἀγα|θός ὢν διατελεῖ περὶ τε τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον || τὸν
 Δηλίων καὶ χρείας παρέχεται καὶ κοινῇ | τῇ πόλει καὶ ἰδαί
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐ|τῷ τῶν πολιτῶν, εἰς δ' ἂν τις αὐτὸν
 παρακαλεῖ, | δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἶναι βασιλῆ
 10 Νάβιν Δαμαράτου Λακεδαιμόνιον πρόξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ
 τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων καὶ | αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, καὶ εἶναι αὐτοῖς
 ἐν Δήλῳ | γῆς καὶ οἰκίας ἐνκτησιν καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν |
 βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά· ὑ|πάρχειν δὲ
 15 αὐτῷ καὶ τὰ ἄλλα ὅσα δέδοται καὶ || τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ
 εὐεργέταις τοῦ τε | ἱεροῦ καὶ Δηλίων. ἀναγράφαι δὲ τόδε τὸ
 ψήφισμα τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς | [δὲ ἱερο-
 ποι]οὺς εἰς τὸ ἱερόν. Ἀντικράτης Τηλε[[μνήστου⁴ ἐπεψήφισεν].

amicitia ac societate ineunda convenit (Liv. XXXII, 39, 40). 3 Damaratus quidam Gorgionis f. Lacedaemonius in titulo nuper eruto, qui exprimitur in appendice voluminis secundi, a Deliis collaudatur quia Lysimacho regi, apud quem commorabatur, salubria consilia dederit eiusque benevolentiam Deliis conciliaverit. Eum proavum fuisse Nabidis probabile est. Sed ex nominibus Δαμάρατος et Γοργίων perquam acute et ingeniose Hom. collegit, hunc originem repetivisse a Damarato rege Lacedaemoniorum, qui cum regno se abdicare coactus esset in Asiam se contulit et Xerxen in Graeciam proficiscentem comitatus est. Eius enim posteros, qui antiqua Heraclidarum nomina Προκλής, Εὐρυσθένης, Δαμάρατος religiose conservabant, in Mysia consedissee notum est, ubi rex ei Pergamum, Teuthraniem, Halisarnam concesserat. Iam in proxima eorum vicinia Gambreum, Palaegambreum, Myrinam, Gryneum tenebat genus Gongyli Eretriensis, simili de causa a rege ibi collocatum. Inter hos vero nomen Γοργίων usitatum fuisse ex Xenophonte Hell. III, 4, 6. Anab. VII, 8, 8 discimus; quare H. nomen Δαμάρατος Γοργίωνος testimonium affinitatis inter has duas familias et domiciliorum vicinitate et sortis similitudine conexas conciliatae interpretatur. Iam cum Lysimachi regnum in illas usque regiones pertineret, Damaratum Gorgionis f. in eius familiaritatem pervenisse, ac fortasse ipso favore quo is apud regem floruisset, effectum esse ut ipse cum aliis prisci illius Damarati posteris Spartam in antiquam patriam reduceretur. 4 Supplevit Hom. monens hoc quidem nomen perfrequens esse in titulis Deliis, aliud vero a τῆλε derivatum in eis inveniri nullum. Anticratem quendam intra annos 220 et 215 a. Chr. Deli archontis magistratu functum esse monuit idem.

286 Basis marmoris albi subcaerulei, inventa Pergami in delubro Minervae anno 1884. Ed. Conze, Die Ergebnisse der Ausgr. zu Pergamon I p. 49 (Syll.¹ 208). Tituli imago expressa est ap. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 4 p. 54 n. 64.

Ἀττ[αλ]ον¹ βασιλέως Ἀ[ττ]άλου² | ἀρετῆς καὶ ἀνδρα[γ]αθίας ἔνεκεν |
καὶ τῆς εἰς ἑαυτοὺς εὐνοίας | Ἀχαιῶν οἱ διαβάντες κατὰ συμ-
5 μαχίαν³ || πρὸς βασιλέα Εὐμένην⁴ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ | ἐν τῷ
συστάντι πρὸς Ἀντίοχον⁵ πολέμῳ | καὶ συναγωνισάμενοι τὴν ἐν
Λυδία | παρὰ τὸν Φρύγιον ποταμὸν⁶ μάχην | Ἀθηνᾶι Νικη-
φόρῳ⁷.

Litterae volgares praeter ΠΣ. Fines hastarum tenuibus lineolis trans-
versis ornatae. O et Θ reliquis aliquanto minores. 4 Attalus II qui
postea regnavit 139—138 a. Chr. 2 Attalus I (244—197 a. Chr.). 3 De
Achaeorum auxiliis Diophane duce ad bellum contra Antiochum gerendum
in Asiam missis cf. Liv. XXXVII, 20, 1. 39, 9. 4 Eumenes II Attali I f.,
197—159 a. Chr. 5 Antiochus III Magnus (223—187 a. Chr.). 6 In-
tellegenda est pugna prope Magnesiam a. 190 a. Chr. commissae, qua
Antiochus a Romanis eorumque sociis devictus est. Cf. Liv. XXXVII, 37, 9:
Antiochus — recepit se et transgressus Phrygium amnem circa Magnesiam
quae ad Sipylum est posuit castra. 38, 2: *consul — citra Phrygium amnem*
quattuor milia ab hoste posuit castra. Deinde § 5 Romanos amnem transiisse
et prope hostes in campo castra posuisse narratur, ubi deinde proelium
commissum est. Cf. etiam Appian. Syr. 30. De fluminis cursu Strabo
XIII, 4, 5 p. 626 Cas. haec habet: καταφέρεται δ' ὁ Πακτωλὸς εἰς τὸν Ἑρμόν,
εἰς δὲ καὶ ὁ Ὑλλος ἐμβάλλει, Φρύγιος νυνὶ καλούμενος. 7 Intra annorum
226 et 223 a. Chr. spatium (Stähelin Gesch. der Kleinasien. Galater p. 36)
magnificum omnium victoriarum proximis annis partarum monumentum
erexit Attalus I; cuius tituli dedicatorii (Alterthümer von Pergamon VIII, 4
p. 24 n. 24 sqq.) ad unum omnes simpliciter Ἀθηνᾶι habent sine cognomine.
Sed brevi post propter easdem victorias Νικηφορέων feriae institutae deaeque
id cognomen tributum est, quod inde ab eo tempore Pergami fere constan-
ter gerit.

287 Marmor candidum venis caeruleis distinctum; quondam
Heracleae ad Latmum, nunc Parisiis in museo (*Louvre*). Ex schedis
Pittakis ed. Boeckh C. I. G. 3800 Lebas Inscr. III 588. Accu-
ratus ex Falkeneri apographo W. Henzen Annali dell' Inst. arch.
1862 p. 138. Commentario instruxit Waddington ad Leb. Inscr. III
p. 496 sqq. (Syll.¹ 209. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr.
p. 329 n. 193. P. Viereck Sermo Graecus p. 2 n. III). Ex ectypo
chartaceo W. Judeich Mittheilungen des arch. Instituts in Athen
XV (1890) p. 254 n. 7.

Litterae ΑΠΣ.

[Γναῖος Μάνλιος Γναίου υἱός]¹, στρατηγὸς ὑπατος Ῥωμαίων²,
 [τῶν | δέκα πρέσβων πρόεδ]ρος, Ἑρακλεωτῶν τῇ βουλῇ καὶ τῷ
 δῆ[μῳ | χαίρειν]· ἐνέ[τυχον ἡ]μῖν οἱ παρ' ὑμῶν πρέσβεις Διᾶς,
 Διῆς, Διονύ[σιος, | Ἀναξίμ]ανδρος, [Μενέ]δημος, Μόσχος, Ἀρι-
 5 στείδης, Μένης, ἄνδρες κ[αλοὶ | κάγαθοι], οἱ τό τε [ψήφ]ισμα
 ἀπέδωκαγ καὶ αὐτοὶ διελέγησαν ἀκολού[θως τοῖς ἐν τῷ
 [ψη]φίσματι κατακεχωρισμένοις, οὐδὲν ἐλλείποντες φιλοτιμίας.
 ἡμ[εῖς] δὲ πρὸς πάντας τοὺς Ἑλληνας εὐνόως διακείμενοι |
 τυγχάνομεγ καὶ πειρασόμεθα, παραγεγονότων ὑμῶν εἰς τὴν
 ἡμετέρα[μ | πίστιμ]³, πρόνοιαν ποιεῖσθαι τὴν ἐνδεχομένην, αἰεί
 40 τινος ἀγαθοῦ παρα[ί]τιοι γενόμενοι συγχωροῦμεν δὲ ὑμῖν τὴν
 τε ἐλευθερίαν, καθότι καὶ τ[αῖς | ἄλ]λαις πόλεσιν, ὅσαι ἡμῖν
 τὴν ἐπιτροπὴν ἔδωκαν, ἔχουσιν ὑ[φ'] αὐ[τοῖς] πάν[τα] τὰ αὐτῶν
 πολιτεύεσθαι κατὰ τοὺς ὑμετέρους νόμους, | [καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις
 πειρασόμεθα εὐχρηστοῦντες ὑμῖν αἰεί τινος ἀγαθοῦ | [παραί]τιοι
 γίνεσθαι. ἀποδεχόμεθα δὲ καὶ τὰ παρ' ὑμῶν φιλόνηρα καὶ
 45 τὰς || [πίστεις, καὶ] αὐτοὶ δὲ πειρασόμεθα μηδενὸς λείπεσθαι ἐγ
 χάριτος ἀποδόσει. | [ἀπεστά]λκαμεν δὲ πρὸς ὑμᾶς Λεύκιον Ὀρ-
 βιον τὸν ἐπιμελησόμενον τῆς | [πόλεως καὶ] τῆς χώρας, ὅπως
 μηδεὶς ὑμᾶς παρενοχλῇ. ἔρρωσθε.

4 Cn. Manlii Volsonis cos. 489 a. Chr. epistulam hanc esse primus vidit Henzen, cuius sententiam probavit W. Neque enim post hunc imperatorem Romanum cum exercitu fuisse in Asia usque ad Aristonici bellum, quo hic titulus propter scripturae rationem utique antiquior habendus esset. Inter civitates quibus cum ab Antiocho defecissent libertas et immunitas data esset a Romanis (Liv. XXXVIII, 39, 7) etiam Heracleotas fuisse ex huius tituli argumento collegit W. Epistula ad eos data esse videtur a. 488 a. Chr., quo tempore Manlius pro consule cum decem legatis res Asiae ordinabat. 2 Cf. 275². 3 Supplevi. 'Cum vos in nostram fidem veneritis'. αἰρεσεν W.

288 Stela eruta Gortyne in templo Apollinis Pythii. Ed. F. Halbherr Monumenti antichi pubblicati per cura della reale Accademia dei Lincei I (1889) p. 37 sq. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 32 n. 26).

Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖσδε συνέθεντο τῇ φιλ(αν καὶ συμ(μ)α-
 χ(αν)¹ ἑαυτοῖς τε καὶ ἐκγόνοις εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον βασιλευς

Litterae volgares praeter Σ (sed v. 40 semel Ξ est in ΚΟΞΜΟΥ), non dispositae στοιχηδόν. 1 ΣΥΜΑΧΙΑΝ.

Εὐμένης² καὶ Κρηταιέων³ Γορτύνιοι, Κνώσιοι, Φαίστιοι, | Λύτ-
τιοι, Ῥαύκιοι, Ἱεραπύτνιοι, Ἐλευθερναῖοι, Ἀπταραῖοι, Πολυρρ-
5 ρήνιοι⁴, Συβρίτιοι, Λαππαῖοι, Ἄξιοι, Πριανσιέες, Ἀλλαριώται,
Ἀρ[χ]άδες, Κεραῖται⁵, Πραῖσιοι, Λάτιοι, Βιάννιοι, Μαλλαῖοι,
Ἐρώνιοι, Χερ[σ]ονάσιοι, Ἀπ[α]λλωνιάται, Ἐλὺριοι, Ὑρτακίνιοι,
Ἐλτυναῖες⁶, Ἀνω[πο]λίται⁷, Ἡραδῆννιοι⁸, Ἰστρώνιοι, Ταρραῖοι,
.....⁹, ὡς μὲν | [βα]σιλεὺς Εὐμένης ἄγει ἔτους τετάρτου καὶ

2 Eumenes II Attali I filius, qui regnavit a. 197—159 a. Chr. Nam Eumenem I hic in censum non venire quia is nunquam regio nomine usus esset, recte monuit H. 3 Ex nobilioribus Cretae insulae civitatibus hic praecipue desiderantur Cydoniatae, cum ei qui per dissensionum civilium tempora diversis factionibus praeesse solebant, Gortynii, Cnossii, Lyttii, Polyrrhenii (cf. n. 241⁷) hic omnes una cum rege Pergameno foedus ineant. Paulo ante huius tituli tempus (cf. not. 10), 185 a. Chr. n. ut quidem videtur (H. Nissen Unters. über die Quellen des Livius p. 333), cum Cnossii a Gortyniis, quorum socii erant Rhaucii et Lyttii, bello premerentur, Romani Appium Claudium cum aliis legatis miserunt, qui illorum discidia componerent (Polyb. XXII, 49). Quod cum feliciter cessisset, brevi etiam Eumenes fidelissimus Romanorum assecla atque adiutor cum eis foedus fecisse videtur. Sed illa pax a Romanis conciliata cum etiam ad Cydoniatas spectasset (Polyb. l. I. § 3), tamen hi iam mature se a reliquis rursus separasse videntur. Aliquot annis post adeo bellum inter Cydoniatas et Gortynios denuo erupit. Ac ne Eumenes quidem cum maiore parte civitatum Creticarum foedus diu mansit, quandoquidem anno 172 a. Chr. eum Cydoniatis sociis suis contra Gortynios auxilio venisse discimus ex Polybio XXVIII, 15, 4—8: ὅτι κατὰ τὴν Κρήτην δεδιότες Κυδωνιάται τοὺς Γορτυνίους διὰ τὸ καὶ τῷ πρότερον ἔτει παρ' ὀλίγον κερκιδυνευκέναι τῇ πόλει τῶν περὶ Νοθοκράτην ἐπιβαλομένων αὐτὴν κατασχέιν, ἐξέπεμψαν πρέσβεις πρὸς Εὐμένη, βοήθειαν αἰτούμενοι κατὰ τὴν συμμάχίαν. ὁ δὲ βασιλεὺς προχειρισάμενος Λέοντα καὶ στρατιώτας σὺν τούτῳ τριακοσίους ἐξαπέστειλε κατὰ σπουδὴν, ὧν παραγενομένων οἱ Κυδωνιάται τὰς τε κλεῖς τῶν πυλῶν τῷ Λέοντι παρέδωκαν καὶ καθόλου τὴν πόλιν ἐνεχείρισαν. Iam aliquot annis ante igitur rex Cydoniarum hostibus desertis cum ipsis foedus fecisse videtur. H. 4 Cf. n. 241⁷. 5 In titulo Magnetico (Inscr. von Magnesia p. 47 n. 24, 4) hi Κεραῖται vocantur. Βωλαγόρας Νεοκούδιος Κεραῖτας legitur in titulo quem not. 6 attuli. 6 Ἐλτόνιοι incisum est in eodem titulo Magnetico v. 3, sed Πόλλος Φαιστιόννα Ἐλτυναῖς, Γορτυνίων προξένος αὐτὸς καὶ γένος in titulo Gortynio Journal of the arch. Inst. of America I (1897) p. 487. 7 Ab Eradeniis hi distinguntur, ut appareat errare Stephanum Byz. Ἀραδὴν· πόλις Κρήτης, ἣ καὶ Ἀνάπολις λέγεται διὰ το ἄνω εἶναι. H. 8 Inter A et Δ spatium quidem unius litterae intercedit, sed nihil videtur unquam ibi scriptum fuisse. H. Apud scriptores Ἀραδὴν scribitur, atque etiamnum vicus in occidentali margine altae vallis, quae planiciem Anopolis ab occidente terminat, situs *Aradena* vocatur. (K. Bursian Geogr. von Griechenland II p. 547). 9 Hic unius civitatis nomen consulto

10 δεκάτου, μηνός [[Π]ανήμου¹⁰, ὡς δὲ Κρηταεῖς, κοσμοῦν(των)¹¹
ἐν Γόρτυνι τῶν σὺν Σα|-----

deletum esse testatur H. 10 Primus Eumenis annus 497/6 a. Chr. est, quartus decimus 484/3 a. Chr. Panemus fastorum Macedonicorum Scirophorioni Attico respondet. Itaque hoc foedus mense Iunio anni 483 a. Chr. factum est. 41 Litterae ΤΩΝ mera lapicidae negligentia exciderunt.

289 Megalopoli. Ex Miltiadis cuiusdam apographo ed. Boeckh C. I. G. 1536, ex suis Ross Inscr. ined. fasc. I p. 7 n. 42 et Lebas Inscr. II, 334. Docte et ingeniose restituit K. Keil Anal. epigr. p. 42 sqq. Cf. P. Foucart ad Lebas II p. 479 sqq. (Syll.¹ 240).

----- | καὶ ἐν ταῖ . . .¹ [----- | δ[π]ως ἐπαύξηται κατὰ
π[λειστον, ἔδοξε ταῖ | π]όλει τιμᾶσαι Φιλο[π]ο[ί]μενα Κραυγίδος |
5 τ[ι]μαῖς ἰσοθέοις² [ἀρε]τᾶς [ἐνε]κεν καὶ εὐ[ε]ργεσίας· ἰδρύσα[σθαι]
δὲ εἰς τιμὰν αὐτοῦ | ἐ]ν ταῖ ἀγοραῖ τὸ μ[ν]ᾶμα³ καὶ κτίσαι μετὰ
ταί]ν(ας τ[ἀ] δ[σ]τ[ε]α⁴ -----] | καὶ βωμὸν κα[τ]α[σ]κευά-

Litterae ΑΞΠΣ. Philopoemeni mortuo honores hic decerni a civibus primus perspexit Keilius, qui item de restituendo titulo optime meruit. Qui cum Miltiadis Rossiique exemplis solis usus esset, Foucartus, cui praeterea Lebasianum apographum illis paulo accuratius et ectypum chartaceum praesto esset, nonnullis locis a Keilii supplementis recedendum esse vidit. Atque etsi sunt quae dubitationem moveant, tamen in summa harum reliquiarum obscuritate quae ab illis hominibus doctissimis proposita sunt exprimere satius duxi, quam vano novandi studio alia non minus dubia proponere. Quae manifesto vera in uno aut duobus apographis inveniuntur recepti reliquorum erroribus non enotatis. Titulum anni 483 a. Chr. esse vix est quod moneam. 4 KAIENIAI... L. ATENTAI R. KAIENTAN M.

2 Cf. Liv. XXXIX, 50, 9: *sepultus ab universo Achaico est concilio, adeo omnibus humanis congestis honoribus, ut ne divinis quidem abstineretur*. Diodor. XXIX, 48 ἀλλ' ὁμοῦ μετὰ τὴν τελευταίην ὥσπερ τι θεῖα πρόνοια τὰς ἰσοθέους τιμὰς ἡλλάξατο τῶν κατὰ τὴν τελευταίην ἀπηντηκότων ἀκληρημάτων. χωρὶς δὲ τῶν κοινῇ τοῖς Ἀχαιοῖς καταψηφισθέντων εἰς τιμὴν τανδρός, ἡ πατρὶς ἰδρύσατο, καὶ τὸ βουθυτεῖν αὐτῷ κατ' ἐνιαυτὸν καὶ τῆς ἀρετῆς ἐγκώμιον τε καὶ ὕμνους κατέδειξεν ᾄδειν τοὺς νέους. K. 3 TOM M. TONM R. TONY L. Supplevit Foucart, monens Timoleonta Syracusis item in foro sepultum esse (Plut. Tim. 39).

4 Apographa hic magnopere dissentiunt, sed in ectypo chartaceo F. has litteras se dispexisse refert. Supplevit idem, cum coniceret, taeniam in monumento sepulcrali sculptam esse, qua memoria recoleretur ingentis taeniarum numeri quibus urna Philopoemenis ossa continens cooperta erat, cum Megalopolin deferretur (Plut. Philop. 24 αὐτὴν δὲ τὴν

σαι λευκόλιθον ὥς | κ]άλλιστον, καὶ [βουθυτεῖν ἐν ταῖ ἀμέραι
 40 ταῖ || Δι]ὸς Σωτῆρος· στεφ[αν]ῶσαι δὲ καὶ αὐτὸν εἰ[κ]όσαι χαλκ[αῖ]ς
 τέσσαρσιν, ὧν σταῖσαι τὰν | μέ]ν μίαν ἐν τῷι θ]εά[τρ]ωι -----
 κολο[σσ]ικάν(?), τ[ἀ]ν δὲ -----]κον, τὰν δὲ ἀλ[λαν] ἐν--
 45 -----, || τ[ἀ]ν δὲ ἀλλ[αν] ἐν τῷι γυμνασίωι(?), καὶ ἀνακα[ρ]ῶσαι
 ἐν τῷι ἀγῶνι τῶν Σωτηρίων τὸν | στ]έφ[α]νον ----- | αἰς δὲ
 50 -----| -ντι τοτ----- || --δ----- | --ι-----| αἰς δα--
 55 -----| --ς τοῖς -----| -αιαι δι-----|| ολίας γ-----| αν
 πολι-----| -ντιν τε[---- π]όλεος καὶ ----- μ---| αἰς
 30 φ. .ος καὶ ἀπι[----- π]ο]μπήν ..φιαχερσικο [----- τ]έμενες⁶
 εσ.αν. .ολιδ-----|ς ταινιται.ι. αιαιν----- | Ἀρχάσι ἀξίαν
 35 [-----ἀγῶνα γυμ]νικὸν καὶ ἱππικ[ὸν]-----, || τὸν] δὲ ταμίαν
 δ[οῦ]ν[αι] τὸ ἀνάλωμα εἰς τὰν θυσίαν | τοῖς τὰς πόλιος ἱ[ερ]ο-
 [θύτ]αις -----|. .ας· τὰ δὲ κρέα τ[ἀ] βρώσ[ι]μα(?) -----|
 ---] τὸ δέρμα καταδίδοσθαι τοῖς τὰς θυσίας ἐπιμε]λουμένοις·
 40 τοῖς δὲ Σωτηρίοις [----- || ὅμ]νοισιν⁶ τοῖς κτωμένο[ις] -----|
 --] τοῦ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ[α]-----| ---]ν τὸ τέμενες τὸ Φιλο-
 π[οί]μενος ----- | θυσ]άντω οἷν ἱερόθυτον τὸν τοι [-----
 ἀνα]γορε]υέτω ἐπὶ ταῖς θυσίαις κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον καὶ ||
45 στε]φανώτω ὁ καὶ ταῖ ἐστιά[σει] (?) -----	-----] λαμβανέτω

ὕδραν ὑπὸ πλήθους ταινιῶν τε καὶ στεφάνων μόλις ὀρωμένην ἐκόμειζεν ὁ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν παῖς Πολύβιος). Sed κτίσαι μετὰ ταινίας τὰ ὅσπερ insolentius dicitur, ut non possim quin de Foucarti supplemento quamvis ingenioso dubitem. 5 Eadem forma cum v. 42 recurat, non mendum quadratarii, sed proprietas ceteroquin ignota sermonis Arcadici esse videtur. K. F. 6 Cf. Diodori locum supra (not. 2) allatum. Dubitationem sane movet dativus in -οῖσι exiens a Peloponnesiorum dialecto alienus.

290 Basis rectangula inventa in Asclepieo Epidauriorum. Edd. Cavvadias Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 28 n. 84. J. Baunack Studien p. 104 n. 84. Cavvadias Fouilles d'Épidaure I p. 63 n. 472 a. Cf. quae adnotaverunt U. von Wilamowitz-Möllendorff Isyllos von Epidauros p. 4 not. R. von Scala, Die Studien des Polybios I p. 15 not. 4.

Litterae ΑΕΘΤΩ; praeterea nonnullarum hastae leniter inflexae, id quod saeculis tertio et altero a. Chr. n. frequenter usu venit.

Ἄ πόλις ἃ τῶν Λακεδαιμονίων¹ | Λυκόρταν Θεαρίδα Μεγαλο-
πολίταν² ἀρετᾶς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας, | ἃς ἔχων διατελεῖ εἰς αὐτάν.

4 Lycortas effecerat anno 482 a. Chr. ut Lacedaemonii foederis Achaici participes fierent (Polyb. XXIII, 47, 5 sqq.) ideoque videtur ab illis statuae honore affectus esse. Wil. 2 Polybii rerum gestarum scriptoris nobilissimi pater. De ipsius patre Thearida cf. n. 235 cum adnotatione. Lycortae filius, Polybii frater natu maior ille Thearidas fuisse videtur, qui in rebus Achaeorum publicis per illos annos aliquotiens commemoratur: anno 482 a. Chr. in ordinandis Messeniorum subactorum rebus aliquae videntur eius partes fuisse (Olympia V p. 87 n. 46, 6), anno 458 a. Chr. Romam legatus missus est (Polyb. XXX, 47, 4), item 446 a. Chr. (Polyb. XXXVIII, 8, 4. 44). Vides eisdem fere temporis terminis eius res publice gestas contineri, quibus Polybii. Monumenti ab eo dedicati titulum habes n. 309.

291 Tabula marmorea inventa in ruderibus templi Apollinis Sminthii in Troade et a Sprattio Cantabrigiam transmissa. Ex S. Birchii apographo ed. E. Curtius Arch. Zeitung 1855 p. 34 sqq., tab. LXXV (Syll.¹ 241).

Ἀγαθῇ τόχῃ· Κάσσανδρον Μενεσθέως¹ ἐτίμησεν

I Τὸ κοινὸν τῶν	Αἰτωλῶν		χρυσῶι		στεφάνωι.	(1)
Τὸ κοινὸν τῶν	Δωριέων		χρυσῶι		στεφάνωι.	(2)
Τὸ κοινὸν τῶν	Αἰνιάνων		χρυσῶι		στεφάνωι.	(3)

Litterae ΑΘΞΠΣ; hastae extremae lineolis transversis ornatae. Solus versus 4 continua scriptura totam lapidis latitudinem explet; singulorum honorum tituli ita adornati sunt, ut quinque ordines (I. II. IV. V. VI) quaternarum aut ternarum inscriptionum, quarum una iuxta alteram posita est, distineantur ordinibus quinque coronarum, ex quibus unaquaeque infra ipsum titulum coronae honorem enuntiantem sculpta est. Sed cum medius titulus tertii ordinis (6) non coronae, sed statuae honorem indicet, infra eum inter coronas ad titulos 5 et 7 spectantes spatium vacuum erat, in quo quattuor tituli ordinis III (8. 9. 10. 11), unus infra alterum, incisi sunt. 4 Cassander Menesthei f. Alexandrensis ex Troade proxenia Delphorum honoratus est Theoxeno archonte (268, 39). Sed neque de eius archontis anno constat, nisi quod anno 470/69 a. Chr. utique recentior est, neque quanam temporis ratio intercedat inter proxeniam, quae illic, et statuam athenaeam coronamque quae hic (9. 12) a Delphis ei decreta recensentur, definiri licet. In universum sane illius tituli auctoritate confirmantur, quae de huius aetate disputaverat Curtius, cum demonstraret eum priori parti alterius a. Chr. saeculi ascribendum, ac certe anno 446 a. Chr., quo foedus Achaicum a Romanis dissolutum est, antiquiorem esse. Post bellum Persei demum incisum esse inde apparet, quod Dorienses, Aenianes, Locri orientales hic separata

- Τὸ κοινὸν τῶ[ν] | Ἑπειρωτῶν [τῶν π]ερὶ Φοινίκη[ν² χρυ]-
σῶι στεφάν[ωνι]. (4)
- II Τὸ κοινὸν τῶν | Οἰταιέων | χρυσῶι | στεφάνωι. (5)
- Τὸ κοινὸν τῶν | Ἀθαμάνων | εἰκόνι χαλκῇ. (6)
- Τὸ κοινὸν | Λοκρῶν τῶ[ν] | ἡοίων χρυσ[ῶι] | στεφάνω[ι]. (7)
- III Τὸ κοινὸν τῶν Κρηταιῶν | προξενίαι. (8)
- Ἑ πόλις ἡ Δελφῶν εἰκόνι χαλκῇ. (9)
- Τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν | προξενίαι καὶ πο(λ)ιτεῖαι³. (10)
- Τὸ κοινὸν τῶν Αἰνιάνων εἰκόνι χαλκῇ. (11)
- IV [H] πόλις ἡ Δελφῶν | ἡ τοῦ θεοῦ | δάφνης στεφάνωι. (12)
- Ἑ πόλις ἡ Ἀργείων | χρυσῶι στεφάνωι | καὶ θεω(ρ)οδο-
χίαι⁴ τοῦ | Διὸς τοῦ Νεμείου καὶ | τῆς Ἑρας τῆς
Ἀργείας. (13)
- Ἑ πόλις ἡ Μεσσηνίων χρυσῶι | στεφάνωι. (14)
- Ἑ πόλις ἡ | Μεγαλοπολιτῶν | χρυσῶ[ι] | στεφάν[ωνι]. (15)
- V [H] πόλις ἡ | [Τε]γεατῶν | χρυσῶι | [σ]τεφάνωι. (16)
- Ἑ πόλις ἡ | Κορωναιέων τῶν | ἐν Ἀχαιαί⁵ | χρυσῶι στε-
φάνωι. (17)
- Ἑ πόλις ἡ | Φλειασίων | χρυσῶι στεφάνωι. (18)
- Ἑ πόλις ἡ | Κλεων[αίων] | χρυσ[ῶι] | στεφάν[ωνι]. (19)
- VI Ἑ πόλις ἡ | Φιαλέων | χρυσῶι | στεφάνωι. (20)
- Ἑ πόλις ἡ | Ἑραιέων | χρυσῶι | στεφάνωι. (21)
- Ἑ πόλις ἡ Μεγαρέων | δάφνης στεφάνωι | παρὰ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος⁶ | τοῦ τῆς πόλεως ἀρχηγέτου. (22)
- Ἑ πό[λις] Κο[ρ]ωνέ[ων] τῶν ἐν | Βοι[ωτ]αία χρυ[σῶι] [στε-
φάνωι]. (23)

ab Aetolis concilia habent. Nam eos circa annum 467 a. Chr. demum ex socie-
tate Aetolorum dimissos esse probavi Hermae XXXII p. 480 sqq. 3 De
Phoenice Chaoniae urbe cf. Bursian Geogr. v. Gr. I p. 47. Eam caput fuisse
foederis civitatum Epiroticarum etsi praeter hunc titulum nusquam definite
enuntiatur, tamen etiam ex Polybii locis XVI, 27, 4 et XXXII, 24, 2. 26, 4
cognoscitur. 3 ΓΟΑΙΤΕΙΑΙ. 4 ΘΕΩΙΟ. 5 Coronen Messeniae in-
tellegi Curtius monuit, eamque non anno 483 demum, sed iam aliquanto ante
ad Achaeorum societatem accessisse demonstravit; atque cum etiam aliae
multae civitates Achaicae hic recenseantur, propterea huius unius nomini
addi τῆς Ἀχαιίας, ut distinguatur a Coronea Boeotiae (23). 6 Cf. n. 215, 8.

292 Basis inventa Olympiae prope Philippeum. Ex Purgoldi
apographo edidi Archaeol. Zeitung XXXVIII (1880) p. 52 n. 335.

(E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 330 n. 494. Syll¹ 243). Accuratissime delineata a Purgoldo tituli imago est Olympia V p. 423 n. 300.

Λακεδαιμονίων οἱ φυ[γ]όντες ὑπὸ τῶν τυράννων[ων] | Καλλικράτη
Θεοξένου Λεοντήσιον¹, καταγαγόντα | εἰς τὰν πατρίδα² καὶ δια-
λύσαντα ποτὶ τοὺς πολίτας | καὶ εἰς τὰν ἐξ ἀρχῆς ἐ[οῦσαν]
φιλ[αν ἀποκ]αταστάσαντα.

Litterae ΑΞΠΣΥ. 4 Callicrates Leontesius (Polyb. XXIV, 40, 8) princeps eius factionis inter Achaeos erat, quae Romanis favebat. Cf. Liv. XLI, 23, 5. XLV, 34, 40. Pater Theoxenus nescio an idem sit, qui a. 497 a. Chr. mille Achaeis contra Philippum Rhodiis subvenientibus praefuit (Liv. XXXIII, 48, 5. Infra n. 588, 68). 2 Anno 480 a. Chr. cum Hyperbatus praetor ad concilium Achaeorum referret de causa exulum Lacedaemoniorum, Lycorta suadente Achaei legatos tres, inter quos Callicrates erat, Romam miserunt qui docerent senatum, cur eos restitui nefas putarent. At Callicrates, longe aliter ac mandatum erat, senatum hortatus est, ne Achaeos imperia Romanorum contemnere pateretur. Quo facto senatus non modo imperavit Achaeis ut exules reducerent, sed etiam Callicratem epistula ad concilium Achaeorum missa magnopere commendavit. Itaque ille in annum insequentem 479 a. Chr. praetor creatus magistratu inito statim Lacedaemoniorum exules restituit (Polyb. XXIV, 42 sqq.).

293 Delphis in muro substructionum templi. Quinque versus initiales edd. C. Wescher et P. Foucart Inscriptions recueillies à Delphes n. 459, totum titulum ex B. Haussoullieri apographo P. Foucart Bulletin de corr. Hell. VII (1883) p. 427 n. VI. Versus 1—20 denuo accurate exscriptos exhibuit et illustravit H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CXLIX (1894) p. 663 n. 3 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 208 n. 256). Cf. quae de titulo disputaverunt C. Salvetti Studi di storia ant. II p. 124 sqq. G. de Sanctis ibid. p. 134 not. 3. W. Dittenberger Hermae XXXII p. 164 sqq. XXXIII p. 324 sqq. J. Beloch Hermae XXXII p. 667 sqq. H. Pomtow Jahrb. f. Phil. CLV (1897) p. 764 sqq. Hermae XXXIII p. 329.

Ἄρχοντας ἐν Δελφοῖς Πραξιᾶ¹, Πυθίοις· ἔδοξε | τοῖς ἱερομνη-
μόνοις² Δελφῶν Ξενοκράτει | Πραδόχου, Μελισσιῶνι Εὐαγ-

Litterae volgares praeter ΞΠΣ. 4 Anno 478/7 a. Chr. n. Cf. n. 268, 233. 2 Hieromnemes sunt viginti tres; nam ex legitimo et antiquo

γέλου³, Θεσσαλῶν Ἱππολόχῳ Ἀλεξίπῳ⁴, Πολυξένῳ Θρασίπ-
 5 πῳ || Λαρισαίοις, παρὰ βασιλέως Περσέως⁵ Ἀρπάλῳ |
 Πολεμαίου Βεροιαίῳ, Σιμωνίδῃ Ἀπολλωνίδου | Βεροιαίῳ,
 Βοιωτῶν Ὀφελήμῳ Ὀφελήμου Θηβαίῳ⁶, | Ἑρμῖα Ζωΐλου
 Ὠρωπίῳ, Ἀχαιῶν Φθιωτῶν Ξενοφάνει Ἀγίδος Λαρισαίῳ⁷,
 10 Κρατησιμάχῳ Κλεάνδρου || Θηβαίῳ⁸, Μαγνήτων Χαρικλεΐ
 Νίκωνος, Γενθίῳ Φρασισθένους Δημητρίεῦσιν, Δολόπῳ
 Συάγρῳ Δατυιάδου⁹, | Αἰνιάνῳ Λοχάγῳ Ἀγήτῳ Καλλιπολίτῃ¹⁰,

numero unus desideratur Doriensium Peloponnesiorum. Praeterea eam formam concilii Amphictionici post Aetolorum cladem restitutam hic habemus, quae quondam fuerat usque ad medium saeculum a. Chr. n. quartum, nisi quod duo suffragia quae olim Phocensium fuerant, hic rex Macedonum gerit. Verum illud ex parte nomine potius quam re et effectu ita se habuisse ex nonnullorum hieromnemonum patria et origine apparet (not. 10). 8 Idem archon Delphorum fuit anno proximo 177/6 a. Chr. Cf. n. 268, 254. 259. 4 Anno 194 a. Chr. Scotussae cum praesidio Larisaeorum, cui praeerat, a Romanis captus est (Liv. XXXVI, 9, 3. 14). Anno 182 a. Chr. praetor Thessalorum fuit (Euseb. vers. Armen. I p. 245, 7 Schoene: *deinde Ippolochus Alexippi Larisaeus*. Cf. etiam nummos in catalogo Mus. Britannici, Thessaly to Aetolia p. 5 n. 57—59). Paulo post huius decreti annum iterum eodem summo inter populares magistratu functus est; cf. n. 453, 4: [στραταγο]ῦντος Θεσσαλῶν [μὲν Ἱππο]λόχῳ τοῦ Ἀλεξίπῳ [τὸ δὲ δεύτερον Λαρισαίου. Quem titulum anno 178 a. Chr. recentiore esse inde apparet, quod iteratus Hippolochi magistratus non reperitur in Eusebiano praetorum Thessalorum indice usque ad Persei regis initia deducto. 5 Perseus Philippo patri successerat Q. Fulvio Flacco L. Manlio Acidino consulibus a. 179 a. Chr. Liv. XL, 54, 4. XLV, 9, 3. Non Macedonum gentem, sed regem unum inter Amphictionas receptum esse hic ut n. 140, 149 videmus. 6 ΘΗΒΑΙΟΥ. Emendavit F. 7 Ξενοφάνει em. F., nescio an recte. Larisam Cremasten huius patriam esse vix est quod moneam. 8 Thebis Phthioticis oriundus. 9 Nescio qua de causa huic uni hieromnemoni non additur civitatis nomen cuius erat. 10 Memorabile est, quinque hieromnemonas, duos Aenianum, duos Locrorum utrorumque, unum Doriensium (not. 14. 15) hic homines Aetolos esse. Quam rem cum frustra expedire conati essent F. et Po., Salvetti et D. ex manumissionibus Delphicis demonstraverunt, cum anno 190 a. Chr. multas quidem gentes quae ad illud tempus Aetolorum societatis participes fuerant, veluti Phocenses, Delphos, Achaeos Phthiotas, dimittere coacti essent a Romanis, tamen usque ad regni Macedonici finem (167 a. Chr.) Dorienses, Locros utrosque, Aenianas (de quibus id etiam Livii XLI, 25, 3 narratione confirmatur) inter Aetolos fuisse. Nulla igitur tum fuerunt harum gentium peculiaria concilia, quae suos quodque hieromnemonas crearent, sed in universae gentis Aetolicae comitibus, in quibus Aetoli antiqui numero et vicinitate praevalebant, hi electi sunt, quos nomine tenus illarum gentium quae antiquitus Amphictioniae ius habebant, re vera Aetolorum

Νικίαι Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίαι¹¹, Ἡρακλεωτῶν Φαινέαι
 Νικέα Σωσθενεῖ¹², Μα|λιέων Διοδώρῳ Κριτοβούλου Λαμειῖ,
¹⁵ Εὐβοέων Ἀπολλοφάνει || Διονυσίου Χαλκιδεῖ, Ἀθηναίων
 Ἑρμαγόρῳ Λυσιστράτῳ, Λο|κρῶν ἑκατέρων Προάνδρῳ
 Προάνδρου Φόλαι¹³, Νικάνδρῳ Βί|του Τριχονεῖ¹⁴, Δωριέων

hieromnemonas fuisse apparet. Ceterum Lochagum Callipolitam anno proximo ante hoc decretum (479/8 a. Chr. archonte Delphis Euangelo) praetorem Aetolorum fuisse (Wescher-Foucart 252, 4) adnotavit F. ¹¹ Ipse homo ignotus, sed pater manifesto est Alexander Calydonius qui ter summo inter Aetolos magistratu functus erat annis 303. 496. 485 a. Chr. F. ¹² Φαινέαι Νικίδα, Σωσθένι F., ratus hic duos recenseri Heracleotarum hieromnemonas. Sed P. in lapide Νικέα potius legi observat ideoque sine dubio unum hominem Phaeneam Niceae f. Sosthenensem hic agnoscendum esse, siquidem in laterculo θεαροδόκων Delphorum secundum regiones digesto Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 489 n. 98 col. III v. 6 legatur ἐν Σωσθενίδι· Νικέας Φανέα. Hic illius hieromnemonis pater est. Oppidum praeterea nusquam commemoratur nisi apud Ptolemaeum geographum III, 42, 43, cuius ex notatione id inter Hypatam et Heracleam situm colligitur. Ceterum nescio an post Gallos devictos anno 279 a. Chr. conditum sit Sosthenis Macedonum praetoris, qui fortissime contra eos pugnaverit (Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 344 not. 3), honoris causa. Quod vero de Sanctis et Beloch, assentiente Pomtowio, qui hic nobilissimum Aetolorum praetorem Phaeneam deprehendere sibi videtur, Heracleam tum Aetolorum fuisse statuunt neque hunc hieromnemonem ex ipsorum Heracleotarum numero electum esse, sed sextum accedere illis quinque Aetolis de quibus dixi not. 40, id nequeo probare. Neque enim Heracleam ex pacis condicionibus (cf. Polyb. XXI, 32, 43. Liv. XXXVIII, 44, 9) post annum 490 a. Chr. retinere licebat Aetolis, siquidem iam anno 494 a. Chr. a Romanis capta erat (Polyb. XX, 9, 4. Liv. XXXVI, 24, 44) et Sosthenida in proxima Heracleae vicinia sitam fuisse demonstrat Ptolemaeus. Denique sic ne illud quidem explicationem probabilem habebat, quod non antiquum Oetaeorum, sed Heracleotarum potius nomen hic inter gentes Amphictionicas comparet. Quod mihi indicio esse videtur, partem quidem gentis Oetaeorum anno 490 a. Chr. etiamtum in Aetolorum foedere mansisse; quo in numero sunt Homiliadae, quos a. 475/4, et Dryopaei, quos 477/6 et 476/5 a. Chr. Aetolos fuisse demonstrant tituli Wescher-Foucart n. 130. 498. 362. Quare cum praeter Heracleotas exigua modo pars gentis sui iuris facta esset, huic Heracleotarum nomen melius convenire visum est quam Oetaeorum. ¹³ Praetor Aetolorum archonte Delphis Menete a. 474/0 a. Chr. (Wescher-Foucart n. 445). F. Φόλας ethnicum est ad civitatem aut pagum quendam Aetoliae antiquae spectans (Wescher-Foucart 74. 75. 94. 424. 430. 478. 324. 322. 382). ¹⁴ Praetor Aetolorum anno proximo 477/6 a. Chr. n., archonte Delphis Melissione. Cf. Wescher-Foucart n. 490. F. De hominibus Aetolis qui hic Locrorum hieromnemonas inscripti sunt cf. not. 40.

τῶν ἐν μητροπόλει Ἀναξάνδρῳ Τε|λεσάρχῳ Ἀπειρικῷ¹⁵,
 Περραιβῶν Ἀπολλοδώρῳ Ἀσκληπιο|δώρῳ Φαλανναίῳ¹⁶. τὰς
 20 ἱερᾶς χώρας ὑπάρχειν τόπον || ταῖς ἱεραῖς βόοις καὶ ἵπποις
 καταλειμμένον ἀπὸ τᾶς ὁδοῦ τὰς ἐπὶ τὸ Ἄστυρον ἀγούσας,
 αἱ ἃ ὁδὸς ἄγει ἐπὶ τὸν Παι|παλίδαν καὶ ἐν τῷ Λακωνικόν· ἀπὸ
 τοῦ Λακωνικοῦ ἐν σχ(αι)|άν¹⁷ ἐν τὰν νάπαν τὰν ἐν Ἱεραπετεῖαι
 [ποτ' ὀρθόν, ὡς ἃ] ὁδὸς ἄγει ἃ ἐξ ἵπποδρόμου ἃ ξενίς ἃ ἐπὶ
 25 τὸ Λ-----α. || ταῖς ἱεραῖς βόοις καὶ ἵπποις ἔστω ποτ-
 ----- | ποτάγειν τὰ ἰδιωτικὰ θρέμματα ----- |
 τὰν ποτὶ ταῖ Κεραμεῖαι οὔσαν το[----- τοῦ] | Ἑλλανίκου¹⁸
 ἡρώϊον· εἰ δέ τις ἐπὶ ξέν[ας -----|-----] ἐξουσίαν
 30 ε[ἴμεν τῷ] || θέλοντι. ἀναγρά|ψαι δὲ τὸ δόγμα τοὺς | ἄρχοντας
 τῶν Δελφῶν | ἐν τῷ ἱερῷ.

45 Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 235 n. II Τελέσαρχος Ἀπειρικός, sine dubio huius Anaxandri pater, inter Aetolorum hieromnemonas est. Oppidum ignotum non cum F. et P. in tetrapoli Dorica quaerendum esse, sed in Aetolia cum inde apparet, quod Dorienses tum Aetolis ascriptos fuisse manumissiones Delphicae Wescher-Foucart n. 118. 121. 223 (cf. not. 10) docent, tum quod vix illa angusta et saxosa convallis praeter nota quattuor oppidula quinto spatium praebebat. 46 Phalaniam Perrhaeborum fuisse etiam rationum tabulae Delphicae (n. 140, 152) et instrumentum proxeniae Coronense I. G. Sept. I, 2858, 2 (Τίμων Δηδάλω Περρηβός ἐς Φαλάννας) docent. Eodem spectat, quod Inschriften non Magnesia p. 24 n. 33, 32 sqq. decreto Gonnensium, quae civitas sine controversia Perrhaebica fuit, subscriptum est: ἀκολούθως δὲ ἔδοξεν ψηφισασθαι Φαλανναίοις. Nam sic eiusdem gentis populi inter se coniungi solent in illis monumentis (cf. n. 258²⁶). 17 ΣΚΛΓΑΝ. 48 Ἑλλαντικοῦ F. Videtur proprium nomen esse non quidem hominis qui post mortem heroicis honoribus affectus sit, sed herois qui Graecis victoriam praebere credebatur.

294 Marmor Delo Oxonium translatum. Ed. Maittaire Marm. Ox. n. 29, et inde post alios Boeckh C. I. G. 2275 a. (Syll.¹ 214).

Ὁ δῆμος ὁ Δηλίων βασίλισσαν | Λαοδίχην¹, βασιλέως Σελεύ-

1 Laodicen Seleuci filiam in matrimonium duxit Perseus Philippi f. ultimus Macedonum rex (Liv. XLII, 42, 3. Polyb. XXV, 4, 8 sqq.). Atque sub ipsum regni initium id factum esse apparet ex Polybii narratione, anno 477 a. Chr. Rhodiis a Romanis opprobrio datum esse, quod nuper (νῦν) § 8. 40) Laodicen magnificentissimo comitatu ad sponsum deduxissent.

κου², | γυναῖκα δὲ βασιλέως Περσέως³, | ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ
5 εὐσεβείας || τῆς περὶ τὸ ἱερὸν καὶ εὐνοίας [τῆς] | πρὸς τὸν δῆ-
μον τῶν Δελφίων.

2 Seleucus IV Philopator Antiochi Magni filius natu maximus regnavit
a. 487—476 a. Chr. n. 3 Regnavit 479—468 a. Chr. Hoc utique spatio
titulum dedicatus, sed haud improbabile est cum Laodice ad maritum navibus
deduceretur eam Delum attigisse et beneficiis affecisse, propter quae haec
statua ei decreta est.

295 Tabula marmoris Pentelici inventa Delphis ante porticum
Atheniensium. Praeter hoc decretum tabula continet alia duo de
honoribus legatorum. Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V
(1881) p. 372 n. 3 (Syll.¹ 245. P. Cauer Delectus inscr. Gr. ed. 2
p. 165 n. 236. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 20
n. 1443. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 225 n. 294).

[Ἔδοξε τοῖς] Αἰτωλοῖς· [ἐπ]ε(ι) βασιλεὺς Εὐμένης¹ ὑπάρχων φί-
λος καὶ σύμμαχος διὰ προγόνων τάν οὐσα[ν | πρότερον ε]ὔνοιαν
ἐμ παντὶ καιρῷ φανερός γίνεται συναύξων, καὶ πολλάς καὶ
μεγάλας ἀποδείξε[ις | ποιούμενος τ]ᾶς ἐν τῷ ἔθνος εὐνοίας καὶ
τοὺς ἄλλους Ἑλλανας, αἰεὶ τὰ συμφέροντα διαπρασσόμεν[ος, |
σπουδᾶς καὶ] φιλοτιμίας οὐθέν ἐνλείπων, γεγονότων τε αὐτοῖ
5 πολλῶν καὶ μεγάλων εὐαμερημά[των || διὰ τοὺς π]ολέμους, ἐπαυ-
ξηκῶς τὰμ βασιλείαν καὶ ἐν τὰν καλλίσταν διάθεσιν ἀγνηκῶς²
κέχριχε | [τιθέμεν] ἀγῶνας καὶ θυσίας ταῖ Ἀθάναι ταῖ Νικαφό-
ρωι³ μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ δάμου τῶν | [Περγαμηνῶ]ν,

Litterae ΕΠ. 4 Regnavit hic ab anno 497 a. Chr. ad 459 a. Chr.
Mediae eius temporis parti, intra annorum 479 et 472 a. Chr. terminos,
hunc titulum vindicavit H. plurali τοὺς πολέμους v. 5 fretus, qui vetaret pro-
xima post Antiochum victum (489 a. Chr.) tempora intellegi; immo bellis
Prusiae et Pharnacis finitis aliquot annos usque ad initium inimicitiarum
cum Perseo intercessisse per otium, quo Eumenes ad urbem exornandam
et Nicephoria instituenda usus esset. At utique anno 476 a. Chr. aliquanto
antiquiora sunt Nicephoriorum sacra, quoniam in titulo Alterthümer von
Pergamon VIII, 4 p. 403 n. 467, 7 Eumeni regi per nonorum Nicephoriorum
tempus (quae feriae trietericae fuerunt) μεῖζονα εὐημερήματα accidisse scribi-
tur, ut appareat ea plus quam duodeviginti ante regis obitum annis in-
staurata esse. 2 Cf. n. 454⁶. 3 Ludi iam Attalo I regnante fuerunt
Polyb. IV, 49, 3 ἡρέθιζε δ' αὐτὸν (Προυσίαν) καὶ τὸ δοκεῖν Βυζαντιῶν πρὸς μὲν
Ἀτταλον εἰς τοὺς τῆς Ἀθηνᾶς ἀγῶνας τοὺς συνθύσσοντας ἐξαπεσταλκέναι, πρὸς

περὶ πλείστου ποιούμενος τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν· πα-
ρακαλεῖ [δ]ὲ καὶ το[ὺς | Αἰτωλοὺς, ἐ]ξαπ[ε]σταλκῶς θεωροὺς
Πέρσαν, Θεόλυτον, Κτήσιππον, ἀποδέξασθαι τοὺς ἀγῶνας | [τῶν
Νικαφ]ορίων στεφανίτας, τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον⁴, τὸν δὲ
40 γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν ἰσολύμπιον, || [καὶ ὁμο]ίως ἄσυλον τὸ τέ-
μενος τὰς Ἀθάνας τὰς Νικαφόρου· δεδόχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς,
[ἐπ]αινέσαι | [βασιλέ]α Εὐμένη καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Ἀττα-
λον Φιλέταιρον Ἀθήναιον καὶ βασιλίσσαν | [Ἀπολλωνίδα] τὰμ
ματέρα αὐτῶν καὶ τὸν δᾶμον τῶν Περγαμηνῶν ἐπὶ ταῖ ποτὶ
τοὺς [θεοῦ]ς εὐσεβε[αι, | καὶ στεφανῶ]σαι ἕκαστον αὐτῶν εἰκόνι
χρυσέαι, τὸμ μὲν βασιλέα ἐφ' ἵππου, τοὺς δὲ ἀ[δελφοὺς πεζι-
κάι, | ἀρετὰς ἔνεκεν] καὶ εὐνοίας τὰς εἰς τοὺς θεοὺς. ἀποδε-
45 δέχθαι δὲ καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶ[ν Νικαφορίων οὖς || ἔθ]ηκε βα-
σ[ι]λεὺς Εὐμένης [σ]τεφανίτας, τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν
δὲ γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν ἰσολύμπιον⁴. | εἴμ]εν] (δ)[ε]⁵ τ[οῖς] νι-
κεόντοις τῶν Αἰτωλῶν τὰς τιμὰς καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν
τ[οῖς] ἀγῶνας⁶ τῶν Πυθίων καὶ Ὀλυμπίων (τὰ) καταχεχωρι-
μένα. καὶ καθάπερ ὁ βασιλεὺς Εὐμένης ἀνα[καλεῖ] τὸ τέ[μενος |
τὰς Ἀθάν]ας τὰς Νικαφόρου τὸ ποτὶ Περγάμωι⁷ ἄσυλο[ν] καθὼς
κα ὀρί]ξ, συναποδεδέχθαι τοὺς Αἰτω[λοὺς | ἄ]συλον] εἴμ]εν αὐτὸ
τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰτωλαίαι κατοικούντων, καὶ μη-
20 θένα (ᾗ)γειν⁸ μηδὲ ρυσ[ιά]ζειν || τινὰ ἐ]ντὸς τῶν ὁρίων· εἰ δὲ τίς
κα ἄ]γῃ ἢ ρυσιάξῃ ἢ ἀποβιάξαιτο ἢ διεγγυάσῃ, ὑπόδικον εἴμ]εν
ἐν τοῖς | συνέδρ]οις τῶι ἀδικηθέντι καὶ ἄλλωι τῶι θέλοντι ἐν
ταῖς ἐκ ποτιστάσις⁹ δίκαις. ἀποστέλλειν δ[ε] | θεωρ]οὺς ἐν Πέρ-

αὐτὸν δὲ εἰς τὰ Σωτήρια μηδένα πεπομφέναι), instituti illi quidem fere a. 223
a. Chr. (cf. 286⁷). Sed Eumenes maiore splendore hos ludos exornavit eisque
eandem cum antiquis feriis Panhellenicis dignitatem tribuit. H. 4 Cf. 206¹.
5 Λ. . ΟΙΞ. 6 Supplevi. 'Quae de certaminibus Pythiorum et Olympiorum
lege constituta sunt'. ἐν τ[οῖς] νενικηκότας Πυθίων καὶ Ὀλυμπίων H., soloeco
genetivi usu. 7 Etiam hoc fanum Minervae extra urbem situm antiquius
erat Eumenis regno, nam anno 204 a. Chr. a Philippo vastatum esse refert
Polyb. XVI, 4, 6. Sed ab Eumene non modo splendidius restitutum sed
etiam amplificatum esse indicio sunt verba καθὼς κα ὀρί]ξ. Idem ius asyli
ut tribueretur illi templo a Graecis civitatibus petivit. Quibus ex rebus
apparet, qui factum sit, ut Strabo ab Eumene demum fanum conditum esse
crederet (Strab. XIII, 4, 2 p. 624 Cas. τὸ Νικηφόριον ἀλσαι κατεφύτευσε). H.
8 ΜΗΘΕΝΑΛΓΕΙΝ. 9 ποτίσταις formam προστάτις vocis Aetolorum dia-
lecto accommodatam iudicavit H., qua in re praepositiones πρὸ et πρὸς (ποτὶ)
confudit. Neque quod H. dicit, eum qui accusaret eodem iure id facere,

- γαμον ἐπε[ι] καὶ ἡ θυσία καθήκηι τῇ Ἀθάναι τῇ Νικαφόρῳ·
 τὰς δὲ ἐκπονπᾶς ἐπι[με]λειῖσθαι τὸν στραταγὸν αἰεὶ τὸν ἑναρχον.
 τοῖς δὲ θεωροῖς τοῖς ἐπαγγελλόντοισι τοὺς ἀγ[ῶνας | τῶν Ν]ικα-
 φορίων καταστᾶσαι τὰς πόλεις ἐκάστας θεωροδόκους τῶν ἰδίων
 25 πολιτᾶν, καὶ ἀνενε[χ]εῖν τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἀπὸ τῶν πολιῶν
 τῷ στρατα[γῶ]ι [ῆ] προξένῳ ἐν τῇ Πύθια· διδόμεν δ[ε] | [...]·
 ρον καὶ ξένια ὅσα καὶ τοῖς τῇ Ὀλύμπια ἐπαγγελλόντοισι θεωροῖς
 δίδονται. ὅπως δὲ καὶ [ἐν | τοὺς ν]όμους καταχωρισθῇ ἃ τε ἀπο-
 δοχὰ τῶν ἀγῶνων καὶ τοῦ ἱεροῦ ἡ ἀσουλία καὶ ἡ τῶν θ[ε]ωρο-
 δ[ό]κων καταστ[α]σεις καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν τῷ φαρίσματι κατα-
 κεχωρισμένα, ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τὸν στρατα[γόν] καὶ τοὺς
 ἄλλους ἄρχοντας. ἐπαινεῖσαι δὲ καὶ τοὺς θε[ω]ρο[ύ]ς, Πέρσαν
 30 Δ[ιο]νυσίου Συρακόσιον, || [Θεόλυτον] Ἀρίσ[τω]νος Αἰγινάταν, Κτή-
 σιππον Δαματρίου Περγαμηνόν, καὶ εἶμεν αὐτοὺς προξένους |
 [καὶ εὐεργέ]τας τῶν Αἰτωλῶν· ἑγγυος τᾶν προξενιᾶν ὁ γ[ρ]αμ-
 ματ[ε]ύς. ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψάφισ[μα] τότε ἐν σ[τ]άλαις λι-
 θίνειαι δύο, καὶ ἀναθέμεν τὰν μίαν ἐν Θέρμο[ν], τὰν δὲ ἐν Δελ-
 φούς· τὸ δὲ γενόμεν[ον ἀνάλωμα] τὸν ταμίαν τὰς κωλ... κ. λ.
 ι. ρι. ε... σ... λ... ιλι τὸν γραμματῆ τῶν | ----- ιαν.

atque patronum (προστάτην) qui causam inquilini suscipiat, recte se habet. Nam quia peregrino non licet civem in ius vocare, patronus id facere debet. At hic definite constituitur, et ipsi qui laesus esset, et cuilibet alii licere accusare. Ac ne est quidem cur illud ἐν ταῖς ἐκ ποτιστάσιος δίκαις ad ἄλλῳ τῷ θέλοντι modo referamus, immo omnino ad ὑπόδικον εἶμεν spectare videtur. Quodsi coniecturam, incertam sane, ex vocabuli origine atque vi capere licet, de eo genere litium sic statuendum puto: Ut προσίστασθαι, προσετῆναι prope accedit ad vocis προσιέναι notionem, ita ποτίσταςιν apud Aetolos idem fere significasse atque alibi πρόσσοδον (πόθοδον). Iam notum est, si quis peregrinus cum senatu aut comitiis civitatis alicuius agere vellet, decreto opus fuisse quo admitteretur (πρόσοδον εἶναι 147, 4). Intellego igitur lites, in quibus peregrini ad synedrorum concilium admissi Aetolos accusant.

296 Basis marmorea, Delphis ad peribolum templi. Edd. Rangabé Ant. Hell. 4227 (ex apographo Charalampis) et accuratius J. Schmidt Mitth. des arch. Inst. in Athen V (1880) p. 499 (Syll.¹ 246. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 23 n. 4416).

Βασιλέα Εὐμένη | βασιλέως Ἀττάλου | τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν |
 5 ἀρετὰς ἔνεχεν καὶ εὐεργε[σί]ας τὰς ποτὶ τὸ ἔθνος.

Litterae volgares praeter Σ. Titulus quem eisdem paene verbis conceptum edidit Rangabé *Ant. Hell.* 1228, in Amphiarao Oropiorum repertum dicens, dubito an nunquam fuerit in rerum natura. De aetate cf. quae adnotavi ad n. 295.

297 Megaris in domo Antonii Saltae. Edd. Velsen *Arch. Anzeiger* 1853 p. 384*. Vischer *Kl. Schriften* II p. 64 n. 47. Lapide denuo collato accuratius Foucart ad Lebas *Inscr.* II 35 a (*Syll.*¹ 248. P. Cauer *Delectus Inscr. Gr.* ed. 2 p. 64 n. 408. E. L. Hicks *Manual of Greek hist. inscr.* p. 323 n. 488. F. Bechtel ap. Collitz *Gr. Dialektinschriften* III p. 44 n. 3046. I. G. Sept. I, 15. Ch. Michel *Recueil d'inscr. Gr.* p. 467 n. 469).

Συναρχ(αι)¹ προεβουλευσαντο ποτί τε τοὺς αἰσιμνάτα[ς², | τὰν] βουλὰν καὶ τὸν δᾶμον· ἐπειδὴ³ Ἰκέσιος Μητροδ[ώ]ρου] Ἐφέσιος ὁ κατασταθεὶς ἐπ' Αἰγίνας⁴ ὅπ[ο] | τοῦ βασι]λέως Εὐμένεος δια-

Litterae ΑΣ; Ο reliquis litteris paullo minor. 1 Etsi pluralis com-
pluria magistratuum collegia indicat (183⁴), tamen ea coniuncta de rebus
publicis deliberasse apparet, ut fere eadem eorum condicio fuerit atque ubi
omnes magistratus publici unum collegium (ἡ συναρχία 246, 32) efficiebant.
Ad *Ar. Polit.* IV 4, 1298 a 13 καὶ ἐν ἄλλαις δὲ πολιτείαις βουλευόνται αἱ συν-
αρχ(αι) συνιοῦσαι provocavit F. monens, postea maxime in civitatibus foede-
ris Achaici hoc institutum fuisse. 2 Megarensium colonorumque propria
fuisse videtur huius vocis scriptura per iota. Certe praeter hunc titulum
ea invenitur in Selinuntio (Roehl *Inscr. Gr. Ant.* 544) et in tribus Chalcedoniis
(n. 594, 43. 596, 40. C. I. G. 3794, 6). In his civitatibus senatores qui ad
tempus cotidianis senatus officiis fungerentur (πρυτάνεις Atheniensium alia-
rumque civitatum) αἰσιμνάται vocabantur. 3 Hoc in lapide esse constat;
utrum merus error lapididae sit an reconditor quaedam sermonis Megaren-
sium proprietates, incertum est. 4 Aeginam Aetoli Attalo I vendiderunt
consentientibus Romanis (Polyb. XXII, 44, 40; cf. *Alterthümer von Pergamon*
VIII, 4 p. 40 n. 47: Βασιλεὺς Ἀτταλὸς τῶν ἐξ Αἰγίνης ἀπαρχὴν Ἀθηναίων), quo
ex tempore insula in potestate regum Pergamenorum permansit usque ad
finem regni (133 a. Chr. n.). Tenuit igitur Eumenes eam per totum regnum
(197—159 a. Chr.), sed primis annis, ante 192 a. Chr., hic titulus tribui non
potest quia forma reipublicae Megarensium indicio est, eos tum non amplius
foederis Boeotici participes fuisse. F. Ex altera parte ne postremis quidem
Eumenis annis compositus est, quia ex titulo C. I. G. Vol. II Add. p. 4044
n. 2439 b, 6 discimus, Cleona Stratagi f. Pergamenum per sedecim annos
Eumene II et Attalo II regnantibus Aeginae praefuisse. At quot ex his
annis in Eumenis, quot in Attali regnum incidant, non liquet. V.

5 τελεῖ τὰν πᾶσαν σ[πουδ]άν [ποιού]μενος ὑπέρ] τοῦ δάμου το[ῦ]
M[ε]γαρέων, [ο]ὔθ' ἐν [ἐλλείπων | -----] τω----

298 Basis inventa Athenis ad stoam Attali. Ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen V (1880) p. 284 (Syll.¹ 220). C. I. A. II, 1406.

Καρνεάδην Ἀζηνιέα¹
Ἄτταλος² καὶ Ἀριαράθης³ Συναλήττι[οι]
ἀνέθηκαν.

Litterae volgares praeter ΑΠ. 1 Carneadem Cyrenensem philosophum (213—129 a. Chr.) agnovit Koehler. Eum Athenis, ubi per magnum temporis spatium docebat, etiam civitatem nactum esse ex hoc titulo discimus, ex more solenni adiuncto demotico (cf. C. I. Att. III 948 Φιλήμων Δάμωνος Διομαυεύς). 2 Attalus Attali I et Apollonidis filius secundus, qui post Eumenem fratrem maiorem regnavit 159—138, antea cum Athenis versaretur civitate donatus est, ut de Philetaero fratre minore testatur titulus 299. Philosophos Academicos iam apud avum et patrem Attali magna gratia floruisse constat (C. Wachsmuth die Stadt Athen im Alterthum I p. 636). 3 Ariarathes V, qui a. 162 a. Chr. regnum Cappadociae obtinuit, affinis erat Attali cuius fratri Eumeni regi illius soror Stratonice nupserat. Familiarietatem quae ei cum Carneade intercedebat testabantur epistulae philosophi ad regem missae, praeter quas nihil omnino ab ipso scriptum exstabat (Diog. Laert. IV, 65). Titulum dedicatum priusquam Ariarathes regnum obtineret manifestum est. Koehler.

299 Basis marmoris leucophaei, inventa Olympiae. Ex R. Weilli apographo edidi Archaeol. Zeitung XXXVI (1878) p. 174 n. 194 (Syll. 224). Imago tituli a Purgoldo delineata exhibetur Olympia V p. 435 n. 312.

Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων | Φιλέταιρον¹ βασιλέως Ἀττάλου | καὶ
βασιλίσσης Ἀπολλωνίδος, | Ἀθηναῖον², εὐεργέτην ἑαυτοῦ γενέ-
5 μενον || ἀνέθηκεν.

Litterae volgares in finibus hastarum lineolis transversis ornatae. 1 Philetaerus Attali I et Apollonidis filius tertius erat (n. 295, 12. Strabo XIII, 4, 2 p. 624 Cas.). 2 Cf. C. I. Att. II, 435, ubi Philetaero honores decernit populus Atheniensium. Qui quales fuerint etsi fracta inferiore lapidis parte ignoratur, tamen veri dissimile non est, ad ipsam civitatis donationem illud plebiscitum spectasse.

300 Tabula marmoris subcaerulei inventa prope vicum *Kakosi* in loco Thisbarum veterum, translata Athenas in museum centrale. Ed. P. Foucart Archives des missions scient. et litt. Paris 1872. p. 324 sqq. (J. N. Madvig Nordiskt Tidskrift for Filologi I, 1874, p. 4 sqq.). Tractavit Th. Mommsen Ephem. epigr. I p. 278 sqq. Contulerunt O. Lueders Eph. epigr. II p. 102 sqq. et J. Schmidt Mitth. des arch. Inst. in Athen IV (1879) p. 235 sqq., qui multa a Foucarto minus recte exscripta emendavit; idem titulum cum commentario edidit Zeitschrift der Savigny-Stiftung f. Rechtsgesch. II Roman. Abth. p. 146 sqq. (Syll.¹ 226. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 334 n. 195. P. Viereck Sermo Graecus p. 42 n. XI. I. G. Sept. I, 2225. Bruns Fontes iuris Rom. ed. 6 p. 162 n. 36. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 76 n. 69).

Κόιντος Μαίνιος Τίτου υἱός¹ στρατηγὸς τῇ συνκλήτῳ συνεβου-
 λεύσατο ἐν χομετίῳ² πρὸ ἡμερ[ῶ]ν ἑπτὰ εἰδυῶν³ Ὀκτωμβρίων.
⁵ γραφομένῳ | παρῆσαν Μάνιος Ἀκίλιος Μανίου υἱός Ὀλτε[ῖ]ν⁴,
 Τίτος Νομίσιος Τίτου υἱός⁵. Περὶ ὧν Θισ[σ]εῖς⁶ λόγους ἐποίη-

Litterae ΕΠΣ. 1 Q. Maenium anno 470 a. Chr., quo hoc senati con-
 sultum factum est, praetorem fuisse testatur Livius XLIII, 4, 44. 6, 40.
 Provinciam urbanam fuisse id ipsum arguit, quod consule utroque absente
 senatum consultit, nam id negotium more maiorum praetoris urbani erat. M.
 2 I. e. in curia, quae sita erat in comitio. M. 3 Similiter 345, 3
 εἰδυῶν est. Posteriore tempore constanter εἰδῶν, εἰδοῖς scribitur. 4 M'.
 Acilium M'. f. Glabrimonem duovirum aedi dedicandae 484 a. Chr. (Liv.
 XL, 34, 5), consulem 454 a. Chr. commemorat M., monens tamen, duos sine
 dubio illo tempore M'. Acilios M'. filios fuisse, quia aliter tribus non addita
 esset. Posse igitur etiam de Acilio Balbo quodam cogitari, quia in ea quo-
 que stirpe Manii praenomen haud infrequens fuisset. 5 T. Numisius
 Tarquiniensis, a. 467 a. Chr. inter decem legatos in Macedoniam missus ad
 res ibi ordinandas (Liv. XLV, 47, 3). M. 6 Anno 474 a. Chr. legati Romani
 in Boeotiam missi cum se negassent cum communi concilio Boeotorum acturos
 esse et singulas civitates adiissent, cum Thebanis reliquae omnes Romano-
 rum partibus se applicuerunt praeter Haliartios, Coronenses, Thisbenses,
 qui in fide Persae regis manebant. Namque apud Polybium XXVII, 5, 3
 pro Θήβας, quod ferri non posse iam Casaubonus viderat, ex hoc senatus
 consulto Θισβας reposuit M., monens iam Livium (XLII, 46, 7) eam corrup-
 telam in suo Polybii exemplari invenisse. Deinde cum bellum exarsisset,
 C. Lucretius praetor Haliarto vi capta et diruta ad Thisbas adduxit exer-
 citum; quibus sine certamine receptis urbem tradidit exulibus et qui Roma-
 norum partis erant, adversae factionis hominum fautorumque regis ac Mace-
 donum familias sub corona vendidit. Sane haec quoque Liv. XLII, 63¹¹ 72

σαντο περὶ τῶν καθ' αὐ[τ]οὺς πραγμάτων, οἵτινες ἐν τῇ φιλῳ
 τῇ | ἡμετέραι ἐνέμειναν, ὅπως αὐτοῖς δοθῶσιν, | [ο]ῖς τὰ καθ'
 10 αὐτοὺς πράγματα ἐξηγήσονται· περὶ τοῦ[το] τοῦ πράγματος
 οὕτως ἔδοξεν· ὅπως Κόιντος | Μαίνιος στρατηγὸς τῶν ἐκ τῆς
 συνκλήτου | [π]έντε ἀποτάξει, οἱ δὲ αὐτῷ ἐκ τῶν δημοσίων
 πρα[γμ]άτων καὶ τῆς ἰδίας πίστεως φαίνονται⁷. ἔδοξε. — | Προ-
 15 τέρας εἰδῶν Ὀκτωμβρίων· γραφομένῳ παρῆ[σαν] Πόπλιος Μού-
 κιος Κοίντου υἱός⁸, Μάαρκος Κλαύδιος Μάαρκου υἱός⁹, Μά-
 νιος Σέργιος Μανίου υἱός¹⁰. | Ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους
 ἐποίησαντο περὶ χώρας | [κ]αὶ περὶ λιμένων¹¹ καὶ προσόδων¹²
 καὶ περὶ ὁρέων¹³. δ αὐτῶν ἐγε[γ]όνεισαν, ταῦτα ἡμῶν μ[ε]ν
 20 ἔνεκεν ἔχειν ἐξεῖναι ἔδο[ξε]ν. — περὶ ἀρχῶν καὶ περὶ ἱερῶν καὶ
 προσόδων¹⁴ ὅπως αὐτοὶ | [κ]υριεύουσι, περὶ τούτου τοῦ πράγματος
 οὕτως ἔδοξεν· | οἵτινες εἰς τὴν φιλίαν τὴν ἡμετέραν¹⁵ πρὸς τοῦ
 ἡ Γάιος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν θίσβας
 προσήγα[γεν]¹⁶, ὅπως οὗτοι ἔτη δέκα τ[ὰ] ἔγγιστα κυριεύουσιν.
 25 ἔδοξ[εν.] || — περὶ χώρας, οἰκιῶν καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς·
 οὐ ποτέ | τι αὐτῶν γέγονεν, ὅπως τ[ὰ] ἑαυτῶν αὐτοῖς ἔχειν ἐξῆι |
 ἔδοξεν. — ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους ἐποίησαντο,
 ὅπω[ς] | οἱ αὐτόμολοι οἱ ἴδιοι ἐκεῖ φυγάδες ὄντες¹⁷, τὴν ἄχραν

de Thebis narrat, sed cum Thebanos ab initio belli Romanorum societatem amplexos esse constet, hic quoque illum Polybii libro mendoso deceptum iure statuit M. 7 *Qui ei e re publica et e fide sua videbuntur*. 8 Q. Mucius Q. f. Scaevola cos. 175 a. Chr. M. 9 M. Claudius M. f. Marcellus praetor 169 a. Chr. (Liv. XLIII, 44, 7), cos. 168. 155. 152 a. Chr. M. 10 M. Sergius a. 163 a. Chr. legatus cum C. Sulpicio in Graeciam missus (Polyb. XXXI, 9, 6) designari videtur; nam quos praeter hunc Sergios illius aetatis enumeravit F., eos hic vix in censum venire posse demonstravit M. 11 [τε]με[ν]ῶν M. Foucarti exemplo usus supplendum putaverat. Sed Schmidtium integrum ΑΙΜΕΝΩΝ in lapide agnovit. Ipsa Thisbensium urbs mediterranea erat, sed ager usque ad sinus Corinthiaci angulum pertinebat, ubi portus erat; Strabo IX, 2, 28 p. 414 Cas. ἐπίνειον ἔχει πετρῶδες περιστρῶν μεστόν. Steph. Byz. s. v. καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβέων, ὃς φησιν Ἐπαφρόδιτος, καὶ τὸ ἐπίνειον περιστερῶν πληρὸς, quos locos attulit M. 12 Portoria intellegenda docuit Sch., προσόδων hic artissime cum λιμένων ut v. 20 cum ἱερῶν coniungens. Nam si in universum de redditibus diceretur, uno loco id enuntiari satis fuisse. 13 Saltus et pascua Heliconis montis. Sch. 14 Cf. not. 12. 15 Enuntiati relativi verbum finitum negligentia omissum. 16 Cf. not. 6. 17 Qui ad Romanos transfugerant ideoque factione Macedonica etiamtum urbem tenente exilio multati erant. Suo iure totam factionem Romanam indicari negat Sch.

αὐτοῖς ὅπως | τειχίσαι ἐξῆι καὶ ἐκεῖ κατοικῶσιν οὗτοι, καθότι
 30 ἐνεφάνισαν, οὕτως ἔδοξεν· ὅπως ἐκεῖ κατοικῶσιν καὶ τοῦτο
 τειχίσωσιν. ἔδοξεν. — τὴν πόλιν τειχίσαι οὐκ ἔδοξεν. — ὡς-
 αὐτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ | λόγους ἐποιήσαντο, χρυσίον, δὲ συνή-
 νεγχαν εἰς στέφανον, διπῶς εἰς τὸ Καπετώλιον στέφανον κα-
 τασκευάσωσιν¹⁸, τούτοις, καθ[ότι] ἐνεφάνισαν, ὅπως αὐτοῖς
 35 ἀποδοθῇ, δι[πῶς] τοῦτον τὸν στέφανον εἰς || [τὸ] Καπετώλιον
 κατασκευάσωσιν· οὕτως ἀποδοῦναι ἔδοξεν. — ὡσαύ[τε]ως περὶ
 ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους ἐποιήσαντο, ἀνθρώπους, οἵτινες ὑπενα[ντι]α
 τοῖς δημοσίοις πράγμασι τοῖς ἡμετέροις καὶ τοῖς ἑαυτῶν εἰσιν, |
 [διπ]ῶς οὗτοι κατέχονται· περὶ τούτου τοῦ πράγματος, καθὼς
 ἂν Κοῖν[τω]ι Μαινίωι στρατηγῶι ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων
 40 καὶ τῆς ἰδίας π[ρ]ω[το]ς δοκῇ, οὕτως ποιεῖν ἔδοξεν. — οἵτινες
 εἰς ἄλλας πόλεις ἀπ[η]λθούσαν¹⁹ καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν παρ' ἡμῶν
 στρατηγὸν παρεγένοντο, ὅπως | μὴ εἰς τάξιν καταπορεύονται·
 περὶ τούτου τοῦ πράγματος πρὸς Ἀδλον | [Ὁ]στύλιον δπατον²⁰
 γράμματα ἀποστεῖλαι ἔδοξεν, ὅπως περὶ τούτου τῇ δι[αν]οίᾳ
 προσέχῃ, καθὼς ἂν αὐτῶι ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων καὶ ||
 45 [τ]ῆς ἰδίας πίστεως φαίνεται. ἔδοξεν. | — ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ
 αὐτοὶ λόγους ἐποιήσαντο περ[ὶ] | τῶν δικῶν²¹ Ξενοπιδίδος καὶ
 Μνασίδος, ὅπως ἐκ Χαλκίδος ἀφελθῶσι, | καὶ Δαμοκρίτα Διονου-
 σίου ἐκ Θηβῶν (κατὰ τ)αὐτά²²· περὶ τούτων* τῶν πόλε[ων]²³

18 Iam ante bellum Thisbensenses, qui etiamtum socii Romanorum erant, aurum contulerant, sed priusquam corona efficeretur et dedicaretur, a Persei fautoribus ad defectionem compulsi erant. Iam urbe dedita illud aurum publicum populi Romani factum erat; sed Romani Thisbensibus reddunt ea condicione ut nunc corona inde facta Iovi Capitolino consecratur. M.
 19 Flexio illi aetati familiarissima, ac potissimum quidem apud Boeotos usitata. Cf. Kühner-Blass Ausf. Grammatik d. gr. Spr. I, 2 p. 55 et supra n. 260².
 20 A. Hostilius L. f. Mancinus cos. 170 a. Chr., qui tum temporis in Macedonia commorabatur. F. 21 Obscurissima est res de harum mulierum litibus. Foucarti Mommsenique sententiae cum pravis lectionibus et supplementis nitantur, post lapidem a Schmidtio accuratissime examinatum teneri nequeunt. Ipse Sch. sic statuit: mulieres illas cum lites intendissent civitati Thisbensium pecunia corrupsisse C. Lucretium praetorem, eumque Chalcidenses Thebanosque iussisse illas benigne recipere et adiuvare. Quare senatum precibus Thisbensium morem gerere, cum mulieres Thebis et Chalcide expelli, neque vero Thisbas redire iubeat. At ἀφέναι 'dimittere', 'non retinere' est, neque vero 'expellere'. De muliere cum qua vir divor-
 22 Nihil nisi ΑΥΤΑ in lapide est. Id fem. sing. (Fouc.) esse non posse cum

50 ἀφεῖναι ἔδοξεν, καὶ ὅπως εἰς Θίσβας μὴ κατέλθωσιν. ἔδοξεν. || —
 [ὦ]σαύτως περὶ οὗ ταύτας τὰς γυναῖκας ὕδριας σὺν ἀργυρίῳ[ι |
 εἰ]ς τὸν στρατηγὸν ἐνεγκεῖν²⁴ εἵπασαν²⁵. περὶ τούτου τοῦ πράγ-
 [μα]το[ς] ὕστερον ἔναντι Γαῖου Λοκρετίου βουλευσάσθαι ἔδοξεν. |
 — ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ Θισβεῖς ἐνεφάνισαν περὶ αἴτου
 καὶ ἐλ[α]του ἑαυτοῖς κοινωνίαν πρὸς Γναῖον Πανδοσίον²⁶ γεγο-
 55 νέναι· περὶ τοῦ[τ]ου τοῦ πράγματος καὶ κριτὰς λαβεῖν βούλων-
 ται, τούτοις κριτὰς δο[ῦ]ναι ἔδοξεν. — ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ
 αὐτοὶ λόγους ἐποιήσαντο περὶ τοῦ | γράμματα δοῦναι Θισβεῦσιν
 εἰς Αἰτωλίαν καὶ Φωκίδα· περὶ τούτου | τοῦ πράγματος Θισ-
 βεῦσι καὶ Κορωνεῦσιν εἰς Αἰτωλίαν καὶ Φωκίδα καὶ ἐάν που
 60 εἰς ἄλλας πόλεις βούλωνται, γράμματα φιλά[ν]θρωπα δοῦναι
 ἔδοξεν.

aliis de causis tum propter Dorismum ab hoc titulo alienum monuit M. Neutrum pluralis esse statuit Sch. Sed neque confusionem pronominum ὁ αὐτός et αὐτός in titulorum sermone tam late patere neque nudo accusativo hic locum esse mihi quidem persuasit. Quare cum appareat, lapicidam aliquid turbasse, R. Hercheri (ap. M.) emendationem recipere non dubitavi. 23 Sic in lapide scriptum esse Schmidtii testimonio constat. Sed nullo modo haec recte se habere possunt, immo post τούτων lapicidae socordia aliquid exciderit necesse est: coniecero περὶ τούτων [αὐτὰς ἐκ τούτων] τῶν πόλεων ἀφεῖναι ἔδοξεν incidendum fuisse, lacunamque ex iterato τούτων ortam. 24 Manifesto hic de donis quibus praetorem corrumpere conatae erant dicitur. Sch. 25 Cf. not. 49. 26 Γναῖος nomen, Πανδοσίος originis designationem esse monuit M., neque dubitandum esse, quin Pandosia Bruttiorum, non Epiri, intellegenda esset. Gnaeum enim ex numero negotiatorum Italicorum in Graecis urbibus consistentium fuisse. De societate (κοινωνία) inter eum et civitatem Thisbensium facta Mommsenus p. 297 sic statuit: Fundos quosdam publicos Thisbensium videri Gnaeo traditos esse arandos, ea condicione, ut frumenti et olei certa pars ad civitatem perveniret, quam in rem affert ex iure Romanorum testimonia Ulpiani (Dig. XVII, 2, 52, 2) et Catonis de agricultura 186. 137, ex Graecorum vero legibus quae Pollux habet VII, 154: ἐπίμορτος δὲ γῆ παρὰ Σόλωνι ἢ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη, καὶ μορτὴ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τῶν γεωργῶν· τὸ δὲ ἐπὶ τετάρτῳ μέρει νέμεσθαι τετραχίζειν.

301 Basis lapidis leucophaei inaedificata Olympiae in pavimento apsidis aetatis Byzantinae septentrionem versus a Leonidaeo. Ex Purgoldi apographo edd. W. Dittenberger Syll.¹ 227. W. Henzen Bullettino dell' Inst. arch. Rom. 1884 p. 80. E. Curtius Arch. Zeitung XLII (1884) p. 146. E. Loewy Inschriften griech. Bildhauer p. 340

n. 475 (O. Hoffmann ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 449 n. 1635). Denuo accurate delineatam a Purgoldio imaginem tituli habes Olympia V p. 444 n. 348. Cf. quae de eo disputaverunt G. Kaibel Hermae XXII p. 454 n. 3 et W. Gurlitt über Pausanias p. 370 cum not. 33.

Τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν [Κ]ρίντον Μαάρκιον Λευκίου | Φίλιπ-
πον¹, στραταγὸν ὕπατον Ῥωμαίων, ἀρετᾶς ἐβλεκεν καὶ καλο-
κάγαθίας τᾶς εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας.

5 Ἀνδρέας καὶ Ἀριστόμαχος Ἀργεῖοι | ἐποίησαν.

Litterae ΑΘΠΕ (sed in artificum designatione v. 5. 6. Π, in voce στρα-
ταγὸν v. 2 ε est) ω (sed Ω v. 2 in Ῥωμαίων priore loco). Epsilon plerum-
que volgarem formam habet, sed v. 2 extr. semel Ε legitur, χί v. 4 + est,
v. 5 Χ. Altera pars versus primi (post Ἀχαιῶν) et prior versus secundi
usque ad στραταγὸν in rasura rescripta. 4 Q. Marcium Philippum cos.
169 a. Chr. agnovit Purgold. Huius aetati convenit titulus στραταγὸς ὕπατος
Ῥωμαίων (n. 275²), et omissum in paternae originis designatione vocabulum
υἱός. Quondam opinatus eram, titulum recentiore aetate restitutum hic
haberi, argumentis ductus partim per se minus firmis, partim nunc altero
Purgoldi apographo (quod Λευκίου, non Λουκίου in lapide esse docuit) sublati.
Iam litterae alpha forma, quae arcum pro linea transversa habet, inscriptio-
nem altero a. Chr. saeculo non esse recentiorem demonstrat. Rasurae nulla
causa fuisse videtur nisi error nescio quis lapicidae.

302 Fragmentum operculi basis lapidis calcarii leucophaei, in-
ventum Olympiae prope templum Iovis. Ex Purgoldi apographo
titulus editus est Olympia V p. 787 n. 934.

[Ἡ πόλις Ἑλλήων Γναῖον Ὀκτάουιον¹, | στρατηγὸν Ῥωμ]αίων²,
ἀρετῆς ἐνεκα καὶ | εὐνοίας τῆς εἰς αὐ]τήν, Δ[ιί].

Litterae volgares praeter ΑΣ, in finibus hastarum lineolis transversis
ornatae. 1 Cn. Octavius Cn. f. cos. 165 a. Chr. 2 Cum iam anno
170 a. Chr. legatus in Graeciam venisset (Liv. XLIII, 47, 2), 169 a. Chr. praetor
classi per illas regiones praefuit (Liv. XLIV, 47, 5. 24, 3), quo tempore haec
statua ei posita est.

303 Tabula marmoris leucophaei in duas partes fracta, in-
aedificata in puteo in oppidulo *Sevri-Hissar* prope Teon antiquam.
Edd. E. Pottier et A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. IV (1880)

p. 47 sqq. (Syll.¹ 228. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 244 n. 325). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Gött. gel. Anzeigen 1898 n. 3 p. 226 sq.

Ὁ δῆμος ὁ Ἀβ[δηριτῶν]

Ἀμόμ|να Ἐπικούρου Μεγάθυ|μον Ἀθη|ναίου.

5 Ἐπειδὴ χρείας τῷ δήμ[ωι γενο]μένης πρεσβείας εἰς Ῥώμην
 ὑπὲρ τῆς πατρί[ο]ς χώρας,] περὶ ἧς ἐπιδούς ἀξίω|μα βασιλεὺς
 Θρακῶν Κότ[υ]ς¹ τῇ συ|γκλήτῳ διὰ τε τοῦ υἱοῦ² | αὐτοῦ καὶ
 τῶν ἄμ' ἐκείν[ωι ἐξ]αποσταλέντων ὑπ' [αὐ]τοῦ πρεσβευτῶν ἦται
 10 τ[ὴν] π[ά]τριον ἡμῶν χώραν, || αἰρεθέντες πρεσβευτα[ὶ] ὑπὸ τοῦ δῆ-
 μου τοῦ Τητίων³ Ἀμόμ|ων τε Ἐπικούρου καὶ Μ[εγάθυμ]ος Ἀθη-
 ναίου, ἄνδρες | ἀλλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἀξι[ο]ι σφετέρ[ας] πατρίδος
 καὶ εὖνοι | τῷ ἡμετέρῳ δήμῳ δ[ν]τες, τῇ⁴ πᾶσαν σπουδῇν τε
 15 καὶ | φιλοτιμίαν εἰσήνεγκαν [προθυμ]ίας οὐδὲν ἐλλείπον[τες]. ἔν-
 τε γὰρ ταῖς συνεδ[ρίαις] ταῖς γενομέναις ὑπὲρ τῆς | χώρας πᾶ-
 σαν ἐπίνοιαν π[α]ρ[ε]σχ[ον]το χάριν τοῦ μηθὲν π[α]ρ[α]λειφθῆναι τῶν
 δυναμ[έ]ων ἐπα|νορθῶσαι τὰ πράγματα, ἀ[ρ]ατὴν ἅμα καὶ σωτή-
 ριον [περὶ τῶν] ἄπορουμένων ἀεὶ π[ρ]ο[τι]θέντες γνώμην· εἰς τε
 20 Ῥώμην⁶ πρεσβεύσαντες ὑπὲρ τοῦ || δήμου ψυχικὴν ἅμα καὶ
 σω[μα]τικὴν⁷ ὑπέμειναν (κακ)οπάθ[ε]ιαν⁸ | ἐντυγχάνοντες μὲν τοῖς
 πρώτοις Ῥωμαίων καὶ ἐξομηρευ[όμενοι] διὰ τῆς καθ' ἡμέραν

Litterae ΑΘΞΠΣ. 4 Cotys Thrax quoad quidem Perseus bellum cum Romanis gerebat, eum auxillis missis strenue adiuverat (Liv. XLII, 29, 42. 57, 6. 67, 3. 4. XLIV, 42, 2); nihilo minus devicto Macedoniae rege a Romanis benignissime habitus est. Qua re fretus ab eis petivit ut Abdera urbem in Thraciae littore sitam sibi concederent. P. et H.-B. 2 Bithys Cotyis filius, a patre Perseo obses datus, illo devicto cum reliquis obsidibus a Romanis captus et Carseolis custoditus est. Sed cum pater legatis missis eum redimere conaretur, Romani obsides sine pretio reddiderunt. (Polyb. XXX, 48, 3. Liv. XLV, 42, 5. 42). Tum alteram legationem, quae de Abderis cum senatu ageret, Romam misit rex, eique filium praefecit. P. et H.-B. 3 Abdera Teiorum colonia erat. Similiter n. 276 Lampsaceni apud Romanos Massiliensibus deprecatoribus utuntur, quia utraque civitas a Phocaeensibus condita erat. 4 Supplevi. δήμῳ, οἷς προσῆκεν P. et H.-B. 5 Supplevi. σωτήριον [πραγμάτων] P. et H.-B. 6 Supplevit Wi. εἰς Τητίους καὶ editores primi, contra quos ille recte monet, manifesto de legatione non Teon, sed Romam missa hic dici. 7 Supplevi. σωτήριον P. et H.-B. 8 ΔΙΔΙΟΠΑΘΙΑΝ P. et H.-B. Emendavit Wi.; quam facile ΔΙΔΙ et ΚΑΙ confundi potuerint apparet.

προσχυν]ήσεως, καταστησάμε|νοι δὲ τοὺς πάτρωνας τῆς [πατρί]-
 25 δος εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου δήμου βοήθειαν, [τοὺς⁹ προ]-
 νοουμένους τοῦ ἀντιδίκου || ἡμῶν καὶ προστατοῦντα[ς αὐτοῦ,
 πολλῶν¹⁰ πραγμάτων παραθέσει, | ὥστε καὶ τῆς καθ' ἡμέραν [ν
 μετέχοντι](ε)ς¹¹ ἐφοδείας ἐπὶ τῶν ἀτρέων¹² ἐφιλοπο(ν)οῦντο·¹³
 περὶ δ[ὲ¹⁴ τούτων ἐ]δοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆ|μῳ τῷ Ἀβδη-
 ριτῶν ἐπαιν[έσαι το]ὺς προγεγραμμένους ἀν|δρας καὶ καλεῖσθαι
 30 εἰς προ[εδρίαν κατ'] ἐνιαυτὸν Διονυσίων τῷ ἀλλῶν ἕως ἂν ζῶ-
 σιν, καὶ [στεφανοῦσθαι χρυσῷ στεφάνῳ ἐν ἀγ[ῶνι] | τὴν ἀναγ-
 γελίαν ποιουμένου τοῦ] κήρυκος, διότι ὁ δῆμος στεφανοῖ χρυσῷ
 στεφάνῳ Ἀ[μύμονα Ἐ]πικούρου Τήιον ἀρετῆς ἐνε|κεν καὶ εὐνοίας
 τῆς εἰς ἑα[υτόν, καὶ Με]γάθυμον Ἀθηναίου Τήιον χρυ|σῷ στε-
 35 φάνῳ ἀρετῆς ἐνε|κεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν. οἱ δὲ νο|μο-
 φύλακες οἱ ἐπὶ ἱερέως Ἡ[... ἀν]αγραψάτωσαν τὸς τὸ ψήφισμα
 εἰς στήλην λευκοῦ λίθου καὶ στησά|τωσαν ἐν τῷ ἐπιφανεστά|τῳ
 τόπῳ τῆς ἀγορᾶς, ἵνα [πάντες κο]ινῶς (ε)ἰδῶσιν¹⁵ τῇ· τοῦ δῆ-
 μου | προθυμίαν ἣν ἔχει πρὸς [τοὺς καλοὺς] καὶ ἀγαθοὺς [τῶν]
 ἀνδρῶν¹⁶. καὶ ἐ[(λ)έσθωσαν¹⁷ οἱ νομοφύλακ[ες πρεσβε]υτάς δύο
 40 πρὸς Τήιους, οἵτ[ιν]ες || ἀποδημήσαντες εἰς Τέ[ων καὶ δό]ντες
 τὸς τὸ ψήφισμα παρακα|λέσουσιν Τήιους προσαγγ[εῖλαι τὰς
 ἐ]ψηφισμένας ὑπὸ τοῦ δήμου ἡ|μῶν τοῖς πολίταις αὐτῶν [τιμὰς,
 καὶ συγχωρῆσαι τοῖς πρεσβε[υταῖς] | στῆσαι στήλην λευκοῦ λίθου
 ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, ἐν [τῇ] | ἀναγραφῇσεται τὸς τὸ
 45 ψήφισμα· τὸ δ[ὲ] γενόμενον ἀνάλωμα ἐπὶ || τε τὴν στήλην καὶ

9 Supplevi. [τε καὶ προ]νοουμένους P. et H.-B., quod non intellego.

40 Supplevi. προστατοῦντα[ς ἡμετέρων] πραγμάτων P. et H.-B. Senatores Romani qui patroni Abderitarum erant, initio Cotyi favebant; sed legati Teii cum multas res, cur Romanorum non interesset illi morem gerere, afferrent (πολλῶν πραγμάτων παραθέσει), eorum voluntatem sibi conciliaverunt.

44 Supplevi. γενομένης P. et H.-B., dubitanter sane. Sed genetivus ab ἐφιλοπονοῦντο pendere nullo modo potest. 42 ἀτρε[ῖ]ων P. et H.-B.

Quos sequi nolui tum quia praeterea in hac tota parte (v. 47—87) margo dexter incolumis est, tum quia ei pro ἵ tam antiquo tempore inauditum est, ε vero tum multo frequentius quam postea (Hermæ VI p. 484 sqq.). De atris domuum Romanorum dici, quae legati salutandi causa cotidie adiissent, monuerunt editores. 43 Emendavi. ΠΟΙΟΥΝΤΟ lapis, quod retinuerunt P. et H.-B. Sed vocis φιλοποιεῖσθαι notio ab hoc quidem loco aliena est.

44 Supplevi. δ[ὲ] P. et H.-B. 45 Emendavi; ἰδῶσιν retinuerunt editores, contra sollemnem eiusmodi titulorum morem. 46 Supplevi. ΘΟΥΣ...ΙΑΝ lapis, quae editores intacta reliquerunt. 47 ΔΕΣΘΩΣΑΝ.

Supplevi et emendavi. σπευδ[έσθωσαν] P. et H.-B.

ἐπὶ ἀναγ[ραφήν]¹⁸ τοῦ ψηφίσματος ἀπο[λογισά]μενοι¹⁹ τῇ πόλει
οἱ πρεσβε[υταί, θπω]ς²⁰ ἀμείβονται, κομι[ζόντων]²¹ | ἀπὸ τῆς
τραπέζης, θεμέν[ων αὐτοῖς]²² τὸ διπλάσιον τῶν νομοφυλάκ[ων]
ἀπὸ τῶν εἰς τὰς πρεσβ[είας. τὸ δὲ] ψηφίσμα τὸδε εἶναι εἰς
50 εὐχ[αριστίαν τοῦ δήμου. εἰ[ρέθησα]ν²³ πρεσβευταί Ἡρακλε[ίδης]
Ἀλκίφρονος, Ἀλκ[ίφρων Δη]μητρίου.

18 Supplevi. ἀναγ[γελίαν] P. et H.-B. 19 Supplevit Wi. 20 Sup-
plevit Wi. Τη[ί]ους P. et H.-B. 21 Supplevit Wi. 22 Supplevi.
23 Supplevi. Cf. n. 452, 37. 45.

304 Fragmenta decem tabulae marmoris Pentelici eruta Olym-
piae; septem ex eis ex Weilli, Hirschfeldii, Furtwängleri apogra-
phis edidi Arch. Zeitung XXXVII (1879) p. 427 n. 259, octavum
addidit Purgold XXXIX (1881) p. 494. Omnia delineata a Purgoldo
exhibentur Olympia V p. 94 n. 47. Cf. quae de titulo exposuit
E. Sonne de arbitris externis p. 32 n. II.

Ἀπόφασις δικαστῶν¹ [περὶ χώρας ἀμφιλλεγομένης², τῶν αἰρς-

Litterae volgares praeter ΑΠΠΣΞ; hastarum extremae partes hic illic
paullum dilatatae, ΟΟΩ reliquis minores. 4 De regionibus circa Oenuntis
et Eurotae fontes et cursum superiorem sitis (Scirltis et Aegyitis hic com-
memorantur v. 34. 32. 35, Belbinatae agri in eadem causa mentionem facit
Livius; cf. not. 7), quae olim Arcadum fuerant sed mature a Lacedaemoniis
occupatae, inter utrosque per aliquot saecula acerrime litigatum est. Cum
usque ad medium saeculum a. Chr. quartum Spartani eam terram sine con-
troversia tenuissent, Philippi Amyntae f. nutu et auctoritate Megalopolitanis
adiudicata sunt (cf. not. 4). Quibus non traditur eam ereptam esse ante
Cleomenis III regis aetatem; immo in eius etiamtum rebus gestis enarran-
dis castellum in Belbinatide situm (Plutarch. Cleom. 4) ad Megalopolitanum
agrum refertur a Polybio II, 46, 5: θεωροῦντες δὲ κατὰ τοὺς ἐξῆς χρόνους τὸν
Κλεομένην θρασέως ἐποικοδομοῦντα μὲν τὸ καλούμενον Ἀθήναιον ἐν τῇ τῶν
Μεγαλοπολιτῶν χώρῃ. Cleomenes sane illas regiones recuperavit, neque vero
diuturna fuit possessio, nam post illius cladem ab Antigono Megalopolitanis
redditae sunt (Polyb. II, 54, 3). Iterum eis ereptas a Machanida aut Nabide
sumendum est propter Livium XXXVIII, 34, 8: *ager Belbinates, quem iniuria
tyranni Lacedaemoniorum possederant, restitutus eidem civitati* (Megalopolitanis).
Etenim de Cleomene haec dici, ut fuerunt qui existimarent, propterea non
possunt, quia non ab eius tempore usque ad annum 189 a. Chr. continua
manserat possessio Lacedaemoniorum. Quo anno pacis quam Philopoemen
Spartanis victis imposuit condicionibus terra ad Megalopolitanos rediit;

θέντων] | δικάσαι τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις,
] τοῦ Ἐπιγόνου, Ἀριστάρχου [τοῦ ,
 τοῦ ... ἄν]δρου, Πολυχράτεως τοῦ Πολυ[..... ,
 5 τοῦ , καὶ] || περὶ τᾶς ζαμίας ἃς ἐζαμίων-
 σα[ν τὸν δᾶμον τὸν Λα]κεδαιμονίων, ὅτι
 ἀντιπο(ε)ῖτ[αι τῷ δάμῳ τῷ] | Μεγαλοπο-
 λιτᾶν ταύτας τὰς [χώρας λόγων δέ] | πλει-
 όνων ῥηθέντων, ἐπεὶ πολ[.....]τας
 διὰ τῶν συνδίκων, καὶ τὰμ [μὲν ὑπάρχουσιν ἐκ πολλοῦ χρόνου] ||
 10 διαφορὰν ταῖς πόλεσι δι' [βλ]ο[υ..... διαλῦσαι ἐπειρασά-
 μεθα,] | προθυμίας καὶ σπουδᾶς οὐθὲν [ἐλλείποντες
 οὐκ ἂ]πηνέγκαμεν ἐπιγραφὰν διὰ πο[λλ]οῦ, ἔνεκεν τοῦ
 χρόνον [α[νόν] | δοθ[ῆ]μεν εἰς σύλλυσιν τοῖς δια[φερ]ομέ[ν]οις·
 ἐπε[ὶ] δὲ ἀναγκαῖόν [τε] | καὶ ἀκόλουθ[ον τῷ δρ]κωὶ δν [ὦ]μ[ό-
 15 σα]μεν καὶ τοῖς νόμοις τοῖς τῶν Ἀ[χαιῶν] σ[υ]ντε[λ]ε[σθεῖσιν]ν³

neque tamen litigandi finis factus est. Apud Polybium XXXI, 9, 7 comme-
 morantur duo legati Romani, missi illi quidem τοῖς Μεγαλοπολίταις καὶ τοῖς
 Λακεδαιμονίοις διευκρινήσοντας περὶ τῆς ἀντιλεγομένης χώρας anno 164 a. Chr. n.
 Quo anno hic titulus recentior est, nam illa Romanorum interpositio sine
 dubio hic tangitur v. 43—46. Quod olim alios secutus de eadem intellexi
 Pausaniae narrationem VII, 44, 4, id nunc num recte fecerim dubito; nam
 quod ibi scriptum est ἀπέσταλτο δὲ (Γάλλος) Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀργείοις
 ὑπὲρ γῆς ἀμφισβητουμένης γενέσθαι δικαστής, id cur ad errorem scriptoris re-
 feramus non est; neque enim tam plena est illius aetatis memoria ut negare
 liceat periegetam de negotio ceteroqui plane ignoto loqui. Sed utut hoc se
 habet, Romanos tunc secundum Megalopolitanos iudicasse ex huius tabulae
 verbis necessario colligitur. At ne hoc quidem arbitrio acquieverunt Spartani,
 sed vi et armis terram litigiosam recuperare conati sunt, frustra sane; nam
 aliter hic non de multa pendenda, sed de ipsa terra restituenda ageretur.
 Quam multam Achaei, quorum foederi tum intererant Lacedaemonii, eis
 inflixerunt. Quam cum illi dare detrectarent, res ad arbitros venit, quorum
 sententiam hic tenemus. Qui arbitri a quonam constituti sint non magis
 scimus, quam quid post eorum decretum, quo manifestum est Lacedaemo-
 nios causa cecidisse, amplius de hoc negotio factum sit. 2 Supplevi;
 v. 6. 7. terra sic commemoratur, ut eius iam antea mentionem factam esse
 appareat. Atqui nusquam ei locus est, nisi hic. Proprie neque cum Mega-
 lopolitanis tunc litigabant Lacedaemonii, sed cum communi Achaeorum,
 neque de terra, sed de multa quam propter vim sociis factam Achaei eis
 imposuerant; sed cum Spartani ea defensione uterentur, se sua a Megalo-
 politanis iniuria occupata recuperare conatos esse, caput litis erat quaestio
 de terrae dominio. 3 Hic aliquid turbatum esse apparet; in lapide
 Σ.ΤΕΛΕΝΤΑΝΚΡΙΛΗ agnovit Purgold. Antea συντελεῖν τὰν κρῖσιν (ᾧστ') εἰς]

- τὰν κρίσιν [εἰς] τὰ γράμματα τὰ δαμόσια ἀπενεγχ[θῆ]μεν, ἔνεκεν τοῦ μήτε τὰ ποτιδε[δ]μενα κρίσιος ἀκ[ρ]ιτα γίνεσθαι μήτε τὰ κεκριμένα ἄκυρα, ὅπως δα[μ]οκρατούμενοι καὶ τὰ ποθ' αὐτοὺς | ὁμονοοῦντες οἱ Ἀχαιοὶ διατε[λ]ῶντι εἰς τὸν αἰὶ χρόνον ὄντες ἐν εἰ[ρ]άναι καὶ εὐνομίαι, αἶ τ' ἐν τοῖ[ς] Ἑλλασιν⁴ καὶ συμμα-
 20 χοις γεγενημέ[ν]αι πρότερον [κ]ρ[ι]σεις βέβαια[ι] καὶ ἀκήρατοι δ[ι]αμένωντι εἰς τὸ[ν] | αἰὶ χρόνον κα[ι] αἶ σταῖλαι καὶ τ[ὰ] δρι[α] τὰ τε[θ]έ[ν]τα ὑπὲρ τῶν κρι[σ]ίωμ μὲνη κύρια δι' ὅλου καὶ μηδὲ[ν] αὐτῶν ἦι | ἰσχυ[ρό]τερον, γεγεν[η]μέ[ν]ας καὶ πρότε[ρ]ον κρίσιος Μεγ[α]λοπολι[ταις] καὶ Λακεδ[αι]μο[ν]ίοις | ὑπὲρ ταύ[τας]
 25 τᾶ[ς] χώρας, ὑπὲρ ἃς [νῦν] διαφέρονται, ||
 ... | ὡν τῷ προδίκῳ |
 στα κατακολουθ[ε]ν |
 ἐν | Μεγάλαι πόλει ἐ[ν] τῷ ἀρχαίῳ⁵ |
 ἐ[ν] τῷ ἀσύλῳ | καὶ
 | μ[ε]ναις εἰς ὑ[πὸ] Μ[ε]γαλοπολιτῶν
 30 || οἱ ὑπὸ τῶν συμμαχῶν αἰρεθῆντες
 κρι[τα] [ι] | ἀμφοτε[ρ]έ[ρ]ων ἐπιτρε[ψ]άντων,

τὰ γράμματα τὰ δαμόσια ἀπενεγχ[θῆ]μεν temptaveram, sed nunc mihi simplicissimum videtur, hoc potius loco aliquot litteras omisas statuere. ⁴ Quod Graeci universi iudicasse dicuntur, id de arbitrio Philippi Amyntae filii auctoritate facto, quo per omnem hanc controversiam praecipue nitebantur Megalopolitani, hic dici indicio est. Cf. Polyb. IX, 33, 14. 12: ἐπὶ τῇ κοινῇ συμφέροντι (Φίλιππος ὁ Ἀμύντου) διὰ λόγου τὴν ἐξαγωγὴν ἀμφοτέρους ἡγήσατο ποιήσασθαι περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων, οὐχ αὐτὸν ἀποδείξας κριτὴν ὑπὲρ τῶν ἀντιλεγόμενων, ἀλλὰ κοινὸν ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων καθίσας κριτήριον. Livius XXXVIII, 34, 8 quod agrum restitutum Megalopolitanis dicit *ex decreto vetere Achaeorum quod factum erat Philippo Amyntae filio regnante*, ex more suo (cf. n. 308³) lapsus est inferioris aetatis usu priscis rebus adhibendo. ⁵ Num hoc potissimum nomen fuerit, sane dubium est. Sed utique hic dictum erat de litteris Megalopoli asservatis, in quibus accurate perscripta erant quae ad illud antiquius arbitrium spectarent; earum litterarum argumenta deinde singillatim enumerantur usque ad v. 38: decretum de arbitris constituendis ac de quaestione illorum sententiae subicienda (v. 30—33), terminatio terrae litigiosae (v. 33), iusiurandum concilii Graecorum quod arbitros eligebat (v. 33—34), ipsum arbitrium (v. 34—36), iusiurandum arbitratorum (v. 36—37), nomina arbitratorum (v. 37), nomina Laedaemoniorum qui adfuerunt (v. 38). Haec omnia partim nominativis nominum (ὁ ἕρκος, τὰ ὀνόματα, οἱ παρόντες) partim enuntiativis secundariis (ὅτι ἔμοσαν) significata commune verbum, veluti ἔνεστιν aut γέγραπται, habebant, quod in vicinia versus 27 interciderit.

εἰ δοκεῖ τὰν Σχιρῖτιν κατέχεσθαι⁶ ὑπὸ Μεγαλοπολιτῶν —
 ἐν αἷ κ[αὶ ἁ Αἰγῦτις] χώρα⁷ — ἥ ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ
 ὀρισμὸς τᾶς χώρας ἀπ[ογεγραμμένος], καὶ ὅτι ὤμοσαν αἰρή-
 σεσθαι ἐκ πά[ν]των⁸ ἀριστίνδαν⁹, κ[αὶ ὅτι ἔχριν]αν οἱ δικασταὶ
 35 [γενέσθαι ἢ τὰν Σχιρῖτιν καὶ τὰν Αἰγῦτιν Ἀρχάδων ἀπὸ] τοῦ
 τοῦς Ἑρακλείδας εἰς [Π]ελοπόννησον κατελθεῖν¹⁰, καὶ [ὁ ἄρκος]
 τὸν¹¹ [ὁ] μὸσαντες¹² οἱ δικασταὶ ἐ[δ]ίκασαν, καὶ τῶν δικασάντων
 τὰ [δν]όματα, οἱ ἦσαν τῶι πλήθει ἑκατὸν [κα]ὶ εἰς, καὶ οἱ
 παρόντες Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ ἄρκου¹³. κρίνοντες [οὖν ο]β[ι]τ[ω]
 40 κα μάλιστα μένειν [τὰ ποῦ] αὐτοῦς τοῦς Ἀχαιοὺς ὁμονοοῦν[τας],
 εἰ τὰ κριθέντα παρ' αὐτοῖς μῆκετι γίνοιτο ἄκυρα δι' ἐτέρων
 ἐγ[κλημά]των, ἀλλ' ἄρον ἔχοι τὰς ποῦ αὐτοῦς διαφορᾶς κρίσιν
 δ[ικαστ]η[ρίου], ἐγνωνότες δὲ ἐκ τ[ῶ]ν παρατε[θ]έντων ἀμῖν παρ'
 ἀμφοτέρω[ν] γραμμάτων καὶ Ῥωμαίους τοὺς προεσταχότας τᾶς
 τῶν Ἑλλάδων εὐνομίας καὶ ὁμονοίας, δ[ικ]α π[α]ρεγενήθησαν

6 Antea scripsi κατεγγεσθαι; sed cum in sententia arbitratorum signifi-
 canda v. 34—36 sane antiquissimum tempus indicetur, a quo utrique ius
 suum repetere conabantur, hic, ubi quaestio proponitur, non tam utrorum
 olim fuerit, quam utris nunc concedenda sit terra, enuntiatur. Etenim
 Megalopolitani, quorum nomen v. 32 fuisse certum est, prisca illa aetate nulli
 fuerunt (v. 35 recte Ἀρχάδων scribitur). 7 Proprie distinguenda est

Sciritis in angulo fluviorum Eurotae et Oenuntis sita, et Tripolis, suprema
 pars vallis Eurotae, i. e. Aegys, Belbina, Pellana oppida cum agris (Polyb.
 IV, 84, 7. Liv. XXXV, 27, 9). Utraque regio tota ubique significari videtur,
 ubi de illa longinqua controversia verba fiunt, sed usu sermonis fluctuante
 hic Sciritidis, apud Livium XXXVIII, 34, 8 Belbinatae agri nominibus latiore
 vi usurpatis illa omnia comprehendi. 8 ΛΙΤΩΝ Purgold; emendavi.

9 Ubique virtutem, non generis nobilitatem per se significat haec vox, etsi
 utrumque saepe ad idem redibat, quoniam optimates homines inferiore loco
 natos virtute sibi longe cedere persuasum habebant. At non pugnare inter
 se ἀριστίνδαν et ἐκ πάντων manifestum est. Cf. Festus s. v. *praeteriti sena-*
tores: donec Otinia tribunicia intervenit, qua sanctum est ut censores ex
omni ordine optimum quemque iurati (cod. *curiati*) *in senatum legerent.*
 Ceterum hic ὅτι ὤμοσαν scriptum est, infra (v. 36) ὁ ἄρκος, quia hic com-
 memoratum modo erat, iuratos socios elegerisse iudices, illic vero ipsa iuris-
 iurandi formula perscripta. 40 Non quo ante Heraclidarum reditum

aliorum atque Arcadum fuerit, formula ἀπὸ τοῦ κατελθεῖν usurpatur, sed
 quia prior illa aetas, quippe qua Lacedaemoniorum maiores nondum in
 Peloponneso habitaverint, hic omnino in censum non venit. 44 Forma

per se quidem in dialecto Dorica neutiquam mira (cf. Ahrens diall. II p. 276)
 tamen in hoc titulo singularis est (cf. v. 5. 24 ᾶς. v. 32 ᾶι. v. 54 ᾶν. v. 37 οἶ).

43 ΩΜΟΣΑΝΤΕΣ.

45 πο(τ)' αὐτοῦς¹⁴ Μεγ[αλοπολῖται || καὶ Λακεδαιμόνιοι ὑπ]ερ ταύτας
 τὰς χώρας διαφε[ρόμενοι, ταύταν | ἀποφάνασθαι τὴν γνώμα]ν,
 διότι δεῖ τὰ [χεκριμένα εἶμεν κύρια,|.
 ..]αι [. |
 χρ]([σ]ιν κα[ι] |
 50 μ]ένας πόλιος ||
 ...κ]ρίσεις πα[ρ] |
 τὰν ζα]μίαν ἀν ἐζ[αμῶσαν |
 ὑπό]δικον εἶμε[ν |
 τᾷ πόλει τ]ᾷ Λακεδαιμ[ονίων].

13 Iudicum sacramento testes Lacedaemonii adhibebantur, ne si causa cecidissent Spartani negare possent iuratos illos iudicasse. Idem sine dubio etiam de Megalopolitanis usu venerat, sed cum hi vicissent, nihil ea res amplius momenti habebat. 14 ΓΟΘΑΥΤΟΥΣ lapis. Emendavi.

305 Basis marmoris albi inventa Deli ad templum Apollinis. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 469 n. 4 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXXV p. 490. Syll.¹ 230. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 349 n. 185 B).

Βασιλέα Μασαννάσ[αν¹] | βασιλέως Γαία² | Ἑρμῶν Σόλωνος³ |
 5 τὸν αὐτοῦ φίλον || Ἀπόλλωνι. | Πολιάνθης ἐποίη⁴.

Litterae ΑΠΣ. 4 Sic regis nomen praeter hunc titulum et aliam simillimam Charmyli Nicarchi f. Rhodii dedicationem (Bull. II p. 400 n. 8. Hermae XIII p. 560. Mus. Rh. XXXIV p. 459) etiam in laterculo eorum qui in Panathenaeorum certaminibus vicerant scriptum est (C. I. Att. II, 968, 44. Mus. Rhen. XXXVI p. 445). 2 Apud Livium ubique (XXIV, 49, 4. XXIX, 29, 6. 30, 7. XL, 17, 2) *Gala* scribitur, quod quin ex *Gaia* corruptum sit consensus titulorum duorum Dellorum (v. not. 4) dubitari non sinit. 3 In rationibus pecuniarum sacrarum Apollinis Delii Hermo Solonis f. reddidisse scribitur pecuniam, quam mutuam sumpserat, cum usuris, Posidonio archonte, paucis annis post quam Athenienses Delum recuperaverant (467 a. Chr.). Th. Homolle Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 484. 4 Socratis filium fuisse ex titulo Melio (Ἐφ. ἀρχ. 3507. Bull. de corr. Hell. II p. 522). Cyrenaeum ex Delio (Bull. de corr. Hell. IV p. 244 n. 5) scimus.

306 Tabula lapidis Parnassii inventa Delphis prope porticum Atheniensium. Ed. B. Haussoullier Bull. de corr. Hell. V (1881) p. 457 sqq. (Syll.¹ 233. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 212 n. 263).

In fronte:

[Ἄ πόλις τῶν Δελφῶν | βα]σ[ιλέα Ἀτταλον¹ | ἀρετ]ᾶς
 5 εἵ[εν] | [καί] εὐεργεσίας | [τᾶ]ς εἰς αὐτὰν || [Ἀπ]όλ-
 λωνι Πυθίῳ.

[Ἔδο]ξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺμ ψάφοις
 ταῖς ἐν[νόμοις· ἐπειδὴ βασιλεὺς Ἀτταλος βασιλέως Ἀττάλου,
 ἀποστειλάντων | ἀμῶν πρέσβεις ποτ' αὐτὸν πρότερόν τε Πραξίαν
 Εὐδόκου², Καλλίαν Ἐμμε[νίδα]³ ὑπὲρ τὰς τῶν παίδων διδασκα-
 10 λίας, καὶ πάλιν Πραξίαν Εὐδόκου, || Βάχχιον Ἀγρωνος⁴, φίλος
 ὑπάρχων διὰ προγόνων καὶ εἵνους τῇ πόλει | τὰ τε ποτὶ τοὺς
 θεοὺς εὐσεβῶς καὶ ὁσίως διακεείμενος, ἐπακούσας προθ[ύ]μῳς
 τὰ ἀξιούμενα ἀπέστειλε τῇ πόλει εἰς μὲν τὰν τῶν παίδων δι-
 δασκ[α]λίαν ἀργυρίου δραχμὰς Ἀλεξανδρείους⁵ μυρίας καὶ ὀκτα-
 κισχιλίας, | εἰς δὲ τὰς τιμὰς καὶ θυσίας δραχμὰς τρισχιλίας,
 15 ὅπως ὑπάρχη ἃ δωρεὰ εἰς πάντα τὸν χρόνον αἰδῖος καὶ οἱ
 μισθοὶ τοῖς παιδευταῖς εὐτα[κτε]ώνται καὶ τὸ ἀνάλωμα εἰς τὰς
 τιμὰς καὶ θυσίας γίνηται ἐκδα[ν]εισθέντος τοῦ ἀργυρίου ἀπὸ τῶν
 τόκων, ἀγαθὰ τύχαι, δεδόχθαι τῇ | πόλει, εἶμεν τὸ ἀργύριον
 ποθίτερον τοῦ θεοῦ, καὶ μὴ ἐξεῖμεν μήτε ἄρχοντ[ι] | μήτε ἰδιώται
 20 μνηενὶ εἰς ἄλλο καταχρήσασθαι μνηθὲν μηδὲ καθ' ὅποιον || τρό-
 πον μήτε κατὰ ψάφισμα μήτε κατ' αἶνον⁶. εἰ δέ τις τούτων τι

Litteratura vulgaris praeter $\Xi\Pi$. Versus quinque primi litteris maiori-
 bus exarati.

1 Attalum II Philadelphum (159—138 a. Chr.) esse ex v. 7
 apparet. Non multo post initium regni eius haec acta esse cum ex ipso
 argumento, tum ex Delphorum quorundam qui hic commemorantur nomini-
 bus (cf. not. 2. 3. 4. 10) conicias.

2 Πραξίας Εὐδόκου Δελφὸς βεβαιωτῆρ
 est ap. Wescher-Foucart Inscr. de Delphes n. 64, 17 archonte Xenea; qui
 Xeneas cum a. 173/2 a. Chr. senator fuerit (n. 268, 274), paullo post annum
 170/69 a. Chr., ubi continua archontum Delphicorum series deficit, eum
 summo magistratu functum esse probabile est. Praxias ipse summum ma-
 gistratum Delphis gessit a. 178/7 a. Chr. (n. 268, 283. 293, 1), et senator fuit
 cum aliquotiens per annos proxime antecedentes (n. 268, 56 sqq. 284, 2), tum
 177/6 (n. 268, 260).

3 Callias senator fuit a. 190/89 a. Chr. (n. 268, 99. 102)
 et 178/7 a. Chr. (n. 268, 246), filius fortasse Emmenidae qui archon fuerat
 197/6 a. Chr. (v. 268, 2. 5).

4 Bacchius senatoris munere functus est
 170/69 a. Chr. (n. 268, 291). Neque dubito quin in titulo apud Wescher-
 Foucart Inscr. de Delphes 263, 2 (Baunack ap. Collitz Gr. Dialektinschr. II
 p. 350 n. 4928) supplendum sit Βάχχιος [Ἀγ]ρωνος (non Πάτρωνος); qui titulus
 archonte Dexonda, certe non ante 169/8 a. Chr., exaratus est.

5 I. e.
 Atticas.

6 ψάφισμα populi, αἶνον senatus decretum esse probabile est.

ποιή|σαι ἢ ἄρχων ἢ ιδιώτας, κατάμαστρος⁷ ἔστω ἱερῶν χρημά-
των φω|ρᾶς, καὶ οἱ μαστροί⁸ καταγραφόντω κατ' αὐτοῦ κατὰ
τὸ ψαφισθὲν ἢ ἄλλ|ως μετενεγχθὲν ἀργύριον δ[κ]ταπλοῦν, καὶ τὸ
ψαφισθὲν ἢ διαινε|θὲν ἄκυρον καὶ ἀτελὲς ἔστω. εἰ δέ τι πε-
25 ρισσεῖοι ἀπὸ τῶν τόκων διδομέ|νων τῶμ μισθῶν τοῖς παιδευταῖς
καθὼς διατέτακται, ἀνενεγκεῖν ἐν | τοὺς προβούλους καὶ τοὺς
πολλούς, καὶ τὸ δοχθὲν κύριον ἔστω. ἐγδανει|σάντω δὲ τὸ ἀρ-
γύριον οἱ αἰρεθέντες ἐπιμεληται ἄνδρες τρεῖς, οὓς κα οἱ πολλοὶ
ἔλονται|, | τόκου πεντεκαιδεκάτου ἐν τῷ μηνὶ τῷ Ἀμαλίω⁹
ἐπὶ τὰς Ἀμφιστράτου ἀρχᾶς¹⁰. οἱ δὲ ὀφ[ε]λ|οντες δανείσασθαι
30 ποτιγ[ρ]αφέσθωσαν ποτὶ τοὺς κατεσταμένους ἐπιμελητάς || ἐπὶ
ὑποθέματι ἀγρῶι· ἔστω δὲ ὁ ἀγρὸς ἄξιος τοῦ διδομένου ἀργυ-
ρίου διπλασίον· δανειζόν|τω δὲ μὴ ἔλασσον μὲν πέντε, καθ-
ιστάντων δὲ καὶ ἐγγύους οἱ δανειζόμενοι οὓς κα οἱ ἐπιμεληται
εὐδοκῶντι· οἱ δὲ αὐτοὶ [ἐγ]-|υοὶ καὶ βεβαιωτῆρες ἔστωσαν τῶν
ἐνεχούρων. | ἐπεὶ δὲ κα ἐγδανείσωντι, ἀ[να]γράψαντες τοὺς δεδα-
ναισμένους καὶ τὰ ἐνέχυρα | αὐτῶν ἐμ πίνακας λελευκωμένους
35 δύο ἀναγνόντω ἐν ταῖ ἐκκλησίαι· ἔστω|σαν δὲ τὰ ἐνέχυρα ἀξιο-
χρ[ε]ίονα καὶ ἀνέφαπτα. καταθέντω δὲ τὸμ μὲν ἕνα πίνακα | ἐν
τὸν ναόν, τὸν δὲ ἕνα π[ί]νακα ἐν τὸ δαμόσιον γραμματεῖον· τὰ
δὲ ἀναλώμα|τα καὶ ἐφόδια ἐξέστω [κα]ταχρεῖσθαι ἐκ τοῦ κολλύ-
βου¹¹, καὶ οἱ χειρίσαντες λό|γον ἀποδόντω ταῖ πόλει. εἰς δὲ

Certe de decreto collegii alicuius hanc vocem ut intellegamus suadet Hesych.
αἶνος· γνώμη, παροιμία, παράδειγμα, ἔπαινος· καὶ ἡ χειροτονία καὶ ψή-
φισμα; atque ut in Attico sermone certe inter compositorum verborum
συμβουλεύειν et παραινεῖν significationes exiguum discrimen intercedit, sic
apud Delphos quominus αἶνον consilium a senatu magistratibus datum signi-
ficasse statuamus nihil videtur impedire. Aliter, sed neque satis distincte
neque probabiliter de vocis significatione disputavit H. n. 432, 5. 40 ὁ αἶνος
τῶν Ἀχαιῶν est decretum communis Achaeorum concilii. Contra n. 835, 8
verbum αἰνεῖν de populi consensu usurpatum videtur. 7 I. e. μαστρῶν
(not. 8) iudicii subeat. H. 8 H. provocavit ad Harpocr. s. μαστήρες·
ἔοικεν ἀρχὴ τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὥς οἱ
ζητητα καὶ οἱ ἐν Πελλήνῃ μαστροί, ὥς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ.
Praeterea huius magistratus haud infrequens memoria est in titulis insulae
Rhodi. 9 Hic mensis septimus est anni Delphici a solstitio aestivo inci-
pientis, respondens Ianuario aut Februario anni Iuliani. (Cf. A. Mommsen
Delphicorum p. 135). 10 Idem archon est in compluribus manumissionum
titulis (Wescher-Foucart Inscr. in. de Delphes n. 37. 43. 54. 53. 56), senator
a. 178/7 a. Chr. (n. 268, 235. 240). 11 Permutandae erant pecuniae, quia
a rege missae erant drachmae Alexandreae sive Atticae (v. 43), cum Delphos

τὸν ὕστερον χρόνον ἃ κατὰστασις τῶν ἐπιμελητῶν καὶ ἃ οἰκονομία ἄδε ἔστω· ἀπὸ μὲν τῶν μυριάων καὶ ὀκτακισχιλίων κατανα-
 40 αλισκέσθω ὁ τόκος εἰς || παιδευτάς, ἀπὸ δὲ τῶν τρισχιλίων αἰ-
 τιμαὶ καὶ αἱ θυσαίαι ὑπὸ τῶν ἐπιμελητῶν τ[ῶν] | Ἀτταλείων γι-
 νέσθω κατὰ τὰδε· καταγραφάντω οἱ ἄρχοντες αἰεὶ οἱ ἑναρχοί |
 ἐν τῷ μηνὶ τῷ Ποιτροπίῳ¹² ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ¹³ κατ'
 ἐνιαυτὸν ἐπιμελη[τάς] | τρεῖς ἐκ τῶν προβληθέντων, οὓς καὶ οἱ
 πολλοὶ ἔλονται διὰ τῆς ψάφου¹⁴. οἱ δὲ κα[τα]σταθέντες ἐπιμε-
 ληταὶ δμνούντω καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἀρχεῖα¹⁵, καὶ ἐκπράξαντες ||
 45 τοῦ ἀργυρίου τοὺς τόκους ἐμ μηνὶ Ἐνδυσποιτροπίῳ¹⁶ πρὸ τῆς
 πεντεκαίδεκάτης | τὸ μὲν εἰς τοὺς παιδευτάς γινόμενον ἀργύριον
 καταθέντω ἐν τὸν ναὸν ἐν τῷ | Ἡρακλείῳ¹⁷ μηνὶ καὶ ἐν τὸν
 ἐπεχεῖ¹⁸ ἐνιαυτὸν μισθοδοτεόντω τοὺς παιδευτάς κατὰ | <κατὰ>
 μῆνα, καὶ λόγον ἀποδιδόντω τῇ πόλει. εἰ δὲ μὴ ποιήσονται
 καθὼς γέγρα[πται, -----]

In latere:

50 -----ταν-----||----- τῷ Ἡρα[κλείῳ] μηνὶ --- | --
 ---λ]όγον ἀποδόντω [τῇ πόλει ἐν τῷ | -----]μηνί· εἰ δὲ
 μὴ, οἱ μαστροὶ----- | -----ούντω κατ' αὐτῶν κλο-
 πᾶς κατὰ τὸ μ[αστρικὸν] νόμ[ον]. θυόντω δὲ οἱ ἐπιμεληταὶ βοῦς
 55 τελε[ο]ῦς τρεῖς, οὓς καὶ οἱ πολῖται δῶντι, τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ

drachmas certe Aeginaeas habuisse, cum talenta sane et minae Atticae essent, didicerimus ex titulo 440 (v. ibi not. 4). 42 Sextus anni Delphici mensis, respondens Decembri aut Ianuario anni Iuliani. 43 Articulus additus docet singulas singulis mensibus fuisse contiones ordinarias. 44 Ad τρεῖς, non ad προβληθέντων spectare enuntiatum relativum apparet. Neque τῶν προβληθέντων sic accipiendum puto, ut magistratibus aut senatui ius fuerit maiorem quendam numerum hominum nominandi, ex quibus populo liceret tres suffragiis eligere, nam sic mirum esset, quod non definitur, quot homines nominandi sint. Immo illic ut Athenis unicuique civi licuisse videtur nominare quem vellet; deinde de omnibus qui nominati erant singillatim suffragia ferebantur. 45 Cf. 214¹¹. 46 Decimus anni Delphici mensis, respondens Aprili aut Maio anni Iuliani. 47 Undecimus mensis (Maius aut Iunius). 48 I. e. ἐφεξῆς. Eadem vi n. 578, 20. 22 est ἐπεχές, manifeste accusativus neutrius generis adiectivi ἐπεχῆς adverbialiter usurpatus. Praestat igitur hic eiusdem vocis alium casum agnoscere, ut nunc cum H. ἐπεχεῖ scripserim (ἐπεχεῖ proëcdosis). Sane dativi ratio paullo obscurior, nisi eum temporis esse statuas, ut ἐπεχεῖ ipsum per se 'proximo anno' significet. Sic pleonasmus quidem inest in verbis ὁ ἐπεχεῖ ἐνιαυτός, sed tales in hoc genere (ἡ σήμερον ἡμέρα, ὁ τῆτες ἐνιαυτός) non inauditi sunt.

Λ[α|το]ῖ καὶ τῇ Ἀρτέμιτι, καὶ τὰ ἄλλα ἱερεῖα [καθ]ὼς διατέταχ-
 [ται | ὑπ]ὲρ τὸν βασιλέα Ἄτταλον, ποταγ[ορ]εῦντες τὴν θυο[σ]ίαν
 Ἀττάλεια¹⁹. καταχρεῖσθωσαν δὲ τὰ τέλεα τῶν δαμοθ[οι]νιᾶν καὶ
 60 οἴνου μετρητὰς τετταράκοντα. ταῖς δὲ δωδεκάτ[αι] || τοῦ Ἡρακλείου
 μηνὸς ἐχέτωσαν τὰ ἱερεῖα ἔτοιμα, ταῖς δὲ | τρεισκαίδεκάταις πομ-
 πεύοντων οἱ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνο[ς] | καὶ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ
 πρυτάνεις καὶ ἄρχοντες καὶ οἱ | παῖδες ἐστεφανωμένοι· πομπευ-
 όντων δὲ ἐκ τῆς ἁλως | ἐν τὸν ναόν· ἐπεὶ δὲ καὶ πομπεύσωντι
 65 οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω[ν]ος, κατα(ρ)χέστων²⁰, ποταγορεύοντες τὴν
 θυο[σ]ίαν Ἀττάλεια, καθὼς εἴθισται. ὅπως δὲ καὶ ἐμφανῇ ἥ τὰ
 ἐψηφισμ[ε]να, ἀναγράψαι τὸ ψάφισμα ἐπὶ τὴν εἰκόνα τοῦ βασι-
 λέως Ἀττάλου. ἀποδιδόντων δὲ οἱ δανεισάμενοι τὸ ἀργύριον
 πᾶν | ταῖς πόλει ἐν τῷ πέμπτῳ ἐνιαυτῷ. εἰ δὲ καὶ μὴ ἀποδι-
 70 δῶντι καθὼς γέγραπται, τὰ ἐνέχυρα αὐτῶν τῆς πόλιος ἔστω,
 καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ αἰεὶ οἱ ἐγδανείζοντες κύρι[οι] ἔστωσαν πωλέον-
 τες· εἰ δὲ πωλείμενα τὰ ἐνέχ[υ]ρα μὴ εὐρίσχοι τὸ ἀργύριον ποθ’
 δ’ ὑπέκειτο ταῖς πόλει, πράκτιμοι ἔστωσαν τοῖς ἐπιμεληταῖς αἰεὶ
 75 τοῖς ἐνάρχουσιν τοῦ || ἐλλείποντος ἀργυρίου αὐτὸς τε ὁ δανεισάμε-
 νος καὶ | οἱ γενόμενοι ἔγγυοι, τρόπωι ᾧ θέλοιν πράσσειν,
 καθὼς | καὶ τὰλ[λ]α δαμόσια καὶ ποθίερα πράσσονται. εἰ δὲ τοὺς |
 τόκους μὴ διοικέουσιν²¹ οἱ δανεισάμενοι τοῖς ἐπιμεληταῖς πρό
 80 τῆς πεντεκαίδεκάτης ἐν τῷ Ἐνδυσποιτροφίῳ μηνί, πράκτιμοι
 ἔστωσαν τοῖς ἐπιμεληταῖς οὗ | [κα] ἕκαστος φέρει τόκου τῶν δε-
 δανεισμένων, αὐτοῦ | καὶ τοῦ ἡμιολίου. οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ ἀπο-
 διδόντων τὸ ἀργύριον τὸ πραχθὲν ταῖς πόλει ἐν τῷ Βοαθόωι²²
 μηνί, | κα[θ]ὼς καὶ τὰ λοιπὰ περισσὰ ὁ νόμος κελεύει, καὶ οἱ ||
 85 ἐπικατασταθέντες ἐπιμεληταὶ πάλιν ἐγδανεισάντων τόκων πεντε-
 καίδεκάτων²³. εἰ δὲ μὴ ἀποδιδό[η]σαν οἱ ἐπιμεληταὶ ἐν τῷ
 γεγραμμένῳ χρόνῳ | τὸ ἀργύριον, ἄτιμοι²⁴ ἀπογραφέντων ἀπὸ

19 Cf. v. 65. Moris fuisse videtur ut ante ipsum sacrificium sacerdos
 clara voce nomen eius pronuntiaret. Certe eodem modo apud Wescher-
 Foucart Inscr. inéd. de Delphes 436, 5 scriptum est ὅστε θυοσίαν καὶ δαμοθι-
 νίαν συντελεῖν τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ κατ’ ἐνιαυτὸν
 ποτονομάζοντας Ἀλκεσίπεια. 20 ΚΑΤΑΧΕΣΤΩΝ, quod retinuit H.,
 emendavi. 21 Cf. n. 260². 300¹⁹. 22 Tertius anni Delphici mensis

(September aut October). 23 Annuam quintam decimam capitis partem
 usurae loco pendant (62/3 p. c. ex nostra significandi ratione). 24 I. e.
 ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ. Nam debitores aerarii Delphis non minus quam
 Athenis ipso iure capitis deminutione affectos esse consentaneum est.

90 τῶν ἐπιχα|τασταθέντων ἐπιμελητᾶν ποτ' αὐτὸ καὶ τὸ ἡμι|όλιον.
ἄρχει τοῦ χρόνου τῶν δανεῖων ὁ μὴν ὁ Ἀμάλιος | ὁ ἐπ' Ἀνφι-
στράτου. κατεστάθεν ἐπιμεληταὶ εἰς ἔτη | πέντε Πραξίας Εὐδό-
κου, Βάχχιος Ἀγρωνος, Ξένων | Βούλωνος.

307 Tabula lapidis leucophaei utrimque inscripta, quae fuit inaedificata in ecclesia Byzantina S. Ioannis prope vicum *Limogardi* situm septentrionem et orientem versus ab oppido Lamia prope fines regni Graeci quales erant ante annum 1879. Ed. B. Latyschew Bulletin de correspondance Hellénique VI (1882) p. 356 sqq. (P. Viereck Sermo Graecus p. 16 n. XII). Cf. quae de titulo disputaverunt Willems Le sénat de la republique Romaine I² append. p. 708 sqq. E. Sonne de arbitris externis p. 18 n. XXVIII.

α [Στρατ]αγέοντος τῶν Θεσσαλῶν Λεόντο[ς | τοῦ. .]ησίππου¹ Λαρι-
σαίου², ἐν δὲ Ναρθακίω[ι | ἀρχόντ]ων Κρίτωνος τοῦ Ἀμεινία,
5 Πολυκλέος | [τοῦ Κυ]δίππου, Γλαυκέτα τοῦ Ἀγελάου, ἀν[ε]γράφῃ
δόγμα τὸ γεγόμενον ὑπὸ συγκ[λή]του ἐπὶ σ[τ]ρατηγοῦ τῶν Θεσ-
σαλῶν Θεσσα[λοῦ τοῦ] Θρασυμήδεος Φεραίου³. | [Ἰ]άτιος Ὀσ[τί]-
λιος Αὐλοῦ υἱὸς Μανκίνος⁴ στρα[τηγὸς τ]ῇ συγκλήτῳ συνεβου-
10 λεύσατο πρό[[. . . .]νω]ν Κοῖντιλίων ἐγ χομετίῳ· γραφο[μένῳι
π]αρήσαν Κόιντο[ς]⁵ Στατιλιηνὸς Κοῖντου | [υἱὸς Κορ]νηλία,

Litterae AAAΞΠ; O nonnunquam sub finem versus propter spatii angustias reliquis litteris minor. 1 [Ἀ]ησίππου Lat. Sed etiam alia nomina, veluti [Κλ]ησίππου, [Γν]ησίππου, hic locum habere monuit V. 2 Cum hic desideretur in indice praetorum Thessalorum apud Eusebium, utique et ipse et qui proxime ante eam fuit Thessalus (v. 6) anno 179 a. Chr. recentiores sunt. Accuratiore discimus ex C. Hostilii Mancini praetoris nomine (cf. not. 4) et ex eis quae hic de condicione civitatium Thessalicarum leguntur v. 18. 44, quae nondum in provinciae formam illas regiones redactas indicant; quibus omnibus coniunctis efficitur titulum neque anno 150 a. Chr. n. antiquiorem neque a. 147 a. Chr. recentiore esse. Lat. 3 Consentaneum est huius, quo praetore factum est senati decretum, et Leonis (v. 4), cuius magistratu lapidi incisum est, annos se excipere nullo alio interposito. 4 C. Hostilius A. f. Mancinus consul anno 137 a. Chr. famosus fuit bello adversus Numantinos improspere gesto turpissimae ditione. Eum praetorem fuisse plus quam decenni ante consulatum spatio non incredibile est pro illius aetatis more; sed ultra annum 150 a. Chr. ascendere tamen hoc praetoris nomine vetamur. Pater eius fuit A. Hostilius L. f. Mancinus cos. 170 a. Chr. (cf. n. 300, 42), frater natu maior avitum praenomen gerens L. Hostilius A. f. Mancinus cos. 145 a. Chr. Lat.

Γναῖος Λοτάτιος Γναίου υἱ[ός⁶ Ἀ. ἡν]ση⁷, Αὔλος Σεμπρόνιος
 Αὔλου υἱός Φα[λέρνα⁸.] Περί ὧν Θεσσαλοί⁹ Μελιταιεῖς Ἀρμ[α]
 15 [ξενος Λυ]σάνδρου, Λαμπρόμαχος Πολίτα¹⁰ | [πρεσβευ]ται λόγους
 ἐποιήσαντο, ἄνδρες κα[λοὶ κάγα]θοι καὶ φίλοι παρὰ δήμου
 καλοῦ | [κάγαθο]ῦ καὶ φίλου συμμάχου (τε)¹¹, χάριτα | [φιλίαν
 20 σ]υμμαχίαν τε ἀνενεώσαντο, πε[ρὶ] χώρας δημοσίας καὶ περὶ
 χωρίου ἐρήμου | [εἶπασαν]¹², μεθ' ἧς χώρας εἰς τὴν φιλίαν
 τοῦ | [δήμου τ]οῦ Ῥωμαίων παρεγένοντο¹³, ἦγ' ἡ[ραν Ναρθα]-
 κιεῖς μετὰ ταῦτα ἑαυτῶν ἀδίκως | [ἐποιήσαντ]ο, περὶ τούτου τοῦ
 25 πράγματος ὅπως || [τὴν διάνοι]αν πρόσ[α]χωσιν¹⁴, ὅπως τοῦτο τὸ

5 Pro duabus Ξ unam modo scriptam esse errore vidit Wilamowitz apud V., cum Lat. Κόιντος Τατιλιγνός legisset. 6 Filius ut quidem videtur Cn. Lutatii Cerconis, qui anno 473 a. Chr. Alexandriam profectus est legatus ad Ptolemaeum VI Philometora regem (Liv. XLII, 6, 5). Lat. 7 Utrum [Ἀντί]νη an [Ἀρνί]νη fuerit, diiudicari nequit. 8 Praenomen Aulus in gente Sempronia non fuit nisi Asellionum et Atratinorum; homo qui hic commemoratur ceteroqui ignotus. Lat. 9 Et Melitaeenses et NARTHACIENSES hic Thessali sunt (cf. v. 50), cum tamen utrumque oppidum in Achaia Phthiotide situm fuisse constet, quae regio antiquiore aetate nunquam Thessaliae nomine comprehenditur. Sed anno 196 a. Chr. a T. Quinctio Achaei Phthiotae Thessalis attributi sunt; cf. Liv. XXXIII, 34, 7 *Thessalorum genti praeter libertatem concessam Achaei Phthiotae dati, Thebis Phthioticis et Pharsalo excepta*. In amphictionum actis sane etiam post id tempus comparant Achaeorum Phthiotarum hieronymones (cf. n. 293, 8). 10 Eiusdem hominis nomen Lat. restituit in decreto Amphictionum C. I. Att. II, 554, 55 sqq.: [παρὰ δὲ Ἀ]χαιῶν Φθιωτῶν Μνασάρχου τοῦ Λέοντος] Λα[---, Λαμπρο]μάχου τοῦ Πολίτου Μελιταιέως. Frater esse videtur Πολυσάνων Πολίτα archon Melitaeensium Bull. de corr. Hell. V p. 423 n. 37, 2. 8, medio saeculo a. Chr. n. secundo. L. 11 Particulam errore omissam supplavit V. 12 Supplevit Wilamowitz apud V. εἶπαν nimis breve, διελέγησαν, quod posuit Lat., nimis longum est. De terminatione -σαν cf. n. 260². 300¹². 13 Hoc idem NARTHACIENSES de se praedicare videmus v. 46 sqq. Controversia de iure igitur conexa est cum controversia de possessione eius temporis, quo utraque civitas ad Romanorum societatem accessit; similem causam habes 344, ubi cum terra litigiosa eis adiudicata esset qui eam tenuissent quo tempore L. Mummius consul prove consule in provinciam venisset, iam in utram civitatem hoc caderet disceptatum est. De ipso more Romanorum, conservandi sociis, quae tum habebant cum foedas fieret, cf. n. 355, 46 et Caesar B. G. I, 43, 8: *quod vero ad amicitiam populi Romani attulissent (Aedui), id eis eripi quis pati posset?* 14 Cf. n. 300, 43 sq. ὅπως περὶ τούτου τῇ δι[αν]οίᾳ προσέχη. Quod hic legimus etiam propius accedit ad antiquae et perfrequentis formulae τὸν νοῦν προσέχεν similitudinem.

πρᾶ[γμα ὑπὸ 'Ρωμαίων¹⁵ αὐτοῖς ἀποκατασταθῆ οὕτω | [καθὼς
 πρότερον] ἐπὶ Μηδείῳ¹⁶ καὶ ἐπὶ Θεσσαλῶν |ων¹⁷
 καὶ ἐπὶ τῶν περὶ Πύλλον¹⁸ Μακε[δόνων χειρὶ]μένον αὐτοῖς ἦν,
 30 ταῦτά τε τὰ χ[ρ]ῆματα κύρια αὐτοῖς ἦ· περὶ τούτου τοῦ πρᾶ-
 γμα[τος -----]ῆσεν ἡμῖν καὶ Ναρθακισῖν | [------
 κατὰ τὸν παρόντα κρίνῃ¹⁹ ἐμ[---|-----] ἐν ταύτῃ[ι] τῇ
 35 χώρᾳ[ι ---- | ----] τῶν δῆμων . ε---||----- ἐστὶν ωῖρα----
 ὁ -----ιη..νη- [καὶ περὶ ὧν Θεσσαλοὶ²⁰ | Ναρθακιεῖς Ν]ικα-
 τας Τα[-----|-----, πρεσβε]υταὶ λόγου[ς] ἐπ[οι]ήσαντο
 40 κατὰ | πρόσωπον ἐν τῇ[ι] συγκλήτ[ωι] ἄνδρες καλοὶ || κάγα[θ]οι
 καὶ φίλοι παρὰ δῆμο[υ] καλοῦ κάγα[θ]οῦ κα[ὶ] φίλου συμμαχου
 τε ἡμετέρου, χά[ρι]τα φιλ[ί]αν συ[μ]μαχ[ί]αν τε ἀνε νέωσαντο καὶ |
 περὶ τῶν πραγ[μ]άτω[ν] τῶν καθ' αὐτοὺς διελέ[γ]ησα[ν] περὶ

45 Supplevit F. dubitanter. 46 Dativus etsi non usitatus est de eo
 apud quem litigatur, tamen ex nota formula εἶναι ἐπὶ τινι facilem explica-
 tionem habet, genetivus qui proprie nihil nisi tempus significat inferiore
 tempore frequenter sic ponitur (cf. v. 55 ἐπὶ τριῶν δικαστηρίων), sed quod
 alternatim usurpantur hi casus nescio an ad incipientem eorum confusionem
 (cf. n. 364⁶) referendum sit. Utique imperii notio per se neque in ἐπὶ τινι
 neque in ἐπὶ τίνος inest, neque hic de civitatibus quarum in potestate olim
 fuerint Melitaeenses et Narthacienses, sed de arbitris ex compromisso dicitur.
 Medeam Larisaeum eundem hic dici, quem Diodorus XIV, 82, 5 commemoret,
 Lat. opinatur. At certe illud Λαρίσης τῆς ἐν Θετταλίᾳ δυναστεύοντος hic nul-
 lius momenti est, quia neque apparet eius dominationem extra patriae urbis
 agrum usque in Phthiotida pertinuisse neque hic omnino de domino aut
 imperatore cui parerent Melitaeenses et Narthacienses, sed de arbitro dicitur,
 ad quem utrique provocaverant. Quare aequo iure recentior ille Medeus,
 Alexandri et successorum aequalis (n. 140⁶⁶), hic intellegi potest. 47 [αὐτο-
 νομουμένῳ] Lat. Sed recte V. monet, eo quoque tempore, quo haec scripta
 essent, sui iuris fuisse Thessalos. Neque omnino id hic in census venit. Quare
 rectius V. hic nomen civitatis nescio cuius Thessalicae, a quo arbitros peti-
 verant populi litigantes, scriptum fuisse sumit.

48 Πύλλος nomen
 Iapygicum in nummis civitatum Salapiae (Mionnet I p. 433 n. 332. p. 434
 n. 333. Suppl. I p. 268 n. 483) et Arporum (Mionnet Suppl. I p. 264 n. 434)
 legi adnotat V., monens Iapyges ex Dalmatia in Italiam migrasse, ut sermo-
 nis eorum cum Macedonico necessitudo quaedam non debeat mira videri.
 Pyllus Macedo ceteroquin plane ignotus; sed id nullam habet offensionem
 dummodo meminerimus non de imperatore hic dici, ut sane videtur Lati-
 schewio ('*mais on ne connaît aucun chef macédonien du nom de Πύλλος*'),
 sed simpliciter de eo qui principem locum tenebat inter aliquot homines
 privatos missos ad causam cognoscendam et litem dirimendam (not. 46).
 49 Coniunctivum hunc esse certum est, neque inauditum illa aetate iota
 mutum omissum, quamquam etiamtum satis rarum. 20 Cf. not. 9.

45 χώρας [καὶ ἱερῶν ----]τ---- || ἀφ[η]ρῆ[σθαι] τ[--- Μελιτ]α[ί]ας
 ἀρχῆς [Να]ρ[θα]κ[ι]α[ί]ων ἐν [τ]ῇτα.... μετὰ τα[ύτης] |
 τ[ῇ]ς χώρας εἰς τῇ[ν] φιλία[ν] τοῦ δῆ[μου] τοῦ Ῥω[μ]αίων
 Ναρθακ[ι]αῖς παραγ[ε]γονέναι²¹, [κ]αὶ [π]ερὶ τῆς χώρας καὶ τῶν
 50 ἱερῶν κ[αὶ] π[ρ]ὶ²² νενικη[χέ]ναι κατὰ νόμους τοὺς Θεσ[σ]α-
 λῶ[ν], οἷς [νό]μοις ἕως τα[νῶν] χρῶν[τ]αι, οὗς τίτος | Κοίχτιος
 ὕ[π]ατος ἀπὸ τῆς τῶν δέκα πρεσβ[ε]υτῶν γνώμης²³ ἔδωκεν,
 κ[αὶ] κατὰ δόγμα | συγχλήτου²⁴, περὶ τε τοῦ[των] τῶν π[ρ]α-

24 Cf. not. 18. 22 Supplevi. K. . Tli. Lat., quod Sonne interpretatur καὶ π[ρ]ὶν, Wilamowitz apud V. καὶ τ[ρ]ί[ς]. Sed neutrum si quid video sententiae sufficit, siquidem antea non vicisse se, sed in possessione fuisse dicunt NARTHACIENSES, ut de sententia a T. Quinctio pronuntiata non recte π[ρ]ὶν usurpetur, ter autem vicisse se hic praedicare non possunt, quia arbitrium Samiorum, Colophoniorum, Magnetum hoc enuntiato non comprehendendi monstrat ratio qua v. 55 sqq. (περὶ τε τοῦ[των] τῶν π[ρ]α[γ]μάτων — νενικη[χέ]ναι) ad illud transitur; ut igitur largiamur, quod vix recte se habet (cf. not. 24), leges a Quinctio datas et senati decretum pro duobus diversis iudiciis secundum NARTHACIENSES factis haberi licere, tamen bis, non ter, eos vicisse hic enuntiandum fuit. Probe scio, π[ρ]ὶν adverbii loco usurpatum sine articulo a pedestri oratione fere alienum esse; melius se haberet [καὶ] π[ρ]ὸ τοῦ], neque id minus conveniret ductibus litterarum superstitibus quandoquidem TI ex II, tertiam hastam ex P superesse statuendum est. Sed vereor ut spatium sufficiat; sententiae utrumque accommodatum est, nam hoc praecipue intererat NARTHACIENSIVM, ad iudicia iam prius facta provocare, quia quantum Romani huic rei tribuerent probe cognitum habebant; cf. not. 27.

23 Cf. Liv. XXXIII, 24, 7 *decem legati more maiorum, quorum ex consilio T. Quinctius imperator leges pacis Philippo daret, decreti adiectumque, ut in eo numero legatorum P. Sulpicius et P. Villius essent, qui consules provinciam Macedoniam obtinuissent.* 24 De his verbis cum Lat. non satis distincte et constanter disputasset, So. sumpsit post T. Quinctii et decem legatorum decretum, quo terra litigiosa NARTHACIENSIBUS concessa esset, senatum, ad

culus arbitrium Melitaeenses provocasse viderentur, item secundum NARTHACIENSES indicasse. Rectius V. de eo senatus consulto intellegit, quo T. Quinctii acta confirmata sint, cf. Liv. XXXIV, 57, 4: *postquam consules (L. Cornelius Scipio Q. Minucius Thermus 193 a. Chr.) dilectu habito profecti in provincias sunt, tum T. Quinctius postulavit, ut de eis, quae cum decem legatis ipse statisset senatus audiret eaque, si videretur, auctoritate sua confirmaret.* Sed non recte negare mihi videtur V., κατὰ δόγμα συγχλήτου a νενικη[χέ]ναι pendere; nam quod ad ἀπὸ τῶν δέκα πρεσβευτῶν γνώμης alterum membrum καὶ κατὰ δόγμα συγχλήτου accedere vult, ut utrumque ad οὗς — ἔδωκε referatur, nonne prave Quinctius ex decem legatorum consilio et ex senatus consulto leges dedisse perhibetur, cum vice versa leges quas ille dederat senati decreto confirmatae sint? Quod contra si κατὰ τοὺς νόμους — καὶ κατὰ δόγμα συγχλήτου sibi respondent et a νενικη[χέ]ναι pendent, sana sententia et dilucida

- 35 [γ]μά[[τω]ν ἔτει ἀνώτερον τρ[ι]τῶν ἐπὶ τρι[ῶ]ν δ[ι]κασ[τ]ή[ρι]ων²⁵
 νενικηθέναι, ἐπὶ Σαμίων, Κολο[φ]ων[ί]ων, Μαγνήτων²⁶, κεχ[ρι]-
 μένα εἶναι κατ[ὰ] νόμου[ς], | ὅπως ταῦτα κύρια ἢ οὕτως καθὼς
 60 καὶ [ᾶ]λλοις | γεγονός ἐστιν· περὶ τοῦτου τοῦ πράγματος || οὕτως
 ἔδοξεν· χάριτα φιλίαν συμμαχίαν | [ἀ]νανεώσασθαι τοῦτοις τε
 φιλανθρώπως ἀποκριθῆναι, ἀνδρας καλοὺς καγαθοὺς προσ|αγο-
 ρεῦσαι, ὅσα κεκριμένα ἐστὶν κατὰ νόμους | οὗς Τίτος Κοίγχιος
 65 ὕπατος ἔδωκεν, ταῦτα κα[θ]ὼς κεκρίμενα ἐστὶν οὕτω δοκεῖ κύρια
 εἶναι δεῖν· | τοῦτό τε μὴ εὐχερὲς εἶναι, ὅσα κατὰ νόμους κε-
 κριμένα ἐστὶν ἄκ[υ]ρα ποιεῖν²⁷. ξενία τε ἑκατέρους Γά[ι]ος Ὀστί-
 λιος στρατηγὸς τὸν ταμίαν δοῦναι κε[λ]εύσει ἀπὸ σηστερτίων
 70 νόμων ἑκατὸν εἴκοσι || [πέν]τε εἰς ἑκάστην πρεσβείαν, οὕτω
 καθὼς ἂν | [αὐτῶι ἐκ] τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστε[ι]ώς τε
 τῇς | ἰδίας φαίνονται· ἔδοξεν.

oratione Narthacienses se causam obtinuisse praedicant legibus quas Quinctius Thessalis dederit et senatus consulto quo eae leges confirmatae sint. 25 Uno anno haec tria iudicia sententiam pronuntiaverunt, ut appareat non tres deinceps lites agitatae esse, sed ex tribus arbitratorum collegiis quorum quodque ab una civitate ex suis civibus electum erat, unum corpus effectum esse. V. Quod tria tribunalia fuisse dicuntur, quaesitae ambiguitatis suspicione non vacat, qua Narthacienses hominibus rei minus peritis fucum facere conabantur, tanquam si ter separatim secundum ipsos iudicatum esset.

26 Quoniam unum tribunal ex trium populorum civibus compositum indicatur (not. 25) consentaneum est hic Magnetes ad Maeandrum potius Samiorum et Colophoniorum vicinos, quam eos qui procul ab eis ad radices Pelii montis incolebant designari. V. 27 Cf. n. 345, 40 sqq. ἡμῖν οὐκ εὐ[χ]ερὲς ἐστὶν μεταθεῖναι, δὲ δὲ δῆμος δὲ Ῥοδίων ἑκατέρων θελόντων κέρχικε. n. 304, 43 sqq. Ῥωμαῖους [— ταύταν ἀποφάνασθαι τὰν γνώμα]ν, διότι δεῖ τὰ [κεκριμένα εἶμεν κύρια].

308 Tabula marmorea inventa in Amphiarao Oropiorum. Ed. B. I. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 97 n. 2 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Hermae XXI p. 102). Ex apographo Lollingii multo pleniore W. Dittenberger I. G. Sept. I, 444. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 184 n. 205).

᾽Ολόμπιχος ᾽Ερμωδῶρου' εἶπεν· ἐπειδὴ ᾽Ιέρων | Τηλεκλέους

Litterae ΑΞΠΣ. 4 Homo familiae per multas aetates in summis rei-publicae Oropiae honoribus versatae. Namque proavus Olympichi fuisse

Ἀλγειράτης² εὖνους ὧν διατελεῖ | τῷ δήμῳ τῷ Ὀρωπίῳ ἐν
παντὶ καιρῷ καὶ λέγων | καὶ πράττων τὰ συμφέροντα, γενο-
5 μένων τε συμ|πτωμάτων καὶ παρασπονδημάτων τῶν μεγίστων |
περὶ Ὀρωπίους³, καὶ τῶν ἀρχόντων καὶ ἡμῶν πα|ραγενομένων

videtur Hermodorus archon paullo post medium a. Chr. n. saeculum tertium (I. G. Sept. I, 264, 4. 295, 2). Avus fuit Hermocrates sacerdos Amphiarai sub ipsa saeculi a. Chr. alterius initia (I. G. Sept. I, 358, 4), pater Hermodorus Hermocratis f. qui eodem anno rogationem (I. G. S. I, 358, 2) ad populum tulit, postea ipse Amphiarai sacerdotium nactus est (I. G. Sept. I, 378, 2); filium Olympichi Hermodorum rursus eadem dignitate praeditum anno 74 a. Chr. invenimus in senatus consulto nobilissimo n. 334, 46. 50. Etiam ille Hermodorus Oropius, qui I. G. Sept. I, 399, 5 comparet, procul dubio eiusdem stirpis fuit.

2 Telecleus Hieronis patrem post Persei bellum negotia publica gessisse et Romam legatum profectum esse (cf. Polyb. XXXII, 7, 44. XXXIII, 4, 3 sqq.) adnotavit Wil., ethnicum quod in libris excerptorum Ἀλγείτης est ex hoc titulo emendans.

3 De hoc turpissimo et miserrimo negotio praeter perpaucas quae ex Polybii libris servatae sunt (XXXII, 25, 6. XXXIII, 2 ap. Gellium N. A. VI, 44, 8—10) prolixa et accurata narratio exstat apud Pausaniam VII, 44, 4—42, 4, quam non pendere a Polybio recte animadvertit Wilamowitz. Eius caput hoc est: Athenienses egestate coactos diripuisse Oropios sibi subditos, eos vero ad senatum Romanum confugisse, qui cum hos iniuria ab Atheniensibus affectos iudicaret, iussisse Sicyonios poenam constituere, quam illi penderent. Iam poenae quingentorum talentorum a Sicyoniiis irrogatae maximam partem petentibus Atheniensibus remisisset senatum, ut ne plus quam centum talenta darent. At ne ea quidem pendisset Athenienses, sed donis et pollicitationibus persuasisse Oropiis ut pactione facta praesidium Atheniensium reciperent. Iam cum ne hoc quidem pacto starent Athenienses, Oropios Achaeorum auxilium implorasse et Menalcidae illorum praetori magna pecuniae summa promissa persuasisse, ut exercitum Achaeorum auxilio sibi adduceret. Qui cum Callicratem tum eximia potentia inter Achaeos florentem (n. 292) parte lucri concessa sibi conciliasset, effecisse quidem ut decerneretur auxilium, sed rem Atheniensibus enuntiatam esse, qui priusquam exercitus Achaeorum Menalcida et Callicrate ducibus adveniret deletis omnibus quae ex prioris vastatione reliqua essent praesidium Oropo deduxissent. At etsi nihil profuisset Oropiis Achaeorum auxilium (ὠφέλειας σφίσιν οὐ γενομένης τῆς παρὰ Ἀχαιῶν c. 42, 4) tamen Menalcidam pretium quod ipsi pacti essent ab Oropiis exegisse. Temporis notas duas tenemus: namque legationem Carneadis, Critolai, Diogenis philosophorum non multo post initia harum barbarum ab Atheniensibus missam de multa remittenda constat Romam pervenisse anno 453 a. Chr. n. P. Cornelio Scipione Nasica II M. Claudio Marcello II consulibus (Cic. Acad. II, 45, 137: *A. Albinum, qui tum P. Scipione et M. Marcello consulibus praeior esset*); illa vero postrema de Callicrate et Menalcida non multo ante 449 a. Chr. accidisse ex conexione quae eis cum extremis foederis Achaici fatiis intercedit colligitur. Iam cum hac narratione ex parte quidem pugnant,

εἰς τὴν ἐν Κορίνθῳ σύνοδον⁴ ἡρά|νισέν⁵ τε ἡμῖν καὶ συμβου-
λεύσας παρεστήσατο | τοῖς Ἀχαιοῖς τὴν πᾶσαν πρόνοιαν ποιή-

quae titulus docuit; namque cum illa aliter intellegi omnino nequeat nisi ut per has omnes vicissitudines Oropios in suis sedibus mansisse sumamus, hic definite eos ab Atheniensibus urbe agroque expulsos, Achaeorum ope restitutos (v. 24. 23—25) enuntiatur, unde simul apparet quam male Pausanias Achaeorum auxilium frustra fuisse narret. Ac decreti huius fidem illi quisquis fuit periegetae auctori praeferebam esse luce clarius est. Sed ad quamnam potissimum rerum ab illo narratarum partem haec de Oropiis solum vertere coactis spectent, definiendum est. Qua in re cave per ipsa negotii initia, cum direptam modo Pausanias (διαπράζουσιν Ὀρωπίων) et Gellius (*propter Oropi vastationem*) referunt, cives eiectos esse putaveris. Nam sic apud Romanos non de multa irroganda, sed de Oropiis in patriam restituendis agendum fuit. Quod si quis dicat primum Achaeorum ope reductos esse Oropios, deinde propter damnum eis cum Atheniensibus oppido potirentur datum multam petitam, id propterea improbandum sit, quia primum Achaeos, deinde demum ac de re quidem multo minoris momenti Romanos aditos esse ab Oropiis omnium maxime incredibile est. Quare sic potius statuo: Cum Athenienses ne vel imminutam Romanorum beneficio multam penderent pertinaciter recusarent, Oropii ipsi suis rebus subvenire coacti proxima Atticae rapinis et incursionibus vexare coeperunt; qua re rursus ad arma concitati Athenienses Oropo capto iam omnem populum extorrem fecerunt. Quod eo probabilius videtur quia quae Pausanias eodem illo tempore evenisse refert de pacto inter duas civitates, tam absurda sunt, ut non nequiquam J. Töpffer ap. Pauly-Wissowa Realencyclopaedie I, 4 p. 483 dixerit, si haec memoria recte se haberet, vesanos Oropios existimandos esse. Ac veri vestigium residere videtur potissimum in eis quae ille de praesidio (φρουρά) Oropi collocato dicit; quod ut apud ipsum conexui reum gestarum omnino repugnat, sic ex testimonio de cleruchis eo missis post pristinos incolas expulsos natum videtur. Ad quam cleruchiam bene Wil. rettulit nummum a Koehlero descriptum (Mitth. d. Inst. IV p. 250), cuius etsi inscriptio ΩΡΩΠΙΩΝ aequè bene de antiquis incolis intellegitur, quibus Koehlerus hos nummos tribuit (Mitth. IV p. 263. VI p. 242), tamen eos ab Atheniensium re nummaria pendere imagines incusae docent. Quod quoniam eo tempore quo in Atheniensium potestate erat oppidum antiquos incolas exulasse ex hac tabula didicimus, nihil restat nisi ut cleruchis hanc monetam vindicemus. Ceterum inde ab anno 322 a. Chr. usque ad Antonii Augustive tempora praeter illam brevissimi temporis occupationem Oropum nunquam in Atheniensium dicione fuisse demonstravit Wil., monens Livium quidem XLV, 27, 40 (*inde Oropum Atticae ventum est*) suae aetatis condicione facile falli potuisse (cf. n. 304⁴), Pausaniam vero cum de anni 456 a. Chr. rebus diceret VII, 41, 4 Ἀθηναίων δὲ ἔθνος — διαπράζουσιν Ὀρωπίων ὑπὲρ τοῦ σφισιν οὕσαν manifesto narrationem auctoris sui verbis ex Thucydide II, 23, 3 (Ὀρωπῖοι Ἀθηναίων ὑπὲρ τοῦ) interpolatis corrupisse, id quod etiam femininum genus (ipse Pausanias § 8 τὸν Ὀρωπὸν habet ut alii omnes) et ipsius rei absurditas probaret. 4 Neque

- 10 σασθαι ὅ|πέρ τε τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀμφι|ράου,
ἐπεὶ καὶ ἐν τεῖ Ῥωμαίων φιλαὶ καὶ πίστει διατε|λουόμεν ὑπάρ-
χοντες· δόξαντος δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς | συναγαγεῖν σύνκλητον⁶ ἐν
Ἄργει περὶ τούτων, | Ἰέρων ἐν παντὶ καιρῷ βουλόμενος ἐκ-
15 φανῇ⁷ π[οι]||εῖν τὴν αὐτοῦ εὐνοίαν καὶ καλοκάγαθ|αν ὑπ[ε]||δέξασθαι
πάντας τοὺς παραγενομένους Ὁρ[ω]||πίων ἐπὶ τὴν ἰδίαν ἐστίαν
ἔθυσέν τε τῷ Δ[ι]|| τῷ Σωτῆρι ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τε Ἀθηναίους
20 κα[ι] | τοὺς ἄλλους τοὺς ἀντιπροσβέ|ούν[τ]ας [ἡ]μ[ι]ν εἰπέ⁸ || τε
καὶ παρεστή|ασατο τοῖς Ἀχαιοῖς μὴ περιδε|ιν | πόλιν Ἑλληνίδα
ἐξανδραποδισθεῖσαν οὐσάν | τε ἐν τεῖ Ῥωμαίων φιλαὶ καὶ πίστει,
καὶ διὰ τὴν | τούτου πρόνοιαν καὶ καλοκάγαθ|αν συ[μ]βέβηκε[ν].
25 κεκομίσθαι ἡμᾶς τὴν πατρίδα καὶ κατεληλ[υ]||θῆναι⁹ μετὰ τέκνων
καὶ γυναικῶν· ὅπως οὖν χ[αί] | Ὁρώπιοι φαίνονται μνημονεύον-
τες ὅτι ἂν εὐε[ρ]||γετηθῶσιν ὑπὸ τινος, γίνωνται δὲ καὶ ἄλλοι
ζ[η]||ῶνται τῆς αὐτῆς αἰρέσεως, εἰδότες ὅτι τιμηθ[ή]||σονται ἀξίως
30 ὧν ἂν εὐεργετήσωσιν, ἀγαθε[ῖ] || τύχει, δεδόχθαι τῷ δήμῳ
Ὁρωπίων, στεφαν[ῶ]||σαι Ἰέρω[ν]α Τηλε[χ]||έους Αἰγυρίαν εἰκόνι |
χαλκῇ ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ καλοκάγαθ|ίας ἡ[ς] | ἔχων διατελεῖ εἰς

huius conventus neque eius qui postea (v. 14) Argis habitus est tempus ex-
plorari potest, nisi quod ex eis quae not. 8 disputata sunt utrumque ut anno
455 a. Chr. aliquanto posteriore, sic anno 449 a. Chr. priorem fuisse collig-
itur.

5 Etsi haec vox etiam translate de quolibet adiumenti genere
usurpatur, tamen non est cur non hic proprie de pecuniis collectis quibus
homines exules et egeni adiuvantur interpretemur.

6 Ut apud Athe-
nienses (ἐκκλησία σύγκλητος) sic etiam apud Achaeos haec vox extraordina-
rium conventum significabat; nam ipsa huius decreti narratio dubitari non
sinit quin in ordinario concilio Corinthi habito decretum sit, ut extra or-
dinem Achaei Argos convocarentur. Neque obstat lex a Polybio comme-
morata XXII, 16, 6: νόμον γὰρ εἶναι παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς μὴ συγκαλεῖν τοὺς
πολλοὺς, ἐὰν μὴ περὶ συμμαχίας ἢ πολέμου δέη γίνεσθαι διαβούλιον ἢ παρὰ τῆς
συγκλήτου (sc. τῆς Ῥωμαίων) τις ἐνέγκῃ γράμματα. Nam hanc conexus docet
ad ius magistratuum sua sponte populum convocandi spectare; quod contra
comitiis ordinariis de qualibet re ut extra ordinem convenirent Achaei con-
stituere licebat. Geminum plane exemplum habes apud Polybium XXIV, 23. 8.
24, 6, ubi cum in ordinario conventu Corinthi habito (τῆς συνόδου τῶν Ἀχαιῶν
οὐσης ἐν Κορίνθῳ) dilata esset consultatio de auxilio regibus Aegypti mil-
tando, paullo post extraordinaria comitia Sicyona indicta (μετὰ δὲ τινα χρόνον
συγκλήτου συναχθεῖσας εἰς τὴν Σικυωνίων πόλιν) narrantur.

7 Sic totidem
litteris in lapide scriptum invenit Lolling, quod moneo propter Wilamowitzium
qui Leonardum non recte ἐκ|φανῇ pro ἐ[μ]φανῇ supplevisse dicit.

8 ἀντίτις
Wil., ipse concedens spatium non sufficere; simplex verbum usui sermonis
accommodatum praetulit.

9 Cf. not. 3.

τὸν δῆμον τὸν Ὠρωπίων. ἀν[α]γορεῦσαι δὲ τὴν τῆς εἰκόνης
35 στάσιν Ἀμφιαρά[ων] || τῶμ μεγάλων¹⁰ τῶι γυμνικῶι ἀγῶνι.

40 Cf. n. 334, 48 sqq. cum adnotatione.

309 Basis lapidis calcarii albi inventa Lycosurae. Ed. B. I. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1895 p. 270 n. 2.

Θεαρίδας Λυκόρτα¹ | Θεαρίδαν Φιλοποίμενος², | τὸν τοῦ υἱοῦ
υἱόν, | Δεσποῖναι.

Litterae ΑΑΕΕΠΣ + (φι). 1 Polybii rerum scriptoris, ut quidem videtur, frater natu maior (cf. n. 290²). Qui cum hic iam nepotis ex filio imaginem dedicet, vix multo ante Corinthi deletae tempus (146 a. Chr.) titulus incisus esse potest. Nam ipsum Thearidam ante annum 220 a. Chr. natum esse probabile non est. L. 2 Quod Thearidas filio nomen Philopoemenis imposuit, id iure familiaritatis notissimae, quae inter nobilem illum ducem Achaeorum et Lycortae Polybiique familiam intercedebat, vestigium existimat Leonardos.

IV.

Aetas Romana.

310 Basis lapidis calcarii, inventa Olympiae anno 1878 inaedificata in muro aetatis Byzantinae. Ex Weillii apographo edidi Arch. Zeitung XXXVI (1878) p. 86 n. 134 (Syll.¹ 236). A. Purgoldo accurate delineata tituli imago edita est Olympia V p. 443 n. 349.

Ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων Λεύκιον Μόμμιον Λευκίου¹, στρατηγόν |

Litterae volgares; Ξ brachia plerumque aliquantum divergentia habet, rarius parallela. 1 Cos. 146 a. Chr. Praeterea Olympiae inventae sunt reliquiae basis magnae quae pertinebat ad monumentum quo L. Mummius cum decem legatis repraesentatus erat (Olympia V p. 443 n. 320—324) et tituli donorum ab ipso dedicatorum (Olympia V p. 405 n. 278—284). Similes tituli dedicatorii praeterea inventi sunt Thebis (I. G. Sept. 1, 2478. 2478a), Thespiis (I. G. Sept. I, 4808), Oropi (I. G. Sept. 1, 433), Tegeae (C. I. G. 4520. Lebas-Foucart Inscr. II 339).

ὑπατον² Ῥωμαίων, ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ εὐεργεσίας ἧς ἔχων |
διατελεῖ εἰς τε αὐτὴν καὶ τοὺς ἄλλους Ὑλληνας.

2 Cf. 275².

311 Fragmentum marmoreum, Thermis Himeraeorum (*Termini*)
in museo. Ed. G. Kaibel *Hermae* XVIII p. 156 (I. G. Sic. et It. 315).

[Πόπλιος] Κορνῆλι[ος] Ποπλίου υἱὸς Σκιπίων Ἀφρι[κα]νὸς¹ ὑπατος
ἐ[παναχομισάμενος ἐκ Καρχηδό[ν]ος τοὺς ἐξ Ἰμέρ[ας] συληθέντας
ἀνδριάντας²] | Ἰμεραίο[ις] Θερμιτανοῖς].

Litterae volgares praeter ΠΣ, dispositae στοιχηδόν. Supplementa Kaibeli
sunt. 1 Cos. 147 a. Chr. 2 Cf. Cic. Verr. II, 35, 86. 87: *Etenim, ut
simul Africani quoque humanitatem et aequitatem cognoscatis, oppidum Himera
Carthaginienses quondam ceperant, quod fuerat in primis Siciliae clarum et
ornatum. Scipio, qui hoc dignum populo Romano arbitraretur, bello confecto
socios sua per nostram victoriam recuperare, Siculis omnibus Carthagine capta,
quae potuit, restituenda curavit. Himera deleta quos cives belli calamitas reli-
quos fecerat, ii se Thermis collocarant in isdem agri finibus neque longe ab
oppido antiquo. Hi se patrum fortunam ac dignitatem recuperare arbitraban-
tur, cum illa maiorum ornamenta in eorum oppido collocabantur. Erant signa
ex aere complura, in his eximia pulchritudine ipsa Himera in muliebrem
figuram habitumque formata ex oppidi nomine et fluminis. Erat etiam Stesichori
poetae statua senilis, incurva, cum libro, summo ut putant artificio facta, qui
fuit Himerae, sed et est et fuit tota Graecia summo propter ingenium honore
et nomine. Etiam, quod paene praeterii, capella quaedam est, ea quidem mire,
ut etiam nos, qui rudes harum rerum sumus, intellegere possumus, scite facta
et venuste. Haec et alia Scipio — Thermitanis restituerat. Ablata erant
Carthaginem saeculis duobus et dimidio ante, cum Poeni Himeraeorum oppi-
dum funditus delevisset anno 409 a. Chr. (Diodor. XI, 49, 4. XIII, 62, 4). Ad
aliquod ex illis artificibus hanc basin pertinuisse primus vidit Th. Mommsen
ap. Kaibelium.*

312 Basis lapidis calcarii leucophaei, inventa Olympiae meri-
diem et occidentem versus a templo Iovis. Ex Furtwängleri apo-
grapho edidi Arch. Ztg. XXXVII (1879) p. 127 n. 258 (Syll.¹ 237).
Imago tituli a Purgoldo delineata edita est Olympia V p. 447 n. 325.

Litterae ΑΘΠΣ; O plerumque aliquanto minoris mensurae.

Δάμων Νικάνορος Μακεδῶν ἀπὸ | Θεσσαλονίκης Κόιντον Καί-
 κέλιον¹ | Κοίντου Μέτελλον², στρατηγὸν ὑπατον³ | Ῥωμαίων,
 5 Διὶ Ὀλυμπίῳ || ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας ἧς ἔχον διατελεῖ εἰς
 τε αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς λοιποὺς | Μακεδόνας καὶ τοὺς
 ἄλλους Ἑλληνας.

¹ De hac nominis scriptura cf. Hermae VI p. 140. ² Q. Caecilius
 Q. f. Metellus Macedonicus cos. 143 a. Chr. Aut eo ipso anno aut paullo
 post (nam στρατηγὸς ὑπατος etiam proconsulem significare potest) monumen-
 tum erectum est. ³ Cf. 275².

313 Marmor inventum Pari. Ed. Olympius Ἀθηναίου V p. 9.
 Inde repetiverunt Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen I (1876)
 p. 258 et Th. Homolle Bull. de corr. Hell. III (1879) p. 158 n. 5
 (Syll.¹ 238).

Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων Λεύκιον Καικέλιον¹ | Κοίντου Μέτελ-
 λον², στρατηγὸν ὑπατον³ | Ῥωμαίων, Ἀπόλλωνι, | προνοηθέν-
 5 τος τῆς ἐπισκευῆς καὶ τῆς || ἀναθέσεως τοῦ ἐπιμελητοῦ⁴ Προ-
 τίμου | τοῦ Δωσιθέου ἐγ Μυρρινούττης.

¹ Cf. 342¹. ² Aut L. Caecilium Q. f. L. n. Metellum Calvum cos.
 142 a. Chr., aut L. Caecilium Metellum (Delmaticum) cos. 149 a. Chr., aut
 L. Caecilium Q. f. Q. n. Metellum Diadematum cos. 147 a. Chr. intellegend-
 um monuit Koehler; ac tenue quoddam indicium suadere ut consullem
 anni 149 potissimum hic designari statueremus; nempe de eius proconsulatu
 Macedonico coniecturam propositam esse a Zumptio Comm. epigr. II p. 166 sqq.
 Sed haec coniectura titulo n. 318 infringitur, et Metellum Delmaticum non
 Quinti, sed Lucii (Calvi cos. 142) filium fuisse constat, ita ut is hic omnino
 in censum non veniat. Ex reliquis autem duobus L. Metellis Q. filiis Calvum
 cos. 142 a. Chr. potius quam Diadematum cos. 147 a. Chr. indicari puto,
 quia tam recenti tempore etiamtum in titulis usurpatum fuisse στρατηγὸς
 ὑπατος nullo certe alio exemplo comprobari potest. ³ Cf. 275². ⁴ In-
 sulae Pari, quae tum Atheniensium erat. Neque enim recte Hom. propter
 epimeletae nomen lapidem Delo Parum delatum coniecit. Immo Livium
 XXXIII, 30, 44 ex optimi quidem codicis Moguntinensis auctoritate referre,
 anno 497 a. Chr. Paron Athenis donatam, neque esse cur de ea narratione
 dubitaretur, monuit Koehler.

314 Olympiae in basi Victoriae a Messeniis dedicatae (cf. n. 34).
 Ex G. Hirschfeldii apographo ed. R. Neubauer Archaeol. Ztg. XXXIV

Dittenberger Sylloge I.

32

p. 128 n. 16. (Cf. Hirschfeld ibid. p. 230.) Fragmentum parvum, versuum 59—65 extremas partes continens, addidit idem Arch. Ztg. XXXVI (1878) p. 104. (Omnia coniuncta repetivimus Syll.¹ 240 cum Addendis praef. p. VII. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 341 n. 200. Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 37 n. 31.) Imago tituli a Purgoldo delineata exhibetur Olympia V p. 403 n. 52.

Κρίσις περὶ χώρας¹ | Μεσσανίοις καὶ Λακεδαιμονίο[ις].

I Πρεσβευτῶν παραγενομένων παρὰ τῆς πόλιος | τῶμ Μεσσανίων
5 Μηνοδώρου τοῦ Διονυσίου, || Ἀπολλωνίδα τοῦ Νικάνδρου, Χα-

Litteratura id potissimum memorabile habet, quod multifariam curvae lineae rectarum locum tenent. Sic litterarum ΕΞ inferiores lineae, litterae ξ et superior et inferior ubique arcuata est, nonnunquam ita ut non multum a semicirculi curvatura absit; item Α arcum pro linea transversa habet. Hastarum fines dilatati. V. 4. 2 maioribus litteris exarati. I (v. 3—28) plebiscitum Eleorum est, quo Messeniis per legatos petentibus venia datur arbitrii Milesiorum Olympiae publice proponendi, II (v. 29—40) epistula Milesiorum ad Eleos data, quam Elin attulerunt secum legati Messeniorum (v. 40), qua referunt se rogantibus Messeniis exemplum illius arbitrii dedisse, quod Olympiae incideretur, III (v. 44—70) ipsum arbitrium. Praeter v. 1. 2, qui totam fere lapidis latitudinem explent, titulus per duas columnas dispositus est, ex quibus sinistra I et II, dextra III continet. De aetate v. not. 6. 4 Ager Dentheliatas situs erat ad occidentales montis Taygeti radices (Bursian Geogr. II p. 169). De eo inde ab antiquissimis temporibus litigabant Lacedaemonii et Messenii. Bellis Messeniis eo agro cum tota terra Messenia potiti erant Lacedaemonii, sed etiam Messeniis ab Epaminonda in patriam restitutis Lacedaemonii agrum Dentheliatem retinebant. At post pugnam Chaeronensem (338 a. Chr.) Philippi Amyntae f. arbitrio Messeniis redditus est. Item Antigonos Doson post pugnam apud Sellasiam commissam (331 a. Chr.) Messeniorum ius, quod paullo ante a Lacedaemoniis in dubium vocatum videtur, confirmavit. Iam cum L. Mummius anno 146 a. Chr. Achaeos devicisset, Lacedaemonii Messeniis litem intendebant. Quam a Mumio ipso diiudicatam esse, deinde vero eius iudicium a Lacedaemoniis denuo in disceptationem vocatum, N. ex Taciti narratione collegit. Atqui Mummius definite decrevisse, ut Messeniorum esset ager, nusquam in hoc titulo legitur; quod decretum tamen, si modo factum erat, nullo modo taceri potuit. Immo Mummius statuisse videtur, ut utrique tenerent quod tam habuissent cum ipse in Graeciam perveniret. Ex hac re lis orta est, quia utrique se tum temporis in possessione fuisse dicebant. Quae lis paucis post Mummius annis (cf. not. 6) Milesiorum arbitrio diremta est ita ut Messeniis ager concederetur. Postea C. Caesar dictator eum Lacedaemoniis tribuit, M. Antonius triumvir confirmavit, sed a. 25 a. Chr. Tiberius Caesar Messeniis reddidit. Tac. Ann. IV, 43. Neubauer p. 180 sqq.

ρητίδα τοῦ Δορκωνίδα καὶ τὰ γράμματα ἀποδόντων ἐν οἷς διε-
 σαφεῖτο ἀνανεωσαμένους τὰν ὑπάρχουσαν συγγένει[αν καὶ] φιλίαν
 ταῖς πόλεσι ποθ' αὐτάς διαλέγεσθαι δι' ὧς ἐπιχωρήσει ἡ πόλις
 10 ἀναγραφῆμεν εἰς Ὀλυμπίαν || τὰ γ' κρ[ί]σιν τὰ γ' γενομένην τῇ
 πόλει αὐτῶν ποτὶ τὰ μ' | πόλι[ν] τῶν Λακεδαιμονίων περὶ χώρας,
 ἀποδόντων | δὲ τῶ μ' πρεσβευτῶν καὶ ἐπιστολὰ μ' παρὰ Μιλησίων |
 ἐσφραγισμένην, περιέχουσαν τὰν τε γεγε[ν]η[μένη]ν κρ[ί]σιν, διαλε-
 15 γόντων δὲ κ[αὶ] τῶ μ' πρεσβευτῶν ἀκολ[ού]||θως τοῖς γεγραμμένοις·
 ἔδοξε τοῖς συνέδροις, ἀπόκρι|σιν δόμεν, διότι τὰν τε συγγένειαν
 καὶ φιλίαν τὰν ὑπάρ|χουσαν ποτὶ τὰ μ' πόλιν τῶ μ' Μεσσανίων
 ἀνανεοῦν|ταί τε καὶ ἐπὶ πλεῖον προαζόντι, περὶ τε τοῦ ἐπιχω|
 20 ρῆσαι ἀναγραφῆμεν εἰς Ὀλυμπίαν τὰ γ' κρίσιν τὰ γ' γεγενη||μένην
 τῇ πόλει αὐτῶν ποτὶ τὰ μ' πόλιν τῶν Λακεδαι|μονίων περὶ τῆς
 χώρας ἐπὶ τοῦ δάμου τοῦ Μιλησίων | διότι ἐπιχωροῦντι καθὼς
 ἡ πόλις τῶ μ' Μεσσανίων | ἐγεγράφει καὶ οἱ πρεσβευταὶ παρεκά-
 λεον· ἐπαινέσαι | δὲ καὶ τοὺς πρεσβευτάς ἐπὶ τε τῇ ἐνδαμναίᾳ
 25 καὶ ἀνα||στροφῇ αἱ πεποιήνται, δόμεν δὲ αὐτοῖς καὶ Φιλόνη|χον
 τὸν ταμίαν ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων, | καλέσαι δὲ αὐτοὺς
 καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰ γ' κοινὰν | ἐστίαν.

II Μιλησίων οἱ πρυτάνεις καὶ οἱ ἡρημένοι ἐπὶ τῇ φυλακῇ ||
 30 Ἡλείων τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς συνέδροις χαίρειν· παρα|γενο-
 μένων πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτῶν παρὰ Μεσσηνίων | Μηνοδώρου
 τοῦ Διονυσίου, Φιλοῖτου τοῦ Κρατίου καὶ | παρακαλούντων δοῦ-
 ναι αὐτοῖς ἀντίγραφον πρὸς ὑμᾶς τῆς γεγενημένης κρίσεως
 35 Μεσσηνίοις τε καὶ || Λακεδαιμονίοις κατὰ τὸ δόγμα τῆς συγκλή-
 του, καὶ τῆς τε | βουλῆς καὶ τοῦ δήμου συγχωρησάντων τὰ
 προδεδηλ(ω)μέ|να² καὶ ἐπιταξάντων ἡμῖν δοῦναι αὐτοῖς τὴν κρίσιν,
 ὑπο|[τ]άξαντες αὐτὴν τῇ ἐπιστολῇ ἐδώκαμεν τοῖς πρεσβευ|[τ]αῖς,
 40 δι' ὧς διαχομίσωσιν αὐτὴν πρὸς ὑμᾶς ἐσφραγισμέ||[ν]ην τῇ [δη-
 μ]οσσίᾳ σφραγίδι.

III Ἐπὶ στεφανηφόρου Εἰρηνίου³ τοῦ Ἀσκληπιάδου, μηνός |
 Καλαμαιῶνος δευτέραι, ὥς δὲ ὁ στρατηγός [ἔγρα]ψε⁴ Κόιν|τος

2 ΠΡΟΔΕΔΗΛΟΜ. 3 Εἰρην(α)ίου emendabat Neubauer, homines cognomines Mileti summis honoribus functos commemorans. Neque vero Εἰρηνίου quicquam habet offensionis, dummodo ad Εἰρηνίας (non Εἰρήνιος) nominativum referatur, quod nomen legitur in titulo Milesio Lebas-Waddington Inscr. III 4568 bis. 4 Supplevit Hirschfeld.

Καλιπόρνιος⁶ Γαίτου υἱός⁶ μηνὸς τετάρ[του καὶ δεκά]του⁷ καὶ
 45 ἡμέραι ἐνδεκάτη κατὰ σελήνην ἀφ' ἧ[ς] ἡμέρας τὸ || δόγμα
 ἐγένετο, ἐκκλησία συνήχθη κυρία ἐν [τῷ θεά]τρῳ ἐν τῇ
 προεξημένῃ ἡμέρῃ, καθότι Λα[κεδαιμόν]οι καὶ Μεσσηνιοὶ
 συνωμολόγησαντο, καὶ ἀπ[ε]κληρώθη | κριτήριον ἐκ παντὸς τοῦ
 50 ἡ κρίς κατὰ τε || τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προεξημένου[υ] στρατηγοῦ
 καὶ | κατὰ τὸ δόγμα τῆς συ[γκλ]ήτου ἐπ' ἀμφιλλο[γ]αί⁸
 Λ[α]κεδαιμόν]ι[οι]ς [τ]ε [καὶ Μεσσηνίοις⁹, ὅπο]τεροι ταύ-
 την τὴν χώραν κατέχ[ον] δε Λεύκιος | Μόμμιος ὕπατος ἡ ἀνθ-
 55 ὕπατος [ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπαρ]χ[ῇ] ἐγένετο, ὅπως οὗτοι οὐτως
 κατέχωσιν -----]ηρήθη¹⁰ αὐτοῖς τὸ ὕδωρ πρὸς τὴμ[-----],
 ἐπὶ μὲν τοῦ | πρώτου λόγου ἐκατέρους μετρη[ταί Μιλήσιοι δεκα]-
 πέντε, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου λόγου μετρηταί Μιλήσιοι | πέντε,

5 Plane eodem modo καλιπόρνιος (*calceos*) scriptum est apud Polybium XXX, 19, 3, neque Ὀρόβιος (*Orbicus*) apud Posidonium (Athenaeus V 244 f) dissimile est; nam vocalium insertarum o et i discrimen cum diverso liquidarum ρ et λ sono cohaerere videtur.

6 Unum hominem senatorii ordinis notum esse Q. Calpurnium C. f., consulem anni 435 a. Chr., monuit N. Qui cum hic praetor vocetur, paullo ante eius consulatum res ad arbitrium Milesiorum reiecta esse videtur.

7 Supplevi. τετάρ[του, πέμπ]του καὶ ἡμέρῃ N., ut prius ordinale ad antecedentem temporis quo arbitrium factum esset definitionem, alterum ad insequentem spatii quod inter senatus consultum et arbitrium elapsum esset descriptionem pertineret. Sed hoc supplementum iam per se ipsum graves habet offensiones, quia neque intellegitur cur diei numerus in temporum ratione quae praetori Romano tribuitur omissus sit, neque quomodo factum sit ut praetor Romanus non Latino mensis nomine uteretur; accedit quod nunc scimus ἔγραψε in lapide esse, quod cum Neubaueri interpretatione nullo modo conciliari potest: an praetor Romanus Milesiis scripserit, quoniam mense apud eos arbitrium factum esset? Immo sic se res habet: Quantum temporis inter senati consultum et arbitrium elapsum esset, Milesii ex litteris praetoris quibus ille senati consultum cum eis communicaverat cognoverant. Recte igitur et accurate narrat, secundum litteras praetoris undecimo mensis quarti decimi lunaris die (i. e. die trecentesimo nonagesimo tertio aut quarto) post senatus consultum ea quae hic perscribuntur acta esse. Intervallum temporis permagnum sane est, sed non tam accurate has res novimus, ut negari liceat fieri potuisse ut arbitrium tam diu differretur.

8 Supplevi. Ea condicione ad arbitrium vocantur, ut utrique parti oratione causam suam probare liceat arbitris, priusquam suffragium ineatur. Scriptura ἀμφιλλέγω (n. 452, 8), ἀμφιλλογία frequens est in titulis; eam iam ab Hesiodo Theog. 229 usurpatam esse metrum prodit.

9 Supplevi. 10 Sic in lapide scriptum esse constat; verbum ceteroqui plane ignotum hic usurpatum fuisse videtur.

60 καθότι καὶ αὐτοὶ ἐδδόκησαν· [καὶ λε]ξάντων || πρὸς τὴν τήρησιν
 τοῦ ὕδατος παρὰ [μέν Λ]ακεδαιμονί[ων Εὐδαμίδα τοῦ Εὐθυκλέος,
 παρὰ δὲ Μ[εσσ]ηνίων Νί[κ]ων[ος]¹¹ τοῦ Νίκωνος, καὶ ῥηθέντων
 τῶν λόγ[ω]ν ὅ[φ]’ ἐκατέ[ρων], ἐκρίθη κατεισχῆσθαι ἡ χώρα ὑπὸ
 Μεσ[ση]νίων ὅτε | Λεύκιος Μόμμιος ὕπατος ἢ ἀνθύπατος [ἐ]ν
 65 ἐκεῖ[ν]ῃ τῇ ἐπαρχείᾳ ἐγένετο, καὶ ὅπως οὗ[τοι] οὕτως | κατέ-
 χωσιν. τῶν ψήφων, αἷς ἔδοξεν κατεισχῆσθαι | ἡ χώρα ὑπὸ
 Μεσσηνίων καὶ ὅπως οὗτοι οὕτω[ς κα]||τέχωσιν, πεντακόσαι ὀγ-
 δοήκοντα τέσσα[ρες]· αἷς κατεισχῆσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίω[ν], ||
 70 δεκαέξ¹².

11 ΝΙΚ[Ο]Σ. Em. Neubauer. Potest etiam Νί[κ]ων[ος] fuisse. 12 Cf.
 n. 438, 24. 493, 14. 542, 83 sqq. 732, 44. Largam copiam testimoniorum
 epigraphicorum de hoc usu numerum suffragiorum decretis et iudiciis sub-
 iungendi praebebat A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 79 sqq.

315 Fragmenta quattuor, quae cum aliis lapidibus inscriptis
 ad eandem Samiorum et Priensium litem spectantibus olim par-
 tem efficiebant parietis cellae in templo Minervae apud Prienses.
 Unum ex fragmentis, versuum 4—6 partes priores continens, post
 Chandlerum Syll. Inscr. p. VII ed. Boeckh C. I. G. 2905, omnia
 Lebas-Waddington Inscr. III 195—198 (Syll.¹ 244). Fragmentis
 nonnullis, quae exstant in museo Britannico, iterum collatis titulum
 ed. E. L. Hicks Greek inscr. in the British Museum III, 4 p. 20
 n. CCCC. (P. Viereck Sermo Graecus p. 24 n. XIV.) Cf. quae de
 titulo exposuit E. Sonde de arbitris externis p. 43 not. 9. p. 14
 n. XIX. XX.

Δόγμα τὸ χομισθέν παρὰ τῆς συγχλήτου Ῥωμαίων ὑπὸ τῶν
 ἀποσταλέντων πρεσβευτῶν ὑπὲρ τῶν πρὸς Σαμίους· | Σέρουιος
 Φόβλουιος Κοῖντου υἱός¹, στρατηγὸς ὕπατος², τῇ συγχλήτῳ
 συνεβουλεύσατο ἐγχομετίῳ πρὸ ἡμερῶν πέντε εἰδυῶν Φεβροα-
 ρίων· γραφομένην παρ]ῆσαν Λεύκιος Τρεμήλιος Γναίου Καμελλία,

Litterae ΑΘΞΠΣ. 1 Ser. Fulvius Flaccus cos 436 a. Chr. 2 Σ[τελ]-
 λατίνᾳ ὕπατος W. Sed tribus mentionem consulis nomini additam cum
 illius aetatis more pugnare monuit Th. Mommsen Eph. epigr. I p. 223 not. 2.
 Ceterum cf. 275². 3 Supplevit H., monens reliqua tribuum nomina quae
 ab his litteris inciperent (Πολυλία, Πομπτίνᾳ, Πουπινία) longiora esse quam
 ut hic scripta fuisse possent.

Γάϊος Ἄννιος Γαίου | Καμελλία, Λεύκιος Ἄννιος Λευκίου Πολλία³
 περὶ ὧν Σάμιοι πρεσβευταὶ Τηλέμαχος Μάτρωνος, Λέων Λέον-
 5 τος || ἄνδρες κα[λοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ φίλοι παρὰ δῆμου καλοῦ]
 καὶ ἀγαθοῦ καὶ φίλου συμμάχου τε ἡμετέρου, λόγους ἐποιή-
 σαντο | κατὰ πρό[σ]ωπον πρὸς Πριην[ε]ϊς περὶ χ[ώ]ρας [καὶ
 ὀρίων⁴, ὅπως ὤσιν] καθὼς Γναῖο(ι)⁵ Μάνλιος⁶ καὶ οἱ δέκα
 πρεσβευταὶ διέταξαν | [μετὰ τὸν πρὸς Ἀντίοχον πόλεμον· καὶ
 περὶ ὧν Πριηνεῖς πρεσβευταὶ -----]ρου, Ἀναξ[ι-----],
 Ζηνόδοτος Ἀρ[ιστάρ]χου, ἄνδρες καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ φίλοι
 π[α]ρὰ δῆμου κα[λοῦ καὶ ἀγαθοῦ] συμμάχου τε [ἡμετέρου] |
 λόγους ἐποίησαντο κατ[ὰ] πρόσω[πον] πρ[ὸς] Σαμίου[ς] περὶ χώρας
 καὶ περὶ ὀρίων, ὅπως οὕτω[ς] ὤσιν καθὼς ὁ δῆμος ὁ Ῥοδίων |
 10 ἑκατέρων θελόν[τ]ων ἔκριεν· περὶ τούτου τοῦ πράγματος ἀπο-

4 Controversia de agris in continente terra haud procul a Priene sitis orta esse videtur inde, quod quondam oppido Carico cui Μελία nomen erat bello capto ager (ἀ χώρα ἀ Μελιάς Greek inscr. in the British Museum III, 4 p. 16 n. CCCCH, 55) sorte inter Samios et Prienenses divisus erat. Qua in sortitione utrique sibi illam litigiosam terram obtigisse contendebant, provocantes ad scriptores rerum gestarum (ibid. v. 118 sqq.). Ac primum quidem Lysimachus rex per postrema ut videtur regni tempora (337—334 a. Chr.) iudicavit de Batinetide terra. Cf. eius epistulam ad Samios C. I. G. 3254. Cuius parte inferiore deleta utri civitati ille agrum addiderit, non liquet; W. secundum Samios, H., id quod mihi magis probatur (cf. Priensium decretum honorificum de Lysimacho Greek Inscr. in the British Museum III, 4 p. 9 n. CCCCI) secundum Prienenses eum iudicasse statuit. Sed utut hoc est, post illius arbitrium nulla amplius lis fuit nisi de parte Batinetidis (Sonne), nempe de Cario castello (Gr. Inscr. III, 4 n. CCCCH, 9: τοῦ φρουρίου δ καλεῖται Κάριον). v. 22: [τοῦ φρουρίου δ καλεῖται Κάριον] et circumiacente regione quae vocabatur Dryussa. De his locis causa cognita Rhodii iudicaverant circiter a. 240 a. Chr. eaque Priensibus assignaverant (Gr. Inscr. p. 12 n. CCCCH). Sed hanc sententiam rescidit rursus Cn. Manlius Volso (not. 6) anno 188 a. Chr. castellumque cum agro Samiis concessit. Quae senatus fere quinquaginta annis post Priensibus reddidit, ratus Rhodiorum arbitrium, quippe ad quod utrique provocassent, servandum esse. H. 5 ΓΝΑΙΟΙΣ lapis. 6 Cn. Manlius Volso cos. 189 a. Chr. Is cum exercitu ex expeditione in Pamphyliam suscepta redux vere anni 188 a. Chr. Apameae con-sedit et cum decem legatis res Asiae provinciae ordinavit (Liv. XXXVIII, 37, 41 sqq.). Tum de illis agris controversis secundum Samios iudicavit. Eum ab suspicione captae ob eiusmodi iudicia pecuniae non alienum fuisse Polybius XXI, 35, 4 et Livius XXXVIII, 43, 41 indicant, quam causam fuisse, cur non dubitaret senatus eius sententiam rescindere, summa cum veri specie coniecit W.

κρι]θῆναι οὕτως ἔδοξεν· ἡμῖν οὐκ εὐχ[ερ]ές (εἶναι) ἔστιν⁷ μετα-
 θεῖναι δ' ὁ δῆμος ὁ 'Ροδίων ἐκατέρων θελόντων κέκρι[χε κ]αὶ
 ὀρ[ισμὸν] πεπόνηται, (ἵνα)⁸ μ[ῆ] τούτῳ τῷ κρίματι καὶ τούτοις
 τοῖς ὀρίοις | ἐμμελῶσιν· τ[ούτ]ῳ τε τῷ κρίματι καὶ τού[τοις]
 τοῖς ὀρίοις ἐμμένει]ν ἔδοξεν. τούτοις τε ξένιον εἰς ἐκάστην
 πρεσβεῖαν ἕως | ἀπὸ σηστερτίων νόμων ἐκατὸν εἴκοσι [Σέρουιος
 Φ]ύλ[ο]υιος Κοίντου ὕπατος τὸν ταμίαν ἀποστεῖλαι κε[λευσάτω,
 καὶ πραξάτω⁹] | καθὼς ἂν αὐτῷ ἐκ [τ]ῶν δημοσίων πραγμάτων
 [καὶ τῆς ἰδίας πίς]τε[ως φαίνεται¹⁰]· ἔδοξεν.

7 Prius εἶναι inciderat lapicida, opinatus hoc a proximo ἔδοξεν pendere, deinde errore animadverso statim subiunxit verum ἐστὶν illo non deleto. H. 8 TOY lapis; δτι emendavit W., quod cum propter coniunctivum tum propter sententiam ferri nequit. Quare particulam finalem restitui. 9 Supplevit W., nisi quod is coniunctivos κελύσῃ καὶ πράξῃ habet contra sermonis usum. 10 Supplevi. πραγμάτων [βέλτιστα φαίνεται]· ἔδοξεν Waddington. Cum Lebasii apographum ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.....ΤΕ..ΕΔΟΞΕΝ habeat, apparet in lacunarum ambitu indicando utique erratum esse. Quare nescio an praestet meum supplementum, quippe quo recepto non necesse sit alterum errorem in ipsis litteris exscribendis commissum statuere.

316 Marmor anno 1797 in ruderibus Dymarum Achaiae inventum ab I. Hawkinsio et Cantabrigiam in bibliothecam collegii Trinitatis delatum. Edd. Dobree Class. Journ. XXX p. 127. Ex eo et O. Mülleri schedis Boeckh C. I. G. 1543 (Syll.¹ 242. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 345 n. 202. P. Viereck Sermo Graecus p. 3 n. IV).

Ἐπὶ Θεοκόλου Λέωνος¹, γραμματέ[ος] τοῦ συνεδρίου². Στρατο-
 κλέος.

Κόιντος Φάβιος Κοίντου Μάξιμος³, ἀνθύπατος Ρωμαίων, Δυ-
 μαίων τοῖς ἄρχουσι καὶ συνέδροις καὶ τῇ πόλει χαίρειν· τῶν
 5 περὶ || Κυλλάνιον⁴ συνέδρων ἐμφανισάντων μοι περὶ τῶν συντε-

Litteras vulgares praeter ΑΘΠ (nonnullis locis Γ) Boe. ex Mülleri schedis exhibet. 1 Vs. 1. 2 a Dymaeis additi tempus indicant quo proconsulis epistula huic lapidi incisa est. B. Cf. n. 807, 4—5. 373, 4—5. 2 Dymaeorum (cf. v. 4), non Achaeorum. B. 3 Q. Fabium Maximum Aemilianum cos. 145 a. Chr. intellegit Boeckh, concedens sane etiam de Q. Fabio Maximo Serviliano cos. 142 a. Chr. aut de Aemiliani filio Q. Fabio Maximo (Allobrogico) cos. 121 a. Chr. aut denique de Q. Fabio Maximo Eburno cos. 116 a. Chr. cogitari posse. 4 Cyllenen Eleae terrae hic agnoscere sibi

- λε|σθέντων παρ' ὑμῖν ἀδικημ[ά]των, λέγω δὲ περ[ι] τῆς ἐμπρή-
 σε|ως καὶ φθορᾶς τῶν ἀρχ(ε|)ων καὶ τῶν δημοσίων γραμμάτων,
 ὧν ἐγε|γόνει ἀρχηγὸς τῆς δλης συγχύσεως Σῶσος Ταυρομένεος
 ὁ | καὶ τοὺς νόμους γράψας ὑπεναντίους τῇ ἀποδοθείσῃ τοῖς |
 10 [Ἀ]χαιοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων πολιτ[ε]ια|ι, περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος
 διή[λ]θ[ο]μεν ἐν Πά|τραις μετὰ τοῦ πα[ρ]όν[το]ς (σ)υνβουλίου·
 ἐπεὶ οὖν οἱ διαπρα|[ξά]μενοι ταῦτα ἐφαίνοντό μοι τῆς χειρίστης
 κα[τα]σ[τά]σεως | [κα]ὶ παραχῆς κα[τά]πειραν ποιοῦμενο[ι], -----
 -----⁶), οὐ μὲν[ον]----- τῆς πρ[ὸ]ς ἀ|λλή(λ)ου[ς] <α>συναλλ[α-
 15 γῆς]⁷ καὶ χρε----- || -----⁸ ἀλλὰ καὶ [τ]ῆς ἀποδοδομέ-
 νης κατὰ [χ]οινὸν τοῖς Ἑλλ[η]σιν ἐ|λευθερίας ἀλλοτρία καὶ τ[ῆ]ς
 ἡμετέ[ρα]ς προαιρέσεως, ἐγώ⁹, πα|ρασχομένων τῶν κατηγόρων
 ἀληθινὰς ἀποδείξεις, Σῶ|σον μὲν, τὸν γεγονότα ἀρχηγὸν [τ]ῶν
 παραχθέντων καὶ νομογραφῆσαντα ἐπὶ καταλύσει τῆς ἀποδοθεί-
 20 σης πολιτε|[α]ς, κρίνας ἐνοχον εἶναι θανάτῳ παρεχώρισα¹⁰,
 ὁμοίως δὲ καὶ | [Φορ]μίσκον¹¹ Ἐχεσθένεος τῶν δαμιουργῶν τὸν
 συμπράξαντα | [τοῖς] ἐμπρήσας τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰ δημόσια γράμ-
 ματα, ἐπεὶ καὶ | [αὐτὸς] ὡμολόγησεν· Τιμόθεον δὲ Νικία τὸμ
 μετὰ τοῦ Σώσου | [γεγονό]τα νομογράφον, ἐπεὶ ἔλασσον ἐφαίνετο
 25 ἡδικοῦς, ἐ|[κέ]λευσα προάγειν εἰς Ῥώμην, ὀρκίσας ἐφ' [ὧ]ι τῇ
 νομηνῇ τοῦ ἐν[ά]του μηνὸς¹² ἔστα[ι] ἐκεῖ, καὶ ἐμφανίσας τῷ

visus est B. At hominis, non loci, nomen est, qui princeps erat synedrii. Qui usus formulae οἱ περὶ τὸν δεῖνα in collegiis magistratuum designandis frequentissimus est (cf. 226¹. 384, 22). 5 ΠΑΙΟΝ... ΣΥΝΒΟΥΛΙΟΥ.

6 ποιοῦμενο[ι], ἢ κολαστέα ἐστ[ί]ν Dobree, quod Boeckhiius recepit quidem, sed iure incertum iudicavit. 7 ΤΗΞΠΡ... Λ'ΗΞΟΥ. ΑΞΥΝΑΛΛ. Haec

Dobraeus sic supplevit et emendavit: οὐ μὲν[ον] δτε] τῆς πρ[ὸ]ς δ|λλή(λ)ου[ς] οὐ[σ]α συναλλ[αγῆς] sqq. Sed haec nequaquam probabilia esse Boeckhiius monuit. Ac simplicius mihi videtur in voce δλλήλους Ξ pro Λ errore incisum quam totam syllabam ΛΟΥ omissam statuere. 8 καὶ χρε[ί]ας τῆς

κατ' ἰδίαν] D. 9 ΕΙ... Supplevit B. εἰ[σπα]ρασχομένων Dobree. 10 Vox ceteroqui ignota, sed similiter composito verbo καταχωρίζεν aliquatenus defensa. 11 Supplevit Boeckh. 12 τοῦ ἐν[εστώ]τος Dobree, Boeckh.

At sic cum perfectum ἐνέστηχα non imminetis, sed praesentis temporis notionem habeat, is mensis intellegendus esset, quo haec scripta sunt. Quod fieri non posse, quia νομηνία ipsum mensis initium significat, luce clarius est. Cum vero ex ipso νομηνίας vocabulo appareat, ex Achaeorum, non Romanorum fastis (sic enim ταῖς καλάνδαις dicendum fuit) diem definiri, cumque Achaeos menses anni civilis numeris significasse constet, ἐνάτου μηνὸς reponere non dubitavi: nam ἐνδεκάτου spatii rationibus minus con- venit.

ἐπ[ι] τῶν ξένων στρατη[γῶν]¹³, δ[ι]κ[α]ς αὖ [μὴ π]ρότερον ἐπ[α]νείει[ν]
εἰς οἶκον, ἐὰ[ν μ]ὴ αἰ-----

13 Praetori peregrino.

317 Basis lapidis calcarii flavescentis, Olympiae inaedificata in maceria septentrionali Byzantinorum aetate exstructa. Ex Weillii apographo edidi Arch. Ztg. XXXVI p. 37 n. 112 (Syll.¹ 243. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 344 n. 204). Imago tituli a Purgoldo delineata exhibetur Olympia V p. 427 n. 302.

Ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων Πολύβιον | Λυκόρτα Μεγαλοπολεῖτην.

Litterae volgares praeter ΠΣ et ΔΦα arcum pro linea recta transversa habens, quae forma litterae alterius a. Chr. n. saeculi est. Quo minus dubitandum quin statuae scriptoris rerum nobilissimi ab aequalibus erectae haec fuerit basis. Scriptura ei pro τ in monumentis publicis rara etiamtum illa aetate, sed neutiquam inaudita.

318 Tabula inventa in vico *Aivati* (*Khaivat*? cf. Duchesnii disputationem p. 15) quattuor fere horarum spatio a Thessalonica septentrionem versus sito. Ex ectypo a Nicolao Hadji-Thomas confecto ed. L. Duchesne Revue arch. XXIX (1875) p. 6 sqq. Ectypo denuo inspecto aliquot locos emendavit E. Miller Rev. arch. XXIX p. 176 sqq. (Duchesne et Bayet, Archives des missions scient. et litt. Ser. III vol. III (1876) p. 276 n. 27. Syll.¹ 247).

Ἔτους θ' καὶ κ'¹, Πανήμου κ'.

Ληταίων² οἱ πολιτάρχαι³ προβουλευσαμένων τῶν βουλευ-
τῶν⁴ εἶπαν· ἐπεὶ Μάαρχος Ἄννιος Πο|πλίου υἱός, ἀνὴρ καλός

Litterae ΠΜΝΣ. Omicron et omega reliquis litteris aliquanto minores.
1 Annus provinciae Macedoniae, institutae 446 a. Chr., undetricesimus est 418 a. Chr. Nam de aera Actiaca, quae sane item in Macedonia in usu erat, hic cogitari non posse iure monuit D. 2 Steph. Byz. Λητή, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἱδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεαγένους Μακεδονικοῖς· τὸ ἐθνικὸν Ληταῖος. 3 Idem summus magistratus etiam Thessalonicae fuit (Archives des missions Ser. III T. III p. 207 n. 4). 4 Videntur magistratus soli ius cum populo agendi habuisse, ita ut probuleuma non ut Athenis ab ipso senatu, sed a magistratibus ad populum ferretur.

- 5 καὶ ἀγαθός, ἀποσταλεὶς ταμίας ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων
ἐπὶ τὰ κατὰ Μακεδονίαν πράγμα|τα, καὶ τὸν ἀνώτερον μὲν χρό-
νον πάντα διατετέλεχεν | τὴν ἀρχὴν προϊστάμενος τῶν τε κατὰ
κοινὸν πᾶσιν Μακε|δόσιν συμφερόντων, πλείστην δὲ πρόνοιαν
ποιούμενος τῶν | διαφερόντων κατ' ἰδίαν τῇ ἡμετέραι πόλει,
10 σπουδῆς καὶ φιλο|τιμίας οὐθὲν ἐνλείπων· ἐν δὲ τῷ παρόντι και-
ρῷ καὶ τοῦ τῶν Γαλα|τῶν ἔθνους⁵ συναχθέντος καὶ ἐπιστρα-
τεύσαντος εἰς τοὺς κατὰ Ἄργος⁶ τόπους στρατοπέδωι μείζονι,
ἐφ' οὗ καὶ ἐκπορευθέ|ν[τ]ος Σέξτου Πομπηίου τοῦ στρατηγοῦ⁷
καὶ παραταξαμένου μετὰ | [τ]ῶν ἰδίων στρατιωτῶν, ὃν καὶ συν-
15 βάντος ἐν τῇ μάχῃ τελευτῆσαι, || θλιβομένων γε διὰ τὴν αἰτίαν
ταύτην τῶν στρατιωτῶν, ἐπεξε|λθὼν Μάαρκος ὁ ταμίας ἔχων
τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν τεταγμένους ἐτρέ|[[ψ]ατο τοὺς ὑπεναντίους καὶ
τοῦ τε πτώματος⁸ ἐκράτησεν καὶ πο[λ]||λοὺς αὐτῶν ἀπέχτεινεν,
ἐκυρίευσεν δὲ καὶ ἱππων καὶ θπλων πλε[ι]||όνων, τῶν τε ἐν τοῖς
20 προχειμένοις τόποις φρουρῶν προνοηθεὶς τῆς || σωτηρίας μετε-

5 Scordiscos intellexit D., quia Galli Asiatici tum in Macedoniam irrum-
pere non potuissent, regnum Gallicum a Comontorio in Thracia constitutum
illa aetate non iam fuisset (Polyb. IV, 46, 4). Inde a Persei aetate, qui eos
auxilio contra Romanos vocasset (Plut. Aem. Paul. 42. 43), eos Thraciam
Macedoniamque identidem incursionibus vexasse; a. 435 a. Chr. a M. Cosconio
in Thracia pulsos esse (Liv. per. 56), 444 a. Chr. M. Porcio Catoni cladem
intulisse (Liv. per. 63. Flor. I, 89, 8. 4 (III, 4). Eutrop. IV, 40), sed insequente
anno a T. Didio fusos esse et a M. Livio trans Danuvium expulsos. 6 Steph.
Byz. Ἄργος· ἐβδόμη (πόλις) κατὰ Μακεδονίαν. Quae urbs quod nusquam alibi
commemoratur, nequaquam satis causae est cur cum Duchesnio eam nego-
mus unquam fuisse et Ἄργος hoc loco nomen appellativum esse et campum
significare statuamus. 7 Pro praetore provinciam Macedoniam obtinebat;
στρατηγός pro ἀντιστρατηγός dictum antiquiore more ut ὕπατος (στρατηγός
ὕπατος) pro ἀνθύπατος (cf. 275²). Refelli huius tituli testimonio Zumptii con-
iecturam (Comm. epigr. II p. 467 sqq.) qui Q. Metellum annis 449—447 a. Chr.
proconsulem Macedoniae fuisse statuit, adnotavit D. Ceterum cum constet
patri Cn. Pompei Strabonis cos. 89, avo Cn. Pompei Magni, praenomen Sextus
fuisse, mihi quidem non dubium est, quin hic ipse sit, qui pro praetore
Macedoniae anno 447 a. Chr. in pugna caesus est. 8 Cum πτώματα de
caesorum corporibus apud Polybium frequens sit, collectivam vim singularis
numeri testatur Polyaeus VI, 48, 4 καὶ πτώμα ἐγένοντο Θετταλικὸν ἄνδρες
τετρακισχilioi. Indicatur igitur M. Annium fuis hostibus locum ubi Pompeius
cum suis caesus erat occupasse et corpora illorum recuperasse, id quod
sepulturae causa permagni momenti erat. Quod Duchesnius vult, dirutam
valli partem (*la brèche faite à l'enceinte du camp*) significari, id ab hoc loco
alienissimum est.

πέμφατο εἰς τὴν παρενβολήν, μετ' οὐ πολλὰς δὲ | ἡμέρας ἐπι-
 συναχθέντων τῶν Γαλατῶν ἱππέων ἔτι πλείονων κ[αί] | συνεπελ-
 θόντος μετ' αὐτῶν Τίπα τοῦ τῶν Μαίδων⁹ δυνάστου μετ' ὀχλ[ου] |
 πλείονος, ἔστειλεν¹⁰ τὴν ἐπιφερομένην τῶν βαρβάρων ὁρμὴν καὶ
 ἐτέ[[ρ]ους¹¹ μὲν στρατιώτας ἐπὶ συμμαχίαν παρὰ τῶν Μακεδό-
 25 νων οὐ κέκρικε || μεταπέμφασθαι διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι θλίβειν
 τὰς πόλεις τοῖς ὀψ(ω)νίο[ις]¹², | προσλόμενος δὲ μένειν τοὺς
 ὀχλους ἐπὶ τῶν ἔργων, ἐκπορευθεὶς με[θ'] ὧν εἶχεν ἐν τῇ παρεμ-
 βολῇ στρατιωτῶν καὶ οὐθένα κίνδυνον οὐδὲ κα[χο]παθίαν ὑπο-
 στείλαμενος παρετάξατο καὶ ἐνίκησεν τοὺς πολεμίους μά[χη] μετὰ
 τῆς τῶν θεῶν προνοίας, καὶ πολλοὺς μὲν αὐτῶν ἐν χειρῶν νο-
 30 μαῖς¹³ || ἀπέκτεινεν, οὗς δὲ ζωγρίαι¹⁴ συνέλαβεν, ἱππ(ω)ν¹⁵ τε
 καὶ δπλων πολλῶν ἐκυ[ρίε]υσεν, καὶ ἐκ τοῦ τοιοῦτου τρόπου δια-
 κατασχὼν τὰ πράγματα εὐψύχως | [π]επειράται τοῖς διαδεξαμέ-
 νοις τὴν ἐπαρχείαν¹⁶ ἀκαταφθόρους πάντα[ς] | τοὺς ἐν τῇ χώρῃ
 διατηρήσας ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἐν τῇ καλλίστῃ παραδοῦναι ὄντας
 καταστάσει, πράσσων ταῦτα ἀξίως μὲν τῆς πατρίδος καὶ τῶ[ν] ||
 35 προγόνων, ἀξίως δὲ καὶ τῆς ἰδίας δόξης τε καὶ ἀνδρείας, ἔτι
 δὲ καὶ τῆς ἐ[ν]||χευρισμένης αὐτῷ πίστεως· διὸ δεδόχθαι
 Ληταίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δ[ή]||μῳ, ἐπαινέσαι τε Μάαρχον
 Ἄννιον Ποπλίου ταμίαν Ῥωμαίων καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χάριν
 τῶν πεπραγμένων θαλλοῦ στεφάνῳ καὶ τίθεσθαι αὐτῷ[ι] | ἀγ[ῶ]να
 ἱππικὸν καθ' ἔτος ἐν τῷ Δαισίῳ μηνί ὅταν καὶ τοῖς ἄλλοις
 40 εὐεργε[[τ]ται οἱ ἀγῶνες ἐπιτελῶνται. ἐλέσθαι δὲ καὶ πρεσβευτάς,

9 De Maedis, gente Thracica, qui etsi iam ab Alexandro Magno (Plut. Alex. 9) et postea a Philippo Demetrii f. (Liv. XXVI, 25, 6 sqq.) victi erant, tamen etiam Romanorum imperio Macedoniam bellis latrocinisque vastare non destiterunt, D. provocat ad Steph. Byz. Ὡδονες. Strab. VII fragm. 36. 10 στέγειν 'reprimere, arcere'. Cf. Polyb. III, 53, 2 οὗτοι γὰρ ἔστειλαν τὴν ἐπιφορὰν τῶν βαρβάρων. D. 11 ETE|.OYΣ in lapide esse testatur Miller. Supplevit idem, cum D. ἐπ[ι]ζκ[η]τοῦς legisset. 12 OYONI. 13 ENXEPONNOMAIΣ in lapide esse, sed infra litteram X additam I, rettulit D., confirmavit M. Atque hic quidem non suppleri hoc iota, sed in locum X per errorem incisi substitui coniecit, ut legeretur ἐν ἱερῶν νομαῖς 'in templorum pascuis'. At id hoc loco dici nullo modo potuit, immo verum vidit Duchesnius, locutionis cum omnino frequentis tum Polybio inprimis familiaris ἐν χειρῶν νόμῳ mentionem iniciens; ea ab homine non satis Graece docto detorta atque corrupta est. 14 ζωγρίαις D., at unum modo Σ inter ΑΙ et Υ exstare testatur M., simul monens apud Polybium ζωγρίαι λαβεῖν haud rarum esse. 15 ΙΠΠΟΝ. 16 Praetore caeso M. Annii vice prae-sidis provinciae functus est, dum successor Roma mitteretur.

οἵτινες πορευθέντες πρὸς αὐτὸν καὶ ἀσπασάμενοι παρὰ τῆς πό-
 λεως καὶ συναγαγόντες | ἐπὶ τῷ ὑγιαίνειν αὐτόν τε καὶ τὸ στρα-
 τόπεδον τό τε ψήφισμα ἀποδώσου|σιν καὶ παρακαλέσουσιν ἀπο-
 δεξάμενον μετ' εὐνοίας τὴν τοῦ δήμου προ|αίρεσιν νῦν τε καὶ
 45 εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἀγαθοῦ τινος ἀεὶ παραίτιον || γίνεσθαι
 τῇ πόλει ἡμῶν. ἀναγραφῆναι δὲ τὸ ψήφισμα καὶ τὸν στέφα-
 νον εἰς | στήλην λιθίνην, ἣν καὶ τεθῆναι τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ
 ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, προ|νοηθέντων τῆς τε ἀναγραφῆς τοῦ
 ψηφίσματος καὶ τῆς ἀναθέσεως τῆς στή|λης τῶν τε πολιταρχῶν
 καὶ τοῦ τῆς πόλεως ταμίου. ἐπεχειροτονήθη | ἔτους θ' καὶ κ',
 50 Πανήμου κ', καὶ εἰρέθησαν πρεσβευταὶ τῶν βουλευτῶν || Ἀδαῖος
 Ἀδαίου, Λύσων Φιλώτου, Ἀμόντας (Δ)ιέους¹⁷.

47 ΛΙΕΟΥΣ. Emendavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich
 XV p. 8 coll. titulo Milesio ap. Rayet Rev. arch. XXVIII p. 409: ἐπιστάτουν-
 τος Διέους τοῦ Γλαύκου. Nominativus Διῆς haud infrequens est in titulis.
 (Cf. n. 287, 3. 349, 2).

319 Methymnae (*Molyvo*) insulae Lesbi. Ed. A. Conze Reisen
 auf der Insel Lesbos tab. XI n. 3. Supplevit et interpretatus est
 C. Cichorius Mus. Rhen. XLIV p. 440 sqq. Denuo accurate cum
 lapide contulit W. R. Paton, cuius exemplum cum suis supplemen-
 tis exhibuit Th. Mommsen Sitzungsber. der Kgl. Akademie d. W.
 zu Berlin 1895, XXXVII p. 900.

[----- μήτε δπλοις μήτε χρήμασιν μήτε] [ναυσ] [γ¹ βοηθεί-
 τωσαν² | δημοσῖαι βουλῇ δόλωι πο]νηρῶι. ὁ δῆμος [ὁ Ῥωμαίων |

Litterae volgares praeter A (raro A) ΠΣ, quae formae alteri a. Chr. n.
 saeculo optime conveniunt. Supplementa pleraque Cichorio et Mommseno
 debentur, qui praecipue foederibus Romanorum cum Astypalaeensibus
 (P. Viereck Sermo Graecus p. 42 n. XXI) et Mytilenaeis (Viereck p. 45
 n. XXIII) nituntur in hoc restituendo. Ad tempora belli, quod Romani in
 illis regionibus contra Aristonicum gerebant, cum Mommseno refero propter
 litteraturam; paullo antiquius igitur est illis duobus, ex quibus Astypalaeense
 anno 105, Mytilenaeum anno 62 a. Chr. n. factum indicant consulum nomina
 in senatusconsultis praemissis. 4 L... Paton. Cf. tabulam Astypa-
 laeensem v. 28. 29.

2 Sc. ὁ δῆμος ὁ Μηθυμναίων. Nam tenemus hic
 finem enuntiati, cui omnibus numeris accurate respondebat alterum ad
 Romanos spectans v. 2—9. Ceterum haec synesis huius tituli propria est;
 reliqua duo foedera vocem δῆμος ubique cum numero singulari verbi finiti
 coniungunt; Astyp. v. 29: μήτε χρήμασιν μήτε ναυσὶν βοηθείτω ὁ δῆμος.

τοὺς πολεμίους καὶ ὅπεν]αντίους τοῦ δήμου τοῦ Μ[η]θυμναίων
 5 διὰ τῆς ἰδίας χ]ώρας καὶ δι' ἧς ἂν ὁ δῆμος ὁ Π[ω]μαίων κρα-
 τῇ μὴ διετίω]σαν δημοσῖαι βουλῇ δόλω[ι | πονηρῶι, ὥστε τῷ
 δήμ]ωι τῷ Μηθυμναίων καὶ οἷς | [ἂν ὁ δῆμος ὁ Μηθυμναίων]
 ἀρχῇ πόλεμον ἐπιφέρειν³, | [μηδὲ⁴ τοῖς πολεμοῖς μήτε δπλ]οις
 μήτε χρήμασιν μήτε να[υ]σὶν βοηθεῖτωσαν δημοσ]αὶ βουλῇ μετὰ
 10 δόλου πονηροῦ. || [ἐάν τις πόλεμον πρότερο]ς ἐπιφέρῃ τῷ δήμωι
 τῷ Μηθ[υ]μναίων, τότε ὁ δῆμος ὁ Π[ω]μαίων τῷ δήμωι τῷ
 Μηθ[υ]μναίων βοηθεῖτω ὡς ἂν ᾖ⁵ εὐχαιρον· ἐάν δέ τις πόλε-
 μ[ον | πρότερος ἐπιφέρῃ τῷ δή]μωι τῷ Π[ω]μαίων, τότε ὁ
 15 δ[η]μος ὁ Μηθυμναίων τῷ δή]μωι τῷ Π[ω]μαίων βοηθεῖτω || [ὡς
 ἂν εὐχαιρον ἐκ τῶ]ν συνθηκῶν καὶ ὀρκίων [τ]ῶι | [δῆμωι τῷ
 Π[ω]μαίων καὶ τῷ] δήμωι τῷ Μηθυμναίων | [φαίνεται. ἐάν τι⁶
 πρὸς ταύτας τὰς συνθήκας κοινῇ [βου]λῇ προσθεῖναι ἢ ἄραι
 βούλω]νται⁷, δημοσῖαι βουλῇ ἐκατέρ[ων | ἐξέστω· ἀ δὲ ἂν
 20 προσθῶσιν ἢ ἀ]ρ(ω)σιν⁸ ἐν ταῖς συνθήκ[αις, || ἐκτὸς ἔστω ταῦτα
 προσγεγραμμένα ἐν ταῖς] συνθήκαις⁹.

Mytil. v. 15 sqq.: ὁ [δῆ]μος ὁ Μυτιληναίων ἀρχ[ή]ν καὶ δυναστείαν τοῦ δήμου
 τοῦ Π[ω]μαίων δια]φύλασσετέ κτλ. 8 Pro hac recta particulae ὥστε structura
 Astypal. 27 exhibet gravem soloecismum ὥστε (non recte ὡς τε Viereck) τῷ
 δήμω τῷ Π[ω]μαίων καὶ τοῖς ὑπὸ Π[ω]μαίοις | [τα]σσομένοις πόλεμον ἐπιφέρωσι,
 natum illum quidem ex inconsiderata coniunctivi qui in exemplo Latino
 erat imitatione. C. 4 Supplevi; μήτε M. et C. ex foedere Astypalaeensi.
 Sed cum appareat ὅπλοις, χρήμασιν, ναυσὶν, quippe quae inter se respondeant,
 recte particulis μήτε — μήτε — μήτε distineri, eam vero voculam, qua
 superiori enuntiato μὴ — διετίωσαν annectatur alterum cuius verbum est
 βοηθεῖτωσαν, ex sermonis Graeci legibus necessario μηδὲ esse debere, non
 est cur soloecum tituli Astypalaeensis usum hic imitemur, praesertim repu-
 tato illi discrimine quod tetigi not. 3. 5 Supplevi. στελλέτω βοηθῆσαι]
 εὐχαιρον C., quod ni fallor nimis recedit a formulis eiusmodi titulorum.
 βοηθεῖτωσαν ὡς ἂν] εὐχαιρον M. durissima coniunctivi ellipsi, quae eo magis
 displicet, quia respondens enuntiatum ex ipsius Mommseni supplemento suum
 habet verbum finitum (φαίνεται v. 17). Neque plurali opus est, nam synesin
 a reliquis id genus titulis alienam (not. 2) non est quod per totum foederis
 tenorem continuatam fuisse sumamus. 6 ἐάν δέ τίς τι et infra v. 23
 βούλω]νται M. Sed singulae paragraphi, sane contra Graecum morem, hic et
 in reliquis duobus titulis ἀσυνδέτως se excipiunt, neque subiectum aliud fuisse
 potest ac civitates quae hoc pactum ineunt. 7 Cf. not. 6. 8 Π[ω]μαίων
 lapis secundum Pat. 9 Cf. Astyp. v. 40 sqq.: ἀ δὲ ἂν προσθῶσιν ἐν ταῖς
 συνθήκαις ἢ ἂν ἀφέ[λ]ωσιν ἐκ τῶν συνθηκῶν, ἐκτὸς ἔστω ταῦτα (ἐν) ταῖς συνθή-
 καῖς γεγραμμένα (Cich. p. 446 not. 4). Vocem ἐκτός Viereck dubitanter inter-
 pretatur 'praeterea'.

320 Fragmentum basis lapidis calcarii leucophaei Olympiae evolsum ex maceria Byzantina prope templum Iovis. Edd. W. Dittenberger et K. Purgold *Olympia* V p. 447 n. 326.

Ἡ π[όλις] ἡ [τῶν Ἑλλήνων Γαίον] | Μάριον [Γ]αί[ο]υ υἱόν¹,
-----]

Litterae ΑΠΣ. Extremae hastarum partes aliquantum dilatatae. 1 C. Marium C. f. cos. 107. 104—100. 86 a. Chr. hic designari certum est, quia recentiore quidem illius aetate non esse titulum scripturae genus arguit, ante eum vero nemo nobilis illius gentis fuit. Consentaneum est post Teutones Cimbrosque ad internecionem caesos ipso anno 101 a. Chr. statuum Olympiae ei positam esse.

321 Tabula magna marmoris albi inventa in insula Delo. Ed. Th. Homolle *Bull. de corr. Hell.* IV (1880) p. 490 (Syll.¹ 250).

Ἑρμαῖσται, Ἀπολλωνιασταί, Ποσειδωνιασταί οἱ γενόμενοι ἐπὶ
ὑπάτων | Γναίου Κορνηλίου Λεντόλου καὶ Ποπλίου Λικινίου
Κράσσου¹, ἐπὶ ἐπιμελητοῦ | δὲ τῆς νήσου Μηδείου τοῦ Μηδείου
Πειραιέως, τὸν Ἡρακλῆν ἀνέθηκαν | ἀφιερῶσαντες Ἡρακλεῖ καὶ
Ἰταλικοῖς.

Litterae ΑΣΠ.

1 97 a. Chr.

322 Basis marmoris caerulei inaedificata in muro recentiore prope antiquum Deliorum portum. Edd. A. Hauvette-Besnault *Bull. de corr. Hell.* VII (1883) p. 42 n. 5. E. Loewy *Inschriften Gr. Bildhauer* p. 248 n. 306, qui postremum versum accurate delineatum exhibet.

Ἀρχέλ[ας] Πομπώνιος¹ | Γαί[ο]υ καὶ Γαίου²

Litterae ΑΖΞΠΣ. Fines hastarum apicibus ornati. 1 Memorabile est, hic praeter unum P. Corvii Q. I. Philoclis nomen (not. 3) ubique antiquiore more nomina Graeca praenominum vicibus fungi, cum viginti tribus annis post (n. 335) in eadem insula iam ex duodecim civibus Romanis Graecae originis, partim ingenuis partim libertinis, nemo praenomine Romano careat omnesque, qui quidem nomine Graeco utantur, ei cognominis locum tribuant. Qua re accuratius definitur eius mutationis tempus, de qua exposuit Th. Mommsen *Römische Forschungen* I p. 30. 2 Sc. ἀπελεύθερος. Hos

- Ἡρόδοτος Κλώδιος | Δέ[χμ]ου
 5 Σωσιγένης Θεοδώρου | Νεαπολίτης
 Κλεομένης Ἐγνάτιος | Ποπλίου Γαΐου Γναίου
 Ζεῦξις Αὔλιος Λευκίου
 10 Πόπλιος Κόρουιος | Κοΐντου Φιλοκλῆς³
 Πρόθυμος Γράνιος | Σπορίου
 15 Ἀντίοχος Παχώνιος || Λευκίου
 Ἡρακλέων Τύλλιος | Κοΐντου
 20 Κομπεταλιασταί⁴ γενόμενοι | τὴν Πίστιν⁵ θεοῖς ἀνέθηκαν || ἐπὶ
 ἐπιμελητοῦ τῆς νήσου | Μηδείου τοῦ Μηδείου Πειραιέως⁶.
 Μηνόδωρος Φαινάνδρου Μαλλώτης⁷ ἐποίει.

omnes homines libertinos esse manifestum est, praeter eum fortasse qui nomine Romano caret Sosigenem Theodori f. Neapolitanum (v. 5. 6). 3 Libertus alio ac patronus praenomine utitur secundum antiquiorem consuetudinem (Mommsen l. l.). 4 Non collegium, sed magistros eius indicari quibus praesidentibus a sodalibus eiusdem vici incolis Compitalia celebrata essent, recte ex voce γενόμενοι collegit H. Cf. E. Ziebarth, Das griech. Vereinswesen p. 126. De sacris Larum Compitalium cf. quae exposuit G. Wissowa ap. Roscher Lexikon der griech. und röm. Mythologie II p. 1872 sqq. Ut ab initio servorum magnae in Compitalibus partes erant, sic etiamtum primo a. Chr. n. saeculo illa collegia humiliorum potissimum fuisse hic titulus docet (cf. not. 2). 5 Nulla Fidei deae cum Larum Compitalium sacris arctior conexio circumspicienda est, sed mutuam fidem quae inter cuiusvis collegii sodales intercedere debet hac dedicatione magistri testati esse videntur. 6 A. 97 a. Chr. n. Cf. 321¹. 7 Eiusdem statuarii alia basis, item Deli eruta, est apud Loewy in Inschr. gr. Bildh. p. 219 n. 307, qui recte monet, frequentius esse nomen quam ut hos titulos ad eum artificem referri liceat, quem commemorat Plinius N. h. XXXIV, 94 patris patriaeque significatione non adiecta.

323 Tabula ahenea inventa Regii. Ed. C. Stornaiuolo Bull. dell' Inst. arch. di Roma 1878 p. 125 (Syll.¹ 254). Ex eius exemplo, adhibita etiam imagine photographica et ectypo chartaceo, G. Kaibel I. G. Sic. et It. 612. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 422 n. 555.)

Litterae volgares praeter Σ (semel v. 2 in ἐσλήτωι Σ est); paucis locis pro vulgaribus ΒΡΦ incisa sunt ΒΡΦ. Littera Ο reliquis aliquanto minor. Titulus, etsi accuratius aetas definiri nequit, utique initio saeculi a. Chr. primi recentior non est, quod praeter litteraturam maxime indicat Ῥωμαίων additum magistratus vocabulo (v. 2. 3).

Ἐπὶ πρυτάνιος Νικάνδρου τοῦ Νικοδάμου, βουλᾶς προστατέοντος Σωσιπόλῳ τοῦ Δαματρίου, Χίωι¹, Ἰππίου δυοδεκάται, ἔδοξε ταῖ ἀλλ[α] | καθάπερ ταῖ ἐσκλητῶι² καὶ ταῖ βουλᾷ· ἐπεὶ ὁ στραταγὸς τῶν Ῥωμαίων Γναῖος Αὐφίδιος Τίτου υἱὸς εὐνοὺς ὑπάρχει ταῖ ἀμὰ πόλει, ἄξιος φαινόμενος | τᾶς αὐτοῦ καλοκάγαθίας, δεδόχθαι Γναῖον Αὐφίδιον Τίτου υἱὸν³ στραταγὸν Ῥωμαίων στεφανῶσαι ἐν τῇ ἀγῶνι τοῖς πρώτοις⁴ Ἀθανίοις ἐλαίας στεφάνῳ καὶ πρόξενον καὶ εὐεργέταν ποιῆσαι τοῦ δάμ(ο)υ⁵ τῶν Ῥηγίνων καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ, εὐνοίας ἔνεκεν ἃς ἔχον διατελεῖ
5 εἰς τὸν δᾶμον τῶν Ῥηγίγων. τὰν δὲ βουλὰν τὸ ἀλλασμα⁶ κο-
λαψαμέναν εἰς χαλκῶματα δισσά, τὸ μὲν ἀναθέμειν⁷ εἰς τὸ
βουλευτήριον, τὸ δὲ ἀποστεῖλαι Γναίῳ Αὐφιδίῳ.

4 Hoc obscurum est. Locum ubi contio habita esset indicari coniecit St., dubitans tamen ipse. K. cognomen Sosipolidis per compendium scriptum latere opinatur. 2 ἔσκλητος contionem minorem significare videtur, ad quam rogationes a senatu ferri debebant, priusquam totius populi suffragiis subicerentur. Fortasse illi contioni ei modo intererant, qui originem ab antiquis urbis civibus repetebant, cum maiora comitia etiam eos qui postea civitatem nacti erant continerent. Similis ratio quarto a. Chr. saeculo Mylasis inter tres tribus et populum universum intercedebat (cf. 95³). 3 Homo ceteroquin ignotus. Nam Cn. Aufidius praetorius apud Ciceronem Tusc. V, 38, 442 sine dubio idem est cum propraetore Asiae (Waddington Fastes des prov. As. p. 6) qui in titulo C. I. G. 2349 b, 6 Gnaei, non Titi filius dicitur. St. T. Aufidii qui circiter a. 70 a. Chr. Asiae praefuerit (Waddington Fastes des prov. As. p. 24) filium hic indicari haud improbabile existimat Mommsenus apud K. Sed mihi titulus antiquior videtur. 4 Intermissa igitur fuerant haec sacra neque satis constabat, quando rursus celebrari possent. Cf. n. 264, 44 ἔταν πρῶτον ἄγωμεν [τὰ Διο]νύσια τὰ μεγάλα. 5 ΔΑΜΑΥ. 6 I. e. τὸ δόγμα τᾶς ἀλλας. Vocabulum praeterea nusquam exstat. 7 Cf. n. 449, 3. 4. 5. 483, 8. 494, 33. 560, 5. 44. 20. 800, 2.

324 Tabula marmoris leucophaei, Mosquae in museo historico. Ed. B. Latyschew Inscriptiones orae sept. Ponti I p. 45 n. 17.

Litterarum formae memorabiles ΡΘΞΠΣΦ; alpha inter Α et Α et Λ fluctuat, item modo ΔΛ, modo ΔΛ exaratum est; in litteris restant vestigia coloris rubri. Decretum est Olbiopolitanorum quo honoratur civis eorum Niceratus Papiæ f. optime de patria meritus, sed a barbaris turpiter per dolum occisus. Etsi multa hic similia de civitatis malis et aerumnis leguntur atque in Protogenis plebiscito (n. 226), tamen hunc titulum multo recentiore esse illo apparet cum ex litteratura, tum ex iota muto modo omisso

-----ν -----ορε--- | -----ηι-- τολλει---
 -----οσαι ---|-----ους εὔσε[β]ῆι τη---ατ-----
 ---ς βο|-----θεν μὲν κειμένας ὅ[π]ο-----
 5 σατο || -----ρου μεταδιώρθωσ[α]ν παρ' ο-----α--ρτ--
 -----χρυσῶν | [-----ἐπ]ανῆκεν εἰς τὴν πατρίδα.
 ἐν γὰρ [π]ρο-----ηι μ----- Χερρο[[νησ¹-----
 ἐπεὶ εἶδε συνεχέσι πολέμοις καταβυθισθ[ε]ῖ[σαν τὴν πόλιν], δ[ιέ-
 λυσ]εν [τὴν]² μεταξύ αὐ[[τῶν διαφορὰν³, κατέσ]τησεν δὲ τὴν πόλιν
 εἰς εἰρήνην, ἐφ' οἷς ἀνδριάντος [ἀν]αστά[σε]ι καὶ εἰκόνας ἀ[[ναθέσει
 ἐτιμήθη ὑπ' α]ῶτων, ἐν πᾶσιν τῇ πατρ[ιδι] μὲν τὰ συμ[φορ]ώ-
 10 τατα διαπρα[ττόμ]ενος, ἐατῶι δ[ὲ] || δόξαν καὶ τιμὴν κτώ[μενος],
 τοὺς τε διὰ παντὸς ἐπεγεί[ρο]μένους ἐπὶ τ[ῇ]ν [π]όλιν⁴ πολεμίους |
 [ἀμυνόμενος καὶ σωτήρι]ς ὦν τοῖς πολεῖταις [χ]ατὰ τὸ πλεῖστον
 [ἐ]ν ἀσφαλείᾳ τὰ τῆς πατρ[ιδ]ος πρά[[γμα]τα κατέστησε, σωφρ[ό]-
 νως μὲν βουλευόμενος ἕκαστα, ἄμεινον δὲ ἐπιτελῶν τὰ δοχθέντα· |
 [τὸ δὲ τελευταῖον, διαβρά]ντων εἰς τὴν Ἑλλάδα⁵ τῶν πολειτῶν,

modo servato, semel (v. 34) perperam addito, ex scripturis Νεικῆρατον (v. 27) et ἐταψ (v. 9); quae omnia cum saeculo a. Chr. primo antiquiorem haberi vetent, ex altera parte ut est titulus prolixus et verbosus, sic tamen vanus ille tumor in eiusmodi laudationibus principatus aetatis usitatus (cf. n. 365. 366) hic nondum observatur. Quod quoniam Dio Chrysostomus XXXVI, 4 (II p. 2, 4 sqq. Arnim) haec de Olbia habet: δαί μὲν πολεμεῖται, πολλάκις δὲ καὶ ἐδάω, τὴν δὲ (particulam add. Reiske) τελευταίαν ἄλωσιν οὐ πρὸ πλειόνων ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν. εἶλον δὲ καὶ ταύτην Γέται καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐν τοῖς ἀριστοῖς τοῦ Πόντου πόλεις μέχρι Ἀπολλωνίας, hostes hic ubique sine nomine significati manifesto Getae intellegendi sunt tum Byrebista rege (n. 342, 22. 33) incursionibus et rapinis omnia longe lateque vexantes. A quibus cum Olbia capta sit paullo ante annum 50 a. Chr. n. (nam Dio illuc venit sub finem saeculi p. Chr. n. primi, Domitiani principatu), sequitur hunc titulum, quippe qui manifesto aliquanto antiquior sit, primis postremi a. Chr. saeculi decenniis vindicandum esse.

4 Chersonesitarum civitatis intestinas discordias a Nicerato compositas hic commemorari probabiliter coniecit L. Nam etsi sunt quae suadere videantur ut v. 7—10 de ipsa Olbia intellegamus, tamen obstat v. 9 [ὑπ' α]ῶτων, nam sic Olbiopolitani de se ipsi loqui nullo modo poterant (cf. not. 4). 2 Supplevi; [μὲν] Lat. 3 Supplevi; [τοὺς πολεῖτας] Latyschew. Sed τοὺς πολίτας μεταξύ αὐτῶν (pro πρὸς ἀλλήλους aut πρὸς αὐτοὺς) διαλῦσαι mihi Graecum non videtur. 4 Inde ab hoc loco manifesto de Olbiopolitanorum rebus verba fiunt; mirum sane et incon-

cinnum, haec enuntiata sic inter se conecti, cum tamen τὴν πόλιν v. 8. 14 non ad eandem civitatem spectet. 5 Cf. Herodot. IV, 48: ἀτὰρ διαβάντι τὸν Βορυσθένα ἀπὸ θαλάσσης, πρῶτον μὲν ἡ Ἑλλάς. IV, 76 ἡ δὲ (Ἑλλάς) ἐστὶ μὲν παρὰ τὸν Ἀχιλλέιον δρόμον, τυγχάνει δὲ πᾶσα ἐοῦσα δεινῶν παντοίων πλῆθ.

οὐδ' ἐν το[ύ]τοις⁶ τοῦ προνοεῖν τῆς | [πόλεως ἀπελείφθη⁷. οἰό-
μενος γάρ τῇ ἑαυτοῦ παρουσίᾳ τοὺς ὄχλους εὐφυλακτοτέ[ρ]ο[υ]ς
15 ἔσεσθ[ι]ται, μετὰ τῶν οἰκετῶν⁸ καὶ τῆς καθηκούσης ἀκολουθίας
παραγενόμενος αὐτόθι προεφύλασσαν· | [ιδὼν δὲ τὴν τῶν πολε-
μίων ἔφοδον τοὺς μὲν πολεῖτας ἐξέστειλεν εἰς τὴν πόλιν, αὐτὸς⁹
δ' ὑ[π]έμε[νε] τὴν εἰσβολὴν αὐτῶν ἐγ[δ]εξιόμενος· νε[μ]εσητὸν
γάρ ἤγειτο [κα]ὶ κοινῇ μὲν τῆς πόλεως προὔνοι, | [ιδίαι δὲ
πάντων ὧν ἂν τις φροντίσειεν¹⁰. διὸ καὶ οἱ πολέμοιοι, τὸ ἀνυ-
πόστατον αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς δ[ε]ῖσαν[τες], ἐκ μὲν τοῦ φανεροῦ¹¹
οὐκ [ἐθ]άρρησαν ἐπιβαλεῖν, ἐνεδρεύσαντες δὲ αὐτὸν νύκτωρ
20 ἐδο[λοφ]όνη[σαν]. ὥστε ἐπὶ τούτους ὁ δῆμος, αἰφνίδιον σ(υ)μφο-
ρὰν¹² θεασάμενος, τῆς πόλεως ἀποβεβλημένη[ς] ἀγαθὸν | [πο-
λείτην, χαλεπῶς μὲν ἤνενκεν τὸ πένθος αὐτοῦ διὰ τὴν χρηστό-
τητα, ἐπαχθῶς δὲ διὰ τὴν | τοῦ θανάτου ὀμότητα· δεδόχ[θ]αι
οὖν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ὅπως ἐπιφανεστέρας τύχηι παρὰ
πάντας τῆς | ταφῆς¹³, τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ εἰσχομισθῆναι εἰς τὴν
πόλιν πρὸς τὴν καθήκουσαν κηδεῖαν, κλεισθῆναι | [δὲ τὰ ἐν τῇ
πόλει ἐργαστήρια¹⁴, μελανειμονῆσαι τε τοὺς πολεῖτας καὶ παρ-
25 ἐπεσθαι τῇ ἐκφορᾷ αἰ[παντας ἐν τάξει, στεφανωθῆναι τε αὐτὸν
ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τῆς ἐκκομιδῆς χρυσῶ στε[φάνῳ· ἀνασταθῆναι
τε αὐ]τοῦ καὶ ἀνδριάντα ἔφιππον ἐν ᾧ ἂν τόπῳ οἱ προσήκοντες

Scymnus peripl. 842 sqq.: εἰρηκεν Ἐφορος — πρὸς ἀνατολὰς ἐκβάντι τὸν Βο-
ρυσθένην τὴν λεγομένην οἰκοῦντας Ἰλαιοὶ Σκύθας εἶναι. L. 6 Sic haec
scribere malui ('ne in hac quidem rerum condicione'), quam cum L. οὐδὲν
το[ύ]τοις. 7 Supplevi; ἐδεήθη L. 8 Supplevi non sine haesitatione.
At utique quod L. vult, ἀνευ στρατεύματος καὶ, admitti nequit, quia sic sub-
sequens narratio inepta ac paene ridicula fit. Nam si solus venit Niceratus,
ea quoque quae v. 16 sqq. post cives in urbem remissos ab eo gesta nar-
rantur, solus perfecisse existimandus est; quo nihil cogitari potest incredi-
bilis. Verum utrum servi hominis opulentissimi commemorati fuerint,
quibus ille armatis quasi cohorte praetoria utebatur, an mercennarii milites
quos suo sumptu conduxerat, in medio relinquendum est. Ceterum ob-
scurissimum esse, quo consilio cives ex urbe in Hylaeam transissent, recte
monet L. 9 Non solus, sed cum suis. Cf. not. 8. 10 Supplevi;
cogitaveram etiam de [ιδίᾳ δὲ οὐδεὶς (vel οὐδὲν) ἦν, δτου οὐ φροντίσειεν.
Quod L. scribit [ιδίᾳ δὲ ὅπως δεινότερον] τίσειεν, de uno adverbio dubitare se
significans, in eo cum ipse verbi poetici usus offensionis est, tum certe
medium τίσειεν exspectaveris. 11 Supplevi spatii ratione habita, quod
suo invento βῆαι μὲν non expleri ipse L. monet. 12 ΣΥΜΦΟΡΑΝ.
13 Supplevi; τιμῆς L. Sed illi nomini articulus videtur melius convenire.
14 Etiam [πωλητ]ήρια restitui posse adnotat L.

αὐτοῦ | [βούλωνται, καὶ ἐπιγραφὴν δ]οῦναι τήνδε· “) δῆμος
 Νεικήρατον Παπίου, τὸν [ἀπ]ὸ προγόνων εὐερ[γέτην ὄντα καὶ
 πλεῖστα τ]ῇ πόλει κατορθωσάμενον ἀγαθὰ, ἀρετῆς ἔ[ν]εκα καὶ
 εὐεργεσίας | [τῆς εἰς αὐτόν·] στεφαν]οῦσθαι δὲ αὐτόν καὶ καθ’
 30 ἑκαστον ἐνιαυτὸν ἐν τῇ ἀρχαιρετικῇ ἐκλ[η]σίαι¹⁵ καὶ ἐν τῷ
 τιθεμένῳ¹⁶ ἀ]γῶνι τάχιλλεῖ κατὰ τὸ πυθόχρηστον τῆς ἵπποδρο-
 μίας, τοῦ κήρυκος ἀνα[γορεύοντος καθὼς ἢ ἐπ]ιγραφῇ(ι) τοῦ
 ἀνδριάντος περιέχει. ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψήφισμα εἰς τε[λα-
 μῶνα λευκόλιθον, κα]ὶ ἀναθεῖναι ἐν ᾧ ἂν τόπῳ οἱ προσήκοντες
 αὐτοῦ βο[ύ]λονται, ὅπως καὶ οἱ λο[ιποὶ] πολεῖται προθυμό[τε]ροι
 γ[ε]ίνωνται εὖ ποιεῖν τὴν πατρίδα, τοὺς εὐεργέτας ταῖς καθη-
 κο[ύ]σαις τιμαῖς κοσμουμέν]ους ὀρώντες.

15 Comititia sub finem anni habita, in quibus proximi anni magistratus creabantur, reliquis multo frequentiora fuisse consentaneum est; quare per ea potissimum statua coronatur. 16 Supplevi. Intellege ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἵπποδρομίας τῷ τιθεμένῳ τάχιλλεῖ κατὰ τὸ πυθόχρηστον. Hyberbaton non violentius est quam alia multa quae cum in titulis tum apud scriptores inveniuntur.

325 Tabula marmoris albi cum aëtomate, intra quod aquila delphinum rostro petens expressa est. Lapis inventus in vico *Karaharman*, exstat Bukaresti in museo. Ed. G. Točilescu *Archaeol.-epigr. Mitth. aus Oesterreich* VI p. 36 n. 78 (tab. III).

Τύχη ἀγαθῇ. ἱερωμένου¹ Ἀρισταγόρου τοῦ Ἀπατουρίου, μηνός

Litterae AZΘΞΠΣ. Hastae extremae lineolis transversis ornatae. Titulum primi a. Chr. nati saeculi esse arguunt cum litteratura (maxime Z pro I constanter scriptum), tum orthographia: Ἀρτεμεισιῶνος v. 4. πολεῖτῶν v. 8. 9. 12. 14. 21. 26. πολεῖταις v. 16. 34. 40. 45. πολεῖτας v. 37. 38. πολεῖτευσ- μένοις v. 25. τειμάς v. 40. ἐτείμησεν v. 19. 23. σείτον v. 39. τεθλειμμένον v. 28. εὐομελιητον v. 16. — ἐπιμελής v. 10. πρεσβῆας v. 44. τελῆας v. 32. ἀνδρηότατα v. 9. — ἰῶτα ἀνεκφώνητον constanter (novem exempla sunt) omittitur. Quare nullus est dubitandi locus, quin de eisdem barbaris, qui n. 324 commemorantur, id est Getis Byrebista regnante, hic quoque titulus accipiendus sit. 1 Apollinis sacerdotium significari ex v. 21 apparet. Civitas est Istropolis; etenim in eius nummis eadem aquilae et delphini imago invenitur, quae huius lapidis aëtomati insculpta est. Cf. *Catal. of Greek coins in the Brit. mus.*; The Tauric Chersonese, Sarmatia, Dacia, Moesia etc. p. 25. Itaque hodiernum vicum *Karaharman* illius antiqui oppidi locum tenere ex hoc titulo colligitur. T. Quod quoniam Dio Chysostomus (cf. adn. ad n. 324)

Ἄρτεμει|σιῶνος δεκάτῃ ἰσταμένου, ἐπιμηνιεύοντος τῆς ἐκκλησίας²
 Ἀθη|νάδου τοῦ Ἀπολλοδώρου· Ξενοχάρης Ἐκαταίου εἶπεν· ἐπειδὴ
 Ἀρ|ισταγόρας Ἀπατουρίου, πατὴρ γεγωνὶς ἀγαθοῦ καὶ προγ-
 5 νων ἐδερ|γετῶν καὶ ἱερημένων τῶν θεῶν πάντων, καὶ αὐτὸς
 στοιχεῖν βουλό|μενος καὶ τοῖς ἐκείνων ἵχνεσιν ἐπιβαίνειν, κατελ-
 θὼν εἰς τὴν πατρί|δα μετὰ τὴν κατασχοῦσαν τὴν πόλιν περί-
 στασιν³, ἀτειχίστου τῆ[ς] | πόλεως ὑπαρχούσης καὶ κινδυνεύον-
 των πάλιν τῶν πολειτῶν μ[ε]|τὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ταγείς ὑπὸ
 10 τῶν πολειτῶν τειχοποιὸς ἀνδρῆ[ς]||πατα μὲν καὶ γυναιώτατα τῆς
 ἐπιμελῆας τῶν ἔργων προέστη, οὔτε | σωματικῶν πόνων οὔτε τινὸς
 τῶν εἰς τὴν οἰκοδομίαν ἐνηκόντων λ[ε]|φθεῖς, τῆς τε πατρίδος
 ὀχυρωθείσης καὶ κατὰ μέρος τῶν πολειτῶν ἀπὸ τῆς βαρβάρου
 καταπορευομένων εἰς τὴν πόλιν τισὶν μὲν δεξιῶς ἀπ[αν]|τῶν τῶν
 κρατούντων τῆς χώρας βαρβάρων, τισὶν δὲ τῶν πολειτῶν εἰ[ς]⁴ ||
 15 λύτρα προτιθεῖς ἔδειξεν ἑαυτὸν πρὸς πᾶσαν ἀπάντησιν τῶν
 σωζο[μέ]|νων εὐομεύητον, πλεῖστά τε συναλλάγματα πολεῖταις
 ἅμα κ[αί] | ξένοις ποιησάμενος πρὸς πάντας ἀφι[λ]αργύρως,
 ὑπεστήσατό | τε ἡλικίᾳ προκόπτων καὶ προαγόμενος εἰς τὸ θεο-
 σεβεῖν ὡς ἔπρεπεν αὐτῷ πρῶτον μὲν ἐτείμησεν τοὺς θεοὺς,
 20 Διὸς τοῦ Πολιεύς ἀναλαβὼν || στέφανον καὶ ἱερησάμενος εὐαρέ-
 στως ὑπὸ πάντων ἐπηνήθη τῶν πολειτῶν, εἴτα παραγεν[η]θε[ί]ς
 ἐπάγγελτος καὶ τὸν ἐπώνυμον⁵ τῆς πόλεως[ς] | Ἀπόλλωνος ἀνα-
 δεξά[μενο]ς στέφανον πανηγύρεσι πανδήμοις καὶ πομπαῖς | ἐ[ς]ρο-
 πρεπέσιν καὶ φυλῶν ἐπιδόσεσιν τοὺς θεοὺς καὶ τὴν πόλιν ἐτεί-

et Olbiam et omnes quae in sinistra Ponti ora sitae essent urbes Apolloniam
 usque a Getis captas testatur, hoc etiam in Istropolin cadit (cf. not. 3).
 2 ἐπιμήνιοι τῆς ἐκκλησίας sunt qui quoque mense comitiis praesunt (πρωτά-
 νεις Atheniensium), ex quibus rursus qui quaeque comitia moderatur (ἐπι-
 στάτης Atheniensium) hic singulari numero ἐπιμηνιεύων τῆς ἐκκλησίας dici
 videtur. Cf. ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς C. I. G. 3137, 30. ἐπιμήνιοι τῶν ναοποιῶν
 n. 140, 6 sqq. ἐπιμήνιος τῶν ταμῶν n. 216, 27. 3 De Istropoli a Getis capta
 (not. 1) hic dici videtur. Postea cum barbari urbem direptam reliquissent,
 antiqui incolae redierunt; cf. v. 12 sq. κατὰ μέρος τῶν πολειτῶν ἀπὸ τῆς βαρ-
 βάρου καταπορευομένων εἰς τὴν πόλιν. 4 Supplevi. Cf. εἰς ἐφόδια n. 78, 11.
 108, 41. 152, 44. 206, 31. Nullam habet offensionem προτιθεῖς absolute usur-
 patum pro χρήματα προτιθεῖς. Cf. n. 244, 10 ἔδανεσεν δὲ καὶ τοῖς ἀλοῦσιν εἰς
 ἐφόδια. Εἰ[ς] λύτρα scripsit T., sed hoc nomen compositum quod sciam sine
 exemplo est. 5 Cum corona, i. e. sacerdotium, non ipse deus ἐπώνυμος
 τῆς πόλεως dicatur, nihil aliud indicari potest nisi huius potissimum sacer-
 dotis nomen actis publicis praescribi (not. 1).

μ[η]]σεν, τοῦτο βουλόμενος ἐμφαίνειν, ὅτι τοῖς εὐσεβέστατα καὶ
 25 κάλλιστα || πολειτευόμενοις καὶ παρὰ θεῶν τις χάρις καὶ παρὰ
 τῶν εὐεργετηθέν|των ἐπακολουθεῖ. πάλιν τε τῶν πολειτῶν μετὰ
 ἔτη τρία διὰ τὰς τῶν | κρατούντων τῆς χώρας βαρβάρων ἐπι-
 συνστάσεις ἐπιζητούντων ἱερέα | Ἀπόλλωνος Ἰητροῦ, τεθλειμμέ-
 νων τῶν ιδιωτικῶν βίων ἐπέδωκεν ἑαυτὸν καὶ παρελθὼν εἰς
 30 τὴν ἐκκλησίαν ἔλαβεν τὸν αὐτὸν στέφανον τοῦ || θεοῦ, διπλασιά-
 ζων ἑαυτῷ καὶ τὰς παρὰ τῶν θεῶν καὶ τὰς παρὰ τῶν εὐ|εργε-
 τουμένων χάριτας· καὶ τὸ τρίτον τῶν αὐτῶν καιρῶν τὴν τε
 πόλιν | καὶ τὴν χώραν κατεχόντων ὁ αὐτὸς τελῆας βουλόμενος
 τὰς τῆς εὐσεβε[ι]ας χάριτας τοῖς θεοῖς ἀπονέμειν ἅμα καὶ τῶν
 ιδίων ἀπὸ τοῦ βίου [δ]απαν[η]||μάτων τοῖς πολεῖταις ὡς ὁμοίως
 35 δαψιλεύεσθαι ἱερήσατο· μετὰ ἐνια[υ]||τόν τε μηδεὶς ἑαυτὸν
 ἐπιδιδόντος, τὸν αὐτὸν ἀναλαβὼν στέφανο[v] | ἱερήσατο, οὐδενὸς
 φεισάμενος οὔτε τῶν πρὸς τοὺς θεοὺς οὔτε τῶν πρὸς[ς] | τοὺς
 πολεῖτας δικαίων· ἐφ' οἷς συνέβη τὴν τε πόλιν εὐσταθεῖν καὶ
 τοὺς πολ[ε]ῖτας σώζεσθαι. ταγεῖς τε ἀγορανόμος εἰς ἐνιαυτὸν
 ἡγορανόμησεν ὡ[ς] | ἔπρεπεν ἀνδρὶ καλῷ καὶ ἀγαθῷ, παραπω-
 40 λῶν σείτον ἅμα καὶ οἶνον καὶ τῷ[v] || λοιπῶν ὠνίων τὰς τειμαὶς
 καθαιρῶν λυσιτελέστατα τοῖς πολεῖταις, κα[ι] | τυχὼν ἐνκωμίου
 διὰ ταῦτα κατέστησεν οἰκοδομήσας ἀγορανόμιον ἀπὸ [τ]ιδίων
 δαπανημάτων· ἐφ' οἷς ὁ δῆμος ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν καλο-
 κάγαθίαν ἔταξεν αὐτὸν ἀγορανόμον εἰς ἄλλα ἔτη δύο, ἐν οἷς
 εὐδοκίμ[η]||σεν τοῖς προγεγραμμένοις ὁμοίως. πρεσβῆας τε πολλὰς
 45 ὅπερ τῆς π[ρ]ό[λε]||ως πρεσβέυσας κατὰ τὸ συμφέρον τοῖς πολεῖταις
 δι[ε]πράξατο πρὸς | [τοὺς κρατοῦντας⁶] τῆς χώρας καὶ τοῦ πο-
 ταμ[οῦ]⁷ βαρβάρους⁸ -----]

6 Supplevi coll. v. 26. 27. πρὸς [τῆς θαλάσσης καὶ] τῆς χώρας καὶ τοῦ
 ποταμ[οῦ] ----] T. 7 Istrum significari apparet. 8 Supplevi.

326 Tabula in duas partes fracta, inter quas perpauci modo
 versus intercidesse videntur, inventa inter rudera Chersonesi veteris,
 exstat ibidem in monasterio. Primus edidit Jurgiewitsch Act. soc.
 Odess. XII (1880) p. 4 sqq. cum commentario Russica lingua con-
 scripto; inde repetivit Egger Journal des Savants Novemb. 1880
 p. 706. Hoc exemplo cum photographica lapidis imagine collato
 edidit et commentario doctrinae pleno illustravit P. Foucart Bull.

de corr. Hell. V (1884) p. 70 sqq. (Syll.¹ 252. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialektinschriften III p. 43 n. 3087). Ex duabus imaginibus photographiceis, quarum lectiones postea cum ipso lapide contulit, et Stschukarewii ectypo chartaceo ed. B. Latyschew Inscr. orae sept. Ponti Euxini I p. 174 n. 185. (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 258 n. 338). De nonnullis tituli locis disputavit F. Blass Mus. Rh. XXXVI p. 614 n. 9.

-----σ.ω [------ | -----](θο[υ ε]ἴπαν· ἐπειδὴ Διόφαν-
τος Ἀσκληπιόδωρου Σινωπεὺς¹ φίλος [μὲν καὶ | εὐεργέτας ἀμῶν
ἐλῶν², πιστε[υ]όμενος δὲ [καὶ τιμώμενος οὐ]θενδὸς ἤρσον ὑπὸ
βασιλέος Μιθραδά[τα] Εὐπά[τορος, δι]ὰ παντὸς³ ἀγαθοῦ παραί-
τιος γίνεται [ἐκ]άστωι ἀμῶν, ἐπ[ὶ τ]ὰ καλλίστα καὶ ἐνδοξότατα
⁵ τὸν || [βασ]ιλέα προτρεπόμενος, παρακληθεὶς⁴ δ' ὑπ' αὐτοῦ καὶ
τῶν ποτὶ Σ[χ]ύθας πόλεμον ἀναδεξάμενος, [καὶ π]αραγενόμενος εἰς
τὰν πόλιν ἀμῶν, ἐπ' ἀνδρῶς παντὶ τῷ στρατοπέδῳ τὰν εἰς τὸ
πέραν⁵ διὰβα[σι]ν ἐποίησατο· Παλάκου⁶ δὲ τοῦ Σκυθᾶν βασι-
λεῖος αἰφνιδίως ἐπιβαλόντος μετὰ ὄχλου πολλοῦ, παρα[τ]αξάμε-
νος ἐν χρ[ε]ταί⁷, τοὺς ἀνυποστάτους δοκοῦντας εἶμεν Σκύθας
τρεψάμενος, πρῶτον ἀπ' αὐ[τῶ]ν⁸ ἐποίησε βασιλέα Μιθραδάταν

Litterae ZΞΠΩ. σῖγμα inter Σ et Ξ fluctuare, ut modo ad hanc modo ad illam formam propius accedat, testatur L. ΟΟ reliquis litteris minores.
¹ Diophantum Mithridatis exercituum ducem a Memnone (Fragm. hist. Gr. ed. C. Müller III, 545) Μιθάρου filium dici, quod barbarum nomen Graece expressum Ἀσκληπιόδωρος videri adnotat F. Sed Rumpsius Jahrb. f. Phil. CXXIII (1884) p. 838 monuit, genetivum Scaligeri demum coniectura in verba Memnonis inductum, cum libri Μιθάρῳ exhiberent quod ille ex Μιθ(ρ)α(δάτου) (στ)ρ(ατηγῶ) per compendium scriptis natum existimat. ² Supplevit F., nisi quod ἀμῶν, quo careri non potest, addidit L. ³ Supplevit L. monens et vestigia litterarum ΔΙ ante Α conspicua esse et simillimo exemplo tituli apud Lebas-Foucart Inscr. II, 243 (πρὸς τὸ διὰ παντὸς ἀγαθοῦ παραίτιοι γίνεσθαι τοῖς ἀπασι) hoc supplementum confirmari. ⁴ Vocatum, non missum a rege quod legimus, inde recte cum F. colligitur, antea non Mithridati ipsi, cuius in imperio sane natus erat, sed nescio cui alii principi aut civitati operam suam praestitisse Diophantum. ⁵ Transgressus est sinum maris angustum cuius in ripa meridionali sita erat urbs Chersonesus (prope Sebastopolin hodiernam). F. ⁶ Cf. Strabo VII, 4, 8 p. 309 Cas. πέμψας εἰς τὴν Χερρόνησον στρατὸν, ἅμα πρὸς τε τοὺς Σκύθας ἐπολέμει Σκίλουρον τε καὶ τοὺς Σουλόρου παῖδας τοὺς περὶ Πάλακον. F. ⁷ ENXPΩΙΑ agnovit L., ut iam priorum supplementa commemorare supervacaneum sit. ⁸ ἀπα[ν]των F. Sed quod ipse in proecdosi suppleveram ἀπ' αὐ[τῶ]ν, id L. confirmavit cum ΑΥ in lapide legeret.

Εὐπάτορα τρόπαιον ἀναστᾶσαι, τοὺς δὲ παροικοῦντας Ταύρους⁹
 10 ὅ[φ' ἐ]αυτὸν ποησάμενος καὶ πόλιν¹⁰ ἐπὶ τοῦ τόπου συνοικίξας,
 εἰς τοὺς κατὰ Βόσπορον τόπους ἔχω[ρ]ι[[σθη]]¹¹ καὶ πολλὰς καὶ
 μεγάλας ἐν ὀλίῳ¹² χρόνῳ πράξεις ἐπιτελέσας, πάλιν εἰς τοὺς
 καθ' ἡμὲ τόπους [ἐ]πέ[[στ]ρεψε καὶ παραλαβὼν τοὺς ἐν Ἀκμαί
 τῶν πολιτῶν, εἰς μέσαν τὰν Σκυθίαν προῆλθε, παραδόντων δὲ |
 [αὐτ]ῶι Σκυθᾶν τὰ βασίλεια Χαβαίου καὶ Νέαν πόλιν¹³, σχε-
 δὸν πάντας ὑπακόους συνέβα γεν[έ]σθαι | [βας]ιλεῖ Μιθραδάται
 Εὐπάτορι· ἐφ' οἷς ὁ δᾶμος εὐχαριστῶν ἐτίμασε ταῖς καθηκού-
 15 σαις αὐτὸν τιμαῖς, || [ὥς] ἀπολελυμένος ἤδη τᾶς τῶν βαρβάρων
 ἐπικρατείας. τῶν δὲ Σκυθᾶν τὰν ἔμφυτον | [αὐ]τοῖς ἄθεσιαν ἐκ-
 φανῇ καταστασάντων καὶ τοῦ μὲν βασιλεῖος ἀποστάντων¹⁴, τὰ
 δὲ πρᾶ[[γμ]ατα εἰς μεταβολὰν ἀγαγόντων, δι' ἃς αἰτίας βασι-
 λεῖος Μιθραδάτα Εὐπάτορος Διόφαντον | [πᾶ]λιν ἐκπέ[[μ]ψαντος
 μετὰ στρατοπέδου, καίπερ τοῦ καιροῦ συγχλείοντος εἰς χειμῶνα,
 Διό[[φρ]αντος ἀναλαβὼν τοὺς ἰδίους καὶ τῶν πολιτῶν τοὺς δυνα-
 20 τωτάτους ὥρμασε μὲν ἐπ' αὐτὰ || [τὰ β]ασίλεια τῶν Σκυθᾶν,
 κωλυθεὶς δὲ διὰ χειμῶνας, ἐπιστρέψας ἐπὶ τὰ παραθαλάσσια,
 Κερκινίτιν¹⁵ | [κατ]ελάβετο¹⁶ καὶ τὰ τεῖχη, τοὺς δὲ τὸν Καλὸν
 λιμένα κατοικοῦντας πολιορκεῖν ἐπεβάλετο, Παλά[[χου] δὲ συν[ε]ρ-
 γεῖν τὸν καιρὸν ἑαυτῶι νομίζοντος καὶ συναγαγόντος τοὺς ἰδίους
 πάντας, ἔτι δὲ | [καὶ τ]ὸ τῶν 'Ρεξιναλῶν¹⁷ ἔθνος συνεπισπασα-

9 In meridionali Chersonesi Tauricae littore inter Theodosiam et Chersonesum urbes. F. 40 Cf. Strabo VII, 4, 7 p. 342 Cas. ἦν δὲ καὶ Εὐπα-
 τώριον τι, κτίσαντος Διοφάντου Μιθριδάτου στρατηγού. F. 44 Supplevit L.

Cf. v. 82 cum nota. 42 Cf. Meisterhans Grammatik der att. Inschr.² p. 59
 not. 529. 13 πρὸς δὲ τοῖς καταριθμηθεῖσι τόποις ἐν τῇ χειρρονήσῳ καὶ τὰ
 φρούρια ὑπῆρξεν, ἃ κατεσκεύασε Σκίλουρος καὶ οἱ παῖδες, οἷσπερ καὶ ὁρμητηρίοις
 ἐχρᾶντο πρὸς τοὺς Μιθριδάτου στρατηγούς, Παλάκιον τε καὶ Χάβρον καὶ Νεάπολιν.

Strabo l. I. In media parte Chersonesi, prope oppidum hodiernum *Symphe-
 ropol*, haec castra sita fuisse Foucartus collegit ex narratione tituli nostri,
 monens illic inventum esse titulum Sciluri regis C. I. G. 2403. 44 Hanc
 rebellionem non multo post ea quae ante narrata sunt factam esse, ita ut
 omnia de quibus hoc titulo dicitur primo Romanorum contra Mithridatem
 bello priora fuerint, suo iure statuit Foucart. 45 Cf. n. 464, 8. 20.

Hecataeus ap. Steph. Byz. s. v. Κερκινίτις. Herodot. IV, 55. Arrian Peripl. 30
 ἀπὸ δὲ Χερρονήσου ἐς Κερκινίτιν στάδιοι ἑξακόσιοι, καὶ ἀπὸ Κερκινίτιδος εἰς
 Καλὸν λιμένα, Σκυθικὸν καὶ τοῦτον, ἄλλοι ἑπτακόσιοι. F. De scriptura nominis
 inter α et ε fluctuante cf. 420⁹. 46 [μὲν] ἐλάβετο L. Sed medium sim-
 plicis verbi sic usurpari non videtur. 47 'Ρωξολανὸι vocantur a scripto-
 ribus.

μένου, ἃ διὰ παντὸς Χερσονασιτῶν προστατοῦσα | [Παρ]θένος¹⁸,
καὶ τότε συμπαροῦσα Διοφάντῳ, προεσάμανε μὲν τὴν μέλλου-
25 σαν γίνεσθαι πρᾶξιν || [διὰ τ]ῶν ἐν τῷ ἱερῷ γενομένων σαμείων,
θάρσος δὲ καὶ τόλμαν ἐνεποίησε παντὶ τῷ στ[ρα]τοπέ[δ]ωι· Διο-
φάντου δὲ διαταξαμένου σωφρόνως, συνέβα τὸ νίκημα γενέσθαι
βασίλει Μιθ[ρ]αδά[τ]αι Εὐπ[ά]τορι καλὸν καὶ μνάμας ἄξιον εἰς
πάντα τὸν χρόνον· τῶν μὲν γὰρ πεζῶν ἦτοι τις [ῆ] οὐ[δ]εῖς
ἐσώθη¹⁹, τῶν δὲ ἱππέων οὐ πολλοὶ διέφυγον· οὐδένα δὲ χρόνον
ἀργὸν παρείς, παραλαβὼν | [τὸ στρατόπεδον ἄκ]ρου τοῦ ἕαρος
ἐπὶ Χαβαίους κ[α]ὶ Νέ[αν] π[ό]λιν ἐλθὼν παντὶ -----ρ---
30 ---σ. ω. . ι [------ ὥστε τοὺς μὲν --|-----] φυγεῖν, τοὺς δὲ
λοιποὺς Σχύθας περὶ τῶν καθ' ἑαυτο[ὺς] ἡνάγκασε ἐν τού[τῳ]τι²⁰
βουλεύσασθαι· εἰς τε τοὺς κατὰ Βόσπορον τόπους χωρισ[θ]εῖς²¹
καὶ [καταστα]σάμενος καὶ τὰ ἐν[θ]ινα²² καλῶς καὶ συμφερόντως
βασίλει Μιθραδάται Εὐπ[ά]τορι, | τῶν περὶ Σαύμακον²³ Σκυθῶν
35 νεωτεριζάντων καὶ τὸν μὲν ἐκθρέψαντα αὐτὸν²⁴ [βα]σιλέα Βοσ-
πόρου Παιρισάδαν²⁵ ἀνελόντων, αὐτῷ δ' ἐπιβουλευσάντων,

18 Cf. Strabo VII, 4, 2 p. 308 ἐν ῆ (in urbe Chersoneso) τὸ τῆς Παρθένου ἱερὸν, δαίμονος τινος, ἧς ἐπώνυμος καὶ ἡ ἄκρα ἢ πρὸ τῆς πόλεως ἐστὶν ἐν σταδίοις ἑκατόν, καλουμένη Παρθένιον, ἔχον νεὼν τῆς δαίμονος καὶ ζώοντος. F. n. 464, 1. 54.

19 Emendavit et supplevit Bl., cum sensu cassum esse intellegeret quod F. exhibet ἦτοι τις οὐ | [διεσώθη]. Verba ἦ τις ἡ οὐδεῖς significant 'vix quisquam', id quod B. probavit allato Herodoti loco III, 140 ἀναβέβηκε δ' ἡ τις ἡ οὐδεῖς καὶ παρ' ἡμέας αὐτῶν (sc. τῶν Ἑλλήνων). Ceterum de hoc proelio Strabo VII, 3, 17 p. 306 (quem locum affert F.) haec habet: οἱ δὲ Ῥωξολανοὶ καὶ πρὸς τοὺς Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος στρατηγὸς ἐπολέμουν ἔχοντες ἡγεμόνα Τάσιον. ἔχον δὲ Παλάκῳ συμμαχήσαντες τῷ Σκιλοῦρου, καὶ ἐδόκουν μὲν εἶναι μάχιμοι, πρὸς μέντοι συνεταγμένην φάλαγγα καὶ ὠπλισμένην καλῶς τὸ βάρβαρον φύλον ἀσθενὲς πᾶν ἐστί καὶ τὸ γυμνητικόν. ἐκείνοι γοῦν περὶ πέντε μυριάδας πρὸς ἑξακισχιλίους τοὺς Διοφάντῳ τῷ Μιθριδάτου στρατηγῷ συμπαραταξαμένους οὐκ ἀντέσχον, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι διεφθάρσαν. F. 20 Supplevit F.; priores καθ' ἑαυτο[ὺς] αἰσθόμενος ἐν τού[τῳ]τι βουλεύσασθαι, multo minus probabiliter.

21 Discessit Chersoneso et in Bosporum se contulit. Cf. Arch.-epigr. Mittheilungen aus Oesterreich XI p. 43 n. 55, 8: χωρισθεῖς τε εἰς π[α]τρ[ί]δα.

22 Supplevit Blass, adiectivum insolenter formatum ab ἐνθα ut ἐκεῖνος ab ἐκεῖ statuens; nam cum F. ante iota circum similem litterae o sed reliquas litteras aequantem magnitudine conspicuum esse testetur, vix alia atque θ littera fuisse potest; o enim per totum titulum multo minore modulo exaratum refert idem. ἐνοῖτα H. Rumpf Jahrb. f. Phil. CXXXIII (1884) p. 833 sqq. CXXXI (1885) p. 637 sqq. improbabiliter. 23 Σοβάδακος Scythia est apud Applan. Mithr. 79; fortasse hanc nominis formam ex Σαύμακος corruptam esse dicit F. 24 Saumacum. 25 Paerisadem a barbaris pressum ad Mithridatem regnum sponte detulisse narrat Strabo

διαφυγῶν τὸν] | κίνδυνον ἐπέβα μὲν ἐπὶ τὸ ἀποσταλὲν ἐπ' αὐτὸν
 ὑπὸ τῶν πολιτῶν πλοῖον, παρα[γενό]μενος [δὲ] καὶ παρακαλέσας
 τοὺς πολίτας, συνεργὸν πρόθυμον ἔχων τὸν ἐξ[απο]στέλλοντα
 [β]ασιλέα Μ[ι]θραδάταν Εὐπάτορα, παρῆν ἔχων ἄκρου τοῦ ἔαρος
 [στρα]τόπεδον πε[ρ]ὶ κ[ο]ν τε καὶ ναυτικόν, παραλαβὼν δὲ καὶ
 40 τῶν πολιτῶν ἐπιλέκτους ἐμ πληρώμασι²⁶ τρισί, ὀρμαθεὶς ἐκ τῆς
 πόλιος ἀμῶν παρέλαβ[ε] | μὲν Θεοδοσίαν καὶ Παντικᾶπαιον, τοὺς
 δὲ αἰτίους τῆς ἐπαναστάσε[ος] | τιμωρησάμενος καὶ Σαύμαχον
 τὸν αὐτόχειρα γεγνότα βασιλέος Παιρι[σάδα] λαβὼν ὑποχείριον
 εἰς τὴν βασιλείαν²⁷ ἐξαπέστειλε, τὰ δὲ πράγματα [ἀ]νεκτ[ή]σατο
 βασιλεὶ Μιθραδάται Εὐπάτορι, ταῖς τε πρεσβείαις ταῖς ἀποστέλλ-
 45 λομέναις ὑπὸ τοῦ δάμου συνεργῶν εἰς πᾶν τὸ συμφέ[ρ]ον Χερσον-
 νασταῖς εὖνουν ἑαυτὸν καὶ φιλότιμον παρέχεται· ὅπως οὖν καὶ
 ὁ δᾶμος τοῖς εὐεργέταις | ἑαυτοῦ τ[ὰς] καθηκούσας φαίνεται
 χάριτας ἀποδιδούς, δεδόχθαι τᾷ βουλᾷ καὶ τῶν δάμωι, στε-
 φανῶσαι Διόφαντον Ἀσκληπιοδώρου χρυσέωι στεφά[ν]ωι Παρθε-
 νείοις ἐν τᾷ πομπᾷ, τὸ ἀνάγγελμα ποιουμένων τῶν συμμνημό-
 50 νων· || “Ὁ δᾶμος στεφανοῖ Διόφαντον Ἀσκληπιοδώρου Σινωπέα
 ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνο[ί]ας τᾶ[ς] εἰς αὐτόν· σταθῆμεν δὲ αὐτοῦ
 καὶ εἰκόνα χαλκῆαν ἔνοπλον ἐν τᾷ ἀκροπό[λε]ι | παρὰ τὸν τᾶς
 Παρθένου βωμὸν καὶ τὸν τᾶς Χερσονάσου· περὶ δὲ τούτων
 ἐπιμε[λ]έ[ς] γενέσθαι τοῖς ἐπιγεγραμμένοις ἄρχουσι, ὅπως ὅτι
 τάχιστα καὶ κάλλιστα | γ[έ]νηται· ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψάφισμα
 55 εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀνδριάντος, τὸ δὲ εἰς || ταῦτα γενόμενον
 ἀνάλωμα δόμεν τοὺς ταμίαις τῶν ἱερῶν. ταῦτ' ἔδοξε βουλ[ῇ] |
 καὶ [δ]άμωι, μὴνὸς Διονυσίου²⁸ ἐννεακαιδεκάται, βασιλεύοντος
 Ἀγέλα τοῦ Ἀ[γα]γορίνου²⁹, προαισυμνῶντος³⁰ Μήνιος τοῦ Ἡρα-
 κλείου, γραμματεύοντος Δα[μα]σι[κλ]εῖος³¹ τοῦ Ἀθαναίου.

VII, 4, 3 p. 309. Sed nomen regium usque ad mortem retinuisse videtur. F.

²⁶ Tres naves complebantur militibus a Chersonesitarum civitate missis.

²⁷ In regnum non Saumaci (quod nullum erat) sed Mithridatis, i. e. in Pontum. Nam Foucarti opinio, qui τὴν βασιλείαν regiam Mithridatis intellegit, cum usu sermonis Graeci pugnat. Cf. 342¹¹. ²⁸ Dionysius mensis etiam Chalcedoniorum erat, quos et ipsos Megarensium colonos fuisse constat (cf. Hermae XVI p. 467).

²⁹ Supplevi. Ἀ[γα]γορίνου L. dubitanter, cuius nominis rationem non perspicio. [Ἀγα]γορίνου A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. XX p. 72, quod cum reliquiis litterarum servatis non convenit. ³⁰ αἰσυμνᾷται hic ut Chalcedone (C. I. G. 3794. Herm. I. I.) iidem sunt qui prytanes vocantur Athenis, ita ut προαισυμνῶν epistatae prytanum respondeat. ³¹ Supplevit L.

327 Thyrrhei Acarnaniae (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 464 n. 4 (P. Viereck Sermo Graecus p. 45 n. XXII. W. Dittenberger I. G. Sept. III, 483).

Συμμαχία ποτὶ Ῥωμαίους. | Ἐπὶ ὑπάτων Γαίου Κουλίου Κάλδου
Γαίου υἱοῦ, | [Λ]ευκίου Δομετίου Γναίου (υἱοῦ)¹ Αἰνοβάρβου²,
5 στρατη|[γο]ντος κατὰ πόλιν Γαίου Σεντίου Γαίου υἱοῦ³, || [ἐπὶ
δ]ὲ τῶν ξένων Λευκίου Γελλίου Λευκίου υἱοῦ⁴, πίναι | [συμ]μα-
χίας⁵ ἀνετέθη κατὰ συγχλήτου δόγμα, | [πρεσβε]υσάντων Δωρο-
θέου τοῦ Ἰάσονος, | [Μενάνδρου]⁶ τοῦ Μενάνδρου. Τῷ δήμῳ |
[τῷ Ῥωμα]ίων [κα]ὶ τῷ δήμῳ τ[ῷ] Θυρρε[ων] | εἰρήνη καὶ φιλία
καὶ συμμαχία ἔστω----]

Litterae AΞΠΣ. 1 Supplevi. 2 Anno 94 a. Chr. Cognomen *Aeno-*
barbus tum temporis volgo iam contractis duabus primis vocalibus pronun-
tium esse haec scriptura et Αἰνóβαλβος n. 384, 24 demonstrant, ut appareat
Ἀγνóβαρβος quod imperatorum aetate occurrit (C. I. A. III, 584, 2. 604, 4)
affectatae antiquitatis esse. 3 Paulo post praetoram urbanam Macedo-
niam provinciam administravit et Thracum incursionem cum primo male
pugnasset (Liv. Perioch. 70) feliciter repressit (Orosius V, 18, 30. Cicero in
Pison. 34, 84). 4 Pater consulis 72 a. Chr., avus consulis 36 a. Chr. Idem,
non eius filius cos. 72 a. Chr., ut Drumanno visum erat, apud Ciceronem
Bruti 27, 105 C. Carbonis in consulatu (a. 120 a. Chr.) contubernalis fuisse
dicitur. 5 Tabulas aeneas Romano more et Thyrrhei in templo nescio
quo et Romae in delubro Fidei populi Romani iuxta sanctissimum templum
Iovis Capitolini propositas (Mommsen Römische Forschungen I p. 339) hic
significari manifestum est. Nam hunc lapidem πύαα Graece vocari non
posse sponte patet. 6 Supplevi ex I. G. Sept. III, 486, 9, non ignorans
incertum esse.

328 Tabula lapidis amygdalitae qui dicitur, inventa inter
rudera Nysae veteris, delata in vicum vicinum *Aktsche*. Titulum
a Michaële Pappakonstantinu sibi monstratum exscripsit una cum
Ottone Kern F. Hiller von Gaertringen ediditque Mittheilungen des
arch. Instituts in Athen XVI (1894) p. 95. Cf. eiusdem additamen-
tum p. 444 et Th. Mommseni notas p. 404 sqq. (Revue archéologi-
que N. S. XVIII p. 443 n. 450. Decreta III et IV sola repetivit
Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 62 n. 50).

Litterae A (nonnunquam A) ΖΘΞΠΣ, negligenter et inaequaliter incisae,
maxime in postrema epistula (v. 27—38), quam ab alia manu esse existimat H.

I [Ο δῆ]μος [καὶ ἡ βουλὴ τῶν Νυσαέ]ων¹ | Χ[αίρ]η[μον]α Πυθο-
δώρου².

II Γάιος Κάσιος³ Ν[υσαέ]ων⁴ ἄρχουσι χαίρειν· | Χ[αίρ]ημων Πυ-
[θοδώ]ρου ἰ[δ]ος, πολέτης δμέ[τερος, || π]ρὸς ἐμὲ ἤλθ[εν ἐ]ν
Ἀπαμῆ⁵ ἡρώτησέν⁶ τε [δπως ἂν] | ἐξουσίαν αὐ[τ]ῷ [π]οιήσω⁷

4 In lapide H. initio versus agnovit ΓΜΟΣ, sub finem ΚΩΝ. Suppleverunt M. et C. Cichorius apud H. Statuam Nysaenses civi suo sive superstiti sive defuncto (not. 80) erexerunt post finitum bellum Mithridaticum et Romanorum per Asiam imperium restitutum (anno 84 a. Chr. n.), eiusque basi inciderunt litteras antiquiores fidem illius erga Romanos per superiorum annorum turbas probatam testantes. 2 Υ... ΗΛ... Α ΠΥΘΟΔΩΡΟΥ. Suppleverunt M. et C. Cichorius ap. H. Hominem quidem ignotum, sed familiam notissimam esse monuit Mommsen, provocans ad Strabonis XIV, 4, 42 p. 649 Cas. narrationem de Pythodoro Nysaensi homine ditissimo, qui domicilio ex patria Tralles translato cum Pompeium familiarem suum bello civili adiuvisset, a Caesare victore bonis privatus esset, sed postea ea recuperasset neque imminuta liberis reliquisset. Eius filiam fuisse Pythodorida reginam et illo quem attulimus loco et XII, 3, 29 p. 555 Cas. refert idem. Hanc vero natam esse ex Antonia, quam pater M. Antonius triumvir Pythodoro collocasset, ex titulo Smyrnaeo acutissime demonstravit Mommsen Ephem. epigr. I p. 270 sqq. Quem Pythodorum aetate inferiorem essem quam eum qui hic v. 22 commemoraretur Chaeremonis filium, iure monuit M. Sed filium potius, quam ut ille vult nepotem existimaverim, siquidem qui iam anno 59 a. Chr. a Cicerone pro Flacco 22, 52 inter nobilissimos Trallianorum primo loco recensetur, vix post a. 80 a. Chr. natus esse potest, qua cum re bene conveniet, si Chaeremona avum, Pythodorum aut Pythiona huius tituli patrem eius fuisse sumemus. Denique Chaeremona quoque Trallianum, quem ad Augustum adversus Cantabros bellantem (a. 26 aut 25 a. Chr. n.) venisse patriae terrae motu collapsae auxilium ab eo petitum epigramma ap. Agathiam II, 47 docet, huius stirpis fuisse observavit M. 8 Nomen in ectypis ad Mommsenium missis perspicue legebatur, cum antea de eo dubitatum esset. Hunc hominem Appianus, qui unus eius mentionem facit, ubique (Mithr. 41. 47. 24. 412) Lucium vocat, id quod hoc monumento refutatur. Proconsul Asiae erat quo tempore bellum Mithridatis initium cepit (anno 88 a. Chr.). 4 'ΣΑ_ΩΝ. 5 De proximo post Nicomedem regem et M'. Aquillium a Mithridate fugatos tempore Appianus Mithr. 49 haec narrat: Κάσιος δὲ καὶ Νικομήδης, καὶ ὅσοι ἄλλοι Ῥωμαῖον πρέσβεις παρήσαν, ἐς Λεόντων κεφαλὴν, 8 τῆς Φρυγίας ἐστὶν ὀχυρώτατον χωρίον, μετεστρατοπέδευον· καὶ τὸ πλῆθος ὅσον εἶχον, οὐ πάλοι συνειλεγμένον, χειροτεχνῶν ἢ γεωργῶν ἢ ἰδιωτῶν, ἐγύμναζον, καὶ τοὺς Φρύγας αὐτοῖς προσκατέλεγον. ὁκνοῦντων δὲ ἐκατέρων ἀπεγνωσαν πολεμεῖν ἀνδράσιν ἀπολέμοις, καὶ διαλύσαντες αὐτοὺς ἀνεχώρουν, Κάσιος μὲν ἐς Ἀπάμειαν σὺν τῷ ἑαυτοῦ στρατῷ, Νικομήδης δὲ ἐς Πέργαμον, Μάνιος δὲ ἐπὶ Πόδον. M. 6 Petendi, non interrogandi vim vocabulum hic habere, ut in Novo Testamento, monet Wilamowitz apud H. 7 'ut sibi potestatem

ἐπὶ τοῦ συν[βο]υλίου⁸] | τοῦτω ἐγὼ τ[ῆ]ν ἐξουσίαν ἔδωκα.
 οὔτ(ο)ς⁹ ἐπ[ὶ τοῦ] | συνβουλή[ου ὡμ]ολόγησεν καταλογῆς¹⁰ τῆς
 [συν]κλήτου καὶ [δήμου]¹¹ Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ στρατοπέ[δου] |
 10 δ[ί]ωσειν δω[ρεάν] π[υρῶν] μοδίους ἑξακισμυρ[ῶν]· | ἐγὼ δέ¹²
 περὶ [τοῦτο]υ τοῦ πράγματος ἀπεκρίθ[ην κα]λλῶς [αὐτ]όν [τε δε-
 δω]κέναι καὶ τάξει¹³ ἑματόν¹⁴ τ' ἐ[π]α[ινεῖν]¹⁵ αὐτόν] ὅ ἔργα¹⁶.

mei facerem'. Cf. Cicero ad Quintum fr. I, 2, 5, 15: *neque praefectores diebus aliquot adiri possent vel potestatem sui facerent*. Philipp. VIII, 40, 34: *quotidie, simulatque luceret, facere omnibus conveniendi potestatem sui*. M. De Graeca quam hic tenemus eius formulae interpretatione A. Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 n. 3 p. 215 provocat ad argumentum libri XVI antiquitatum Iosephi: Καίσαρος ἐξουσίαν δόντος ἐν Βηρυτῇ παρὰ τῷ συνεδρίῳ κατηγορήσας. 8 I. e. coram consilio. Proconsuli in consilio fuerunt cum legato et quaestore comites ab ipso electi. Cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 316 not. 4. II³ p. 245 not. 4, qui affert decretum proconsulis Sardiniae (C. I. Lat. X, 7852), ubi praeter illos duos sex privati sunt. 9 Emendavi. ΟΥΤΩΣ lapis, quod etsi Graecum esse hac vi (*quo facto*) non ignoro, tamen huius tituli ad verbum ex Latino exemplari expressi generi dicendi minus convenire existimaverim. 10 Vox rara inferioris aetatis, de qua disputavit P. Viereck Sermo Graecus p. 73. In notione definienda maximi momenti est merus genitivus et hic et n. 334, 37 usurpatus; nam de ἔνεκα negligentia omissio cogitare iam vetat duorum titulorum consensus. Eum casum, qui a Graeca quidem syntaxi plane abhorret, ex ablativo causae Latino expressum esse vidit Wilamowitzius ap. H. Inde iam apparet, non ab omni parte recte honorem interpretari Viereckium; nam merus ablativus honore a Romanis sic non usurpatur. Immo animi, quo quis erga alterum est, certum genus hac voce indicatur, sive gratia, ut voluit W., sine reverentia, quod mihi accommodatius videtur, fuit in exemplaribus Latinis, unde haec expressa sunt. Qua cum re bene conveniunt scriptorum loci a V. allati, Phrynichi p. 440 Lob. καταλογὴν οἱ σύρφακες λέγουσι τὴν πρὸς τινα αἰδᾶ et Hesychii, quem palmari emendatione restituit Wilamowitzius apud V., καταλογῆ σοι εἶη (καταλογισθεῖη codex). Ἀττικώτερον δὲ αὖ αἰδεσθεῖν οἱ θεοί. Neque repugnant reliqua exempla ab illo congesta (Polyb. XXII, 46, 40. Viereck Sermo Gr. n. XVI v. 53. 98. n. XVII v. 9. Greek inscr. in the British museum II p. 5 n. CXLIII v. 43). 11 Articuli hic omissi (qua de re neque spatium neque linea obliqua / initio lacunae conspicua dubitari sinit), cum in respondente membro τῆς συνκλήτου additus sit, causa ad exemplar eo sermone qui articulo omnino carebat compositum videtur referenda (cf. not. 10. 12. 13. 15). 12 Supplevit Cichorius apud H., qui [τοῦτω] scripserat, quod ne ipsum quidem, ut est δυνάμει priori enuntiato adiectum, in hoc quidem titulo offensionem habet (cf. v. 7). 13 Merus dativus imitatur Latinum ablativum ordine i. e. ut fieri debebat. Cf. Cic. pro Quinct. 7, 28: *existima, C. Aquili, modo et ratione omnia Romae Naevium fecisse si hoc, quod per litteras istius in Gallia gestum est, recte atque ordine factum esse videatur*. 14 Accusativum

[ἴ]ν' οἱ¹⁷ πᾶς τις¹⁸ ἐπιγινῶ ταῦτα ἡμεῖν χάριτα¹⁹ εἶν[αι, αὐτὰ] |
 45 ἡμε[ῖς κ]αὶ [τῇ] συνκλήτῃ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ῥωμαίων δ[ιαγ-
 γελοῦμεν]²⁰.

III Βασιλ[εὺς Μιθραδ]άτης Λεωνίππῳ²¹ σατράπῃ | [τῆς Καρίας²²
 χαλ]ρεῖν·

Ἐπεὶ Χ[αίρ]ῃ μω[ν Πυ]θοδώρου ἐκχθρότατα²³ κα[ὶ] | πολεμιάτα[τα
 20 πρ]ὸς τὰ ἡμέτερα πράγματα δια[κείμε]||νο[ς] ἀπ' ἀρχ[ῆς τε²⁴
 τ]οῖς ἐκχθίστοις²⁵ πολεμίοις [ἐβοή]θ[ει, ν[ὺν] τε τῇ[ν ἐμῇ]ν παρ-
 ουσίαν ἐπιγινούς²⁶ τοὺς [τε υἱ]οὺς Πυθόδ[ωρ]ον καὶ Πυθίων[α]

Latino, non Graeco more usurpatum monuit Wil. ap. H. $\bar{\alpha}$ pro $\alpha\upsilon$ in hoc pronomine primo a. Chr. saeculo perfrequens. Cur haec scriptura reflexivorum propria sit neque vero ad simplex αὐτός pertineat, egregio acumine expedit J. Wackernagel Ztschr. f. vergl. Sprachwissenschaft XXXIII p. 5. 45 Supplevi, dubitans sane de verbo, praecipue quia inter E et A nulla notatur lacuna. Cogitaveram etiam de τε α[ἰνεῖν], sed simplicis verbi usus vix huius aetatis pedestri orationi conveniat. 46 Dicendum fuit τὰ ἔργα αὐτοῦ, sed cf. not. 44. 47 Supplevi. ἴνα a sermone litterarum publicarum apud Atticos quidem alienum, sed inferiore aetate haud infrequens. 48 Supplere conatus sum; dubites an ὁ δῆμος (sc. ὁ Νυσαῖων) potius fuerit. Certe sententiarum conexus, quo Cassius se idcirco de Chaeremonis munificentia senatum populumque certiores fecisse dicit, ut appareret quam accepta ea ipsi fuisset, si quid video nihil habet offensionis. 49 Barbaro adiectivo χάριτος (i. e. κεχαρισμένος) Latinum *gratus* reddidisse interpretem (H.) probabilis videtur, quam Wilhelmi apud H. opinio, nominis substantivi χάρις soloecum usum hic agnoscentis; cuius erroris nulla est probabilis causa, siquidem ne Latini quidem sic nomine *gratia* utuntur. 20 Postrema enuntiata restituere conatus sum; pronominis αὐτὰ collocatio inusitata huic interpreti condonanda videtur. 21 Idem sine dubio homo, qui postea Sinopae a Mithridate praefectus cum urbem Lucullo prodere conaretur a Cleochare collega per insidias interfectus est; cf. Memnon de Heraclea c. 53 (Fragm. hist. Gr. III p. 554), ubi nomen quod in Photii codicibus Λεόντιππος scribitur, ex hoc titulo emendandum est. 22 Supplevit M., de satrapiis a Mithridate institutis provocans ad Appian. Mithr. 24: σατράπας τοῖς ἔθνεσιν ἐπιστήσας. 46: σατράπην ἐς τὸ ἔθνος Εὐμαχον ἐπεμψεν. Utramque epistulam a rege per primi belli initia (not. 26. 30) anno 88 a. Chr. scriptam esse monuit idem. 23 Non eis qui barbaro regi ab epistulis erant, ut volt H., haec scriptura tribuenda est, sed lapicidae Nysaënsi, siquidem nusquam eiusmodi orthographia, per totam quidem Asiae minoris oram non inusitata, frequentior fuit quam in ipsa Caria; vide exempla (μετηλλαρχότα, συνδιαπερύλαρχεν sim.) congesta a G. Meyero Gr. Gramm.³ p. 287 § 240. 24 Supplevit Cichorius ap. H. 25 Cf. not. 23. 26 I. e. cum Mithridatem sociis Romanorum in Bithynia fugatis provinciam Romanam intrasse comperisset. M.

ἐξέθετο²⁷ καὶ αὐ[τὸς πέφ]ευγεν, κήρ[υ]γ[μα ἐ]ποίησα [δ]πως ἐάν
 τις ζῶν[τας ἐ]πάγῃ Χαιρήμ[ο]να ἢ Πυθοδώρον ἢ Πυθίωνα,
 25 λάβ[η] τάλαν[ο]ντα τεσσαράκ[ον]τα, ἐάν [δὲ τις] τὴν κεφαλὴν τιнос
 [αὐτῶν] | ἐνέγκῃ, λάβῃ τάλαντα [εἴ]κοσι.

IV Βασιλεὺς Μιθραδάτῃ[ς] Λεωνίππῳ χαίρειν· | Χαιρήμω[ν]
 Πυθοδώρου πρότερον μὲν τοὺς δι[αφύ]λ[ον]τας Ῥωμαίων σὺν τοῖς
 30 παισίν²⁸ εἰς τὴν Ῥοδ[ί]ων ἐξέ[θ]ετο πόλιν²⁹, νῦν τε τὴν ἐμὴν
 παρουσίαν πυθόμενος | εἰς τὴν Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν³⁰
 καταπ[έ]φευγεν³¹ | ἐντεῦθεν τε γράμματα πρὸς τοὺς κοινοῦ[ς]
 πολε[μ]ίους³² διαπέμπεται Ῥωμα[ί]ους³³. ἔστιν δὲ ἡ [τοῦτου] |
 35 ἄδῃα τῶν γεγενημένων ἀδικημάτων ὁ[ρμη]τήριον τῶν καθ' ἡμῶν
 πραττομένων. φρ[όντι]σον³⁴ ὅπως μάλιστα μὲν ἄγῃς αὐτὸν πρὸς
 [ἡμᾶς] | ἢ ἐν φυλακῇ καὶ εἰργμῷ ὑπάρχῃ ἄχρι ἂν ἀπ[ὸ] τῶν |
 πολεμίων ἐμὲ γενέσθαι³⁵.

27 Cf. n. 422⁴. Rhodum missos filios indicatur infra v. 29. 28 Chaeremonis filios intellegi debere propter articulum recte monuit Wilamowitz apud M., neque vero 'adiuvantibus filiis', ut Mommseno videtur, significare verba σὺν τοῖς παισίν, sed et filios et Romanos quosdam homines Rhodum a Chaeremone sepositos, ex versu 24 apparet. Sane sic paullo alius rerum gestarum ordo indicatur atque in priore epistula, sed id in eis quae raptim intra perbreve temporis spatium gesta erant commemorandis nihil habet offensivis. 29 Rhodum tum commune eorum qui a partibus Romanorum stabant perfugium fuisse adnotat M. provocans ad Appian. Mithr. 24: ὅσοι τε ἐξ Ἀσίας Ἰταλοὶ διεπεφεύγεσαν, ἐς Ῥόδον ἅπαντες ἐχώρουν, καὶ σὺν αὐτοῖς Λεύκιος (immo Γάιος, not. 3) Κάσιος ὁ τῆς Ἀσίας ἀνθύπατος. 30 Ephesios initio in fide Romanorum permansisse, atque aliis demum haud paucis urbibus a Mithridate captis illos quoque ei se dedidisse ex n. 329, 7. 10 apparet. Nihil igitur mirum, Chaeremona se in Artemisium recepisse, ut multos alios, quos post Ephesiorum defectionem ab eis caesos esse refert Appian. Mithr. 23. Quam sortem utrum etiam Chaeremon tulerit an feliciter elapsus sit latet; nam statua etiam occiso posita esse potest. 31 Utramque epistulam post Chaeremonis fugam filiosque Rhodum avectos scriptam esse apparet (cf. v. 22. 23). Sed cum priorem daret, nondum certior factus erat quo illi pervenisset; qua de re mox allatus nuntius in causa fuit, cur iterum ad Leonippum scriberet. 32 Cf. Sallustianam epistulam Mithridatis ad Arsacen (Maurenbrecher Sall. hist. reliquiae IV fr. 69) § 5: namque Romanis cum nationibus, populis, regibus cunctis una et ea vetus causa bellandi est, cupido profunda imperii et divitiarum. § 17: quibus non humana ulla neque divina obstant, quin socios, amicos, procul iuxta sitos, inopes potentisque trahant excendant, omniaque non serva et maxime regna hostilia ducant. § 20: Romani arma in omnis habent. M. 33 ΡΩΜΑΙΩΝ. Manifestum quadratarii errorem emendavit M. 34 Supplevit Wilamowitz. 35 Cf. Polyb.

I, 7, 10: ἐπει δὲ ἀπὸ τούτων ἐγένοντο, συγκαίσαντες αὐτοὺς ἐπολιόρκουν τὸ Ῥήγιον. I, 24, 13. III, 100, 6. V, 77, 7. XVI, 21, 7 ἀπὸ τούτων γενόμενος (-οι).

329 Tabula marmoris albi inventa Ephesi prope aquaeductum et inde translata Smyrnam, ubi exscripsit Waddington et edidit ad Lebas Inscr. III n. 136 a (Syll.¹ 253. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 354 n. 205. A. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Inscr. jurid. Grecques p. 22 n. IV). Adhibito ectypo chartaceo, quod miserat P. Gardner, titulum aliquot locis emendatiorem exhibuit Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 367 n. 496.

I [----- τοῦ δὲ δήμου | φυλάσσον]τος τὴν πρὸς Ῥωμαίους
τοὺς κο[ινοὺς σωτῆρας πα]λαιὰν εὐ[νο]ίαν καὶ ἐν πᾶσιν τοῖς ἐπι-
τασσομέ[νοις προθύμως | συμφρον]οῦντος.¹ Μιθραδάτης Καππα-
5 δοκ[ας]² βασιλεὺς παραβ[λ]ας τὰς πρὸς Ῥωμαίους συνθήκας καὶ
συναγαγῶν τὰς δυνάμεις ἐπ[ε]χειρή]σεν κύριος γενέσθαι τῆς μη-
θὲν ἑαυτῷ προ[σηκούσης | χώρας], καὶ προκαταλαβόμενος τὰς
προκειμένας ἡμῶν πό[λεις ἀ]πάτ]η ἐκράτησεν καὶ τῆς ἡμετέρας
πόλεως, καταπληγάμενος [τῷ] τε πλήθει τῶν δυνάμεων καὶ τῷ
10 ἀπροσδοκῇ τῆς ἐπιβολῆς.³ ¶ [ὁ] δὲ δῆμος ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἀρ-

Litterae, ceteroquin volgares praeter ΑΠ, pleraeque pro lineis rectis leviter incurvas habent. 4 Ephesii a. 88 a. Chr. cum initio paullisper restitissent (n. 328³⁰) ad Mithridatem defecerant et cives Romanos qui ibi commorabantur interfecerant. Sed regis crudelitatem et avaritiam abunde experti sub finem anni 86 a. Chr. aut initio insequentis Zenobio Mithridatis militum duce, qui Ephesum venerat, interfecto ad Romanorum societatem redire et a rege bello se defendere decreverunt (Appian. Mithr. 48. Th. Reinach Mithradates Eupator p. 175 vers. Germ.). Tum haec lapidi incisa sunt. Utrum rex Ephesios rursus subegerit an usque ad pacem se defenderint latet. W. 2 Cappadocia Persarum imperio in duas divisa erat satrapias, ex quibus septentrionalis vocabatur Καππαδοκία ἡ πρὸς τῷ Πόντῳ. Ex qua quod natum est regnum a Romanis plerumque simpliciter Ponticum dicitur; neque vero desunt quae doceant, antiquum Cappadociae nomen de hac regione non plane in desuetudinem venisse. Sic Posidonio apud Athen. V, 212a Mithridates Eupator est ὁ Καππαδόκης, in epigrammate apud eundem p. 215b Καππαδοκῶν βασιλεῖς; sic apud Appianum Καππαδόχαι audiunt Mithridatis milites (Mithr. 80) et καππαδοκῖαι dicuntur qui eius partibus favebant (Mithr. 53. 61); etiam Mithr. 147. 148 vix dubium est quin Καππαδοκῶν nomine Ponti quoque incolae contineantur. W. Etiam epigramma sepulcrale Corycraeum I. G. Sept. III, 879, 8 hunc nominis usum habere videtur. 8 Haec cum rerum veritate (cf. not. 4) vehementissime pugnare monuit W.

χῆς συνφυλάσσωσιν τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίαν, ἐσχηκὼς καιρὸν
 πρὸς τὸ βοηθεῖν τοῖς κοινοῖς πράγμα|σιν κέρριχεν ἀναδεῖξαι τὸν
 πρὸς Μιθραδάτην πόλεμον ὑπέρ | τε τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας
 καὶ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας, ὁμοθυμαδὸν πάντων τῶν πολιτῶν
 15 ἐπιδεδωκότων ἑαυτοὺς εἰς τοὺς || περὶ τούτων ἀγῶνας· διὸ δε-
 δόχθαι τῷ δήμῳ, τοῦ πράγματος [ἀ]|νήκοντος εἰς τε τὸν πόλε-
 μον καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἀσφάλειαν κα[ι] | σωτηρίαν τοῦ τε
 ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς χώ[ρ]α[ς], τοὺς
 στρατηγούς καὶ τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς καὶ τοὺς | προέδρους
 20 εἰσενεγκεῖν ψήφισμα παραχρῆμα καὶ περὶ φιλανθρώπων⁴ |
 [κ]αθότι συμφέρειν καὶ περὶ τούτου διέλαβεν ὁ δῆμος.

II Ἐδοξεν τῷ δήμῳ, γνώμη προέδρων καὶ τοῦ γραμματέως
 τῆς | βουλῆς Ἀσκληπιάδου τοῦ Ἀσκληπιάδου τοῦ Εὐβουλίδου,
 εἰσαγγεῖλαι τῶν στρατηγῶν· ἐπεὶ τῶν μεγίστων κινδύνων
 ἐπαγομένων τῷ τε ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῇ πόλει καὶ πᾶσι
 25 τοῖς πολεῖταις καὶ τοῖς κατοικοῦσιν τὴν τε πόλιν καὶ τὴν χώ-
 ραν ἀναγκαῖόν ἐστι | πάντας ὁμονοήσαντας ὁπ[ο]στῆναι⁵ τὸν κίν-
 δυνον, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, τοῦ πράγματος ἀνήκον[τ]ος εἰς τε |
 τὴν φυλακὴν καὶ ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν τοῦ τε ἱεροῦ τῆς
 Ἀρτέμ[ι]δος κα[ι] | τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας· τοὺς | μὲν ἐγγε-
 γραμμένους⁶ (ἢ παρα[γεγραμ]μένους)⁷ ὑπὸ λογιστῶν ἱερῶν ἢ

4 I. e. de beneficiis quibus acceptis cives et inquilini ad defendendam patriam alacriores fierent. Mithridatem hunc conatum multo maioribus pollicitationibus elusisse monent editores Inscr. iur. Gr. testem citantes Appianum Mithr. 48: Μιθριδάτης δ' ἐπὶ μὲν τὰ ἀφροσυχότα στρατιῶν ἐξέπεμπε καὶ πολλὰ καὶ δεινὰ τοὺς λαμβανομένους ἔδρα. δέσας δὲ περὶ τοῖς λοιποῖς τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας ἡλευθέρου, καὶ χρῶν ἀποκοπὰς αὐτοῖς ἐκίρυσσε, καὶ τοὺς ἐν ἐκείτῃ μετοίκους πολίτας αὐτῶν ἐποίει καὶ τοὺς θεράποντας ἐλευθέρους, ἐλπίσας, ὅπερ δὴ καὶ συνηνέχθη, τοὺς κατὰ χρεως καὶ μετοίκους καὶ θεράποντος, ἡγουμένους ἐν τῇ Μιθριδάτου ἀρχῇ βεβαίως τὰ δοθέντα αὐτοῖς ἔξαι, εὖνους αὐτῷ γενήσεσθαι.

5 Sic Mi. ex ectypo, ut confirmetur supplementum meum, cum W. [παρα]στῆναι scripserit.

6 Waddington eos intellexit, quorum in civium laterculo deleta essent nomina. Sed id factum esse in debitoribus aerarii non est probabile. Quare editores inscr. iur. Gr. rectius de indice debitorum interpretantur, et hic et v. 31 ἐγγεγραμμένους, ἐγγραφὰς scribi debuisse rati. Error facile explicatur ex ambiguitate scripturae ΕΓΓ, quae et duplicem mediam ex ΚΓ assimilatione natam (cf. ἐγβάλλειν, ἐγδιδόναι) et nasalem cum media coniunctam ἐν-γ indicare poterat. Eodem errore, sed in contrariam partem, nonnunquam in proxeniarum decretis (n. 482, 25) peccatum est, ut ΕΝΓΟΝΟΙΞ pro ἐγγόνις I. e. ἐχγόνις exararetur.

7 Quorum nominibus in debitorum laterculo ascriptum est, pendere adhuc litem de

- 30 δη[[μ]οσίων ὥτινιουσὶν τρόπῳ πά[λιν εἶ]ναι ἐντίμους καὶ ἡκυρῶσθαι
 τὰς κ[α]τ' αὐτῶν ἐκγραφὰς καὶ ὀφειλήμ[ατα]· τοὺς δὲ παραγε-
 γραμμένους πρὸς [ε]ρ[ᾶς] καταδίκας ἢ δημοσίας ἢ ἐπίτευμα ἱερὰ
 ἢ δημόσια ἢ ἄλλα ὀφειλήματ[α] | ὥτινιουσὶν τρόπῳ παρῆσθαι
 πάντας καὶ εἶναι ἀκύρους τὰς κατ' αὐτῶν | πράξεις. εἰ δέ
 35 τινες ἔνεισιν ἐν ταῖς ἱεραῖς μισθώσεσιν⁸ ἢ δημοσίαις ὠ[φ]ηαῖς⁹
 μέχρι τοῦ νῦν, τούτοις ἐστάναι τὰς πράξεις κατὰ τὰς προὔπαρ-
 χούσας | οἰκονομίας κατὰ τοὺς νόμους. ὅσα δὲ ἱερὰ δεδάνευσται,
 πάντας τοὺς | ὀφείλοντας καὶ χειρίζοντας ἀπολεύσθαι ἀπὸ τῶν
 ὀφειλημάτων, πλὴν | τῶν ὑπὸ τῶν συστ[η]μάτων¹⁰ ἢ τῶν ἀπο-
 δεδειγμένων ὑπ' αὐτῶν ἐκδανεισ[τ]ῶν¹¹ ἐπὶ ὑποθήκαις δεδανει-
 40 σμένων· τούτων δὲ παρῆσθαι τοὺς τόκους ἀπὸ || τοῦ εἰσιόντος
 ἐνιαυτοῦ ἕως ἂν ὁ δῆμος εἰς καλλίονα παραγένηται κατὰσ[τ]α[ι]σιν.
 καὶ εἰ τινες δὲ πεπολιτογράφηται μέχρι τῶν νῦν χρόνων¹²,
 εἶναι πάντας ἐ[ν]τ[ι]μούς καὶ τῶν αὐτῶν μετέχειν φιλανθρώπων.
 λεύσθαι δὲ καὶ εἶναι ἀκύρου[ς] | τὰς τε ἱερὰς καὶ δημοσίας
 δίκας, εἰ μὴ τινὲς εἰσιν ὑπὲρ παρορισμῶν¹³ χώρας ἢ διαμφ[ι]σ]-
 βήτησεως κληρονομίας ἐζευγμένοι. εἶναι δὲ καὶ τοὺς ἰσοτελεῖς
 45 καὶ παροίκους¹⁴ || καὶ ἱεροὺς καὶ ἐξελευθέρους καὶ ξένους ὅσοι
 ἂν¹⁵ ἀναλάβωσιν τὰ σπλα καὶ πρὸς το[ῦς] | ἡγεμόνας ἀπογρά-
 ψωνται, πάντας πολίτας ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίαι, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα
 δια[σ]αφησάτωσαν οἱ ἡγεμόνες τοῖς προέδροις καὶ τῷ γραμματεῖ
 τῆς βουλῆς, οἱ | καὶ ἐπικληρωσάτωσαν αὐτοὺς εἰς φυλὰς καὶ
 χιλιαστῶς¹⁶. τοὺς δὲ δημοσίους | ἐλευθέρους τε καὶ παροίκους,
 50 τοὺς ἀναλαβόντας τὰ σπλα¹⁷. προελθόντες || δὲ εἰς τὸν δῆμον¹⁸

multa aliave pecunia quam debeant. Ceterum cum v. 34 demum de hoc hominum genere dicatur separatim recte editores inscr. Gr. iur. errore verba ἢ παραγεγραμμένους hic interposita statuunt. 8 li indicantur, qui terras sacras conduxerunt.

9 Qui publica conduxerunt. Notum est de ea re Graecos nunquam locationis conductionis (μισθοῦν, μισθοῦσθαι), sed semper emtionis venditionis (πωλεῖν, πωλεῖσθαι) vocabulis uti. W. 10 ΣΥΣΤΕΜΑΤΩΝ.

Emendavit W., qui de magistratuum aut sacerdotum collegiis interpretatur.

11 Privati quibus a collegiis illis mandatum est, ut pecunias sacras mutuas darent. W. Cf. I. G. Sept. III, 694, 8 sqq.: ἐλέσθω δὲ ἡ βουλή ἐκαστάκις εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανεισοῦντας τὸ ἀργύριον ἀνδρας τρεῖς τοὺς δυνατωτάτους χρήμασιν. 12 Sic Mi. ex ectypo, τὸν νῦν χρόνον W. 13 De terminis agrorum loco motis. W. 14 Qui alibi plerumque μέτοικοι vocantur. W.

15 Particulam in Waddingtoni exemplo errore omissam, sed a me coniectura suppletam, in ectypo agnovit Mi. 16 Cf. n. 162, 30 cum not. 6. 183, 27. 186, 8. 10. 17 Servi publici, qui arma ceperunt, liberantur quidem, sed

καὶ οἱ δεδανεικότες τὰ συμβόλαια τὰ τε ναυτικὰ καὶ κατὰ χειρὸς-
 γραφα καὶ κατὰ παραθήκας¹⁹ καὶ ὑποθήκας καὶ ἐπιθήκας²⁰
 καὶ κατὰ ὠνὰς καὶ ὁμολογίας καὶ διαγραφὰς²¹ καὶ ἐκχρήσεις²²
 πάντες ἀσμένως καὶ ἐκουσῶς συνκαταθέμε[νοι] τῷ δήμῳ ἀπέ-
 λυσαν τοὺς χρε(ω)φ(ε)ιλέτας²³ τῶν ὀφειλημάτων μενουσῶν τῶν |
 [ἐμβάσεων²⁴ κ]αὶ διακατοχῶν παρὰ τοῖς νῦν διακατέχουσιν, εἰ
 55 μὴ τινες ἢ ἐνθάδε ἢ ἐπ' ἐ[τέρας γῆς²⁵ ἐ]νόιους²⁶ δεδανείκασιν ἢ
 συνηλλάχασιν. τὰ δὲ πρὸς τοὺς τραπεζί[τας] δσα τῷ πρὸ τοῦ
 εἰσι[δ(ν)τος²⁷ ἐνιαυτῷ τεθεματίκασιν ἢ ἐκχρήσεις εἰλήψασιν ἢ
 ἐνέ[χ]υρα δεδώκασιν, ἐστά[ν]αι²⁸ αὐτοῖς τὰς πράξεις τὰς προὔπ-
 αρχούσας κατὰ τοὺς | [νόμους. δσα δὲ ἐστὶν θέμα]τα²⁹ ἢ ἐκ-

eis inquilinorum (παροίκων), non civium iura tribuuntur. A privatorum ser-
 vis liberandis abstinuerunt Ephesii, ne civium rei familiari fraudem facer-
 rent; quo cupidius mox Mithridates eos ad libertatem evocavit (v. not. 4).
 48 Hoc ita institutum est, ne invitis creditoribus privatis sua eripuisse
 videretur populus.

49 Quod alibi ἐνέχυρον vocatur, pignus traditum
 creditori, hic voce παραθήκη significari videtur. 20 'ἐπιθήκη doit signi-
 fier un gage additionnel ou supplémentaire' W. 21 Perscriptiones. Cf.

διαγραφέντα χρήματα 210, 46. 22 Vox ceteroquin ignota, cuius ex origine
 tamen de significatione satis certam coniecturam facere licet; nam χιχράναι,
 χρῆσαι significat 'mutuum dare'. W. 23 ΧΡΕΟΦΙΛΕΤΑΣ. 24 Supple-

verunt editores inscr. Gr. iur. 25 Supplevi. ἐπε[ῖτα ἐπὶ δεδογμ]ένοις W.,
 contra quem in proëcdosi monui, non recte ἐνθάδε loci et ἐπειτα temporis
 vocabula inter se opponi. Quam difficultatem auxerunt, non expederunt
 editores inscr. iur. Gr. cum scriberent ἐνθάδε ἢ ἐπέ[κεινα]]ένοις (aut
 νεμομένοις aut δεομένοις legi posse) δεδανείκασιν. Nam primum quidem de
 ipso loco non ἐνθάδε et ἐπέ[κεινα] inter se respondent, sed ex altera parte
 ἐνθάδε (hic) et ἐκεῖ (illic), ex altera ἐπιτάδε (citra) et ἐπέ[κεινα] (ultra); deinde
 ad temporis significationem certe ἐνθάδε nunquam transfertur, quod nunc signi-
 ficare volunt editores; denique hic non, quae est illorum opinio, de praesente
 et futuro tempore dici luculentissime probant perfecta δεδανείκασιν et συνηλ-
 λάχασιν. In proëcdosi emendabam ἐ(τ)έ[ρωθι], nunc eandem vim sine muta-
 tione assequi conatus sum cum sumerem psillosin ex antiquo sermone Ionico
 resedissee. 26 Supplevi. Inquilinis, qui armis urbem defendere et pote-

rant et debebant, aes alienum remitti, peregrinis qui Ephesi domicilium
 non habent, non item, huius decreti consilio accommodatissimum est.
 27 ΟΕΤΟΣ. Supplevi et emendavi. δσα ἐπὶ τοῦ εἰσι[δ(ν)τος] editores inscr. iur.
 Quod cum propterea probare nequeo, quia sic etiam ἐνιαυτῷ in ἐνιαυτοῦ
 mutare cogeremur, tum quia ὁ εἰσιῶν ἐνιαυτός (v. 40. 59) sane hic de eo quo
 haec decreta sunt anno usurpatur, neque vero praesentem, sed inouuntem
 annum significat, ut appareat haec ipso anni civilis initio rogata esse.
 Nullae igitur tum poterant esse pecuniae ἐπὶ τοῦ εἰσιῶντος ἐνιαυτοῦ creditae.
 28 Suppl. W. 29 Suppleverunt editores inscr. Gr. iur. θέματα sunt

χρήσεις ἐκ τῶν ὑπεράνω χρόνων, τούτων | [οἱ τραπεζεῖται τοῖς
 60 θεματεῖται]ις³⁰ καὶ οἱ θεματεῖται τοῖς τραπεζεῖταις τὰς ἀ[πο-
 δόσεις ποιείσθωσαν ἀπὸ] τοῦ εἰσι(ον)όντος ἐνιαυτοῦ ἐν ἔτεσιν
 δέ[χα, τοὺς δὲ τόκους ἀποτινέτωσαν κατὰ τ]ὸ ἀνάλογον. ἐὰν δέ
 τινι ἐνια[-----]λοντος τὰς ἐν τοῖς νόμοις | -----
 -----ος ἐπ' ἐνεχούροις ε|-----

pecuniae quas quis apud trapezitam deposuit, θεματίτης homo qui id fecit.
 Cf. Plutarch. Cons. ad Apollon. 28 p. 416 B: ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν ὥσπερ παρὰ
 καταθεμένοις (rectius παρακαταθεμένοις pro uno verbo habetur) θεοῖς ἐξ ἀνάγκης,
 καὶ τούτου χρόνος οὐδεὶς ἐστὶν ὀρισμένος τῆς ἀποδόσεως, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς τρα-
 πεζεῖταις τῆς τῶν θεμάτων, ἀλλ' ἀδηλον ποθ' ὁ δοὺς ἀπαιτήσῃ. 30 Huius
 versus et duorum qui sequuntur supplementa ex Inscr. iur. Gr. repetivi,
 nisi quod v. 60 pro activo ποιείτωσαν medium reposui.

330 Lapis inventus Gythii, translatus Athenas. Edd. Kuma-
 nudis Ἐφημερίς τῶν φιλομαθῶν 1865 n. 570 (inde H. Sauppe Nachr.
 von der Kgl. Ges. der Wissensch. zu Göttingen 1865 n. 47 p. 464 sqq.
 1867 n. 9). P. Foucart ad Lebas Inscr. II 242 a. (Syll.¹ 255.)

Ἐπεὶ Νεμέριος¹ καὶ Μάαρχος Κλοάτιοι², Νεμερίου δοί, Ῥω-
 μαῖοι, | οἱ πρόξενοι καὶ εὐεργέται τῆς πόλεως ἀμῶν, ἄνωθεν
 διατετέλεκαν τὰ δίκαια ποιοῦντες ταῖ τε πόλει καὶ κατ' ἰδίαν |
 5 τοῖς ἐντοναχάνουσιν αὐτοῖς τῶν πολιτῶν, σπουδᾶς καὶ φιλοτι-
 μίας οὐθὲν ἐνλείποντες, ὑπὲρ ὧν καὶ παρ' αὐτοὺς τοὺς κα[τ]ι[ρ]οὺς
 ἃ πόλις εὐχαριστοῦσα μνείαν ποιησαμένα ταῖς κα[θ]η[κ]ούσαις
 αὐτοὺς ἐκόσμησεν τιμαῖς, ἐν τε τῷ ἐπὶ Λαχάρεος³ | ἐ[ν]νιαυτῷ
 καὶ⁴ δετε περὶ τοῦ πρώτου δανείου τὰν λύσιν ἐποιοῦν[το], καὶ

Litterae ΘΞΠΣ. 4 Haec est praenominis *Numerius* scriptura usitata
 apud Graecos (Hermae VI p. 297). 2 Rarum nomen. Cluatium archi-
 tectum apud Cic. ad Att. XII, 48, 4. 36, 2, Cloatium Verum grammaticum
 apud Festum, Gellium, Macrobius commemorari, in inscriptionibus nonnun-
 quam *Cloatius* et *Cluatius* scribi monuit S. 3 Magistratus eponymos
 huius tituli aliorumque similium praetores (στρατηγούς) foederis Eleuthero-
 laconum esse demonstravit Foucart ad Lebas II p. 444. Nam civitates mari-
 times, quas Pausanias III, 24, 6 sane ab Augusto demum Spartanorum im-
 perio liberatas narrat, ex titulis apparere iam ante eum non modo sui iuris
 fuisse sed etiam foedere coniunctas. Unum temporis discrimen observari:
 Ἐλευθερολακῶνων nomine eos Augusti demum aetate uti coepisse, cum antea
 τὸ κοινὸν τῶν Λακεδαιμονίων fuisset. 4 Particulam aptam non esse vidit

40 ἐν τῷ ἐπὶ Φληγίνου⁵ δὲ ἐνιαυτῷ, ὅτε περὶ τοῦ ἄλλου δαφνείου
 τοῦ τᾶν τρισχιλιάων καὶ ἑνακοσιᾶν ἐξήκοντα πέντε | δραχμῶν, ἃν
 ἐδανείσατο ἁ πόλις ἐν τῷ ἐπὶ Δαμαρμένου | ἐνιαυτῷ, λαβόντες
 ἐπὶ Μαρκιλίου⁶ κριτὰν Ἀθηναίων δᾶ|μον⁷, παρακληθέντες ὑπὸ
 τῶν πολιτῶν συνεχώρησαν, ὥσ|τε κομίσασθαι ὅσον ἔπεισαν αὐτοὺς
 15 οἱ πολῖται, καὶ ἐν τῷ || ἐπὶ Βιάδα δὲ ἐνιαυτῷ, ὅτε ἰδίαν χάριν
 ἐξαίτησάμενοι | Πόπλιόν τε Αὐτρώνιον⁸ καὶ Λεύκιον Μαρκίλιον⁹,
 ὄντας αὐτοῖς | ξένους, οὗς καὶ ὑπεδέξαντο τοῖς ἰδίοις δαπανάμα-
 σιν, καὶ | παρατήσαντο¹⁰ τοὺς τε στρατιώτας καὶ τὰ λοιπὰ τὰ
 ἐπιτασ|σόμενα ὑπ' αὐτῶν, ὄντα ἱκανά, δι' ὧν ἐκούφισαν τὰν
 20 πόλιν, ὅλο||σχερῶς χαρισαμένων αὐτοῖς τῶν προγεγραμμένων
 ἀνδρῶν· | εἰσδεδεγμένοι τέ εἰσιν εἰς τὰν τᾶς πόλεως χάριν καὶ
 συνυπό|λανψιν¹¹ καὶ πλεονάκεις πολλοὺς τῶν ἀγούμενων, Γάϊόν τε
 'Ιούλ[ι]ον¹² πρεσβευτὰν καὶ Πόπλιον Αὐτρώνιον πρεσβευτὰν καὶ
 Φούλβ[ι]ον πρεσβευτάν, πάντα ταῦτα ποιοῦντες χάριν τᾶς πρὸς
 25 τὰν π[ό]λιν καὶ τοὺς πολῖτας εὐνοίας· ἐπιτάξαντός τε τᾷ πόλει
 ἀμῶν | Γαίου Γαλλίου¹³ σῖτον καὶ Κοῖντου Ἀνχαρίου¹⁴ ἱμάτια

S. neque quomodo explicari possit demonstravit F., etsi prae fracte negat, lapicidam errasse.

5 Φαήνου αὐτ Φιλείνου emendabat Sauppe, sed illud in lapide esse definite testatur F., neque quod origo nominis latet satis causae est cur id fuisse in Graeca lingua negemus.

6 Magistratum eponymum Gytheatarum (vel, ut F. docuit, Eleutherolaconum) hic etiam agnoscere sibi visus est S. At F. monuit, sine dubio eundem L. Marcilium intellegendum, quem haberemus v. 46, magistratum Romanum. A quo cum arbitros litis inter se et Cloatios ortae petivissent Gytheatae, ille Atheniensium civitatem dedit.

7 Quomodo iudicaverint Athenienses, non refertur. Sed apparet, Gytheatas causa cecidisse, cum videamus re diiudicata eos Cloatiorum ipsorum indulgentiam implorasse.

8 P. Autronius Paetus consul creatus erat in annum 65 a. Chr., sed ambitus damnatus magistratum non iniit (Cic. ad Att. III, 2. pro Sulla 1, 4). Waddington apud F. Postea coniurationis Catilinae particeps fuit (Sall. Cat. 47, 3. 48, 2. Cic. pro Sulla 2, 7. 3, 10). Initio saeculi a. Chr. primi (cf. not. 43) legatus in Achaia fuit (v. 23). 9 Homo ceteroquin ignotus. 10 Ex iota omisso intellegitur, Dorienses αἰ pronuntiavisse, augmento temporali non neglecto. Cf. I. G. Sept. III, 694, 121 ἄρημενοις.

11 συνυπολαμβάνειν *sustentare* vel *sublevare* in H. Stephani thesauro ex Geopon. XV, 3, 8 (χάμνοντα αὐτὸν συνυπολαμβάνειν) afferri, similiterque ὑπολαμβάνειν iam apud Platonem Symp. 212 D usurpari monuit S. 12 Duos habuit illa aetas C. Iulios homines nobiles, Caesaris dictatoris patrem, qui a. 84 a. Chr. praetorius decessit (Suet. Caes. 4), et C. Iulium Caesarem Strabonem Vopiscum, aedilem 90 a. Chr., necatum a Mario 87 a. Chr. Alteruter ex his hic intellegendus est. Waddington apud F. 13 Unus quem noverimus C. Gallius is est, qui a Cicerone in Verr. III, 65, 452 (a. 70 a. Chr.)

κατὰ τὸ ἐπιβάλλον τῇ πόλει ἀμῶν τὰν πᾶσαν σπουδὰν καὶ
 φιλοτιμίαν εἰσε|νεγκάμενοι ἐνέτυχον, ἵνα μὴ δῶ ἁ ἀμετέρα πόλεις,
 ἀλλὰ ἐλα|φρισθῇ, ὃ καὶ ἐπέτυχον, καὶ οὐκ εἰσηγνέκαμεν· τῶν
 80 τε πολιτῶν || κατ' ἰδίαν ὅσοι αὐτοῖς ἐντέτευχαν ἢ τινα χρεῖαν
 εἴσχηκαν, τὰ | πάντα πᾶσιν πεποίηκαν, ἀπροφασίστους αὐτοὺς
 παρεισχη|μένοι ἐν παντὶ καιρῷ· ἐν τε τῷ ἐπὶ Τιμοκράτεος
 ἐνιαυτῷ, | [δ]τε Ἀντώνιος¹⁵ παρεγένετο, χρεῖαν ἐχούσας τὰς
 πόλεως δι|αφόρων¹⁶ καὶ μηθενὸς ἄλλου θέλοντος συναλλάξαι,
 35 ἐδάνει|σαν αὐτῶν δραχμὰς τετρακισχιλίας διακοσίας συναλλά|γμα-
 τος τόκου τετραδραχμιαίου¹⁷, ὑπὲρ οὗ καὶ παρακληθέν|τες ὑπὸ
 τοῦ δάμου ἐν τῷ ἐπὶ Νικαρετιδᾶ ἐνιαυτῷ εὐθυτο|ρίαν¹⁸ δι-
 δραχμον¹⁹ τ[δ]κον συνεχώρησαν καὶ ἐχαρίσαντο τῇ | πόλει ἀπὸ
 40 τοῦ ὀφειλομένου χρήματος ὑπὲρ χιλίας καὶ πεν|τακοσίας δραχ-
 μὰς· [διὰ] πάντα τὰ προγεγραμμένα ἔδοξε | τῷ δάμῳ ἐν ταῖς
 [μεγά]λαις ἀπέλλαις²⁰, ἐπαινέσαι Νεμέ|ρτον καὶ Μάαρχον Κλοα-
 τίους, Νεμερίου υἱοῦς, Ῥωμαίους, ἐπὶ | πᾶσι τοῖς προγεγραμμέ-
 νοις εἰς τε τὰν πόλιν καὶ τῶν ἰδιω|τῶν τοῖς ἐντετευχόσιν αὐτοῖς,
 45 καὶ ἐπὶ τῇ εὐνοίᾳ, αἱ διατε|τέλεκαν ἔχοντες εἰς τὰν πόλιν ἀμῶν·

senator et vir primarius vocatur. Waddington apud F. Sane apud Ciceronem
 duo codices optimi C. Gallus habent. 14 Q. Ancharius praetorius a Mario
 occisus est 87 a. Chr. (Appian. Civ. I, 73. Plut. Marius 43). Waddington
 apud F. Eiusdem videtur esse titulus honorarius Olympia V p. 451 n. 328
 Τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν Κοῖνον Ἀγχάριον Κοῖντου υἱόν, ἀν[τι]ταμίαν, τὸν ἀπ[ε]τῶν
 πατέρων καὶ εὐεργέταν, θεοῖς. 15 Hunc cum M. Antonium triumvirum
 intellegeret Sauppis, titulum paullo post 38 a. Chr. incisum putabat. At
 Waddington apud F., cum docuisset cur ea sententia admitti non posset,
 C. Antonium, Ciceronis in consulatu collegam, indicari demonstravit. Eum
 Sulla imperatore in Achaia militasse eoque tempore Graeciam impudenter
 expilasse, post mortem vero dictatoris ad M. Lucullum praetorem peregri-
 num accusantibus Graecis, quos C. Caesar adolescentulus adiuuvabat, causam
 dixisse et damnatum esse (Asconius ad Cic. in toga candida p. 75, 8 sqq.
 K.-Sch. Q. Cicero de pet. cons. 2, 8. Plut. Caes. 4). In Graecia igitur Antonium
 fuisse a. 87 aut 86 a. Chr. 16 I. e. pecuniae. 17 Quattuor drachmarum
 ex mina per mensem, i. e. 48 p. c. per annum. 18 Idem vocabulum in
 titulo Tenio similis argumenti C. I. G. 2335, 25 legi monuit S., ibique recte
 Boeckhium interpretatum esse: ea lege, ut residuae usurae non accederent
 ad caput, sed utique non plus quam totiens vicenae quaternae drachmae
 ex mina pristini capituli, quot anni elapsi essent, usurae nomine penderetur.
 19 I. e. 24 p. c. per annum (not. 17). 20 Idem legitur in decreto Gythea-
 tarum apud Lebas-Foucart 243, ubi K. Keil adnotavit, μεγάλας addi ut
 distinguerentur totius populi comitia a minore quadam contione, qualis
 Spartae fulisset ἡ μικρὰ ἐκκλησία (similiter n. 323, 1. 2 ἀλίζ, ἐκκλητος).

εἶναι δὲ αὐτοῖς τὰ τέμνια καὶ φιλόανθρωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς
 ἄλλοις προξένοις | [x]αὶ εὐεργέταις τᾶς πόλεως ἀμῶν· προσκαλοῦντο
 δὲ α[ὐ]τοὺς καὶ οἱ ἔμποροι αὐτῶν εἰς προεδρίαν καὶ αἰεὶ οἱ ἀν-
 τιτυν|χάνοντες²¹ ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς ἂν ποιῇ ἡ πόλις
 50 ἀμῶν, || καὶ ἐξέστω αὐτοῖς ἐπικαθῆσθαι μετὰ τῶν ἐφόρων ἐν
 προ|εδρίαι, ὅπως πᾶσι φανερόν ᾔη, ὅτι ἡ πόλις ἀμῶν τιμᾷ τοὺς
 ἀξιόους τῶν ἀνδρῶν· ἀναγραφάντων δὲ οἱ ἔμποροι οἱ ἐπὶ Νικα|ρε-
 τίδα * τούτων τ[ῶν φι]λαν[θρώ]πων²² εἰς στάλαν λιθίναν | καὶ
 55 ἀναθέτωςαν εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἂν τῷ|παι α[ὐ]τοῖς
 οἱ ἱερεῖς συνχωρήσωσιν, ἡ δὲ δαπάνη ἐκ τᾶς | πόλεως ἔστω.

21 Cf. titulum perantiquum Argivum Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 468 n. 583, 6 ἡ δὲ βωλὰ ποτελάτω ἀντιτυχόνσα et duos Lebadenses I. G. Sept. I, 3080, 6 τὸ τε ἱερεῖς καὶ τε[ρ] | ἱερὰρχη τὸ ἡ ἀντιτυγχάνοντες. 3085, 8 [οἱ τε ἱερεῖς καὶ οἱ ἱερὰρχαι οἱ αἰεὶ ἀντιτυγχάνοντες]. At particula καὶ merito offensioni fuit Sauppio. Nam quod Foucartus inesse vult '*les éphores et successivement ceux qui obtiendront à leur tour cette magistrature*' id probari nequit, quia sic saltem οἱ τε νῦν ὄντες ἔμποροι dicendum fuit. 22 Sauppilus emendaverat [πάντων] ἀν[τί]γραφον; quod cum litterarum vestigiis servatis nullo modo conciliari posse testatur F. Sine dubio lapicidae incuria excidit nomen quo is genitivus referendus erat. Nam eum ab ἀναγραφάντων pendere non posse luce clarius est.

331 Lapis inaedificatus Hypatae in maceria horti privati. Ed. Pittakis 'Εφ. ἀρχ. 492 (Syll.¹ 256).

[Τὸ κο]ινὸν τῷ Αἰνιάνω[ν]¹ Λεύ[χι]ον Λικίνιον Λευκίου [υἱὸν] |
 Λεύκολλον² ταμ[αν]³, εὐεργ[έτην].

1 Hoc recentissimum est de huius gentis concilio testimonium; imperatorum Romanorum aetate nulli iam comparent Aenianes, et Hypata, quod fuerat gentis caput, volgo Thessalicum oppidum dicitur. 2 L. Licinius L. f. Lucullus Ponticus cos. 74 a. Chr. 3 Cic. Acad. pr. 4, 1: *Ut enim* (Lucullus) *admodum adulescens cum fratre pari pietate et industria praedito paternas inimicitias magna cum gloria est persecutus, in Asiam quaestor* (88 a. Chr.) *profectus, ibi per multos annos (usque ad 80 a. Chr.) admirabili quadam laude provinciae praefuit.* (De rebus per hos annos ab eo gestis cf. Plutarch. Luc. 2—4). Videtur igitur primo anno quaestor, deinde pro quaestore fuisse, ut accurate Cicero Ac. pr. 4, 44 eum dicentem faciat '*Cum Alexandreae pro quaestore essem*', minus accurate idem pro Archia 5, 44 L. Marcio Philippo M. Perperna censoribus, i. e. a. 86 a. Chr. Archiam cum Lucullo *quaestore* in Asia fuisse referat. Etiam in hoc titulo ταμίης pro quaestorem significare videtur (cf. 275²).

332 Basis marmoris caerulei inventa in horto prope coemeterium Turcicum quod est in suburbio Ἄγιοι Ἀνάργυροι oppidi Rhodi. Ex F. Hilleri apographo edidit Th. Mommsen Sitzungsber. der Akad. der Wissensch. zu Berlin 1892 p. 845 sqq., ex Koldeweyi delineatione F. Hiller von Gaertringen Jahrb. des arch. Instituts XI (1894) p. 25 (Inscr. insul. maris Aegaei I p. 26 n. 48).

[----- πρεσβεύσαντα -----] | καὶ [ποτὶ] Λεύ-
κιον Κορνήλιον Λευκίου [υ]ἱὸς[υ¹ ----,] | στραταγὸν ἀνθύπατον
Ῥωμαίων, | καὶ ποτὶ Λεύκιον Κορνήλιον Λευκίου υἱὸν | Λέντελον²
5 ἀνθύπατον || καὶ ποτὶ Λεύκιον Λικίνιον Λευκίου υἱὸν Μουρήνη[αν]³ |
ἱμπεράτορα⁴, πρόξενον καὶ εὐεργέταν τοῦ δά[μου], | καὶ ποτὶ
Λεύκιον Λικίνιον Λευκίου υἱὸν Λεύκο[λλον]⁵ | ἀντιπαμίαν | καὶ ποτὶ
10 Αὔλον Τερέντιον Αὔλου υἱὸν Οὐδάρων[α] || πρεσβευτὰν Ῥωμαίων⁶, |

Litterae volgares praeter ΘΞΠΣ. 4 Homo ignotus, qui paullo ante Sullam provinciae Asiae praefuisse videtur. M. 2 Hic quoque eadem aetate Asiam gubernavit, neque tamen aliud quicquam de eo notum est. Nam quem Cicero pro Archia 5, 9 praetorem aliquanto post annum 89 a. Chr. commemorat, is non potest tam antiquo tempore provinciam illam administrasse. M. 3 L. Murenam qui post Sullam Asiae praefuit, et bello contra Mithridatem gesto fere 82 a. Chr. imperator factus est (Cic. pro Mur. 5, 42), 84 a. Chr. triumphavit, ante hunc titulum inventum omnes *Publii* filium fuisse existimabant. Sed Mommsenus monuit, eam opinionem nullo niti testimonio; neque enim P. Murenam, quem Cicero commemoraret Bruti 67, 237. 90, 344, usquam patrem illius dici, ut nihil obstaret quominus patruus potius haberetur. 4 In eiusdem titulo Messenio apud Lebas-Foucart Inscr. II, 348 a [ἀ π]όλις Λεύκ[ιο]ν Λικίνιον [Λευκί]ου | [υἱὸν] Μουρήνην ἱμπεράτορα, | τὸν αὐτὰς εὐεργέταν item retinetur Latinum vocabulum, praeterea ubique Graeco αὐτοκράτωρ redditur. 5 Cos. 74 a. Chr., qui contra Mithridatem bellum gessit. (Cf. n. 334.) Eum quaestorem et proquaestorem Sullae auspiciis in Asia fuisse, sed etiamtum post illius Romam reditum sub Murena (not. 3) in eodem magistratu in provincia mansisse constat. 6 Legatus Murenarum. Inter Terentios Varrones et Licinios Murenas arcioiorem quandam necessitudinem intercessisse ex nomine A. Varronis Murenarum, quem Cicero ad fam. XIII, 22, 4. XVI, 42, 6 et Caesar B. C. III, 49, 3 commemorant, collegit M. eundem hominem esse ratus, quem hic haberemus; filium videri A. Terentium A. f. Varronem Murenarum consulem 23 a. Chr. Ceterum manifesto ad legatum tituli Rhodii spectare quae de Varrone quodam repetundarum reo haberent scholiastae Ciceronis. Cf. Pseudoascon. ad div. in Caec. 7, 24 p. 409 Orelli: *Varro consobrinus frater Hortensii, reus ex Asia apud L. Furium praetorem primo de pecuniis repetundis deinde apud P. Lentulum Suram* (praetorem fere 75 a. Chr., cf. Drumann Gesch. Roms III p. 86) *est accusatus absolutusque est a Q. Hortensio. — qui (Appius Claudius) cum accusaret Terentium*

πρόξενον καὶ εὐεργέταν τοῦ δάμου, | Διονύσιος Λυσανία | εὐνοίας
 15 ἔνεκα καὶ εὐεργεσίας | τᾷς εἰς αὐτόν || θεοῖς.
 [Πλ.]ούταρχο[ς] Ἡλιοδώρου Ῥόδιος ἐποίησε⁷.

Varronem repetundarum ex Asia, victus ab Hortensio est, quo in iudicio discoloribus ceris signa sententiarum notabantur. Schol. Gron. ad Verr. act. I, 6, 17, p. 398 Orelli: *figuram fecit in Hortensium de Varronis iudicio consobrini eius, quod discoloribus ceris iudicium corruptit.* Eodem scholiastae Horatii referunt Sat. II, 1, 49, quibus dubito num fides habenda sit. 7 Eiusdem statuarii duos titulos habemus ad monumenta honoraria hominum nobilium Rhodiorum spectantes (Loewy Inschr. Gr. Bildhauer p. 151 n. 194. 195). Aetatem vero artificis ex hoc demum monumento, quod neque anno 82 a. Chr., quo Murena imperatoris appellationem nactus est (not. 3) neque post Luculli consulatum (74 a. Chr., cf. not. 5) erectum esse potest, definivit M.

333 Calydone exscripsit Papadopoulos, cuius ex apographo editus est titulus Bull. dell' Inst. arch. 1849 p. 105. (Lebas Inscr. II, 1034. Syll.¹ 258. A. Fick ap. Collitz Gr. Dialektinschriften II p. 23 n. 1418). Accuratius G. Cousin Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 183 n. 1 (W. Dittenberger I. G. Sept. III, 396).

[Τὸ κοινὸν τῶν] Αἰτωλῶν¹ Λάδα[ν--- Καλυ|δώνιον] ἀρε[τ]ῆς
 ἔνεκεν καὶ εὐε[ρ]γεσίας τᾷς εἰς | αὐτό[ς], στρατευσάμενον², τιμ[α]-
 θέντα δόρατι | ὑπὸ Λευκί[ου] Κορνηλίου Σύλλα καὶ σ[τ]ρατιωτι-
 5 κοῖς || δώροις ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ.

Litterae ΑΘΣ. Supplementa partim Papadopuli sunt, partim Cousini.
 1 Aetolorum foedus a Romanis dissolutum quidem erat cum reliquis simili-
 bus, sed Sullae aetate pridem restitutum. Cf. Pausan. VII, 16, 10 ἔτεσι δὲ οὐ
 πολλοῖς ὕστερον ἐτράποντο εἰς ἔλεον Ῥωμαῖοι τῆς Ἑλλάδος καὶ συνέδριά τε καὶ
 ἔθνος ἀποδιδόασιν ἐκάστοις. 2 De Aetolis in Sullae exercitu militantibus
 C. provocat ad Appian. Mithr. 30 Σύλλας δὲ — ἐς τὴν Ἑλλάδα περαιωθεὶς
 χρήματα μὲν αὐτίκα καὶ συμμάχους καὶ ἀγορὰν ἐκ τε Αἰτωλίας καὶ Θεσσα-
 λίας συνέλεγεν.

334 Tabula marmoris albi inventa in Amphiarai Oropiorum.
 Ed. S. Bases Ἐφ. ἀρχ. 1884 p. 97 (Th. Mommsen Hermiae XX p. 268
 et ap. Bruns Fontes iur. Rom. ed. 6 p. 172 n. 40. P. Viereck
 Sermo Graecus p. 35 n. XVIII). Lapide a Lollingio denuo collato
 W. Dittenberger I. G. Sept. I, 413. Cf. quae adnotaverunt U. von

Wilamowitz-Möllendorff *Hermæ* XXI p. 403 not. 4 et F. Münzer *Philologi* LV p. 387 sq.

I Μ[άαρχ]ος Τερέντιος Μάαρχου υἱὸς Ουάρρων Λεύκολλος, Γάϊος Κάσιος Λευκ[ίου] υἱὸς | Λογ[γίν]ος ὕπατοι¹ Ὠρωπίων ἀρχουσιν βουλῇ δῆμωι² χαίρειν· εἰ ἔρρωσθε, εὖ ἂν ἔχ[οι.] | ὅμᾱς εἰδέναι βουλόμεθα, ἡμᾶς κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα³ τὸ γενόμενον ἐπὶ Λευκ[ίου] Λικινίου Μάαρχου Αὐρηλίου ὑπάτων⁴ ἐπεγνωκέναι
5 περὶ ἀντιλογιῶν τῶν ἀνάμ[εσον] || θεῶι Ἀμφιάρωι⁵ καὶ τῶν δημοσιωνῶν γεγονότων (ἐπεγνωκέναι)⁶.

II Πρὸ μιᾶς εἰ[δυσ]ων | Ὀκτωμβρίων ἐμ βασιλικῇ Πορκίᾳ⁷ ἐν συμβουλῳι⁸ παρῆσαν Μάαρχος Κλαύδιος Μάαρχ[ου] | υἱὸς Ἀρνήσης Μάαρχελλος⁹, Γάϊος Κλαύδιος Γαίου υἱὸς Ἀρνήσης

Litterae volgares praeter AZΘΞΠΣ; O reliquis aliquanto minor. Tabula continet I Litteras a consulibus ad magistratus senatum populum Oropiorum datas, quibus eos certiores faciunt de sententia quam ipsi inter illos et publicanos pronuntiaverunt (v. 4—5). II Sententiam consulum (v. 5—59). III Senatusconsultum quo ea sententia confirmatur (v. 59—69). De ipsa lite cf. not. 33. 4 Anno 78 a. Chr. n. 2 Sui iuris tum fuit civitas Oropiorum. Nam opinionem Mommseni qui eos Atheniensium imperio paruisse ideoque illis subiectis ipsos quoque in Romanorum potestatem pervenisse statuit, refutavit Wil. Cf. n. 308³. 3 Superiore anno Oropii ad senatum rem detulerant, qui consulibus mandavit ut de ea cognoscerent. 4 Anno 74 a. Chr. n. 5 Dativus ab ἀνάμεσον pendens et cum genetivo tamquam si idem casus esset coniunctus illam sermonis barbariem testatur, quae etiam alibi non inaudita iam illa aetate (cf. n. 328³), multo etiam magis principatus temporibus grassata est. Cf. n. 364⁶. Ceterum γεγονότων pro γεγονότων mera negligentia ortum videtur; neque enim probabile est hunc interpretem vocem ceteroqui inauditam ἀντιλόγιον (ut συμβούλιον) finxisse. 6 Verbum manifesto errore repetitum. 7 Iuxta ipsam curiam. Cf. Liv. XXXIX, 44, 7: *Cato atria duo, Maenium et Titium, in lautumiis et quattuor tabernas in publicum emit basilicamque ibi fecit, quae Porcia adpellata est.* Asconius in Milonian. p. 29, 4 K. et Sch.: *quo igne* (sc. cum cremaretur P. Clodii corpus a. 52 a. Chr.) *et ipsa quoque curia flagravat, et item Porcia basilica, quae erat ei iuncta, ambusta est.* Mo. 8 Cf. n. 328⁸. Ceterum hic qui consulibus in consilio essent ex dignitatis ordine enumerari observavit Mo., unde simul apparere, omnes homines senatorii ordinis esse; nam qui paenultimum inter eos locum teneret T. Maenius T. f. Lemonia, eundem v. 64 inter senatores, qui scribendo affuissent, redire. 9 Aut aedilem curulem anni 94 a. Chr. (Cicero de or. I, 43, 57. Drumann *Gesch. Roms* II p. 393 n. 44) aut eum M. Marcellum qui Cimbrico et Marsico bellis interfuit et a Cicerone Bruti 36, 436 inter oratores commemoratur (Drumann II p. 404 n. 23) significari monuit Mo. Namque cum hic nobilissimus et aetate

Γλάβερ¹⁰, | Μάαρχος Κάσιος Μαάρχου υἱὸς Πωμεντίνα¹¹, Γάιος
 Λικίνιος Γαῖου υἱὸς | Πωμεντίνα, Γάιος Λικίνιος Γαῖου υἱὸς
¹⁰ Στῆλατίνα(ς) Σαχέρδω¹², || Λεύκιος Οδολύσχιος Λευκίου υἱὸς
 Ἀρνήσσης¹³, Λεύκιος Λάρτιος Λευκίου υἱὸς | Πηπιρία¹⁴, Γάιος
 Ἀνναῖος Γαῖου υἱὸς Κλυτομίνα¹⁵, Μάαρχος Τόλλιος Μαάρχου
 υἱὸς | Κορνῆλια Κικέρων¹⁶, Κδίντος Ἄξιος Μαάρχου υἱὸς

provectissimus inter omnes consiliarios esse videretur (v. not. 8) reliquos illius temporis Marcellos natu minores esse, quam ut hic in censum venirent. ¹⁰ Idem qui praetor contra Spartacum pugnavit. Is enim *Clodius Glaber* vocatur apud Florum II, 8 (III, 20), 4, *Clodius* apud Orosium V, 24, 4 et Plutarchum Crass. 9. Cognomen servavit quidem Appianus Civ. I, 116, sed errore manifesto a Clodio transtulit in P. Varinium, qui in earundem rerum gestarum narratione alibi semper sine cognomine commemoratur (Cic. pro Flacco 49, 45. Sallust. Hist. III, 96. 98 Maur. Liv. perioch. I. LXXXV. Frontinus Strat. I, 5, 22. Plut. Crass. 9). Non minus certum est, errorem subesse in Livii periocha, ubi ille praetor *Claudius Pulcher* vocatur. Illa de Spartaco gesta sunt eiusdem anni 73 a. Chr. vere, cuius mense Octobri huic consilio interfuit. Plebeium fuisse tribus indicat eadem ac Claudiorum Marcellorum (v. 6. 7), cum gens patricia Claudia in Palatina fuerit (MommSEN Sitzungsber. der Ak. zu Berlin 1895 p. 894). Patrem Borghesius Oeuvres II p. 347 coniecit consulem anni 180 a. Chr. esse, qui a Cicerone de legg. III, 49, 42 *Gaius* dicitur. Münzer. ¹¹ Sic Latinum *Pomptina* reddidit interpres, fortasse *Tromentinae* nomine in errorem inductus. Idem habes in senatusconsulto ap. Viereck Sermo Gr. p. 22 n. XV, 25. At apud Iosephum quod corrupte legitur tribus nomen Μεντίνα (Ant. XIII, 260) iniuria huc traxisse videtur Ba. Id enim aut ex Τρομεντίνα aut ex Μεντηνία natum esse recte statuunt editores. ¹² Sine dubio praetor 75 a. Chr., qui Siciliam pro praetore obtinuit ante Verrem (Drumann Gesch. Roms IV p. 498 n. 23). Ba. Verrem anno 73 a. Chr. in provinciam venisse constat, qua cum re convenit quod eum, cui ille successit, mense Octobri eiusdem anni rursus Romae fuisse hic videmus. Mo. ¹³ Homo ignotus, ipsa gens rarissime commemoratur. Cf. C. I. Lat. X, 5450. 7448. Idem nomen videtur *Volscius* apud Livium III, 43, 4. 3. Mo. ¹⁴ Gens inter nobiles homines Romanos alibi non comparat nisi quod M. Plautii Silvani cos. 2 p. Chr. uxor *Lartia Cn. f.* fuit (Wilmanns Exempla inscr. Lat. 1121, 8). Mo. Mira scriptura Πηπιρία nescio an errori quadratarii debeat. ¹⁵ Cf. Cic. in Verr. III, 40, 93: huic eidem *Symmacho C. Annaeus Brocchus senator, homo eo splendore, ea virtute, qua omnes existimatis, nummos praeter frumentum coactus est dare*. Mo. Tribus nomen Mommsenus Κλυ(σ)τομίνα emendat, sed nescio an propter vocis Graecae κλυτός similitudinem detortum sit. Ceterum scripturam per l antiquiorem esse monuit idem R. Staatsrecht III, 4 p. 171 not. 4. Graece Κροστομίνα legitur apud Iosephum Ant. XIV, 229. 238 et in senatusconsulto de Adramytenis ap. Viereck Sermo Gr. p. 22 n. XV, 40. Ba. Mo. ¹⁶ Orator nobilissimus, qui huius litis cui interfuerat postea recordatus est cum librum

Κυρίνα¹⁷, Κδίντος Πομπήϊος Κοίν|του υἱός Ἀρ[νιή]σης Ῥούφος¹⁸,
 Ἀδλος Κασκέλλιος Ἀδλου υἱός <ου ιος> Ῥωμιλία¹⁹, | Κδίντος
 Μονύχιος Κοίντου υἱός Τηρηγνίνα²⁰ Θέρμος²¹, Μάαρκος Ποπλί-
 15 κιος || Μαάρκου υἱός Ὀρατία Σχαίουας²², Τίτος Μαίνιος Τίτου
 υἱός Λεμωνία²³, Λεύκιος | Κλαύδιος Λευκίου υἱός Λεμωνία.
 Περὶ ὧν Ἑρμόδωρος Ὀλυμπύχου υἱός²⁴, ἱερεὺς | Ἀνφιαράου, ὅστις
 πρότερον ὑπὸ τῆς συνκλήτου σύμμαχος προσηγορευμέ|νος ἐστίν²⁵,
 καὶ Ἀλεξίδημος Θεοδώρου υἱός²⁶, Δημαίνετος Θεοτέλου υἱός²⁷,
 πρεσβευ|ται Ὁρωπίων, λόγους ἐποιήσαντο

de eorum natura conscriberet (not. 33).

47 Familiaris Varronis et

Ciceronis, homo magis quaestui quam reipublicae gerendae intentus, sed senator (Varro de re rust. III, 2, 4). Compluribus locis eius mentio fit in Ciceronis ad Atticum epistulis (I, 12, 4. III, 15, 3. IV, 15, 5. X, 13, 2), semel ap. Plinium N. hist. VIII, 167. Ba. Mo. 48 Q. Pompeius Rufus filius consulis 88 a. Chr., gener L. Sullae, ipso quo pater consul erat anno in turbis civilibus occisus est (Drumann Gesch. Roms IV p. 312 n. 7). Hic sane filium habuit cognominem (Drumann l. l. n. 8), tribunum plebis a. 53 a. Chr. Sed neque hic neque omnino quisquam illius Rufi filius anno 73 a. Chr. n. in senatu fuisse potest, siquidem L. Sulla socer illius anno 138 a. Chr. natus erat, ita ut nepotis natales nullo pacto anno 103 a. Chr. priores esse possint. Quare Rufum maiorem, consulem anni 88 a. Chr., post lugubre filii fatum nescio quem hominem adoptasse probabile est, cui iam ut illi occiso Q. Pompeius Q. f. Rufus nomina erant. Mo. 49 Nobilissimus iuriconsultus. B. Enm cum ad quaesturam quidem pervenisse, maiores vero magistratus ab Augusto sibi oblatos sprevisse referat Pomponius (Digest. I, 2, 2, 45) hic titulus testatur eum ante annum 73 a. Chr. quaestorem fuisse, ut Ciceronis fere aequalis fuisse videatur. Mo. 20 Vera forma est *Terentia*; etiam Graece Τηρηγνίνα scribitur apud Iosephum Ant. XIV, 220. 229. 238. Num forte nomen quod est *Terentius* errori ansam dedit? Mensura vocalis sane in utraque syllaba diversa est. 21 Tribunus plebis 62 a. Chr., pro praetore Asiae 54 a. Chr. (Drumann Gesch. Roms I p. 523. III p. 180), cuius in Ciceronis epistulis mentio fit. Videmus hic eum undecim annis priusquam ad tribunatum plebis perveniret, iam in senatu fuisse. Ba. Mo. 22 Homo ceteroqui ignotus. Nummos Cn. Pompei natu minoris exstare cudos a M. Publicio legato pro praetore monet Mo. 23 Cf. not. 8. Hominem nusquam commemorari, sed familiam antiquae nobilitatis esse, ex qua iam anno 170 a. Chr. Q. Maenius T. f. praetor fuisset (n. 300, 4. 11. 38) adnotavit Mo. 24 De huius maioribus cf. n. 308¹. 25 Videtur hic a Romanorum partibus stetisse cum cives Mithridatem sequerentur. Mo. 26 Aliquo ex proximis annis sacerdos Amphiarai factus est; cf. I. G. Sept. I, 116, 2. 27 Et Δημαίνετος et Θεοτέλης nomina non semel occurrunt in aliis Oropiorum titulis, sed nullum ex eis certa ratione ad eos quos hic habemus homines referri licet.

20 ἐπ(ε)ὶ ἐν τῇ τῆς μισθώσεως νόμῳ²⁸ αὐται αἱ ἡχώραι ὑπεξειρημέναι εἰσίν, δις Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν | φυλακῆς ἔνεκεν συνεχώρησεν (ὑπεξειρη-
 μέναι εἰσίν)²⁹, ταύτας τε τὰς προσόδους, περὶ ὧν ἄγεται
 τὸ πρᾶγμα³⁰, Λεύκιος Σύλλας τῷ θεῷ Ἀμφιαράῳ πρ(ο)-
 ὤ(ι)ρι|σεν, ὅπως ὑπὲρ τούτων τῶν χωρῶν πρόσοδον τῷ
 δημοσιῶνι μὴ τελῶσιν· |

καὶ περὶ ὧν Λεύκιος Δομέτιος Αἰνόβαλλος³¹ ὑπὲρ δημοσιωνῶν
 εἶπεν ||

25 ἐπεὶ ἐν τῷ τῆς μισθώσεως νόμῳ αὐται αἱ ἡχώραι ὑπεξε-
 ειρημέναι εἰσίν, | δις Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων
 ἱερῶν τεμενῶν φυλακῆς ἔνεκεν | συνεχώρησεν, οὕτε³² ὁ
 Ἀμφιάραιος, ὅτι αὐται αἱ ἡχώραι συνεχωρημέναι | λέγον-
 ται, θεὸς ἐστίν³³, ὅπως ταύτας τὰς χώρας καρπίζεσθαι³⁴
 ἐξῆ | τοὺς δημοσιῶνας·

30 ἀπὸ συνβουλίου γνώμης γνώμην ἀπεφηνάμμεθα· ὁ ἐπὶ ἐγνώμεν τῇ
 συνκλήτῳ προσανοίσομεν, τοῦτο δὲ καὶ | εἰς τὴν τῶν ὑπομνη-
 μάτων δέλτον³⁵ κατεχωρίσαμεν·

περὶ χώρας | Ὀρωπίας, περὶ ἧς ἀντιλογία ἦν πρὸς τοὺς
 δημοσιῶνας, κατὰ τὸν τῆς | μισθώσεως νόμον αὕτη ὑπεξε-
 ειρημένη ἐστίν, ἵνα μὴ ὁ δημοσιῶνις αὐτὴν καρπίζηται·

κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα ἐπὶ ἐγνώμεν³⁶. ||

28 In lege censoria de publicis provinciae Achaiae locandis. Mo.

29 Hic quoque manifesto quae semel scribi debebant negligentia bis posita sunt.

30 Soloece Latina de quibus agitur reddit interpret. Mo. 34 Cos.

54 a. Chr., occisus post proelium Pharsalicum 48 a. Chr. Primum commemoratur in causa Verris inter testes (Cic. in Verr. I, 53, 139). Quo tempore causa Oropia agebatur, viginti fere annos natus erat. Mo. De cognominis scriptura cf. n. 327².

32 Soloece Latinum neque expressit, cum deberet οὐδὲ scribere.

33 Cf. Cicero de deorum nat. III, 49, 49: an Amphiarus erit deus et Trophonius? Nostri quidem publicani, cum essent agri in Boeotia excepti lege censoria, negabant immortalis esse ullos, qui aliquando homines fuissent.

34 Cf. K. Meisterhans Gramm. der att. Inschr. ed. 2 p. 70 not. 663.

35 ἑλτόν hic non unam tabulam, sed totum codicem sive librum significare genetivus τῶν ὑπομνημάτων probat. Intelleguntur commentarii consulum, in quos omnia eorum decreta conferebantur (cf. not. 48).

36 Ipsam sententiam (v. 34) sequuntur litterae quibus freti consules eam tulerunt: A lex locationis (v. 35—42). B L. Sullae decretum de excipiendis locis sacris deorum immortalium deque consecrandis Amphiarao redditibus terrae Oropiae (v. 42—54). C Senatus consultum L. Sulla Q. Metello consulibus factum, quo illud Sullae decretum confirmatum est (v. 54—57).

- A** ἐν τῇ τῆς μισθώσεως νόμῳ ὑπεξηρημένην δοκεῖ³⁷ εἶναι
35 οὕτως· ἐκτός τε τούτων ἢ εἴ τι δόγμα συνκλήτου, αὐτο-
 κράτωρ αὐτοκράτορές τ[ε] | ἡμέτεροι καταλογῆς³⁸ θεῶν
 ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλακῆς | καρπίζεσθαι ἔδω-
40 καν κατέλιπον, ἐκτός τε τούτων, ὁ Λεύκιος | Κορνήλιος
 Σύλλας αὐτοκράτωρ ἀπὸ συνβουλίου γνώμης θεῶν || ἀθα-
 νάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλακῆς ἔνεκεν καρπίζεσθαι
 ἔδωκεν, | ὁ τὸ αὐτὸ³⁹ ἡ σύνκλητος ἐπεκύρωσεν οὔτε μετὰ
 ταῦτα δόγματι | συνκλήτου ἄκυρον ἐγενήθη.
- B** Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας ἀπὸ συνβουλίου γνώμης γνώμην
 εἰρηκέναι δοκεῖ⁴⁰.
- τῆς εὐχῆς ἀποδόσεως | ἔνεκεν τῷ ἱερῷ Ἀμφιαράου
45 χώραν προστίθῃμι πάντῃ πάντοθεν πόδας || χιλίους⁴¹, ἵνα
 καὶ αὕτη ἡ χώρα ὑπάρχῃ ἄσυλος
 ὡσαύτως τῷ θεῷ Ἀμφιαράῳ | καθιερωκέναι
 τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας λιμένων τε τῶν Ὀρωπίων |
 τὰς προσόδους ἀπάσας εἰς τοὺς ἀγωνᾶς καὶ τὰς θυσίας,
 ὧς Ὀρώπιοι | συντελοῦσιν θεῷ Ἀμφιαράῳ⁴², ὁμοίως δὲ
 καὶ ὧς ἂν μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τῆς | νίκης καὶ τῆς ἡγεμο-
50 νίας τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων συντελέσουσιν⁴³, || ἐκτός
 ἀγρῶν τῶν Ἑρμοδώρου Ὀλυνπίχου υἱοῦ, ἱερέως Ἀμφια-

37 I. e. consules cum consilio re investigata agnoverunt, id ita scriptum esse in lege. Eadem vi vox δοκεῖ etiam in reliquis duobus documentis usurpatur, quibus sententia consulum nititur (v. 43. 53). 38 I. e. *reverentia deorum immortalium*. ἔνεκεν errore omissum opinatur Ba., dativum καταλογῆ reponit Mo. Sed utrumque fieri vetat geminus locus tituli 328, 8, ad quem etiam de vocis notione disputavi. Genetivum, quem observaverat haud raro respondere ablativo Latino, etiam hic in eius locum substituit interpres, ubi id cum ratione sermonis Graeci pugnabat. Cf. not. 30. 32. 39. 49. 39 *Quod idem* ad verbum Graece reddidit interpres. Ba. Mo. 40 Cf. not. 37. 41 Cf. Tac. Annal. III, 62: *et memorabantur* (ab Hierocaesariensibus) *Perpernae, Isaurici* multorumque alia imperatorum nomina, qui non modo templo (Dianae Persicae), sed duobus milibus passuum eandem sanctitatem tribuerant. Ba. 42 Iam ante Sullae aetatem Amphiarao ludi gymnici et musici habebantur; cf. n. 308, 34: Ἀμφιαρᾶ[ων] τῶν μεγάλων τῇ γυμνικῇ ἀγῶνι. I. G. Sept. I, 412, 26. 414, 1. Ἀμφιαρᾶ τὰ ἐν Ὀρωπῳ I. G. Sept. I, 48. 43 Cf. n. 676, 11 sqq.: Ἀμφιαρᾶ καὶ Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ Ὀρωπίων ἀνδρας ἱππιον. I. G. Sept. I, 419, 4 sqq.: ἀγωνοθετοῦντος τῶν Ἀμφιαρᾶν καὶ Ῥωμαίων. 430, 2 ἀγωνοθετοῦντος τὰ Ἀμφιαρᾶ καὶ Ῥωμαῖα. Non igitur separatim hi ludi Romani constituti sunt sed cum antiquioribus Amphiaraiorum feriis coniuncti.

ράου, τοῦ | διὰ τέλους ἐν τῇ φιλίᾳ τοῦ δήμου τοῦ
Ῥωμαίων μεμενηχότος⁴⁴.

C Περὶ τοῦ|του τοῦ πράγματος δόγμα συνκλήτου ἐπὶ Λευκίου Σύλλα
Ἐπαφροδίτου, | Κοίντου Μετέλλου Εὐσεβοῦς ὑπάτων⁴⁵ ἐπικευ-
ρωμένον δοκεῖ⁴⁶ εἶναι, | ὅπερ ἡ σύνκλητος ἐδόγματισεν εἰς
τούτους τοὺς λόγους·

55 ὅσα τε θεῶι || Ἀμφιαράωι καὶ τῷ ἱερῷ αὐτοῦ Λεύκιος
Κορνήλιος Σύλλας ἀπὸ συ(μ)βουλίου⁴⁷ | γνώμης προσώ-
ρισεν συνεχώρησεν, τὰ αὐτὰ ἡ σύνκλητος τούτῳ τῷ
θεῶι | δοθῆναι συχωρηθῆναι ἡγήσατο.

Ἐν τῷ συμβουλίῳ παρήσαν | οἱ αὐτοὶ οἱ ἐμ' πραγμάτων συμ-
βεβουλευμένων δέλτῳ πρώτῃ, | κηρώματι τεσσαρεσκαίδε-
κάτῳ⁴⁸.

44 Cf. not. 25. 45 Anno 80 a. Chr. n. De Graeco Sullae cognomine
cf. Plut. Sull. 34 αὐτὸς δὲ τοῖς Ἑλλησι γράφων καὶ χρηματίζων ἑαυτὸν Ἐπαφρό-
διτον ἀνηγόρευε· καὶ παρ' ἡμῖν (Chaeroneae) ἐν τοῖς τροπαίοις οὕτως ἀναγέ-
γραπται Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδιτος. Occurrit etiam in titulo
honorario item Oropio I. G. Sept. I, 264 Ὁ δῆμος Ὠρωπίων Λεύκιον Κορνήλιον
Λευκίου υἱὸν Σύλλαν Ἐπαφρόδιτον, τὸν ἑαυτοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην, Ἀμφιαράω et
in litteris ab ipso ad Stratonicensēs datis ap. Viereck Sermo Gr. p. 24 n. XVI, 4.
46 Cf. not. 37. 47 ΣΥΒΟΥΛΙΟΥ. 48 De Sullae consilio haec inter-
pretatur Ba., sumens incuria lapicidae huc traiecta esse cum debuissent
inseri versui 54 ante verba περὶ τούτου τοῦ πράγματος. Ad Sullam etiam
Wilamowitzius et Viereckius referunt, transpositione opus esse non putant,
quia in ipso senatusconsulto huius Sullae consilii mentio facta sit v. 55.
Hos ego verum vidisse existimo; probe igitur distinguendi Sullae commen-
tarii qui hic et consulum anni 78 a. Chr. qui v. 34 commemoratur. Mom-
senus hunc versum ab illorum consulum consilium rettulit et ad epistulam
eorum pertinere iudicavit. Sed neque quomodo inter duo instrumenta
epistulae adnexa, decretum consulum (v. 5—57) dico et senatusconsultum
(v. 59—69) interpositum hoc unum enuntiatum epistulae partem efficere potu-
erit perspicio, neque cur qui v. 6—16 singillatim enumerati sunt conciliarii,
hic iterum multo obscuriore ratione indicentur. Quod contra cur longum
visum sit Sullae consilii indicem totum ex eius actis transscribere, facile
perspicitur. πράγματα συμβουλευμένα sunt *consulta* sive *res de consilii sen-*
tentia actae, quae separatim ab eis *decretis*, quibus nullum adhibebatur con-
siliium, conscripta esse haec ipsa verba docent. Id vidit Ba., qui monet sic
etiam alibi, ut omnia regis aut magistratus acta comprehenderentur, con-
sulta et decreta coniunctim nominari. (Sallust. Iug. 44, 5: *oportere quin-*
quennii consulta et decreta omnia rescindi). Locus in codice eadem plane
ratione significatur in Sardiniensi P. Helvii Agrippae proconsulis decreto
C. I. Lat. X, 7852, 2 sqq.: *descriptum et recognitum ex codice ansato, — in*
quo scriptum fuit id quod infra scriptum est tabula V, c VIII et VIII et X.

III Δόγμα συνκλήτου τοῦτο γενόμενόν || ἐστίν⁴⁹· πρὸ ἡμερῶν δεκαεπτά
⁶⁰ καλανδῶν Νοεμβρίων ἐν κομετίῳ· | γραφομένου⁶⁰ παρῆσαν Τίτος
 Μαίνιος Τίτου υἱὸς Λεμωνία, | Κόιντος Ῥάγκιος Κοίντου υἱὸς
 Κλαυδία⁵², Γάϊος Οὐσέλλιος Γαίου | υἱὸς Κυρίνα Οὐάρρων⁵³·
 περὶ ὧν Μάαρκος Λεύκολλος, Γάϊος Κάσιος | ὕπατοι ἐπιγινόντες
⁶⁵ ἀπήγγειλαν περὶ Ὠρωπίας χώρας καὶ τῶν || δημοσιωνῶν ἑαυτοὺς
 ἐπεγνωνέειν, ὡσαύτως⁵⁴ τὴν Ὠρωπίων | χώραν ὑπεχειρημένην
 δοκεῖν εἶναι κατὰ τὸν τῆς μισθώσεως νόμον, | μὴ δοκεῖν τοὺς
 δημοσιώνας ταῦτα καρπίζεσθαι· οὕτως, | καθὼς ἂν αὐτοῖς ἐκ
 τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεώς τε τῆς | ἰδίας ἐφαίνετο,
 ἔδοξεν.

Ubi *tabulam* respondere δέλτω, οὐ vero κηρώματι quod hic est, apparet, qua de causa litteram *c* inversam non *caput*, sed *ceram* significare statuit Mo. Iam ut manifestum est, δέλτον hic non ut v. 31 totum codicem significare, sed unam tabulam, sic singularum tabularum in complures *ceras* (κηρώματα) divisio obscura est. ⁴⁹ *Factum est* accurate, sed non Graece, reddidit

interpres. ⁵⁰ Frequentius Graeci utuntur dativo γραφομένην (n. 300, 3). Genetivus absolutus est. ⁵¹ Cf. not. 8. 23. ⁵² Cum nomen rarissimum sit, hic ipse videtur patronus esse Q. Rancii Q. l. qui eadem fere aetate epigramma C. I. Lat. I, 1008 incidendum curavit. Ba. Mo. ⁵³ Ciceronis consobrinus ac fere aequalis (Cic. Brut. 76, 264. de prov. cons. 47, 40. in Verr. I, 28, 74. ad Att. III, 23, 4. Drumann Gesch. Roms V p. 214 not. 64). Ba. Mo. ⁵⁴ Ut reliquas terras consecratas deis immortalibus, quae quin illa lege exceptae essent nulla fuerat controversia.

335 Basis marmorea cubi figura; hominum nomina (v. 1—16) per duas columnas (*a* a sinistra, *b* a dextra) disposita. Deli. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 145.

a Μάαρκος Κάλουιος Αὔλου υἱός¹
 Αὔλος Κλαύδιος Βαχίου² υἱός

Litterarum formae vulgares praeter ΑΘΞΠ; Ξ divergentia quidem habet brachia in Homollii exemplo, sed multo minus quam in litteratura antiquioris aetatis. ¹ Quibus hoc adiungitur homines ingenui sunt, cum

merus genetivus praenominis Latini ubique liberti patronum indicet. Unus qui nomine mere Graeco utitur Diogenes (v. 10) ingenuus esse videtur. ² Memorabile est hic bis (v. 2. 4) etiamtum paterni praenominis locum tenere nomen Graecum, ut patres Βάγκιος Κλαύδιος et Αυσίμαχος Σολπίκους nominatos fuisse appareat ex eo more quem viginti annis ante valuisse titulus ³²² docet, at ipsos homines qui dedicaverunt iam praenomina Romana gerere ad

- Αὔλος Ῥοτίλιος Λευκίου υἱός
 Λεύκιος Σολπίκιος Λουσιμάχου υἱός
 5 Μάαρκος Πλαιτώριος Μαάρκου Φλάκκος
 Αὔλος Καστρίκιος Δέκμου Ἀγαθός
 Αὔλος Σολπίκιος Σερουίου Ὀνησᾶς
 Δέκμος Κλώδιος Δέκμου Δημήτριος
 b Διογένης Πρωτογέν[ους] || Ἡράκλειος
 10 Σέξτος Ὀππιος Νεμερίου | Ζεῦξις
 Πόπλιος Σερουλίου Αἰδίου | Ἐπάγαθος
 15 Τίτος Κλώδιος Γαίου | Τρύφων
 Ἑρμαῖσται καὶ Ἀπολλωνιασταὶ καὶ Ποσειδωνιασταὶ³ γεινόμενοι
 Ἀπόλλωνι καὶ Ἰταλικοῖς⁴, ἐπὶ ὁπάτων | Λευκίου Λικινίου Λευ-
 κόλλου καὶ Μαάρκου Αἰρηλίου Κόττα⁵.

unum omnes, et Graecum nomen hic ubique (v. 6. 7. 8. 11. 12. 13) cognominis vice fungi.

3 Magistri sunt collegiorum trium in unum corpus coniunctorum; probabile est quaternos ex unoquoque ex illis collegiis creatos esse. H.

4 Similis dedicatio Ἡρακλεῖ καὶ Ἰταλικοῖς est Bull. de corr. Hell. IV p. 490. Ipsa Ἀπόλλωνι καὶ Ἰταλικοῖς recurrunt in titulo doni a Philostrato trapezita dedicati Bull. de corr. Hell. VIII p. 428. H. 5 Anno 74 a. Chr. n.

336 Deli. Ed. Th. Homolle Bulletin de correspondance Hellénique VIII (1884) p. 148.

Ὁ δῆμος δ' Ἀθη[ναίων καὶ τὸ κοινόν] | τῶν Πονηϊᾶσ[τῶν τῶν
 ἐν Δήλῳ Γναίων] | Πονηϊῶν Γναίου υἱὸν Μέγαν¹,] | αὐτοκρά-
 τορ[α, Ἀπόλλωνι].

Litterarum formae volgares praeter ΑΘΠ. 1 Dedicatum videtur monumentum cum Pompeius devictis praedonibus (a. 67 a. Chr.) navigantibus securitatem praeberet, quam rem vix ulli civitati maritimae plus commodi attulisse quam Deliis consentaneum est. H.

337 Basis inventa Mytilenis in domo privata sita pone ecclesiam S. Athanasii. Ed. Aristides Νέα Πανδώρα φυλλ. 299 εἰ. 1862 (K. Keil Philol. Suppl. II p. 579). A. Conze Reise auf der Insel Lesbos Tab. VIII n. 4 (E. Bechtel ap. Bezzenberger Beitr. V p. 120 et ap. Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 89 n. 218). Imaginem versuum 8. 9

totorum et v. 4—4 mediae partis ex ectypo delineatam exhibuit E. Loewy Inschr. gr. Bildhauer p. 195 n. 279.

Ὁ δᾶμος | τὸν ἐαύτω σῶτῃρα καὶ κτίσταν | Γναῖον Πομπήϊον
5 Γναίω υἱὸν | Μέγαν, τρεῖς αὐτοκράτορα, καταλλύσαντα τοῖς κατὰ-
σχοντας | τὰν οἰκημέναν πολέμοις καὶ | κατὰ γᾶν καὶ κατὰ
θάλασσαν¹.

Δωρόθεος Ἑγησάνδρου | Ὀλύμπιος ἐπόησε.

Litterae ΑΠΣ; extremae hastarum partes dilatatae, ipsae hastae aliquoties leniter incurvatae; artificis signatura (v. 8. 9) antiquiorem quidem speciem prae se fert propter ΠΞ et minorem litterarum ΟΩ mensuram, sed tamen eiusdem aetatis esse videtur. 1 Anni 63 a. Chr. vere Pompeius cum ex bello Mithridatico victor rediens Amiso Lesbium venisset, Theophrastus familiaris sui cives Mytilenaeos libertate donavit. Tum hoc monumentum dedicatum est. Keil.

338—340 Basis marmoris leucophaei inventa Mytilenis, translata in museum Britannicum. Ed. Ch. Newton Archæol. Ztg. 1854 p. 516 n. 8. (Syll.¹ 259—264. F. Bechtel ap. Collitz Gr. Dialekt-inschriften I p. 373 n. 1270.) Greek Inscriptions in the British Museum II p. 47 n. CCXI. In eodem lapidis latere 338 sinistro, 339 medio, 340 dextro loco scriptus.

(338)

Γναίω Πονπη|ίω Γναίω υἱῷ | Μεγάλω, αὐτοκράτορι, τῷ
5 εὐεργέτῃ καὶ σω|τῇρι καὶ κτίστῃ.

(339)

.ουδω -----|ρίω φιλοπάτριδι | Θεοφάνη², τῷ σω|τῇρι καὶ
5 εὐεργε|τῃ καὶ κτίστῃ δευ|τέρῳ τῷ πατρίδῳ.

Memorabiles litterum formae ABE (haud raro E) H (plerumque H) ΟΠΡΞΥΩ. Hastarum fines apicibus ornati. 1 Cn. Pompeius post finitum bellum Mithridaticum (63 a. Chr.) Mytilenaeis, etsi illi M. Aquillium Mithridati dederant (Velleius II, 18, 3), libertatem reddidit in gratiam Theophrasti (Velleius I. I. Plut. Pomp. 42. Strabo XIII, 2, 3 p. 617 Cas.). Quare uterque hic urbis conditor praedicatur. Neque hi duo tituli multo post illum annum incisi videntur, utique Potamonis titulus multo recentiore demum tempore accessit.

2 De Theophraste Mytilenaeo scriptorum testimonia collegit Drumann Hist. Rom. IV p. 554 sqq. In Cn. Pompei familiaritatem pervenit bello Mithridatico; ab eo in contione militum civitate donatus est (Cic. pro

(340)

5 Ποτάμωνι³ | Λεσβώναχτο[ς]⁴ | τῷ εὐεργέτᾳ | καὶ σωτῆρος || καὶ
κτίστα τᾷ[ς] | πόλις[ς].

Archia 10, 24) et summa apud eum gratia potentiaque florere non desiit usque ad illius mortem. Caesar victor ei pepercit; quando mortuus sit ignoramus. Sed post mortem a Graecis divinis honoribus affectum esse narrat Tacitus Ann. VI, 18, quod, ut Newtonus adnotat, comprobatur nummo cum inscriptione Θεὸς Θεοφάνης. Μυτ(ιληναίων) apud Mionnet III p. 47 n. 108. 3 Cum superior pars litterae finalis in lapide certissime dispiciatur, de lectione nihil dubii relinqui videtur. At etsi Lesbomax quoque summa gratia et auctoritate apud cives florebat (not. 4), tamen in titulo honorario non ipsum cuius imago dedicatur, sed patrem modo laudibus efferri singulare est. Adde quod simillima elogia ipsius Potamonis habes in alio titulo Mytilenaeo (Gr. Dialektinschriften I p. 373 n. 1271 Ποτάμωνι Λεσβώναχτος, τῷ σωτῆρι καὶ εὐεργέτᾳ καὶ κτίστᾳ τᾷς πόλις). Quare nullus dubito quin hic quoque ea omnia ad ipsum Potamona spectent, genetivus σωτῆρος vero illi casuum confusioni debeatur, quae cum omnino satis mature coepit (Cf. Olympia V p. 544 n. 450. I. G. Sept. I, 1713) tum maxime locum habuit in dialecto quae pridem in prima et secunda declinatione iota dativorum amiserat. De Potamone cf. n. 349². Alios titulos eius Mytilenaeos habes C. I. G. 2482: Ποτάμωνος τοῦ Λεσβώναχτος προεδρεῖα et Bull. de corr. Hell. IV p. 426 n. 4: [Ποτάμων Λεσβών]αχτος ὁ διὰ [βίου] ιερεὺς θεῷ Σεβαστῷ Καίσαρος]. 4 Cf. n. 349²; in nummo Mytilenaeorum Λεσβῶναξ ἡρώς νέος est (Mionnet III p. 48 n. 116 all. a N.).

341 Basis marmoris caerulei inventa Mytilenis. Ed. E. Fabricius Mittheilungen des arch. Instituts in Athen IX (1884) p. 86 n. 2.

Γναίωι Πομπήϊωι¹ | Ἱεροίτα υἱῷ² Θεοφάνη³ | σωτῆρι καὶ εὐεργέτᾳ.

Litterae ΑΘΠΕ. 4 Cf. Cic. pro Archia 10, 24: *Quid? noster hic Magnus — nonne Theophanem Mytilenaeum, scriptorem rerum suarum, in contione militum civitate donavit?* Pompeio nomine usum Theophanem ex quo civitatem adeptus erat eo certius est quia Strabo de filio haec habet XIII, 2, 4 p. 618 Cas.: υἱὸν τε ἀπέλιπε Μάρκων Πομπήϊον, ὃν τῆς Ἀσίας ἐπιτροπὸν κατέστησέ ποτε Καίσαρ ὁ Σεβαστός, καὶ νῦν ἐν τοῖς πρώτοις ἐξετάζεται τῶν Τιβερίου φίλων.

2 Nummos cum inscriptione ΕΠΙ CTPA(ταροῦ) ἹΕΡΟΙΤΑ ΜΥΤΙΑ(ηναίων) apud Mionnetum III p. 47 n. 112. 113 haberi adnotat F. 3 Cf. n. 339². Eundem hominem nobilissimum, non aliquem ex eius progenie, hic designari eo ipso probatur, quod praeter simplicem paternae originis significationem nihil de maioribus eorumque laude ac meritis scriptum est. Etiam elogium eius quod illic v. 3 sqq. habes simillimum est. F.

342 Lapis inventus prope oppidum *Balčik* situm ad oram Ponti Euxini inter Odessum (*Varna*) et Tirizam promunturium (*Kali-Akra*). Ed. B. Latyschew in ephemeride ministerii instructionis publicae Russice conscripta 1896 p. 4 sqq.

-----αι πλι----- | ----- τὸν δ[ε] ἔλαβε-----
 ---- | -----ος Θεοδώρου καὶ εἰ----- | -----αν
 5 τοῖς ἰδίοις δαπανήμασι-----||----- μετ[ὰ] τῶν συναπο-
 δ[ή]μων¹ αἰτήσ[ας] ἀσφάλειαν | ἐπορεύθη εἰς] Ἀργέδα[υ]ον² πρὸς
 τὸν πατέρα [τοῦ βασιλέως | Βυρεβίστα· παραγ]ε[ν]όμενος δὲ καὶ
 συντυχὼν α[ὐτῶι | τὴν μὲν εὖνοια]ν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κατεκτήσατο
 τῇ [πόλει, | τῆς δὲ δαπάνης ἀπέλ]υσεν τὸν δῆμον. ἱερεὺς τε γε-
 10 νόμ[ενος] || θεοῦ Διὸς μεγ[άλου] τάς τε πομπὰς καὶ τάς θυο[τ]ι[α]ς
 ἐπετέλεσεν εὐσεβ[ῶς] καὶ τοῖς πολίταις μετέδωκε[ν] τῶν | χρεῶν³.
 τῷ τε Σαρ]άπει λαχὼν ἱερεὺς ὁμοίως τοῖς δι[α]π[ανή]μασιν ἀνε-
 στράφη καλῶς τε καὶ φιλαγάθως. τοῦ τε ἐπων[ύμου] | τῆς πόλεως
 15 Διον]ύσου⁴ οὐκ ἔχοντος [ι]ε[ρ]ῇ ἀφ' ἐτῶν πλ[η]θ[ύ]νων, || ἐπικληθεὶς
 ὑπ[ὸ] τῶν πολιτῶν ἐπέδωκεν ἑαυτὸν [καὶ κατὰ τὴν Γαί]ου Ἀ]ντωνίου⁵

Litterae AZΘΠ; inter EH et EH fluctuatur, item Ξ brachia modo paralela habet, modo aliquantum divergentia. Titulum anno 48 a. Chr. n. neque antiquiorem esse neque multo recentiore docent v. 82 sqq. (Cf. not. 13). Supplementa Latyschewii sunt praeter nonnulla quae singillatim indicantur. 4 Supplevi. . . . δῶν συναποδ[ή]μων L. Apparet v. 4—9 de itinere dici quod Acornion sua sponte suoque sumptu, sed reipublicae causa suscepit. Quod cum in Daciam factum esse nomine oppidi v. 6 servato (not. 2) probabile fiat, nescio an ex verbis πρὸς τὸν πατέρα recte colligatur Getarum regem, Byrebistae patrem, tum adfuisse Acorniona eiusque benevolentiam civibus conciliasse, qua ex re simul intellegitur cur postea apud filium magna gratia floruerit. In hanc igitur sententiam versus 6—10, quos L. intactos reliquerat, supplere conatus sum.

2 Apud Ptolemaeum III, 8, 4 (p. 449, 4 Müller) Ἀργίδαυα inter nobiliores Daciae urbes commemorari monet L. Nomen vere Dacicum, siquidem tredecim alia item in -δαυα cadentia inveniuntur in Ptolemaei recensu. Sane inter α et ο duarum hastarum partes inferiores dispiuntur. Num forte Ἀργεδαῖον fuit? 3 Cf. n. 284, 9. 480, 12. 522, 13. 634, 40 sqq. P. Stengel Gr. Sakralalterthümer (J. v. Müller's Handbuch d. Alterthumsw. V, 3) p. 80. L.

4 Testatur haec dei a quo oppidum nomen accepit mentio, Dionysopolin illic sitam fuisse ubi nunc sit oppidulum *Balčik*, eiusque civitatis hoc esse decretum.

5 C. Antonius Ciceronis in consulatu collega post eum magistratum Macedoniae proconsulatum suscepit anno 62 a. Chr., eamque provinciam administravit dum sub finem anni 60 a. Chr. C. Octavius Augusti pater ei succederet. De bello ab eo non sane feliciter cum barbaris illi provinciae finitimis gesto testantur Liv.

παραχειμασίαν ἀ[ν]αλ[αβών]⁶ | τὸν στέφανο]ν τοῦ θεοῦ τὰς τε
 πομπ[ά]ς καὶ θυσίας [ἐπε]τέλεσε καλῶς καὶ μεγαλομερῶς καὶ
 τοῖς πολίταις [μετέ]δωκε τῶν χρ[ε]ῶ(ν)⁷ ἀφθόνως. θεῶν τε τ[ῶ]ν
 20 ἐν Σαμοθράκῃ || τὸν στέφανον ἀνειληφὼς διὰ βίου τὰς τε πομ-
 πὰς καὶ | τὰς θυσίας] ἐπιτελεῖ ὑπέρ τε τῶν μυστῶν καὶ τῆς
 π[ό]λεως. ν[ε]ωστ[ί] τε τοῦ βασιλέως Βυρεβίστα⁸ πρώτου καὶ [με]-
 γίστου γεγ[ε]νονότος τῶν ἐπὶ Θράκης βασιλέων καὶ πᾶσ[αν] | τὴν
 25 τε πέρα]ν⁹ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τὰδε κατεισχ[ή]||[χότος παρα-
 γε]νόμενος καὶ¹⁰ πρὸς τοῦτον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ μ[ε]γίστῃ βασι-
 λ[ε]ι[ᾳ]¹¹ τὰ βέλτιστα κατεργάζεται τῇ πατρίδι λέ[γ]ων ἀσι καὶ

perioch. l. 103: C. Antonius proconsul in Thracia parum prospere rem gessit.
 Iul. Obsequens 428: D. Iunio L. Murena consuliibus proconsul — a Dardanis
 oppressus amisso exercitu profugit. Cassius Dio XXXVIII, 10, 2: τὰ τε γὰρ τῶν
 Δαρδάνων καὶ τὰ τῶν πλησιοχώρων σφίσι πορθήσας (Ἀντώνιος) οὐκ ἐτόλμησεν
 ἐπιόντας αὐτοὺς ὑπομείναι, ἀλλ' ὥς καὶ ἐπ' ἄλλο τι μετὰ τῶν ἱππέων ὑποχωρήσας
 ἔφυγε, καὶ οὕτω τοὺς πεζοὺς ἐκείνοι περισχόντες ἐκ τε τῆς χώρας βιαίως ἐξήλα-
 σαν καὶ τὴν λείαν προσαφείλοντο. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τοὺς συμμάχους τοὺς
 ἐν τῇ Μυσίᾳ ποιήσας ἡττήθη (πρὸς) τῇ τῶν Ἰστριανῶν πόλει πρὸς τῶν Σκυθῶν
 τῶν Βασταρῶν ἐπιβοηθησάντων αὐτοῖς καὶ ἀπέδρα. Per huius potissimum
 belli occasionem Antonius hiberna prope Dionysopolin habuisse videtur. L.
 6 Cf. n. 325, 19: Διὸς τοῦ Πολιέως ἀναλαβὼν στέφανον. v. 32: Ἀπόλλωνος ἀνα-
 ζεξά[μενο]ς; στέφανον. v. 36: τὸν αὐτὸν ἀναλαβὼν στέφανον. 7 ΩΗ. Suppl.
 et em. L. Cf. not. 3. 8 Nomen Βυρεβίστας scribitur apud Strabonem VII, 2, 5
 p. 298. 11 p. 303. 304. XVI, 2, 39 p. 762 Cas., nisi quod in prima syllaba
 inter υ et ι fluctuat librorum memoria. Minus accurate *Burobustes* forma,
 quam variis codicum corruptelis apud Trogum Prol. 32, 40 subesse vidit
 Gutschmid, magis etiam detorta *Burvista* apud Iordanem Get. 11. De aetate
 hic titulus accuratiora docuit, cum aliquanto post C. Antonii proconsulatum
 Macedonicum demum illius potentiam latius propagatam ex eo appareat;
 pravissime igitur Iordanes eum L. Sullae aequalem appellat. Quod contra
 Caesarem adversus illum bellum gesturum fuisse, sed priusquam exercitus
 Romanus proficisceretur, Byrebistae regno seditione orta finem impositum
 esse narrat Strabo, id quod cum hoc monumento, quippe quod eum anno
 48 a. Chr. etiamtum regnasse prodatur, perbene convenit. 9 Supplevi sic
 hoc membrum melius respondere ratus alteri quod est καὶ τὴν ἐπὶ τὰδε.
 Lat. τὴν περὶ αὐτὰν suppleverat. Flumen Istrum esse non est quod dicam.
 10 Particula ei quam not. 4 protuli versuum 4—9 interpretationi favere
 videtur. Ut antea ad patrem, sic tum etiam ad filium legatus iit. 11 Sup-
 plere conatus suum; βασιλεία de terra regis imperio subiecta etiam n. 326²⁷.
 πρώτῃ καὶ μεγίστῃ hic sollemnis quidam titulus honorarius esse videtur ut
 v. 23. ἐν τῇ πρώτῃ καὶ μ[ε]τ' ἄλλων καὶ ἰδ[ί]α Lat., qua in lectione ἐν τῇ πρώτῃ
 non intellego. Idem in commentario proposuit ἐν τῇ πρώτῃ καὶ μ[ε]γίστῃ πόλει
 ----- λ[ί]α, sed ei supplemento spatium non sufficere ipse fatetur.

συνβουλευόντων τὰ κράτιστα καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ [βα]σιλέως πρὸς
 τὴν τ[ῆ]ς πόλεως σωτη[ρ]ίαν προσπαρμα[υ]θούμενος, ἔν τε τοῖς
 30 λοιποῖς ἅπασιν ἀφειδῶς ἑαυτὸν || ἐπιδιδούς εἰς τὰς τῆς πόλεως
 πρεσβ[υ]τας, καὶ κινδύνους ἐπ[ι]δ[ι]εχόμενος [ἀδ]κνως πρὸς τὸ πάν-
 τως τι κατεργάζεσθαι | τ[ῇ] πατρίδι συμφέρον. πρὸς τε Γναῖον
 Πομπήϊον Γναῖο[υ] υ[ι]δ[ι]ν¹², αὐτοκρά[τ]ορα Ῥωμαῖον¹³, ἀποστα-
 λείς ὑπὸ βασιλέως Βυραβέ[σ]τα¹⁴ πρεσβ[υ]τ[ῆ]ς, καὶ συντυχόν
 35 αὐτῷ τῆς Μακεδονίας ἐν το[ῖς] || περ[ὶ] Ἡράκλειαν τὴν ἐπὶ [τ]οῦ
 Λύκου¹⁵, οὐ μόνον τοὺς ὑπὲρ τοῦ βα[σι]λέως χρηματισμοὺς διέ-
 θετο τὴν εὐνοίαν τὴν Ῥωμαίων πα[ρ]αγόμενος τῷ βασιλεῖ,
 ἀ[λλὰ] καὶ περὶ τῆς πατρίδος τοὺς καλλίστους | δ[ι]έθετο χρη-
 ματισμοὺς, καθόλου δὲ κατὰ πᾶσαν περίστασιν κ[α]ιρῶν ψυχῇ
 40 καὶ σ[ώ]ματι παραβαλλόμενος καὶ δαπάναις χρώμε[ν]ος ταῖς ἐκ
 τοῦ βίου¹⁶, τινὰ δὲ καὶ τῶν πολιτικῶν [χ]ορηγῶν¹⁷ σωμα-
 τ[ο]ποιῶν¹⁸ παρ' ἑαυτοῦ, τὴν μεγίστην ἐνδείκνυ[σ]αι σπουδὴν
 εἰς τὴν [δ]ιὰ τῆς πατρίδος σωτηρίαν· ἵνα οὖν καὶ ὁ δῆμος
 φαίνεται τιμῶ[ν] | τοὺς [κα]λ[οὺς] καὶ ἀγ[α]θοὺς ἄνδρας καὶ
 ἑαυτὸν εὐεργετοῦντας, δε[δ]ο[χ]θαι τῇ βουλῇ καὶ τ[ῷ] δήμῳ, ἐπ[ι]-
 45 νῆσθαι μὲν ἐπὶ τούτοις Ἀκ[ο]ρνῶν[α]¹⁹ || Δι[ο]νυσίου καὶ στε-
 φ[αν]ωθῆναι [ἐ]ν τοῖς Διονυσίοις χρ[υ]σῷ | σ[τ]εφ[αν]ῷ

42 Cn. Pompeius Cn. f. Magnus cos. 70. 55. 52 a. Chr. 43 L. provocavit
 ad Caes. B. Civ. III, 71, 3: *Pompeius eo proelio* (ad Dyrrhachium a. 49 a. Chr.)
imperator est appellatus. hoc nomen obtinuit atque ita se postea salutari passus
neque in litteris, quas scribere est solitus, neque in fascibus insignia laureae
prae tulit.

44 Cum antea a civibus ad regem missus esset, iam ipsius
 regis legationem ad Romanos suscepit. Quam rem eo recte retulisse videtur
 L., quod Dionysopolitani regis imperio sua sponte se subiunxerant eoque
 calamitatem quae reliquis illius orae civitatibus tum a Getis accidit
 (n. 324. 325) vitaverant. 45 Heracleam Lyncestida intellegi, ut Λύκος per-
 peram pro Λύκος usurpari appareat, statuit L., monens in illa regione per
 belli Caesariani vicissitudines aliquantisper commoratum esse Pompeium. Cf.
 Caesar B. C. III, 79, 3: *Domitius, qui dies complures castris Scipionis castra*
collata habuisset, rei frumentariae causa ab eo discesserat et Heracliam, quae
est subiecta Candaviae, iter fecerat, ut ipsa fortuna illum obicere Pompeio
videretur.

46 I. e. ex sua re familiari. Cf. n. 323, 33: τῶν ἰδίων ἀπὸ τοῦ
 βίου [δ]απαν[η]μάτων. 47 Supplevit L. dubitanter. 48 Supplevit L.
 Videtur indicari, Acorniona non modo sui itineris publice suscepti sumptum
 omnem privatis opibus tolerasse, sed insuper etiam donationibus pecunia-
 rum inopiae aerarii publici succurrisse. 49 Supplevit L. collato titulo
 Tomitano Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VI p. 49 n. 39, 14, ubi legitur
 Ἀκορνῶν Λυσιμάχου.

καὶ εἰκόνι χαλκῇ, στεφανοῦσ[θα]ι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τὸν [λοι|πὸν
 χρ[όν]ον καθ' ἑκαστον ἔτος²⁰ ἐν τοῖς Διονυσίοις χρυσῶ στε[φά|ωφ],
 δε[δδ]σθαι δὲ αὐτῶ καὶ εἰς ἀνάστασιν ἀνδρι[ά]ντος τό|πον τὸν
 ἐπιφανέστ[α]τον τῇ[ς] ἀγορᾶς.

20 Cf. n. 129⁸.

343 Cyrenis in ruderibus templi Apollinis. Ed. R. Lanciani
 Bullettino dell' Inst. arch. Rom 1874 p. 144 (Syll.¹ 262).

[Γ]ναῖον Κορνήλιον Λέντολον | Ποπλίω υἱὸν Μαρχελλῶν¹, πρε-
 σ|βευτὰν ἀντιστράταγον², τὸν | πάτρωνα καὶ σωτῆρα, Κυρναῖοι.

4 Cn. Cornelius P. f. Lentulus Marcellinus cos. 56 a. Chr. 2 Legatum
 fuisse Pompei bello piratico 67 a. Chr. Lentulum Marcellinum Appianus
 Mithr. 95 et Florus I, 41, 9 (III, 6) testantur. Qui sine dubio Gnaeus est,
 non, ut putabat Drumann Hist. R. II p. 405 n. 29, Publius pater eius (Borghesi
 Opp. I p. 284. II p. 488. 306. 397). Cyrenaicam a se subactam gloriatur Pom-
 peius in tabula cuius exemplum servavit Diodor. XL, 4. Quae regio sane iam
 octo annis ante occupata et in provinciae formam redacta erat, sed defecerat
 et sub initia belli piratici a Cn. Lentulo Marcellino rursus subacta est. L.

344 Basis marmoris αἵβι, Pergami septentrionem versus ab
 ara maxima. Edd. A. Conze, Ergebnisse der Ausgr. zu Perg. I p. 79
 (Syll.¹ 264). Imago accurate delineata est Alterthümer von Pergamon
 VIII, 2 p. 287 n. 444.

Ὁ δῆμος | [Κόϊ]ντον Καικίλιον Κοίντου υἱὸν | [Μ]έτελλον Πίον
 5 Σκιπίωνα¹ τὸν αὐτοκράτορα², τὸν ἑαυτοῦ σωτῆρα καὶ || εὐερ-
 γέτην.

Litterae volgares praeter ΑΠΣ; O reliquis modo par magnitudine, modo
 paullo minoris moduli. 4 Q. Caecilius Q. f. Metellus Pius Scipio, filius
 P. Cornelii Scipionis Nasicae, adoptatus a Q. Metello Pio cos. 80 a. Chr.
 Cn. Pompei Magni, cui paullo ante filiam (n. 345) in matrimonium dederat,
 collega in consulatu fuit a Calendis Sextilibus a. 52 a. Chr. 2 Cf. Caesar
 b. c. III, 34, 4: *his temporibus* (exeunte anno 49 a. Chr.) *Scipio detrimentis*
quibusdam circa montem Amanum acceptis imperatorem se appellaverat. Inter
 hoc tempus et proelium Pharsalicum (auctumno 48 a. Chr.) hunc titulum
 incisum esse apparet.

345 Basis marmoris albi inventa Pergami prope aram maximam. Ed. A. Conze *Ergebnisse der Ausgrabungen zu Pergamon I* p. 79 (Syll.¹ 265). Accurate delineatam imaginem exhibet M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon VIII, 2* p. 287 n. 412.

‘Ο δῆμος ἐτίμησεν | Κορνηλίαν¹ Κοίντου Μετέλλου (Π)ίου² |
Σκιπίωνος τοῦ αὐτοκράτορος θυγατέ|ρα, γυναῖκα δὲ Γναίου
5 Πομπηίου Γναίου υἱοῦ || Μεγάλου, τοῦ ἀνθυπάτου, διὰ τε τὴν
περὶ αὐτὴν | σωφροσύνην καὶ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν.

Litterae volgares praeter A (sed v. 1 A est) ΘΠΣ. Tres priores versus aliquanto maiores quam reliqui litteras habent. 1 Cf. n. 344. Cornelia priore marito P. Crasso M. f. in proelio ad Carrhas (53 a. Chr.) occiso anno proxime insequente Cn. Pompeio Magno nupsit (Cf. Drumann *Hist. Rom. II* p. 49 n. 27). Vere anni 49 a. Chr. priusquam ipse Italia cederet Pompeius uxorem Mytilenas miserat, ubi mansit donec ille post proelium Pharsalicum (m. Augusto 48 a. Chr.) eo veniret eamque secum in Aegyptum abduceret. Per hoc intervallum Corneliae statua una cum patris (n. 344) dedicata est. F. 2 Emendavi. ΥΙΟΥ lapis, quod ferri non posse manifestum est.

346 Basis marmoris Hymettii inventa Athenis ad ecclesiam Παναγίας Πυργιωτίσσης. Ed. Kumanudis *Ἐπιγραφαὶ ἀνέχδοτοι. Ἀθῆν.* 1860. n. 78 (inde C. I. Att. III 428. Syll.¹ 268).

‘Ο δῆμος | [Γ]άτον Ἰούλιον Καί[σ]αρα | ἀρχιερέα καὶ δικτά[το]ρα¹,
τὸν | ἐα]υτοῦ σωτήρα κα[ὶ] εὐεργέτην].

Litterae ΑΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 1 ΔΙΚΤΑ. Dictaturam Caesar primam suscepit anno 49 a. Chr., alteram 48 a. Chr.; quarum tempus non videtur definitum fuisse. Annuam dictaturam iniit primam cal. Ian. 45 a. Chr., quae tertia numeratur, alteram (quartam) cal. Ian. 44 a. Chr., quo in magistratu occisus est. Cf. Th. Mommsen *C. I. L. I* p. 454. Titulus simillimus Megaris inventus est (*I. G. Sept. I, 62*).

347 Ephesi ad arcum aquaeductus in lapide humi iacente. Edd. Pococke *Inscr. ant. II, 10* p. 18 n. 2. Hessel *Append. Praef. ad Inscr. Gud. n. 61*. Muratorius *I p. 249. 4*. Ex his et schedis Horstianis Boeckh *C. I. G. 2957* (Syll.¹ 269).

[Ἐφεσίῳν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος καὶ αἱ ἄλλαι Ἑλληνικαί] | πό-
 λεις αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ κα[τ]ο[ικου]σαι | καὶ τὰ ἔθνη Γάτιον Ἰούλιον
 5 Γαίῳ υἱ]δὸν Καίσαρα², τὸν ἀρχιερέα καὶ αὐτοκράτορα καὶ τὸ
 δεύτερον ὕπατον³, τὸν ἀπὸ Ἀρεως καὶ Ἀφροδε[ῖ]της⁴ θεὸν
 ἐπιφανῆ καὶ κοινὸν τοῦ | ἀνθρωπίνου βίου σωτῆρα.

4 Supplevit Boeckh, nisi quod is maluit τῶν ἄλλων Ἑλλήνων αἱ | πόλεις.
 Lapis sane integer fuisse videtur, sed illa (duobus ni fallor versibus) in
 plinthe basi imposita scripta fuisse sumpsit Boeckh. Caesarem dictatorem,
 non Caligulam (ut voluerat Gesner Comm. Gotting. V (1783) comm. antiqq.
 p. 123sq.) designari post Muratorium et Eckhelium demonstravit B. 3 a. 48
 a. Chr. 4 Venus nominatur propter notam de Iuliae gentis origine
 fabulam. Martis mentio quid sibi velit non magis perspicio quam Boeckhius.
 Sed etiam C. Caesar Augusti ex filia nepos et filius adoptivus Ἄρης υἱός
 vocatur C. I. Att. III Add. p. 496 n. 444 a, 2.

348 Marmor Cyzicenum, Parisios in collectionem Choiseuliana-
 nam atque inde in museum publicum illatum. Ed. Dubois cat. coll.
 Choisis. n. 160, deinde post Claracum aliosque Boeckh C. I. G. 3668.
 Froehner Inscr. Gr. du musée du Louvre p. 25 n. 40 (Syll.¹ 270).

Ἰππαρχοῦντος¹ Βουλευίδου τοῦ Μητροδώρου, | Σωτηρίδης Γάλ-
 λος², εὐξάμενος Μητρὶ Κοι[λανῇ]³ | ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμβίου
 Μάρκου Στλακκίου Μάρ[χο]υ ὕ[ο]υ, τοῦ στρατευσαμένου ἐν τῇ
 5 ἑξαποστ[αλείσῃ] || συ]νμαχίᾳ εἰς Λιβύην⁴ ἐπὶ Θεογνήτου τοῦ -----
 --που ἱπάρχεω<ι> τῷ αὐτοκράτορι Γαίῳ [Ἰουλίῳ, Γαί]ου υἱῷ
 Καίσαρι ἐν νηὶ τετρήρει Σωτ[ε]ρά⁵, δν αἰχμα]λωτισθέντα ἐκ

Litterae ΑΘΞΠΣ. Inter v. 1 et 2 unius versus spatium vacuum.
 1 Hic eponymus magistratus Cyzicenorum etiam C. I. G. 3658, 2. 3661, 4 et
 infra n. 365. 366 est. 2 I. e. sacerdos Magnae matris. 3 Supplevi,
 non ignorans rem incertam esse. Κοιλανός est ethnicum urbis Coelae sitae
 in Chersoneso. (Cf. Bull. de corr. Hell. IV p. 513 sqq.). Froehneri Κοι[ρανῇ]
 nihili est. Boeckhii (Λ)ο(β)[ρίνη] propter violentiam mutationis recipere nolui.
 4 Anno 46 a. Chr. 5 Aut sic aut Σωτ[ηρίδ] supplendum proposuit
 A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 74, sumens navis nomen
 hoc esse. Quod in praecedosi restitueram σωτηρίας, cum statuerem hoc a
 praepositione ὑπὲρ v. 3 pendere et ab ipso rursus Μάρκου Στλακκίου, id
 nimis contortam efficere orationem haud inmerito iudicavit idem. Boeckhius
 σώ[ζεσθαι] (Froehner σω[θῆναι]) αἰχμα]λωτισθέντα, quod pendere vult a parti-
 cipio εὐξάμενος. At sic certe Μάρκον Στλακκίον, non ὑπὲρ Μάρκου Στλακκίου,
 scribendum fuit, neque intellegitur qua de causa Soterides iam tum, cum

Λιβύης καὶ ἀπαχθέν[τα εἰς δουλείαν] καὶ τῆς θεᾶς εἰπάσης μοι
 40 κατ' [δναρ, || δ]τι ἡχμαλώτισται Μᾶρκος, ἀλ[-----ἐ](λα)ύων⁶
 ἐπὶ Κ[υρήνην(?) -----]

vota susciperet, i. e. cum Stlaccius proficisceretur, de captivitate potissimum cogitaverit. In meo supplemento accusativus δν a verbo aliquo, quale est ἡλευθέρωσα aut ἐλυτρώσαμην pendet, quod in fine tituli perlisse statuendum est. 6 NAYNΩN. Emendavit Boeckh.

349 Titulus percurrans per duos lapides, quorum unus alteri a dextra adiunctus est. Hi partes efficiebant ingentis monumenti, cuius per lapides quinque columnae sive paginae scripturae dispositae erant, ita ut lapidum commissurae plerumque mediam scripturam eiusdem columnae dividerent. Decem lapides exstant, quot perierint non plane constat. Sed reliqua omnia praeter hoc senatusconsultum adeo mutilata sunt, ut hic repetere inutile sit. Dextram partem ed. C. Cichorius, Rom und Mytilene, Lipsiae 1888 p. 42 sqq., totum titulum idem Sitzungsberichte der Kgl. Akademie der Wissenschaften zu Berlin 1889, XLIV p. 962. Lapide denuo a R. Paton collato Th. Mommsen ibid. 1895, XXXVII p. 893.

[Περὶ ὧν π]ρεσβευταὶ Μυτιληναίων¹ Ποτάμων Λεσβώναχτος²,

In litteratura maxime memorabiles sunt H, quae transversam lineam non rectam, sed in superiorem partem convexam habet, et B cuius inferior semioirculus multo maiore diametro est quam superior. Praeterea ΘΞΠΣ ex illius aetatis more.

4 Hos lapides omnes ex magnifico Potamonis (not. 2) monumento honorario superesse vidit Paton. Ei multarum legationum aliorumque negotiorum publicorum, quibus ille interfuerat, litterae incisae erant. Atque hoc quidem senatusconsultum omissis praescriptis, sed ceteroqui integrum, insertum erat epistolae C. Caesaris ad Mytilenaeos datae, cuius initii dextra modo pars in alio lapide servata est cum his praescriptis: [Γράμματα] Κα[ί]σαρος θεοῦ· | [Γάιος] Ἰούλιος Καῖσαρ αὐτοκράτωρ, δικτάτωρ τῶ τριτον, καθε[στα]μένος | τὸ τέταρτον (anno 45 a. Chr.), Μυτιληναίων ἀρχουσι βου[λ]ῃ χαίρειν καὶ ἐρρῶσθαι καὶ | [ύγια]ίνειν. Aliquot versibus post exstant verba, quibus se exemplum senatusconsulti ad Mytilenaeos mittere indicat ([δ]ι)πέπομφα πρὸς ὑμᾶς τὸ ἀντίγραφον). Post huius senatusconsulti finem in eodem lapide pergitur in epistula [ἐπ]εὶ δὲ καὶ πρότερον ἐνετύχετέ μοι καὶ ἔγραψα πρὸς ὑμᾶς, sed in his lapidibus uni modo versui spatium relinquitur, reliqua in inferius contiguum par lapidum transgrediuntur, ex quibus rursus dexter modo superest, ut ne finis quidem epistolae integer exstet aut certa ratione restitui possit. Ceterum ante has litteras aliae incisae erant anni

Φαινίας Φαινίου τοῦ Καλλι[π]που³, Σέρφης⁴ Διοῦς, Ἡρώδης Κλέωνος⁵, Διῆς Ματροκλέους⁶, Δημήτριος Κλεωνόμου, | Κρινα-

47 a. Chr. (δικτάτωρ] τὸ δεῦτερον v. 1), quorum argumentum Mommsenus rettulit ad legationem Mytilenaeorum post victoriam Pharsalicam ad Caesarem missam, cuius eundem Potamona principem fuisse ex v. 13 τὸν Ποτάμωνα appareret. Eis petentibus veniam civitati, quae antea Pompeio fidelissima fuerat, concessit Caesar. Postea altera legatione missa hoc senatusconsultum de redintegrando foedere factum est.

2 Potamona ad Tiberii Caesaris aetatem refert Suidas s. v. (ἐσοφίστευσε ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου); eum quo tempore Seneca suasorias scripsit, i. e. fere 38 p. Chr., iam mortuum fuisse ex perfectis *fuit* — *viguit* apud illum 2, 45 collegit Cichorius Rom und Mytilene p. 62; nonagenarium obiisse testatur Lucianus Macrob. 23. Ceterum cum C. hos titulos quos nondum integros noverat ad Augusti principatum referret, non ab omni parte recte de eius aetate iudicare poterat. Nunc cum eum iam anno 47 a. Chr. haud leves partes in republica gessisse videamus (not. 1) vix post 75 a. Chr. natum statuimus, cum ille aliquanto minorem natu existimaverit. At quod iam C. dixit, Suidae non credendum esse de tempore, quippe qui Tiberii familiaritatem cum Potamone quae Augusti principatu fuisset perperam ad ipsius imperium rettulisset, id nunc omnium certissimum est habendum. Pater Potamonis Lesbos philosophus vocatur in titulo alterius p. Chr. saeculi Eph. epigr. II p. 44 n. VII: Ἀρ(τ)λίαν) Ἀρτεμισίαν — τὰν ἀπύγονον Ποτάμωνος τῷ νομοθέτῃ καὶ Λεσβῶνακτος τῷ φιλοσόφῳ. Confirmant hoc nummi cum inscriptione Λεσβῶναξ φιλόσοφος et Suidas Λεσβῶναξ Μυτιληναῖος φιλόσοφος ---, πατὴρ Ποτάμωνος. Haec attulit Cichorius Rom und Mytilene p. 65, et recte inde collegit hunc philosophum, a quo plane distinguendum multo recentiore cuius Lucianus de salt. 69 mentionem faceret docuit E. Rohde Der gr. Roman p. 341 not. 3, non minus perverse a Suida ad Augusti aetatem referri, quam filium ad Tiberii; alterum errorem ex altero natum esse probabile existimat. Utique Lesbos Ciceronis potius quam Augusti aequalis fuit.

3 Nomen Φαινίας apud Aeolenses usitatum fuisse hinc discimus, ut probabile sit scriptorem haud ignobilem Eresium sic potius quam Φάνιαν vocatum fuisse, praesertim cum et apud Suidam legatur Φανίας ἢ Φαινίας Ἐρέσιος et alibi ea scriptura passim inveniat a C. Müllero Fr. hist. Gr. II p. 293 sane damnata. Cich. Idem haud improbabilius Phaeniam legati cognominis patrem illum Posidonii sectatorem fuisse conicit, de quo Diag. Laërt. VII, 44 haec habet: καθὰ φησι Φανίας (leg. Φαινίας) ὁ Ποσειδωνίου γράμμος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ποσειδωνιαίων σχολῶν, et ex Callippi avi nomine Phaeniam Crinagorae ποῖται (cf. not. 7) necessarium fuisse collegit.

4 A σέρφος nomen inauditum repetivit Cich. Videtur vera forma Σέρφεος fuisse, ut scriptura per η ad frequentissimam illius et aetatis et regionis consuetudinem referatur.

5 Cf. C. I. G. 2197c (Collitz Gr. Dialektinschriften I p. 99 n. 262) Ὁ δᾶμος Ἡρώδαν Κλέωνος, τὸν εὐεργέταν. Ci.

6 Patrem Ci. agnovit in titulo C. I. G. 2197f (Collitz Gr. Dial. I p. 400 n. 265) Ὁ δᾶμος Ματρόκλει τῷ Διονυσίῳ ἡρώι. Ci. Ipse legatus servum puerum Erotā nomine, qui in illo itinere mortuus erat, in Oxeis

γόρας Καλλίππου⁷, Ζωῖλος Ἐπιγένους λόγους ἐποίησαντο, χάριτα
 φιλίαν συμμαχίαν ἀνευεοῦντο⁸, ἵνα τε ἐν Καπετωλίῳ θυσι[?]αν
 5 ποιῆσαι ἐξῆι, ἃ τε αὐτοῖς || πρότερον ὑπὸ τῆς συγκλήτου συγ-
 κχωρημ[?]εῖνα ἦν, ταῦτα ἐν δέλτῳ χαλκῇ | γεγραμμένα προση-
 λῶσαι ἵνα ἐξῆι⁹. περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως | ἔδοξεν·
 χάριτα, φιλίαν, συμμαχίαν ἀνανεώσασθαι, ἄνδρας ἀγαθοὺς καὶ
 φίλους προσαγορεῦσαι, ἐν Καπετωλίῳ θυσίαν ποιῆσαι ἐξεῖναι¹⁰,
 ἃ τε αὐτοῖς πρότερον ὑπὸ τῆς συγκλήτου φιλάνθρωπα συγκεχω-
 10 ρημένα ἦν, ταῦτα ἐν δέλτῳ χαλκῇ γεγραμμένα προσηλῶσαι
 ἐξεῖναι, δταν θέλωσιν· ἵνα τε Γάϊος | Καῖσαρ αὐτοκράτωρ¹¹,
 ἐὰν αὐτῷ φαίνηται, τόπους χορήγια αὐτοῖς κατὰ τὸ | τῶν προ-
 γόνων ἔθος ταμίαν μισθῶσαι κελεύσῃ ο(ῦ)τως¹² ὥς ἂν αὐτῷ
 ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεως τε τῆς ἰδίας φαίνηται¹³.
 ἔδοξεν.

insulis sepeliendum curavit, cuius monumento Crinagorae amici epigramma Anth. Pal. VII, 628 insculpsit. Etenim quod hic iam H. Grotius coniecerat, versum quintum sic legendum esse παιδὶ γὰρ, δν τύμβῳ Διῆς (δίδης cod.) ὑπεθήκατο (ὑπεθήκατε cod.) βώλου, id iam post hunc titulum erutum omnino certum esse demonstravit C.

7 Poëta nobilissimus, cuius in epigrammatis manifesta itinerum publice susceptorum vestigia acute et accommodata ad persuadendum monstravit Cich. Rom u. Mytilene p. 52 sqq. Idem monuit, hoc titulo everti eorum opinionem, qui illum ignobilem grammaticum vel ludimagistrum fuisse statuissent.

8 Perperam pro ἀνανεώσασθαι incisum hoc statuit M. Sed ne infinitivo quidem plane legitima structura restituitur, quare nescio an ἀνευεοῦντο tolerandum sit (cf. n. 307, 18 sq.); imperfectum conatum restituendi significat, qui Romanorum consensu et approbatione demum ad effectum perducitur.

9 Cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 255 sqq.

10 Infra n. 364, 34 sqq. de Assiorum ad C. Caesarem legatis haec leguntur: οἵτινες καὶ ὑπὲρ τῆς Γαίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ σωτηρίας εὐχόμενοι Διὶ Καπιτωλίῳ ἔθυσαν τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι. Cf. etiam 373¹⁰.

11 Caesarem dictatorem significari nunc constat (not. 1), qua re expediuntur difficultates quae Cichorium de Augusto interpretantem torserunt.

12 ΟΠΩΣ lapis. ὥς delevit Cich., aut sic aut emendatione ο(ῦ)τως lapidicae errorem tolli posse adnotavit M.

13 Cf. n. 300, 42. 38. 44. 307, 70. 345, 44.

350 Lapis Mylasensis translatus Parisios in museum publicum (Louvre). Edd. Lebas-Waddington Inscr. III 441. Froehner Inscr. Gr. du Louvre p. 157 n. 72 (Syll.¹ 271. P. Viereck Sermo Graecus p. 7 n. VI).

a

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ Ἰουλίου | υἱὸς ὑπατός τε τὸ τρίτον
 καθεσ|ταμένος¹ Μυλασέων ἄρχουσι βου|λῃ δῆμῳ χαίρειν· εἰ
 5 ἔρρωσθε x[α]|λῶς ἂν ἔχοι· καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τ[οῦ] | στρατεύμα-
 τος ὑγίαινον. κα[ὶ] προδ|τερον μὲν ἤδη περὶ τῆς κατ[ασχοῦ]|σης
 ὑμᾶς τύχης προσεπέ[μψατέ] | μοι, καὶ νῦν παραγενομένω[ν τῶν] ||
 10 πρεσβευτῶν, Οὐλιάδ[ου-----]

b

-----ς τῶν πολεμίων πταῖσαι καὶ κρατη[θεῖ]|σης τῆς πό-
 λεως², πολλοὺς μὲν αἰχμαλώτο[υς] | ἀποβαλ(ε)ῖν πολίτας, οὐκ
 ὀλίγους μὲν φονευθ[έ]ν[τας], τινὰς δὲ καὶ συνκαταφλεγ[έ]ν[τας] τῇ
 15 πόλει, || τῆς τῶν πολεμίων ὁμότητος οὐδὲ τῶν | ναῶν οὐδὲ τῶν
 ἱερῶν τῶν ἀγιωτάτων ἀ|ποσχομένης· ὑπέδ(ε)ιξαν δέ μοι καὶ περὶ |
 τῆς χώρας τῆς λελεηλατημένης καὶ τῶν | ἐπαύλεων τῶν ἐμπε-
 20 πρησμένων, ὥστε ἐμ || πᾶσιν ὑμᾶς ἡτυχηκέαι· ἐφ' οἷς πᾶσιν
 συνε[ῖ]δον³ παθόντας] ταῦτα πάσης τειμῆς καὶ χάρι[τος] ἀξίους
 ἀνδρας γενομένους ὑμᾶς περὶ Ῥωμαίους -----]

Litterae apicibus ornatae; memorabiles litterarum formae ΘΞΡΣΥ.
 4 34 a. Chr. Post pugnam Actiacam, cum Caesar Sami consedisset (Sueton.
 Aug. 17), hanc epistulam datam probabiliter coniecit W. 2 Haec ad
 Labieni Parthorumque incursionem a. 40 a. Chr. factam (Cf. Lebas-Wadd.
 III, 242. 43) spectant. W. De Mylasensium, quibus Hybreas persuaserat ut
 fortissime resisterent Labieno, per illa tempora sorte cf. Strabo XIV, 2, 33
 p. 660. 3 V. 24. 22 paullo aliter restituendos putavi quam fecit W.,
 legens συνέ[λ]γων ἀτυχήματα] ταῦτα πάσης τειμῆς καὶ χάρι[τος] καὶ εὐνοίας
 ὄντας ἀξίους ὑμᾶς πε[πο]νθέναι. In quibus cum alia offensionem sunt tum verbi
 συγγιγνώσκειν significatio a vulgari usu aliena.

351 Lapis calcarius inventus Olympiae ante templum Iovis ab
 oriente. Ex G. Hirschfeldii apographo edidi Arch. Ztg. XXXV (1877)
 p. 37 n. 33 (Syll.¹ 272). Lapide a Purgoldo denuo collato Olympia V
 p. 479 n. 367.

Τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν | Αὐτοκράτορα Καίσαρα θεοῦ υἱόν¹ |

Litterae ΑΘΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 1 Titu-
 lus neque ante 40 a. Chr. exaratus propter praenomen imperatoris, neque
 post 27 a. Chr. quia deest cognomen Augusti.

5 ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας | ἧς ἔχων εἰς ἀτό² διατελεῖ, || Διὶ
Ὀλ[υ]μπίῳ.

2 Sic inde ab anno 74 a. Chr. ac praecipue quidem Augusti aetate frequenter scribitur in titulis omnium regionum. Attica exempla conguessit K. Meisterhans Grammatik der att. Inschriften ed. 2 p. 424 not. 4097.

352 Prope vicum *Eski-Atschi-Kevi* in vicinia Ilii novi. Edd. Hunt in Walpolii Mem. p. 406 (Boeckh C. I. G. 3609. Syll.¹ 273).

Μάρκον Ἀγρίππαν¹, τὸν συγγενέα | καὶ πάτρωνα τῆς πόλεως
καὶ | εὐεργέτην, ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν θεόν² | εὐσεβείᾳ καὶ ἐπὶ τῇ
5 πρὸς τὸν δῆμον || εὐνοίᾳ.

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. 4 M. Agrippam L. f. cos. 37. 28. 27 a. Chr. Augusti imperio per decennium (23—13 a. Chr.) Syriae provinciae praefuisse constat. (Cass. Dio LIII, 32, 4. LIV, 28, 4). At utrum eodem tempore etiam in provinciis senatoriis orientis, maxime in Asia, proconsulare imperium habuerit necne ambigitur. Iosephus sane orientalem imperii partem omnem eius curae mandatam fuisse narrat (Ant. Ind. XV, 350 πέμπεται δὲ Ἀγρίππας τῶν πέραν Ἰονίου διὰδοχος Καίσαρος. XVI, 86 Ἀγρίππου — ἀνιόντος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὴν διοίκησιν τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας δεξαετῆ γεγενημένην). At Waddington Fastes des prov. As. p. 88 n. 54 monuit ante annum 46 a. Chr. nullum reperiri in Asia provincia eius administrationis vestigium. Quare aut ab hoc demum anno aut certe altero modo quinquennio (48—43 a. Chr.) Asiae quoque eum praefuisse statuit. Tum sine dubio hic titulus exaratus est. 2 Minervam Iliada (n. 469).

353 Basis quadrata marmoris caerulei inventa Deli ante templum. Ed. Th. Homolle Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 399 n. 7 (Syll.¹ 274).

Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων καὶ οἱ τ[ὴν νῆ]σον οἰκοῦντες Ἰουλίαν
Κ[α]ίσαρος Σεβαστοῦ θυγα[τέ]ρα, γυναῖκα Μάρκου Ἀγρίππα¹, ||
5 Ἀπόλλωνι, Ἀρτέμιδι, Λητοῖ.

ἐπὶ ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος Παμμένου | τοῦ Ζήνωνος Μαρα-
θίου².

Litterae AZΘΠΣ. 4 Iulia Caesaris Augusti et Scriboniae filia M. Agrippae nupsit a. 24 a. Chr.; Agrippa decessit 42 a. Chr. Hoc igitur temporis spatio titulus dedicatus est. 2 Pammenes Zenonis f. Marathonius στρατηγὸς ἐπὶ τὰ δπλα fuit paullo post 27 a. Chr. (C. I. Att. III 63).

354 Basis marmoris albi, Hypatae in doma privata. Ex Meletio Geogr. vet. et nov. p. 385 ed. Boeckh C. I. G. 1774 (Syll.¹ 275). Multo accuratius ex ipso lapide Giannopulus Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 158 n. 7.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα | θεὸν θεοῦ υἱὸν¹ Σεβαστὸν | εὐεργέτην,
5 καὶ τοὺς υἱοὺς | Γάϊον Ἰούλιον Καίσαρα², || Λούκιον Ἰούλιον
Καίσαρα, | ἡ πόλις Ὑπάτα³.

Litterae ΑΠΣ; θῆτα v. 3 priore loco Θ, altero Θ est in Giannopuli exemplo. 4 Hoc loco Meletius rectius exscripsit, cum Gi. pro θεοῦ υἱὸν nihil nisi ΘΕΩΙ praebeat. 2 Cum Boeckhius de Ti. Caesare cum Germanico Drusoque filiis cogitasset, in proëcdosi coniectura ex foedis Meletii erroribus restitui Augusti cum filiis C. et L. Caesaribus nomina, quae nunc in ipso lapide lecta sunt. Itaque neque ante annum 17 a. Chr., quo ambo ab avo materno adoptati, neque post 2 p. Chr., quo Gaius mortuus est, monumentum dedicatum esse potest. 3 C. I. Att. III 2236, 6. 7 Αἰνιανί; ἀφ' Ὑπάτας est, quare sic scribere malui quam Ὑπάτα. Ceterum ἡ ante πόλις solus Meletius habet.

355 Chii in Palaeocastro. Ed. Vidua Inscr. ant. tab. 39 et inde post alios Boeckh C. I. G. 2222, qui praeterea versuum 2—6 et quattuor priorum v. 7 litterarum apographo Akerbladii a Mûntero transmissio usus est (Syll.¹ 276. E. L. Hicks Manual of Greek hist. inscr. p. 355 n. 206).

----- α ----- να ----- υχ ----- χ ----- | Σταφύλου
ὑπαρχόντων πρὸς τοὺς Χείων πρέσβεις¹, ἀναγεινωσ[χόν]των
ἐπιστολὴν Ἀντιστίου Οὐέτερος² τοῦ πρὸ ἐμοῦ ἀνθυπάτου,|

Litterae ΘΞΠΣ. 4 De aetate tituli ex v. 49 coniecturam fieri licet, ubi Boeckhius sane *Divi* Augusti mentionem fieri propterea inscriptionem aliquanto post eius mortem incisam esse dixit. At illic de Augusto superstate potius dici, nomina *Imperator Divi filius Augustus* demonstrant. Anno 14 p. Chr. igitur titulus recentior non est; neque octavo Augusti consulatu (26 a. Chr.) antiquior. 2 Duo sunt Augusti aetate Antistii Veteres qui ad consulatum pervenerint ideoque proconsules Asiae fieri potuerint, alter cos. suff. 80 a. Chr., alter, illius filius sine dubio, anni 6 a. Chr. consul ordinarius. Hunc quam illum intellegere mavolt Waddington *Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain* p. 103 n. 63, quia sane octavus Augusti consulatus non tam paucis annis ante hanc epistolam, quam Antistii Veteris successor scripsit, fuisse videtur. Antistius igitur, quia tum decennii fere intervallum inter consulatum et proconsulatum Asiae

5 ἀνδρὸς ἐπιφανεστάτου, κατακολουθῶν τῇ καθολικῇ μου [προ]||θέ-
 [σ]ει τοῦ [τ](η)[ρ]εῖν³ τὰ ὑπὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ ἀνθυπάτων γραφέντ[α,
 φυ]λλάττειν καὶ τὴν ὑπὲρ τούτων φερομένην ἐπιστολὴν Οὐέτε-
 [ρος] | εὖλογον ἡγησάμην· ὕστερον δὲ ἑκατέρου μέρους ἐξ ἀντι-
 κα[τα]||στάσεως περὶ τῶν κατὰ μέρος ζητημάτων ἐν(τ)υχόντος⁴
 διτ[χου]||σα καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν παρ' ἑκατέρου μέρους
 10 ἐπιμε[λέσ]||τερα γεγραμμένα ἤτησα ὑπομνήματα· [θ λ]αβὼν καὶ
 κατὰ τὸ ἐπι[βάλ]||λον ἐπιστήσας εὗρον τοῖς μὲν χρόνο(ι)ς⁵ ἀρχαιο-
 τάτου δό(γ)μα[τος]⁶ | συνκλήτου ἀντισ[φρ]άγισμα, γεγονότος Λου-
 κίφ (Σ)ύλλα⁷ τὸ δε[ύτε]||ρον ὑπάτῳ, ἐν ᾧ μαρτυ(ρηθ)εῖσι⁸ τοῖς
 Χείοις, ὅσα ὑπὲρ Ῥωμαίων δι[έθη]||χάν τε Μιθριδάτην ἀνδρα-
 15 γαθοῦντες καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπαθον⁹ ἢ σὺν[κλη]||ττος εἰ(δ)ικῶς¹⁰
 ἐβεβαίωσεν ὅπως νόμοις τε καὶ ἔθεσιν καὶ δικαίοις [χρῶν]||ται,
 (θ)¹¹ ἔσχον ὅτε τῇ Ῥωμαίων (φι)λίπ[π]||προσγ(λ)θον¹², ἵνα τε ὑπὸ
 μηθ' ᾧτινι[οῦν] | τύπῳ ὧσιν ἀ(ρ)χόντων¹⁴ ἢ ἀνταρχόντων, οἳ τε
 παρ' αὐτοῖς ὄντες Ῥω[μαῖ]||οι¹⁵ τοῖς Χείων ὑπακούουσιν νό-
 μοις· Αὐτοκράτορος δὲ θεοῦ υἱοῦ Σ[ε]||βαστοῦ τὸ ὄγδο(ν)¹⁶ ὑπά-
 20 του ἐπιστολῇ(ν)¹⁷ πρὸς (Χ)εῖους¹⁸ γράφοντ[ος] || -----
 ---]ις. ἐν τὴν πόλιν ἐ(π)ύθ[ετο]¹⁹ -----]

esse solebat, circiter a. 3 aut 4 p. Chr. hanc provinciam administravit.
 3 . Π. . ΕΙΝ. Supplevi et emendavi. Boeckhius maluit [ἐ]π[αν]εῖν, quod mihi
 sententiae minus accommodatum videtur. 4 ΕΝΥΧΟΝΤΟΣ. 5 ΧΡΟΝΟΣ.
 6 ΔΟΙΜΑ. 7 ΖΥΛΛΑ. Annus est 80 a. Chr. 8 ΜΑΡΤΥΕΠΟΕΙΣΙ.
 9 De Mithridatis adversus Chios ira et crudelitate cf. Appian. Mithr. 25. 46. 47.
 10 ΕΙΛΙΚΩΣ. 11 ΛΕΣΧΟΝ. 12 ΛΙΑ. 13 ΠΡΟΣΗΑΘΟΝ.
 Ceterum cf. n. 307¹³. 14 ΑΙΧΟΝΤΩΝ. 15 ΘΙ. 16 ΟΓΔΩΝ.
 Annus est 26 a. Chr. n. v. supra. 17 ΕΠΙΣΤΟΛΗ. 18 ΚΕΙΟΥΣ.
 19 ΕΓΥΘ.

356 Tabula alta fere 0,60, lata fere 0,40, in domo privata oppidi Astypalaeae; in eadem tabula infra hunc titulum epistula Hadriani ad Astypalaeenses. Primos tres versus ed. ex Villosioni schedis Boeckh C. I. G. 2493, totum titulum ex Chapmani Angli exemplo tam mendoso quam lacunoso L. Ross Inscr. inedd. fasc. III p. 54 n. 312; plene et accurate exscripsit M. Dubois et edidit Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 62 (P. Viereck Sermo Graecus p. 9 n. IX). Cf. quae exposuerunt Th. Mommsen Röm. Gesch. V p. 325 not. 1 et E. Sonne de arbitris externis p. 80.

[---|... δαμ]ουργοῦ δὲ Καιρογένεος Λευ.....ια¹.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ υἱὸς Σεβαστός, ἀρχιερεὺς, | ὅπα-
τος τὸ δωδέκατον ἀποδεδειγμένος | καὶ δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ
5 ὀκτωικαιδέκατον², || Κνιδίων ἄρχουσι, βουλῇ, δῆμωι χαίρειν· οἱ
πρέσ|βεις ὑμῶν Διονύσιος β' καὶ Διονύσιος β' τοῦ Διону|σίου
ἐνέτυχον ἐν Ῥώμῃ μοι, καὶ τὸ ψήφισμα ἀποδόντες | κατηγό-
ρησαν³ Εὐβούλου μὲν τοῦ Ἀναξανδρίδα τεθνε|ῶτος ἤδη, Τρυφέ-
10 ρας δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ παρούσης || περὶ τοῦ θανάτου τοῦ
Εὐβούλου τοῦ Χρυσίππου. ἐγὼ | δὲ ἐξετάσαι προστάξας Γάλλωι
Ἀσινίωι⁴ τῷ ἐμῷ φίλῳ⁵ | τῶν οἰκετῶν τοὺς ἐνφερομένους τῇ
αἰτίᾳ διὰ βα|σάνων ἐγνων Φιλαῖνον τὸν Χρυσίππου τρεῖς νύ|κτας
15 συνεχῶς ἐπεληλυθότα τῇ οἰκίᾳ τῇ Εὐβού|λου καὶ Τρυφέρας
μεθ' ὕβρεως καὶ τρόπῳ τινὶ πολι|ορκίας, τῇ τρίτῃ δὲ συν-
επηγμένον καὶ τὸν ἀδελ|φὸν Εὐβουλον, τοὺς δὲ τῆς οἰκίας δεσπό-
τας Εὐβου|λον καὶ Τρυφέραν, ὥς οὔτε χρηματίζοντες πρός | τὸν

Litterae AZΘΞΠΣ. 4 Hic est finis antiquioris inscriptionis Cnidiae, infra quam epistula Augusti incisa est. Postea, hac tabula nescio qua de causa Astypalaeam transvecta, his duobus titulis subiuncta est epistula Hadriani ad Astypalaeenses data. Ut huic nulla intercedit cum Augusti litteris argumenti necessitudo, sic ne ille quidem primus titulus, cuius pauca verba exstant, cum Eubuli et Trypherae causa quicquam conexioni habuisse videtur.

2 Tribunicia potestas undevigesima Augusti incipit a calendis Iuliis anni 6 a. Chr., consulatus duodecimus a Calendis Iamariis anni 5 a. Chr. Quod quoniam hic designatus dicitur, sub finem anni 6 a. Chr., inter comitia consularia et calendas Ianuarias, hanc epistulam datam esse apparet. Rem ipsam de Eubuli nece quo pacto Mommsenus anno 744/2 a. u. c. (43/2 a. Chr.) gestam dicat, non perspicio, sed manifesto aliquis error subest, nam quanto temporis spatio ante epistulam datam illa acciderit nusquam definitur. 3 Cnidi in ius vocati Eubulus Anaxandridae f. et Tryphera uxor eius, quia civium suorum iustitiae diffidebant (v. 28 sqq.) postulaverant ut res ab ipso principe iudicaretur. Quo facto plebiscito (ψήφισμα v. 7) Cnidiorum constitutum est ut legati duo reipublicae nomine apud Augustum illos accusarent. Qui causa cognita his litteris ad populum Cnidiorum datis eos se absolvere pronuntiat.

4 C. Asinius Gallus C. Asinii Pollionis filius natus fere 44 a. Chr., mortuus 33 p. Chr., consul 8 a. Chr., intima Augusti familiaritate florens. 5 Quo anno hae litterae scriptae sunt, Asinium Gallum proconsulem Asiae fuisse demonstrant titulus C. I. Lat. III, 6070 et nummi (W. H. Waddington *Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain* p. 94 n. 58). Quare mireris, cur hic simpliciter principis amicus dicatur magistratus vocabulo omisso. At Cnidii, libera civitas (Plin. N. h. V, 404) iurisdictioni proconsulis subiecti non erant, ut haec cognitio principis nutu ei mandata omnino non attingeret praesidis provinciae officium. D.

- 20 Φιλεῖνον οὔτε ἀντιφραττόμενοι ταῖς προσβολαῖς ἀσφαλείας ἐν τῇ ἐαυτῶν οἰκίαι τυχεῖν ἡδύναντο, προστεταχότας ἐνὶ τῶν οἰκετῶν οὐκ ἀποκτεῖναι ὡ[μῶ]ς ὡς ἄν τις ὑπ' ὀργῆς οὐ[κ] ἀδίκου προήχθη(ι)⁶, ἀλλὰ ἀνείρξει ἀνασκεδάσαντα τὰ κόπρια αὐτῶν· τὸν | δὲ οἰκέτην σὺν τοῖς καταχεομένοις εἴτε ἐκόντα ||
- 25 εἴτε ἄκοντα — αὐτὸς μὲν γὰρ ἐνέμεινεν ἀρνούμενο[ς] | — ἀφεῖναι τὴν γάστραν⁷ [ᾧστ'] Εὐβουλον ὑποπεσεῖν δικαιο[τ]ερων ἂν σωθέντα [τοῦ ἁ]δελφοῦ. πέπονφα δὲ ὑμεῖν καὶ α[ὑ]τ[ῆ]ς⁸ τὰς ἀναχρίσεις. ἐθαύμαζον δ' ἄν, πῶς εἰς τόσον | ἔδεισαν τὴν παρ'
- 30 ὑμεῖν ἐξετασίαν τῶν δούλων οἱ φ[εῦ]||γοντες τὴν δίκην, εἰ μὴ μοι σφόδρα αὐτοῖς ἐδόξε[ατε] | χαλεποὶ γεγονέναι καὶ πρὸς τὰ ἐναντία μισοπόνη[ροι,] | μὴ κατὰ τῶν ἀξίων πᾶν ὅτιοῦν παθεῖν, ἐπ' ἄλλο[τρίαν] | οἰκίαν νύκτωρ μεθ' ὕβρεως καὶ βίας τρις ἐπε- ληλ[υθο]||των καὶ τὴν κοινὴν ἀπάντων ὑμῶν ἀσφάλει[αν ἀναι]||
- 35 ρούντων ἀγανακτοῦντες, ἀλλὰ κατὰ τῶν καὶ⁹ [ὅτε ἡ]||μύνοντο ἡτυχηκότων, ἡδικοηκότων δὲ οὐδέ[ν.] | ἀλλὰ νῦν ὀρθῶς ἄν μοι δοκεῖτε ποιῆσαι τῇ ἐμῇ π[ερὶ τοῦ]||των γνώμῃ προνοήσαντες καὶ τὰ ἐν τοῖς δημ[οσίοις] | ὑμῶν ὁμολογεῖν γράμματα¹⁰. ἔρρωσθε.

6 Sic scripsi, nam manifesto indicativus est perperam addito iota muto ut v. 45 συνεπιγμένον. προηχθῇ D. 7 Apud Homerum Σ, 348. θ, 437 γάστρη est venter vasis, hic totum vas amplum et rotundum. 8 A. | AΣ. Supplevit D. 9 Non modo vim illatam vi defendebant, qua in causa ne

voluntariae quidem caedis poenas pendere debebant, sed etiam in hac ipsa defensione casu, non illorum culpa periit Eubulus. 40 Plebiscitum de accusandis publice Eubulo et Tryphera (v. 7) in actis Cnidiorum erat; quare ut item litterae absolutos illos a principe testantes eisdem inserantur, hic cavetur.

357 Basis lapidis flavi, inventa Olympiae orientem versus a templo Iovis. Ex K. Purgoldi apographo edidi Arch. Ztg. XXXVIII (1880) p. 53 n. 336 (Syll.¹ 277. Olympia V p. 333 n. 220).

Τιβέριον Κλαύδιον Τιβερίου υἱὸν Νέρωνα¹, νικήσαντα Ὀλύμπια

Litterae in finibus hastarum lineolis transversis ornatae; memorabiles litterarum formae ΑΘΠΣ. 4 Tiberium qui postea imperavit hunc esse manifestum est. Qui cum etiamtum Claudio nomine usus sit, antequam ab

Augusto adoptaretur (a. d. VI Cal. Iul. anni 4 p. Chr.) titulum incisum esse

5 τεθρί|πῳι τελείῳι -----ο----- | Ἀπολλ[ώ]νιος
 Ἀπολλωνίου υἱός | Ἡλεῖος ὁ καὶ Τιβέριος [Κλ]αύδιος, | τὸν ἑαυτοῦ
 πάτρωνα καὶ εὐεργέ(τη)|την, Διὶ Ὀλυμπίῳι.

apparet, ita ut Tiberii victoria aut Olympiadi 495 (4 p. Chr.) aut alicui ex proxime antecedentibus tribuenda sit.

358 Tabula inventa Olympiae prope angulum templi qui spectat inter orientem solem et septentriones. Ex G. Hirschfeldii apographo edidi Arch. Ztg. XXXV (1877) p. 36 n. 34 (Syll.¹ 278. Olympia V p. 335 n. 224).

Γερμανικὸν Καίσαρα, Αὐτοκράτορος | Τιβερίου Καίσαρος Σε-
 βαστοῦ υἱόν, | νικήσαντα Ὀλύμπια¹ τεθρίπῳι τελεί(ῳ), | Μάρκος
 5 Ἀντώνιος Πεισανδός || τὸν ἑαυτοῦ πάτρωνα Διὶ Ὀλυμπίῳι.

Litterae in extremis hastarum partibus lineolis transversis ornatae; memorabiles formae ΑΘΠΞ. 4 Olympiade 499, aestate 47 a. Chr. Nam

superiore Olympiade Tiberius nondum Augustus, proxima Germanicus iam mortuus erat. Cum hucusque propter Africani testimonium (Eusebius ed. Schoene I p. 244, 28) homines docti statuissent Tiberium ipsum illa Olympiade quadrigis vicisse, hoc titulo et n. 357 inventis conieceram a scriptore utriusque victoriam errore confusam esse. Sed rectius H. Gelzer Sextus Iulius Africanus I p. 469 ex inscriptione verba Africani restituit hunc in modum: καὶ ἐνίκα [Γερμανικὸς Καῖσαρ ὁ] Τιβερίου Καίσαρος τέθριππον. Certum lacunae indicium in eo inesse, quod in tradita lectione τέθριππον, non victoris ipsius nomen, subiecti locum teneret; id enim ab Africani usu abhorre.

359 Basis marmoris Hymettii inventa in arce Athenarum. Minusculis litteris ed. Lolling Δελτίον ἀρχαιολογικόν 1889 p. 442, maiusculis ex eiusdem apographo Koehler C. I. A. IV, 2 p. 248 n. 4474 b.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος | [Λ]αχάρην Εὐρυκλέους | [Λ]αχεδαίμωνι¹ ἀρετῆς ἔνεχα.

Litterae volgares praeter ΑΞ. Fines hastarum lineolis transversis ornatae. 4 Lacharem Lacedaemonium M. Antonius triumphum propter

latrocinia securi percusserat (Plutarch. Anton. 67). Eius filio nobilissimo (v. n. 360 sqq.) nomen erat Eurycles; itaque recte hic L. et K. ipsum illum qui ante proelium Actiaci aetatem capitis damnatus est Lacharem agnoscunt.

Nepoti ex more avi nomen impositum est. Nonnulli alii tituli, in quibus *Λαχάρης* nomen occurrit, iniuria ad hunc relati sunt. Cf. R. Weil Mitth. des arch. Inst. in Athen VI p. 44.

360. 361 Bases duae humiles marmoris nigri, magnopere laesae, extractae ex turri medio aevo prope propylaea arcis Athenarum exstructa. Edd. Kumanudis *Ἀθηνᾶς* IV p. 207. Ex Koehleri apographo W. Dittenberger C. I. A. III, 4 Add. p. 505 n. 804 *ab*. Cf. quae exposuit R. Weil Mitth. des arch. Instituts in Athen VI (4884) p. 40 sqq.

360 [Ο δῆμος | Γαί]ον Ἰούλιον Λ[αχάρους¹ υἱόν] | Εὐρυκλέα², ἀρετῇ[ς ἐνεχεν].

Litterae volgares praeter ΑΣ. 4 Cf. n. 3591. 2 Eurycles anno 34 a. Chr., ut patris necem ulcisceretur, Antonium ab Actio fugientem acriter, sed frustra, persecutus est (Plut. Anton. 67). Per maximam Augusti principatus partem Sparta ingentibus divitiis et singulari potentia fruebatur. Patriam et Corinthum aedificationibus magnifice exornabat (Pausan. II, 3, 5. III, 44, 6); Eurycleorum feriae (C. I. G. 4289, 20. 4240, 32. 4378, 5. 4425, 5) aut ab ipso, ut statuit W., aut eius honoris causa a civibus instituta etiam multis post illius obitum annis cum Caesareis nobilissimae apud Spartanos erant. Cyparissiensis Messeniae oleo in gymnasii usum ab eo donato monumentum honorarium ei posuerunt (Lebas-Foucart Inscr. II, 237 a). Cythera insulam possidebat (Strabo VIII, 5, 4 p. 363 Cas.). Neque vero opulentia modo et munificentia privatim magnam auctoritatem sibi conciliaverat, sed publice Lacedaemoniorum rempublicam gubernabat ab Augusto ipsi traditam. Cf. Strabo l. I. Εὐρυκλῆς ὁ κατ' ἡμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν. VIII, 5, 5 p. 366 Cas.: νεωστὶ δ' Εὐρυκλῆς αὐτοὺς ἐτάραξε δόξας ἀπογρῆσθαι τῇ Καίσαρος φιλῇ πέρα τοῦ μετρίου πρὸς τὴν ἐπιστάσιν αὐτῶν, ἐπαύσατο δ' ἡ ἀρχὴ ταχέως, ἐκείνου μὲν παραχωρήσαντος εἰς τὸ χρεών, τοῦ δὲ υἱοῦ τὴν φιλίαν ἀπεστραμμένου τὴν τοιαύτην πᾶσαν. Haec testimonia confirmantur nummis quos W. attulit; qui cum inscriptum habeant Ἐπὶ Εὐρυκλέος et Ἐπὶ Λάκωνος (cf. n. 362) formula plane aliena a more qui in magistratibus liberae republicae observatur, hos principes potius quam civiles magistratus esse apparet. Sed potentia sua tam importune usus est, ut iteratis accusationibus tandem aliquando pervincerent cives, ut imperio privaretur et solum vertere cogeretur (Ioseph. Bell. Iud. I, 534. Antiq. XVI, 340). Ceterum eum restitutum esse ex Strabonis loco utique apparet, utut ceteroqui de eius sententia dissentitur. Nempe quam omnes sequi video interpretationem, Euryclem morientem imperium filio reliquisse, eum vero quia favorem principis quo pater unice floruerat plane perdidisset, brevi depositum esse, eam ferri non posse persuasum habeo. Neque enim τὴν φιλίαν ἀπεστραμμένου dici licet de eo qui amicitia privatur, neque τὴν τοιαύτην πᾶσαν quicquam sanae

364 [Ὁ δῆμος | Γάϊον Ἰούλιον Δεξιμάχον³ | [Εὐρυκλέους υἱόν.

sententiae habent de Euryclis filio intellecta. Immo ἐκείνου ad Augustum, τοῦ υἱοῦ ad Tiberium spectat, ut haec enuntientur: Subito finis impositus est Euryclis potentiae, cum princeps cuius gratiae eam acceptam ferebat fato functus esset, successor vero omne hoc amicitiarum genus aversaretur. Hoc Tiberii ingenio convenire nemo harum rerum peritus negaverit. Apparet igitur annum 44 p. Chr. dominationis quidem Euryclis finem fuisse, neque vero vitae. Fallatur si quis ex Tacito Ann. VI, 8: *etiam in Pompeiam Macrinam exilium statuitur, cuius maritum Argolicum, socerum Laconem, e primoribus Achaeorum, Caesar adflixerat* colligat, post Euryclis mortem demum illius familiae dominationi finem impositum esse. Namque etsi illic Euryclis filium significari perquam probabile est, maxime propter filii Argolici nomen fraterni quod est Σπαρτιατικός (n. 363) simillimum, tamen homines ditissimi etiam cum privati essent inter primores Achaeorum haberi non desierant, neque est cur adfligendi verbum de imperio exuto potius intellegamus quam de poena nescio qua homini privato imposita. 3 Hominem ceteroqui ignotum maiorem natu filium existimaverim; qui cum aut patre superstiti aut certe antequam imperator principatum anno 44 a. Chr. sublatum restitueret (n. 362), supremum diem obiisset, Laco frater natu minor imperio paterno potitus est. Strabonis locus ad neutrum ex his referendus est, siquidem recte intellectus nihil continet de filio Euryclis (not. 2). Ceterum C. I. G. 4299, 40 C. Iulius Deximachus Pratolai f. princeps est collegii Agrippiastarum qui Spartae Agrippae statuam dedicant. Quod quoniam per illa Euryclis principatus tempora neminem nisi eius assecclam aut affinem eiusmodi dignitatis locum tenere potuisse apparet, acute et probabiliter hunc Deximachum Euryclis socerum, Deximachi natu minoris avum matrum fuisse conicit Weil. Antoninorum aetate hominem eiusdem stirpis P. Memmii Deximachum Pratolai filium Dioscurorum sacerdotem fuisse (C. I. G. 4340) idem monet.

362 Basis lapidis calcarii leucophaei inventa Olympiae ad mactariam orientalem a Byzantinis exstructam. Ed. ex G. Hirschfeldii apographo W. Dittenberger Arch. Ztg. XXXV (1877) p. 39 n. 44. Denuo a Purgoldo collatus est Olympia V p. 549 n. 426.

Μ(ἄρκος) Ἀντώνιος Πισανοῦ | υἱὸς Ἀλεξίων¹ ὁ ἀρχιερεὺς |
5 Γ(άϊον) Ἰούλιον Εὐρυκλέους | υἱὸν Λάκωνα², τὸν ἑαυτοῦ || εὐεργέτην, Διὶ | Ὀλυμπίῳ.

Litterae volgares praeter ΑΞΠΣ et Ω paullo minoris quam reliquae moduli.

4 Huius pater M. Antonius Pisanus anno 47 p. Chr. Germanico Caesari statuam erexerat (n. 358), ut filii sacerdotium haud absurde in Gai aut Claudii aut Neronis principatum incidere statuas. 2 Praeter hunc

titulum et filii Spartiatici monumenta (363¹) etiam titulos statuarum duarum Laconi ab Eleutherolaconibus dedicatarum habemus (C. I. G. 4389. 4390). Paternum imperium eum habuisse nummi a R. Weillio Mitth. des arch. Inst. in Athen VI p. 40 sqq. editi testantur. Sed qui eum Augusto etiamtum superstitie Eurycli patri successisse, tum imperio privatum, sed temporis spatio interiecto restitutum esse opinantur, perversa testimonii Straboniani interpretatione nituntur (cf. 360²). Immo Eurycles anno 44 a. Chr. a Tiberio depositus est, filius certe non ante annum 20 a. Chr. institutus; aliter enim Strabo non ita, ut fecit, de Tiberio eiusmodi amicitias omnino respuente dicere poterat. Quod quoniam nummi Weilliani probant, Claudii etiamtum principatu Lacona Spartae imperium tenuisse, haud absurda est coniectura per totum Tiberii imperium illam Euryclis familiae dominationem cessasse, a Gaio vero cum rerum potiretur (a. 37 p. Chr.) Lacona civibus impositum esse eodem iure, quod quondam pater habuerat, praesertim cum eandem subitam rerum gerendarum mutationem alibi per imperium Romanum tum factam esse certissimis testimoniis constet. Cf. de Antiocho et Agrippa a Gaio statim in regna remissis Dio Cass. LIX, 8, 2. Iosephus Ant. Iud. XVIII, 287, de Cotyis filii item e vestigio restitutis infra 365, 6 sqq. Ceterum nomen quod est Ἀδίων in eadem familia etiam inferiore aetate usitatum fuisse cum titulus Spartanus C. I. G. 4347, ἐπὶ Γ(αίου) Ἰουλίου Ἀδίωνος τὸ β', Hadriani aetate ille quidem non antiquior, arguit, tum duo monumenta quae Megalopolitanorum civitas Lycosurae dedicavit, Ἐφ. ἀρχ. 4896 p. 444 n. 8: [Ε]πὶ ἱερέος Δα[μύλλου] | [ἀ] πόλις ἃ τῶν | Μεγαλοπολι[τῶν] | Γάδιον Ἰούλιον | Ἀδίωνος | υἱὸν Κρατῖνον | Δεσποίνῃ. p. 443 n. 9: Ἐπὶ ἱερέος Δα[μύλλου] ἃ πόλις ἃ τῶν | Μεγαλοπολι[τῶν] | Ἰουλίαν Παντι[μύαν] Ἀδίωνος θυγατέρα | Δεσποίνῃ probabilius ad illum recentiore aut ad tertium ignotum hominem cognominem mihi referri videntur, quam ad eum quem hic habemus Euryclis filium. De Eurycle Herculano Laconis filio cf. n. 392 cum notis.

363 Basis marmoris Pentelici inventa Athenis prope propylaea arcis. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 424. L. Ross Kunstblatt 1837 n. 79 (Arch. Aufs. I p. 133. Lebas Inscr. I, 344). A. Koehlero denuo collatum edidi C. I. A. III, 805.

Γά(ιον) Ἰούλιον Σπαρτιατικόν¹, ἀρχιερέα θε[ῶν] Σεβαστῶν²

Litterae ΑΕΗΘΠΡΣϷ. 4 Cum propter nomina tum propter egregiam auctoritatem, qua hominem in provincia Achaia floruisse titulus testatur, hunc ad Laconis Euryclisque progeniem pertinere coniecit Rossius. Id nuper luculentissime confirmatum est eruta in Asclepieo Epidauriorum basi (Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 66 n. 197) cum hac inscriptione: Ἀ πόλις ἃ τῶν Ἐπιδαυρίων | Γάδιον Ἰούλιον Ἀδίωνος | υἱὸν Σπαρτιατικόν ἀρετᾶς ἕνεκεν. Quae de Euryclis et Laconis imperio ad n. 360. 362 exposui, eis probabile fit, Neronis aut Flaviorum principatu Spartiaticum his statuis ornatum esse,

5 x[α] | γέ]νους Σε[βα]στῶν || ἐκ τοῦ κοινοῦ τῇ[ς] | Ἀχαΐας διὰ
βίου πρῶτον τῶν ἀπ' αἰῶνος, | ὁ ἱερεὺς Ποσειδῶν[ος] | Ἐρεχ-
10 θέος³ Γαιηόχου || Τι(βέριος) Κλαύδιος Θεογένη[ς] | Παιανιεύς⁴
τόν ἑαυτοῦ φίλον.

neque discrepant quae ex sacerdotii significatione (not. 2) et ex Tl. Claudii Theogenis nomine (not. 4) de aetate colligi licet. Nuperrime haec confirmata sunt acuta F. Buecheleri observatione Mus. Rh. LIII p. 166, apud Stobaeum Floril. XL, 9 p. 750, 16 Hense a Musonio eiusdem hominis mentionem fieri: καὶ ἴσμεν τινὰς χρονίων νοσημάτων ἐν τῷ φεύγειν ἀπολυθέντας, ὥσπερ ἀμέλει Σπαρτιατικὸς οὗτος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὃς ἀπὸ πολλοῦ ἔχων τὸ κλεῖρον κακῶς καὶ τούτου πολλὰκις νοσῶν διὰ τὴν τρυφήν, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τρυφῶν, ἐπαύσατο καὶ νοσηλεύμενος. Musonius haec scripsit sui consolandi causa propter exilium, in quod anno 65 p. Chr. a Nerone missus erat. 2 Neque hic neque multis aliis locis pluralis de pluribus Augustis una imperantibus (id quod ante annum 164 p. Chr. nunquam usu venisse in vulgus notum est) intellegendum est, sed sacerdotium indicatur ei qui tum ipsum regnabat principi una cum divis maioribus consecratum; atqui cum Tiberius et Gaius divi non fuerint, non ante Neronis initia (a. 54 p. Chr.) hanc officii sacri designationem usurpari coeptam probabile est. 3 Cf. C. I. Att. I, 387: Ἐπιτέλης, Οἰνογράφης Συναύτου Περγασῆθεν Ποσειδῶνι Ἐρεχθεὶ ἀνεθέτην. Bull. de corr. Hell. VI p. 436 [Ιερέως] Ἐρεχθέως Ποσειδῶνος. C. I. Att. III, 276 Ἰερέως Ποσειδῶνος Γαιηόχου καὶ Ἐρεχθέως, ubi etsi καὶ particula insolite usurpata est, tamen duorum numinum, Neptuni et Erechthei, commune sacerdotium intellegere ventum cum hic Spartiatici titulus tum nonnulli scriptorum loci. Cf. Pseudoplutarch. Vit. X or. p. 843 B Μῆδετος, ὃς τὴν ἱερωσύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε. 843 C διετάξατο δὲ καὶ (Θεμιστοκλῆς ὁ Θεοφράστου) τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως. Athenagoras Legat. 1 ὁ δὲ Ἀθηναῖος Ἐρεχθεὶ Ποσειδῶνι θύει. Hesych. Ἐρεχθεύς· Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις. 4 Homo Neronis potissimum aetate egregio honore in civitate florens, κῆρυξ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς a. 64 p. Chr. (C. I. Att. III, 4085, 2), στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα utique non ante Claudii principatum (C. I. Att. III, 68, 6 sqq.), ἐπιμελητὴς τῆς πόλεως eodem fere tempore, certe non post Flaviae domus imperium (C. I. Att. III, 556, 8). Congruunt haec cum aliis temporis notis (cf. not. 1. 2).

364 Tabella ahenea inventa Assi anno 1881. Ed. I. R. S. Sterret, Papers of the American school of classical studies at Athens I (1882—1883) p. 50 n. XXVI (Bruns Fontes iuris Rom. ant. ed. 6 p. 255 n. 86 II).

Litterae ΑΘΛΜΝΠΣ; ξ̄i semel (v. 40) Ξ est, bis (v. 13. 34) Ξ, ζῆτα v. 26 antiquiorem formam I habet. Versus 4—4. 18. 25 maioribus quam reliquis litteris exarati.

Ἐπὶ ὑπάτων Γναίου Ἀκερρωνίου | Πρόκλου καὶ Γαίου Ποντίου
Πετρωνίου Νιγρίνου¹.

Ψήφισμα Ἀσσίων γνώμη τοῦ δήμου.

5 Ἐπεὶ ἡ κατ' εὐχὴν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐλπίσθεῖσα Γαίου | Καί-
σαρος Γερμανικοῦ Σεβαστοῦ ἡγεμονία κατήγγελλται, | οὐδὲν δὲ
μέτρον χαρᾶς εὐρηκ(ε)ν² ὁ κόσμος, πᾶσα δὲ πόλις | καὶ πᾶν
ἔθνος ἐπὶ τὴν τοῦ θεοῦ ὄψιν ἔσ(π)ευκεν³, ὥς ἂν τοῦ | ἡδίστου
10 ἀνθρώποις αἰῶνο(ς)⁴ νῦν ἐνεστῶτος, || ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τοῖς
πραγματευομένοις παρ' ἡμῖν | Ῥωμαίοις καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ἀσ-
σίων κατασταθῆναι πρεσβείαν ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἀρίστων
Ῥωμαίων τε καὶ Ἑλλήνων τὴν ἐντευξομένην καὶ συνησθησομέ-
νην αὐτῷ, | δεηθησομένην τε ἔχειν διὰ μνήμης καὶ κηδεμονίας ||
15 τὴν πόλιν, καθὼς καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ πατρὸς Γερμανικοῦ |
ἐπιβὰς πρώτως τῇ ἐπαρχείᾳ⁵ τῆς ἡμετέρας πόλεως⁶ | ὑπέσχετο.

Ὅρκος Ἀσσίων.

Ὅμνυμεν Δία Σωτῆρα καὶ θεὸν Καίσαρα Σεβαστόν⁷ καὶ τὴν ||
20 πάτριον ἀγνὴν Παρθένον⁸, εὐνοήσῃν Γαίῳ Καίσαρι Σεβαστῷ
καὶ τῷ σύμπαντι οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ φίλους τε κρινεῖν, | οὐδ' ἂν

¹ Anno 37 p. Chr. n.

² ΕΥΡΗΚΗΝ.

³ ΕΣΤΙΕΥΚΕΝ Sterreti tabula.

⁴ ΑἰΩΝΟΥ.

⁵ Anno 48 a. Chr., quo Germanicus Caesar Troada adiit, Gaius filius non plus quam sex annos natus erat, neque tum probabile erat eum aliquando regnaturum esse, superstitionibus fratribus natu maioribus Nerone et Druso. St. Vides rerum veritatem foeda adulatione detortam.

⁶ Genetivus hic soloecce pro dativo ab ὑπέσχετο pendente positus videtur, cuius casuum confusionis, qua postremo casus dativus plane intercidit in recentiorum Graecorum sermone, certissima vestigia iam inde a principatus apud Romanis initiis inveniuntur (cf. Olympia V p. 450 ad n. 64. p. 478 ad n. 89. p. 544 ad n. 450). Vice versa pro dativo τῇ ἐπαρχείᾳ ab ἐπιβὰς pendente genetivum exspectaveris. Cf. epistulam Hadriani ad Astypalaeenses Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 405 restitutam ab A. Wilhelmo Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 66 n. VI, II v. 9 sqq.: τὴν πρεσβείαν ὑμῶν ἀπεδεξάμεν, δι' ἧς (προσηγορεύσατέ με ἐπιβάνοντα [τῆς] Καρίας. Ceterum quantum tribui solitum sit primo in quamque provinciam adventui imperatorum, ex statutis eorum ὑπὲρ τῆς ἐπιβάσεως dedicatis (Bull. de corr. Hell. XVI p. 442 n. 91, 5. C. I. G. 4336, 7) apparere monuit Wilhelm. Erret si quis τῇ ἐπαρχείᾳ τῆς ἡμετέρας πόλεως coniungere malit, quandoquidem constanter et solemniter provinciam significat ἐπαρχεία in illius aetatis sermone.

⁷ Augustum recte intellegit St. Tiberius propterea non videtur nominari, quia non consecratus erat.

⁸ Minerva Polias, cuius templum erat in summa Assi arce. Cf. Papers of the Am. school I p. 33 n. XIV, III: τὴν τῆς Πολι[ῆ]δος Ἀθηνᾶς ἱερείαν καὶ νεωκόρον. St.

αὐτὸς προαιρῆται, καὶ ἐχθροῦς, οὗς ἂν αὐτὸς προβά[λ]ῃται.
εὐοχοῦσιν μὲν ἡμῖν εὖ εἶη, ἐφοροχοῦσιν δὲ τὰ ἐναντία.

- 25 Πρεσβευταὶ ἐπηνγεύλαντο ἐκ τῶν ἰδίων·
Γάιος Οὐάριος Γαίου υἱὸς Οὐολτινία Κάστος⁹
Ἑρμοφάνης Ζωίλου
Κτῆτος Π(ε)ισιστράτου
Αἰσχυρίων Καλλιφάνους
- 30 Ἄρτεμίδωρος Φιλομόουσου
οἵτινες καὶ ὅπερ τῆς Γαίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | σω-
τηρίας εὐξάμενοι Διὶ Καπιτωλίῳ ἔθυσαν τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι.

9 Necessarium huius P. Varium Aquillam probabiliter statuit St., cuius sepulcrum Assi inventum est (Papers of the Am. school I p. 79 n. LXX).

365 Tabula marmorea inventa 1872 in vico Turcico *Tscharik-köi* prope oppidum *Artaki*, et Constantinopolin delata in museum ecclesiae S. Irenes. Ex apographis Iulii Millingen et Schroederi interpretis legationis Germanicae edidit E. Curtius Monatsber. der Kgl. Akad. zu Berlin 1874 p. 46 n. IV (Syll.¹ 279). Cf. quae adnotavit B. Bursy, Philologischesnoje Obosrenija, 1895 p. 443 sqq. In altera lapidis parte decretum honorarium Antoniae Tryphaenes, quod ed. Curtius ibid. p. 46 n. III.

Ἐπὶ Γαίου Καίσαρος¹ ἱππάρχῳ (ι)², μηνὸς Θαργγι-
λιῶνος θ'.

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ, εἰσηγησαμένων τῶν ἀρχόντων πάντων,
γραμματεὺς βουλῆς Αἰόλος Αἰόλου Οἶνωψ³ μέσης⁴ ἐπὶ | Μηνο-
φῶντος⁵ εἶπεν· ἐπεὶ ὁ νέος Ἥλιος Γάιος Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερ-

Litterae AA (promiscue) ΟΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 C. Caesar Germanici f. qui 37—41 p. Chr. imperavit.

2 Cf. 348¹. 3 Civitatis Cyzicenorum tribus erant Γελέοντες, Ἀργαεῖς, Αἰγικορεῖς, Ὀπλητες, Βωρεῖς, Οἶνωπες. Cf. C. I. G. 3657. 3664. 3663. 3664. 3665 cum Boeckhii adnotatione. 4 Cum ipsa positione inter nomen roga-

toris et verba ἐπὶ Μηνοφῶντος indicetur, μέσης ad contionem spectare, Bucogitatione addendum esse ἐκκλησίας vidit, ut ex tribus quae Menophonte prytane habitae essent media indicaretur. Priores partim Μέσης pro nomine proprio habuerant, partim τριττός subintellegi iusserant, quae refutata sunt a Bursyo. 5 Cf. C. I. G. 3657 Ἀσκληπιάδης Διοδώρου Αἰγικορεὺς μέσης ἐπὶ

Μενεσθέως εἶπεν. In eiusdem lapidis altero titulo (p. 46 n. III apud Curtium) [ὁ δεῖνα] ἐπὶ Δημητρίου εἶπεν. Probabiliter Curtius sic interpretatur hanc

μανικὸς συναναλάμψαι ταῖς ἰδίαις αὐγαῖς καὶ | τὰς δορυφόρους
 τῆς ἡγεμονίας ἡθέλησεν βασιλέας⁶, ἵνα αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον τῆς
 5 ἀθανασίας καὶ ἐν τούτῳ σεμνότηλλον⁷ ᾗ, βασιλέων κἄν πάνυ
 ἐπινοῶσιν εἰς εὐχαριστίαν τηλικούτου θεοῦ εὑρεῖν ἴσας ἀμοιβὰς
 οἷς εὐηργέτηνται μὴ δυναμένων, τοὺς Κότυος⁷ δὲ παῖδας Ῥοι-
 μητάλκην καὶ Πολέμωνα καὶ Κότυν⁸ συντρόφους καὶ ἐταῖρους
 ἑαυτῷ γεγρονότας εἰς τὰς ἐκ πα(τέρ)ων⁹ καὶ προγόνων αὐτοῖς
 ὀφειλομένας ἀποκαθέστακεν βασιλείας· οἱ (δὲ)¹⁰ τῆς ἀθανάτου |
 χάριτος τὴν ἀφθονίαν καρπούμενοι ταύτῃ τῶν πάλαι μείζονες,

formulam, ut nomen genetivo cum praepositione ἐπὶ enuntiatum prytanem significet quo praesidente lex lata sit. 6 I. e. cum ipse imperium ad-

eptus esset, regulos in imperia quibus a Tiberio privati erant restituit. Praeter Cotyis filios, de quibus infra accuratius dicetur, id usu venisse scimus in Antiocho Commageno et Agrippa Iudaeorum rege. Item Iulio Laconi reddidit imperium regni certe non dissimile in patria, quod Eurycly illius patri Tiberius cum rerum potitus esset ademerat (cf. n. 360². 362²). Ceterum hoc enuntiatum demonstrat, sub ipsa initia illa ac blanda imperii novi initia (37 p. Chr.) hunc titulum incisum esse. Nam brevi post mutata voluntate C. Caesar reges quos instituerat regnis expulit. Neque Drusillae divini honores huic aetatis definitioni obstant (cf. not. 13).

7 Cotys rex Sapaeorum Thracum post patris Rhoemetalcae mortem partem modo paterni regni ab Augusto accepit, cum altera Rhescuporidi Rhoemetalcis fratri concederetur. At initio principatus Tiberii Cotys a patruo bello lacessitus, postea per speciem colloquii captus et in vincula coniectus, denique, cum princeps ut sibi traderetur petisset, necatus est. Sed Rhescuporide per Pomponium Flaccum legatum Romam adducto Tiberius decrevit, ut is quidem Alexandreae in custodia teneretur, Thracia autem inter eius filium Rhoemetalcen et Cotyis liberos divideretur. Qui cum nondum adulta aetate essent, Trebellienus Rufus missus est qui interim eorum regnum administraret (a. 18 p. Chr. cf. Tac. Ann. II, 64 sqq.). Ipsi liberi videntur Romae mansisse, quare hic Gai Caesaris σύντροφοι καὶ ἐταῖροι audiunt, neque prius in regnum restituti esse, quam ille principatum obtineret.

8 Plures fuisse Cotyis filios iam ex Tacito l. l. et Strabone XII, 3, 29 p. 556 Cas. constabat. Quin ex aetatis ordine hic recenseantur eo minus dubium est, quia is qui primo loco nominatur avi paterni (not. 7), alter avi materni (not. 4), tertius patris nomen gessit. Regnavit igitur Rhoemetalces (Strabo l. l. δυναστεῖαι δὲ ὁ πρεσβύτατος αὐτῶν). Cotyis filii una cum matre Antonia Tryphaena etiam in titulo monumenti Cyziceni ap. Lollingium Mitth. des arch. Inst. in Athen V (1880) p. 389, 6 sqq. commemorati erant.

9 Emendavi. ΠΑΤΩΝ lapis, quod ex compendio scripturae ΠΑΤΩΝ natum esse acute perspexit Wilhelm, qui similia exempla ex titulis attulit Zeitschr. f. die österr. Gymnasien XLV (1891) p. 913.

10 Emendavi. ΟΙΑΣ lapis, quod retinuit C., etsi sic neque structura neque sententia sana efficitur. ΑΣ pro ΔΕ error lapicidae est, quales permulti occurrunt in titulis Graecis aetatis inferioris.

ἐπὶ τὴν ὑπάντησιν καὶ τὸν ἐφήβαρχον¹⁵ τοὺς ἐφήβους καὶ τὸν |
 παιδονόμον τοὺς ἐλευθέρους παῖδας· τὸ δὲ ψήφισμα εἶναι περὶ
 25 τ' εὐσεβείας τῆς εἰς τὸν Σεβαστὸν καὶ τῆς εἰς τοὺς || βασιλέας
 τειμῆς¹⁶.

15 Gymnasiarchus omni iuventuti praeerat, ephebarchus, minoris digni-
 tatis magistratus et illi subiunctus, solis ephebis. Distinguuntur haec duo
 officia etiam ab Arriano Diss. Epictet. III, 7, 19. 16 Haec formula simi-
 lem vim habere videtur atque eae de quibus dixi 153¹⁴. 206¹⁶. 250⁶.

366 Tabula lapidea inventa Cyzici, translata Artacen ac deinde
 Constantinopolin in museum. Ex N. Limnii Artaceni apographo
 editus est titulus Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI (1891) p. 144.
 Adhibito ectypo, quod miserat Hamdi-Bey, A. Joubin Revue des
 études Greques VI (1893) p. 8 sqq. Lapide denuo collato nonnullos
 locos emendavit idem VII (1894) p. 45.

[Ἐπὶ] Ἑστιάου τοῦ Θεμιστῶνακτος ἱππάρχου¹, Ἀθηναῖος ἰ', |
 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· στρατηγὸς κατὰ πόλιν² Ἀπολ-
 λώνιος Δημητρίου Ἀργαδεὺς μέσης³ ἐπὶ Θεμιστῶνακτος⁴ εἶπεν·
 ἐπειδὴ ἡ κρατίστη καὶ φιλοσέβαστος Ἀντωνία Τρύφαινα⁵ πᾶσαν
 5 ἀεὶ ὅσαν τῆς εἰς τὸν Σεβαστὸν || εὐσεβείας ἐφευρίσκουσα ἐπί-
 νοιαν καὶ τὴν τῆς πόλεως ἡμῶν ἐπισκευὴν | χαριστήριον τοῦ
 Σεβαστοῦ καθωσίωκεν οὐχ ἰστορήσασα ἡμᾶς ὡς παλαιὸν | Κυζι-

Litterae ΑΘΞΠΣ. 4 De hipparcho Cyzicenorum eponymo magistratu
 cf. 348¹. Hestiaei annus ut manifesto eo quo Gaius Caesar magistratu epo-
 nymo functus est (n. 365, 4) recentior est, i. e. anno 37 p. Chr. (cf. illic not. 6),
 sic non modo posterior quam 44 p. Chr. esse nequit (not. 12), sed omnium
 maxime probabile est hos duos se nullo interposito excipere, ut Hestiaeο
 annus 38 p. Chr. vindicandus sit. J. Ceterum ad idem argumentum cum
 titulus Bacchii architecti n. 543 spectat, tum inscriptiones basis rotundae
 anaglyphis ornatae, Cyzici erutae, quam ab huius monumenti editoribus
 neglectam huc pertinere monuit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oester-
 reich XX p. 84 n. 3. Ἐα in fronte decretum, in aversa parte carmen
 habet, edita a Lollingio Mitth. des arch. Inst. in Athen V (1880) p. 389 sq.
 2 Quinque fuerunt Cyzicenorum praetores, quorum collegio sine dubio prae-
 fuit urbanus, qui propterea hic solus commemoratur. Cf. Bull. de corr. Hell.
 XIV (1890) p. 537 n. 2. Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 204, ubi
 quinque praetores, sex phylarchi agnoscendi sunt. J. 8 Cf. n. 365⁴.
 4 Cf. n. 365⁵. 5 Cf. n. 365¹⁴.

χου κτίσμα⁶, (ἀ)λλὰ⁷ ἐπιγνοῦσα νέαν Ἀγρίππα χάριν⁸, τὰ τε
 συνχωσθέντα τῶν εὐ|ρε|ίπων⁹ πρότερον φόβοις πολέμου τῇ τοῦ
 Σεβαστοῦ συνανοίγν(ο)ῦσ(α)¹⁰ εἰρήνῃ μεγ|στῃ καὶ [ἐ]πιφανε-
 (τά)τῃ¹¹ θεῶ [Γαίῃ]¹² Καίσαρι ἀρχαίαν καὶ προγονικὴν τοῦ
 10 γένους αὐτοῦ¹³ νεω|κόρον ἐπανακτωμένη πόλιν· ὁ δὲ δῆμος
 αὐτῆς τὴν πρὸς τὸν Σεβαστὸν οἶκον θαυμά|σας εὐδέβειαν καὶ
 τῆς ἀδιαψεύστου ἐπὶ τῇ παιδί τῶν ἐντολῶν μνήμῃ¹⁴ Ῥοιμη-
 τάλκῃ | βασιλεῖ Κόττος υἱὲ ἀποδεξάμενος ἀ(λ)είπτους¹⁵ ἐκείνου
 τῆς ἐπιθυμίας βουλήμασιν | καὶ τεθν(ε)ῶτος ἐνέζῃκεν ἡ τῶν
 σπουδασθέντων μνήμη πολλὴν εἰσγ|νένκατο σπουδῇν, ὅπως μὴ
 15 τὸ πολυδάπανον αὐτῆς τῶν κατασκευαζομένων ἔργων [αἰ]¹⁶ περὶ
 τὴν ἀγορὰν ἐνποδίσωσι δυσφημῖαι, ἐκ παντὸς αὐτῆς βουλομένης |
 τῇ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων δαφειλῇ ἀνεπιβάρητον περὶ τὴν
 ἀγορὰν μῆναι τὴν εὐε|τηρίαν, καὶ ταῦτα παρσκευασμένης ἐκ
 τῶν ἰδίων τοῖς ὑπηρετοῦσιν ἀνελλιπῇ παρασ|χεῖν τὴν ἀγορὰν·
 δι' αὐτὴν δὲ δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῇ δῆμῳ, τοὺς τε ἄρχοντας

6 Cf. Apollon. Rhod. I, 947 sqq.: ἰσθμὸν δ' αὖ πεδίον τε Δολιχόνες ἀμφέν-
 μοντο ἄνδρες· ἐν δ' ἤρωις Αἰνῆϊος υἱὸς ἔβαιεν Κόζικος. 7 ΛΛΑ. 8 Cyzicenis
 libertatem quam anno 20 a. Chr. n. amiserant (Cass. Dio LIV, 7, 6) redditam
 esse ab Augusto Cassius Dio LIV, 23, 7 refert anno 45 a. Chr. n., i. e. eodem
 quo M. Agrippa in orientem se contulit. Quam per occasionem eum Cyzi-
 cum adisse, ipsiusque beneficio potissimum antiquum ius recuperasse
 civitatem probabile est. Qua de causa pro illius aetatis moribus iam pro
 vetere rege Cyzico Agrippam conditorem suum praedicabant. 9 Cf.

n. 543². In monumento Lollingiano (not. 4) et anticae partis decretum v. 2
 ΤΩΝΕΥΙΣΙ, habet, quod Wilhelm I. I. recte interpretatur τῶν εὐ(ρε)ί(π)ων, et
 in posticae carmine versus finalis hic est: στήσομαι εὐρεῖπων ἔγγυος ἀμφοτέ-
 ρ[ων]. 10 ΣΥΝΑΝΟΙΓΝΟΥΣΙ. συνανοίγνους(α) emendavit J. Sed ut vix
 diiudicari potest, utrum -νῶουσα an νῶσα incidere voluerit quadratarius, sic

-νῶουσα cum sermonis usu pugnare videtur. 11 ΚΑΙΠΙΦΑΝΕΣΤΩ.

12 Nullam lacunam hic indicat L., sed J. quattuor litteras consulto deletas
 notavit nomenque imperatoris reposuit. 13 M. Agrippa Gai Caesaris

avus maternus fuit. 14 Genetivum τῆς ἀδιαψεύστου ad dativum μνήμῃ
 retulisse videtur scriptor tanquam si hic unus idemque casus esset. Cf.
 n. 364⁶. 15 ΑΕΙΠΤΟΙΣ exscripsit L. idemque agnoscere sibi visus est J.

in ectypo. Idem postea ΑΕΙΠΤΟΙΣ legit. ἀ(διαλ)είπτους L. ἀεί (τε) τοῖς J.
 Utroque lenius existimo meum remedium; significatione inter ἀλείπτω; et
 ἀδιάλειπτος non multum interest. Ceterum utut hoc verbum legitur, structu-
 ram et conexum orationis turbatum esse manifestum est. 16 ΤΗ Limnius;

sed in lapide hic nihil dispici testatus J. supplevit [αἰ]; etenim ΔΥΣΦΗΜΙΑΙ
 dativum esse nequire, quia constanter in hoc titulo iota mutum omit-
 teretur.

καὶ στεφανηφόρους¹⁷ πάντας συνεπισχύνει τοῖς ἀγορανόμοις,
 30 ὅπως ἐν ταῖς αὐταῖς πᾶσα ἡ ἀγορὰ πάντων μένη τειμαῖς, καὶ
 μηδὲ εἰς τῶν πιπρασχόντων τι κατὰ μηδένᾳ τρόπον | πλείονος
 ἐπιβάλλεται πιπράσκειν τῆς ἐνεστώσης τειμῆς· τὸν δὲ κακουρ-
 γοῦντ[α πε]ρ[ι τ]ὴν¹⁸ κοινὴν τῆς πόλεως εὐετηρίαν καὶ παρα-
 φθ(ε)ίραντά τι τὴν ἀγορὰν τῶν ὠ[νί]ων (ὦ)ς¹⁹ κοινὸν τῆς πόλεως
 λυμεῶνα ἐπάρaton εἶναι ζημιοῦσθαι τε ὑπὸ τῶν [ἀρχόν]των, καὶ
 25 ἐ[άν δὲ ξέ]νος ἢ μέτοικος, καὶ τῆς πόλεως εἶργεσθαι, τό τε
 ἐργαστήριον αὐτοῦ (σ)αν[ίσι]²⁰ | προσηλοῦσθαι, ἄχρι οὗ συντε-
 λεσθῇ τὸ ἔργον²¹, ἔχον²² καὶ τὴν τῆς ζημίας ἐπι[γραφ]ήν. |
 τοὺς δὲ ἐκ σπουδῆς τε καὶ εὐνοίας ταῖς τῶν ἔργων ἑαυτοὺς
 ἐνπαρασχόντας ὑπ[ηρεσίαις τε]χνεῖτας τε καὶ ἐπιστ(ά)τας²³ καὶ
 ἀρχιτέκtonας μαρτυρηθέντας ὑπὸ τῆς σεμνοτάτης [βουλῆς με]τὰ
 τὴν τελει[ω]σιν τοῦ ἔργου καὶ τῆς παρὰ τῇ δῆμῳ τυχεῖν ἀπο-
 (δο)χῆς²⁴. προσκαταστῆ[σαι δὲ | -----]

17 Magistratus et qui praeterea coronam insigne honoris publici gerunt. Videntur praecipue sacerdotes intellegi. 18 KAKOYΓΓΟΥΝΤ... | ΡΙΠΗΝ (Π pro ΙΤ) K. κακουργοῦντ[α] | (γ) τὴν J. 19 Emendavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 69. ΕΙΣ lapis, quod retinuerunt editores. Sed λυμεῶν hominem (aut per prosopopoeiam rem) significat, qui nocet, non damnum datum. 20 Hic cum J. σαν legisset supplevissetque σαν[ιδίους], non modo L. EAN legit, sed etiam J. lapide examinato id agnovit. Quare quin lapicida re vera E exaraverit non est dubitandum. Sed cum is frequenter peccaverit, tamen retinendum duxi felicissimum Joublini inventum, quia quod ille secundis curis proposuit ἐάν [δοῦλος] mihi improbable videtur. Etenim totius enuntiati structura vetat a τό τε ἐργαστήριον tertium membrum incipere quod illis ἐάν μὲν πολεῖτης ἦ — ἐάν δὲ ξένος ἢ μέτοικος respondeat. Officina occluditur tabulis ligneis quae clavis figuntur, et eis inscribitur hoc poenae nomine factum esse quia nimium pretium ab emptoribus operum suorum postulasset. 21 Cf. v. 14 sqq. 22 Ad ἐργαστήριον, non ad ἔργον hoc referri manifestum est. 23 ΕΠΙΣΤΑΣ. 24 ΑΠΟΧΗΣ. Emendavit L.

367 Lapis inventus prope Romam ad viam Ostiensem. Post multos alios edd. Franz C. I. G. 6607. G. Kaibel Inscr. Sic. et It. p. 442 n. 1759.

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo antiquioribus editoribus — nam lapis pridem periit — hac de re fides habenda est.

Τιβερίῳ Κλαυδίῳ | Κουρεῖναι | Μενεχράτει¹, ἱατρῷ | Καί-
 5 σάρων² καὶ ἰδίας || λογικῆς ἐναργοῦς | ἱατρικῆς χρίσθῃ ἐν |
 βιβλίοις ρνς', δι' ὧν | ἐτειμήθη ὑπὸ τῶν ἐν|λογίμων πόλεων
 10 ψηφίσμασιν ἐντελέσει, οἱ γνῶριμοι | τῷ αὐτῶν αἵρεσιάρχῃ τὸ
 ἥρῳον.

4 Eundem esse, cuius liber αὐτοκράτωρ ὁλογράμματος δξιολόγων φαρμάκων a Galeno (XIII p. 502. 995. XIV p. 34) afferretur, vidit Montfaucon Ant. expl. vol. suppl. III p. 30. 2 Andromachum Neronis archiatrum cum Galenus dicat Menecratis exemplum secutum esse in quantitatibus remediorum ὁλογραμμάτων significandis, haud improbabilius Caesares, quorum ille medicus fuerit, Tiberium, Gaium, Claudium esse coniecetis. K. Sed illa opinio, eum eiusdem familiae ex insula Co oriundae fuisse, atque Xenophonta, Cleonymum, Philinum (n. 368. 369. 370), nullo nititur satis firmo fundamento.

368 Lapis inventus in insula Co inter vicum *Pyli* et litus maris. Edd. Dubois Bull. de corr. Hell. V (1884) p. 473. Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 223 n. 345. Cf. quae de titulo exposuit R. Briau Rev. arch. XLIII (1882) p. 209 sqq.

[----- Γάϊον Στερτίνιον] | Ἡρακλείτου υἱὸν Κορνῆ|λία Ξενοφῶντα¹,

Litterae ΑΘΞΠΣ.

4 Cf. Tacitus Ann. XII, 64: *quin etiam dixit* (Claudius Caesar cum de immunitate Cois tribuenda ad senatum referret; *Xenophontem, cuius scientia ipse uteretur, eadem familia* (Asclepiadarum) *ortum, precibusque eius dandum, ut omni tributo vacui in posterum Coi sacrum et tantum dei ministram insulam colerent.* XII, 67: *igitur exterrita Agrippina et quando ultima timebantur spreta praesentium invidia provisam iam sibi Xenophontis medici conscientiam adhibet. Ille tanquam nisis evomentis* (Claudii) *adiuvaret, pinnam rapido veneno inlitam faucibus eius demisisse creditur, haud ignarus summa scelera incipi cum periculo, peragi cum praemio.* Praenomen et nomen gentile Br. supplevit ex n. 369, 3. 370, 4. 5 et titulis Cois ad eundem hominem spectantibus. Namque illi civem suum summa apud imperatores gratia florentem egregiis honoribus affecerunt. Septem exstant in insula lapides cum hac inscriptione: Θεοῖς πατρίοις ὑπὲρ ὑγείας Γαίου Στερτίνιου, Ἡρακλείτου υἱοῦ, Ξενοφῶντος, φιλοκαίσαρος, φιλοσεβάστου, φιλοκλαυδίου, δάμου υἱοῦ, φιλοπάτριδος, εὐσεβοῦς, εὐεργέτα τῆς πατρίδος (Paton et Hicks, Inscr. of Cos p. 127 sqq. n. 84—90). Praeterea exedra eius honori et memoriae consecrata commemoratur ibid. p. 130 n. 93, dedicatio ab ipso facta habetur p. 130 n. 92: Γ[ά]ιος Στερτίνιος Ξενοφ[ῶ]ν, εὐεργέτας τῆς πατρίδος καὶ ἱερὸς διὰ βίου Ἀσκληπιῶ (errore ni fallor pro Ἀσκληπιῶ), Καίσαρι Ἀγαθῷ Θεῷ ἀνέθηκε. Ex quibus nominibus Romanis perspicitur de eodem aut certe eiusdem familiae homine accipienda esse quae Plinius narrat N. h. XXIX, 7:

5 τὸν | ἀρχίατρον τῶν θεῶν Σε|βαστῶν² καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλη|νικῶν
ἀποκριμάτων³, χει| [λ]αρχήσαντα καὶ ἑπαρχον | γεγονότα τῶν
ἀρχιτεκτό|νων⁴ καὶ τιμαθέντα ἐν τῷι [κατὰ] | Βρεταννῶν θριάμ-

Q. Stertinius imputavit principibus quod sestertiis quingenis annuis contentus esset, sescena enim sibi quaestu urbis fuisse enumeratis domibus ostendebat; par et fratri eius merces a Claudio Caesare infusa est, censusque, quamquam exhausti operibus Neapoli excornata, heredi HS CCC reliquere, quantum Athenaidi Arruntius solus. Haec sic interpretatus est D., ut maiorem fuisse Xenophonti fratrem statueret, qui medici apud imperatorem officio fungeretur; deinde in eius locum Xenophontem successisse. Quod contra Br. pro Q. praenomine C. rescribens ipsum Xenophontem illo priore enuntiato indicari sumpsit, fratrem vero minorem esse Cleonymum (n. 369), qui nunquam medicam artem exercuisset; neque de ea re quicquam dicere Plinium. Ante Xenophonta alium fratrem imperatoris quidem Claudii medicum propterea fuisse non posse, quia ipsum iam priusquam Claudius imperio potiretur in eo officio fuisse demonstraret titulus n. 370. At hic quidem manifestus est error (cf. n. 370²), neque omnino est cur illum maiorem natu Stertinium Claudio potissimum operam navasse statuamus; immo cum in illo principum modo in universum mentio fiat, in fratris demum mentione Claudii nomen ponatur, multo proclivius est suspicari, illum Tiberii et Gai medicum fuisse. Et qui cardo rei est, ad Cleonymum ea ipsa de causa Plinii narratio de Q. Stertini fratre referri nequit, quia Br. eum medicum fuisse iure negavit. Etenim in Plinii disputatione de medicorum salariis summae pecuniae nescio qua de causa alii cuilibet homini numeratae nullus fuit locus. Acquiescendum igitur in Duboisii interpretatione.

2 Primo Claudii, deinde Neronis, cuius principatu haec statua erecta est, cum pleraque Xenophontis monumenta (cf. not. 1) iam Claudio imperante dedicata sint (cf. not. 7).

3 Cf. Suidas s. Διονύσιος· Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱός, γραμματικὸς, ὅστις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν καὶ τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν προῦστη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. Th. Mommsen Hist. Rom. V p. 333 not. 2 officium *ab epistulis Graecis* hic agnoscit; sed L. Friedländer Darstellungen aus d. Sittengesch. I⁶ p. 483 not. 3 de eis potius responsis intellegit, quae legationibus ad imperatorem missis dabantur, coll. Ioseph. Ant. Iud. XIV, 240: δεδόσθαι δὲ Ὑρκανῷ καὶ παισὶ τοῖς αὐτοῦ καὶ πρεσβευταῖς τοῖς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθεῖσιν — καὶ τὰ ἀποκρίματα αὐτοῖς ἀποδίδωσθαι (ἀποδίδωσιν codd.). ἐν ἡμέραις ὅσχα ταῖς ἀπόδοσιν. I. G. Sept. I, 2744, 64 sqq. προσενδεχόμενος κατὰ δωρεὰν [πρεσ]βεύσ[ε]ιν πρὸς τὸν Σεβαστὸν — ἦγενκεν ἀπόκριμα πρὸς τὸ ἔθνος. v. 407 sq. τὸ ἀπόκριμα καὶ πρὸς ἡμᾶς [τοῦ ν]έου Σεβαστοῦ διεκόμεν. 2742, 46 sqq. τελέσας δὲ τὴν πρεσβειάν μετὰ τῶν ἄλλων ἔθνων καὶ τὸ ἀπόκριμα ἐνενκὼν παρὰ [Γαίου Καίσαρος, τειμὰς] ἔλαβεν μετὰ τῶν συνπρεσβευτῶν.

4 Praefectus fabrum illa aetate perfrequentur negotiis a re militari alienissimis adhibebatur (Th. Mommsen Röm. Forschungen II p. 444), ut non mirum sit homini qui nullum rei bellicae usum habebat id officium mandatum esse.

10 βωι⁵ στεφάν[ωι] || χρυσέωι καὶ δόρατι⁶, δάμου [υ]ἱδ[ν, | φιλονέ-
ρων]α⁷, φιλοκαίσαρα, [φιλο]σ]έβαστον, φιλορῳμαιον, φιλ[ό]πατριν,
15 εὐεργέτην τῆς πατρ[ί]δ[ος], ἀρχιερέα τῶν θεῶν⁸ καὶ ἱερέα δι[α]
β[ί]ου τῶν Σεβαστῶν⁹ καὶ Ἀσκληπιοῦ | [καὶ] Ὑγίας καὶ Ἡπιόνης,
ἱεροταμιεύοντος Μάρκου Σε[π]τικίου Μάρκων | [υ]ἱοῦ Ῥούφου
καὶ Ἀρίστωνος τοῦ | Φιλοκλέους φιλοκαϊσάρων.

5 De Britannico Claudii Caesaris triumpho anno 44 p. Chr. acto cf. Sueton. Claud. 17. 28. Cass. Dio LX, 22, 1. 23, 1. 2. 6 Cf. 333, 3 sqq. 7 Excisum vocabulum post Neronis mortem damnatumque memoriam supplevit D. Sed quod idem monumentum Claudii imperio positum ideoque hic primo φιλοκλαύδιον ut in aliis Xenophontis titulis (not. 1) scriptum fuisse, eo deleto φιλονέρωνα repositum et hoc rursus excisum sumpsit, nequeo probare. Nam id una spatii ratione nititur, quae cum duabus modo litteris alterum vocabulum altero longius sit, in titulo non στοιχηδὼν disposito vix sufficit ad demonstrandum. Accedit quod v. 3. 4 pluralis τῶν Σεβαστῶν a prima manu est, vix alio ille quidem referendus atque ad Claudium et Neronem. Namque iam Gaio aut adeo Tiberio illum artem suam adhibuisse certe nihil est quod probet. 8 Divorum Imperatorum. 9 Eius qui quoque tempore fuit principis. Pluralis hic ut v. 3 poni videtur, quia iam per duorum imperium hoc sacerdotio functus erat.

369 In oppido Co. Edd. Fontrier Ἰωνία, 1874 Ianuar. 1. Sakkelion, Ὀμηρος, 1874 Octob. 1. O. Rayet Annuaire de l'association pour l'encouragement des études Grecques IX (1875) p. 272 (Paton et Hicks Inscriptions of Cos p. 132 n. 94). Cf. quae exposuit R. Briau Rev. arch. XLIII (1882) p. 206 sq. 215 sq.

Τιβέριον Κλαύδιον¹, Ἡρακλείτου | υἱόν, Κυρ(ίνα) Κλεώνυμον,
5 τὸν ἀδελφόν Γαίου Στερτινίου | Ξενοφῶντος, χειλιαρχήσαντα ἐν
Γερμανίαι λεγεῶνος κβ' Πριμιγενίας², δις μοναρχήσαντα³ καὶ

Litterae volgares praeter ΕΠΣ. 4 Hic Ti. Claudius est, tribu Quirina, frater (n. 368) C. Stertinius, tribu Cornelia. Unde apparet non uno tempore fratres civitatem Romanam impetrasse. Quod sic explicat Br., ut Xenophonta quidem secundum legem a Suetonio commemoratam (Suet. Caes. 42: *omnisque medicinam Romae professos et liberalium artium doctores, quo libentius et ipsi urbem incolerent et ceteri adpeterent, civitate donavit*) civem factum statueret, Cleonymum vero postea demum dono imperatoris, apud quem frater eximia gratia florebat, idem ius impetrasse. 2 Legio a Claudio Caesare instituta, fortasse ita ut ea quae ad id tempus fuerat legio altera et vicesima (Deiotariana) in duas divideretur (Mommсен-Marquardt R. Alterthümer V p. 448); in Germania superiore tendebat etiamtum anno 69 p. Chr.

πρεσβεύσαντα πολλάκις ὑπὲρ τῆς | πατρίδος πρὸς τοὺς Σεβα-
 10 στῆτορας⁴, Κλαυδία Φοίβη | τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα καὶ εὐεργέτην
 ἀρετῆς ἔνεκα καὶ εὐνοίας.

(Tac. hist. I, 48. 55).

3 Monarchus eponymus magistratus in multis

Coorum titulis recensetur.

4 Claudius et Nero intellegendi videntur,

quandoquidem illius imperio et per huius certe initia egregia erat Xenophontis apud imperatorem gratia et potentia (n. 368). Ceterum Cleonymum non fuisse medicum ex hoc titulo rectissime collegit Br.

370 Lapis arae vicibus fungens Calymni in ecclesiola τῆς
 ὁπακουῆς coniuncta cum ecclesia Christi. Sinistram partem ed.
 L. Ross Inscr. inedd. fasc. III p. 64 n. 484, totum titulum M. Dubois
 Bull. de corr. Hell. V (1884) p. 472 (inde minusculis litteris repe-
 titiv R. Briau Rev. arch. XLIII (1882) p. 208).

Ὁ δᾶμος ὁ τῶν Καλυμνίων | ἐτίμασεν Τιβέριον Κλαύδιον Ξενο-
 5 φώντος υἱὸν Φιλῖνον, τὸν θεῖον¹ Γαίου Στεφάντιου Ἡρακλ(ε)ίτου
 υἱοῦ Κορνηλία Ξενοφώντος, ἱατροῦ | Τιβερίου Κλαυδίου Καί-
 σαρ², | χειλιαρχήσαντα.

Litterae ΑΘΞΣ.

4 Patrum potius quam avunculum intellego cum

D., quia sic Xenophonta avi paterni nomen gessisse apparet, qua re apud Graecos nihil fuit frequentius. Hic quoque Xenophontis demum gratia a principe civitate impetravit.

2 Quia Σεβαστός abest, ex hoc titulo collegit Br., Xenophonta Claudii iam priusquam rerum potiretur medicum fuisse. Sed fugit eum, Claudium, quippe qui nunquam adoptione in gentem Iuliam transferit, Caesaris nomine usum non esse, priusquam imperaret. Itaque hic titulus anno 44 p. Chr. recentior habendus est ut omnia quot-quot innotuerunt Xenophontis eiusque necessariorum monumenta (368¹).

371 Lapis inventus in vico Üzümlü sito prope Magnesiam ad Maeandrum. Ex duobus apographis ab A. Fontrierio missis ed. P. Foucart Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 328; ex ectypo chartaceo A. E. Kontoleon Mitth. des arch. Inst. in Athen XIV (1889) p. 347.

Ἐπὶ στεφανηφόρου¹ Τιβερίου Πανκρατίδου τοῦ | Διοφάντου,

Litterae ΑΘΞΠΣ.

4 Stephanephorus eponymus Magnetum ad Maeandrum magistratus etiam aliunde notus est (cf. n. 256, 44. 25. 28. Bull. corr.

Hell. XII p. 206).

Dittenberger, Sylloge I.

37

μηνός Κουρεῶνος² Σεβαστῆ³ | ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,
 5 γνῶμη στρατῆρων καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δήμου καὶ || ἀρχιε-
 ρεύς τῶν πατρῶν θεῶν καὶ τῶν Σεβαστῶν⁴ Παμμένους τοῦ
 Διοκλέους· | ἐπ(ε)ὶ Τιβέριος Κλαύδιος Σεβαστοῦ⁵ ἀπελεύθερος
 Τύραννος, πολεῖτης ἡμέτερος, ἀνή[ρ] | δεδοκιμασμένος τοῖς θεοῖς
 10 κριτηρίοις || τῶν Σεβαστῶν⁶ ἐπὶ τε τῇ τέχνῃ τῆς ἱατρικῆς⁷ καὶ
 τῇ κοσμιότητι τῶν ἡθῶν, παραγενόμενος | (ε)ἰς τὴν πατρίδα
 ἀνάλογον πεποίηται τὴν ἐπιδημίαν τῇ περὶ ἑαυτὸν ἐν πᾶσι
 σεμνότητι, προσεγενεχθεὶς φι[λ]ανθρώπως πᾶσι τοῖς πολεῖταις, ||
 15 ὥς μηδένα ὅφ' αὐτοῦ παρὰ τὴν ἀξίαν τοῦ καθ' ἑαυτὸν μεγέθους
 ἐπιβεβαρῆσθαι, ἐφ' οἷς ἡ βουλὴ | καὶ ὁ δῆμος ἀποδεχόμενοι
 τὸν ἄνδρα προσ|ῆκον ἡγῆνται τιμᾶσαι αὐτόν· δεδόχθαι τῇ |
 20 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, τιμηθῆσθαι Τ[ι]βέριον Κλαύδιον Σεβαστοῦ
 ἀπελεύθερον Τύραννον καὶ | εἶναι ἐν ἀποδοχῇ τῷ δήμῳ· δε-
 δόσθαι τε αὐτῷ ἀτέλειαν πάντων (δὲ) τῶν τελῶν ὧν κατεσχεύ-
 ακε ἐργαστηρίων ἐπὶ τῆς χώρας ἧς⁸ | κώμη Καδυίη.

2 Nomen cum Ionico 'Απατουριῶν recte confert F. monens κοῦρειον sacrificium Apaturiorum, κουρεῶτιν diem quo id fiebat vocatum esse (cf. n. 439, 6. 28. 61. 448).

3 Civitates Asianas primum cuiusque mensis diem (νουμηνίαν) novo nomine Σεβαστὴν appellasse cum aliunde tum ex titulo Pergameno Alterth. v. Perg. VIII, 2 p. 260 n. 374 B, 4. 8. D, 40 (vide Mommseni adn. ap. Fränkelium) notum est. Etiam in titulo Cibyratico quem ediderunt Heberdey et Kalinka Denkschriften der Wiener Ak., phil.-hist. Cl. 45 I, 5 verba ἔτους αλγ', μηνός Δαυσίου Σεβαστῆ non aliter intellegenda esse monuit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX (1897) p. 72.

4 Cf. n. 368⁹. 5 Aut Claudii aut Neronis, nam huius quoque liberti prænomen Tiberius gerere solebant, quia illo quod est Nero nemini privato, nedum libertino, uti licebat. Cf. Th. Mommsen Römische Forschungen I p. 39.

6 Claudium et Neronem intellegit F. Sed cum illum a Nerone demum manumissum esse haud improbable sit (not. 5), eodem iure etiam Neronem cum successoribus usque ad Vespasianum significare potest hic pluralis.

7 Sine dubio multo minorem dignitatis gradum inter medicos principum habebat hic libertinus, quam Xenophon Cous (n. 368 sqq.), quare etiam ἀρχιάτρου titulo caret. Nihilominus civibus eum hominem summæ potentiae visum esse, quem egregiis honoribus prosequi et colere ipsorum maxime interesset, non est mirandum.

8 Hoc pronomēn relativum alterum modo ex apographis Fontrierii habet, ab altero itemque a Contoleonis exemplo abest, ut non ab omni parte improbable sit, id conexus restituendi causa coniectura additum esse.

372 Delphis prope substructiones templi Apollinis Pythii. Edd. E. Curtius Mus. Rhen. II (1842) p. 111. Anecdota Delphica p. 83 n. 67. Lebas Inscr. II p. 847 (Syll.¹ 280).

----- καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σ[ε]βαστῶν καὶ ἐπιμελη-
τῆς τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφι[χτιδ]ων¹ [x]αὶ ἀρχων τῆς ἱερᾶς Ἀκ-
τιαχῆς βουλῆς² Τιβ(έριος) Κλαύδιος | υἱὸς πόλεως³ Κλεόμαχος
5 φιλοκαῖσαρ καὶ φιλόπατρις || Νεικοπολείτης τὸ ἀνάλημμα⁴ τὸ τε
ἔσω τὸ ὑπὸ τοὺς | ἀνδριάντας καὶ τὸ ἔξωθεν ἐποίησαν ἐκ τῶν
τοῦ Ποιθίου Ἀπόλλωνος τόκων καὶ προσόδων.

Litterae ΖΠΣΩ. Titulum Neronis imperio antiquiorem non esse cum nomina Τιβέριος Κλαύδιος tum sacerdotium Augustorum (cf. Hermæ XIII p. 87) indicio est. 4 Ab Augusto Nicopolitanos Amphictyonibus ascriptos esse ita ut sex suffragia haberent, quantus numerus praeterea solis Macedonibus et Thessalis tributus est, Pausanias X, 8, 4 refert. Quare non miramur hic eius urbis civem toti conventui praeesse. Bull. de corr. Hell. VI p. 450 n. 80, 4 alius ἐπιμελητῆς τῶν Ἀμφικτιόνων recensetur, item Nicopolitanus. Aliorum de patria non constat: Bull. de corr. Hell. XX p. 708 (Tiberio imperatore). p. 740: ἐπὶ ἱερέως τῶν Σεβαστῶν καὶ ἐπιμελητοῦ τῶν Ἀμφικτιόνων Ποπλίου Μεμμίου Κλεάνδρου (54 p. Chr. n.). p. 720: ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν καὶ ἐπιμελητῆς τῶν Ἀμφικτιόνων Τι(τος) Φλάουιος Μεγαλεῖνος. Epimeletæ etiam Lebas Inscr. II, 845. 846. 849 sunt, sed num idem magistratus designetur non liquet. Ne in T. Flavii Soclari et L. Cassii Petraei quidem titulis (Bull. XX p. 720. 721. 724) utrum ἐπιμελητεῖα ad magistratum illum, an ad huius quod dedicatur operis efficiendi curam spectet facile diiudices. Cf. etiam n. 379, 7 cum not. 2. 2 Quibus locis magnæ feriae fieri solebant, ibi sacra concilia instituta erant, quæ caverent, ne quid in caerimoniis ludisque omitteretur aut peccaretur. Eiusmodi fuit Olympiæ ἡ Ὀλυμπικὴ βουλὴ frequenter apud Pausaniam et in titulis (veluti 442, 2. 447, 2) commemorata, Eleusine ἡ ἱερὰ γερουσία (C. I. Att. III 702, 2. 854, 3). 3 Cf. G. Hirschfeld Zeitschrift f. d. österr. Gymnasien 1882 p. 464. 4 Muros substructos iure interpretatur C. provocans ad C. I. G. 4104, 3. 24 sqq. Π. Λιχίνιος Πρεῖσκος Ἰουουεντιανὸς — τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσκεύασεν. Nuper Delphis erutus est lapis qui quondam leschæ Cnidiorum substructioni insertus erat (Bull. de corr. Hell. XX p. 636) cum hoc titulo: Κνιδίων ὁ δᾶμος τὸ ἀνάλαμμα Ἀπόλλωνι. Cf. etiam n. 587, 20.

373 Tabula marmoris albi subcaerulei extracta ex rudibus ecclesiae Byzantinae quæ sunt in praedio quod possidet Kiamil Effendi, ad viam qua ex urbe Rhodo in vicum Koskinu itur. Ed. F. Hiller von Gaertringen Mitth. des arch. Inst. in Athen XX (1895) p. 386 n. 5.

[Ἐπ' ἱερ]έως Δ[ιογέ]νεως¹, πρυτανίων τῶν σὺν | Μενεχλεῖ τῷ
 Ἀ[ρ]χαγόρα², γραμμα[τε]ύοντος | βουλᾶς Νεικασιμάχου Δια[φ]ά-
 νου, καθ' ὁδοεστὶν δὲ³ Ἀρχεδάμου, | ᾧ ἐπιστολὰ ἃ ἀποστα-
 5 λεῖσα ὑπὸ Νέρωνος || Κλαυδίου Καίσαρος Πεταγαιτύου κτ'⁴.

[Νέρων]⁵ Κλαύδιος, θεοῦ Κλαυδίου υἱός, Τιβερίου Καίσα[ρ]-
 ρος Σεβαστοῦ καὶ Γερμανικοῦ Καίσαρος ἑγγονος⁶, θελοῦ Σεβαστοῦ

Litterae pro illa aetate simplicitate et accuratione qua incisae sunt insignes; singillatim a vulgari prioris temporis usu differunt ΘΞΠΣ. Pro A nonnunquam A, raro A scribitur. Vs. 4—5 paullo altiores reliquis litteras habent.

1 Sacerdos solis, qui in Rhodiorum civitate eponymus fuit; v. indicem apud Hillerum I. G. ins. m. Aeg. I p. 333. 2 Praeter sacerdotem, mensem, diem etiam prytanum mentionem decretis praescribi non usitatum quidem est apud Rhodios, sed inveniri id H. monuit etiam in plebiscito nuper Seleucia ad Calycadnum invento ap. Heberdey et Wilhelm Reisen in Kilikien (Denkschr. der Ak. der W. in Wien XLIV, 6) p. 409 sqq.: Ῥοδίων. Ἐπὶ ἱερέως Δαμοκλέους τοῦ Δαμέου, πρυτανίων τῶν σὺν Ἀστυμήδει τῷ Ἀρχοκράτει.

3 ΚΑΘ. 4 Huius mensis sedes in fastis Rhodiorum dubia est; Hillerus cum ex v. 42 τῶ τῶν ὑπᾶτων ὀνόματι collegisset, novos consules priusquam legatio Romam mitteretur, iam magistratum iniisse eiusque rei nuntium Rhodum pervenisse, ante alteram partem mensis Martii id factum negavit. Iam reditum legationis, quae epistulam imperatoris afferebat, fere in Iulium aut Augustum a. 55 p. Chr. incidere. Itaque Petagitnyum undecimum anni Rhodii ab aequinoctio autumnali incipientis mensem habendum esse. In eandem anni partem Metagitnionem incidere apud Delios, unde probabile esset eximia auctoritate sacrorum Apollinis Deliorum eum fastis Rhodiis intrusum esse. (Cf. etiam C. I. G. mar. Aegaei I p. 306.) Quae ut omnia sagacissime disputata sunt, sic non satis firmo nituntur fundamento. Nam ὕπατοι cur ii potissimum intellegendi essent, qui calendis Ianuariis 53 p. Chr. magistratum iniissent, neque Hillerus dixit neque quisquam dicere poterit; non minore iure eos hic agnoscas, qui per primos duos menses et dimidium imperii Neronis (43. Oct.—34. Dec. 54 a. Chr.) fasces tenuerunt. Utique posteriore locum habuerit necesse est Petagitnyus in fastis Rhodis, quam Paton, Inscr. of Cos p. 330 voluit, qui tertium facit. Nam inter Claudii mortem (43. Oct. 54 p. Chr.) et mensem Decembrem sane ea omnia de quibus hic legimus inter Rhodios et imperatorem agi nullo modo potuerunt. E. Bischoff De fastis Graecorum antiquioribus p. 368. 383 sq. quintum esse vult, respondentem fastorum Atticorum Anthesterioni, Iulianorum fere Februario.

5 Nomen hic erasum, ut paene ubique post regnum Neronis eversum, v. 4 negligentia relictum. Cf. 376⁷. 6 Non ab omni parte recte de hac voce iudicat Mommsen apud H., cum tanquam sensu cassum irrideat Neronem simul et Tiberii et Germanici nepotem dici. Etenim nepos neutiquam ἑγγονος est, sed υἱωνός. Voces ἑγγονος et ἀπόγονος vero nullum certum necessitudinis gradum significant ex Graecorum quidem consuetudine (cf. formulam αὐτῶ καὶ ἑγγόνους, αὐτὸν καὶ ἑγγόνους sollemnes in

ἀπόγονος, Καῖσαρ Σ[εβ]αστὸς Γερμανικός, ἀρχιερεύς, δημαρχι-
 10 κῆς ἐξουσίας⁷, αὐτοκράτωρ, Ῥοδίων ἄρχουσι βουλῇ [δῆ]μῳ
 χαίρειν.

Οἱ πρέσβεις ὑμῶν, οὗς ἐπὶ τῇ ψευδῶς ἐπι[σ]τολῇ | πρὸς
 ὑμᾶς κοινοθείσθ⁸ τῇ τῶν ὑπάτων ὀνόματι | παραχθέντες πρὸς
 με ἐπέμψατε⁹, καὶ τὸ ψήφισμα [ἀ]πέδοσαν καὶ περὶ τῶν θυσιῶν
 15 ἐδήλωσαν ὅς ἐνετε[λ]λασθε αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς πανοικίου μου
 ὑγείας καὶ | τῆς ἐν τῇ ἡγεμ[ο]νίᾳ διαμονῆς ἐπιτελέσαι τῇ κατ'
 ἐξοχὴν παρ' ἡμεῖν ταιμωμένῳ θεῷ Διὶ Καπετωλίῳ¹⁰, | περὶ τ'

decretis honorariis), sed in titulis imperatorum Romanorum Graece vertendis necessitas id expressit, ut ἔχγονος nomini pronepotis, ἀπόγονος abnepotis significatio tribueretur, quia propriis horum graduum vocabulis sermo Graecus carebat. Graecis igitur auribus non modo absurdum nihil habebat, Neronem et Tiberii et Germanici ἔχγονον appellari, sed omnino recte et accurate hoc dictum erat; cf. n. 382, 4. 5: Πλουτάρχου καὶ Σέχστου τῶν φιλοσόφων ἔχγονος. Cum sollemni usu epistularum imperatoriarum sane hoc pugnat, ut Rhodi verba litterarum principis in incidendo paulum immutata esse haud improbabilius coniecerit M., quamquam quod ille vult, Tiberii nomen interpolatum esse ut hiatus inter Augustum et Germanicum sarciretur, admitti nequit, quia ἔχγονος sollemni vi non in Germanicum, sed in Tiberium cadit. Putaverim potius hominem Graecum latioris notionis nominis ἔχγονος memorem omisso ὑλώνος verba in brevius contraxisse. 7 Numerus iterationis omissus hanc epistolam primo tribuniciae potestatis anno, i. e. non post diem 12. mensis Octobris a. 55 a. Chr. datam esse probat. 8 I. e. ἐπὶ τῇ ψευδῶς πρὸς ὑμᾶς κοινοθείσθ⁸ ἐπιστολῇ. Hoc hyperbaton non modo tam inauditum non est, quam Hillero videtur, sed etiam apud elegantissimum quemque scriptorum veterum Atticorum simillima exempla haud pauca inveniuntur; cf. Demosth. XVIII, 144: καὶ γὰρ εὖ πρᾶγμα συνεθεὶν ὅψεσθε. XVIII, 126: τὰς ὑπὸ τούτου βλασφημίας εἰρημέναις. XX, 84: τὸ Χαβρία ψήφισμα ψηφισθέν. 9 I. e. οὗς πρὸς με ἐπέμψατε, παραχθέντες ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ, ἣ ψευδῶς τῷ τῶν ὑπάτων ὀνόματι πρὸς ὑμᾶς ἐκομίσθη. Sic recte interpretatur P. Wolters apud H. Nam quod Mommsenus et Hillerus τῇ ὀνόματι ad παραχθέντες referre malunt, fugit eos necessario ab hoc participio ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ potius suspendendum esse; neque enim ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ πρέσβεις ἐπέμψατε recte dicitur. Accedit quod in illorum interpretatione etiam adverbium ψευδῶς nudo perferendi verbo adiectum merito reprehenditur — sic potius ipsam epistolam ψευδῇ vocari expectes — cum ψευδῶς τῷ τῶν ὑπάτων ὀνόματι κοινοθεῖσθαι litterae bene dicantur et perspicue. Quid scriptum fuerit in ista commenticia consulum epistula, latet. 10 Hospitii publici vel amicitiae inter Romanos aliumque populum intercedentis iure hoc quoque contineri, ut huius civibus Romae in Capitolio rem divinam facere et dona Iovi consecrare liceat, Th. Mommsen Römische Forschungen I p. 347 not. 45 demonstrat cum aliis exemplis usus tum senatusconsulto de

ὣν ἐπεστάλκετε αὐτοῖς πρὸς τὴν τῆς πόλεως | δημοκρατίαν
 20 διαφερόντων ἐνεφάνισαν διὰ Κ[λαυ]δίου Τειμοστράτου τοῦ ἀρχι-
 πρεσβευτοῦ, σπουδαίῳ πάθει τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπ' ἐμοῦ ποιησα-
 μένων | λόγους, ἀνδρὸς χ[άμ]οι ἐπὶ τῷ κρατ[ί]στῃ διὰ τ[ῆ]ν
 ἀνανέω|σιν τῶν πρὸς ἡμᾶς αὐτῷ δικαίων ὑπαρχόντων γνωρί|μου
 25 καὶ παρ' ὑμῶν ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις καταριθμου[μέ]||νου. ἐγὼ
 οὖν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας εὐνοϊκῶς πρὸς τῇ|ν πό|λιν ὑμῶν
 δι[α]κείμενος¹¹ -----

Asclepiade (C. I. L. I, 203, 25 sqq.: τούτοις τε πίνακα χαλκοῦν φιλίας ἐν τῷ
 Καπετωλίῳ ἀναθεῖναι θύσαν τε ποιῆσαι ἐξῆ). Cf. n. 349, 6. 8. 364, 34 sqq.
 44 Iam transit imperator ad suum erga Rhodios animum beneficiaque in
 eos a se collata praedicanda, in quibus sine dubio non silentio praeteriit
 illud, quod a Claudio eis libertatem impetraverat. Cf. Tac. ann. XII, 58:
eodem (Nerone) oratore — reddita Rhodiis libertas (anno 53 p. Chr.). Sueton.
 Nero 7 *apud eundem (Claudium) consulem* (hoc H. monet non posse non ad
 quintum Claudii consulatum a. 54 p. Chr. gestum spectare) *pro Bononiensibus*
Latine, pro Rhodis atque Iliensibus Graece verba fecit. Claud. 25: *Lycius*
(Claudius imperator) ob exitiabiles inter se discordias libertatem ademit,
Rhodiis ob poenitentiam veterum delictorum reddidit. Uter scriptor de tem-
 pore verum referat, vix discernas. Ceterum in ipsa insula eius rei testimo-
 nium exstat I. G. mar. Aeg. I p. 3 n. 2, 42 sq.: [ἀποδοθείσας τᾷ πόλει τᾷ
 πατρὶου πολιτείας ὑπὸ τῶν ----- Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος. H.

374. 375 Basis inventa Andri. In ea planicie antiquae parte,
 quae intuenti dextra est, titulus viri (374), in sinistra mulieris (375).
 Post alios accuratissime exscripsit et edidit L. Ross Inscr. inedd.
 fasc. II p. 2 n. 89.

(374)

Ὁ δῆμος | Πούπλιον Γλαίτιον¹ Γάλλ[ων,] | τὸν ἑαυτοῦ πάτρωνα
 5 καὶ | εὐεργέτην, ἀρετῆς || ἔνεχα.

Litterarum formas Rossius exhibet vulgares praeter ΠΣ; sed n. 375 v. 3
 extr. Ξ est. 4 De huius nominis lectione cum priores editores mirum in
 modum dissentirent (ΓΑΕΙΤΙΟΝ Mustoxydis, ΓΑΝΤΙΟΝ Tricupis, ΤΑΕΙΤΙΟΝ
 Lebas), Rossius legere sibi visus est ΓΑΕΙΤΙΟΝ, qua in re eius diligentiam
 aciemque oculorum eo magis admireris, quia ipse quid hoc nomine faceret
 ignorans Ἐγνάτιον emendare conatus est, ut Lebasius Πατίριον coniecerat.
 At Rossium verum vidisse neque quicquam mutandum esse docet Tac. Ann.
 XV, 56: *Lucanus Aciliam, matrem suam, Quintianus Glitium Gallum,*
Senecio Annium Pollionem, amicorum praecipuos (ut coniurationis Pisonianae a.
 65 a. Chr. patefactae participes) *nominavere*. c. 74: *Novio Prisco per amicitiam*

(375)

‘Ο δῆμος | Ἐγνατίαν Μαξιμίλλαν², τὴν | ἑαυτοῦ εὐεργέτιν,
ἀρετῆς | ἕνεκα.

Senecae et Glitio Gallo atque Annio Pollioni infamatis magis quam convictis data exilia. Andrum potissimum eum se contulisse hic demum titulus docuit. 2 Cf. Tac. Ann. XV, 74: Priscum Artoria Flaccilla coniux comitata est, Gallum Egnatia Maximilla, magnis primum et integris opibus, post ademptis; quae utraque gloriam eius auxere.

376 Tabula marmoris leucophaei subcaerulei, in ecclesiola S. Georgii quae est Acraephae (*Karditza*). Ed. M. Holleaux Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 540; idem *Discours prononcé par Néron à Corinthe en rendant aux Grecs la liberté*, Lugduni 1889. (W. Dittenberger I. G. Sept. I, 2713.) Cf. quae adnotaverunt C. Wernicke Jahrb. des arch. Inst. IX (1894) p. 144 et Ph. Fabia Revue de philol. XIX (1895) p. 228.

Ι Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ λέγει¹. τῆς εἰς με εὐνοίας τε καὶ εὐσεβείας
ἀμείψασθαι θέλων τὴν εὐγε|νεστάτην Ἑλλάδα κελεύω πλείστους
καθ' ὅ[σ]ο[ν] | ἐνδέχεται ἐκ ταύτης τῆς ἐπαρχείας παρ(ε)ῖναι² ||
5 (ε)ἰς Κόρινθον³ τῇ πρὸ τεσσάρων καλανδῶν Δε|κεμβρίων⁴.

Litterae volgares praeter ΑΖΘΞΠΣ, neque profunde neque admodum accurate incisae. Continet tabula edictum Neronis Caesaris quo Graeci omnes Corinthum convocabantur (I v. 4—6), contionem illic ab imperatore habitam de libertate et immunitate totius provinciae (II v. 7—26), decretum Acraephiensium (III v. 27—58) de ara et simulacris dedicandis, quae civitas grati animi monumenta esse volebat.

¹ Edictum propositum esse probabile est aliquot mensibus ante contionem quam sub finem mensis Novembris a. 67 a. Chr. habitam haec tabula docet (not. 4. 9). Nam aliter fieri non poterat ut magna hominum multitudo etiam ex remotioribus Graeciae regionibus Corinthum conveniret. Quod quoniam anni illius mense fere Iulio aut Augusto Olympia ab imperatore summa magnificentia peracta constat, vix dubitandum est quin per illam occasionem, qua nulla cogitari poterat aptior, universa natio de principis voluntate certior facta sit.

² Pro παρῆναι hoc scriptum esse sumit H., cui assentior cum quia eiusdem erroris illa aetate frequentissimi alia hic tenemus exempla (ἰς v. 5. ἀνισφορίαν v. 14. ἐπιδή v. 34), tum quia verbum aptius est, quam παρίναι, pro quo sane item παρίναι tum scribebatur per barbarismum ab Atticistis castigatum; cf. Phrynichus p. 15 Lobeck: ἐπίνειν, κατίνειν, προσίνειν, ἐξίνειν, πάντα ἀδόκιμα ἄνευ τοῦ εἰ λεγόμενα· χρή γὰρ οὖν τῷ εἰ ἀπίνειν καὶ ἐξίνειν λέγειν καὶ τα λοιπὰ ὁμοίως. Infra n. 567, 2 παρίναι manifesto pro παρίέναι scriptum habes.

II Συνελθόντων τῶν ὄχλων ἐν ἐκκλησίᾳ προσεφώ|νησεν⁵ τὰ
ὀπογεγραμμένα.

- 10 Ἀπροσδόκητον ὑμῖν, ἄνδρες Ἕλληνες, δωρεάν, || εἰ καὶ
μηδὲν παρὰ τῆς ἐμῆς μεγαλοφροσύνης | ἀνέλπιστον, χαρίζομαι
τοσαύτην δσιν οὐκ ἐχωρή|σατε αἰτεῖσθαι· πάντες οἱ τὴν Ἀχαΐαν
καὶ τὴν ἔως | νῦν⁶ Πελοπόννησον κατοικοῦντες Ἕλληνες, | λάβετε
15 ἐλευθερίαν, ἀν(ε)ισφορίαν, ἣν οὐδ' ἐν τοῖς εὐτυ|χεστάτοις ὁμῶν
πάντες χρόνοις ἔσχετε· | ἥ γὰρ ἀλλοτρίοις ἡ ἀλλήλοις ἐδουλεύ-
σατε. | εἶθε μὲν οὖν ἀκμαζούσης τῆς Ἑλλάδος παρειχθ|μην
ταύτην τὴν δωρεάν, ἵνα μου πλείονες ἀπολ|αύωσι τῆς χάριτος·
20 δι' ὃ καὶ μέμφομαι τὸν αἰῶνα || προδαπάνησαντά μου τὸ μέγε-
θος τῆς χάριτος· | καὶ νῦν δὲ οὐ δι' ἔλεον ὑμᾶς, ἀλλὰ δι'
εὐνοίαν εὐεργετῶ, ἀμείβομαι δὲ τοὺς θεοὺς ὁμῶν, ὧν καὶ διὰ |
γῆς καὶ διὰ θαλάττης αἰεὶ μου προνοουμένων πε|πείραμαι, ὅτι

3 Isthmiis libertatem a Nerone Graecis concessam esse Plut. Flaminin. 12 et Sueton. Nero 24 referunt. Quarum feriarum etsi in hac tabula nusquam mentio fit, tamen non est cur de illorum fide dubitetur. Sane legitimum Isthmiorum tempus erat aestas media (cf. K. F. Hermann Gottesd. Alterthümer § 49, 15), sed cum a Nerone multas ferias aut alio ac debebat tempore actas aut adeo iteratas constet (Sueton. Nero 23), alterutrum etiam in his sacris eum fecisse statuendum est. H. 4 Annum 67 a. Chr. significari demonstravit H. Versabatur imperator in Graecia ab aestate anni 66 p. Chr. ad finem anni proximi aut ad ipsos primos anni 68 p. Chr. n. dies; utique mense Septembri 67 p. Chr. exeunte etiamtum in ea provincia fuisse docet Iosephus Bell. Iud. III, 540. 542. Quod quoniam Suetonius decedentem Neronem provinciam illo beneficio affecisse narrat (Nero 24), annum 66 p. Chr. in censum non venire manifestum est. Cf. G. Hertzberg Gesch. Griechenlands unter der Herrsch. der Römer II p. 112 not. 35. H. Schiller Gesch. d. röm. Kaiserreichs unter der Reg. d. Nero p. 256 not. 3 F. Cum his concinit decretum C. I. Lat. X, 7852, quod docet inde ab anno 67 p. Chr. Sardiniam, quae senatui pro Achaia data est a principe, proconsules habuisse cum usque ad id tempus sub legatorum Augusti p. pr. regimine fuisse. Cf. J. Marquardt R. Staatsverwaltung I² p. 249 n. 1. 5 Cum T. Quinctius Flamininus a. 196 a. Chr. per praeconem in panegyri Isthmica libertatem Graecorum pronuntiandam curasset, Neronem ipsum sua voce eam proclamasse testantur Plutarchus Flam. 12 et Suetonius Neron. 24 cum hoc lapide. 6 Non amplius eo nomine uti terram his verbis indicari videtur, ut admodum ingeniose et ad persuadendum accommodata H. contecisse videatur a Nerone novum cognomentum, veluti Νέρωνος νῆσος, ei impositum esse. Cf. Sueton. Nero 55: *ideoque multis rebus ac locis, vetere appellatione detracta, novam indixit ex suo nomine, mensem quoque Aprilem Neroneum appellavit, destinaverat et Romam Neropolim nuncupare.*

25 μοι τηλικαῦτα εὐεργετεῖν παρέσχον· || πόλεις μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι
ἡλευθέρωσαν ἡγεμόνες, | [Νέρων δὲ δλην]⁷ ἐπαρχεῖαν.

III 'Ο ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν διὰ βίου καὶ Νέρωνος | Κλαυ-
δίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Ἐπαμεινώνδας | Ἐπαμεινώνδου⁸ εἶπεν·

30 προβεβουλευμένον ἑαυτῷ εἶναι πρὸς τε τὴν βουλὴν καὶ τὸν
δῆμον· | ἐπ(ε)ιδὴ ὁ τοῦ παντός κόσμου κύριος Νέρων, αὐτο-
κράτωρ μέγιστος, δ[η]μαρχικῆς ἐξουσίας τὸ τρισκαιδέκατον ἀπο-
δεδειγμένος⁹, πατὴρ πατρίδος, | νέος Ἥλιος ἐπιλάμψας τοῖς

7 [Νέρων δὲ δλην τὴν] ἐπαρχεῖαν H. in prior editione, [Νέρων δὲ μόνος] ἐπαρχεῖαν idem in altera, [Νέρων δὲ Κλαύδιος] ἐπαρχεῖαν Th. Mommsen apud H. Sed cum horum supplementorum utroque pugnat hasta directa in ipsius Holleauxii imagine lithographa iuxta litteram initialem nominis ἐπαρχεῖαν a sinistra conspicua. Quare ad priorem illius conatum redii, nisi quod articulum omittendum duxi. Neque enim de Achaia provincia sola hic dicitur, sed omnino primum fuisse imperatorem Neronem praedicatur, qui non civitates nonnullas, sed integram provinciam aliquam libertate donaret. Hoc adiectivum cur eraderetur sane non fuit; sed omnino eum qui hoc negotio fungebatur magna socordia egisse, quippe qui v. 54 innocentissimam voculam ἡμῶν deleteret, v. 27. 34 autem bis ipsum Neronis nomen relinqueret, observavit H.

8 Idem homo inter cives Acraephienses iam Gai Caesaris principatu (37—44 p. Chr.) opibus et auctoritate egregie florebat, id quod demonstrant decreta I. G. Sept. I, 2744. 2742.

9 Designationi nullum esse locum in tribunicia potestate monet Th. Mommsen apud H. Error utique permirus nescio an ita explicandus sit, ut ὁμοιοτέλευτος aliquot vocabulis transsiliendis ansam praebulisse statuamus et restituamus δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ τρισκαιδέκα(τον, δπατος τὸ πέμπ)τον ἀποδεδειγμένος. Non quo cum Iosepho Aschbach aliisque Neronem calendis Ianuariis cum P. Galerio Trachalo consulatum iniisse statuam; nam haec opinio satis refutata est a Iulio Asbach Mus. Rh. XXXV p. 183 sqq. allatis Frontini de aquis 102, fastorum, tituli C. I. Lat. VI, 1984 testimoniis de P. Galerio Trachalo T. Catio Silio Italico illius anni consulibus ordinariis. Recte igitur Suetonius Ner. 43 principem postea demum consulatum sumpsisse narrat in eo uno errans, quod eum utroque consule remoto sine collega magistratum gessisse opinatur, cum titulus apud Mommsenum I. R. Neap. 6855 (*Nerone V et Tracha...*) eum in Silii locum successisse demonstret. At si quis coniciat imperatorem designatum quidem esse consulem, sed quia eius reditus ex Achaia ultra calendas Ianuarias anni 68 p. Chr. protrahabatur, remisso honore duos privatos consulatum inire passum, haud absurde existimet. Ceterum ipsam tertiam decimam tribuniciam potestatem sic modo cum eis quae aliunde de tituli aetate explorata essent (not. 4) conciliari posse docuit H., si ex tribus quas Nero in huius honoris annis numerandis secutus esset rationibus eam potissimum hic adhibitam statuermus, ex qua primus annus ab a. 54 p. Chr. comitiis tribuniciiis, i. e. a quarto mensis Decembris die initium caperet. Sic enim tertiam decimam potestatem tribuniciam paucis diebus post

35 Ἐλλῃσιν προειρημένος¹⁰ εὐεργετεῖν τὴν Ἑλ(λ)άδα¹¹, ἀμειβόμενος
 δὲ | καὶ εὐσεβῶν τοὺς θεοὺς ἡμῶν παριστανομένους | αὐτῷ
 πάντοτε ἐπὶ προνοίᾳ καὶ σωτηρίᾳ, τὴν ἀπὸ | παντός τοῦ αἰῶνος
 αὐθιγενῇ καὶ αὐτόχθονα ἔλευθερίαν πρότερον ἀφαιρεθεῖσαν τῶν
 40 Ἑλλήνων εἰς || καὶ μόνος τῶν ἀπ' αἰῶνος αὐτοκράτωρ μέγιστος |
 φιλέλλην γενόμενος [Νέρων] Ζεὺς Ἐλευθέριος ἔδωκεν, ἐχαρίσατο,
 ἀποκατέστησεν εἰς τὴν ἀρχαίολητα τῆς αὐτονομίας καὶ ἔλευθε-
 ρίας, προσθεῖς | τῇ μεγάλῃ καὶ ἀπροσδοκῆτῳ δωρεᾷ καὶ ἀν-
 45 εἰσφορῇ, ἣν οὐδεὶς τῶν πρότερον Σεβαστῶν ὀλοτελῇ | ἔδωκεν·
 δι' ἃ δὴ πάντα δεδογμένον εἶναι τοῖς τε ἀρχαίοις καὶ συνέδροις
 καὶ τῷ δήμῳ καθιερωσάι μὲν κατὰ τὸ παρὸν τὸν πρὸς τῷ Διὶ
 τῷ Σωτῆρι βωμόν, ἐπιγράφοντας Ἐλευθερίῳ [Νέρων] εἰς
 50 αἰῶνα', καὶ ἀγάλματ' ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωίου
 συνκαθειδρύνοντας τοῖς [ἡμῶν]¹² πατρίοις θεοῖς [Νέρωνος] Διὸς |
 Ἐλευθερίου καὶ Θεᾶς Σεβαστῆς [Ποππαιᾶς]¹³, ἵνα | τούτων οὕτως
 τελεσθέντων καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις | φαίνηται πᾶσαν τεიმὴν καὶ
 55 εὐσέβειαν ἐκπεπληρωμένη εἰς τὸν τοῦ κυρίου Σεβαστοῦ [Νέρωνος
 οἶκον¹⁴] | εἶναι δὲ ἐν ἀναγραφῇ τὸ ψήφισμα παρὰ τε τῷ Διὶ
 τῷ Σωτῆρι ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν στήλῃ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος τοῦ Πτωίου.

contionem Corinthi habitam (d. 28 m. Nov.) finire (die 4 m. Dec.). 40 l. e. προηρημένοις. Ut per frequens est haec scriptura tertio alteroque a. Chr. saeculis, sic imperatorum aetate rarissima. Athenis adeo ab anno circiter 400 ante Chr. eam plane evanescere observavit K. Meisterhans *Grammatik d. att. Inschr.* p. 136, 13 not. 1492. 44 ΕΑΑΑΔΑ. 42 Cf. not. 7. 43 Poppaeae Sabinae hic mentionem factam esse evicerunt Wernicke et Fabia, cum H., quem in corpore inscriptionum Graeciae septentrionalis secutus sum, [Μεσσαλίνης] reposuisset. Statilia Messalina superstes quidem tum erat, sed a marito plane neglegebatur, cum Poppaeam defunctam honoribus divinis prosequeretur. Non recte sane post mortem Σεβαστῆ dicitur, sed hoc, ut contrarius nudi θεός (θεά) de superstitionibus principibus usus, Graeculorum neglegentiae condonandum est. Paullo melius spatii rationibus convenire Holleauxii supplementum non est negandum, sed in scriptura satis inaequali huius tabulae (in qua, ut hoc utar, undecim versus 54 litteris ΤΡΙΟΙΣΘΕΟΙΣ respondent octo versus proximi ΣΕΒΑΣΤΗΣ) nullius momenti est. 44 Supplevit H. acute et probabiliter collatis n. 364, 19 sqq.: ὁμνυμεν — εὐνοήσαν Γαίῳ Καίσαρι Σεβαστῷ καὶ τῷ σύμπαντι οἴκῳ αὐτοῦ. *Bull. de corr. Hell.* XI p. 306 n. 4 v. 14 sqq.: [ἐπ]τελέσας δὲ καὶ τὰς θυσίας τοῖς τε θεοῖς καὶ τοῖς Σεβαστοῖς ὑπὲρ τῆς τοῦ οἴκου αὐτῶν εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα διέαμον]ης καὶ υγείας.

377 Marmor leucophaeum a sinistra fractum cum excavatione, quae indicare videtur lapidem quondam aquaeductus partem effecisse, Olympiae prope Heraeum. Ex R. Weillii apographo edidi Arch. Ztg. XXXVI (1878) p. 101 n. 171. (Syll.¹ 284). Imago tituli a Purgoldo delineata edita est Olympia V p. 411 n. 287.

[Οἱ ἐπὶ τοῦ δευτέρου¹ ἀπὸ τῆς [Νέρωνος]² Καίσαρος ἐπιδη-
μίας ἐνιαυτοῦ Διοκλόου Δ(έκμος) Ἰούνιος Ἐπίνικος, M[---|-----,
Διογύσιος]³, Διὶ Ὀλυμπίῳ ἀνέθιξαν]⁴.

Litterae ΑΠΛ.

¹ Supplevi, quia Neronem (not. 2) constat anno 67

p. Chr. certaminibus Olympicis interfuisse, ita ut ultra alterum annum mos ab eius adventu numerandi manere non potuerit. Nam post imperatoris caedem (mense Iunio a. 68 p. Chr.) eum statim abolitum esse consentaneum est. De Olympiadis ducentesimae undecimae sacris et certaminibus Neronis iussu dilatis cf. African. apud Euseb. I p. 216, 44 Schoene. G. Hertzberg Gesch. Griechenlands unter d. Römern II p. 104.

² Nomen consulto erasum est. Neronem cum lacunae ambitus indicat, tum res ipsa; nam ex eis imperatoribus quorum memoria damnata est neminem praeter illum Olympiae fuisse traditum aut credibile est.

³ Signum ξ, quod in lapide post nomen [Διογύσιος] conspicitur, sine dubio filium patri cognominem fuisse indicat. Eandem formam habet in catalogis sacerdotum tempore supparibus Olympia V n. 84, 4. 82, 5. 84, 4. 45. 49. Natum est ex nota numerali Β vel β. (Cf. Olympia V adn. ad n. 62).

⁴ Lapis quidem hoc loco integer est, sed a dextra alius eum attigisse videtur, in quo reliqua pars verbi scripta erat.

378 Ephesi. Edd. A. Fontrier Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 401. Ex eiusdem apographo P. Foucart Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 95.

Ἵπὲρ τῆς τοῦ [κυρίου ἡμῶν] | Αὐτοκράτορος Τ[ίτου Καί]σαρος¹
⁵ ὀγιήας καὶ διαμονῆς τῆς | Ῥωμαίων ἡγεμονίας ἀποκατεστάθη
τὸ βλαβὲν περιτείχισμα τοῦ Αὐγουστήου², διατάξαντος Μάρκου
Οὐλλπίου Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπάτου³, ἐπιμεληθέντος Πομπωνίου

Litterae ΑΞΠΣ.

¹ 79—84 p. Chr. n.

² Muro cinctum erat

Augusteum anno 6 a. Chr. n., C. Asinio Gallo proconsule, id quod ex titulo Ephesio bilingui (Greek inscriptions in the British Museum III, 2 p. 477 n. DXXII) discimus. F. ³ M. Ulpius Traianus, pater eius qui postea imperavit, proconsul Asiae fuit a. 79/80 p. Chr. n. (Waddington Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain n. 100). F.

Βάσσου τοῦ πρεσβευ[τοῦ]⁴, τῆς ἐπιχορηγίας γενομένης ἐκ τῶν |
 10 [ιερω]ν προσόδων⁵, γραμματεύοντος⁶ Λου[χίου] Ἐρεννίου Περε-
 γρεῖνου ἀγνοῦ⁷ τὸ β'.

4 Ad hunc Plinius scripsit epistulam IV, 23. Inter amplissimos magi-
 stratus, quos illum gessisse praedicat Plinius, nobis nota est legatio Cappa-
 docica, qua functus est inde a postremis Domitiani annis certe usque ad
 tertium annum principatus Traiani, qui eius provinciae adiunxit Galatiam
 (Perrot, de Galatia provincia p. 144). Consulatu, cuius nulla exstat memoria,
 functus est inter annum 80 p. Chr., quo eum praetorium legatum procon-
 sulis Asiae fuisse hic titulus docet, et initium administrationis Cappadociae. F.
 5 Cf. antiquiorem de Augustei peribolo titulum, quem attuli not. 2: ἐκ τῶν
 ἱερῶν τῆς θεοῦ προσόδων, ex *reditu Dianae*.

6 Scriba est publicus civi-
 tatis Ephesiorum. F. 7 Cf. titulum item Ephesium Greek inscr. in the
 British Museum III, 2 p. 147 n. CCCCLXXXI, 305: Τιβ(έριος) Κλ(αύδιος) —
 Ἰουλιανὸς φιλόπατρις καὶ φιλοσέβαστος, ἀγνός, εὐσεβής, γραμματεὺς τοῦ δήμου
 τὸ β'. F.

379 Delphis prope ecclesiam S. Nicolai. Ed. Clarke Itin. P. II
 S. III p. 180. Vitiosius Pouqueville Itin. T. III p. 566. Ex Clarkio,
 adhibitis etiam schedis Koehlerianis, Boeckh C. I. G. 1743. Cf. quae
 de titulo disputavit H. Pomtow Jahrb. f. Philologie CCXXXIX (1889)
 p. 551 sq.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, | θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθι|χοῦ υἱόν, θεοῦ
 5 Νέρβα | υἱόνόν, Τραϊανόν Ἀδρι|ανόν Σεβαστόν¹ τὸ κοι|νόν τῶν
 Ἀμφικτυ|όνων, ἐπιμελητεύον|τος² ἀπὸ Δελφῶν³ Μεσ|τρίου Πλου-
 10 τάρχου⁴ || τοῦ ἱερέως.

Litterarum formae exhibentur volgares praeter Σ, sed admodum dubia
 est hac in re apographorum fides.

4 Sub ipsa initia imperii hanc
 statuam erectam existimo (147 aut 148 p. Chr.), cum propter Plutarchi aeta-
 tem (not. 3) tum quia nullae hic sunt beneficiorum praedicationes, nullae
 extraordinariae laudes, quales in titulo eiusdem imperatoris Graecorum
 amantissimi item Delphis eruto n. 383 leguntur. Quod igitur Pomtow utrum-
 que monumentum non ante 125 a. Chr. dedicatum existimat, de hoc quidem
 falli videtur.

2 Epimeleta Amphictyonum post eorum concilium ab
 Augusto in aliam formam redactum aliquotiens commemoratur; cf. n. 372¹.
 Sed cum eo magistratu alibi cives Nicopolitani fungantur, hic vox potius
 de cura huius statuae ponendae accipienda est. Quae ab Amphictyonibus
 sacerdoti Delpho mandatur, quia is semper illic commoratur, cum reliqui
 concilii participes per paucos modo dies ibi congregentur. Cf. quae de
 naopoeo Delpho exposui n. 140¹¹.

3 Mireris hominem nobilissimum

Chaeronensem hic inter Delphos recenseri et eo sacerdotio fungi, quod nemini nisi illius urbis civi patebat. At quod per omnes aetates in Graecia valuit, ut qui alicuius reipublicae civitatem nancisceretur propterea non amitteret quam habebat, id cum antiquioribus saeculis sane nullam nisi honoris vim habuisset, principatus Romani temporibus haud raro eo pertinuit, ut promiscue in compluribus civitatibus summis honoribus et sacerdotiis fungeretur idem homo; sic M. Ulpium Gratum archonta, M. Ulpium Sopatrum epimeletam invenimus et Anticyrae (I. G. Sept. III, 6, 42. 45. 8, 4) et Tithronii (224, 8. 9), M. Ulpus Danasippus Anticyrae et Amphicliae summum magistratum gessit (I. G. Sept. III, 8, 5. 248, 2), Flavia Lanica Chaeronensis, quod exemplum proxime accedit ad huius Plutarchei similitudinem, et in patria et in Phocide nobilissimis sacerdotiis functa est (I. G. Sept. I, 3426. III, 447).

4 Hic quin notissimus rerum scriptor sit, dubium non esse iure meritoque existimat Pomtow. Etenim ipse se Apollinis Pythii sacerdotem Delphis per multos annos fuisse fatetur (An seni sit ger. resp. 17 p. 792 F: καὶ μὴν οἷσθα με τῷ Πυθίῳ λειτουργοῦντα πολλὰς Πυθιδᾶς· ἀλλ' οὐκ ἂν εἰποις· ἔκαστ' σοι, ὦ Πλούταρχε, τέθυται καὶ πεπόμπευται καὶ κεχόρευται, νῦν δὲ ὧρα πρεσβύτερον ὄντα τὸν στέφανον ἀποθέσθαι καὶ τὸ χρηστήριον ἀπολιπεῖν), per aliquam partem certe huius temporis una cum Euthydemo (Εὐθύδημον τὸν συνιερέα Quaest. conviv. VII, 2, 2 p. 700 E), qui homo, pleno nomine C. Memmius Euthydamus, sacerdos cum Euclida Astoxeni f. recensetur in manumissionis tabula C. I. G. 4740. Nomen gentile Μέτριοις confirmat hanc sententiam, siquidem Mestrius Florus consularis amicissimus fuit Plutarcho, a quo nomen eum cum civitate donaretur accepisse eo certius est, quia Mestrii inter Plutarchi posteros occurrunt (n. 880, 4). Neque temporum rationes quicquam habent difficultatis; nam sive Plutarchus fere a. 45 a. Chr. natus erat, ut Pomtow admodum probabiliter statuit, sive etiam aliquot annis maior, utique nondum octogenarius fuit cum hic titulus incideretur (not. 4). Atqui usque ad senectutem se in sacerdotio permansisse ac ne tum quidem se eo abdicare in animo habuisse ipse testatur. Denique duos allos titulos Plutarcho superstiti positos hic non fas est silentio praeteriri, I. G. Sept. I, 3422 (Chaeroneae): Φιλεῖνος (sine dubio amicus Plutarchi cuius mentio fit Quaest. conviv. I, 6, 4 p. 623 E) Πλούταρχον τὸν εὐ[ε]ργέτην θεοῖς [δ]νέθηκεν, et epigramma Delphicum Bull. de corr. Hell. I (4877) p. 409: Δελοῖ Χαίρωνεῦσιν ὁμοῦ (quia utrobique civis erat) Πλούταρχον ἔθγχαν τοῖς Ἀμφικτιόνων δόγμασι πειθόμενοι.

380 Chaeroneae (*Käpraena*) in receptaculo aquae prope fontem. Edd. Clarke Itin. P. II S. III p. 440 (Boeckh C. I. G. 1628). Leake Travels in Northern Greece II p. 444 tab. V n. 26. G. Kramer ap. Davidoff Itin. p. XXI n. XXI (Lebas Inscr. II, 799. K. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 447). Ex Lollingii apographo W. Dittenberger I. G. Sept. I, 3423.

Λ(ούκιον) Μ[έσ]τριον Αὐτόβουλων¹, φιλόσοφον Πλατωνικόν,
Φλάβιος Αὐτόβουλος² τὸν πρὸς μητρὸς πάππον.

Litterae ΔΛΛΟΠCΩ. 1 Plutarcho filius fuit Autobulus (Quaest. conv. IV, 3, 4 p. 666 D. VIII, 2, 3 p. 749 C); is aut ipse hic designatur, aut, quod propter litteraturam probabilius existimaveris, aliquis ex eius posteris. Huius rursus filia nupsit homini nomen Flavium gerenti ex eoque peperit filium qui ab avo materno denominatus est. 2 Exiguae reliquiae basis, quae huius Flavii Autobuli imaginem sustinebat, item Chaeroneae inventae sunt (I. G. Sept. 3424).

381 Chaeroneae (Κάπραενα). Ed. Meletius Geogr. p. 344 (Hobhouse Itin. p. 4049. Boeckh C. I. G. 4627. Lebas Inscr. II, 798. I. G. Sept. I, 3425. Cf. quae adnotavit K. Keil Sylloge Inscr. Boeot. p. 447).

Σέξτον Κλαύδιον Αὐτόβουλων¹, ὁμώνυμον τῷ | πατρί, ἔκτον
ἀπὸ Πλουτάρχου², ἀρετὴν πᾶσαν | ἐν βίῳ καὶ λόγοις ἐπιδει-
ξάμενον ἐν τῇ | [Ἑλλάδι,] φιλόσοφον, ἐτῶν [x]β'³, ἡ πρὸς
5 μητρὸς || μάμμη Καλλίχλε[ια κα]ὶ οἱ γονεῖς καὶ αἱ ἀδελφαί
τ(ό)ν⁴ ἤρω[α.] (ψ)η(φίσματι)⁵ β(ουλῆς) δ(ήμου).

1 Hunc quoque, ut Flavium Autobulum (n. 380, 2), nomen gentile arguit non recta agnatorum linea a Plutarcho descendere. Cave tamen per matrem et aviam maternam Callicliam (v. 5) genus ad nobilissimum scriptorem redire existimaveris. Id enim refellitur patris cui et ipsi Autobulus nomen fuerit (v. 4. 2) mentione. 2 Cum Plutarchus circa annum 45 p. Chr. natus sit (cf. n. 379⁴), Claudii Autobuli natales ab initiis tertii a. Chr. natum saeculi non multum abesse probabile est; huius igitur tituli origo in tempora anno 220 p. Chr. proxima incidet (cf. not. 3). Suspiceris Autobuli Plutarchi f. (n. 380¹) neptem matrem fuisse Claudii Autobuli maioris, aviam minoris cuius hoc est monumentum. Neque enim iure Boeckhius Sextum Chaeroneensem (n. 382⁴) huic parentelae inseruisse videtur. 3 Supplevi; etiam annu aetatis in monumento honorario commemorari nequitiam usitatum est; neque aliam video causam nisi ut admiratio doctrinae et laudis augeatur adulescentiae per quam illam consecutus sit mentione; qua in re duodecim annos parum, triginta duos nimium esse sponte patet. 4 τῶν Meletius. 5 ΔΗ Meletius.

382 Basis rotunda inventa Eleusine. Ed. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 20 n. 3.

Νικαγόρας¹ | ὁ τῶν ἱερῶν κῆρυξ² καὶ ἐπὶ τῆς καθέδρας | σοφι-
5 στής³, | Πλουτάρχου⁴ καὶ Σέκστου⁵ τῶν φιλοσόφων || ἔχγονος.

Litterarum formae memorabiles ΑΘΠΣ.

1 Cf. Suidas Νικαγόρας, Μνησαίου ῥήτορος, Ἀθηναῖος, σοφιστής. γέγονε δὲ κατὰ Φίλιππον τὸν Καίσαρα (244—249 a. Chr.). βίους ἐλλογιμῶν, περὶ Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι, πρεσβευτικὸν πρὸς Φίλιππον τὸν τῶν Ῥωμαίων βασιλέα. Eius filium Minucianum Suidas s. v. Gallieno imperatore (260—268 p. Chr.) floruisse refert. Nicagorae etiam apud Philostratum II, 27, 6 p. 620. 33, 4 p. 628 mentio fit ita, ut illa quae apud Suidam est temporis notatio confirmetur. 2 Cf. Philostr. Vit. soph. II, 33, 4 p. 628: καὶ περὶ Νικαγόρου τοῦ Ἀθηναίου, ὃς καὶ τοῦ Ἑλευσινίου ἱεροῦ κῆρυξ ἐστέφθη. 3 Tenuit igitur Nicagoras τὸν Ἀθήνησι τῶν σοφιστῶν θρόνον, ut loquitur Philostratus (veluti II, 27, 4 p. 618). Qui quod de Nicagora hoc ipsum memoriae non prodidit, non est mirandum, quia de illo ut de Philostrato Lemnio et Apsine Phoenice negat se disputaturum esse propter familiaritatem, ne illis contra veritatem gratificatus esse existimetur. 4 Cf. n. 379 sqq. cum notis. 5 Sextum Chaeronensem philosophum

Platonicum Plutarchi fratris aut sororis filium fuisse constat. Namque ἀδελφιδοῦς illius audit apud Suidam s. v. Σέξτος, quae vox nullam habet ambiguitatem, cum Latinum *nepos*, quo Apuleius Metam. I, 2 utitur, minus proprie etiam de fratris aut sororis filio usurpetur. Sane si Sextus recta linea a Plutarcho originem haberet, proprie Nicagoras ab utroque descendere diceretur, cum in illa altera parentelae ratione manifestum sit, eum aut inter Plutarchi aut inter Sexti posteros referendum esse. Sed haec minus accurata necessitudinis significatio, praesertim ubi quispiam nobilibus maioribus gloriatur, haud infrequens est.

383 Delphis. Edd. Wescher et Foucart, Inscr. rec. à Delphis n. 468 (Syll.¹ 282).

Αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ σωτῆρι¹, | ῥυσαμένῳ καὶ θρέψαντι τὴν |
ἑαυτοῦ Ἑλλάδα, οἱ (ε)ἰς Πλαται|άς συνιόντες Ἕλληνες² χαρψι-
5 στήριον ἀνέθηκαν.

Litterae ΘΠΣ.

1 Intra annorum 125 et 129 a. Chr. spatium hoc monumentum dedicatum videtur. Nam quae hic imperatoris erga Graecos merita praedicantur, ut sunt solitis principum laudibus etiam grandiora et uberiora, tum demum scripta existimaverim cum ille terram quam in deliciis habebat ipse adisset (cf. 379¹); ex altera parte post annum 129 a. Chr. vix omissum esset cognomen Olympii. 2 Cf. 393².

384 Stela marmoris candidi cum aëtomate, inventa Pergami prope Traianeum, ut testatur N. Rallis, exstat ibidem in impluvio

ecclesiae Armeniacae. Edd. C. Curtius Hermae VII p. 37 n. XI (J. Dürr Die Reisen des Kaisers Hadrian, Vindobonae 1884, p. 404 n. 1. Syll.¹ 283). M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 212 n. 274.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ | Τραϊανοῦ Παρδι-
 5 κοῦ υἱός, | θεοῦ Νέρουα υἱωνός, || Τραϊανός Ἀδριανός Σεβαστός, |
 δημαρχικῆς ἐξουσίας¹, | συνόδωι τῶν ἐν Περγάμῳ | νέων² χαί-
 10 ρειν | Ἐπιγνοῦς ἔκ τε τῶν γραμματῶν καὶ διὰ τοῦ πρεσβεύον-
 τος Κλαυδίου Κύρου τὴν χαρὰν δος ἐφ' ἡμεῖν³ ὡμολογεῖτε
 15 μετελὼφέναι ἡγούμην | σημεία ἀγαθῶν ἀνδρῶν || τὰ τοιαῦτα
 εἶναι. | εὐτυχεῖτε. | πρὸ | γ' ἰδῶν Νοεμβρ(ι)ων | ἀπὸ Ἰουλι-
 20 πόλεως⁴. | Κλαύδιος Κῦρος ἀπέδωκα | τοῖς περὶ Οὐλπιον⁵ Ἀσκλη-
 πιάδην γραμματεῦσι τῶν νέων. | Ἐπὶ γραμματέων⁶ Μ(άρκου)
 25 Οὐλπίου || Ἀσκληπιάδου Λουπιανοῦ, | Φλαουίου Σεκούδου,
 Ἄλως τοῦ Ἄλως Κελεριανοῦ⁷.

Litterae ΘΠΣ et plerumque Υ, raro Υ. Fines hastarum lineolis obductis ornati. Versus 17—20 in sinistro margine inter v. 16 et 24 additi sunt minoribus litteris et obliqua positura. 4 Primam tribuniciam potestatem intellegendam esse veri simile ac paene certum est, quia iterationis numerus, ut in nummis constanter, in inscriptionibus honorariis haud raro omittitur, ita in ipsius Hadriani epistulis praeterea ubique additus invenitur. J. Dürr Die Reisen des Kaisers Hadrian, Vindobonae 1884 p. 17. Datae igitur sunt hae litterae ante diem tertium idus Novembres 117 p. Chr. 2 Eiusmodi collegia adulescentium, quibus respondebant γερουσίαι civium aetate pro-

vectiorum, in Asiae potissimum civitatibus Graecis occurrunt. Quibus annorum terminis haec aetas contineatur, non constat, etsi maiores fuisse natu νέους quam ἐφήβους ex titulo n. 524 collegeris, ubi παῖδες, ἐφηβοί, νέοι hoc ordine se excipiunt. 3 I. e. de principatu ad nos delato. Nam cum Hadrianus a. d. III id. Aug. 117 a. Chr. Antiochiae ad Orontem imperium obtinuerit, tribus mensibus post (not. 4) eum ex itinere ad litteras gratulatorias adulescentium Pergamenorum respondere non improbable est. 4 Ex tribus huius nominis oppidis id hic designari quod in Bithynia situm fuisset prope fines Galatiae ad viam qua Nicomedia Ancyram itur, probabiliter statuit Dürr p. 18. Hadrianus in itinere ex Syria ad Danuvium ad incursiones Roxolanorum arcendas suscepto eo pervenerat. 5 Idem, qui infra primo loco inter scribas recensetur. 6 Haec indicant quo magistratu epistula lapidi incisa sit. 7 Cognomen Halyis, non quarti scribae nomen, hoc esse vidit C. Nam etiam Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 303 n. 440, 24 sqq., Traiano imperatore, tres sunt scribae.

385 Lapis neglegenter inscriptus, inaedificatus Astypalaeae in pariete ecclesiae Παναγίας τοῦ Πέτρου. Ed. E. Legrand Bulletin de correspondance Hellénique XV (1891) p. 630 n. 2.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθι[οῦ] | υἱός, θεοῦ
Νέρουα υἱωνός, Τραϊανός Ἀδριανός | Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέ-
γιστος, δημαρχικῆς | ἐξουσίας, ἑπατος τὸ β'¹, Ἀστυπαλαίων ||
5 ἄρχουσι καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν· | ἐντυχὼν ὑμῶν
τῷ ψηφίσματι, ὅτι μὲν ἀπορεῖν φατε καὶ οὐ δύνασθαι τελεῖν
τὸ ἐπαγγελτικὸν ἀργύριον² ἐμάνθανον· οὐ μὴν ὀπόσον τε τοῦτο
οὐδὲ ἐκ πότε φέρειν αὐτὸ ἤρξασ[θε-----]

Litterae ΑΠΣ. Praeterea ζι bis (v. 4 init. 9 fin.) I est, quem errorem esse non existimo sed formam rariorem litterae usitatam quo tempore ζ iam Z erat. 4 Alterum consulatum Hadrianus gessit anno 118 p. Chr., tertium proximo. Illius anni igitur haec est epistula; in tribunicia potestate numerus iterationem indicans neglegentia omissus. Nam altera item a calendis Ianuariis a. 118 p. Chr. initium capit, ut prima nullo modo cum secundo consulatu conveniat. 2 Quale hoc sit vectigal, ignoramus. Neque hoc mirum, cum ipse Hadrianus imperator id se nescire fateatur.

386 Tabula marmorea, eruta Ephesi in theatro et in museum Britannicum illata. Edd. C. Curtius Hermae IV p. 178 n. 4. Wood Discoveries at Ephesus Append. 6 p. 66 n. 17. Ex ectypo chartaceo a Woodio accepto Waddington Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain p. 191 n. 125 (Syll.¹ 284). Ex ipso lapide E. L. Hicks Greek Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 149 n. CCCCLXXXVI.

[Αὐτοκράτωρ] Κα[ῖ]σαρ, θεοῦ Τραῖ(α)νοῦ Παρθικοῦ υἱός, | [θεοῦ
Νέρουα υἱωνός, Τραϊανός Ἀδριανός Σεβαστός, | [ἀρχιερεὺς μ]έ-
γιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ δ'¹, | [ἑπατος τ]ὸ γ'², Ἐφεσίων
5 τῇ γερούσῃ χαίρειν· || [Μέττιος] Μόδεστος³ ὁ χράστιος εὖ

Litterae ΖΠΣ; praeterea notabilis Υ reliquis litteris altior et O punctum in orbe non rotundum, sed triangulum habens. 1 Ab a. d. IV idus Decembres 119 a. Chr. ad eundem diem 120 p. Chr. Haec igitur epistula sub finem mensis Septembris 120 p. Chr. data est. 2 Cf. 388². 3 Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 373 n. 404. Praetor fuit Domitiani principatu (Plin. epist. I, 5, 5 sqq.), legatus Augusti p. p. provinciae Lyciae item Domitiano imperante etiamtum, ut quidem videtur (C. I. G. 4279, 2. 3), consul sub

ἐποίησεν τὰ δίκ[α]ια ὑμῖν κατα]νείμας ἐν τῇ κρίσει· ἐπεὶ δὲ πολλοὺς ἐδηλ[ώσατε] | σφ[ετερ]ί[ζεσθαι] χρήματα ὑμέτερα, οὐσίας τῶν δεδαν[ε]ισ[μέ]ν[ων] κ]ατέχοντας, οὐ φάσκοντας δὲ κληρονομεῖν⁴, τοὺς [δὲ]⁵ | καὶ [αὐ]τοὺς χρεώστας ὄντας, πέπομφα ὑμῶν
 10 τὸ ἀντ[ι]γραφον || τοῦ ψηφίσματος Κορνηλίῳ Πρείσκῳ τῷ κρατίστῳ | ἀνθυπάτῳ, ἵνα εἴ τι τοιοῦτον εἴη ἐπιλέξηται τινα, | δὲ κρίνῃ τε τὰ μφισβητούμενα καὶ εἰσπράξει πάντα | ὅσα ἂν ὀφείλῃται τῇ γερουσίᾳ. ὁ πρεσβεύων ἦν | Κασκέλλιος Π[ο]ντικὸς⁶,
 15 ὡς τὸ ἐφόδιον δοθῇτω, εἴ γε μὴ || προῖκα ὑπέ[σχε]το πρεσβεύσειν· εὐτυχεῖτε. πρ(ὸ) ε' κ(αλανδῶν) Ὀκτωβρίων. | [γραμματού]ντος Πο[λ]λίῳ Ρουτελίου Βάσσου.

Traiano anno incerto, proconsul Asiae aut extremis Traiani aut primis Hadriani annis. Nam non multum temporis inter Mettii Modesti et Cornelii Prisci proconsulatus elapsus esse ex huius tituli argumento apparet. Waddington p. 190.

4 Qui pecunias mutuas sumpserant a gerusia, eorum res familiaris cum illi solvendo non essent ad gerusiam pervenire debebat. At debitoribus quibusdam mortuis alii homines bona quaedam eorum tenebant neque tamen se illorum heredes esse fatebantur; nam hoc si fecissent, ipsi se gerusiae debere confessi essent.

5 Cum superior litterae Σ pars exstet, Curtium (non Wadd., qui τὸ [τῶν δὲ] legit) recte supplevisse apparet. Sed quid rei sit me non perspicere fateor. Nam quo pacto tamquam novi aliquid narratur 'nonnullos etiam ipsos debitores esse', cum iam antea τῶν δεδανεισμένων mentio facta sit?

6 [Ἀ]ντικὸς Wadd. Sed lapide accurate examinato tres litteras perlisce earumque primam, cuius angulus sinister superior etiam agnosceretur, manifesto Π fuisse testatur Hicks.

387 Lapis inaedificatus in fonte vici *Jamurli* siti in valle Caŷci e regione oppidi *Kirk-Agatsch*. Infra hunc titulum in eodem lapide duae aliae Hadriani epistulae. Ed. G. Radet Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 109 n. I.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Τραϊαν[οῦ] | Παρθικοῦ υἱός, θεοῦ Νέρουσα υἰωνός[,] | Τραϊανός Ἀδριανός Σεβαστός, ἀρχιε[μ]εὺς
 5 μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξο[υσ]ας τ(ὸ) ἀΐ, ὕπατος τ(ὸ) γ', Ἀδρια-
 νο[πο]λ[ι]τειῶν Στρατονεϊκέ[ω]ν² τοῖς ἀρχ[ο]υ[σι] καὶ τῇ βουλῇ

Litterae AZZΠ et v. 2—5 C, cum alibi Σ sit. 4 Hadriani tribunicia potestas undecima incidit in annum 127 p. Chr.

2 Stratoniceam non notissimum Cariae oppidum intellegendum, sed aliud multo ignobilius in Lydia ad Caicum flumen situm non modo loco ubi hic lapis inventus est

καὶ τῷ δήμῳ χαίρει[ν]· | Δίκαία ἀξιούν μοι δοκεῖτε καὶ ἀνα-
 10 γκαῖα ἄ[ρ]τι γεινομένη πόλει³. τὰ τε οὖν τέλη τὰ ἐ[κ] || τῆς
 χώρας⁴ δίδωμι ὑμῖν, καὶ τὴν οἰκίαν Τι[β]([ερ]οῦ) | Κλαυδίου
 Σωκράτους τὴν οὖσαν ἐν τῇ [πό]λει⁵ ἣ ἐπισκευαζέτω Σωκρά-
 15 ῖς ἣ ἀποδό[σ]θ[ω]⁶ τινὶ τῶν ἐπιχωρίων, ὥς μὴ χρόνῳ [καὶ
 ἄ]λλ[οις] (ε)ῖαι⁷ καταριφθῇ. ταῦτα ἐπέστειλα καὶ [τῷ κ]ατίστῳ
 ἀνθυπάτῳ Στερτίνῳ Κουαρ[τίνῳ]⁸ | καὶ τῷ ἐπιτρόπῳ μου

probatur, sed exstant etiam alia certissima eius civitatis vestigia. Namque nummus qui in museo Britannico asservatur (B. Head Hist. num. p. 466) fluvium nomine ΚΑΙΚΟΣ ascripto exhibet, cum CTPATONIKEΩΝ inscriptio originem testetur. Eam ab Hadriano Hadrianopolin nominatam iam aliorum nummorum et tituli apud Lebas-Waddington Inscr. III, 4045 (ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀδριανοπολεϊτῶν Στρατονικέων) testimonio constabat. De tempore nunc accuratiora discimus.

3 Nulla igitur ante Hadrianum fuit civitas, sive, quae est Radeti sententia, πόλεως vel κατοικίας tum ius et locum habebat Stratonicea, sive, ut quispiam coniciat, aliquantisper plane deserta erat. Nam locum iam ante Hadriani aetatem aliquando habitatum fuisse utique arguit nomen ad regiam Seleucidarum gentem spectans, cui alterum adiecit princeps cum civitatem conderet. Id factum esse a praesente imperatore auctumno anni 123 p. Chr., cum Pergamo Sardes iter faciens illam regionem attingeret (Dürr, die Reisen des Kaisers Hadrian p. 51. 68) acute et probabiliter coniecit R.

4 Non nova vectigalia imponendi ius Stratonicensibus concessit Hadrianus civibus, sed ea quae ante alio pervenerant ut in suum aerarium redigerent eis permisit. Neque vero alia cogitari possunt ac quae ad id tempus fisco Caesaris pendebantur. Cf. quae de Tiberio narrat Tacitus Ann. II, 47: *quantum aerario aut fisco pendebant (Sardiani), in quinquennium remisit*.

5 Domo antiqua neque habitata, quae magis magisque vetustate dilabebatur, fortasse insigni novi oppidi loco sita, urbs foedabatur. Quare ab imperatore Stratonicensis petebant, ut dominum eam aut ipsum reficere aut alii, sed civi, venumdare cogeret. Cui desiderio imperator morem gerit. Quod R. domum a Socrate principi dono datam sumit, id a tituli verbis, quorum sententiam editor sane perperam supplendo (not. 6. 7) obscuravit, alienissimum est.

6 Supplevi. Cum R. ipse ΑΠΟΔΟ | .ΩΝ exhibeat, medium verbi genus certissimum est; tamen ille ἀποδό[τ]ω scripsit non de vendenda domo hic dici ratus, sed de tradenda alii ad reficiendum. Vera lectione simul redarguitur illud de domo imperatori donata; nam qui vendere lubetur manifesto etiamtum est dominus (v. not. 3).

7 Supplevi et emendavi. Lapis v. 13 fin. ΧΡΟΝΙΟ, v. 14 init. ΜΕΛΙΑΙ. Frustra R. laborat in adverbio [θ]ε[μ]ελίαι, quod *'funditus'* significare vult, defendendo. Error in transscribendo v. 13 fin. commissus non tantus est, quantus primo aspectu videtur, dummodo dativum iota muto caruisse et ΙΟ pro littera initiali particulae καί, quae fortasse brachia inflexa habebat (IC), lectum statuas.

8 Cum inde a Claudii aetate proconsules medio mense Aprili Roma in provincias profectos esse constet (Waddington Fastes des prov. Asiat. p. 45) Stertinium a vere

[Πο]μπηῖται Σεου[ήρωι.] | ἐπρέσβευσεν Κλ[αύδιος] Κάνδιδος, ὃ
τὸ ἐφόδι[ον] | δοθήτω, εἰ μὴ προῖκα ὑπέσχηται. | εὐτυχεῖτε.
20 καλάνδαις Μαρτίαις ἀπὸ [Ῥώ]μης⁹. Κλ[αύδιος] Κάνδιδος ἀπέ-
δωκα τὴν ἐπιστο[λ]ήν Λολλίῳ Ῥουστικῷ ἄρχοντι τῇ πρὸ α'
ἰδ[ῶν] | Μαίῳν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

126 a. Chr. ad idem tempus anni insequentis in magistratu fuisse apparet.
9 Quod et haec epistula et duae reliquae eiusdem lapidis, duodeviginti diebus hac antiquiores, Roma datae sunt, eo confirmatur Hadrianum per primos anni 127 p. Chr. menses ibi commoratum esse (Dürr Reisen des Kaisers Hadrian p. 59).

388 Marmor album fractum in complura frustula, inventum Ephesi in Odeo, translatum in museum Britannicum. Edd. Wood Discoveries at Ephesus Append. 5 p. 2 n. 1. Cf. J. Dürr, Die Reisen des Kaisers Hadrian, Vindobonae 1881, p. 124 (Syll.¹ 285). Accuratissime E. L. Hicks, Greek inscriptions in the British Museum III, 2 p. 151 n. CCCCLXXXVII.

Αὐ[το]κράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ [Τραϊανοῦ] | Παρθ[ι]κοῦ υἱός, θεοῦ
Νέρο[υ]σα [υἱ]ων[ός], | Τραῖα[ν]ός Ἀδριαν[ός] Σεβασ[τός], ἀρ[χι]-
ρε[ύς] | μέγισ[τος], δημαρχ[ι]κῆς ἐξουσί[ας] τὸ ιγ' ¹, ὕπατος τὸ
5 (γ')², || πατ[ρ]ικ[ὸς] πατρ[ι]δός, Ἐφ[ε]σίων [τ]οῖς ἄρ[χι]χοις καὶ τῇ
βουλῇ χαίρειν. | Λ. Ἐ[ρ]αστος καὶ πολ[ε]ίτης ὑμ[ῶν] [εἰ]ναί
φ[ησιν] καὶ πολλ[ά]κις | πλ[ε]υσ[α]ί³ τ[ῇ]ν θάλασσαν, καὶ δ[υσ]-
ἀπὸ τοῦ[του] δυν[α]τός | χρήσιμ[ος] γενέσ[θαι] τῇ πατρ[ι]δί, καὶ τοῦ
ἔθν[ους] τ[ο]ύς ἡ[γε]μόνας ἀεὶ δι[α]χομ[ῆσαι], ἐμ[οί] δὲ δ[ι]ς ἡδῇ

Litterae ΑΘΠΣ et semel v. 4 Ψ, cum praeterea ubique Υ sit. Duorum primorum versuum litterae reliquis maiores, apicibus ornatae. 4 Supplevit Dürr, cum W. τὸ γ' dedisset. Tribunicium potestatem tertiam decimam ab a. d. IV Id. Dec. 128 p. Chr. usque ad eundem diem anni insequentis gessit Hadrianus. 2 In lapide I exstat, sed quin Γ fuerit non est dubium. Iam anno 119 p. Chr. Hadrianus tertium consul fuit, sed cum postea non amplius gesserit hunc magistratum, tertius consulatus inde ab eo anno in omnibus eius nummis et titulis inscribitur. 3 ΠΛΙΚΑΙ. Emendavi; nam quod H. retinet πλεῖ καί, id probare nequeo cum quia particula καὶ hic sensu cassa est, tum quia infinitivis a φησί pendentibus (v. 6 εἶναι. v. 8 γενέσθαι. v. 9 διαχομῆσαι) nullo modo interponi potuit verbum finitum. Si ex EYC in exemplo quod quadratario incidendum tradebatur, nihil nisi IC distincte legi poterat, haec pro IK accepta esse non est mirum.

10 συ[νέπλευ]σεν⁴,] || τὸ μὲν πρῶτον εἰς Ῥόδον ἀπὸ τῆς Ἐ[φέ]σου
 κο[μιζ]ομέ[ν]ωι⁵,] | νῦν δὲ ἀπὸ Ἐλευσεῖνος πρὸς ὑμᾶς ἀφικ[ν]ου-
 μέν[ωι, βοῦλ]ετα[ι] | δὲ βουλευτῆς γενέσθαι· καὶ γὰρ τ[ῆν] μὲν
 [δοκί]μασά[ν] ἐφ' ὑμῖν | ποιοῦμαι, εἰ δὲ μηδὲν ἐνποδῶν [ἐστι
 καὶ δοκεῖ⁶ τῆς τιμῆς ἀξί]ος, | τὸ ἀργύριον, ὅσον διδῶσιν οἱ
 15 βουλευόντες, [δῶσω τῆς ἀρχαι]ρεσίας [ἔ]νεκα. || εὐτυχεῖτε.

4 Supplevi. συ[νέβ]αινε Wood. συ[νέβ]η Dürr. Ut proconsules Erastus nave sua in Asiam devehere solebat (v. 8. 9), sic ipse imperator per itinerum suorum tempora bis eius opera ac nave usus erat, idque hic commemoratur quo maiore studio Ephesiorum populus illius honorem imperatori gratificetur. 5 Supplevit Wood. κο[μιζ]ομέ[ν]ος Dürr. Sed cf. not. 4. Ceterum haec ad annum 125 p. Chr. spectare videntur, quo ex Aegypto per insulas et littora maris Aegaei Athenas rediit imperator (Spartian. Hadr. 43). 6 Supplevi. ἐνποδῶν [... καὶ φαίνεται Wood. [ἐστὶν αὐτῷ δὲ] ἐστὶ τιμῆς ἀξίος H., quod mihi cum propter repetitum ἐστὶ tum propter articulum verbo τιμῆς non additum minus placet.

389 Ephesi fuit in basi marmorea. Ex Cyriaci Anconitani apographo edidit O. Riemann Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 294 n. 78 (Syll.¹ 286).

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ | Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ |
 Νέρουα υἱωνόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν | Σεβαστόν καὶ Ὀλύμπιον¹,
 5 δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ (ι)γ' ², ὑπατον | τὸ γ' ³, πατέρα πατρίδος, |
 ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἐφεσίων | τὸν ἴδιον κτίστην καὶ σω-
 10 τῆρα, διὰ | τὰς ἀνυπερβλήτους δωρεὰς Ἀρτέμιδι⁴, διδόντα τῇ

4 Olympii cognomen Hadrianus gessit inde ab Olympieo Athenis dedicato, id quod ineunte auctumno anni 129 p. Chr. factum esse constat. Cf. Dürr Die Reisen des Kaisers Hadrian p. 124. 2 Emendavi. τὸ γ' Cyriacus, quod propter Olympii (not. 1) et patris patriae (cf. Dürr p. 28 sqq.) vocabula ferri non potest. Accedit quod ex titulo 388 scimus, Hadrianum mense fere Octobri anni 129 p. Chr. Eleusine, ubi initiatus erat mysteriis, Ephesus navigasse. Sane inter hoc tempus et a. d. IV id. Decembres, a quo die quartadecima tribunicia potestas initium cepit, beneficia illa quae v. 8 sqq. enumerantur in Ephesios collata esse non possunt. At ea ne sunt quidem eiusmodi, ut a praesente imperatore profecta esse debuerint. Immo per occasionem adventus civitas statua dedicata omnium, quae usque ad id tempus ab imperatore acceperat, beneficiorum gratias rettulit. 3 Cf. 388². 4 Dativus non a διδόντα pendet, sed a verbo ἀνέθηκεν, quod ex more splendendum est.

θεῶ τῶν κληρονομιῶν καὶ βεβληχότων⁵ τὰ δίκαια | καὶ τοὺς
νόμους αὐτῆς⁶, σειτοπομπ[ίας⁷ δὲ] | ἀπ' Αἰγύπτου παρέχοντα,
15 καὶ τοὺς λιμένας | πο[ιήσαν]τα πλωτοῦς, ἀποστρέψαντά τε | καὶ
τὸν βλά[πτοντα τοὺς] λιμένας ποταμὸν | Κάϋστρον διὰ το-----

5 Quid sibi velit τῶν βεβληχότων ignoro, nisi forte, quod iuris Romani peritis diiudicandum relinquo, de *bonis caducis* hic sermo fuit. Certe aequae perversae vocabulorum sollemnium iuris Romani interpretationes in titulis Graecis haud raro occurrunt.

6 κα(τά) τοὺς νόμους em. R., improbabiliter.

7 σειτοπομπη--- Cyr. Emendavit Riemann.

390 Lapidēs duo calcarii, integri, qui cum aliis eiusdem formae a dextra et a sinistra adiunctis efficiebant superiorem partem permagnae basis, quae sine dubio quadrigam sustinebat. Olympiae in maceria Byzantina quae imposita erat muro orientali palaestrae. Ex R. Weillii apographo edidi Arch. Ztg. XXXVI (1878) p. 39 n. 449 (Syll.¹ 287. Olympia V p. 347 n. 236).

[Λούκιος Μινίκιος] | Νατάλις¹ στρατηγικὸς Ὀλυμπιάδι σ[τ]
ἄρματι τελείῳ νεικήσα[ς ἀνέ]θ[η]κεν τὸ ἄρμα· ὑπατος², ἀνθ[ύ]πα-
τος Λιβύης³.

Litterae ΑΘΞΘΛΠCΩ. Duo versus sunt, quorum alter incipit a ΘΗΚΕΝ. Lineolae punctatae lapidum, ex quibus basis composita erat, commissuras indicant.

1 L. Minicius Natalis Quadronius Verus, cum quaestor candidatus Hadriani et simul legatus patris sui proconsulis Africae fuerit, quaestura utique intra annorum 118—124 spatium functus est (Cf. Ephemer. epigr. I p. 254 sqq. Th. Mommsen Hermiae III p. 46. 138), quod optime quadrat in eum, qui Olympiade 227 (a. 129 p. Chr.) praetorius vicit.

2 Consulatus et proconsulatus postea additi videntur. Nam στρατηγικὸς — ἀνέθ[η]κεν dici non licuit de eo qui cum monumentum dedicaretur iam consul fuerat.

3 Proconsulatu Africae Minicius post annum 138 p. Chr. functus videtur. Nam in titulis eius omnibus qui integram honorum enumerationem habent, Hadrianus iam Divus vocatur.

391 Basis lapidis calcarii eruta in Asclepieo Epidauriorum. Ed. Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 43 n. 35. Cf. quae de titulo disputavit idem Δελτικὸν ἀρχαιολογικόν 1892 p. 443 sqq.

Litterae ΑΞΘΛΠCΥΩ.

Ἔτους γ' τῆς καθιερώσεως τοῦδε | τοῦ Ὀλυμπίου¹ καὶ τῆς
κτίσεως | τοῦ Πανελληνίου², ἔτους δὲ ι' τῆς | Τραϊανοῦ Ἀδρια-
5 νοῦ Καίσαρος ἐπιβημίας³, ἐπὶ ἱερέος τοῦ Ἀσκληπιοῦ | Εὐτύχου),
τοῦ (θ')⁴ ὑπὲρ αὐτὸν Λεωνίδου τοῦ Περιγένους, Στέφανος |
Εὐτύχου πυροφορήσας⁵ Ἀσκληπιοῦ | καὶ Ἡπιόνης.

4 Non nobilissimum templum quod Athenis erat, sed delubrum intra Asclepiei Epidaurii fines ab imperatore dedicatum innui recte ex pronomine τοῦδε collegit C. Quod quoniam hunc titulum anni 133 p. Chr. esse constat (not. 3), sequitur ut illud Olympium a. 134 p. Chr. exstructum sit. 2 Concilium splendidissimum omnium Graecarum civitatum ab Hadriano Athenis institutum (C. I. A. III, 12, 25. 34. 45, 2. 46, 2. 47, 2. 85, 4. 534, 7. 684, 4. 6. 1144, 20. I. G. Sept. I, 106, 12. 492, 4. Cassius Dio LXIX, 46, 2. Philostratus Vit. soph. II, 4, 5 p. 549. G. Hertzberg Gesch. Griechenlands unter d. Herrsch. der Römer II p. 330 sqq.). Hoc quoque institutum ab anno 134 p. Chr. initium cepisse ex hoc titulo didicimus. 3 Titulus monumenti Hadriani apud

Cavvadium Fouilles d'Epidaure I p. 72 n. 226 est hic: [Ἀυτοκράτορα] | Καίσαρα, θεοῦ [Τρα]ϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, | θεοῦ Νέρου υἱόν, | Ἀδριανὸν Σεβαστόν, | ἀρχιερέα μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ γ', ὑπαίτην τὸ γ', ἡ πόλις τὸν ἑαυ-
τῆς σωτήρα καὶ οἰκιστήν. Quem cum octavae tribuniciae potestatis numerus probet anni 124 p. Chr. esse, consentaneumque sit conditoris et servatoris nomine Epidaurios ea beneficia remuneratos esse quae praesens in ipsos contulisset princeps, ab illo anno hanc seriem incipere recte statuit C. Hic igitur lapis anno 133 p. Chr. positus est. 4 'Cum sacerdos esset Eutyclus

Eutychi f., vicarius vero eius (ὁ ὑπὲρ αὐτὸν syntaxi eadem qua n. 841, 18 dicitur προστάμεν ὑπὲρ αὐτοῦ pro ὑπὲρ αὐτῶν, cf. 466⁵) Leonides Perigenis filius'. Sane τοῦ exhibit C., et interpretatur 'sacerdote Eutycho, Eutychi f., Eutychi nepote'; sed neque cur in sacerdote avi mentio fiat, in reliquis hominibus non item, perspicitur, neque quorsum illa ὑπὲρ αὐτὸν κτλ. spectent in hac lectione. Quare lenissima medela, alterum ∅ pro Θ ex parte evanido errore lectum existimans, conexum restitui. 5 De hac forma nominis,

quod origine et vi a πυρφόρος non discrepat, Epidauriorum propria cf. 584².

392 Epistylum marmoris albi erutum Mantineae, ubi inaedificatum erat in ecclesia Byzantinorum aetate exstructa prope forum. Ed. G. Fougères Bulletin de correspondance Hellénique XX (1896) p. 152 n. 18.

Γ(άιος) Ἰούλιος Εὐρυκλῆς Ἡρακλανός Λ(ούκιος) Οὐιβούλλιος Πεῖος¹

Litterae volgares praeter ΑΘΠΞ. 4 Idem homo occurrit in titulo honorario Traiani Cytheris reperto, quem anni 116 aut 117 p. Chr. esse Parthici cognomen quod imperatori tribuitur demonstrat (C. I. G. 4306); cursum honorum

τὴν στοάν σὺν | ταῖς ἐν αὐτῇ ἐξέδραις² τῇ Μαντινέων³ πόλει
καὶ τῷ ἐπιχωρίῳ θεῷ Ἀντινόφ⁴ κατ[ε]||σχεύασε διὰ τ(ῶ)ν κλη-
ρονόμ(ω)ν⁵.

habes apud Lebas-Foucart Inscr. II 245 b, ex quo discimus eum reipublicae Romanae magistratus gessisse quaesturam, tribunatum, praeturam nonnullaque praeterea officia militaria et provincialia. Nuper quantum eiusdem monumentum in Laconica erutum ed. P. Perdrizet Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 209. Eum Laconis (n. 362) filium, Spartiatici (n. 363) fratrem fuisse opinantur Foucart, Weil, alii. At etsi ad illorum hominum progeniem sine dubio pertinet, tamen Eurycles illius, qui iam bello Actiaco adulta aetate fuit, nepotem post annum 430 p. Chr. (not. 5) etiamtum superstitem fuisse omnino incredibile est. Sane tituli Lebas-Foucart II 245 b. Bull. XXI p. 209 eandem ad verbum originis significationem Γ(αίου) Ἰουλοῦ Ἀδωνος υἱόν, ἔγγονον Εὐρυκλέους habent. Verum ἔγγονος neutiquam nepotem significat (n. 378⁶. 382, 5), ut nihil impediatur quominus multo inferiori gradum intellegamus, Laconem vero cur hic illum potissimum Eurycles filium esse putemus non est, quoniam postea quoque complures illius familiae homines id nomen gessisse constat (cf. n. 362²).

2 Alia eiusdem epistylis frustula ibidem eruta F. ad aediculam Ionicam referenda docuit, quae locum quondam habuerit in substructione marmorea quadrata superstite in angulo fori inter orientem et meridiem spectante; nam et mensuram et opus huius substructionis cum illis fragmentis optime convenire.

3 Mantinensium oppidum ab Antigono rege anno 224 a. Chr. Antigoneam nomen accepisse idque certe usque ad Traiani principatum tenuisse cum Plutarchus Arati c. 45 narrat, tum confirmant tituli illic eruti in quibus ἡ πόλις τῶν Ἀντιγονέων est; cf. Bull. de corr. Hell. XX p. 449 n. 4, 46. 20 (v. 49 ἐν Ἀντιγονείῃ). p. 424 n. 2, 4 (v. 6 ψήφισμα Ἀντιγονέων). p. 434 n. 47, 1. Lebas-Foucart Inscr. II, 252 b. 252 i. Sed Hadriani beneficio antiquum nomen eam recuperasse refert Pausanias VIII, 8, 42: δέκα δὲ ὕστερον γενεαῖς ἐβασίλευσέ τε Ἀδριανὸς καὶ ἀφελὼν Μαντινεῦσι τὸ ὄνομα τὸ ἐκ Μακεδονίας ἐπακτὸν ἀπέλωκεν αὐτῆς Μαντινείαν καλεῖσθαι σφισι τὴν πόλιν. Hoc quoque nummorum et inscriptionum testimoniis comprobari demonstravit F., ex quibus haec propterea magni momenti est, quia eam non modo non antiquiorem esse constat Hadriano sed ne multo quidem recentiorem, siquidem Euryclem Herculaneum iam extremo Traiani principatu aetate profectionem fuisse constat (cf. not. 4).

4 Cf. Pausan. VIII, 9, 7: ἐνομίσθη δὲ καὶ Ἀντίνοῦς σφίσιν εἶναι θεός· ναῶν δὲ ἐν Μαντινείᾳ νεώτατος ἐστὶν ὁ τοῦ Ἀντίνου ναός. — τιμὰς δὲ ἐν Μαντινείᾳ κατὰ τοιαύτης ἔσχχε. γένος τῇν ὁ Ἀντίνοῦς ἐκ Βιθυνίου πόλεως Βιθυνίας τῆς ὑπὲρ Σαγγαρίου ποταμοῦ· οἱ δὲ Βιθυνιεῖς Ἀρχάδες τέ εἰσι καὶ Μαντινεῖς τὰ ἄνωθεν. τούτων ἕνεκα ὁ βασιλεὺς κατεστήσατο αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμὰς, καὶ τελετὴν τε κατὰ ἔτος ἕκαστον καὶ ἀγῶν ἐστὶν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου. Horum ludorum quinquennialium aliquotiens in titulis mentio fit (C. I. G. 4424, 42. 3208, 49. 5943, 35) F. Quibus adde Olympia V p. 543 n. 450, 6, ubi T. Flavius Polybius ἀγωνοθέτης Ἀντινοείων appellatur, et p. 545 n. 452, 5 ἀγωνοθέτην τῶν μεγάλων Ἀντινοείων. 5 ΤΟΝΚΑΗΡΟΝΟΜΟΝ lapis. Emendavi. Accusativum

singularis non sollicitavit F., sed mihi hic soloecismus eo minus tolerandus videbatur, quia si unus modo heres fuisset probabile est futurum fuisse ut nominatim appellaretur. Vides Eurycleem Herculaneum, cum hoc aedificium exstrueretur, iam mortuum fuisse, sed anno 430 p. Chr., quo Antinous decessit, etiamtum superstitem, siquidem testamento cavit ut illi divinis honoris affecto stoa dedicaretur. F.

393 Tabula rotunda, in superficie vestigia statuae. Thebis in ecclesia S. Theodori. Edd. Ulrichs Abh. der phil.-hist. Cl. der Kgl. Ak. d. W. zu München III, 2 p. 443 sqq. n. II. (Annali dell' Inst. Rom. XX (1848) p. 52 n. VI. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 127 n. XXXII). Lebas Inscr. II, 503 (Syll.¹ 288). Ex Lollingii apographo I. G. Sept. I 2509.

Τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ελλήνων τῶν εἰς Πλατῆας¹ | συνιόν-
των² Τι(βέριον) Κλαύδιον Ἀττικὸν Μαραθῶνιον³, τὸν | ἀρχιερέα
τῶν Σεβαστῶν, διατελοῦς⁴ ἀρετῆς ἔνεκεν | [ἧς ἔχων] διατελεῖ ----

Litterae ΑΘΠΣ. 4 Veterem Boeotismum (η pro αι) consulto, non negligentia sermoni communi recentioris aetatis immixtum putaverim. 2 Cf. Plut. Arist. 49: ταύτην τὴν μάχην ἐμαχέσαντο τῇ τετράδι τοῦ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένου κατ' Ἀθηναίους, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς τετράδι τοῦ Πανέμου φθίνοντος, ἥ καὶ νῦν ἔτι τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Πλαταιαῖς ἀθροίζεται συνέδριον καὶ θύουσι τῷ Ἐλευθερίῳ Διὶ Πλαταιεῖς ὑπὲρ τῆς νίκης. Keil. 3 Pater Herodis Attici. Cf. Hermæ XIII p. 68 sqq. 4 ΔΙΑΤΕΛΟΥΣ, ut Ulr. legerat, re vera in lapide esse Lollingius confirmavit; Lebasii ΔΙΑΓΕΝΟΥΣ interpolatio est quales haud paucae apud illum sunt. At διὰ τέλους pro διὰ βίου dictum esse (P. Vidal-Lablache Hérode Atticus p. 88) cum plane incredibile sit, nihil restat nisi ut adiectivum διατελοῦς agnoscamus, etsi sic enuntiatum ἧς ἔχων διατελεῖ molestissimam tautologiam habere concedendum est.

394. 395 Basis marmoris nigri Eleusinii inventa Eleusine. Tituli in duobus contiguis lapidis lateribus. Ed. N. Skias Ἐφ. ἀρχ. 1894 p. 204 n. 30.

Litteratura, quae recentiores formas ΑΠΣ habet, in utroque titulo ab editore eadem exhibetur, nisi quod in inscriptione 394 ubique Θ praebet, cum in 395 quod unum occurrit huius litterae exemplum (v. 4) Θ potius sit. Basin tam exiguum esse, ut nullo modo plus una statua imponi potuerit, Sk. observavit. Accedit quod duorum hominum eodem monumento expressorum nomina in eadem planicie antica, non in duobus lateribus quae angulum efficiunt inscribi debuerunt. Quare recte detracto signo aliud im-

(394)

[Τ]ιβέριος Κλαύδιος Ἡρώδου [υἱός] | Ἱππαρχος¹ Μαραθώνιος²
 τὴν ἑαυτοῦ | θυγατέρα Κλαυδίαν Ἀλκίαν³, μνηθεῖσαν⁴ | ἀφ'
⁵ ἐστίας⁵, Δήμητρι καὶ Κόρῃ, ἐπὶ ἱερείας || Κλεοῦς τῆς Εὐκλέους
 Φλυέως, γόνυ δὲ | [Ν]εικοδήμου Ἑρμείου θυγατρὸς⁶.

positum iudicavit editor, sed perquam inconsiderate Herodem suam imaginem (395) sustulisse, ut filiae (394) statuam erigeret, pronuntiavit. Etenim neque Herodis filia titulo 394 significatur, sed Hipparchi, neque omnino hi tituli eiusdem aetatis sunt (not. 4. 6. 7), neque 395 antiquior est quam 394, sed vice versa.

4 Hominem ex Herodis Attici familia esse cum nomina Ἡρώδης, Ἱππαρχος, Ἀλκία in eadem parentela coniuncta et nomen gentile Κλαύδιος, Κλαυδία indicio sunt, tum demoticum quod est Μαραθώνιος. Iam cum sacerdotis nomine (not. 6) demonstretur titulum medio saeculo a. Chr. n. primo utique non multis annis recentiore esse, sponte se offert Hipparchus Herodis Attici avus paternus. Quem cum Philostratus Vit. soph. II, 4, 2 p. 347 propter affectatam tyrannidem ab imperatore damnatum referat, per hanc occasionem imago filiae ab ipso in delubro Eleusinio consecrata videtur delecta esse. Basi vacuae postea nepotis illustrissimi statua (n. 395) imposita est.

2 Pro I primo O incisum, sed ab ipso lapicida emendatum testatur Sk.

3 Cum illas duas nobiles pagi Marathoniorum familias, ex quibus altera civitatem Romanam nacta Claudio, altera Vibullio nomine utebatur, multifariam conubiis ultro citroque initis conexas fuisse etiam aliunde constet, nescio an ex nominum rationibus satis confidenter colligere liceat, Claudiam Alciam Hipparchi filiam nupsisse Vibullio Rufo Marathonio, quo ex matrimonio natus sit L. Vibullius Hipparchus archon eponymus fere 420 p. Chr. (C. I. Att. III 662, 4. 4405, 8) avi materni nomen gerens, et Vibullia Alcia (not. 9). Hanc rursus in matrimonium duxit avunculus ipsius Claudius Atticus. Certe temporum rationes non adversantur. Nam si Claudiae Alciae natales annorum 45—50 p. Chr., T. Claudii Attici a. 55—60. Vibullii Hipparchi et Vibulliae Alciae sororis a. 70—80 p. Chr. terminis contineri statuamus, haec optime convenient cum Herodis Attici anno natali, quem ab anno 404 p. Chr. utique perexiguo spatio distare constat. Ceterum in lapide levi errore ΑΛΚΙΑΝ incisum est.

4 Pro E initio Σ incisum erat, quod lapicida ipse emendavit.

5 ΑΦΕΣΤΙΑΣ lapis. Infantem fuisse Alciam cum initiaretur hinc apparet.

6 Cf. C. I. Att. III, 454, 3. 647, 10. Quorum titulorum uterque sane Tiberio Caesare imperante scriptus est, sed non est quod illius mulieris sacerdotium etiam aliquanto post illius principatum durasse negetur; neque tamen multo infra medium saeculum primum descendere huius dedicationis tempus manifestum est. Praeterea eiusdem mulieris inscriptionem dedicatariam mutilatam edidit Skias post hunc ipsum titulum p. 270 n. 34 monuitque eiusdem nomen C. I. Att. III, 205 initio reponendum esse. Sed horum duorum monumentorum tempus definiri nequit. Quod adoptionis mentio in tribus monumentis fit, in duobus reliquis non item, id nullam habet causam dubitandi quin eadem ubique sacerdos

(395)

Τι(βέριον) Κλαύδιον Ἀττικὸν Ἡρώδην⁷, Κλαυδίου | Ἀττικοῦ τοῦ
ἀρχιερέως ἀπὸ προγόνων⁸ | υἱὸν καὶ Βιβουλλίας Ἀλκίας⁹, υἱὸν
5 Ἑλλάδος¹⁰, κατὰ τὸ δόγμα τῆς Κορινθίων || βουλῆς Κοκκήιος
Κησωρεῖνος.

significetur, quoniam in hoc genere usquequaque summa observatur inconstantia.

7 Orator nobilissimus, qui tum cum haec imago dedicaretur etiam tum impubes fuisse videtur, cum quia basi impositum est monumentum quae olim puellae tenerrima aetate (not. 5) imaginem sustinuerat, tum quia nulli ipsius honores, nullum sacerdotium, nullus magistratus recensetur. 8 Cf. 393, 3. 397, 3. 407. 7. 9 Cf. Olympia V p. 630 n. 624: Βιβουλλίαν Ἀλκίαν Ἀγριππεῖ[ναν], | θυγατέ[ρ]α [᾿Ρ]ο[ύ]φο[υ], [Ἀ]ττ[ι]κ[οῦ] γυ[ν]αῖκ[α], | Ἡρώδου μητέρα, ἡ πόλις ἡ τῶν | Ἡλείων. Illo titulo omnis dubitatio exenta est, quin Alcía Herodis oratoris non uxor fuerit, sed mater. Nam quod C. I. Att. III, 674 legimus Οὐβουλλίαν Ἀλκίαν, Τι(βερίου) Κλαυδίου Ἀττικοῦ Ἡρώδου Μαραθωνίου γυναῖκα, id nihil habet miri quia etiam patri Attico nomen fuisse Herodem scimus ex C. I. Att. III Add. p. 483 n. 69 a, 4, ubi orator nobilissimus Κλαύδιος Ἡρώδης νεώτερος audit. Praeterea cf. n. 396. Nomen quod est Ἀλκία illa habuit a matre, quae Attici soror fuisse videtur (not. 2). Fratris Hipparchi nepos eodem nomine utens in matrimonium duxit ipsius Alciae neptem, Herodis filiam Elpinicen (n. 404). 10 Honoris vocabulum est simile eius quod alibi legitur υἱὸς τοῦ δῆμου. Hoc quoque magis in puerum nobilissimae originis et egregiae spei quam in hominem adulta aetate (cf. not. 7) cadere videtur.

396 In insula Ceo. Ex apographo a Bricherio Columbo misso ed. Muratori T. IV. Append. p. MML, 2 (inde Boeckh C. I. G. 2374). Cf. quae disputavi Hermae XIII p. 77 sq.

Η πόλις Ἰουλιτηῶν Τι(βέριον) | Κλαύδιον Ἀττικὸν Ἡρωδιανόν¹, |
Τι(βερίου) Κλαυδίου Ἀττικοῦ καὶ Βιβουλίας Ἀλκίας υἱὸν,

Litterae vulgares praeter ΕΠΣ, si modo apographo fides habenda est. 4 Cum Atticum et Vibulliam Alciam (v. 3. 4) Herodis Attici parentes esse constet (cf. n. 395⁹), aut cum Th. Heysio ipsum oratorem nobilissimum aut fratrem eius hic agnoscendum esse apparet. Atqui illius opinio, nomina Ἡρώδης et Ἡρωδιανός promiscue de eodem homine usurpata esse, neque per se probabilis est neque ullo testimonio confirmatur, cum tamen permagnus Herodis monumentorum epigraphicorum numerus exstet. Restat ut Herodianum fratrem ceteroqui ignotum Herodis existimemus, qui prima adulescentiae defunctus videtur.

5 ἀρετῆς || ἐνεκεν, | ἐπιμελητεύοντος | Δεξιράτεος τοῦ Τειμοκλεί-
δου Παλλ(α)γν[έ](ω)ς².

2 ΠΑΛΛΑΗΝ|ΟΣ. Emendavit Boeckh, monens Ceon tum sub imperio Atheniensium fuisse, quibus insulam dono dedisset M. Antonius (Appian. B. C. V, 7), ideoque hominem Atheniensem demotico, non ethnico significari in titulo Ceo. Sed quod ἐπιμελητεύοντος mavolt ad curatorem sive magistratum ab Atheniensibus insulae impositum referre, quia de eo qui hoc opus faciendum curasset ἐπιμεληθέντος potius dicendum fuerit, falli videtur. Etenim in hac causa ἐπιμελητεύοντος et ἐπιμεληθέντος promiscue usurpantur; cf. C. I. Att. III, 393, 4. 532, 40. Add. p. 483 n. 68 c, 7. p. 504 n. 780 a, 40.

397 Lapis qui olim partem efficiebat basis quae monumentum a Paralys quarto a. Chr. n. dedicatum sustinebat; cuius titulus dedicatorius supra hunc ex parte servatus est (cf. C. I. A. II, 4212). Recentiore tilulum ed. Koehler Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII (1883) p. 287. Cf. quae adnotavit C. Wachsmuth Mitth. IX (1884) p. 95.

Ἀππίαν Ἀτειλία[ν Πή]γυλλαν¹, Κλ(αυδίου) Ἡρώδου | τοῦ ἀρχιε-
5 ρέως² γυναι[χα], ἱερασαμένην πρώ[την τῆς Τύχης τῆς | πόλεως³,

Litterae volgares praeter ΘΞΠΣ; in nominum indice aliquoties A pro A et C pro Σ est. Satis frequentes sunt litterarum ligaturae. 4 Integram nominum seriem habes n. 398, 4. 2. Plerumque aliquot ex magno numero omittuntur: Ἀππία Ἀωνία Πήγυλλα est n. 888, 4, Ἀν[ν]ία [Ἀππία] Πήγυλλα C. I. A. III, 4338 (cf. 404¹), Ἀωνία Πήγυλλα I. G. It. et Sic. 4894. Haud raro nudo nomine Πήγυλλα indicatur, veluti in titulis Olympicis, quae videtur moris Graeci affectatio esse. Nupsit Herodi paullo ante consulatum quo ille functus est a. 443 p. Chr. (cf. Olympia V p. 618) et quattuor liberos (v. n. 400—403) enixa, quorum duo superstite matre obierunt, ipsa decessit non multo ante 464 p. Chr. Etenim eius frater Appius Annius Atilius Bradua, qui anno 460 p. Chr. cum T. Clodio Vibio Varo fasces gessit, aut consul aut consularis Herodem propter sororis mortem accusavit (Philostratus Vit. soph. II, 4, 8 p. 555). At cum Antoninus Pius filium post obitum matris solacii causa inter patricos allegisse dicatur n. 399, 9 seq., utique ultra annum 464 p. Chr. superstes illa non fuit.

2 Hereditarium hoc sacerdotium habuit Herodes. Cf. 395, 2. 3 Tum igitur demum instituta sunt haec sacra, ut omnino imperatorum aetas huic cultui Fortunae civitatis praecipue indulgebat (cf. n. 788, 4 Τύχη Θασίων). Quo minus dubium est, quin recte a Wachsmuthio hoc sacerdotium relatum sit ad delubrum Fortunae, quod Herodes iuxta stadium Panathenaicum exstruxit (Philostratus Vit. soph. II, 4, 5 p. 550). Ceterum etiam peregre nobilissimis sacerdotiis functam

κατὰ τὸ ἐπε|ρώτημα τῶν κρατί|των Ἀρεοπαγειτῶν | οἱ ἐν Πει-
40 ρα(ε)ῖ πραγματευταὶ || οἱ περὶ Βα(λέριον) Ἀγαθόποδα Μελιτέα.

Sequuntur per duas columnas disposita viginē septem nomina virorum, ex quibus sedecim demotica adiuncta habent, reliqua peregrinorum esse videntur.

Regillam indicat titulus Olympia V p. 619 n. 640: 'Ρήγῖλλα, ἰέρεια | Δήμη-
τρος, τὸ ὕδωρ | καὶ τὰ περὶ τὸ ὕδωρ τῷ Δίῳ. Videmus aquaeductum cum
exedra magnifica, qui vulgo Herodis dicitur, ab uxore potius dedicatum esse
cum illa sacerdos Cereris esset quae Χαμῶνης (Paus. VI, 20, 9. 21, 1) sive
Χαμωναίας (Olympia V p. 572 n. 485, 3) nomine ab Eleis Olympiae sanctissime
colebatur. Aliam habes ibidem Regillae dedicationem Ol. V p. 413 n. 288
'Ρήγῖλλα | Ὑγεία.

398 Basis marmoris Pentelici fracta ab inferiore parte, in-
venta Eleusine in impluvio templi. Ed. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1885
p. 152 n. 28.

Ἀππίαν Ἀννίαν Ῥήγῖλλαν Ἀτιλίαν Καυ|κιδίαν Τερτύλλαν¹, |
5 Ἀππίου ὑπάτου πον|τίφικος² θυγατέρα, Ἡ|ρώιδου Μαραθωνίου |
ὑπάτου³ γυναῖκα τοῦ | ἐξηγητοῦ⁴, ὁ ἀνὴρ | ἀνέθηκεν.

Litterae ΘΠΣ. Praeterea promiscue modo ΑΔΛ modo ΑΔΛ scribitur.
1 *Appia Annia* nomina ex paterno, *Atilia* ex materno genere repetita esse
patet (cf. not. 2), *Caucidia Tertulla* vero necessitudinem cum ea familia in-
dicant, cuius est *L. Mummius Nig[er] Quintus Valeriu[s] V[e]l[et]us Severin[us]*
Caucidius Tertullus C. I. L. X, 948. Atqui maternam potissimum Regillae
stirpem *Caucidius Tertullus* cognatione attigisse cernitur ex titulo C. I. L.
III, 6183: *P. Vigellio Raio Plario Saturnino Atilio Braduano Caucidio*
Tertullo leg. Aug. ordo Troesmen(sium) ex decreto suo. Namque in utro-
que titulo *Caucidius*, non *C. Aucidius* scribendum esse demonstravi Ind. schol.
Hal. hib. 1892/3 p. X sqq. 2 Patris titulum habes Olympia V p. 627
n. 649: Ἀππίον Ἀννιον Γάλλον, [τ]α[μ]ι[α]ν, σ[τ]ρα[τ]η[γ]όν, [ὑ]πα[τ]ρον, ποντίφικα,
Ῥηγῖλλης πατέρα τῆς Ἡρώδου [γυ]ναικός, ἡ [π]όλις ἡ [τ]ῶν Ἡλ[ε]ων.
Eundem videri consulem suffectum aliquo ex primis Antonia Pii annis, de
quo in senatusconsulto de Cyzicenis (Ephemeris epigr. III p. 156) v. 41 legitur
sententia dicta ab Appio Gallo cos. desig(nato), exposui Ind. schol. Hal. hib.
1892/3 p. VIII. Patrem habuit Appium Annium Trebonium Gallum consulem
408 p. Chr., avum Appium Annium Gallum consulem suffectum intra annos
64—68 cum L. Verulano Severo (Borghesi Oeuvres V p. 324), legatum pro
praetore Germaniae superioris sub Vespasiano, haud raro commemoratum
a Tacito (Hist. I, 87 sqq.) in rerum post Neronis mortem gestarum narratione.
Materna stirps Regillae Atilii Braduae erant, id quod ex avi materni monu-
mento in exedra Olympica invento (Olympia V p. 627 n. 620) cognoscitur.
3 Anno 143 p. Chr. 4 Cerycum gentis fuisse Herodem ex monumento

Trioepo in honorem defunctae uxoris erecto (I. G. Sic. et It. 4389, 32) notum est. Iam cum antiquitas interpretatio iuris sacri adeo propria habita esset gentis Eumolpidarum (cf. Lysias VI, 40: τοῖς ἀγράφοις (νόμοις) καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. n. 587, 44 ἐξηγῆται Εὐμολπίδων. Pseudoplut. Vit. X orat. 843 B. C. I. A. III, 720, 2 ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπίδων), ut nefas videretur Ceryces eam sibi arrogare (cf. Andoc. I, 146 ὦ Καλλία, πάντων ἀνθρώπων ἀνοσιώτατε, πρῶτον μὲν ἐξηγῇ Κηρύκων ὄν, οὐχ ὅσιον ὃν σοὶ ἐξηγεῖσθαι), principatus tempore etiam hanc gentem illius officii participem fuisse cognoscimus ex titulis Bull. de corr. Hell. VI (1882) p. 436. 'Εφ. ἀρχ. 1897 p. 65 n. 49, 26, ubi Ti. Claudius Demonstratus Melitensis, Ti. Claudii Sospidis daduchi filius, ἐξηγητῆς μυστηρίων vocatur. Cf. Hermae XX p. 42. Eodem igitur munere etiam Herodes functus est.

399 Lapis sine dubio Romae inventus et in Britanniam translatus, ubi fuit in hortis palatii S. Jacobi prope Westmonasterium, sed saeculo septimo decimo periit (cf. Michaëlis Ancient marbles p. 27 sqq.). Ed. Prideaux Marm. Oxon. append. p. 302 n. 28 (J. Franz C. I. G. 6185. G. Kaibel Inscr. Gr. Sicil. et Ital. p. 375 n. 1392). Cf. quae de titulo disputaverunt K. Keil Sylloge Inscr. Boeot. p. 131. K. Buresch Mus. Rhen. XLIV p. 489 sqq. Ch. Huelsen XLV p. 284 sqq. Buresch XLVI p. 232.

Ἡρώδης μνημεῖον καὶ | τοῦτο εἶναι¹ τῆς αὐτοῦ | συμφορᾶς καὶ
5 τῆς ἀρετῆς τῆς γυναικός· || ἔστιν δὲ οὐ τάφος· τὸ | γὰρ σῶμα
ἐν τῇ Ἑλλάδι | καὶ νῦν παρὰ τῷ ἀνδρὶ | ἔστιν². τὸν ἐκ ταύτης |
10 παῖδα εἰς τοὺς εὐπατρίδας³ ἐν Ῥώμῃ⁴ ἐνέγραψεν Ἀντωνίνος

Litteras volgares praeter ΘΠC exhibet editio princeps. Iam B. C cum EQ in eodem titulo coniunctum manifestum fraudis indicium existimat. At neque in lapidibus talis inconstantia inaudita est, et summa probabilitate H. monuit, inopia formarum Prideauxium hic ut alibi EQ pro EW expressisse videri. 4 Infinitivus pendet a verbo dedicandi, quod mente supplendum est; dicendi ratio insolita, sed sine dubio a rhetore elegantiae speciem secante studiose quaesita.

2 Ut viva Regilla cum marito in ipsius patria habitabat, sic defunctae quoque corpus nunc illic apud eundem est. Sepultum esse Herodem iuxta uxorem, qua sententia item ad fidem tituli infringendam abusus erat B., nequiquam enuntiatur; id enim Attice παρὰ τὸν ἄνδρα potius esset.

3 Quin patricii significantur, nulla ex parte dubium est. Nam in senatorium ordinem recipi non poterat imperatoris beneficio, qui consulum filius et nepos inde a natalibus in eo ordine fuerat. Senatui ipsi vero interesse non poterat impubes, qualis Atticus natu minor erat Antoniao Pio superstite (not. 5). Quod contra quominus inter patricios tunc allectum esse statuamus, nihil obstat.

4 Additur hoc cum propter illud quod

αὐτοκράτωρ, Εὐσεβῆς ὑπὸ τῆς πατρίδος καὶ | πάντων κληθεὶς^δ, ||
 15 ἀνενεγκὼν εἰς τὴν | βουλὴν^δ, συνκλήτου | δόγματι.

proximo enuntiato dictum erat ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum quia εὐπατρίδαι proprie erant Athenienses nobiles, inter quos puer Cerycum gentis egregium dignitatis locum tenebat.

5 Antoninum Pium (138—161 p. Chr.) significari manifestum est, etsi Marco (161—180 p. Chr.) aliquando inter alia cognomina hoc quoque datur; nam nusquam eo sic utitur, ut hic, ubi eo uno Antoninus ab aliis cognominibus distinguitur.

6 Ridicule eo quod in senatum allectus esset, patricium factum hic dici arguit B., manifestum teneri existimans falsarium. Sed neglexit, ἀναφέρειν τινὰ εἰς τὴν βουλὴν de eo in quem senatoris dignitas deferatur vix recte dici. Immo sic haec procedunt: Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβῆς ἀνενεγκὼν εἰς τὴν βουλὴν (i. e. cum rem ad senatum reiecisset sive de ea ad senatum rettulisset) συνκλήτου δόγματι τὸν παῖδα εἰς τοὺς εὐπατρίδας ἐνέγραψεν. Hic quoque manifesta vestigia sunt studii trita et simplicia vitandi, ut contortus ordo verborum et varietas qua de eodem consilio modo βουλῇ modo σύγκλητος; usurpatur. Sed ut haec fidem tituli labefactent tantum abest, ut vel maxime Herodis ingenium hic agnoscamus. Ceterum sub ipsum imperii sui finem ab Antonino Pio Atticum (de quo cf. n. 400) inter patricos allectum apparet ex eis quae disputavi n. 397¹.

400 Basis marmoris Pentelici, inventa in Piraeo. Ed. Lolling Mitth. des arch. Inst. in Athen VI (1884) p. 309 n. 4.

Οἱ τὸν Πειραιᾶ κα|τοικοῦντες πο|λίται¹ Τιβ(έριον) Κλ(αύδιον)
 5 Ἀππιον | Ἀτεῖλιον Βραδού|αν Ῥήγιλλον Ἀτ|τικὸν Μαραθῶ|νιον²

Litterae ΑΘΠΞ. Tres postremi versus, paullo maiore intervallo ab octo prioribus separati, multo minoris moduli litteras habent.

4 Non pagus Piraeensium, sed omnes quotquot in oppido Piraeo habitant cives communi decreto hoc monumentum dedicarunt. Quam rem Athenis quidem singularem esse, sed in Asiae minoris civitatibus similia occurrere monet L. 2 Herodis Attici filius qui unus ex quattuor liberis patri superstes fuit. Hic omnia nomina, quae ex familia paterna et materna derivantur, coniunctim habes, alibi plerumque nonnulla omittuntur. Cf. Olympia V p. 684 n. 623: Μ(ᾶρκον) Ἀτεῖλιον Ἀττικόν | Βραδούαν Ῥήγιλλον, Ἡρώδου καὶ Ῥηγίλλης υἱόν, | [ῆ π]όλις [ῆ τ]ῶν [Ἡε]ίων. Consul ordinarius fuit 185 p. Chr., archon eponymus Athenis 192/3 p. Chr. Cf. C. I. Att. III, 1445. Nam qui illic Τιβέριος Κλαύδιος Βραδούας Ἀττικὸς Μαραθῶνιος vocatur quin a me olim recte pro Herodis Attici filio habitus sit, post lapidem Piraeensem inventum nemo iam dubitabit, quandoquidem nulla re nisi omissis nominibus Ἀππιος Ἀτεῖλιος Ῥήγιλλος; ab eo differt tabula ephebrica; vice versa in titulo Olympico Τιβέριος Κλαύδιος desunt. Post consulatum eum proconsulem Asiae fuisse indicat C. I. G. 3489: [Ο] νεωκόρος Σμυρναίων | δῆμος ἐτείμησεν | Μᾶρκον

10 εὐπατρίδην³, | τὸν εὐεργέτην. | ἐπιμεληθέντος τῆς ἀϋαστάσεως
Σαλβίου τοῦ | Ἑρμέρωτος Γαργητίου⁴.

Ἀττίλιον Βραδοῦα, | τὸν ἀνθύπατον, | ἐπιμεληθέντος Μάρκου | Αὐρηλίου Περ-
πέρου τοῦ | ἐπὶ τῶν ὤπλων στρατηγοῦ. Nam cum praenomen *Marcus* etiam
titulus Olympicus testetur neque maior minorve nominum numerus omissus
quicquam offensionis habeat, non est quod de alio homine ceteroqui ignoto
cogitetur. 3 Cf. n. 399, 8 sqq. 4 Eiusdem familiae duo ephēbi recen-
sentur C. I. Att. III, 1415 II, 47 sqq. Ἑρμέρωτος Ἀ[σμένου Γαργήτιος] et Σάλβιος
Ἀθ[--- Γαργήτιος] in tribu Aegeide. Item ad eam pertinet sacerdos Γλόκη
Ἑρμέρωτος ἐκ Γαργητίων infra n. 739, 50. L.

401 Novem fragmenta basis marmoris Pentelici inventa Olym-
piae. Ex R. Weillii apographo coniuncta edidi Arch. Ztg. XXXVI
(1878) p. 95 n. 452. Unum fragmentum, versuum 2—4 initia con-
tinens, postea periit, reliqua a Purgoldo delineata exhibentur
Olympia V p. 633 n. 624.

Ἀππίαν Ἀννίαν Ἀτειλία[ν] | Πήγυλλαν Ἐλπινείκην Ἀγριππεῖαν |
Ἀτρίαν Πόλλαν¹, Ἡρώδου καὶ Πηγύλλης | θυγατέρα, ἡ πόλις
ἡ τῶν Ἡλείων].

Litteratura, quae eadem est in omnibus monumentorum quae in exedra
Herodis et Regillae Olympiae collocata fuerunt titulis, praeter recentiores
formas ΕΘΩ gracili et procera litterarum figura insignis et ductu ad Latinae
scripturae similitudinem accedente; qua in re inprimis memorabile quod ῥω
fere ubique arcum infra apertum habet (P), quod in Latinorum P sollemne
esse constat. 4 Herodis et Regillae filia natu maior (v. ad n. 403) praeter
materna nomina *Appia Annia Atilia Regilla* (n. 398) cognomen *Agrippina* ab
avia paterna (n. 395⁹) acceptum et *Atria Polla* a nescio quibus Regillae
matris cognatis repetita gerit. Quod primarium est nomen *Elpinice*, paren-
tum arbitrio impositum videtur. Elpinicen matri superstitem fuisse, sed
ante patrem decessisse constat; sed eam infantem obiisse nusquam traditur.
Immo nupsisse L. Vibullio Hipparcho Marathonio consanguineo suo demon-
strat titulus sepulchralis C. I. Att. III, 4333: [Ἀππία Ἀννία Ἀτειλία | [Πήγυλλα
Ἀγριππεῖ]α Ἐλπι[νεῖ]κη Ἀτρία Πόλλα, [γυνή] | Λουκίου [Οὐί]βουλλίου Ἱπ-
πάρχου, Τι[β]ε[ρί]ου | Κλαυδίου Ἀττικῷ Ἡρώδου Μαραθωνίου | ὑπε[ρ]α[ρ]χ[ο]ῦ θυγα-
τηρ καὶ Ἀν[ν]ία[ς] | Ἀππίας] Πηγύλλης, Ἀππίου ὑπάτου θυγατρ[ός]. Ubi etsi
γυνή a me suppletum est, tamen inter ipsam defunctam et patrem nullius
viri nisi coniugis nomen habuisse manifestum est. Cum statua
Olympica erigeretur, sane infans fuit Elpinice; nam exedra dedicata est
intra annorum 447—450 a. Chr. spatium, non ita multis annis post Herodis
et Regillae matrimonium. At cum duae bases initio vacuae relictæ essent,

multis annis post eis incisae sunt alia litteratura et multo minore diligentia inscriptiones Λ(ούκιος) Βιβούλλιος Ἰππαρχος (Olympia V p. 637 n. 627) et Ἀθηναίς Ἰππαρχοῦ θυγάτηρ (ib. p. 639 n. 628). Mariti et filiae Elpinices statuas his impositas fuisse apparet.

402. 403 Basis marmoris Pentelici inventa Olympiae in exedra Herodis et Regillae. Titulus 402 in ea parte planicie anticae, quae intuenti sinistra est, 403 iuxta eum a dextra. Ex R. Weilli apographo edidi Arch. Ztg. XXXV (1877) p. 403 n. 74. 75. Imagines titulorum a Purgoldo delineatae exhibentur Olympia V p. 635 n. 625. 626.

402 Μαρκίαν Κλαυδίαν Ἀλκίαν | Ἀθηναῖδα¹ Γαβιδίαν Λατιαρίαν², |
Ἡρώδου καὶ Ῥηγίλλης θυγατέρα, | ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων.

403 Λ(ούκιον) Κλαύδιον | Βιβούλλιον Ῥήγιλλον | Ἡρώδην³, Ἡρώδου |
5 καὶ Ῥηγίλλης υἱόν, || ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων.

De litteratura v. ad n. 404. 4 Hanc natu minorem filiam Herodis et Regillae fuisse inde apparet quod cum fratre in una eademque basi constituta fuit, cum Atticus (n. 400) et Elpinice (n. 401) suam uterque separatam haberent; cuius rei nulla potest causa cogitari nisi tenera infantium aetas. Patris nomen gentile (*Claudia*), aviae paternae cognomen (*Alcia*) gerebat; quae praeterea Latina nomina comparent (*Marcia*, *Gavidia Latiaris* cf. not. 2) sine dubio ad matris Regillae propinquos redeunt, Graecum Ἀθηναίς iam superiore aetate in illa familia pagi Marathonii fuisse demonstrat titulus C. I. Att. III, 664: Ἡ [ἐξ Ἀρείου [πάγου βου]λῆ καὶ ἡ βουλῆ | τῶν ἐξακοσίων καὶ ὁ ὀγμοὺς Κλαυ][δ]ίαν Ἀθηναῖδα εὐεργεσίας ἔνεκα, quo Herodis Attici amitam designari probabile est. Philostratus Vit. soph. II, 4, 40 p. 557 hanc filiam Panathenaida vocat, deceptus memoria propter splendida illa patris de Panathenaeorum sacris merita; eam infantem decessisse parentibus superstitibus narrat idem. Alium eiusdem titulum habes Ἀθηναίου V p. 324: τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς ψηφισαμένης Μαρκίαν Ἀθηναῖδα Κλ(αυδίου) Ἡρώδου Φλ(αυδίου) Μάχερ φίλου καὶ διδασκάλου θυγατέρα. 2 Hinc Mommsenus collegit Regillam necessitudine quadam attigisse familiam, cuius est *P. Tebānus P. f. Quir(ina) Gavidius Latiaris, quaestor Divi Claudii, tr(ibunus) pl(ebis), pr(aetor), per omnis honores candidatus Augustor(um)* C. I. L. IX, 3602. Λατιάρια ut Φρεττηνσία (*Fretensis*), Ναρβωνησία (*Narbonensis*), cf. Hermae VI p. 448. 3 Huius filii natu minoris, qui omnino Herodis et Regillae liberorum primus fato functus videtur (Hermae XIII p. 83), titulus Delphicus, praeter ordinem nominum leviter immutatum cum Olympico consentiens, editus est Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 409 n. 2.

404 Ephesi erutus lapis ex proscenio odei, translatus in museum Britannicum. Edd. W. H. Waddington *Sur la vie du rhéteur Aristide* p. 54. Wood *Ephesus Append.*, *Inscriptions from the Odeum* n. 2. E. L. Hicks *Greek Inscriptions in the British Museum* III, 2 p. 453 n. CCCCLXXXIX.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Ἀδ]ριανοῦ | υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ
 Παρθικοῦ υἱων]ός, | θεοῦ Νέρ]ουα ἔκγονος, Τίτος Αἰλιος Ἀδρι-
 5 ανός | Ἀντωνεῖν]ος Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέ]γιστος, || δημαρχι-
 κῆ]ς ἐξουσίας τὸ . . , αὐτοκράτωρ τὸ β',] ὑπατος | τὸ γ'¹, πατήρ
 πατρ]ίδος, Ἐφεσίων τ]οῖς [ἀρχουσι καὶ τῇ] βουλῇ | [καὶ τῷ
 δῆ]μῳ χα[ρ]ειν.] | Περγαμηνού]ς² ἀπεδε]ξάμην ἐν τοῖς π[ρό]ς

Litterae ΑΘΠΞ. Primi quattuor versus maiore modulo exarati apicibusque ornati. 4 Tertium consulatum Antoninus Pius gessit anno 440 p. Chr., quartum anno 445 p. Chr. Hoc intervallo epistula data; annus ipse ignoratur quia v. 5 tribuniciae potestatis numerus intercidit.

2 Quas Graecarum civitatum rixas et aemulationes Cassius Dio LII, 37, 40: τὰς τε ἑχθρας αὐτῶν (sc. τῶν δῆμων) καὶ τὰς φιλοτιμίας τὰς πρὸς ἀλλήλους παντάπασιν ἐκκόπτειν καὶ μήτε ἐπωνυμίας τινας κενὰς μήτε ἄλλο τι ἐξ οὗ διενεχθήσονται τισιν ἐφίεναί σφίσι ποιέσθαι generatim perstringit, earum nullum est nobilius exemplum quam Ephesiorum, Pergamenorum, Smyrnaeorum contentio de principatu Asiae. Eam iam initio saeculi a. Chr. secundi paene in proverbium abiisse docent Dionis Chrysostomi verba XXXIV, 48 (Vol. I p. 329, 23 Arnim): καὶ εἴτε Αἰγαῖοι πρὸς ὑμᾶς εἴτε Ἀπαμεῖς πρὸς Ἀντιοχείας εἴτε ἐπὶ τῶν πορρωτέρω Σμυρναῖοι πρὸς Ἐφεσίους ἐρίζουσι, περὶ ὄνου σιαιᾶς, φασί, διαφέρονται. τὸ γὰρ προεστάναι τε καὶ κρατεῖν ἄλλων ἐστίν. Vana nomina fuisse, de quibus certassent, cum hoc et Cassio Dione (l. l.) etiam Aristides I p. 790. 794 Dindf. (αἱ ἐπωνυμῖαι, αἱ τῶν ὀνομάτων εὐφημῖαι) non sine irrisione monet. Ac tamen adeo exarserant studia et similitates, ut sub initia principatus Antonini Pii ipse princeps eis sententia sua finem imponere deberet (not. 3. 6). Quae vixdum lata a Smyrnaeis rursus neglecta est, id quod huic epistolae ansam praeiit, qua imperator comiter et prudenter semina renascentis invidiae exstinxit. At mox eadem lis maiore ardore revixit; namque aliquot decenniis post Aristidi rhetori materiam orationis περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσι (XLII), conscribendae praeiit, atque adeo iterum apud imperatorem de his nugis certatum est. Nam quae apud Philostratum vit. soph. I, 25, 8 p. 540 de causa post ipsam Polemonis sophistae mortem orata leguntur, ea non possunt cum H. ad hanc Pii sententiam referri, quandoquidem ad Marci principatum illum superstitem fuisse ex eiusdem scriptoris narratiuncula I, 25, 7 (p. 539) apparet. Ceterum et quod ὑπὲρ τῶν ναῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς δικαίων controversiam fuisse refert, et quod Smyrnaeos principatum obtinuisse dicit (δικτλ-θεν ἡ Σμύρνα τὰ πρῶτητα νικῶσα), non caret vanitatis et magniloquentiae suspicione.

ὁμᾶς γράμμασιν | χρησαμένο[υς το]ῖς ὀνόμ[α]σιν οἷς ἐγὼ χρῆ-
 10 σθαι τὴν πόλιν || τὴν ὑμετέρα[ν ἀπ]εφ[η]νάμην³. οἶμαι δὲ καὶ
 Σμυρναίους κατὰ | τύχην παραλ[ε]λοιπέναι ταῦτα⁴ ἐν τῷ περὶ
 τῆς συνθυσίας⁵ | ψήφισματι, τοῦ λοιποῦ δὲ ἐκόντας εὐγνωμονή-
 σαι, ἐὰν | καὶ ὑμεῖς ἐν τοῖς πρὸς αὐτοὺς γράμμασιν δν [π]ροσ-
 ῆκει | τρόπον καὶ κέκριται⁶ τῆς πόλεως αὐτῶν [φαίνησθ]ε⁷
 15 μεμνη[μ]ένοι. τὸ ψήφισμα ἔπεμψεν Σουλπίκιος Ἰου[λι]ανός [ἐπ]-
 [ι]ροπός μου⁸. | εὐτυχεῖτε. | [τὸ] δὲ ψήφισμα ἐποίησεν γραμμα-
 τεύων Πρό[β]ιλος Οὐδήδιος Ἀν[τωνε]ῖνο[ς]⁹.

3 Imperator litem ita diremisse videtur, ut unicuique ex tribus civitatibus accurate definiret, quibus honoris vocabulis uteretur. Neque enim Ephesios vicisse, reliquos causa cecidisse ex v. 43. 44 apparet, ubi etiam Ephesios Smyrnaeis δν προσῆκει τρόπον καὶ κέκριται scribere debere enuntiatur. Ceterum χρῆσασθαι (χρῆσθαι) ὀνόματι hic in eodem enuntiato diversa sententia usurpatur, primo loco de eo qui alium nomine appellat, deinde de eo qui ipse id gerit.

4 Ephesii per illa tempora nominibus πρώτῃ καὶ μεγίστῃ μητροπόλει τῆς Ἀσίας utuntur, quae sine dubio imperatoris sententia eis concessa erant. Ex his Smyrnaeos maxime probabile est illud πρώτη omis-
 sisse, quoniam de hoc potissimum (περὶ τοῦ πρώτου Aristides I p. 774 Dindf.) certabatur (cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² p. 345).

5 Aut de sacris sollemnibus provinciae Asiae (κοινὰ Ἀσίας) Smyrnae peragendis aut de feriis quibus Britannica Antonini victoria (489 p. Chr.) celebrabatur haec intellegenda putat H. Mihi illud quidem probabilius.

6 Cf. not. 3.
 7 Supplevit H. ex frustulis exiguis alterius exemplaris, quae edidit ibid. p. 455 n. CCCXC. Ibi fragm. δ v. 3 ΝΦΑΙΝΗΣΘ exstat.

8 Procurator imperatoris in Asia provinciae proconsulari. H. 9 Cf. 405². γραμμα-
 τεύων sine dubio recte de civitatis Ephesiorum scriba intellegit H.

405 Lapis erutus Ephesi in proscenio odei. Edd. W. H. Wad-
 dington Sur la vie du rhéteur Aristide p. 8. Wood Ephesus Ap-
 pendix, Inscriptions from the Odeum n. 3. E. L. Hicks Greek
 Inscriptions in the British Museum III, 2 p. 456 n. CCCXCXI.

[Αὐτοκράτωρ Καῖσ[α]ρ, θεοῦ Ἀδ[ριαν]οῦ | [υἱός, θεοῦ Τραῖ]α-
 νοῦ Παρθ[ιν]οῦ υἱόνος, | [θεοῦ Νέρου]α ἑ[κ]γον[ος, Τίτος] Αἴλι[ος]
 Ἀδ[ριαν]ός | Ἰ[αν]τωνεῖνος Σεβ[ασ]τός, ἀρχιερεὺς μ[ε]γίστος, δη[μο]αρχ-
 5 χι[κ]ῆς ἐξουσίας τὸ η', αὐτοκράτωρ τὸ β', ὑπα[τ]ρος τὸ δ',
 πα[τ]ρ[ι]τῆρ π[α]τρίδος¹, Ἐφεσ[ι]ων τοῖς [ἄρ]χουσι καὶ [τῇ] βουλῇ

Litterae ΔΘΠΣΦ. Versus 4—4 maiore modulo exarati et apicibus or-
 nati.

1 Anno 145 p. Chr. n.

καὶ | [τῷ δῆμῳ χ]αίρειν· τὴν φιλοτιμίαν² ἣν φιλοτιμ[εῖται |
 πρὸς ὑμ]ᾶς Ο[ὐ]δῆδιος³ Ἄντωνεῖνος³ ἔμαθον οὐχ οὐ[τ]ω[ς] ἐ[κ] |
 10 [τ]ῶν ὑμετέρων [γ]ραμ[μ]μάτων⁴ ὥς ἐκ τῶν [ἐκ]είνων· βουλόμηνος
 γὰρ παρ' ἐμοῦ τυχεῖν βοηθείας [εἰς τὸν] κόσμον τῶν | ἔργων,
 ὧν ὑμεῖν ἐπηγγελάτο, ἐδήλ[ω]σεν ὅσα καὶ ἡλίκα οἱ κοδομή-
 ματα προστίθουσιν τῇ πόλ[ει]⁵, ἀλλ' ὑμ[εῖς] οὐκ | ὀρθῶς ἀποδέ-
 χεσθε αὐτόν⁶. καὶ σ[υ]νεχώρησα⁷ αἰ[σ]χρῶ[ς] ἡγήσα[το],
 15 καὶ ἀπεδεξάμην ὅτι [οὐ] τὸν [συνήθη⁹ τῶ]ν πολεμιευομένων
 τρόπον, οἱ τοῦ [παρ]αχρῆ[μα] εὐδοκίμ[ειν] χά[ρ]ιν εἰς θέα[ς] καὶ
 διανομᾶς καὶ τὰ τῶν ἀγώνων θέματα¹⁰ δαπανῶ[σι] | τῇ

2 Hoc vocabulum de eorum qui honoribus municipalibus funguntur studio et munificentia per frequenter usurpatur per principatus tempora. Cf. n. 446, 47.

3 Non modo superstes cives maximis affectu beneficiis, ut κτίστης τῆς Ἐφεσίων πόλεως praedicetur in titulo honorario Hermae VII p. 34 n. II, sed etiam testamento Dianam Ephesiam heredem instituit, Wood Ephesos, App. 8 (Inscript. from the city and suburbs) n. 9: κληρονόμῳ χρητάμενον τῇ ἀγίωτάτῃ Ἀρτέμιδι. Iam patrem et avum domi nobilissimos fuisse et civitate Romana usos esse docent tituli Hermae VII p. 32 n. III. IV. Scribae publici magistratu Vedius fungitur n. 404, 47. H.

4 Vides imperatorem Ephesius exprobrantem, quod laudibus civis de patria optime meriti obtrecentarent.

5 Inter ea odeum fuisse, in quo hic titulus cum aliis ad eundem hominem spectantibus (n. 404; vide etiam not. 48) inventus est, perquam probabilis est Hicksii coniectura.

6 Admodum apposite hoc illustravit H. exemplo simillimo Dionis Chrysostomi XL, 8 (Vol. II p. 48, 8 Arnim): λόγοι δὲ ἐγίνοντο πολλοὶ μὲν, οὐ παρὰ πολλῶν δέ, καὶ σφόδρα ἀηδεῖς, ὥς κατασκάπτω τὴν πόλιν, ὥς ἀνάστατον πεποίηκα σχεδὸν ἐξελαύνων τοὺς πολίτας, ὥς ἀνῆρηται πάντα, συγχέχεται, λοιπὸν οὐδὲν ἔστιν. καὶ τινες ἦσαν οἱ σφόδρα ὀδυρόμενοι τὸ χαλκεῖον τὸ τοῦ δεῖνος, χαλεπῶς ἔχοντες, εἰ μὴ μενεῖ ταῦτα τὰ ὑπομνήματα τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας, ὥσπερ τῶν Ἀθηνῆσι Προπυλαίων κινουμένων ἢ τοῦ Παρθενῶνος ἢ τὸ Σαμίων Ἡραίων ἡμᾶς ἀνατρέποντας ἢ τὸ Μιλησίων Διδύμειον ἢ τὸν νεὼν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἀλλ' οὐκ αἰσχρὰ καὶ καταγέλαστα ἐρείπια, πολλὸ ταπεινότερα τῶν κλεισίων οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα κτλ. Cum eiusmodi caecis antiquitatis fautoribus, qui certe Ephesi quoque erant, conspirabant ei qui sumptum in ludos et ferias fieri malebant (v. 14 sqq.).

7 καὶ σ[υ]νέλαβον H. cogitans sine dubio de adiuvandi notione quam habet συλλαμβάνειν τινί. Sed hac vi verbum accusativum obiecti non asciscit; etiam Gr. inscr. in the Br. mus. III, 2 p. 158 n. CCCXCIII v. 45, quem locum H. hic videtur spectasse, intransitive usurpatum est. Quare praetuli verbum transitivum quod significat quicquid petivisset Vedius a principe ei concessum esse.

8 ὙΤΟ. Supplevi. [α]ὐτὸς H. Cf. not. 5.

9 Supplevi. τὸν [πολλῶν τῶ]ν πολ. τρ. H.

10 Vs. 46—49 se sententiarum ordinem et conexum supplementis suis assecutum esse, singula vero verba praestare nolle indicat H., quem uno loco excepto (v. not. 44) secutus sum.

φι[λοτιμ]ίαν, ἀλλὰ δι' οὗ πρὸς τὸ [μέλλον ἐλπ]ίζει¹¹ σ]εμνο[τέραν ποιή]σειν τὴν πόλιν προήρ[ηται. τὰ γράμματα ἔπε]μψεν | [Κλ(αύ-
διος) Ἰου]λιανὸς δὲ κράτιστος ἀνθύ[πατος¹². εὐ]τυχεῖτ]ε¹³.

41 Supplevi. συνοίσει H. hunc sententiae ordinem sine dubio statuens: σεμνοτέραν ποιήσειν τὴν πόλιν προήρ[ηται διὰ τούτου, δὲ πρὸς τὸ μέλλον συνοίσει. Sed hic cum infinitivus futuri a verbo voluntatis pendens offensioni est tum genetivus per attractionem non accusativi sed nominativi locum tenens; cuius generis exempla cum perpauca sunt in litteris Graecis tum maximam partem aliter comparata. In mea lectione enuntiati structuram esse προ-
ήρ[ηται τοῦτο, δι' οὗ πρὸς τὸ μέλλον σεμνοτέραν ποιήσειν τὴν πόλιν ἐλπίζει, vix est quod moneam. 42 Claudium Iulianum quendam (duo praeterea illa aetate commemorantur, cf. Prosopogr. imp. Rom. I p. 382 n. 748. 749) Antonini Pii principatu proconsulem Asiae fuisse testatur nummus Smyrnaeus a Waddingtono Fastes des provinces Asiatiques p. 240 n. 438 commemoratus cum Marci et Faustinae minoris imaginibus et inscriptione Οὗτος Καῖσαρ, [Φ]αυστ[ε]ῖ[ν]α Σε[βαστή]. Ἐπὶ [Κ]λ. Ἰουλιανοῦ. Ἐφεσίων. Quem anno 445 p. Chr. vindicant Wadd. et Hicks freti hoc titulo. Sed E. Klebs Prosopogr. I p. 382 n. 747 non iniuria monet rem incertam esse, quia litterae ΛΙΑΝΟΣ, quae unae nunc exstant, etiam multa alia supplementa admittant. 43 Quid effectum sit hac epistula, alius odei Ephesii lapis (Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 457 n. CCCXCII) demonstrat, litteras continens ab Antonino ad Ephesios datas anno 450 p. Chr. hoc exemplo: εἰδότε μοι δηλοῦτε τὴν φιλοτιμίαν] τὴν Οὐτ[ῆ]δος Ἀντ[ων]εῖνος φιλοτιμεῖται πρὸς ὑμᾶς, θ[ε]ς γε καὶ τὰς παρ' ἐμοῦ χάριτας εἰς τὸν [κόσ]μον [... τ]ῆς πόλεως (ἀπ[ὸ] τῆς πόλεως Hicks, quod nihil significare potest nisi 'uniuscuiusque urbis') κατ[έ]θετο. Vides quam frigide respondeat imperator Ephesiis quippe qui sero ac paene coacti ab ipso illi civi de populo insigniter merito gratias egerint. Altera similis argumenti epistula est ibidem p. 458 n. CCCXCIII.

406 Smyrnae in tabula marmorea ad templum Bacchi Brisaiei reperta. Ex Gallandi schedis ed. Spon. Misc. erud. antiq. X, 93 p. 353, atque inde Boeckh C. I. G. 3476 (Syll.¹ 289). Supra hunc titulum in eadem tabula alius (C. I. G. 3473).

Μάρκος Αὐρήλιος Καῖσαρ, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου | Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ | πατρὸς πατρίδος υἱός, δημαρ-
5 χ[η]κ[ῆς] ἐξουσίας, ὕπατος τὸ β' ¹, συνόδ[ω]φ τῶν περὶ τὸν Βρεῖσέα
Διόνυσον ² | χαίρειν· | Εὐνοία ὑμῶν, ἣν ἐνεδεξάσθε συνιησθέν-

Litterae ΘΞΠΣ. 4 Anno 447 p. Chr. 3 Mysticam hanc synodum fuisse, sed simul eius participes Dionysiacos, apparet ex C. I. G. 3490 ἡ ἱερὰ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Βρεῖσέα Διόνυσον τεχνιτῶν καὶ μουσικῶν.

- 40 τες μοι γεννηθέντος υἱοῦ³, εἰ καὶ ἥ ἐτέρως τοῦτο ἀπέβη, οὐδὲν
 ἤττον φα|νερά ἐγένετο. τὸ ψήφισμα ἐπέγραψεν | Τ(ίτος) Ἀτεῖλιος
 Μάξιμος ὁ κράτιστος ἀνθ|ύπατος⁴ καὶ φίλος ἡμῶν· ἐρρωσθαί
 45 ὑ|μᾶς βούλομαι. πρ(ὸ) ε' καλ(ανδῶν) Ἀπριεῖλ(ιον) ἀπὸ ἥ Λωρίου. |
 τὴν ἐπιγραφὴν ποιήσαντος Μ(άρκου) Ἀντω|νίου Ἀρτεμᾶ δωρεᾶ(ν)⁵
 ταμιεύοντος | Σουλπικίου Ρουφείνου.
 20 Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Ἀδριανοῦ ἥ υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρ-
 θικοῦ υἱ|νός, θεοῦ Νέρουα ἔγγονος, Τίτος Αἰλίος Ἀδριανὸς
 Ἀντωνεῖος Σεβαστός, ὁ ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς | ἐξου-
 25 σίας τὸ κα⁶, αὐτοκράτωρ τὸ β', ἥ ὑπατος τὸ δ', πατὴρ πατρι-
 δος, συν|όδοι τῶν ἐν Σμύρνῃ μυστῶν χαίρειν⁷.

Eadem infra v. 26 est ἡ σύνοδος τῶν ἐν Σμύρνῃ μυστῶν. Cf. Boeckh ad C. I. G. 3473. 3 Filium natum esse, sed antequam epistula gratulatoria Romam perveniret, iam decessisse statuunt Borghesi Opp. VII p. 143 et Mommsen Hermae VIII p. 205, qui demonstravit, difficultatem in temporum definitione nullam esse. Nam prima quidem ex omnibus M. Aurelii et Faustinae liberis (Iul. Capitol. M. Anton. c. 6) nata est filia. At nihil obstat, quominus eius natales ad annum 146 a. Chr. referamus, ita ut insequente anno filius nasci potuerit. Huic filio T. Aelius Antoninus nomina fuisse videntur (Olympia V p. 623 n. 645). 4 Proconsul Asiae fuit 146/7, successor Claudii Iuliani (Waddington Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain p. 212). 5 ΔΩΡΕΑΣ. 6 A. 158 p. Chr. 7 Epistula periit.

407 Tabula marmoris Pentelici inventa Athenis ad ecclesiam S. Demetrii Κατηφόρῃ, fracta in tres partes, ex quibus duas superiores ed. Kumanudis Φιλίστωρ II p. 268, tertiam inferiorem A. Dumont Essai sur l'éphébie Attique II p. 289 n. LXXII. Illas ex Koehlerii, hanc ex Dumonti exemplo edidi C. I. A. III 1432.

Ἀγαθῇ [τόχῃ].

Ἐπὶ νίκῃ τῶν θειοτάτων Αὐτοκρατόρων Μ(άρκου) Αὐρηλίου καὶ
 Λ(ουκίου) Βήρου | Σεβαστῶν Ἀρμενιακῶν Παρθ(ικῶν) μεγίστων,
 ἐπὶ ἄρχοντος Σέξτου | Φαλ[η]ρέως¹, ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφί[βων]
 5 Λ(ούκιος) Ἐρένιος Κορνήλιος ὁ καὶ | Ἀττικὸς Ἀζηνεὺς ἀν-
 ἔγραψεν το[ῦς] ὅπ' αὐτῷ ἐφηβεύσαντας, τοὺς | πρῶτους λευκο-

Litterae ΑΔΘΛΠΣ. 4 Archontis nomen suppletur titulo eiusdem anni C. I. A. III, 93, 4. Eius annum non posteriorem quam 168/9 p. Chr. L. Veri Caesaris superstitis mentio, non priorem quam 166/7 eiusdem et Marci fratris cognomina Ἀρμενιακῶν Παρθικῶν indicant.

φορήσαντας² διὰ τῆς λαμπροτάτης εὐεργεσίας | τοῦ κρατίστου ἀρχιερέως³ Τιβερίου Κλαυδίου Ἡρώδου Μαραθωνίου. ἡρώ-
τη]σεν ὁ πρόεδρος, ὅτε δοκεῖ λευκοφορῆσαι τοὺς ἐφήβους τῆς |
ἡμέρας, ἐν ᾗ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἡ σ[τρατιὰ⁴ πορεύεται, ὅτε
10 δέ] || μή. οὐδείς ἐπῆρεν. Ἡρώδης εἶπεν· ὦ [ἔφηβοι, ἐμοῦ πα-
ρόντος χλαμύ]δων λευκῶν οὐκ ἀπορήσετε.

Sequitur v. 12—64 recensens ephēborum cum magistris et ministris.

2 Cf. Philostr. Vit. soph. II, 1, 5 p. 550: μετεκόσμησε δὲ (Ἡρώδης) καὶ τοὺς Ἀθηναίων ἐφήβους ἐς τὸ νῦν σχῆμα χλαμύδας πρῶτος ἀμφιέσας λευκὰς· τέως γὰρ δὴ μελαίνας ἐννημένοι τὰς ἐκκλησίας περιεκάθηντο καὶ τὰς πομπὰς ἔπεμπον πενθοῦντων δημοσίᾳ τῶν Ἀθηναίων τὸν κήρυκα τὸν Κοπρέα, ὃν αὐτοὶ ἀπέκτειναν τοὺς Ἡρακλείδας τοῦ βωμοῦ ἀποσπῶντα. 3 Cf. n. 393, 3. 395, 2. 397, 3. 4 Cf. n. 652, 13 sq.: ἐπειδὴ καὶ ὁ φαίδυντής τοῖν θεοῖν [ἀγγέλλει] κ(α)τὰ τὰ πατρία τῇ ἱερεῖᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ὥς [ῥ]κει τὰ ἱερὰ κ(α)ί ἡ παραπέμπουσα στρατιά. Quondam omnis civitas armata pompam duxerat; cum iam soli ephēbi reliqui essent, tamen magnificum illud nomen ex antiquitate retinebatur.

408 Fragmenta duo inter se contingentia tabulae marmoris Pentelici, inventa Eleusine. Ed. D. Philios Mittheilungen des arch. Instituts in Athen XIX (1894) p. 171 n. 2.

----- α καὶ | [μυστηρίω]ν¹ κεκοινωνηκώς, | [ῶ]στε
5 ἐξ ἐκείνου δίκαιος | ἄν εἴη² ὁμολογῶν καὶ τὸ || Εὐμολπίδης
εἶναι. ἀναλαμβάνω δὲ καὶ τὴν τοῦ ἄρχοντος | προσσηγορίαν,

Litterae volgares praeter ΘΞΠΣ. 4 Supplevi. De L. Vero imperatore (not. 2) mysteriis Eleusiniis initiato cf. n. 409, 24. 411, 13. Factum id anno 165 p. Chr., quo iterum Athenas venit rediens ab expeditione Parthica (4117). 2 Imperator Romanus, quem Eumolpidae gentis suae archonta creaverant, hac epistula illorum precibus se morem gerere dignitatemque in se recipere significat. Cum Hadrianum intellexisset editor coniectura per se neutiquam improbabili, L. Veri potius has esse litteras ex titulo 409, 24 sqq. cognitum est. Archon debebat ex ipsorum gentilium numero eligi, id quod tum quoque factum est. Nam Verus aliquando ante inter Eumolpidas receptus erat; cf. v. 16 ἐνγραφείς καὶ πρότερον εἰς τοὺς Εὐμολπίδας, quo etiam v. 8 ἐξ ἐκείνου referendum est. Videtur id eodem tempore factum esse, quo mysteriis initiatus est (not. 1). Ceterum utrum Eumolpidae, quo gratificarentur principi, id sibi sumpserint ut simplici gentis decreto gentilem asciscerent, quod ex antiquo iure gentilicio profecto non licebat, an ficticia quadam adoptione id effecerint, in medio relinquendum est.

καθὰ ἡξιώσατε, | ὡς τὰ τε ἀπόρρητα τῆς κατὰ τὰ | μυστήρια
 10 ταλειτῆς ἐνδο[ξ]ῳτερόν τε καὶ σεμνότερον, | εἴ γέ τινα προσθήκην
 ἐπιδέ[χοιτο, τοῖν θεοῖν ἀποδοθε[ί]η καὶ διὰ τὸν ἄρχοντα τοῦ
 15 τῶν | Εὐμολπιδῶν γένους, δν προ[ε]χειρίσασθε, αὐτός τε μὴ
 δο[κοί]ην, ἐνγραφεῖς καὶ πρότε[ρον] εἰς τοὺς Εὐμολπίδας, | παραι-
 20 τεῖσθαι νῦν τὸ ἔργον³ | τῆς τειμῆς, ἣν π[ρὸ τ]ῆς ἀρχῆς || [ταύτης
 ἐκαρπώσάμην. | ἔρρωσθε.

3 Sumptus potissimum intellegendus videtur; nam reliqua negotia sine dubio imperator, quem Athenis tunc non fuisse ipsa epistula docet, vicario delegabat.

409 Basis magna marmoris albi, mutilata a superiore parte, ubi attingunt duo frusta ex quibus unum dextri marginis summam partem servavit. Eleusine ante stoam Philonis. Ed. A. N. Skias 'Εφ. ἀρχ. 1895 p. 444 n. 27.

[Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ ἡ βουλὴ τῶν Φ καὶ | [ὁ
 δῆμος ὁ Ἀθηναίων Τίτον Φλ(άουιον) Λεωσθένην Παι]ανιέα¹, |
 [Τίτου Φλ(αούου) Ἀλκιβιάδου Παιανιέ]ω[ς υἱόν², ἀρξαν]τος τὴν |
 5 [ἐπώνυμον ἀρχήν, π]α[ν]ηγυ]ριαρχήσαν[τος, κηρυκ]εύσαν[τος τῆς
 ἐξ Ἀρείου πάγου [βουλ]ῆς, στρατηγῆσαντος ἐπὶ τὰ δ[ι]πλα,
 γ]υ[μνα]σ[ι]αρχήσαν[τος ἐκ τῶν ἰδίων, ἀγωνοθε[τήσαν]τος Π[αν]-
 αθηναίων οἰκοθεν³, Τίτου Φλ(αούου) Λεωσθένους [Παια]νιέω[ς⁴

Litterae volgares praeter ΘΠCΩ. Intra annorum 465 et 469 p. Chr. terminos hoc monumentum dedicatum esse ex iis apparet quae v. 23 sqq. de L. Vero Caesare leguntur. (Cf. 444⁷.)

4 Eiusdem habemus titulum C. I. Att. III, 658, in quo ex honoribus hic (v. 15 sqq.) recensitis redit gymnasiarchia, additur στρατηγῷ ἐπὶ τὰ δ[ι]πλα magistratus. At quod hic legitur [ἀρξαν]τα, id utique non licet ad eponymum magistratum referri, quippe qui hic in Leosthenis patris (v. 3), avi (v. 8), fratris (v. 13) honoribus constanter vocabulis ἀρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν significetur. Immo cum appareat res sacras multo magis cordi fuisse ei qui hunc titulum concinnavit quam publicas, complures minoris momenti magistratus hoc nudo ἀρξαντα comprehendisse videtur. Etenim si alius atque eponymi ex novem archontum numero magistratus intellegeretur, definite βασιλεύσαντα aut πολεμαρχήσαντα aut θεσμοθετήσαντα dicendum fuit.

2 Cf. C. I. Att. III, 656. 657. Ex priore titulo apparet, eius magistratum eponymum anno 426 a. Chr. paulo antiquiorem esse. Ex reliquis eius honoribus qui hic v. 4—7 sunt, illic comparet nullus, sine dubio quia ante eos gestos illa basis erecta est. 3 I. e. suis sumptibus. Cf. Hermae XX p. 27. 4 Commemoratur etiam in

- ἔ]χγονον, ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, παν[η]γυρι[αρ]χήσαντος,
 10 κηρυκεύσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου ἢ βουλῆς, στρατηγήσαντος
 ἐπὶ τὰ δπλα γ' καὶ γυμνασιαρχή[σα]ντος, ἀγωνοθετήσαντος Παν-
 αθηναίων ἀποδελ[χ]θέντος ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ, Τίτου Φλ(αουίου)
 Ἀλκιβιάδου Παιανιέ[ως] ἀδελφόν⁵, ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρ-
 χήν, πανηγυρι[αρ]χήσαντος, κηρυκεύσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου
 15 βουλῆς, ἢ [ἄρξ]αντα, πανηγυριαρχήσαντα, γυμνασιαρχήσαντα οἰκο-
 θεν⁶ | [ὀλ]χείοις⁷, πρεσβεύσαντα δις εἰς Ῥώμην ἐπὶ θεοῦ Ἄντω-
 νεί[ν]ου⁸, υἱὸν Φλ(αουίας) Εἰσιδώρα⁹ τῆς Φλ(αουίου) Ἡρακλεί-
 του¹⁰ καὶ Δομιτίας | Λαοδαμείας θυγατρὸς, Κρατεροῦ ἔγγονον¹¹,
 20 λάσσει¹³, ἱεροφαντοῦν[τα], ἐπὶ γέν[ο]ς λαμπρότητι καὶ φιλοτιμίαις
 πάσαις εὐχαριστή[σαντα]¹⁴ τῇ πόλ[ε]ι τὸ στρόφιον¹⁵ παρὰ τῷ

Alcibiadis filii titulis C. I. Att. III, 656. 657.

5 Alcibiades natu minor

archontis eponymi magistratu functus est quarto Abascanti paedotribiae anno, qui aut 140 p. Chr. aut aliquis ex proxime superioribus est (C. I. Att. III, 1442, 44), inter prytanes recensetur paucis annis post (C. I. Att. III, 1024, 5), magistratus eponymus, praetura, gymnasiarchia enumerantur in titulo honorario C. I. Att. III, 659. Praeterea eius mentio fit in elogio matris C. I. Att. III, 897, 7. 8. Elus (aut fratris Leosthenis) filius est Flavius Alcibiades ephebus paullo ante a. 160 a. Chr. (C. I. Att. III, 1422, 48). 6 Cf. not. 3.

7 Supplevi. ΙΚΕΙΟΙC lapis. [ὀλ]χείοις Sk., quod illi οἰκοθεν adiunctum quid sibi velit non video. Cf. Olympia V p. 557 n. 468, 6 γυμνασιαρχή[σαν]τα ὀλχείοις καὶ κυδῶν βασιλικ[ῶ]ν πρῶτον Ἡλείων. Cave sacrorum quorundam nomen latere suspiceris; nam illa aetate gymnasiarchia magistratus annuus est. 8 Antonini Pii principatu (138—161 a. Chr.), in quem etiam reliquos Alcibiadis et Leosthenis fratrum honores plerosque incidere manifestum est. 9 Alcibiadis et Leosthenis matri in ipsius titulo honorario C. I. Att. III, 897, 3 idem quidem Isidorae nomen tribuitur, sed illic nomine gentili Vitellia, Sabini ἐξ Οὔρου filia dicitur. 10 Flavius Heraclitus Paeaniensis, cuius pagi etiam Leosthenes et Alcibiades fuerunt, prytanis est cum Alcibiade natu minore C. I. Att. III, 1024, 9.

11 Vox per se nullum certum gradum significans (cf. n. 373⁶) hic aut de proavo aut etiam de abavo vel atavo intellegenda est. Nam avi fuerunt Leosthenes (v. 7) et Heraclitus (v. 17). 12 ΠΟΑΕΙ. 13 Homo pridem defunctus (cf. not. 44) fidem quam vivus patriae praestitit etiam nunc conser-

vare dicitur, quia bonis ab eo testamento relictis illa adhuc fruitur. Quis fuerit Craterus, propter nominis frequentiam, praesertim non addita patris pagive significatione, explorari nequit. 14 Verbi vis hic obscura; nam gratificandi aut gratias agendi notio in hunc conexum utique non quadrat. Expectaveris potius εὐαρεστήσαντα aut simile aliquid. Indicator enim summi sacerdotii insigne (not. 15) ab imperatore accepisse Leosthenem quia propter generis nobilitatem ac virtutem civibus gratissimus erat. 15 Cf. Arrian.

Diss. Epict. III, 24, 16: οὐκ ἐσθῆτα ἔχεις ἢν δεῖ τὸν ἱεροφάντην, οὐ κόμην,

Αὐτοκράτορι θεῶν Ἀντωνεῖν¹⁶ λαβόντα καὶ τὸν Αὐτοκράτορα
 μυσήσαντος¹⁷ | [Λ]ούκιον Αὐρήλιον Οὐῆρον δις ἐπὶ τῷ ἔτει ἀγα-
 γόντα | μυστήρια καὶ τοῦτο κατὰ τὸ θεμιτόν¹⁸, καὶ προσειδύ-
 25 σαντα Εὐμολπίδην¹⁹ συναγαγόντα²⁰, ἐπεὶ καὶ ἐπιλέγοντα εἶχο-
 μεν²¹, ἀρετῆς μεγέθει²² καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας
 καὶ τούτῳ²³ χάριν ἀνέθηκεν.

οὐ στρόφιον οἷον δεῖ, οὐ φωνήν, οὐχ ἡλικίαν. C. F. Hermann Gottesdienstl.
 Alterthümer § 35 not. 17. 46 Manifesta hic casuum confusio, de qua dixi
 n. 364⁶. Neque enim apud imperatorem, sed ab imperatore insigne sacer-
 dotii accepisse dicitur. 47 Hic quoque pro accusativo genetivus per-
 peram usurpatus est, qui ex longo recensu honorum a Leosthenis maioribus
 gestorum in lapidariae memoria haerebat. 48 Quia post mysteria, quibus
 se initiari volebat, Athenas venerat princeps, illa iterata sunt. Cf. quae de
 Nerone traduntur (n. 376³). 49 L. Verum in coetum et consessum gentis
 Eumolpidarum recepisse dicitur Leosthenes, sive id decreto gentis ab eo
 rogato factum est, sive aliae fuerunt illius in hac re partes (cf. not. 34).

20 Sc. τὸ γένος τῶν Εὐμολπιδῶν. Duriusculum hoc omittitur, neque tamen
 aliter intellegi potest enuntiatum. 24 συναγαγόντα ἔπει καὶ ἐπιλέγοντα
 'εἶχομεν' Sk., qui manifesto hoc intellegit de epiphonemate tali qualis
 leguntur n. 607, 46. 29. 737, 42 sqq. At neque quid sit συναγαγόντα ἔπει per-
 spicitur neque ipsa vox ἔπος illius aetatis generisque titulo convenit neque
 praesentis participium ἐπιλέγοντα ullo modo in Skiae interpretatione tolera-
 bile est neque imperfectum in ista exclamatione ('habemus', sc. principem
 Eumolpidam) locum habet. Quare quin ἐπεὶ particula causalis sit unde
 pendeat verbum εἶχομεν ad Athenienses relatum nulla ex parte dubium est.
 Verbum ἐπιλέγειν de allectione, qua imperator Eumolpida factus est, usur-
 patur; quam qui perficeret Athenienses (sive Eumolpidae) habebant T. Flavium
 Leosthenem (not. 49). Obiectum vocis εἶχομεν igitur non imperator, sed
 Leosthenes est. 22 I. e. propter virtutis magnitudinem, ut hic dativus
 respondeat illi εὐσεβείας — χάριν. 23 Etiam in negotio L. Verum Caesa-
 rem initiandi et inter Eumolpidas recipiendi.

410 Tabula marmoris leucophaei fracta infra et a dextra, in
 vico *Drachmani* prope Elateam veterem in museo. Edd. P. Paris
 Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 342 n. 43. Ex Lollingii apographo
 W. Dittenberger I. G. Sept. III, 446. Cf. quae exposuit R. Heberdey,
 Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XIII p. 486 sqq.

Μνασίβου[λον] | Μνασίβου[λου], | δισπεριο[δοντ]ου, ἀρίστου
 5 Ελ[λ]ήνων¹ [υἱόν, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἐλατῶν].

Litterae ΑΕΠΣΩ. 4 Cum filius, cuius hoc est monumentum, ignotus sit, de patre haec habet Pausanias X, 34, 5: τὸ δὲ Κοστοβόων τῶν ληστικῶν τὸ κατ' ἐμὲ τὴν Ἑλλάδα ἐπιδραμὸν ἀφίκετο καὶ ἐπὶ τὴν Ἑλάτειαν. ἔνθα δὴ ἀνὴρ Μνασίβουλος λόχον τε περὶ αὐτὸν ἀνδρῶν συνέστησε καὶ καταφονεύσας πολλοὺς τῶν βαρβάρων ἔπесεν ἐν τῇ μάχῃ. οὗτος ὁ Μνασίβουλος δρόμου νίκας καὶ ἄλλας ἀνείλετο καὶ Ὀλυμπιάδι πέμπτῃ πρὸς ταῖς τριάκοντά τε καὶ διακοσίαις (164 p. Chr.) σταδίου καὶ τοῦ σὺν τῇ ἀσπίδι διαύλου· ἐν Ἑλατεῖα δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ δρομέως Μνασιβοῦλου χαλκοῦς ἔστηκεν ἀνδριάς. Cui patris statuæ hanc filii post id tempus, quo illam viderat Pausanias, appositam baud improbabili-ter coniecit P. De Costobocorum incursione, per quam Mnasibulus fortiter pro patria dimicans mortem oppetit, Cassii Dionis testimonium habemus, qui LXXI, 42, 4 eos ab Astingis quibus Rhaus et Rhaptus praeerant anno 174 a. Chr. ex sedibus suis expulsos narrat. Quam per occasionem eos er-
rabundos in Graeciam venisse cum per se probabile esset, rem accuratius persecutus H. subtili disputatione evicit, illum gentis barbaræ impetum, in quo Mnasibulus occubisset, anno 175 p. Chr. factum esse.

411 Basis marmoris Pentelici inventa Eleusine ante templum a parte septentrionali. Ed. D. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1883 p. 77 n. 6. Cf. quae de titulo disputaverunt W. Dittenberger Hermae XX p. 32 sq. et P. Foucart Revue de philologie XVII (1893) p. 203 sqq.

Ἡ πόλις | Λ(ούκιον) Μέμμιον Ἐπὶ βωμῷ¹ Θορίκιον, | [τ]ὸν ἀπὸ δαδούχων καὶ ἀρχόντων | καὶ στρατηγῶν καὶ ἀγωνοθετῶν, ||
5 τὸν καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχῶν | καὶ λ(ε)ιτουργιῶν ἄρ-
ξαντα τὴν ἐπώλυμον ἀρχήν² καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τὰ | δπλα καὶ
ἐπιμελητὴν γυμνασιαρχίας³ | θεοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἀγωνοθέτην

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. 4 Praeter hierophantam, daduchum, praeconem quarto loco inter nobilissimos mysteriorum Eleusiniarum sacer-
dotes ὁ ἐπὶ βωμῷ antiquiore quidem aetate rarissime commemoratur (cf. n. 646, 428), cum in titulis Romanorum temporibus compositis persaepe oc-
currat eius nomen. Ut daduchus et praeco ex Cerycum gente capiebatur (C. I. Att. III, 4278, 25. Hermae XX p. 20). Μέμμιος Ἐπὶ βωμῷ non aliter dicitur atque Ἐρέννιος Ἱεροκῆρυξ, Κλαύδιος Δαδούχος, Ἰούλιος Ἱεροφάντης, ubi sacerdotii vocabulum nominis proprii Graeci locum occupavit. Ceterum huius ipsius Memmii perfrequens est memoria in prythanum et aisitorum catalogis; cf. C. I. Att. III, 4034, 42. 4032, 34. 4034, 39. 4040, 33. 4046, 16. 4048, 5, qui tituli omnes M. Aurelii principatu proximisque post eius obitum annis incisī sunt, id quod optime convenit cum huius monumenti intra an-
norum 177—180 p. Chr. (not. 8) erecti aetate. 2 Anno 162/3 aut 163/4 p. Chr. n. Cf. C. I. Att. III, 4127, 4. 4279, 2. 3 Imperatores si quando municipales honores absentes gerebant, eos per curatores (ἐπιμελητάς) administrare solebant. Sic Hadrianum gymnasiarchia honoris causa ab

- 10 τρίς, || πρεσβευτήν τε πολλάκις περί τῶν μεγίστων, ἐν οἷς καὶ
 περί γερουσίας⁴, μνήσαντα⁵ παρόντος θεοῦ Ἀδριανοῦ⁶, | μνή-
 σαντα θεὸν Λούκιον Οὐῆρον | Ἀρμενικὸν Παρθικὸν⁷ καὶ Αὐτο-
 15 κράτορας || Μ(ᾶρκον) Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον καὶ Μ(ᾶρκον) Αὐρή-
 λιον | Κόμμοδον Γερμανικοὺς Σαρματικούς⁸, | [λ](ε)ιτουργήσαντα
 τοῖν θεοῖν ἔτεσι νς⁹, τὸν [ἀ|π'] ἀρχιερέων, τὸν φιλόπατριν.

Atheniensibus ornatum esse Memmiumque, qui illius principatu iam adulta aetate erat (v. 12), eius vice officia illius magistratus praestitisse conicias. Sed scrupulum movet decretum C. I. Att. III, 40, 42. 43, ubi manifesto ex hoc titulo restituendum est ἐπιμελητοῦ γυμνασιαρχίας θεοῦ Ἀδριανοῦ, cum tamen multo post illius obitum, anno 209 p. Chr. demum illud populliscitum factum sit. Num forte, ut alibi quoque illis saeculis deis honores et magistratus publici tribuebantur, Divus Hadrianus quasi perpetuus gymnasiarchus habitus est, ut qui re vera eo munere fungebantur vicarii appellarentur?

4 Sacer ille senatus Eleusinius (ἡ ἱερὰ γερούσια C. I. Att. III, 702, 40. 881, 3. ἱερὸς γέρων C. I. Att. III, 1062, 7) intellegendus videtur; huius unius legationis propterea nominatim mentionem fieri putaverim, quia ad sacra Eleusinia spectabat. 5 Initiare homines erat Emolpidarum et Cerycum (n. 646, 144); non igitur sacerdotii iure Memmii id faciebat sed eadem atque reliqui omnes gentiles potestate. 6 Hadrianum ipsum non initiavit, quia tum cum ille Eleusina adit (anno 129 p. Chr.) Memmii adulescens etiamtum erat neque diu in cultu dearum Eleusinarum versatus (not. 9). 7 L. Verus Caesar primum Athenas venit cum ad bellum Parthicum proficisceretur (Capitolin. L. Verus 6. Philostratus V. soph. II, 4, 44 p. 560) anno 163 p. Chr. n.; cf. Eusebius II p. 170 Schoene: Λούκιος Καίσαρ ἱερουργῶν (sic Syncellus, ~~δὲ~~ *templum aedificabat* versio Armeniaca, male intellecto verbo Graeco) ἐν Ἀθῆναις εἶδε πῦρ ἀπὸ θυμῶν εἰς ἀνατολὴν κατ' οὐρανοῦ φαινόμενον. Neque verum mysteriis initiatus esse potest; nam ex cognominibus quae hic illi tribuuntur, *Armeniacus* anno 163, *Parthicus* anno 165 p. Chr. ei impositum est. Quod quoniam desideratur *Medicus*, quo anno 166 p. Chr. demum uti coepit, proclivis est coniectura eum cum Romam ad triumphum, quem m. Martio 166 p. Chr. egit, rediret, anno 165 p. Chr. Eleusine mysteriis interfuisse. F. Cf. n. 408. 8 M. Aurelium Eleusine initiatum esse referunt Cassius Dio LXXI, 84, 3: ὁ δὲ Μάρκος ἐλθὼν ἐς τὰς Ἀθῆνας καὶ μυηθεὶς κτλ. Philostratus II, 4, 42 in epistula Marci ad Herodem Atticum: ἡῶς ἄμην γὰρ, ὅποτε ὁ πόλεμος μάλιστα ἐφλέγμανε, καὶ μυηθῆναι. Capitolinus Antoninus Philos. 27: *orientalibus rebus ordinatis Athenis fuit et initialia Cereris adiit, ut se innocentem probaret, et sacrarium solus ingressus est*. De Commodio idem ex titulis demum didicimus; utrumque una in sacra Cereris receptum docet epigramma hierophantidis Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 147 n. 26, 48—20: ἦ τε καὶ Ἀντωνῖνον ὁμοῦ Κομμόδῳ βασιλῆα | ἀρχομένην τελετῶν ἔστεφε μυστικῶους. Quae ne pugnare existimes cum hoc titulo, tenendum est Memmii quidem initiasse illos, sed sine dubio complurium sacerdotum partes fuisse in ea caerimonia neque quicquam ad hierophantida referendum nisi id quod

distincte praedicatur, nempe eam coronam capitibus illorum imposuisse. Ceterum cum Σαρματιχοί appellantur, non ante annum 175 p. Chr. mysteriorum participes factos esse apparet. Atqui quia exeunte anno 176 a. Chr. iam Romam reduces facti erant, non licet dubitari, quin m. Martio a. 176 p. Chr. minoribus, auctumno eiusdem anni maioribus mysteriis initiati sint. Non ab omni parte recte hic, ubi de initiis Cereris dicitur, uterque αὐτο-κράτωρ vocatur, nam anno 177 p. Chr. demum Commodus a patre in societatem imperii ascitus est. Sed hic levissimus est error, ex quo simul de monumenti aetate certa fieri potest coniectura. F. Ex altera parte, quandoquidem Hadrianus et Verus hic *Divi* (θεοί) vocantur, Marcus non item, anno 180 p. Chr. monumentum recentius esse nequit. 9 Primus igitur annus, quo ille sacris Eleusiniis interfuit, neque prior est quam 124 neque posterior quam 124 p. Chr. (not. 8), id quod perbene convenit cum eis quae de Hadriano v. 42 leguntur (not. 2).

412 Magna basis marmoris Pentelici, inventa Olympiae, ubi inaedificata fuit in maceria inferioris temporis in impluvio palaestrae. Ex R. Weillii apographo ed. W. Dittenberger Arch. Ztg. XXXVI (1878) p. 102 n. 174. Denuo a Purgoldo collatus titulus exhibetur Olympia V p. 563 n. 476.

Ἀγαθὴ τύχη. | Δόγματι τῆς Ὀλυμπιᾶς βουλῆς Φλ(άβιον) |
5 Φιλόστρατον Ἀθηναίων¹, τὸν σοφιστήν, | ἡ λαμπροτάτη πατρίς.

Litterae ΑΘΠΣΦ, in finibus hastarum lineolis transversis ornatae. Vs. 5 fin. litterae HN ligatae. Supra hunc titulum in margine prominente quo basis terminatur unus versus incisus erat, quo deleta inscriptio Christiana a verbis κ(ύρι)ς β(οήθει) incipiens reposita est. 4 Cum litteratura monumentum initio tertii a. Chr. saeculi non antiquius arguat, omnium maxime probabile est, nobilissimum inter scriptores huius nominis, eum qui librum de Apollini Tyanensi et vitas sophistarum conscripsit, hic significari.

413 Basis quadrangula inventa Erythris. Edd. E. Pottier et A. Hauvette-Besnault Bull. de corr. Hell. IV (1880) p. 153 n. I.

[Ἀγαθ]ῆι [τ]ύ[χη]ι. | [Τ]ὸν τοῦ σοφιστοῦ | Φλ(αβίου) Φιλοστρά-
5 του¹ | καὶ τῆς κρατίστης || Αὐρηλίας Μελίτινης | υἱὸν Φλ(άβιον)

Litterae ΑΘΠΣ. V. 2 fin. O et Y inter se colligatae, v. 6 fin. N intra orbem litterae O scripta.

4 Hic quoque eum inter tres cognomines scriptores, qui vitas sophistarum scripsisset, intellegendum esse probabiliter statuunt P. et H. Namque natu maximum quidem propterea in censum

Καπιτωλεῖνον, | συγγενῇ καὶ ἀδελφὸν | καὶ θεῖον συνκλητικῶ[ν.] |
 10 ἡ κρατίστη βουλὴ τὸν || ἑαυτῆς τρόφιμον καὶ | εὐεργέτην, ἐπι-
 με|λησαμένου τῆς ἀνα|στάσεως τοῦ βουλάρ|χου Αὐρ(ηλίου) Εὐτυ-
 χιανοῦ.

non venire, quia is antiquiore tempore fuerit quam ut Flavio nomine uti posset, in illum vero, quippe qui apud Iuliam Domnam Augustam eximio favore floruerit, maxime quadrare quae hic de necessitudine cum primariis in republica Romana hominibus praedicarentur.

414 Smyrnae in coemeterio Armeniorum exscripsit Edmundus Prideaux et dedit fratri qui edidit Marm. Oxon. append. n. 479. Deinde post alios Boeckh C. I. G. 3478 (Syll.¹ 290).

Οἱ θεϊότατοι αὐτοκράτορες Σεουῆρος καὶ Ἀντωνεῖνος Καίσαρες¹
 Σμυρναίοις· | Εἰ Κλαύδιος Ῥουφῖνος² ὁ πολέιτης ὑμῶν ὁ διὰ
 τὴν προαίρεσιν | ᾗ σύνεστιν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ τὸν ἐν λόγοις συνεχῇ
 βίον τὴν | προκειμένην τοῖς σοφισταῖς κατὰ τὰς θείας τῶν προ-
 5 γόνων || ἡμῶν διατάξεις³ ἀτέλειαν τῶν λειτουργιῶν καρπούμενος |
 ὑμῶν αὐτὸν ἐκουσίῳ ἀνάγκῃ προκαλουμένων ὑφέστη τὴν | στρα-
 τηγίαν κατὰ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα φίλτρον· τὴν γοῦν εἰς τὰ |
 ἄλλα μένειν ἀπραγμοσύνην ἀκίνητον αὐτῷ δικαιοτάτον | ἐστίν·
 10 οὐ γὰρ ἄξιον τῷ ἀνδρὶ τὴν εἰς ὑμᾶς φιλοτειμίαν γενέσθαι ζη-
 μίαν, καὶ μάλιστα ταύτην ὑμῶν αἰτούντων ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν χά-
 ριν. εὐτυχεῖτε. | ἐπρέσβευον Αὐρ(ηλίου) Ἀντωνεῖνος καὶ Αὔλιος
 Σπηρᾶτος.

Litterae ΖΘΞΠΞ.

4 L. Septimius Severus cum filio M. Aurelio Antonino (Caracalla). Eum in imperii societatem recepit 198 p. Chr. Inter eum annum et 209 p. Chr., quo etiam Geta imperatoriam dignitatem adeptus est (C. I. Att. III, 40), has ad Smyrnaeos litteras datas esse apparet. 2 Rufinum Smyrnaeum sophistam commemorat Philostratus vitt. soph. II, 25, 4 p. 608, ad quem locum Olearius de Rufinis compluribus illius aetatis disputavit.

3 Immunitas sophistis concedi coepta erat a Vespasiano, aucta et stabilita a Traiano, Hadriano, Antonino Pio (Cf. Hertzberg Gesch. Griechenlands unter den Römern III p. 84 not. 44). Hos Severus, qui se M. Aurelii filium esse fingeat, et Antoninus hic maiores suos dicunt.

415 Pari in oppido. Exemplum a Chaereta medico acceptum ed. L. Ross Inscr. inedd. fasc. II p. 44 n. 452 b tab. I. (Lebas Inscr. II 2410.)

Ἱερὰ γράμματα¹. | [Δ]οκεῖς ἡμεῖν τὸ δόγμα | [τ]ῆς συγκλήτου²
 5 ἀγνο[εῖ]ν, ὃ σε, ἐάν μετ' ἐμπε[ρ]ων συναντιβά(λ)ῃς³, | [πε]σ(ει)⁴
 μὴ εἶναι ἐπάναγ[χ]ες συγκλητικῶ | [δ]ήμου Ῥωμαίων⁵ ἄκον[τι]
 10 ξένον ὑποδέχε[σθαι]⁶. ἐδόθη | [ι]α' καλ(ανδῶν) Ἰουν(ων) Ῥώμῃ, |
 [Φα]βίῳ⁷ Κεῖλωνι τὸ β' καὶ | [Ἀ]ννίῳ Λιβωνί⁸ ὑπάτοις⁹.

Litterae ABΔHH (promiscue) Θ (v. 10 init. Θ) ΞΠΣΥΩ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae.

1 Litterae datae ab L. Septimio Severo et M. Antonino (Caracalla) imperatoribus anno 204 p. Chr. (not. 8). Et vocis Ἱερός (sacer) usus de eis quae imperatoris sunt, neutiquam rarus ille quidem, et haec compendiaria argumenti significatio, omissis ipsius epistulae praescriptis, redeunt in titulo Ephem. epigr. VII p. 446 (*exemplum sacri edicti*), de quo Th. Mommsen per litteras me admonuit. Non publico consilio epistula lapidi incisa est, sed privatim in pariete illius domus cuius immunitatem confirmat.

2 De hoc senatusconsulto nihil alibi tradi O. Hirschfeld et Th. Mommsen mihi quaerenti significaverunt.

3 ΒΑΔΗΣ. Hinc cum mihi apparere videretur, ad hominem neque iuris neque sermonis Romanorum satis peritum haec scripta esse, sumpsi Parios sive per magistratum suum sive per nescio quem privatum (cf. n. 448) querellam ad imperatorem detulisse, quod domus senatoris Romani in ipsorum insula sita illo munere hospites recipiendi (cf. not. 6) liberaretur. Ad hunc datum esse rescriptum principum. Probavit hanc opinionem O. Hirschfeld; Mommsenus proconsuli haec scripta coniecit, ἐμπεῖρους de eius assessoribus interpretatus. Sed cum nulla hic desideretur accuratio iuris peritia, sed una facultas senatusconsulti Latine scripti recte intellegendi, praesidem provinciae ab imperatoribus inter huius rei imperitos haberi mihi persuadere nequeo.

4 .ΙΕΗ. 5 Cf. Cic. pro Caecina 10, 28: *decimo vero loco testis exspectatus et ad extremum reservatus dixit, senator populi Romani, splendor ordinis, decus atque ornamentum iudiciorum, exemplar antiquae religionis, Fidiculanus Falcula*. Sollemnis est appellatio, quae apud Ciceronem acerbam irrisionem habet, hic vero dilucidius etiam, quam simplici συγκλητικὸς fieret, senatorem Romanum a civitatum Graecarum buleutis distinguit.

6 Inter munera civium et incolarum per civitates imperii Romani ἐπιστάθμια, i. e. munus hospitii domo recipiendi commemoratur (cf. E. Kuhn die städtische und bürgerliche Verfassung des römischen Reichs I p. 64 not. 447); quo cum legitime quidem non uterentur nisi qui mandatu magistratum in oppidum venerant, tamen multifariam milites pro arbitrio id a provincialibus exegisse videmus n. 448, 35. 44. 62. 78 sqq. Quod quoniam molestissimum erat onus, magnopere cavendum erat civitatibus, ne immunitatibus iniuria usurpatis etiam in angustiore domorum numerum coartaretur. Id causae fuit Pariis querendi, quod senatoris cuiuspiam domui parceretur. Sed id iure fieri ab imperatoribus docetur. Atque in universum quidem senatores Romanos vacatione munerum municipalium habuisse constat (Kuhn I p. 174 sqq.), sed de hoc potissimum munere nullum exstat testimonium, nisi quod ex codice Theodosiano VII tit. 8 de metatis 4: *Imp. Constantius* (codd. *Constantinus*, em. *Gothofredus*) *ad Senatum*. *Invidis senatoribus nostris in eorum domibus*

nullus hospitali iure commaneat, cuius O. Hirschfeld me admonuit, anno 359 p. Chr. ab imperatore senatui Constantinopolitano idem privilegium, quo Romanus iampridem utebatur, concessum discimus. 7 Supplevi; [Αλ]β[ε]ρ[τ] Ross. Homo est inter illorum temporum nobilissimos, pleno nomine L. Fabius Cilo Septiminus Catinius Acilianus Lepidus Fulcinianus; cf. Prosopographia imperii Romani II p. 45 n. 20. 8 M. Annii Flavii Libo. Cf. Prosopogr. I p. 64 n. 487. 9 Anno 204 p. Chr.

416 Marmor candidum in templi figuram elaboratum, cuius in epistylío versus primus, infra eum inter columnas duas Ionicas reliquus titulus. Effossus lapis Philadelphiae Lydiae (*Alaschehir*) in balineo vetere Turcico. Apographum mendose confectum a medico quodam Smyrnaeo publici iuris fecit A. E. Kontoleon Νέα Σμύρνη 30. Αὐγούστου 1894 (Revue des études Grecques IV (1894) p. 297 n. 2). Accuratissime exscripsit K. Buresch et edidit Wochenschr. für class. Philologie VIII (1894) n. 45 p. 4242 sqq.

Ἀντωνεῖνός σ' ἔκτιζε¹.

5 Αὐτοκράτωρ | Καῖσαρ Μάρκος | Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος Εὐσεβῆς
Σεβαστὸς Παρθικὸς μέγιστος Βρετανικὸς μέγιστος Γερμανικὸς |
10 μέγιστος² Αὐρηλίω || Ἰουλιανῶι³ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν· | εἰ
15 καὶ μηδεὶς αἰρεῖ | λόγος⁴ τὸν Φιλαδελφεά Ἰουλιανὸν ἀπὸ τῶν

Ex litteris editor commemorat [2] (νῷ) et φ (φι). Aliquot locis binae litterae inter se ligatae. 4 Haec si recte exscripta sunt, spectant ad templum cuius hic lapis effigiem exhibet; nam neocoriam a Caracalla Philadelphensibus concessam esse infra v. 20 sqq. refertur. Offensioni est pronomen personae secundae de monumento cui haec incisa sunt usurpatum; quare vide ne Σ mero errore duplicatum sit. 2 Germanici Maximi nomen M. Antoninus Caracalla assumpsit sub finem anni 213 p. Chr. (v. P. v. Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyclopaedie II, 2 p. 2447), occisus est mense Aprili 217 p. Chr. (ibid. p. 2450). Per ipsa huius quadriennii initia has litteras ad Philadelphenses datas esse apparet ex v. 28. 29 (not. 8). 3 Recte hoc nomen hic et v. 24 ex vestigiis in lapide exstantibus restituit B. Apparet tamen hunc Iulianum, ad quem epistula data est, distinguendum esse ab homine cognomini (v. 44) cuius de rebus hic agitur. Ille videtur aut summus magistratus aut certe aliquis ex principibus Philadelphensium esse, cuius precibus et gratia illi potissimum id quod ab imperatore petebant impetraverunt. 4 Formula apud Herodotum potissimum et Platonem nō infrequens plerumque quidem de ratione usurpatur quae probet aliquid esse, sed nonnunquam etiam de ea quae cogat aliquid facere. Cf. Herodot. IV, 127: πρότερον δέ, ἢν μὴ ἡμέας λόγος αἰρή, οὐ συμμειζόμεν τοι I, 132. VII, 44. Platon. Respubl. X p. 607 B. Illic sane semper accusativus subiecti additur, infinitivus

Σαρδιανῶν | εἰς τὴν τῆς πατρ(ιδος) μεταθεῖναι φιλοτειμ(αν)⁵,
 30 ἀλλ' ὁμως | σὴν χάριν ἡδέως || τοῦτο ποιῶ, δι' ὃν καὶ | τὴν
 νεωχορίαν ἀδ(ι)τὴν⁶ τοῖς Φ(ιλ)αδελφεῦσιν δέ]δωκα⁷. | ἔρρωσο
 35 'Ι(ου)λι(ανῆ) || τιμωτάτῃ μοι καὶ φι(λ)τατῃ. |
 ἀνεγνώσθη ἐν τῷ | θεάτρῳ ἔτους σμέ⁸, μηνὸς Ἀπελλαίου ε'.

ex conexu sententiarum suppletur, hic vice versa; sed id nihil habet offensionis. Negat igitur imperator ullam esse rationem, quare necesse sit id facere quod Aurelius Iulianus ab ipso petivit; id licere non negat, ideoque libenter ei gratificatur. 5 Philadelphensis fuit origine hic alter Iulianus (not. 8), sed Sardibus tunc domicilium habuisse videtur. Iam cum φιλοτιμία, φιλοτιμεῖσθαι illa aetate praecipue de munificentia usurpetur quae in sumptuosus honoribus municipalibus suscipiendis cernebatur, huius potissimum generis de Iuliano controversiam inter civitates fuisse putaverim. Atque eis quae infra scripta sunt (cf. not. 6) maxime probabile fit sacerdotium imperatoris ut in patria potius quam Sardibus ille gereret petitum esse. 6 Pronomen demonstrat, id quoque de quo nunc agitur ad neocoriam, i. e. ad templum et sacra imperatoris spectare. 7 Cum in nummis Hadriani, M. Aurelii, Faustinae, Commodi, Septimii Severi, Getae ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ scriptum sit nullo adiecto honoris vocabulo, contra in Caracallae, Iuliae Domnae, Iuliae Maesae, Severi Alexandri, Mameae, Gordiani aliorumque principum posteriorum ΝΕΩΚΟΡΩΝ adiciatur, eorum testimonia egregie concinunt cum hoc titulo. Quod vero W. Buechner de Neocoria p. 440 propter unum nummum (Mionnet IV p. 404 n. 574) cum titulo Ἀντινόου Ἡρώος. ἐπὶ Αἰλ. Καπίτωνος ἀρχ. τὸ β'. Φιλαδελφῶν νεωκόρων hanc neocoriam multo antiquiorem esse statuit, utique fallitur, sive nummi fides dubia est, sive de aetate non recte coniectura facta ex Antinoi nomine, cuius sacra etiam alibi usque ad tertium saeculum mansisse constat. 8 Annus 245 aerae Actiacae incipit a mense Octobri 243 p. Chr. (cf. J. W. Kubitschek Arch.-epigr. Mittheilungen aus Oesterreich XIII p. 420 sqq.), Apellaeus secundus est in ordine mensium Macedonicorum, respondens fere Novembri anni Iuliani.

417 Basis marmoris Pentelici inventa Olympiae orientem et meridiem versus a Metroo. Ex Purgoldi apographo edidi Arch. Ztg. XXXVIII (1880) p. 55 n. 342 (Syll.¹ 294). A Purgoldo delineata tituli imago exhibetur Olympia V p. 474 n. 356.

Ἀγαθὴ τύχη. | Ἡ Ὀλυμπικὴ βουλὴ¹ καὶ ὁ | δῆμος ὁ Ἡλεῶν
 5 Γ(ά)ιον Ἀσίνιον | Κουαδράτων², ἀνθύπατον³, || ὑπατον ἀποδείγ-
 μένον, | τεμῆσαντα τὴν Ὀλυμπ(ι)αν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ⁴.

Litterae ΘΘΠCVYΘ. 1 Cf. 373². 2 Scriptorem rerum (Suidas s. v. C. Müller Fr. hist. III p. 659 sqq.) agnovit G. Treu. 3 Achaiae praefuisse Dittenberger, Sylloge I. 40

videtur, quia nomen provinciae non additur. Certe provincia praetoria fuit (v. 5 ὑπατον ἀποδεδειγμένον).

4 Praeter Παρθιά Quadratus scripserat Ῥωμαίων Χιλιετηρίδα, i. e. res gestas Romanorum per mille ab urbe condita annos. Eius libri narrationem usque ad Alexandri Severi aetatem deductam fuisse Suidas narrat, iniuria a Vossio (de hist. Gr. p. 286 ed. Westerm.) erroris insimulatus. Recte enim Müller monuit, fuisse qui Romam ipsa prima Olympiade conditam dicerent, eorumque rationem Quadratum secutum esse, ut millesimus urbis annus ei esset 224 p. Chr. Iam si in prooemio eum de mira illa quae inter origines urbis et ludorum Olympicorum initia intercederet temporis ratione verba fecisse statuerimus, eo referri licebit ταῦτα τὴν Ὀλυμπίαν λόγῳ.

418 Tabula inventa in vinea sita in loco *Gramadi* prope vicum Bulgaricum *Dschumaja*, qui est fere triginta milium passuum intervallo meridiem et orientem versus ab antiquo oppido Pautalia (*Köstendil*) prope Strymona. Exscripsit K. Kapélu minusculis non distinctis tituli versibus; deinde lapide magis mutilato ectypum chartaceum confecit Spyridon G. Donos. Ex illo apographo et hoc ectypo ed. A. E. Kontoleon Mitth. des arch. Instituts in Athen XVI (1891) p. 267, cuius exemplo H. Diels et U. von Wilamowitz-Möllendorff multas adiecerunt egregias emendationes et observationes. Cf. quae adnotavit Th. Mommsen ibid. p. 279 sqq.

Litterae ΕΖΘΞΖΠCΩ. Hic titulus Graecus per tres paginas sive columnas (a b c) scriptus est, quarum initia (v. 1—20, 61—74, 112—126), quia lapis aliquanto postquam inventus erat supra mutilatus est, ab ectypo absunt. Quae uno Kapélu apographo, quod versuum divisione carebat, servata necessario in versus diremī litterarum numero ex superstitionibus partibus computato. Qua in re cum propter exiguum singulorum versuum ambitum, tum quia unusquisque ex eis ab integra syllaba incipit, non vereor ne multum a vero aberraverim. Praemittebantur Graecis quae edimus Latina per totam lapidis latitudinem continuis versibus scripta, quae iam evanuerant cum ectypum fieret, ita ut ex uno apographo perquam mendoso nota sint, haec (A): *Bona fortuna. | Fulvio Pio et Pontio Proculo cons(ulibus) XVII kal(endas) Ian(uarias) descriptum et | recognitum factum ex libro libellorum rescriptorum a domino n(ostro) M. Antonio Gordiano Pio Felice Aug(usto) et propo[s]itorum Romae in porticu termarum Traianarum in verba q(uae) i(nfra) s(c)ripta sunt, | dat(um) per Aur(elium) Purrum mil(item) coh(ortis) pr(aetoriae) p(iae) fidelis Gordianae 4 Proculi | convicanum et conpossessorem.* Haec repetivi qualia a Mommseno restituta sunt, non enotatis apographi erroribus quia emendatio nusquam dubia est. Infra Graeca finem totius tituli faciunt iterum Latina non divisa per columnas haec (E): *Imp(erator) Caesar M. Antonius Gordianus Pius Felix Aug(ustus) vikanis per Pyrrum mil(item) con-*

I α Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μ(άρκῳ) Ἀντωνίῳ | Γορδιανῷ Εὐσεβεῖ
 Εὐτυχεῖ Σεβ(αστῷ) (δ)έησις¹ | παρὰ κωμητῶν Σχαπτοπαρηγῶν²
 5 τῶν καὶ | Γρησειτῶν· ἐν τοῖς εὐτυχεστάτοις || σοῦ καιροῖς κατ-
 οικεῖσθαι καὶ βελτιοῦσθαι τὰς κώμας ἤπερ³ ἀναστάτους | γίγνε-
 σθαι τοὺς ἐνοικοῦντας πολλά(ις) ἀντέγραφας⁴· ἔστιν γε⁵ καὶ
 40 ἐπὶ τῇ τῶν | ἀνθρώπων σωτηρίᾳ τὸ τοιοῦτο καὶ ἐπὶ || τοῦ ἱερω-
 τάτου σου ταμείου ὠφελείᾳ. | ὅπερ⁶ καὶ αὐτοὶ ἔννομον ἰκεσίαν |

posses|sorem: Id genus quaerellae praecibus intentum ante iustitia praesidis | potius super his quae allegabuntur instructa discinge quam rescripto principi | certam formam reportare debeas. Rescripsi. Recognovi. Signa.

Ex his instrumentis totius negotii ordinem Mommsenus enucleavit hunc: Scaptoparenī Romanorum ac potissimum militum superbia et arrogantia multifariam pressi sumptibusque exhausti precibus (I v. 4—100) adierunt imperatorem per Aurelium Pyrrhum vicanum suum qui in praetorio militabat. Sed princeps rescripto (E) per Pyrrhum ad vicanos dato respondit, tales querellas non statim ad se ipsum deferendas esse, sed prius praesidem provinciae adeundum, qui eas accurate examinaret. Hoc responsum ipsius principis signatione (*rescripsi*) eiusque qui ei a libellis erat subscriptione (*recognovi*) munitum lapidi incidebatur et in porticu thermarum Traianarum (A v. 5) publice proponebatur. Inde die 16 mensis Decembris a. 238 p. Chr. Pyrrhus apographum faciendum eiusque fidem testibus (quorum signa commemorantur E v. 4) confirmandum curavit, quod exemplum ad vicanos quorum causam ille egerat relatum cum ipsis precibus (I) huic lapidi incisum est. Quod quoniam non cognoverat de ipsa causa princeps, sed rem ad praesidem reiecerat, hunc iam a Scaptoparenis aditum esse consentaneum est. Atque ad ea quae cum hoc magistratu agebantur manifesto referendum est alterum ex instrumentis Graece scriptis (II v. 104—157), etsi eius ratio et argumentum difficultates quasdam habet (cf. not. 35). Vides ordinem temporum, ex quo Caesaris rescriptum (E) ante instrumentum II locum habebat, in incidendo neglectum esse, id quod Mommsenus ingeniose eo refert, quod vicani ad deterrendos eos qui peregrinantes eo venirent imperatoris nomen efficacius existimassent quam praesidis. 4 CEBAEHCIC Kapélu; em. O. Hirschfeld.

2 Vicus ignotus sine dubio eo loco situs, ubi lapis inventus est. Eum Pautaliotarum civitatis fuisse v. 149 docet. Nomen Thracium similitudine aliorum (*Druziparene*, *Tramipare*) illustravit M. 3 Desideratur praeferendi notio (μᾶλλον αἰρεῖσθαι), neque enim quid fieret, sed quid sui consilii esset aperuerat imperator. Sed haec breviloquentia aliis, quamvis paulo minus duris, sermonis Graeci exemplis defenditur. 4 πολλά κ' ἂν τ' ἔγραψας Kapélu; πολλά ἀντέγραψας em. Diels, sed Kont. maluit πολλὰ(ις), iure si quid video. ἀντιγράφειν hic usurpatum videtur quia *rescribendi* vox de imperatoris decretis sollemnis erat. 5 Expectes γάρ; neque vero qui incidit aut qui exscripsit culpandus videtur, sed ipse auctor, quem multifariam soloeco sermone usum videmus, praesertim cum idem redeat v. 26. 6 (δὲ) ὅπερ em. Wilamowitz, sed per frequenter post

τη θεϊότητι σου προσκομίζομεν⁷, εὐχόμενοι ἰλέως ἐπινεῦσαι
 15 ἡμεῖν | δεομένοις τὸν τρόπον τοῦτον. Οἰκοῦμεν καὶ κεκτῆμεθα
 ἐν τῇ προγεγραμμένῃ κώμῃ οὐσῇ εὐεπ(η)ρ(ε)άστῃ⁸ διὰ τὸ |
 ἔχειν ὑδάτων θερμῶν χρῆσιν καὶ κεῖσθαι μέσον⁹ δύο στρατο-
 20 πέδων τῶν δν|των ἐν τῇ σῇ Θράκῃ· καὶ ἐφ' οὗ¹⁰ μὲν τὸ || πάλ(λ)αι
 οἱ κατοικοῦντες ἀδόχλητοι | καὶ ἀδιάσειστοι ἔμενον, ἀνενδεῶς¹¹ |
 τοὺς τε φόρους καὶ τὰ λοιπὰ | ἐπιτάγματα συνετέλουν· ἐπεὶ δὲ
 κατὰ καιροὺς εἰς | (ῥ)β(ρ)ιν¹² προχωρεῖν τινες καὶ βιάζεσθαι ||
 25 ἤρξαντο, τηνικαῦτα ἐλαττοῦσθαι | καὶ ἡ κώμη ἤρξατο. ἀπό
 γε¹³ μειλίων¹⁴ | δύο τῆς κώμης ἡμῶν πανηγύρεως | ἐπιτελου-
 μένης διαβοήτου οἱ ἐκεῖσε | τῆς πανηγύρεως εἵνεκεν ἐπιδημοῦν¹⁵-
 30 τες ἡμέρας πεντεκαίδεκα ἐν τῷ | τόπῳ τῆς πανηγύρεως οὐ
 καταμέλνουσιν, ἀλλ' ἀπολιμπάνοντες ἐπέρχονται εἰς τὴν ἡμετέ-
 35 ραν κώμην | καὶ ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ξενίας || αὐτοῖς παρέχειν¹⁶
 καὶ ἕτερα πλείστα εἰς | ἀνάλημψιν αὐτῶν ἄνευ ἀργυρίου χορη-
 γεῖν· πρὸς δὲ τούτοις καὶ στρατιῶται | ἀλλαχοῦ πεμπόμενοι
 40 καταλιμπάνοντες τὰς ἰδίας ὁδοὺς πρὸς ἡμᾶς παρραγίνονται¹⁶
 καὶ ὁμοίως κατεπελγούσιν | παρέχειν αὐτοῖς τὰς ξενίας καὶ τὰ
 ἐπι|τῇδ(ε)ια μηδεμίαν τιμὴν καταβαλόντες· | ἐπιδημοῦσι δὲ ὡς
 45 ἐπὶ τὸ πλείστον | διὰ τὴν τῶν ὑδάτων χρῆσιν οἳ τε γοῦν¹⁷μενοι
 τῆς ἐπαρχ(ε)ίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπ(ι)τροποί σου· καὶ τὰς μὲν ἐξου-
 σίας συ|ν(ε)χ)έστατα¹⁷ δεχόμεθα κατὰ τὸ ἀναγκαῖον, | τοὺς (δὲ)
 λοιποὺς¹⁸ ὑποφέρειν μὴ δυνάμε|νοι ἐνετύχομεν πλειεστάτῃς τοῖς

Chr. n. ὅπερ pro διόπερ usurpari ut πολλά pro πολλάκις aliaque id genus monet Diels.

7 προσκομίζομεν Kapélu. Quod emendandum duxi, quia contra morem de eo quod his ipsis litteris fit futuro tempore uterentur Scaptopareni; perfrequens autem est illa inferiore aetate sibilantium σ et ζ confusio.

8 εὐεπεράστῃ Kapélu. Emendavit Wilamowitz. 9 Incertum esse, utrum sic an μέσῃ incisum sit, significat Kapélu.

10 I. e. quamdiu, quem ad finem, manifesta casuum genetivi et accusativi (ἐφ' ὅσον χρόνον) confusione.

11 Littera ω etiam in ectypo agnoscitur, quod hinc incipit, cum priora solo Kapélu apographo nitantur.

12 εἰς τὴν βίαν Kapélu in ectypo v. 22 fin. YCEIC, versus proximi initium evanuit. Emendavit Wilamowitz, quem sequor quia εἰς βίαν προχωρεῖν καὶ βιάζεσθαι vel in hoc titulo intolerabile mihi videtur.

13 Cf. not. 5. 14 μηλίων Kapélu; at in ectypo agnoscitur MC....

15 Cf. n. 415, 9. 16 παραγίνονται Kapélu; ..ΠΑΓΕΙΝ.... ectypum.

17 συνεχέστατα Kapélu, ..NCCTATA. Nisi errorem a lapicida commissum, a Kapélu tacite correctum, statuere velis, barbaramente [συ]νέστατα scriptum fuisse conicias.

18 Suppl. Wilamowitz. τοὺς λοιποὺς sine particula adversativa Kapélu, ΤΟΥΣ...ΙΠΟΥΣ ectypum.

30 ἡγε||μοῖσι τῆς Θράκης, οἵτινες ἀκολουθῶς | ταῖς θεαῖς¹⁹ ἐντολαῖς
 ἐκέλευσαν ἀοχλήτους ἡμᾶς εἶναι· ἐδηλώσαμεν γὰρ μη|κέτι ἡμᾶς
 δύνασθαι ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ νοῦν ἔχειν ἐγκαταλιπεῖν καὶ
 55 τοὺς || πατράους θεμελίους διὰ τὴν τῶν | ἐπερχομένων ἡμῶν
 βίαν· καὶ γὰρ | ὡς ἀληθῶς ἀπὸ πολλῶν οἰκοδεσπο|τῶν εἰς ἐλα-
 60 χίστους κατεληλύθα|μεν, καὶ χρόνῳ μὲν τινι ἴσχυσεν || τὰ προ-
 ὀ τάγματα τῶν ἡγουμένων | καὶ οὐδεὶς ἡμῶν ἐνόχλησεν οὔτε |
 ξενίας (αἰτή)|ματι²⁰ οὔτε παροχῆς ἐπι|τηδεῶν, προϊόντων δὲ τῶν
 65 χρόνων | πάλιν ἐτόλμησαν ἐπιφύεσθαι ἡ||μῶν πλεῖστοι δο-
 (τ)ῆς²¹ ἰδιωτ(ε)ίας | ἡμῶν καταφρονοῦντες. ἐπεὶ οὖν οὐ|κέτι δυ-
 νάμεθα φέρειν τὰ βάρη | καὶ ὡς ἀληθῶς κινδυνεύομεν σπερ²² |
 70 οἱ λοιποὶ (ῶ)δε²³ καὶ ἡμεῖς προλιπεῖν || τοὺς προγονικοὺς θεμε-
 λίους, τούτου χάριν δεόμεθά σου, ἀνίχῃτε | Σεβαστέ, (δ)πως²⁴
 διὰ θείας σου ἀντιγρα|φῆς κελεύση(ς)²⁵ ἕκαστον τὴν ἰδίαν πο-
 75 ρεύεσθαι ὁδὸν καὶ μὴ ἀπολιμπάνοντας || αὐτοὺς τὰς ἄλλας κώμας
 ἐφ' ἡμᾶς | ἔρχεσθαι μη(δ)ῆ²⁶ καταναγκάζειν | ἡμᾶς χορηγεῖν
 αὐτοῖς προῖκα τὰ | ἐπιτήδ(ε)ια, ἀλλὰ μηδὲ ξενίαν αὐτοῖς | παρ-
 80 χεῖν οἷς μὴ ἐστὶν ἀνάγκη — ὅτι || γὰρ²⁷ οἱ ἡγούμενοι πλεονάκεις
 ἐξέ|λευσαν μὴ ἄλλοις παρέχεσθαι ξε|νίαν εἰ μὴ τοῖς ὑπὸ τῶν
 85 ἡγουμέ|νων καὶ ἐπιτρόπων πεμ|πομένοισι εἰς ὑπηρεσίαν, ἐάν (τ)ε²⁸ ||
 βαρ(ώ)μεθα²⁹, φευξόμεθα ἀπὸ τῶν | οἰκείων καὶ μεγίστην ζημίαν³⁰

19 Quae imperatoris sunt, volgo θεῖα vel ἐερά (n. 444, 4. 445, 4) appel-
 lantar. 20 ἐπὶ ματι Kapélu; ectypi ope hic destituimur quia v. 64—74
 interciderunt. Emendavi sumens hominem Graecum perperam ε pro αι (cf.
 not. 32) propter pronuntiationem, ΠΙ pro TH propter litterarum similitudinem
 legisse. (δνó)ματι editor, quod et significatione minus quadrat — nullus enim
 hic erat praetextus, sed re vera hospitium et victum illi petebant et acci-
 piebant — neque probabilem habet corruptelae explicationem. 24 γῆς

Kapélu. Em. Wilamowitz. 22 Adverbii ritu hic quoque usurpatum
 pronomini accusativum, sed alia vi ac v. 14, pro ὅσπερ, monuit Diels.
 23 οἷδε Kapélu; em. Diels (v. not. 22). τόδε Wilamowitz. 24 πῶς Kapélu;
 em. Wilamowitz. 25 κελεύση Kap.; em. Wil. 26 MHTC... ATA.....
 ectypum, μηδὲ καταναγκάζειν Kap., emendatione tacita sed eadem necessaria,
 nisi hoc quoque inferioris aetatis soloeco sermoni quam lapicidae oscitantiae
 tribuere malis. 27 ὅτι γὰρ 'quoniam' apud Graecos recentiorum tempo-
 rum usitatum fuisse adnotat Diels. 28 γε Kap. (in ectypo haec vox deest).
 Emendavi; nam γε hic ut v. 8. 26 pro γὰρ usurpatum cum sententiarum
 conexu pugnat. Duae per hanc parentheses (cf. not. 31) afferuntur causae,
 cur precibus suis morem gesturum sperent principem, priora praesidium
 iussa et damnum quod fisco Caesaris imminet. 29 Emendavit Wilam.
 βαρούμεθα Kapélu. 30 Manifesto accusativus soloecae pro dativo usurpatus.

τὸ | ταμῆιον περιβληθήσεται — ἵνα³¹ | ἐλεθθέντες διὰ τὴν
 90 θεῖαν σου | πρόνοιαν καὶ μέλα(ν)τε(ς) ἐν³² || τοῖς ἰδίοις τοὺς τε
 ἱεροὺς φόρους | καὶ τὰ λοιπὰ τελέσματα παρέχειν | δυνησόμεθα·
 95 εἰάν κελεύσης || τὰ θεῖά σου γράμματα ἐν στή|λῃ ἀναγραφέντα
 δημοσίᾳ (π)ο|κεῖσθαι³³, ἵνα τούτου τυχόντες | τῇ τύχῃ σου
 100 χάριν ὁμολογῇν | δυνησόμεθα, ὥς καὶ νῦν κα... ὄμμενοι³⁴ σοῦ
 ποιούμεν. |

II Διογένης ὁ Τύριος³⁵ ὁ π[ραγμα]τικὸς³⁶ ἀπὸ θεῖας φιλαν-
 105 θρωπίας ἐπὶ τὴν ἔντευξιν ταύ|την ἐλήλυθεν· δοκεῖ δέ || μοι θεῶν

31 Enuntiatum finale nullo modo ad ea referri posse, quae ante ipsum scripta essent, sed ad ea quae vicani v. 70—79 precibus ab imperatore efflagitarent, ideoque v. 79 εἴτι γάρ — 87 περιβληθήσεται parenthesin habendam esse observavit Wil. 32 καὶ μέλαι παῖσιν Kap. ΙΑΙΜΕΙΝ... CE. ectypum. Emendavit Wilam. 33 Aut sic aut προτίθεσθαι, id quod spatii

rationibus melius conveniat, emendandum Kont. adnotat illud ποιτινεῖσθαι, quod se legisse non sine dubitationis significatione refert Kap. In ectypo praeter litteram initialem Π nihil dispicitur. 34 καθαιτῶμενοι Kapélu, KA...ΩΜΕΝΟΙ ectypum. καταρῶμενοι Wilamowitz, sumens Thracae non

exsecrandi, sed iurandi per aliquod numen vi hoc verbum usurpasse; de καθιερώμενοι (καθιερούμενοι an καθιερωμένοι?) cogitavit idem, sed huic invento etiam minus quam illi se confidere significat. καταρτῶμενοι Diels. Nihil horum ab omni parte placet, neque ut probabilius reperirem mihi contigit.

35 Documentum II (v. 101—157) post rem ab imperatore ad praesidem Thraciae reiectam (v. 107—110) ad hunc ipsum magistratum datum est a legato Pautalliotarum (v. 118 sq. τῆς πολιτε(ς)ίας τῆς ἡμετέρας τῶν Πανταλιωτῶν), qui publico mandato causam Scaptoparenorum apud eum defendit, qui quia partem civitatis Pautaliae efficiebant, nequibant ipsi per se rectorem provinciae adire, sed universi populi nomine id fieri debebat. Haec omnia plane expedit Mommensenus ac perbene monstravit, nullo modo hunc eundem esse posse militem Pyrrhum, qui antea preces Scaptoparenorum ad imperatorem detulisset. Sed quaenam ratio inter Pautalliotarum oratorem qui haec scripsit aut pronuntiavit et Diogenem Tyrium v. 101 commemoratum intercedat, obscurissimum est. Mommensenus eundem hominem putat. Sed ut eum de se tertia persona loqui iam valde durum, sic abruptum ab ea ad primam transitus ubi de eodem homine verba fiunt (ἐλήλυθεν· δοκεῖ δέ μοι) plane intolerabilis est. Et quo pacto homo Tyrius, etiam qui Pautalliotarum civitatis negotium gerit, de eis pronomine primae personae (τῆς ἡμετέρας τῶν Πανταλιωτῶν v. 119) uti poterat? Quare mihi plane distinguendus videtur Diogenes Tyrius ab illo avvocato aut legato civitatis, qui eius mentionem facit. Quae in hac causa fuerint Diogenis partes, obscurissimum sane est; sed nescio an aliquid attulerit testatusve sit quod magni momenti esset ad praesidis animum Scaptoparenis conciliandum, ut non nequiquam

τις προνοήσασθαι | τῆς παρούσης ἀξιώσεως· | τὸ γὰρ τὸν θεό-
 τaton αὐτοκράτορα περὶ τούτων πέμψαι³⁷ τὴν ἰδίαν γνῶσιν
 110 ἐπὶ || σέ, δ[ν] ἤδε[ι] ἤ[δ]η³⁸ φθάσαντα | περὶ τούτου καὶ προ-
 c γράμ|μασιν καὶ διατάγμασιν | δεδωκέναι³⁹, τοῦτο ἐμοὶ δο|κεῖ
 115 τῆς ἀγαθῆς τύχης ἔργον || εἶναι. ἤ(ν) δὲ ἡ ἀξίωσις⁴⁰. Ἡ κώ|μη
 ἡ τοῦ βοηθουμένου στρα|τιώτου ἐστ(ιν)⁴¹ ἐν τῷ καλλι|στω τῆς
 120 πολειτ(ε)ίας τῆς ἡμε|τέρας τῶν Παυταλιωτῶν⁴² || κειμένη, καλῶς
 μὲν τῶν ὀρῶν | καὶ τῶν πεδίων ἔχουσα, | πρὸς δὲ τούτοις καὶ
 θερμῶν ὑδάτων λουτρά οὐ μόνον πρὸς τρυφὴν ἀλλὰ καὶ ||
 125 ὑγίαν καὶ θεραπείαν | σωματῶν ἐπιτηδεύματα, | πλησίον δὲ
 καὶ πανήγυρις⁴³ | πολλάκις μὲν⁴⁴ ἐν τῷ ἔτει | συναγομένη, περὶ
 130 δὲ (κ)α(λ)άνδρας⁴⁵ || Ὀκτωμβρίας καὶ εἰς πεντε|καίδεκα ἡμερῶν

felicitas qua ille ad hunc potissimum conventum praesto fuerit praedicetur.
 36 ὁ χαράττων ἄνθρωπος Kap. In ectypo nihil dispicitur praeter initiales
 litteras ΟΠ, ut illa, quae sensu cassa sunt et nimium spatium postulant,
 non recte exscripta appareat. O. Hirschfeld ὁ π[ράττων], Mommsen ὁ π[ρα-
 γματικός], sed cum omnis Diogenis Tyrii causa et condicio obscura sit (not. 35)
 nihil pro certo proponere licet.

37 De relecto ad praesidem iudicio
 potius quam de missis ad eum litteris (E) quae id testabantur, verbum in-
 tellego. Neque enim hae litterae ad legatum pro praetore Thraciae datae
 sunt, sed ad Pyrrhum militem et Scaptoparenos, neque eis litteris principis
 ad praesidem res delata est, sed ipsi vicani iteratis precibus illum adire
 iussi, quod sine dubio fecerunt.

38 Emendavi. ἐπὶ σε ἤδη φθάσαντα
 Kapélu. ΕΠΙΣΕΟΙΔΕ.. ΗΦΘΑCANTA ectypum. Mommseni emendatio ἐπὶ
 σέ, ὅτι δέησῃ φθάσαντα mihi propter infinitivum perfecti δεδωκέναι minus
 probatur, qui aptius a verbo sciendi pendet, quam a φθάσαντα, quod potius
 vice versa illi infinitivo subiungendum est. Imperatoris sententia de que-
 rella ipsa nihil definitum erat; sed inde quod rem ad eum praesidem
 reiecisset, cuius iudicium de illa controversia ex prioribus eius edictis et
 imperiis bene cognitum haberet, coniectura de principis animo a Scapto-
 parenorum causa non alieno fieri poterat.

39 Obiectum desideratur, sed
 ex proximo facile suppletur γνῶσιν.

40 τῇδε ἡ ἀξίωσις Kapélu. ἔστιν
 δὲ ἡδε ἡ ἀξίωσις desiderari significat Mom., ἦν δὲ ἡδε ἡ δ. em. Wilam.

41 ἐνστῇ Kap. Emendavit Wilam. 42 Pautalia (hodie Köstendil) oppidum
 Thraciae situm exiguo intervallo a Strymonis cursu superiore occidentem
 versus, insigne sacris Aesculapii (Cavvadias Fouilles d'Epidaure I p. 54 n. 82:
 Ἀσκληπιῶν), Ὑγιε[ι]α, Τελεσφόρ[ω] Παυταλιώταις Ἡρακλειανὸς ὁ ἱερεὺς), ad quae
 nescio an referenda sit panegyris v. 27. 28. 31. 128 commemorata; certe quod
 illa non in ipso oppido, sed in agri nescio quo loco prope vicum Scapto-
 parenen agebatur, non obstat coniecturae. Huic cultui aquae calidae (v. 17.

44. 123) ansam dedisse videntur.

43 Cf. not. 42. 44 Parti-

culam omittit Kap. Sed Ἦ. ΛΑ. ΚΙCΜ.. ectypum. 45 τὰς Kap. Em.

Wilam.

ἀγ[ομένη]⁴⁶· συμβέβηκεν τοίνυν τὰ δοκοῦν[τα τῆς κόμης ταύτης
 185 πλεον[εκτήματα τῷ χρόνῳ περι]εληλυθέναι⁴⁷ αὐτῆς εἰς ἐλ[ατ-
 τ]ώματα⁴⁸· διὰ γὰρ τὰς | προειρημένας ταύτας | προφάσεις
 140 πολλοὶ πολλὰ[κις στρατιῶται ἐνεπιδη]μοῦντες ταῖς τε ἐπιτενώ-
 σεσι καὶ ταῖς βαρῆσειν⁴⁹ | ἐνοχλοῦσι τὴν κόμην· | διὰ ταύτας
 145 τὰς αἰτίας πρό[τερον αὐτὴν καὶ πλουσι(ω)]τέραν⁵⁰ καὶ πολυάν-
 θρωπον | [μᾶλλον]⁵¹ οὔσαν νῦν εἰς ἐσχά[την ἀπορίαν ἐληλυθέ-
 150 ναι. | ἐπεὶ τούτων ἐδεήθη]σαν πολλάκις καὶ τῶν ἡγουμένων,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις τινὸς ἴσχυσεν αὐτῶν τὰ | προστάγματα, μετὰ
 155 δὲ | ταῦτα κατωλιγώρηθη | διὰ τὴν συνήθειαν τῆς || τοιαύτης
 ἐνοχλήσεως· | διὰ τοῦτο ἀναγκαίως κατέφυγον ἐπὶ τὸν θεϊότα-
 τον⁵² | [αὐτοκράτορα⁵³ -----]

46 Supplevit O. Hirschfeld. ΑΓ..... In Kapélu apographo verbum omissum est. 47 εκτήματα πλέον τῶν χρόνων ἐληλυθέναι Kap. Sed ex ectypi reliquiis ΠΛΕΟΝ... ΗΜΑΤΑ... ΧΡΟΝΩΠΕΡΙ.... Υ... ΝΑΙ facili negotio vera lectio restituta est. 48 ἐλλαμπτώματα Kap., quod miror ab editore intactum relinqui praesertim cum in ectypo nihil sit nisi Ε..... ΩΜΑΤΑ, quod plane convenit voci a me restituae, quae utique scribi debuit, sive lapicida peccavit sive Kapélu. 49 βαρεσιν Kap. ΒΑΙΙΙΙΙΙΙΝ ectypum. 50 πλουσιότεραν Kap. ΠΛΟΥΣΙΟΙ... ectypum. 51 Aut sic aut cum Wilamowitzio πολυάνθρωπον [ἱκανῶς] restituendum est, nam ΠΟΛΥΑΝΟΡΩΠΟΝ in ectypo conspicitur, ut errasse appareat Kap., qui πολυανθρωποτέραν legere sibi visus est. 52 εἰς τὸν θεϊότατον Kap. ΣΠΙΤΟΝ..... ΤΟΝ ectypum. 53 Titulum integrum non esse perspexit Wilamowitzius; neque enim imperatorem substantive τὸν θεϊότατον vocari moris est, et desideratur finis eorum quae orator Pautilotarum legato p. pr. Thraciae scripsit aut coram eo pronuntiavit, et decretum praesidis de ipsa causa. Etenim si causa cecidissent Scaptopareni omnino non erat cur haec omnia lapidi inciderentur, sin secundum eos iudicavit magistratus, ut profecto fecit, quomodo credibile est eius sententiam in qua cardo totius negotii vertebatur, omisam esse? Sed ea quae desidererentur aut in latere alio huius lapidis aut in alio lapide fuisse recte dicit M., quandoquidem post ea quae hic exstant statim imperatoris rescriptum (Ε) sequitur. Ex illis quae intercederunt ni fallor quondam perspicui poterat, quae Diogeni Tyrio (not. 35) cum hac querella intercessisset necessitudo.

419 Lapis rectangulus sine ornamentis, Nicaeae in porta occidentali, lacum Ascanium versus. Edd. Gruter p. 1078. 2 ex schedis Busbequii, et post alios accuratissime Vidua Inscr. ant. tab. III, 4. Boeckh C. I. G. 3747 (Syll.¹ 292).

Litterae ΘΣΠΣ (Sed. v. 4 KAICAP).

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μᾶρκος Αὐρ(ήλιος) Κλαύδιος εὐσεβῆς εὐτυχῆς Σεβ(αστός), | ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ δεύτερον¹, ὄπατος, πατήρ πατρίδος, | ἀνθύπατος, τὰ τείχη τῇ λαμπροτάτῃ Νεικαίᾳ, ἐπὶ Οὐελλ(ήτου) Μακρεῖνου τοῦ λαμπρ(οτάτου) | ὄπατικοῦ, πρεσβ(ευτοῦ) καὶ ἀντιστρατήγου τοῦ Σεβ(αστοῦ)² καὶ Σαλλίου Ἀντωνίνου τοῦ λαμπρ(οτάτου) λογιστοῦ.

4 Anno 269 p. Chr. (Eckhel D. N. VII p. 474). 2 Inde ab Hadriani imperio Bithynia, quae ad illius aetatem proconsules praetorios habuerat, ab legatis Augustorum administrata est, Pamphylia eius loco senatui concessa (Cass. Dio LXIX, 44, 4). — Similis titulus eiusdem anni inventus est in meridionali Nicaeae porta (C. I. G. 3748).

420 Lapis inventus inter rudera templi Iovis Panamari. Edd. G. Deschamps et G. Cousin Bull. de corr. Hell. XII (1888) p. 404 n. 22.

[Ιε]ρ(ε)ῖς ἐξ ἱερέων¹ ἐν Ἑραλοῖς² | [Μᾶ]ρ(χος) Σεμ(πρώνιος)

Litterae ΑΘΞΠΣ. Saeculi quarti post Chr. n. ineuntis titulum esse demonstrat argumentum (cf. not. 40). 4 Multa alia huiusmodi sacerdotum monumenta eodem loco inventa edita sunt Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 375 sqq. XII (1888) p. 82 sqq. Quae docent Iovis Panamari sacerdotium fuisse annuum; illud ἐξ ἱερέων igitur non hereditate sacerdotii honorem ad hunc hominem pervenisse indicat, sed fuisse inter maiores eius qui aliquando eodem functi essent. Ceterum quomodo constituti sint sacerdotes non liquet; ex titulis Bull. XII p. 404 n. 20, 4. 2. n. 24, 5. 6: ἱερεῖς κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ βούλῃσιν colligas oraculum de ea re consultum esse. Frequenter ἱερεὺς (aut ἱερεῖς) ἐξ ἐπαγγελίας legitur (Bull. XI p. 375 n. 4, 4. p. 379 n. 2, 4. p. 383 n. 3, 2. p. 389 n. 5, 6. XII p. 98 n. 46, 2), semel ἐπαγγεῖλάμενος (Bull. XII p. 88 n. 9, 4), semel quod manifesto idem sibi vult, ἐξ ὑποσχέσεως (Bull. XII p. 400 n. 48, 2). Haec editores de certis quibusdam muneribus et donis, quibus promissis illi effecissent ut ipsi potissimum crearentur, interpretati sunt. Sed hoc honoris causa in titulis commemoratum esse vix putaverim. Immo ad ipsum sacerdotium spectat ἐπαγγελία. Cum non esset qui cogi posset per leges ut id susciperet, homines opulenti, liberales, ambitiosi ultro professi sunt sumptuosissimum honorem se gesturos esse. Cf. n. 325, 26 sqq.: πάλιν τε τῶν πολεϊτῶν — ἐπιζητούντων ἱερέα Ἀπόλλωνος Ἱητροῦ, τεθλειμμένον τῶν ἰδιωτικῶν βίων ἐπέδωκεν αὐτὸν καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔλαβεν τὸν αὐτὸν στέφανον τοῦ θεοῦ. v. 84 sqq.: μετὰ ἐνιαυ[υ]τόν τε μηδεὶς αὐτὸν ἐπιδιδόντος, τὸν αὐτὸν ἀναλαβὼν στέφανο[ν] ἱερέσατο. 2 Idem habes Bull. XI p. 375 n. 4, 4. XII p. 400 n. 48, 4, ἐν Ἑραλίῳ XII p. 400 n. 49, 5; quod contra ἐν Κορυθαῖς est Bull. XI p. 383 n. 3, 2. p. 389 n. 5, 5, ἐν Κορυθαῖς Bull. XI p. 379 n. 2, 4. p. 389 n. 6, 3. Utroque nomine ferias indicari mani-

Ἀρουνκ(ιος)³ Θεόδοτος | [Ἀρ]ριανοῦ καὶ Σεμπρ(ων)α Ἀρουνκ[ια |
 5 Ἀρ]ριανῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ, || [π]αῖδες καὶ ἔκγονοι καὶ ἀπόγονοι |
 ἱερέων καὶ ἀρχιερέων καὶ ἀσι[αρχῶν ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ, | ἱερα-
 10 σάμενοι δι' ὅλου τοῦ ἐν[αυτοῦ πρὸς μὲν τοὺς θεοὺς⁴ || εὐσεβῶς,
 πρὸς δὲ | τοὺς ἀνθρώπους φιλοτε[ίμως, ἐλαιοθετήσαντες⁵ | σὺν
 15 τῇ προόδῳ⁶ καὶ τῇ ἑορτῇ | τῶν Παναμαρείων⁷ καὶ κλ(ε)φθός
 ἀγωγῇ⁸ καὶ τῇ ἀποθέσει | τῶν στεφάνων⁹ τὰς πάσας | ἡμέρας

festum est ex reliquo titulorum argumento (cf. v. 32 sqq.), ac nescio an Comyriorum nomen cohaereat cum more comas detonsas consecrandi, quem nonnullis eiusdem delubri titulis testatum habemus (Bull. XI p. 390 n. 7, 3 κόμαι Χαυρήμονος κτλ. XII p. 97 n. 42, 4 κόμη Φιλουμενοῦ. ibid. n. 43. 44. 45). Neque vero per ea modo sacra illos in sacerdotio fuisse manifestum est, sed per integrum annum. Quare sic statuendum est: Heraeorum feriae non annuae fuerunt, sed maiore temporis intervallo redibant; quae cum magnum exigerent sumptum, iam in ipso titulo sacerdotis significabatur eius officium in eiusmodi annum incidisse. Id confirmat titulus Bull. XII p. 85 n. 40, 9 sqq.: ἱερατευκότα τοῦ Παναμάρου τετράκις, τὸ δις ἐν Ἡραίοις κατὰ πενταετηρίδα. p. 98 n. 46, 4 sqq. [ἱερεὺς ἐξ] εἰρέων ἐξ ἐπαγγελίας κατὰ [τὴν τοῦ θεοῦ βούλησιν κατὰ] πενταετηρίδα. Comyria putaverim omnibus annis praeter eos, in quae quinquennalia Heraea inciderent, celebrata esse. Certe haec non item pentastERICA ac ne trieterica quidem fuisse ex titulo metrico Bull. XI p. 387 n. 4, 8: ἐπὶ τῇ φιλότειμα Κομύρια θύματ' ἔρεξεν colligas. 3 *Arruntianum* interpretantur editores. Sed xi pro ti scriptum hic non magis credo, quam in titulo etiam aliquot saeculis antiquiore (Ἀθήναιον IV p. 404), ubi Ἀρονκιανός pro *Arruntianus* scriptum esse sibi persuasit Th. Eckinger, die Orthographie lateinischer Wörter in griechischen Inschriften p. 99. Immo utrobique *Auruncius*, *Auruncianus* agnoscenda sunt. Neque gentile ab ethnico *Auruncus* derivatum (cf. *Gabinus*, *Latinus*, *Lucanius*, *Romanus*) neque a pro av scriptum (Eckinger p. 42 sq.) quicquam habet offensionis.

4 In aliis titulis hi dei nominatim appellantur. Cf. Bull. XI p. 375 n. 4, 6 sqq.: ἱερατεύσαντες εὐσεβῶς μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν, φιλοτείμως δὲ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Similiter p. 379 n. 2, 6, ubi Iovi additur cognomen τὸν Πανήμερον, p. 383 n. 3, 5. 5 Cf. Bull. XI p. 375 n. 4, 14 ἧλειψαν πανδημει τὴν πόλιν ἐν τῷ ἄστει. 6 Pompa intellegenda videtur quae Panamariorum feriis ex Stratonicensium urbe ad peribolum sacrum Iovis ducebatur. D. et C.

7 Per decem deinceps dies has ferias actas esse discimus ex titulis Bull. XI p. 375 n. 4, 24 sqq. καὶ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναμαρείων τὰς δέκα ἡμέρας ἐγυμνασιάρχησαν πάσῃ τῇ πανηγύρ(ε)ι. νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἀκωλύτως et p. 379 n. 2, 42 sqq., ubi paene eadem scripta sunt. 8 Pompam in qua mulier sacerdos (κλειδοφόρος) sacram clavem gerebat, inter sanctissimas Hecates quae Laginae colebatur caerimonias fuisse tituli docent. Diehl et Cousin Bull. de corr. Hell. XI p. 36. 9 Corona insigne sacerdotii est; ut igitur novi sacerdotis initiatio παράληψις τοῦ στεφάνου vocatur (Bull. XI p. 375 n. 4, 9 sqq., cf. ἀναδέεσθαι, ἀναλαβεῖν τὸν στέφανον

τριάκοντά τέσσαρες, | οἷτινες οὐ μόνον τὰ ἐλαιοθέ|σια παρέσχον
 30 τοῖς πολεῖταις || καὶ ξένοις, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν | τοῖς ἐπιδημήσασιν
 στρατοπέ|δοις· ἐφ' ὧν ἱερωμένων καὶ | ἡ θειότης τοῦ δεσπότου |
 35 ἡμῶν, τοῦ ἀηττήτου Σεβαστοῦ || Ἰοβίου Μαξιμίνου¹⁰ ἐν τῇ πα-
 [τρ]ίδι | ἐπέλαμψεν καὶ τὰ ληστήρια | ἐξέκοψεν¹¹, γενομένου
 τοῦ στά|μνου τοῦ ἐλαίου δηναρίων | μυρίων¹² διὰ τὰς γενομένας ||
 40 ἐφ[εξ]ῆς ἀκαρπίας τῶν ἐλα|ιῶν, ἐσιτιάσαντες ἐν τοῖς Διου|σίοις
 καὶ τοῖς Ἑρα|ίοις¹³ πάντας | βουλευτάς καὶ πολίτας τὸ κα|θόλου
 45 τῶν μυστηρίων μηδὲν || παραλιπόντες ἐν παντὶ τῷ ἐν|αυτοῦ μήτε
 θυσίαν μήτε τριακά|δα¹⁴ μηδεμίαν ἐνδεήσαντες, | δόντες δὲ φιλο-
 50 τέιμως καὶ | μεγαλοψύχως καὶ τὰς νομάς || ταῖς προόδοις¹⁵ τῶν τε
 ἀνδρῶν | καὶ γυναικῶν πάσῃ τύχῃ καὶ | ἡλικίᾳ, τὸ ὑπόμνημα τῆς
 στήλης | ἴδρυσαν ἐν τῇ στοᾷ, ἣν ὁ πατήρ | αὐτῶν ἐκ θεμελίων
 45 ἐπεσκεύ|ασεν, παρὰ τὰς στήλας καὶ | ὑπομνήματα τῶν ἐπιγρα-
 φῶν | καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπιπάππου | αὐτῶν Σεμ|πρω(νού)
 50 Κλήμεντος¹⁶, | μυσταγωγήσαντος τὸν ἱερῇ || καὶ δι' ὅλου τοῦ

n. 335, 49. 22. 35), sic de decessu, quem hic videmus item per sollemnia
 sacra celebratum esse, usurpatur vox ἀπόθεσις τοῦ στεφάνου. 40 Maxi-
 minus Daza (305—343 p. Chr.), cui Iovii cognomen a Galerio Maximiano
 venit adoptione qui id rursus a Diocletiano acceperat. 44 Multa hosti-
 lium incursionum et latrociniorum, quibus per illa saecula Stratonicea cum
 delubris Hecates et Iovis Panamari obnoxia fuerat, vestigia in titulis cum
 editis (veluti Lebas-Waddington 548) tum ineditis inveniri adnotant D. et G.
 42 Manifesto exaggeratum esse hoc pretium monent editores. In edicto
 Diocletiani III, 4—8 praestantissimi olei sextario statuitur pretium quadra-
 ginta denariorum, vilissimi duodecim. Denarii nomine hic atque illic ean-
 dem significari monetam propter exiguum temporis intervallum manifestum
 est, sed quaeenam ratio intercedat inter sextarium et στάμνον, quod vix sol-
 lemne certae mensurae vocabulum fuerit, latet. Multo etiam minus eorum
 quae Blümnerus in commentario p. 72 attulit de olei pretiis in hac quae-
 stione ulla est utilitas. Nam etsi ex constitutione anni 389 p. Chr. (Cod.
 Theod. VIII, 4, 17) apparet, tunc octoginta libras, i. e. paullo plus quam
 quadraginta tres sextarios uno solido aestimatas esse, tamen quot edicti
 Diocletiani denarii singulos Constantini solidos (aureos) pretio aequaverint
 vix pro certo definiri poterit. (Cf. F. Hultsch Gr. Metrologie ed. 2 p. 333
 not. 3). 43 Cf. not. 2. Ceterum Iovis Panamari coniunx et sacrorum socia
 in titulis semper nudo nomine Ἡρᾶ vocatur praeter Bull. de corr. Hell. XI
 p. 389 n. 5, 2 Διὶ Παναμάρῃ καὶ Ἡρᾷ Τελεῖσσι. 44 Ultimo cuiusque mensis
 die cives ad epulas sollemnes (δημοθοιν(α)) invitabant. 45 Cf. not. 6. Hic
 in universum omnes cuiusque generis pompas significari patet. 46 Huius
 hominis tituli honorarii complures verbosissimi eodem loco inventi sunt.
 Bull. de corr. Hell. XI p. 82 n. 8 sqq.

ἐνιαυτοῦ ἀχωρ[ίστου γενομένου τῶν μυστη[ρίων] Μάρ(που) Ἀδ(ρη-
λίου), Διοφάντου δοῦ, | -----ίου, τοῦ ἀπὸ Μουσειῦ | [φιλο-
σόφου], ἱερέως τῶν θεῶν.

421 Basis cum vestigiis pedum statuae in superficie reperta
Romae apud S. Andream ad Quirinalem. Edd. Gatti *Bulletino della*
comm. arch. comunale XVI p. 394. (Huelsen *Notizie degli scavi*
1888 p. 493 sqq. G. Kaibel *Inscr. Sic. et It.* p. 697 n. 4078a.)

Arzygii. | Τὸν ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς Σικελείας ἀνανεώσαντα
5 καὶ τὰ βουλευτήρια καλῶς διοικήσαντα || τὰς τε λειτουργείας
ἰδίαις ἐπινοίαις ἐπικουφίσαντα καὶ ἐν πᾶσι τὴν | ἐπάρχιον εὐερ-
γετήσαντα Βετίτιο(ν)¹ | Περπέτουον², τὸν λαμπρότατον | πᾶ-
10 τρωνα, αἱ Σικελῶν βουλαὶ || καὶ ὁ δῆμος³ ἀνδριάντι τὸν | εὐερ-
γέτην μετὰ διετ[αν] τῆς πράξεως διὰ πρεσβευτῶν Ῥοδίνου καὶ
15 Ἰουλι(α)νοῦ⁴ τῶν διασημοτάτων || δεκαπρῶτων ἡμεΐσαντο⁵.

Litterae A (bis A, semel A) ΕΛΛΞΠCΩ. 4 ΒΕΤΙΤΙΟ-. 2 Betitius
Perpetuus qui et Arzygius corrector provinciae Siciliae est in titulo Latino
C. I. Lat. X, 7204, cuius originem annorum 315 et 330 a. Chr. terminis con-
tineri iudicat Huelsen. 3 Nullum ius quicquam decernendi tunc habuisse
singulos populos ideoque eandem vim habere sive illi singillatim haec dedi-
casse dicerentur, sive, ut tituli auctori libuit, unus cunctae Siciliae populus
fingeretur, qui nullus erat, adnotavit Th. Mommsen ap. K. 4 ΙΟΥΛΙΟΥ.
5 Quinque postremas voces versum hexametrum efficere monuit K.; quod
non casu accidisse, sed consilio ita administratum esse cum ex ipso verbo
ἡμεΐσαντο (coll. Apoll. Rhod. IV, 326) tum ex ordine verborum, maxime ex
ἀνδριάντι tanto intervallo ab illo verbo seiuncto, apparet.

422 Tabula marmorea inaedificata Corinthi ad puteum in
impluvio Rendis cuiusdam. Edd. A. Milchhoefer *Mitth. des arch.*
Inst. in Athen IV (1879) p. 160. J. Schmidt *Mitth.* VI (1884)
p. 353 n. 48.

Φ(λάβιος) Οὔλπ(ιος) Μαχάριος¹ ὁ λαμπρότατος ἀνθ(ύπατος)
λέγει· | φόβος καὶ ἄγνοια τῶν δικαζομένων | ἐξηρήσθω, καὶ
μήτε ὁ νομίζων βαρ(ε)ῖσθαι δέει τοῦ δικαστοῦ — δὲ περ οἶδα

Litterae ΕΞΘΞΠCΩ. 4 Homo quidem ceteroqui ignotus est, sed
edictum sine dubio recte Schmidtus ad quartum p. Chr. saeculum rettulit.

5 συμβαῖνον — || τῆς τῶν νόμων ἀποστερ(ε)ισθῶ βοηθείας, | [μ]ῆτε
 ὁ βουλόμενος κεχρησθαι δι' ἄγνοιαν | [ὅπ]δ² τῆς ἀπειρίας πιε-
 ζεῖσθω. ἀμφοτέρων | [δὲ ὅ]μειν ἐστὶν λύσις ἥ τε τοῦ δικαστοῦ |
 10 [ἐκ τ]οῦ προθέματος³ γνώμη ἥ τε τοῦ νό[μου -----]

2 Supplevit M., cuius in apographo distincte est OTHC, cum Schmidtio prima post lacunam littera Υ potius esse visa sit. Sed eius supplementum δι' ἄγνοιαν [τα]ύτης ἀπορίας non uno nomine displicet. 3 Litteras publice propositas, quae antiquitus πρόγραμμα vocantur, significat haec vox prioribus saeculis ignota.

423 Marmor album inventum orientem versus a Chalcide Euboeae. Edd. A. Joubin et A. Wilhelm Bull. de corr. Hell. XVI (1892) p. 102 n. 7. Cf. quae adnotavit O. Seeck ap. Pauly-Wissowa Realencyclopaedie I, 2 p. 1881.

Ι Πούβλ(ιος) Ἀμπέλιος ὁ λαμ(πρότατος) ἀνθ(ύπατος)¹ | λέγει·

Τίνες καὶ ποίων ἔργων ἐπιμεληταί² κατέστησαν | καὶ ὅσα
 5 εἶδη καθ' ἔτος ἕκαστον ἐκ τῆς τρίτης ἐπιν(εμήσεως)³ ἐκ τῶν
 πολειτικῶν προσόδων εἰς λόγον | τῆς ἐπισκευῆς τῶν αὐτοῖς
 ἐγχειρισθέντων ἔργων κομίζεσθαι ὠρίσθησαν, ἔγνωτε | μὲν καὶ
 ἐκ τῆς ὑπὸ παρουσίᾳ τῇ πάντων γενομένης διατυπώσεως⁴ καὶ

Litterae AEEZ (nisi quod v. 30 ΔΙΙ est) Θ (praeter v. 4 ubi Θ scribitur) ΞΠΠC (rarius C) ω. Ligaturas haud infrequentes esse testantur editores.

1 Antiochensis, de quo vide Ammian. Marc. XXVIII, 4, 3, qui eius duplicem proconsulatum et praefecturam urbis, susceptam illam quidem anno 370 p. Chr., commemorat. Proconsul primum fuit Achaiae anno 359 p. Chr. (not. 2), deinde Africae 364 p. Chr. (Cod. Theod. XIII, 5, 40. C. I. Lat. VIII, 5337). Seeck. 2 Curatores aedificiorum publicorum civitatis Chalciden-
 sium.

3 Supplevit Seeck. Tertia indictio ab anni 359 p. Chr. mense Septembri incipit; eo anno igitur Ampelium proconsulem Achaiae fuisse vidit S. Quod J. et W. restituere conati sunt ἐπιν(εμήσεως), sumentes tertiam reddituum publicorum partem his operibus destinatam fuisse, cum aliis nominibus probabile non est, tum quia hoc participium per compendium scriptum ab usu abhorret, cui maxime convenit eadem res in voce sollemni; cf. v. 4 ὁ λαμ(πρότατος) ἀνθ(ύπατος). 4 Cf. I. G. Sept. I, 24, 4 sqq.: διε-
 τυπώθη μεταξὺ τῶν Ἑ[λ]ληνίδ[ων] πόλεων εἰς ταῦτ' οὐνεξουσῶν ἐν τῇ Κοριν-
 θίων μητροπόλει ἐπὶ τοῦ λαμ(πρότατου) καὶ μεγαλοπρεπεστάτου ἀνθ(ύπατου)
 Κλαυδίου Βαρίου, ὁπ[ύ]σα χρῆ ἐκάστην πόλιν — λύειν. Illic ut hic διατύπωσις
 fit coram in conventu omnium ad quos ea res spectat, voce, non scripto,

10 τῶν ἐπὶ τούτοις πραχθέντων ὑπομνημάτων⁵· πλὴν ἐπεὶ καὶ
 δι' αὐτάγματι τῆς ἐμῆς καθοσιώσεως⁶ τοῖς πᾶσιν | ὑμῖν τοῦτο
 φανερόν καταστήσαι ὑπάρχει | ἀκόλουθον ὑπὲρ τοῦ μηδεμίαν
 15 ὑμᾶς | τῶν ὀρισθέντων ἄνοιαν προβάλλεσθαι, || βρέβιον⁷ τῶν
 εἰρημένων ἀπάντων ἀκρεῖ|βῆ διδασκαλίαν ἐπέχον τῇ παρόντι
 δι' αὐτάγματι ὑποταγῇναι πεποιήκα⁸.

Ὅσων ἔργων ἐπιμεληταὶ κατέστησαν καὶ ὅσων |
 20 ἕκαστος διετυπώθη λαμβάνειν ἀπὸ τῶν πολι|τικῶν
 προσόδων καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὑποτέ|τακται.

Εἰς τὴν ἐξέδραν τὴν καινὴν, παρακειμένην τῇ | πομπικῇ στοᾷ
 Μάρκελλος πρῶτ(ος)⁹ καὶ

25 Θεόδωρος βουλ(ευτῆς) λαμβάνουσι
 ξύλ(α) τετρ(άγωνα) γ', ξύλ(α) μονόζ(υγα) γ', κεραμί(δια) | .. ε'
 [Εἰς] τὴν στοάν τὴν πομπικ[ήν] ἅμα τῇ ἐξεδράῳ·

Ἀριστοτέιμον¹⁰ πρῶτ(ον) καὶ Κατόλλου¹¹ Κα.....

30 ξύλ(α) μον(όζυγα) ζ', ξύλ(α) δίζ(υγα) γ', ξύλ(α) ποδ(ιαῖα)

sed deinde litterae quae eam factam testentur in tabulario publico reponun-
 tur (not. 5). At ut monumentum eius rei exstet quod et maneat et omnium
 in oculis versetur, proconsul edictum cum laterculo rerum quas cuiusque
 operis curatores quotannis accipere debeant publice proponi iubet. 5 *Acta*
recte interpretantur J. et W. allatis Appian. Civ. III, 5 ὑπομνήματα τῶν
 (Καίσαρι) βεβουλευμένων et Cass. Dion. LXXVIII, 22, 2 τὰ τῆς βουλῆς ὑπομνή-
 ματα διὰ χειρὸς ἔχων. 6 '*meae celsitudinis*' vel '*meae dignitatis*' inter-
 pretantur J. et W. Plerumque quidem vox consecrationem significat, sed
 id huc non quadrat illamque notionem confirmat vocis de crimine laesae
 maiestatis usus. Quem qui παρὰ τὸ κατὰ τοῦ δόλου γίνεσθαι, ἥτοι τοῦ βρασι-
 λέως natum dicit Suidas s. v., manifesto fallitur. Immo Latinorum brevilo-
 quentiam qui nudo *maiestatis* vocabulo ipsum crimen appellant, Graecos
 imitatos esse apparet. 7 Vox *brevis* aut plurali numero *breves*, Graece
 βρέβιον (adiectiva in -is cadentia frequenter apud Graecos in -ιος flectuntur,
 Hermae VI p. 148) infima aetate varia genera catalogorum vel recensuum
 significabat, in quibus aut hominum nomina aut officia quaedam et negotia,
 aut bona publica, aut denique pecuniarum a magistratibus publice erogata-
 rum aut erogandarum summae enumerabantur (O. Seeck ap. Pauly-Wissowa
 Realencyklopaedie III, 1 p. 832). 8 V. 18—30. 9 Nihil nisi primum
 locum inter plures eiusdem aedificii curatores hac voce significari probabiliter
 statuunt editores. 10 Accusativus leni anacolutia explicandus videtur;
 infinitivus in eiusmodi praeceptis usitatissimus (λαμβάνειν) scribentis animo
 observabatur. 11 Genetivum non intellego.

424 Mileti 'ad columnam marmoream in horto prope marmoream aedem'. Ex Cyriaci Anconitani apographo (cod. Riccardianus 996) ed. O. Riemann Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 288 n. 65 (Syll.¹ 293).

Τὸν γῆς καὶ θαλάσσης καὶ παντὸς ἀνθρώπων ἔθνους δεσπότην
 Φλ(άβιον) Κλαύδιον | Ἰουλιανὸν αὐτοκράτορα¹, τὸν πάσης | οἴκου-
 5 μένης δεσπότην, ἡ λαμπρά τῶν || Μιλησίων μητρόπολις καὶ τρο-
 φὸς τοῦ | Διδυμέου Ἀπόλλωνος, εὐτυχῶς.

¹ A. 361—363 p. Chr.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- P. 3 n. 2. Edidit O. Kern *Inscriptionen von Magnesia* p. 102 n. 115, praeter exemplaria typis exscripta usus ectypo chartaceo a B. Haussoulliero accepto et collatione quam anno 1897 instituerat F. Hiller von Gaertringen. Is testis oculatus confirmat v. 28 ἀτρέξε[ι]ν scriptum esse.
- P. 8 n. 7. Repetivit R. von Scala *die Staatsverträge des Alterthums* I p. 34 n. 46, qui monuit ex civitatibus quae hic recenserentur tres certe, Tenios, Naxios, Potidaeas iurisiurandi ab Herodoto VII, 132. 148 commemorati participes non fuisse, quia non ante proelium navale Salaminium popularibus se adiunxissent. Quae observatio quid sibi velit non perspicio, quandoquidem v. 4—3 dilucide enuntiatur, ab eis qui bellum gessissent contra Persas (non qui contra illos coniurassent) hoc donum deo oblatum esse.
- P. 43 n. 24. Repetivit R. v. Scala, *Staatsverträge* I p. 50 n. 68 (XI).
- P. 44 n. 25. R. von Scala *Staatsverträge* I p. 50 n. 67 (X). Is Tengium discipulum suum v. 42. 43 κα[ι] χουμμάχον supplere adnotat. P. Grätzel de pactionibus inter graecas civ. p. 62 not. 2 versu 15 [ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον, καί] ὀφελέσομεν legit.
- P. 45 n. 26, 1 pro δλέλ]σαν l. δνέλ]σαν.
- P. 58 n. 36. R. von Scala *Staatsverträge* I p. 63 n. 83 (V).
- P. 64 n. 37, 59 pro Κετροπίδος l. Κεχροπίδος.
- P. 90 n. 53. R. von Scala *Staatsverträge* I p. 87 n. 93 (XXII).
- P. 102 n. 61. R. von Scala *Staatsverträge* I p. 95 n. 100 (XXIV).
- P. 103 n. 62. R. von Scala *Staatsverträge* I p. 100 n. 106 (XXIV). Is conexus inter fragmenta *a* et *b* hoc supplemento restituere conatur: Γναθίς εἶπε· συμμαχος ἐναὶ Ἐρετριᾶς καὶ Ἀθηναίους πιστῶς καὶ ἀδόλῳ καὶ ἀβλαβῶς· ἐάν τις ἦτι ἐπ' Ἀθηναίους ἐπὶ πολέμῳ ἢ κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, βοῆθῆεν Ἐρετριᾶς παντὶ σθένει καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν Ἀθηναῖοι κατὰ τὸ δυνατόν· | καὶ ἐάν τις ἦτι ἐπ' Ἐρετριᾶς ἐπὶ πολέμῳ | ἢ κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν, βοήθῃεν Ἀθηναίους παντὶ σθένει καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν Ἐρετριᾶς κατὰ τὸ δυνατόν. Quae in universum probabilia sunt, etsi offendit enuntiatum ἐάν τις ἦτι sic ἀσυνδέτως adiunctum; particulae δὲ vero supplendae spatium non sufficit.
- P. 111 n. 72. De huius decreti aetate editores errare perspexit A. Wilhelm (*Gött. Gel. Anz.* 1898 n. 3 p. 204 sqq.). Etenim et nonnullarum litterarum formas singillatim et totum scripturae genus id medio saeculo a. Chr. n. quinto vindicare. Qua aetate litteraturae Ionicae usum Athenis nihil habere miri aut insoliti iam in vulgus notum est.

- P. 416 n. 75. R. von Scala Staatsverträge I p. 445 n. 422 (XXX).
- P. 449 n. 77. R. von Scala Staatsverträge I p. 404 n. 407 (XXVII).
- P. 422 n. 79. R. von Scala Staatsverträge I p. 427 n. 437 (XXXI).
- P. 423 n. 80. R. von Scala Staatsverträge I p. 429 n. 438 (XXXII).
- P. 430 n. 84. R. von Scala Staatsverträge I p. 436 n. 444 (XXXV).
- P. 434 n. 82. R. von Scala Staatsverträge I p. 435 n. 440 (XXXIV), quem mireris constanter per totum decretum (septem exempla sunt) Μεθυμναῖοι scribere, cum et hic lapis ubique Μηθύμναῖοι habeat neque omnino usquam alia nominis scriptura occurrat atque Μηθύμνα (aeolice Μάθυμνα).
- P. 432 n. 83. R. von Scala Staatsverträge I p. 438 n. 443 (XXXVII) A.
- P. 433 n. 84. R. von Scala Staatsverträge I p. 439 n. 443 (XXXVII) B.
- P. 436 n. 86. Non debbam hic silentio praeterire quae docte et sagaciter de Amphictyonum Deliorum tabulis disputavit V. de Schoeffer de Deli insulae rebus p. 54 sqq. Qui de numero amphictyonum deque tempore per quod in magistratu fuerint, sic statuit: Cum Nausinico demum archonte (a. 378/7 a. Chr.) res sacrae Apollinis Delii in tutelam et administrationem Atheniensium rediissent, tribus proximis Calleae (377/6), Charisandri (376/5), Hippodamantis (375/4 a. Chr.) annis quattuorvisi Athenienses amphictyonum munere functos esse solos, quarto vero Socratidis anno (374/3 a. Chr.) hoc institutum mutatum esse quinto addito collega Atheniensi et praeterea quinque Andriis institutis. Illius triennii magistratum quasi extraordinarium fuisse, qui omnem sacrorum Deliorum administrationem de integro constitueret, a Socratide demum ordinarios amphictyonas initium capere. Eodem etiam illud referendum esse, quod agri per duos modo, aedificia adeo per unum illius triennii annum locata hic recenserentur. Nam quod Boeckhius excogitasset et nobis probasset, aedificia Charisandro demum archonte in potestatem dei pervenisse publicatis Deliorum quorundam damnatorum bonis, id rationibus ad persuadendum accommodatis ita se habere non posse demonstrat Sch., qui ipse eam rem illo refert, quod illa aedificia iam ante Atheniensium imperium a Deliis usque ad Charisandri anni finem locata fuissent, ita ut inde a nova locatione demum mercedes in amphictyonum Atheniensium aerarium redigerentur; contra pecunias illas non magnas, quas amphictiones cum magistratum inirent, in aerario reperissent, Deliis eos permisisse una cum mercedibus praediorum ab illis etiam locatorum, e quibus sacrificia τὰ κατὰ μῆνα procurarentur aliaeque impensae minores fierent, sibi autem reservasse, quae ex usuris redirent et ex eis fundis, quos post prioris locationis tempus exactum ipsi locassent. At quo pacto hoc in mentem venire potuerit amphictyonibus non perspicuo; etenim fundorum et domuum locatarum mercedes neque Deliorum erant neque amphictyonum, sed Apollinis, cuius in aerarium redigi debebant. Quod aerarium si inde a Calleae anno ineunte (aestate 377 a. Chr.) ab amphictyonibus Atheniensium administrabatur, sponte patet e vestigio quae redibant ad hos pervenire debuisse, neque quicquam interfuisse, utrum singulae locationes ex quibus illae pecuniae numerabantur etiamtum a Deliis an iam ab Atheniensium amphictyonibus

effectae essent. Quare rem obscurissimam ne Schoefferi quidem invento expeditam existimo.

- P. 148 n. 90. R. von Scala Staatsverträge I p. 152 n. 159 (XL).
- P. 166 n. 101. R. von Scala Staatsverträge I p. 163 n. 173 (XLIII).
- P. 173 n. 103. R. von Scala Staatsverträge I p. 168 n. 174 (XLIV).
- P. 179 n. 108. R. von Scala Staatsverträge I p. 172 n. 176 (XLV).
- P. 181 n. 109. R. von Scala Staatsverträge I p. 178 n. 181 (XLVI).
- P. 187 n. 114. R. von Scala Staatsverträge I p. 188 n. 187 (XLVIII).
- P. 190 n. 115. R. von Scala Staatsverträge I p. 193 n. 194 (XLIX).
- P. 196 n. 121. Repetivit R. von Scala Staatsverträge I p. 198 n. 200 (L).
Qui difficultates chronologicas, quae editores torserunt, simplicissima medela de medio tollere sibi visus est, cum v. 4 non Θεόλλου, sed Καλλιμάχου scriberet. At fugit eum, Calliadis scribae nomine (v. 9) hoc supplementum plane everti. Etenim tum temporis eundem per omnes prytanias scribam mansisse constat. Atqui Callimachi anno non Calliadem, sed Dieuchem Demarchi f. Phrearrhium eo officio functum esse duo tituli (C. I. Att. IV, 2 p. 84 n. 107. p. 85 n. 107b) docent. Quod Scalam fugisse eo magis mirum est, quia alterum ex his ipse paucis paginis infra (p. 204 n. 204) expressit.
- P. 200 n. 125. R. von Scala Staatsverträge I p. 204 n. 203 (LIII).
- P. 215 n. 139. Lapidem Prokeschii dono Vindobonam pervenisse, ubi nunc exstet in museo aulae imperialis, refert A. Wilhelm Gött. Gel. Anz. 1898 n. 3 p. 364. Is testatur, ΦΙΛΙΤΟΥ v. 3 et 21 perspicue in lapide legi.
- P. 216 n. 140. Cum his senatus Delphici rationibus conferendae sunt nunc inscriptiones editae ab E. Bourgueto Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 477 et 493. De eis quae inde discimus fustius disputare non huius loci est; sed id monuerim, in priore columna v. 22 Κυλαίδα Λακισταμόνιαι esse; unde Bourguetus p. 484 collegit, n. 140, 144 Κυλαίσιδας supplendum esse. Sed id, quoniam utique alterutro loco in nomine incidendo erratum est, vix pro certo pronuntiari licebit.
- P. 235 n. 141 sqq. Nunc etiam Delphis rationes pecuniarum a Phocensibus numeratarum inventae sunt, quas edidit E. Bourguet Bull. de corr. Hell. XXI (1897) p. 322. 337. Ex his apparet, secundam pensionem Cleone, quintam Pithagora, undecimam Damochare Delphorum archonte factam esse. Ex quibus cum Cleo a. 344/3, Pithagoras a. 342/1 a. Chr. in magistratu fuerit, primam pensionem auctumno anni 344, alteram vere a. 343, quintam auctumno anni 342 factam esse recte collegit B. Eodem ordine continuato undecima pensio in auctumnum anni 339 a. Chr. incidet. Sed cum eo anno non iam triginta, sed decem modo talenta numerata sint, amphictiones aliquando de severitate qua debita exigebant aliquantum remisisse apparet, idque eo etiam pertinuisse probabiliter coniecit Bourguet, ut semel, non bis per annum pecuniae penderentur. Quare pensiones septimam et octavam Aristonymi magistratui ascribit (341/40 a. Chr.), tum autem vere 339 a. Chr. nonam, 338 a. Chr. decimam, 337 a. Chr. undecimam factam coniecit, ut Damocharis annus 338/7 a. Chr. sit. Palaeum vero Euanthis filium, quo archonte etiam tum pristina triginta talentorum summa retinebatur (n. 144, 1), ea ipsa de

causa proximo post Aristonymum anno (340/39 a. Chr.) vindicat. Quae si recte disputata sunt, titulum n. 144, in quo archontis Delphorum nomen non est, neque anno 344/3 a. Chr. antiquiorem neque anno 341/0 a. Chr. recentiorem habere licebit; at de Ornichidae (n. 143, 6) et Damatrii (n. 144, 1) archontum annis, in quorum rationibus summa pecuniae intercidit, nihil novi ex tabulis Delphicis didicimus.

- P. 347 n. 154 not. 8. Hic nimis tenacem me fuisse sententiae quondam propositae sero perspexi. Etenim fugerat me, illa καὶ τὰυτὰ πέπομφεν ἅπαντα πρὸ Παναθηναίων καθὰ ὑπέσχετο vix aliter intellegi posse, atque ut ei munificentiae quae in proximo enuntiato praedicatur arctissima cum ipsis Panathenaeorum feriis conexio intercederet. Nihil igitur in verbis traditis τοῦ σταδίου καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Παναθηναϊκοῦ vitii inesse statuendum est.
- P. 331 n. 206. A. Wilhelm Gött. Gel. Anz. 1898 n. 3 p. 229 monet v. 8 ἐπέσταλκε legendum esse. Neque enim titulum ad eandem causam spectantem n. 205, 14 quicquam valere ad supplementum ἀπέσταλκε defendendum quoniam illic obiectum πρεσβεῖαν addatur, hic non item. Per litteras igitur Charixenus de his rebus Chios certiores fecerat. Ceterum H. Pomtow Jahrb. f. class. Phil. CLV (1897) p. 847 illis quattuor archontibus Delphorum, qui Soteriorum ab amphictyonibus habitorum tabulis praescripti sunt, Aristagorae, Emmenidae, Nicodamo, Cleondae (Wescher-Foucart Inscr. rec. a. Delphes 3. 4. 5. 6 [nobis 694]) annos 272—269 a. Chr. vindicat. Cuius ratiocinationes cum mea de mutato Soteriorum ordine sententia facillime conciliantur, dummodo statuamus quinquennalia Aetolorum Soteria semel omnino, anno 274 a. Chr. habita ac iam biennio post totum institutum ita mutatum esse, ut annui fierent ludi eorumque regimen ab Aetolis ad Amphictyones transferretur.
- P. 347 n. 245. Cf. Pomtow Jahrb. f. Philologie CLV (1897) p. 847, qui Amyntam, Nicaidam, Dionem, Praochum archontas annorum 260 et 250 a. Chr. terminis contineri statuit.
- P. 377 n. 234. Etsi verba δξίωντες διαλυθήμεν v. 5 per se spectata ambiguitatis crimine non carent, tamen totus tituli tenor docet Aetolos non se, sed Messenios cum Phigalensibus in gratiam reduci cupisse.
- P. 380 n. 237. Archiadae annum 236 a. Chr. esse statuit Pomtow Jahrb. f. Phil. CLV (1897) p. 847.
- P. 397 n. 248. Pithagorae archonti annum 231 aut 230 a. Chr. assignat Pomtow Jahrb. f. Phil. CLV (1897) p. 847. Bucrin hieromnemonia eundem esse atque illum Daetae f. Naupactium cuius notitiam titulis 240. 244 acceptum ferimus, etiam A. Wilhelm Gött. Gel. Anz. 1898 n. 3 p. 224 observavit.
- P. 453 n. 285. Hic paullum turbatus est ordo chronologicus, ex quo hoc perquam memorabile monumentum potius post n. 270 inserendum fuit. Sed id propterea factum est, quia unum locum vacuum reliqueram titulo Magnetico anni fere 190 a. Chr., de quo Otto Kern benignissime me certiore fecerat, recipiendo. Sed cum editio inscriptionum Magnesiaeffossarum paullo tardius quam ipse Kernius speraverat procederet, malui illum appendici voluminis secundi (v. praefationem) reservare

et Nabidis titulum recipere, qui tamen, ne numeri quorum in adnotationibus multifariam mentio facta erat mutarentur, paullo alieniore loco interpositus est.

P. 560 n. 356, 46 pro $\sigma\upsilon\nu\epsilon\pi\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$ lege $\sigma\upsilon\nu\epsilon\pi\eta\lambda\lambda\omicron\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$; cf. not. 6 ad v. 22 $\pi\rho\omicron\tau\eta\chi\theta\eta\iota$).

P. 577 n. 374. Titulum ex Foucarti et Kontoleonis exemplis repetivit O. Kern Inschriften von Magnesia p. 404 n. 443; lapidem se vidisse negat.

PRINCETON UNIVERSITY LIBRARY

32101 010626917

